அருணை சிந்தாமணி.

கூடலூர் கனகசபைப் பிள்ளை
அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

பதிப்பாசிரியர் :
மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார்,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை.

தனியாம்பாள் விலாசம் பிரஸ்,
சென்னை.

சாற்றுக்கவிகள்

திருநெல்வேலி ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

நெல்லையப்பன் கவிராஜரவர்கள்

இயற்றிய

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

திருமணி மார்பன் மறைபயில் வேதன்
　　றேடுதற் கரியனாய் நின்ற
வொருவனைத் தினமும் பணிதரு மன்ப
　　னுயர்தரு வைசியவே ளாளர்
மருவுறு குலத்திற் கூடலூர் தன்னில்
　　வந்தவ தரித்தநம் மகிபன்
றருநிகர் வண்மைச் செங்கையான் கனக
　　சபையெனு மொருபெயர் தரித்தோன். (௧)

வேறு

வாவொடுசேர் தமிழ்க்கவிஞ ருலகமகிழ் முன்புபெம்மா
　　னருளும் வேத
வாகமங்கண் முதற்பலநூல் புகல்சாதி பேதமெலாந்
　　தேர்ந்து மெய்ம்மை
வாநிலையின் வருணசிந்தா மணியெனவோர் நூல்வரைந்து
　　தந்து வானிற்
வாகரனு மதியுமுள தினம்வரையுஞ் சீர்த்திபெற்றுத்
　　திகழ்ந்தான் மன்னோ. (௨)

திருநெல்வேலி ஜில்லா
ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள்
இயற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

பரதகண்ட வாணசா ரியர்திரா விடரென்னும்
பகுப்பி னரவ்
விருவகுப்பி னுல்வருணத் தியற்கைநிலை மாறுபடா
திருக்கு மாற்றல்
வருணசிந்தா மணியெனுநூ லவ்விருவர் வேதமுறை
வரைந்தான் வண்மை
விரவுவே ளாளர்குலக் கனகசபைப் பெயர்பெற்ற
மெய்க்கோ மானே.

சேற்றூர்ச் சமஸ்தான வித்துவான் ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
இராமசாமிக்கவிராயரவர்கள்
இயற்றிய
நேரிசையாசிரியப்பா.

நிலமகள் வதனத் திலதம் போன்று
சீர்தரு கூட லூர்வரு மாந்தர்
பண்ணிய புண்ணியப் பயனென வுதித்தோ
னெண்ணிய வெண்ணிய வெவர்க்கு மீவோன்
வாளார் மன்னவர் மகிழும் வைசிய
வேளாண் குலமணி விளக்கென விளங்குவோன்
சென்னையில் வசிக்குஞ் செல்வத் தனதன்
றன்னைநேர் தானத் தகவு பூண்டோ
னன்பும் பொறையு மடக்கமும் வாய்மையு
மின்பமுங் குறையா தெய்தப் பெற்றோன்
சிவனடி யாரைச் சிவனென நினைக்குந்
தவமொரு சிறிதுந் தணவா நேமன்
திங்கட் குறையுங் கங்கைத் திரையும்
பொங்கிய புரிசடைப் புங்கவன் மகிழ்வா

யாடக மாத்தன் னகத்தை யீதலைப்
பீடுறுந் தனுது பெயராற் றுலக்குவோ
னனக ஞான வழியிற் சிறந்த
கனக சபையெனுங் கவினுர் நாமன்
வடமொழி தென்மொழி வல்லுந ருகித்
திடமுற வாழ்ந்த சித்தத் தெளிவினன்
கலிமிக வந்த காலத்தி லுத்தமக்
குலநெறி பெரிதுங் குன்றுத னீப்பான்
கருகிச் சுநகி முற் கலையெலா முணர்ந்து
மருவுமுத் தமநால் வகைமர பினந்தந்
தோற்றமு மொழுக்கமுந் தொழிலும் பிறவுஞ்
சாற்றியோர் புதுநூல் தன்னைநன் காற்றி
வருண சிந்தா மணியெனும் பெயராற்
றிருவுறத் தந்தனன் செகத்து மாந்தரீர்
தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வெனுமுற்
சான்றவ ருரைத்த தமிழ்க்கவிப் பொருளுக்
கிலக்கிய மிவனே யென்பீ
ரலக்க ணினிநா மடைகுவ தில்லையே.

திருக்கைலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை
ஆதீனவித்துவான் சேற்றூர் ம-௱-௱-ஸ்ரீ,
சுப்பிரமணியக்கவிராயரவர்கள்
இயற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள்.

திருவெலாங் கூடலினுற் கூடலு ரெனுநகரஞ்
சிறக்க வந்தோன்
மருவுமுயர் கல்விநல வொழுக்கமுள்ள வரைப்பொன்போல்
வைத்து நோக்கப்
பொருவிலுரை யாணியொப்பான் சிவபூசை மார்க்கண்டன்
புரிந்தான் வாய்மை
பெருகுமிவன் போலென்ன வாங்கதனைப் புறத்தகத்தும்
பேணிச் செய்வோன். (க)

புகழ்வைசிய வேளாள குலதிலக னாருணிநீர்
போலுஞ் செல்வன்
திகழ்சிவநல் லடியவர்பா லப்பூதி யைப்போலச்
சிறந்த நேச
னகநகட் பெம்மனோ ரிடத்துள்ளா னற்குணங்கட்
காக ரம்போற்
றகவுறுசென் னையில்வாசன் கனகசபை யெனுநாமந்
தரித்த மேலோன். (௨)

நலமலியு மிவன்புகழா னென்முளையப் புலவரெலா
நவிரா காயப்
புலமதனில் வித்தியிடம் பெருதெஞ்சி யுள்ளவையோர்
புறத்திற் சேர்க்க
வுலகரவும் மினைத்தாரா கணமுமுடு பதியுமென
வுரைப்ப ரென்றுற்
குலவிவன்சீர் மான்மியத்தை யாவரே யளந்தறிந்து
கூறற் பாலார். (௩)

ஆயவிவ னுலகினுக்கோ ருபகாரம் புரியவெண்ணி
யாரியத்துந்
தூயதமிழ் வேதமுத னூல்களினு மாராய்ந்து
சொன்னு வல்லோ
ரேயசபைக் குந்தெரித்திங் கேவருமே யுணர்ந்துய்வா
னிலகு வான
பாயவச னத்தினால் வருணசிந்தா மணியெனுநூல்
பாரித் தானல். (௪)

உமையரஞ்செய் பெருமையினாற் றொண்டைநாட் டுயர்காஞ்சி
யுற்ற சாதி
யமைபேத மாபொழுக்கங் குன்றும லுலகறிகாட்
டாய தென்பார்
நமையாளுந் தெய்வமெனுஞ் சேக்கிழார் முதலான்றோர்
ஞால மெல்லாஞ்
சமையிந்நா லுணர்ந்தவ்வூர் போலுறச்செய் தானிவன்சீர்
சாற்றப் போமோ. (௫)

உடுமலைப்பேட்டை ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்த
ம.ா-ா-ஸ்ரீ,
எம். ஆர். கந்தசாமிக்கவிராயரவர்கள்
இயற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள்.

நிலமகட்கு மங்கலநா ணெனுஞ்சென்னை மாநகரி
    னிலைபெற் றோங்கிக்
குலவுபெரு வாழ்வுடையான் சோழநாட் டினிற்சிறந்த
    கூட லூரிற்
பலர்புகழும் வைசியவே ளாளர்குலப் பயோததியிற்
    பாவு மெண்ணெண்
கலைமருவு மதிப்புலவ னெனவுதித்தோன் மலர்மட்வார்
    கருணை பூண்டோன். (௧)

மறவினையென் றுலகினர்க்கு வியப்பூட்டு மிருகண்டு
    மதலை போலத்
திறமிகுந்த பத்தியொடு சிவபூசை முறைசிறி துந்
    திறம்பா மேலோன்
குறைவிலமண் குழாமலிந்த கூடலின்முற் குலச்சிறையாங்
    குரிசி லென்ன
வறமிகுஞ்சீர்ச் சைவநெறி வழுவாமற் சென்னைநக
    ரண்மி வாழ்வோன்: (௨)

வாய்மையொரு வடிவெடுத்தாற் போன்றபுகழ்க் கனகசபை
    வள்ளன் மேலாந்
தூய்மைபெறு நாற்குலத்தார் தோற்றமொழுக் கம்புரியுந்
    தொழின்மு னெல்லாஞ்
சேய்மையுறு மெம்போல்வா ரறிந்துய்யத் தான் கருதிச்
    சிந்திப் போர்க்கு
நோய்மைசெயும் பற்பலமுன் னூற்புரட்டை விலக்கிமறை
    முறையிற் காட்டி. (௩)

வருணைசிந்தா மணியெனுநூ லொன்றுபுவிக் கினிதளித்தான் மாநாவல்லீர்
தருணமறிந் தெப்பொருளுந் தருபவருக் குவமானஞ் சாற்ற வேண்டின்
மருவுசிந்தா மணியென்பீர் மற்றதையே யிவன்கொடுத்த மாண்பா லுன்னிப்
பொருவுமுவ மானமிவற் கினியுலகிற் கண்டிலிரெப் போதுந் தானே. (௬)

ஞானபோதினிப் பத்திராதிபர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
எம். எஸ். பூரணலிங்கம் பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ.
இயற்றிய
நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

மன்னு சீருலகில் மானிடப் பிறப்பில்
வருண நான்கென வகுத்தனர் முன்ன
மாரியர் திராவிட ரம்முறை முழுதும்
யாவ ருளத்து மெளிதினில் விளங்கக்
கூடலூர்ப் பதியிற் குணநிதி வாய்ந்த
கனக சபையெனக் கருதும் பெயரோன்
வருண சிந்தாமணியெனு மொருநூல்
வசன நடையின் மாண்புற வெழுதி
யருளின னிதுவுமோ ரரிய நூலே.

திருநெல்வேலி ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
அனவரதவிநாயகம் பிள்ளையவர்கள், எம். ஏ.
இயற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள்.

வேதமுதற் பலகலைகள் விளங்குமொரு நாற்சாதி மெய்ம்மை சாற்றும்
பேதமுறு வகையெளிதிற் கற்றூர்க்குங் கல்லார்க்கும் பிறங்கும் வண்ணம்
போதமுறு வருணசிந்தா மணியெனுநூல் கூடலூர்ப் புகழ்வே ளாளர்
மாதவத்தால் வருகனக சபைவள்ளல் வரைந்தன்பின் வழங்கி னனால். (௧)

எக்குறையு மில்லாம லாரியமுந் திராவிடமு
மெனும்வே தங்கள்
புக்கரியா யமுமேனைப் புராணவிதி காசமுதற்
புகலு மெய்ம்மைத்
தக்கபல நூல்களினு முள்ளரியா யமுமின்னு
மகவுற் றேங்கத்
தொக்கவுதா ரணமாகக் காட்டின னிவன்பெருமை
சொல்வார் யாரே. (உ)

மதுரை - சேதுபதி ஹைஸ்கூல்
தமிழ்ப்பண்டிதர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
அ. சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்
இயற்றிய
எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள்.

முகில்வண்ண முடனபங்கீண் டாரமஞ் சூழு
முறைமையான் முராரியெனு முண்டகமின் முன்னி
யசலாம லுறவங்கண் மாலுங்கி மேவி
யருமறைகள நான்முகத்த மான்றோர்வாய் மொழியுந்
தகவினய னெனவாணி தங்குறவெஞ் ஞான்றுந்
தருமமுயர் வளமொடுநற் கல்விநிறை தகைத்தாய்ப்
புகலெனவந் தெய்துபிற தேத்தார்க்குங் குன்றுப்
பொருள்பயக்கு மாணதியாம் புகல்கூட லூரே. (க)

அங்ககர வயினுலகு செய்தவமே கருவா
யன்புபொறை கொடைமேன்மை யறிவொழுக்க முறப் [பாய்
மன்னியசெந் தமிழ்மொழியு மாங்கிலமும் வளர
மதிவளர்செஞ் சடைவளர்மாண் கங்கைகுலம் வளர
வுன்னியரு ளுயிராகப் பிறந்துவள ருரவோ
னுயர்சிவார்ச் சனைபுரியு மொள்ளியமெய்த் தவத்தோன்
கன்னலமு தன்னவின்சொ லால்வாயுங் காட்டுங்
கனகசபை வள்ளலெனக் கவினுமகி பதியே. (உ)

மருணசிந்தா மணிமாதி யுடன்விடு பேறு
வாய்த்தபெரி யாரிவையே யரியபொருள் வாய்ந்த
தருணசிந்தா மணியடைமி னெனவருளாற் சாற்றுந்
தமிழ்மறையா ரியவேதம் பிறநூலு மோர்ந்தே
யருணசிந்தா மணியிருள்போக் கொளியெனநா டெங்கு
மவிரியநாற் குலத்தாரு மையவிரு ளகல
வருணசிந்தா மணியெனவோர் நூலினிய தமிழின்
வாசகத்தா லியல்வல்லோர் மகிழ்தரச்செய் தானே. (௩)

புரசை

அஷ்டாவதானம் சபாபதிமுதலியாரவர்கள்

மாணாக்கர். ம-ா-ா-ஸ்ரீ;

தண்டலம் - பாலசுந்தர முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஓதருமெண் ணெண்விளையாட் டியற்றக் கூட
லூர்வருநற் கனகசபை வள்ள றன்பாற்
றீதறுசெர் தமிழ்வேத மாந்தே வாரச்
சிந்தா மணிபிரகா சித்த தேபோ
லோதமலி வயல்புடைசூழ்ந் தோங்குங் கூட
லூர்வருநற் கனகசபை வள்ள றன்பா
னீதமுறு வருணசிந்தா மணிதான் றோன்றி
நிலவுறுவிம் மிதப்பெருக்கியா னிகழ்த்தற் பாற்றே

அஷ்டாவதானம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

பூவை - கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

இரட்டையறுசீர் விருத்தம்.

திகழுறுதென் கூடலூ ரிற்சைவ
வேளாளர் திலக மாகிச்
சென்னையப் பதியதனிற் பிரபலமுற்
றேவதியுஞ் சீமா னியாரும்
புகழ்கனக சபைக்கோமான் றிராவிடவா
ரியமொழிகள் புகலும் பன்னூற்
பொருணலனைச் சூழ்ந்துபிர மாணங்க
ணனிதேடிப் பொருந்தக் காட்டிச்
சகமகிழு மொழுக்கமோ டாசார
மாதியவை சதுராக் கீட்டித்
தன்னிகரி றுன்மையஞ் சதுர்வருண
வுண்மையினைத் தக்கோர் தேர
மிகவருமை நூலெனநா வலரனைவ
ருங்கூறி வியந்து பேச
விளம்பினனல் வருணசிந்தா மணியிதன்
பெருமை விரிக்கற் பாற்றே.

திருமயிலை ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

செந்தில்வேலுமுதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

வெண்பா.

ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மாய்ந்தவற்றி னுட்பொருளைப்
பாரினில்வாழ் மாந்தர் பகுத்தறிவான்—சாருங்
கருணையினுற் செய்தான் கனகசபைக் கோமான்
வருணத்தின் சிந்தா மணி.

திருமயிலை மா-ா-ா-ஸ்ரீ,
வி. சுந்தர முதலியாரவர்கள்
இயற்றிய
எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

மலரவன் வதனந் தோன்கவா னடியில்
வந்தநால் வகைவரு ணத்தோர்
நிலைமுறை மேல்கீழ் மாறிமங் குறலா
லரிய கருதியே முதலாம்
வலனுறு பலநா லுண்மையைத் திரட்டி
வருணசிந் தாமணி யெனுநூல்
தலைமுயர் கூட னகர்வருங் கனக
சபையலோன் சாற்றிநல் கினனால்.

சென்னை பச்சையப்பன கலாசாலை
இங்கிலீஷ் பண்டிதர் மா-ா-ா-ஸ்ரீ,
ஸ்ரீ. அ. திருமலைக் கொழுந்துப்பிள்ளை, பி. ஏ.
அவர்களியற்றிய
கலிவிருத்தம்.

அருளமையும் வேளாள ருமரபி னினிதுதித்த
பெருமானுங் கனகசபைப் பெயர்வள்ளல் பேதமுறு
மருளினீக்க மறையாதி நூல்வகுத்த முறைப்படியே
வருணசிந்தா மணியெனுநூல் வரைந்தளித்தான் மகிவல்லீர்.

சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ்
தமிழ்ப்பண்டிதர் மா-ா-ா-ஸ்ரீ,
ஈக்காடு - இரத்தினவேலு முதலியாரவர்கள்
இயற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள்.

சீர்மன்னு மிறையவனு முனிவரரும் பலதிறத்தாற்
சிறப்பச் சொன்ன
கார்மன்னு குலமுறைகண் முறைபிறழ்ந்து நானிலத்தி
னடந்த தென்றே

யேர்மன்ன வித்திறத்த திக்குலமென் றெவருமெளி
துணரற் கெண்ணிப்
பார்மன்னு பலநூன்மேற் கோள்காட்டிக் கத்தியமாம்
படிவந் தன்னில். (௫)

முன்னூலாய் முறைதிறம்பா வாரியமுந் திராவிடமு
மொழிந்த வற்றைப்
பன்னூலின் வழியறிந்தே வருணசிந்தா மணியென்னும்
பான்மை மிக்க
நன்னூலொன் றியற்றியச்சிற் பதிப்பித்தி யாவருக்கு
நல்கி னானை
விந்நாளி லிவன் செயற்குக் கைம்மாறொன் றில்லையவன்
யாவ னென்னில். (௬)

தென்னோடு செய்தவமுங் கங்கைகுலஞ் செய்தவமுஞ்
சேர வொன்றி
மன்னுமின் மதுரகரக் கூடலூர் தனிற்றோன்று
மாட்சி மிக்கோ
னென்னூற் புலவர்புகழ் கனகசபை யெனும்பெயரே
யேற்ற னாயோ
னன்னை லவர்நாவி லெந்நாளு நீங்காத
நலமிக்கோனே. (௭)

விருதை ஸ்ரீலஸ்ரீ

சிவஞானசுவாமிகளியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

திருமறைக ளுரைத்தவெழிற் குலமுறைக ளுள்ளபடி
தெரியும் வண்ணம்
வருணசிந்தா மணியெனு நூ லினிதியற்றிப் புகழுலகில்
வயங்கப் பெற்றான்
றருமநெறி யொழுகமுகன் வைசியவே ளாளகுலந்
தன்னில் வந்த
பெருமிதநற் கூடலூர்க் கனகசபைப் பிள்ளைமிகு
பெருமையோனே.

காஞ்சிபுரம் பச்சையப்ப முதலியார் பாட்சாலைத்
தமிழ்ப்பண்டிதர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
வேலுச்சாமிபிள்ளையவர்கள்
இயற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பூமேவு மிருதிறமாப் பொருளுடையான் புராந்தகனைப்
பூசிப் போனாற்
காமேவு கூடலூர்க் கனகசபை வள்ளல்சென்னைக்
கண்வாழ் கின்றோன்
மேமேவு தமிழ்மறையா ரியமறையா தியநூல்கண்
மேற்கோள் காட்டி
மாமேவு முறைதிறம்பா வருணசிந்தா மணியெனுநூல்
வகுத்தான் மன்னோ.

தஞ்சை ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
வ. சா. சோமசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ.
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள்

வாரிசநன் மலருருக்கு மகரந்தங் கண்டணுகும்
வண்டே யென்ன
வாரியருண் புகலிடமற் றுலரா யானிரையோ
டலமந் தந்தோ
ஓரியரோர்த் தொழில்பயின்ற திராவிடர்வா ழிவ்விந்து
தேயந் தன்னிற்
போரியற்றிச் சிலரடக்கிப் புத்தேளி ரெனவெருட்டிப்
புகுந்தா ரந்நாள். (க)

நிதியங்கொள் ளகத்தினரா யுவாமதியிற் கறையென்ன
வுலகிற் றோன்றி
வேதியந்தா மியற்றுமறை யிதிகாச புராணாதி
வேலை பொங்கத்
தீதியற்றி மெய்ம்மறைத்துத் தேவரெனத் தலைமையுயர்த்திச்
செறுநர் நான்காஞ்
சாதியெனப் பிரிவுஞற்றித் தந்தையைத்தன் சேய்பகைக்கச்
சழக்கர் செய்தார். (௨)

வனசமலர்ச் செல்வியுடன் வான்மதியு மருமருந்தும்
வாரி தோன்ற
முனங்கடைந்து தருந்தேவ ரெனவிந்நாட் பேதமுற
முடிவொன் றின்றித்
தினம்பெருகும் பலவேறு நூற்புணரி கூடலூர்ச்
சிறந்த கல்விக்
கனகசபை வள்ளலுமோர் வருணசிந்தா மணியமுதைக்
கடைந்தே தந்தான். (௩)

குன்றத்தார் ம-ா-ா-ஸ்ரீ,

மதுரகவி - மாணிக்க முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

எண் சீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

வேதியரே முதலான வருண நான்கின்
விளக்கமெலா மறையாதி விரிந்த நூலி
னீதியினுன் முறைப்படியே வகுத்துக் காட்டி
நிலவுலகோர் மனத்தைய நீக்கு மாற்றாற்
காதலுடன் சேர்த்தவளக் கூட லூர்வாழ்
கனகசபைப் பெயர்ப்புலவோன் கரைந்த ளித்த
வேதமிலா வருணசிந்தா மணிப்பேர் நூற்கிங்
கெம்மனோர் கைம்மாறென் னியற்று வோமே.

சுதேசமித்திரன் சப் எடிட்டர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ:
மூத்தூர். அ. சங்கரலிங்கம் பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ.
இயற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

மணியொன்று பெருநயனச் சிறுமியர்க ணீர்குடையும்
வாவி சூழ்செய்
மணியொன்று கதிர்காட்டுங் கூடலூர் வந்துநால்
வருணத் தின்சீர்
மணியொன்று மாரியமுந் திராவிடமும் வகுத்தபடி
வருண சிந்தா
மணியொன்று வரைந்துதந்தான் மணியொன்று கனகசபை
மகிழ்வல் லோனே.

விருத்தாசலம் - தியாகராஜக் கவிராயரவர்கள்
குமாரர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ
கலியாண சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ.
இயற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

பாற்கடலைக் கடைந்தந்த நாளமுதம் பகிர்ந்திட்ட
பண்பின் மிக்க
மாற்குநிக ரெனவிந்நாண் மறைமிருதி முதலாச்சொன்
மன்னுஞ் சீர்த்தி
நூற்கடலைக் கடைந்தெடுத்து வருணசிந்தா மணியீந்த
வுதவி நோக்குங்
காற்கனக சபைப்பெயர்கொள் வள்ளலுக்கிவ் வுலகுசெயுங்
கைம்மா றென்னே.

ஹைகோர்ட்டு வக்கீல் ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
தி. வீரபத்திர முதலியார், பி. ஏ., பி. எல்.
அவர்களியற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள்

முருகவே ளெனச்சிந்தா மணியளிக்கும் வேட்டபொருண்
முன்றை ளென்றப்
பொருவிலுரை விளக்கவிங்காட் புலவர்சங்கைத்
தெளிவளிக்கப் புகுந்தாற் போல
வருணசிந்தா மணியென்னும் வரநூலொன் றரிதியற்றி
வாழ்த்தப் பெற்றான்
கருணைமிகு காராளன் கூடலூர்க் கனகசபைக்
கவிவல் லோனே. (க)

வேதமுட னாகமமே புராணமிதி காசமுதல்
விரித்தே யுள்ள
வோதரிய பலநூல்க ளுரைத்தவற்றிற் பொதிந்துள்ள
வுண்மை தேர்ந்து
சாதுரிய மெனப்புலவர் தலைக்கொள்ள வருணச்சித்
தாந்தஞ் செய்தான்
கோதுரைக ளனைத்துமறிந்து புரட்டெனவே கோதொரீஇக்
குணங்கொண் டானால். (உ)

சோழவந்தான் - சுப்பிரமணியப்பிள்ளையவர்கள்
குமாரர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ
சு. அரசப்பபிள்ளையவர்கள்
இயற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள்

சீர்திகழச் செயந்திகழத் திருமாலி னூரந்திகழுந்
தெய்வப் பாவை
யோர்திகழக் கூடலூறுங் கூடலூ ரெழிறிகழ
விலங்குங் கங்கை
நீர்திகழுங் குலந்திகழ நிலத்தின்மிசைக் கனகசபை
நிருப னென்னும்
பேர்திகழ வவதரித்தான் பெரியோர்க ளுளந்திகழும்
பெற்றி யோனே. (க)

ஆங்கிலமு மருந்தமிழு மகத்தாய்ந்தான் கவிஞர்கட்கே
யாக்கஞ் செய்வான்
பாங்கிலகுந் தருமநெறிப் பான்மையினன் றமிழ்வேதப்
பார்வை மிக்கான்
றூங்கிலகுந் தார்மார்பத் தடம்புயத்தா னந்தணர்மூற்
சாதிக் கேற்ற
தேங்குலவு மொழுக்கநெறி திறம்பவது சிந்தைபொருன்
றெள்ளி யோனே. (உ)

வருணமிவை வருணமெலாம் வழங்குநெறி யிவையென்றெம்
மனத்தைத் தேற்றி
யிருணீக்கத் தக்கவரெங் குள்ளாரென் றுலகியம்ப
வெழுந்து தக்க
தருணமிது வெனத்துணிந்து தமிழ்வசனத் தணிதரவே
தந்தா னிந்த
வருணசிந்தா மணியைந்நான் மணிக்கிணையெம் மணியியம்ப
வல்லம் யாமே. (ங)

சென்னைக் கவர்ன்மெண்டு
பிரசிடென்சி காலேஜ் பிரதம தமிழ்ப்பண்டிதர்
மகாமகோபாத்தியாயர் பிர்மஸ்ரீ
வே- சாமிநாதையரவர்க ளியற்றிய
நேரிசை வெண்பா

முந்தார்வந் தன்னுன் முயன்றுபல நாள்வருண
சிந்தா மணியெனுநூல் செய்துவந்து—தந்தானல்
சந்தமிகு மாடத் தனிக்கூட லூரின்கண்
வந்த கனகசபை மால்.

தஞ்சாவூர் சதாவதானம், பிர்மஸ்ரீ சுப்பிரமணிய ஐயரவர்க ளியற்றிய ஆசிரியவிருத்தம்

விண்ணுலகின் * வருணசிந்தா மணியொன்றாங் கனக சபை மேலோன் றந்த, மண்ணுலகின் வருணசிந்தா மணி யொன்று முன்னையது வான்மின் றன்மை, நண்ணுபொரு ணல்கியிடும் பின்னையதோ ஞானமெனு நசியாச் செம்மை, யண்ணுபொரு ளளித்திடுமிவ் விரண்டினுயர்ந் தனைக்யறைவீ ரறிவு ளீரே.

அறுசீர் விருத்தம்

ஆரியர்தம் வருணத்தின் பாகுபா டெக்கழறு மவாசி யாய, பாரினிடை புகுத்துள்ள கிராவிடர்தம் வருணத்தின் பாகு பாடென், சூரியனைச் சமன்செய்து வருணசிந்தா மணி யொன்று தூலையிற் றாக்கிச், சீரியவ நிறுத்தனனக்கனகசபை வசியர்தமிழ்ச் சிறந்த தோனே.

பிர்மஸ்ரீ - சின்னசாமிஐயர் அவர்கள் குமாரரும்
எட்டயபுரம் விச்வானும்
சுதேசமித்திரன் சப் எடிட்டருமாகிய,
பிர்மஸ்ரீ - சுப்பிரமணிய பாரதியவர்கள்
இயற்றியது

செந்தண்மை பூண்டொழுகுந் திறத்தானே யறவோர் தஞ் சிறப்புவாய்ந்த, அந்தணரப் பிரமநிலே யறிகுநரே பிரா மணரென் றளவினூற்கள், சந்ததமுங் கூறியதைத் தேராமே பிறப்பொன்றாற் றருக்கினாமே, எந்தநெறி யுடையர்பிறரெ னினுமவர் சூத்திரரென் றிகழ்கின்றேமால்.

---

* வருணசிந்தாமணி—நிறமமைத்த சிந்தாமணி யென்னும் இரத்தினம்

மேழிகொடு நிலமுழுது வாழ்வதுவே முதல்வாழ்க்கை வேதமோதல், வாழியதினுஞ்சிறப்பாம் மற்றவிவை யிரண்டனுக்கும் வல்லார் தம்மைப், பாழிலிவர் கடைக்குலத்தாரென்பது பேதைமையன்றோ? பார்க்குங் காலைக், கூழிவரே பிறர்க்களிப்பர் நிலமுடைவை சியரென்றே கொள்வாமன்னே.

பன்னாளா வேளாளர் சூத்திரரென் றெண்ணிவரும்பழம்பொய் தன்னை, ஒன்னார்பற் பலர் நாண வருணசிந் தாமணியென்னு முண்மைவாளாற், சின்னாபின் னம்புரிந்து புவியினரைக் கடப்படுத்தான் சென்னைவாழு, நன்னவலோர் பெருமான் கனகசபைப் பிள்ளையெனு நாமத்தானே.

உடுமலைப்பேட்டைத் தாலூக்கா தொட்டம்பட்டி ஜோதிஷர்

பிர்மஸ்ரீ சேஷகிரிஐயரவர்கள் குமாரரும்,

கம்பராமாயணப் பிரசங்கியுமாகிய

பிர்மஸ்ரீ - வேங்கிட சுப்பிரமணிய பாரதியவர்க ளியற்றியது.

(சந்த விருத்தம்)

கனகசரோருகனளிநவமணியொடுகணவனுறைகடலிற்
கனமுடனெழுசிந்தாமணியிவைபாகதியருளாவெனவே
கனகசபாபதியருளினிதொடுபெறுகனகசபைப்பெயரான்
கனவினுமகிழ்வுறவுதவினன்வருணசிந்தாமணிகாசினிக்கே.

(நேரிசை வெண்பா)

அருணனெனப் பாரினறி யாமையிரு ணீக்க
வருணசிந் தாமணியாம் வான்சீர்ப்—பொருணயஞ்சேர்
கண்ணியநூ லீந்தான் கனகசபை நாவலனிப்
புண்ணியனை யாரேபோற் றுர்.

நறைமலர்த் தேவன் றந்தபூ வுலகின் நண்ணுமா ரியர்திரா விடர்க்குள், மறையவர் மன்னர் வைசியரூத்திரராம் வகைபெறு வருணத்தா ரெவர்க்கும், நிறைகொளாசாரநிலையெலாங் காட்டு நிலைப்பெருங் கருப்பண நிகர்க்குங், குறைவிலெண் கனக சபைபரு ளாற்செய் கோதிலிவ் வருணசிந்தாமணியே.

ஸ்ரீ வில்லிப்புத்தூர் வித்வான்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ

பொன்னுசாமிசெட்டியாரவர்க ளியற்றியது.

அன்னைநக மகடவஞ்செய் திருக்காஞ்சி நகர்க்குவடக் காருங் கீழ்சார், புன்னைநகங் கேதகைசூழ் பொருதிரைப்பாலொற்றிநகர்ப் புறந்தென் சாரில், மின்னைநக விளங்கிடையார் மிடைந்துறை தாருமணி வியனீர் சூழ்ந்த, சென்னைநகர் தன்னிலுறை சிங்கநிதர் கங்கைகுல திலகஸ்ரீமான்.

அனகசபை நடுவானுடு விடைமகிய மெனவிளங்கு மதியின்மிக்கான், அனகசபை நடையணிகொம்பனையமுலையவர் மயல்கொள் அழகார் மொய்ம்பன், கனகசபை தனிவடன மிடுவிடைய நிருசரண கமலம் போற்றுங், கனகசபை முதல்வனிந்த வுலகின்மனு நீதிமுறை கலங்காவண்ணம்.

மாதாரணியினுக்கு வருணத்தா சாரநிதி வகுத்துக் கூறும், வேதாதி புராணவிதி காசவிதிமுதலியனவிளக்கிக்காட்டி, ஓதாநின் றுன்வருண சிந்தாமணியெனவுரை வசன நூலைப், போதாவுங் கண்டிதென்ன புதுமையெனப் பலதாமும் புகழத்தானே.

திருச்செங்கோடு - முத்தமிழ்வித்துவான் ம-ா-ா ஸ்ரீ
சே. கு. விசாகப்பெருமாள் முதலியாரவர்கள்
இயற்றியது.

(விருத்தம்)

சகமாக்கள் குலநெறியைக் கண்டொழுகி யசனைலேதா ழ்வில்லாமல், இகபரசா தகம்பெறவே யெழுதாத கிளவியெ னயாருஞ் சொல்லும், நிகமாகமத்தின்முறை வருணசிங்கா மணிப்பனுவல் நேரியற்றிச், சுகமாருங் கனகசபை நாவல வீங் தான்புவியிற் சுழுகங் கொண்டே.

(நேரிசை வெண்பா)

சீர்பூக் கிடுவருண சிங்கா மணிப்பனுவல்
பார்பூக் கிடத்தந்தான் பண்பாக—நேர்பூத்த
கந்தனருள் பெற்ற கனகசபை நாவலன்றன்
இந்தமகி யோர்மதிக்க வே.

மதுரைஜில்லா பெரியகுளந் தாலுக்கா
மார்க்கயன்கோட்டை
ம-ா-ா ஸ்ரீ பிச்சையாண்டி யாசாரியரவர்கள் குமாரர்
ம-ா-ா ஸ்ரீ
M. F. பழநிச்சாமியாசாரியவர்க ளியற்றியது.
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

பூவனங்க மலர்த்தடங்குப் புனல்வாவித் துறைதிகழப் பொலிந்துமீப்போய்த், தீவனந்தங்கியகதிரோன்றேர்ப்பரி யானயர்வதனைத்தீர்க்குந்தண்பூங், காவனந்தமனியமணிமா டமுதற்சீர்கழறக்கணங்கொண்டார்ந்த, நாவனந்தன்றனக்கு மரிதாயசென்னைமாநகர் வாழ்நயகுணாளன்.

திருவளரம்புயமதனன்செழுமலரம்புயவதனன்திகழ்வான்கற்றைக், குருவளர்பன்மணிப்பூணன்குறைமதியார் தமைப்பேணன்குலவுஞ்சீத, மருவளர்குவளைத்தாமன்வாய்ந்தநதிகுலச்சோமன்வானுடோங்குந், தருவளர்செங்கரக்கனகசபையெனும்பேர் புனைந்ததமிழ்த்தலைவன்மாதோ.

கந்தமலிசததளமென்பொகுட்டுச்செங்கேழ்க்கமலவயனளித்தவுலகங்கடம்மி, லிந்தநிலனுக்குரித்தாமென்னவேதமியம்பியநால்வருணவியலினைப்பார்மீது, வந்தவரெவருமறிந்துநடந்துய்வான்றான்வருணசிந்தாமணியெனுமோர்மவுலிசூட்டுஞ், செந்தமிழ்வாசகத்திருநூலியற்றியாருந்தேடரியபுகழ் பெருகுஞ்சீர் பெற்றானே.

மஹாவித்வான் ம-ா-ா-ஸ்ரீ

காஞ்சிபுரம் - ராமஸ்வாமிநாயுடு அவர்கள்

இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

சீருலவு மொருபெரிய மறைமுதலா நூல்களெலாந் தெரித்தவாறே, பாருலவும் பிரமமுத னல்வருணப் பகுப்பனைத்தும் பதியக்காட்டி, நீருலவுந் தடப்பணைசூழ் கூடலூர்க் கனகசபை நிபுணர்கோமா, னேருலவும் வருணசிந்தா மணியெனவோர் பெரும்பனுவ லியற்றினானால்.

இவ்வரிய திருப்பெயரா லொருநூலிவ் வுலகினில்வந் திலங்குமென்றே, எவ்வெவரும் விழைவவரு ளெழிலுறுசிந் தாமணிமுன் னிசையத் தேர்ந்து, ஒவ்வரிய நாணமடைந் தும்பருல கதனிடைச்சென் றொளித்ததென்று, லெவ்வரிய புலவரிதன் பெருமையறிந் திசைக்கவல்லா ரிருநிலத்தே.

சிவானந்த யோகிகளென்னும் முத்தமிழ்க்கவிராசு
ம-௱-௱-ஸ்ரீ
டாக்டர், தஞ்சை, சண்முகம்பிள்ளை யவர்க
ளியற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

---

*அருமறையி னகப்பொருளு மாகமத்தி னுட்பொருளு
மரிதிற் றேர்ந்தும்
ஒருமுகமாய் நிகண்டுதிவா கரமுதலாம் நூற்கருத்தி
னுண்மை தேர்ந்தும்
பெருமிதமாய் வேறெண்ணு நூற்புரட்ட ரதிசயிக்கப்
பேதந் தோன்று
தருமையுட னியற்றினன் வருணசிந்தா மணியெனுநூ
லகிலம் போற்ற.

சீர்பெறுமா வேளாளர் வைசியர்க ளாமென்னத்
தெளிவாய்த் தந்தான்
தார்பெறும னோர்குரிய தகைமைகளு முரிமைகளுந்
தழைக்கத் தந்தான்
வீர்பெறநூ லறியாதார் விவேகம்விளங் கச்சிந்தா
மணிநே ரென்ன
வேர்பெறுநூல் வருணசிந்தா மணிப்புலவன்
கனகசபை யிசைதந் தானல்.

---

* ஆரிய திராவிட வேதங்க ளிரண்டினையுங் குறித்த
தெனக் கொள்க.

மதுரைஜில்லா முறையூர்
ஸ்ரீமாந் - பழ - சி - சண்முகஞ் செட்டியாரவர்கள்
சமுகவித்வான், ம-ள-ள-ஸ்ரீ
கோட்டாம்பட்டி - எம் - கருப்பையாப் பாவலரவர்கள்
இ ய ற் றி ய
நாலடித்தரவு கோச்சகக் கலிப்பா

துளவணியுந் திருமாலுந் தூயமறை மலரோனும்
உளவரிய தீர்த்தமென வோங்குகா விரிமருங்காய்த்
தளவநகை யுமைநாதன் றங்குதலம் பலவிருக்கும்
வளவநா டெதுவென்னில் வளவனா டென்பாரே.

அந்தநாட் டினிற்றிருவா மலைமகளுங் கலைமகளும்
சொந்தமா நிலைநின்று துலக்குமிரு வகைப்பொருளும்
தந்தருளக் கூடுதலாற் றரணிவளர் தகவுடையோர்
இந்தவூர் கூடலூ ரெனவிளங்குந் திருநகர்வாய்.

சாற்றுபுகழ் மிகுவசியச் சைவவே ளாளர்குலத்
தூற்றுமிகழ் பாற்கட லுளுதிக்கநிறை மதிபோல்வான்
ஏற்றுரிமைக் கொடியுடையா ரின்பவரு பூதிதிரு
நீற்றுடன்கண் மணிபூண நிலவியசா தனமுள்ளோன்.

கருப்பையனோ யகற்றவன்பர் கருதுசிவ பூசைதனை
விருப்பமுற வகத்திருத்தி மென்மேலும் வளர்த்திடுவோன்
தருப்பயிலும் பொழில்புடைசூழ் தருசென்னை நகரினிற்றன்
இருப்பைவகித் தரசாங்கத் திங்கிலிஷ—மினிதுகற்றே.

சென்னையா ரக்கவுண்டண்ட் ஜெனரலா பீசிலுயர்
வுன்னுசூப் பிரண்டண்டா முத்யோகத் தினிலிருந்து
தன்னிகரி லுபகாரச் சம்பளமு மேற்றெவரும்
பன்னுபுகழ் பிரதாபம் பாருலகிற் பரவுற்றேன்.

அன்பொழுக்க மாசார மறிவுபே ராண்மைமிகும்
இன்பொருவா வாய்மைநல மிலங்குநல மாக்கொண்டோன்
என்பணியும் பெருமான்பா லென்பணிகொளெனப்பணியும்
மன்பதைக ளுயிர்போல மதிக்கவரு மதியாளன்.

தருசுரபி யிருநிதிசிந் தாமணியித் தரணிமிசை
உருவுகொடு லகையதாக வுற்றபெருந் தகைவள்ளல்
ஒருவதனி லன்பினெமக் கொருதாய்போ லுவந்தமர்ந்த
திருவனரு ளுடைமைநலஞ் செறிந்திலகு மலர்க்கண்ணன்.

கற்றவரு மற்றவருங் கனிவுறுமா றின்சொல்வழி
உற்றுரைக்கு மொழியுடையா னேங்கறத்தின் பேறனையான்
நற்றவமென் செய்தனர்கொ ளிநிலத்தி லிவனேமுனம்
பெற்றவர்க ளெனப்பேசப் பிறங்குபல பெருமையுளான்.

அருந்தவரு வாரெவரென் றுய்ந்திட் டெதிர்நோக்கி
விருந்துபுரந் தாதரித்து வேட்பமொழிந் துபசரிப்போன்
வருந்துநர் தம் வனக்கவலை மாற்றுமணி மருந்தாவோன்
பொருந்துபுகழ்க் கனகசபைப்புண்ணியஞானப்பெயரோன்.

ஆரியத்தி னுஞ்சிறந்த வமிழ்தனைய சுவைபடைத்துச்
சீரியலு நறியதாத் திராவிடத்தி னும்படிந்த
நேரியல்வே தாகமம் நிகண்டுபுரா ணதிகளைக்
கூறியநன் மதியூக்கங் குலவவா ராய்ச்சிசெய்தே.

உலகமிசைப் பார்ப்பார்க ளுள்ளமுமாச் சரியமுற
அலகில்குல மனைத்தையுமுள் ளடக்கியநால் வருணத்தின்
இலகுநிலை யினரிவரென் றெடுத்துரைத்துச் சுருதியுத்தி
குலவுமநு பவக்கொள்கைகுறிப்பித்து மிகவிளக்கி.

வருணசிந்தா மணியெனப்பேர் வனைந்தவொரு பெருநூலை
இருணயந்த சிந்தையினர்க் கினிதுபய லும்படியே
அருணவொளி யெனக்காட்டியுன்பினுவந் தளித்தனனித்
தெருணயஞ்செய் தான்மகிமை செப்புதற்கார் தரமேயால்.

புரசை - அஷ்டாவதானம்
சபாபதிமுதலியாரவர்கள் மாணாக்கர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ
வித்துவான், திரு - சண்முகம்பிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியது

சென்னிமேலொருகங்கையைப்புனைந்தசெஞ்சடையான்
தன்னமேயிலாதாருயிர்க்கருடராநாடிப்
பொன்னியாற்றிருமருங்கும்பொற்கோயில்கொண்டோங்கும்
மன்னுசீர்கொடுமேயதுவளவநன்னாடு.

இன்னநாட்டினிற்கலைகளிலெழிற்சிவகலையும்
மன்னுமாமறைகளிலொருசாமமுமனுவி
லென்னையாளுடையானருணமுமென்னக்
கன்னிமாமதிற்கூடலூர்கவினனிசிறக்கும்.

இன்னநற்பதிவயினிறைநீற்றினிற்கண்டி
தன்னினன்றிமற்றவனடிசார்தருந்தொண்டர்
சென்னியாற்றினனெனக்கொளுஞ்சிறந்தசாதனத்தான்
மன்னிநிற்பதுவசியவேளாண்மரபம்மா.

அன்னமாமரபிடையருந்தமிழ்செயுந்தவத்தால்
இன்னமாநிலத்துதித்தனனிறையடிப்பத்தி
தன்னையெய்தலாற்கனகசபைப்பெயர்பெற்றோர்
முன்னியற்பெயரெனமொழிந்திடநிலவினனே.

அன்னஞான்றுமைக்கங்கணனருளியமொழிகள்
உன்னியேபயின்றோருக்குநேர்நோக்கியமறைகள்
சொன்னநற்சிவாகமமுதலியனவுந்தூய்தாய்த்
தன்னிகர்த்தசெந்தமிழுமொன்றெனத்தக்ககாட்டி.

வருணவேற்றுமையிவையெனமற்றதனியல்பைத்
தெருளயாவர்க்குமினிதிவண்விளங்கியத்தேவர்
பரிவிற்கூறியகுறளினுட்கிடையெலாம்பரப்ப
வருணநற்சிந்தாமணியெனப்புகன்றனன்மாதோ.

திருமயிலை ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
தேவாரம் - முத்துசாமி முதலியார்
அவர்களியற்றிய
நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

நீர்வள நிலவள நிறைந்து நிலவிய
சீர்வளர் தவத்தோர் திகழச் சார்ந்திடு
மேர்வளர் நலனெலா மென்று முள்ளது
கூடலூ ரென்னுங் கூற்றுறைத் தோன்கழற்
பாட லருத பண்புடை யப்பதி
தன்னில் வைசியவேளாளர் தம்மரபி
லுன்னுதற் கரிய வுடையோ னருளாற்
சுயம்பிர காசத் தொல்சீர் கோத்திரம்
நயம்பெற வந்து நற்செய னீங்காத்
திருவுங் கல்வியுஞ் சிறப்பு முடையோ
னுருவும் புகழு மூக்கமு முடையோ
னென்குரு மலரடி யிணையுறு மனத்தோன்
றிங்களிற் சாந்த சித்தந் திகழ்ந்தோன்
கனவினுந் தீமை காணாக் கருத்தோ
னினமுறு சால்பு மிரக்கமுங் கொண்டோன்
வன்மையொன் பனவெலா மற்றவர் பாலுற
நன்மையொன் பனவெலா நண்ணிய நலத்தோ
னில்லற மல்லது நல்லற மிலையெனச்
சொல்லற முரைக்க தூய்மதி யௌவை
வாக்கை நாடியே வாழ்க்கை நலமென
வாக்கைக் குரிய வன்புடை யாளொடு
மில்லறத் திருந்து மிதய மடக்கிய
வல்லவர் தாமே வல்லவ ரென்றுரை
நல்லவ ருரைதனை நடத்திக் காட்டிய
மக்கட்பே றல்லது வேறுபே றிலையெனத்
திக்கெட் டுரைக்குந் திருக்குறள் புரிந்தோ

ளிராஜாங் கத்தி னைரோப் பியர்கள்
பாரவுறச் செலுத்தும் பாஷையிற் பயின்றே
யக்கவுண் டாண்டெனு மாபீ சதனிற்
சொற்க டவருச் சூப்பரின் டெண்டான்
உத்தியோ கத்தி லுயர்ந்தினி திருந்து
சித்தி பெற்றுப் பென்ஷன ராகி
யானடி யருச்சனை யன்றிமற் றென்றுந்
திரமுறு பவநோய் தீர்த்திடா தெனவச்
சம்புவின் பூசனை தன்னை நாடொறு
நம்பிமெய் யன்பா னடாத்திடு நண்பன்
கிரியையா ஞானங் கிடைக்கு மதன்றி
புரியமெய்ம் முத்திக் குபாயம்வே றிலையென
வேதா கமமுதல் வேறுமற் றுள்ளன
வோதுநாற் பகுதியு முளங்கொளக் கற்றுத்
திருக்குற ளுரைமுதற் சிறந்த தேவாரந்
சுருக்கமின் றறிந்த துகளில்பே ரறிவினோன்
றிருமகள் கலைமகள் சிறந்த ஞானமாங்
குருமகண் மூவருங் கூடி வாழுநாள்
வேளாள ரென்பவர் வள்ளன்மை யான்மிருந்
தாளாள ரென்றுரை தமிழ்ஞான சம்பந்த
னுயர்ந்தேன் மனைவாழ்க் கைஇல் லென்றுசொ
னயம்பட வைத்த நாவுக் கரசர்
பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக் கீழென
வுலகிய லருளிய லொருங்குட னுரைத்த
திருவள் ளுவர்செய் சொற்றமிழ் முழுதுந்
தெருள் படப் பயின்று தெய்வவை திகமுஞ்
சைவமு முலகிற் றழைத்திட வந்தே
யையர்தங் கருணையே யாதார மாக
வருணாச் சிரம வழக்கெலா முலகின்
மருளாச் சிரமமாய் வழங்கா வண்ண
மிருக்யசுர் சாம மதர்வண மெல்லாந்
திருக்கற வுணர்ந்து சித்தநல் லறிவாற்

கருணையை நோக்குங் கனக சபைப்பேர்ப்
பொருணயந் தழுவிக் கொண்டவப் புநிதன்
வருணை சிந்தா மணியெனும் வசனநூ
றிருக்கரங் கொண்டு தீட்டிய தன்றியு
மருட்கரங் கொண்டச் சிற்பதிப் பித்தன
னயர்வற வெனக்கே யருட்டுணை யாகியென்
னுயிரினுஞ் சிறந்த வொருமை யெனண்ப
னூழிதோ றூழி யுலப்புறு தோங்கி
வாழியென் றனக்கும் வாய்த்தநன் னட்பே.

இஃது

சேற்றூர்ச் சமஸ்தான வித்துவான்

மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயர்

இயற்றியது

அநாதி யிறைவன் றனது திருவருட்
சத்தி கொண்டுசெய் வித்த சிருட்டியிற்
றோற்றிய பவஞ்சச் சேற்றினின் முளைத்த
பயிர்க ளாகிய வுயிர்கள் யாவை
முதலெனும் பிறகியா தகலுமென் பத்து
நாவிலக் கமெனு நாவினிற் பேத
மவற்றுண் மனிதரே யெவற்றினுஞ் சிறப்புற்
றரியபி ரமக்ஷத் திரிய வைசிய
சூத்திர ரெனும்பகுப் பாத்திகழ்ந் தவரவர்
தொழின்முறை பற்றி வழிவழி யுற்றன
ரிம்முறை யிருக்க வெம்முறை யாலோ
வொருசாதி யாரைமற் றொருசாதி யாரென்
றுண்மை யறியா ரெண்மையிற் புகன்று
நயங்கிளர் மாந்தரு மயங்க வைத்தனர்
கற்றறி விலாறிங் குற்ற தொன்றுங்

தேறுத லின்றி மாறு கொண்டனர்
சிற்சில ரன்றியும் பற்பலர் தெரிந்து
மெவரெவ ராயினுமென் னவரவர் குலநல
மாளா தென்று வாளா விருந்தன
ரின்னே ரெல்லா முன்னேர் சென்ற
வழியிற் றவறிக் குழியில் வீழ்ந்தவ
ராதலி னவருள மேதெகு தெளிவு
பெற்று மேலெழ லுற்றுநல் வழிச்செல
வரிய நுண்பொரு டெரியவுள் ளடக்கி
யுலகு புகழப் பல துறை திகழுங்
கடல்போல் விரிந்த வடமொழி யமைந்த
வாரிய வேதஞ் சீரிய திராவிட
வேத முதலிய போத நூல்க
டேசமை தருமிதி காச நிகண்டு
புராண மிருதி விராவிய நியாயம்
பன்னூ லாய்ந்து நன்லு வலரை
யடுத்துப் பலபல வெடுத்துக் காட்டி
நிசம்வெளிப் படநல் வசன நடையிற்
பொருணயந் தேரும் வருணசிந் தாமணி
யென்னு மொருநூன் மன்னு முலகி
னுதிப்பித் தச்சிற் பதிப்பித் தனனாற்
றண்டமிழ்ச் சோழ மண்டலச் சார்பில்
வயலமர் பொழிலிற் புயல்வர மயில்க
ளாட லூருங் கூட லூரெனும்
வான்பயில்கின்ற மீன்கண மென்ன
வைசிய மரபிற் சசியென வுதயஞ்
செய்து பல்கலை யைது நிரம்பி
விளங்கி வளர்தரு வளங்கிள ரொளியா
லிரவினை யகற்றி விரவிய வுயிர்க்கெலா
மின்ப மெய்த நன்புல வுழவு
வாணிகம் பசுக்காத் தாணினி துதவி
நீதியி னேதை லாகி மூன்று

மெய்திகழ் தருநல் வைதிக கிரியைசெய்
திடத்தி னில்லற நடத்தித் தனது
வேளாளர் குலத்தினர் தாளாண் மையைப்பிறர்
காணு மாறு பேணு மாண்புறும்
வள்ள லன்பே யுள்ள மதிலுரை
பத்தியி லுயர்சிவ பத்தி பூசனை
யாக்கம் பேரறி வூக்கஞ் சாந்தந்
திண்ணிய புகழ்சிவ புண்ணியப் பெருமை
முழுக்க வமைந்த வொழுக்க முள்ளோன்
சென்னைமா நகரின் முன்னையோர் முறைநன்
றாகவுண் டென்று மாகவுண் டாண்டு
செனரலா பீசின் மனமகி ழுரிமை
பூண்டரூப் பரிண்டெண் டாண்டதிகார
மாங்கி லேயர் பாங்கிலே யியற்றி
நன்சன் மானமாப் பென்ஷன் பெற்ற
வுத்தமனுகு மெய்த்தரு மன்பெரும்
பிரபு வுயரிய வரமுத சென்னையிற்
றனமிகு மலியுங் கனக சபையெனு
மியற்பெயர் பெறுநன் னயப்பெரி யோனே. (க)

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

நயம்பெறுமா யிறந்தெண் ணூற் றிருபத்து மூன்று
நணுகுசகாப் தந்தன்னி னடுமிங்கி லீஷென்
றியம்புமா யிரத்தொடுசேர் தொளாயிரத்தொன் றாண்டி
லேழாவ தெட்வார்ட்டென் றிடுஞ்சக்ர வர்த்தி
சயம் பெறுபட் டங்கட்டி முடிபுனைந்து செங்கோ
லுன்செலுத்து நாட்சென்னை தனிற்கனக சபைவேள்
பயன்பெறுநல் வருணசிந்தா மணியெனுநூல் கற்றோர்
பலர்மகிழ வரைந்துவெளிப் படுத்தினன் மாதோ. (உ)

உ

சிதம்பரத்தில் சாஸ்திர தர்க்க வியாகரணங்களில்
மிக்க வல்லவர்களாயுள்ள அடியிற் கண்ட
தில்லை மூவாயிரவர்கள், சாஸ்திரிகள், பண்டிதர்கள்,
இவர்கள் கையொப்பம் வைத்தனுப்பிய

அங்கீகாரப் பத்திரிகை

இந்தியாவினுள் விந்தகிரிக்கு வடபாலுள்ளவர்கள் ஆரியர்களென்றும், தென்பாலுள்ளவர்கள் திராவிடர்களென்றும், பூர்வமாக ஏற்பட்டிருக்கிற தென்பதும், அவ்வாரியர்களுள் ஏற்பட்ட பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்னும் நான்கு வருணங்களும் திராவிடர்களுள்ளும் உள்ளனவென்பதும், அவை முறையே ஆகிசைவர்கள், வேந்தர்கள், வேளாளர்கள், தொழிலாளிகள் என்பதும், ஸ்ரீமாந் கூடலூர் கனகசபைப்பிள்ளை யவர்களா லியற்றப்பட்ட வருணசிந்தாமணி என்னும் நூலால் வெள்ளிடை மலைபோல விளங்குகின்றன. இது வேதாகம சாஸ்திர சம்மதமா யிருத்தலின் எங்களுக்கும் உடன்பாடேயாம்.

பிரம்மஸ்ரீ அ. சந்திரசேகர தீக்ஷிதர்	இவர் ஸ்ரீ நடேசப்பெருமானுக்குக் கும்பாபிஷேகஞ் செய்தவர்; மூன்று சாஸ்திரங்களில் வல்லவர்.
பிரம்மஸ்ரீ சி. தெண்டபாணி சுவாமி தீக்ஷிதர்	இவர் மூன்று சாஸ்திரங்களில் வல்லவர்.
பிரம்மஸ்ரீ சொ. சிவசுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர்.	இவர்கள் சாஸ்திர விற்பத்தியுடையவர்கள்.
பிரம்மஸ்ரீ க. வ. இராஜாதுரை தீக்ஷிதர்.	
பிரம்மஸ்ரீ த. இராஜாங்க தீக்ஷிதர்.	
பிரம்மஸ்ரீ சிவ. குஞ்சிதசரண தீக்ஷிதர்.	
பிரம்மஸ்ரீ ஆ. சபாநாத தீக்ஷிதர்.	
பிரம்மஸ்ரீ ஆபத்துத்தாரண தீக்ஷிதர்.	
பிரம்மஸ்ரீ கோபாலசாஸ்திரியார்	இவர் மூன்று சாஸ்திரங்களில் வல்லவர்.

சிவபுரி பிர்மஸ்ரீ குப்புசாமி சாஸ்திரியார்	இவர் தர்க்க சாஸ்திரத்தில் வல்லவர்
பிர்மஸ்ரீ தலைநாயகர் வெங்கிட ராம சாஸ்திரியார்	இவர் வியாகரணபண்டிதர்.
பிர்மஸ்ரீ கிருஷ்ணசாஸ்திரியார்	இவர்காசியில் மூன்று சாஸ் திரம்கற்றுத் தேர்ந்தவர்.
அநுமந்தபுரம் பிர்மஸ்ரீ பு. பூவராகாசாரியார்	இவர் வையாகரணர்.
ஸ்ரீலஸ்ரீ சி. முத்தையாபட் டாரகர்	இவர் அபிஷேகஸ்தர்-வியா கரணத்தில் வல்லவர்.

உ

சிவமயம்

முகவுரை

கடல்சூழ்ந்த பூவுலகின்கணுள்ள மானுடர்கள் ஒவ்வொருவரும் 'நான் குலத்திற் சிறந்தவன்; நான் சமயத்திற் சிறந்தவன்; நான் ஒழுக்கத்திற் சிறந்தவன்' எனக் கூறுகின்றனர். அங்ஙனங் கூறுவது சாதிகள் என்பவற்றினின்றுண்டானதாகவே யேற்படுகின்றது.

இஃது இந்தியாவிற்கு மாத்திரம் நூதனமன்று. எத்தேசத்தும் எக்காலத்தும் எச்சாதியினும் எம்மனிதர்களினும் பார்க்குமிடத்துத் தமக்கு மேம்பாட்டிற்குரிய ஆதாரம் சற்றுமில்லாமலிருந்தும் ஒவ்வொருவருந் தாங்கள் மற்றவரினும் சிறந்தவரென்று மதித்து அதற்காய சில சரிதங்களையும் வழக்கங்களையும் தழுவித் தங்கள் மேம்பாட்டை நாட்டுகிறார்கள். பூர்வீகரிலுள்ள இவ்வெண்ணத்தடிப்பே தங்கள் வழிவந்த சந்ததியாரிடத்துப் பழகி முதிர முதிரத் தாங்கள் வசிக்கின்ற நாட்டிற்குரியவர்கள் தாங்களேயென்றும், தாங்கள் வழிபட்டுவரும் வானநாட்டிலுள்ள பிரமன்,

சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, கங்கை, பூமி, இந்திரன், வருணன், குபோன் முதலியவர்களிடத்திலுதித்தவமிசத்தார்கள் தாங்களே என்றும் உலகமுழுதும் கொண்டாடிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

உயர்குலத்திற் பிறந்தவர்கள், தங்களுக்குக் கிடைத்த மேம்பாட்டிற்காகக் கடவுளிடத்து நன்றி பாராட்டாது, செருக்குற்றுத் தமக்குக் கீழ்ப்பட்டுள்ள குலத்தாரை அவமதித்து இழிவுபடுத்துகிறார்கள். எங்ஙனமெனில் இந்தியாவிலுள்ள ஆரியர்கள்,

" தெய்வாதீனஞ் ஜகச்சர்வம்
மந்திராதீனந் துதைவதம்
தன்மந்திரம் பிராஹ்மணாதீனம்
பிராஹ்மணா மமதைவதம்."

(இ-ள், உகைந் தெய்வத்துள்ளடக்கம், அத்தெய்வமோ மந்திரத்துள்ளடக்கம். அம்மந்திரமோ பிராமணர்களுள்ளடக்கம், ஆதலால் பிராமணர்களே நமக்குத் தெய்வமாம்.)

பாரதம்-அநுசாசநீகபருவம்

பூதேவர் மகிமையுரைத்த சுருக்கம்

"அந்தணர்கள் தவவலியா லரசர்செங்கோ லிகழ்வதெலாம்
அந்தணர்க ளொழுக்கத்தா லாருயிர்கள் செறிவதெலாம்
அந்தணர்க ளைன்மறையா லருமாரி பொழிவதெலாம்
அந்தணரி லதிகருல கதிலுண்டோ புகலாயே.

ஆயுள்வேண் டினர்செல்வ மாண்மைவேண் டினர்மிக்க
சேயைவேண் டினர்தக்கஞ் சீலம்வேண் டினர்முத்தி
நேயம்வேண் டினர்சுவர்க்க நீடுவேண் டினர்விப்பிரர்
தூயதா ளினிற்றொழுது சூழ்வரே யேற்றமென."

இவ்விதமான சுலோகங்களையும் கற்பித்துக்கூறி ஆணவத்தினுளழுந்துகிறார்கள்.

கீழ்க்குலத்தாரோ மேற்குலத்தாரைக்கண்டு அழுக்காறுடையவர்களாய் பிரமற்குக் கூத்திவயிற்றிற்பிறந்த வசிட்டரும், வசிட்டர்க்குச் சண்டாளி வயிற்றிற் பிறந்த சத்தியரும், சத்தியர்க்குப் புலைச்சிகோள் சேர்ந்து பிறந்த பராசரும், பராசருக்கு மீனவாணிச்சி வயிற்றிற்பிறந்த வியாசரும் வேதங்களோதி மேன்மைபட்டு மாதவராகி வழங்குகின்றனரே எனக்கபிலர் அகவலிற்கூறியிருக்க இவர்கள் எங்ஙனம் உயர் குலமான முனிவர்களாவார்கள்? இவர்களெல்லாம் சங்கரசாதியர்கள் என்றும், நாங்களே சுயமான சாதியரென்றும் பெருமைபாராட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இவைநிற்க, சிலர் மாத்திரம் தங்களுக்குண்டாகியகுலம் கீழ்ப்பட்டதேனும் மேம்பட்டதேனும், பூர்வஞ் செய்துள்ள வினைக்கீடாக வுண்டானதென்று திருப்தியடைந்து, எக்குலத்தாரையும் தமக்குச் சமமாக எண்ணிச் சகோதர வுரிமை பாராட்டுகிறார்கள்.

சிலர் சாதியைப் பொய்யென்று இகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். இது உண்மையோவென்று விசாரிக்கப்புகின், அவர் கொள்கையதுவன்று. வேறென்னையெனின் அவர் தத்தம் மக்களுக்கு மணம்புரிவிக்கத் தொடங்குங்கால், இவன் இழிகுலத்தான் இவன்வழிபோதாதென உயர்குலத்தார் ஒவ்வொருவரும் விசாரித்துப் பெண்ணைக் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யார்களென நினைத்து, உலகத்தில் ஆண்சாதி பெண்சாதியென்னுமிரண்டல்லது மற்றைச் சாதியெல்லாம் வெறும்பொய்யென்று கூறி, அணையிட்டுக்கொள்ளுவதாம். இதனுண்மையறிந்தவர்கள், இழிகுலத்திற் பிறந்தவர்கள் பேரழகுடையவர்களானாலும் அவர்களிடம் பெண்ணைக் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யாது, உயர்குலத்திற்பிறந்தவர்கள் குரூபிகளாயிருந்தாலும் அவர்களிடம் பெண்ணைக் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்கிறார்கள்.

சிலர் உயர்குலத்தாராயிருந்தும் இழிகுலத்தாரிடத்துச் சம்பந்தஞ் செய்கிறார்களே எனின், அவர்கள் பொருளுக்காசைப்பட்டோ அல்லது தமதிடத்தில் இரகசியமாகச்

சில துர்ச் செய்கைகளிருந்தமைபற்றித் தக்க சம்பந்தங் கிடையாமலோ உயர்குலத்தாருள்ளும் சிலர் சாதிபொய்யென்றிகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். எதனாலென்று அதன் உண்மையை விசாரிக்கப்புகின், அவர் உயர்குலத்திற்குரிய வொழுக்கங் கெட்டு ஏதேனும் ஒரு அருமையைக் கிடமாயிருப்பரென்பது நிச்சயம்.

> "நலத்தின்க ணாரின்மை தோன்றி னவனைக்
> குலத்தின்க ணையப் படும்."

என்ற நாயனார் குறளே இதற்குச் சான்றாம்.

> "நீரளவே யாகுமா நீராம்ப லான்கற்ற
> நூலளவே யாகுமா நுண்ணறிவு—மேலைத்
> தவத்தளவே யாகுமாந் தான்பெற்ற செல்வங்
> குலத்தளவே யாகுங் குணம்."

என்று தெய்வப்புலமை ஒளவையாரருளிச்செய்த இச்செய்யுளாலுஞ் சாதியுண்டென்பது தேற்றம்.

மனிதராய்ப் பிறந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் தேகத்திலுள்ள இரத்த மாமிசாதிகள் ஒன்றே; உருவங்களொன்றே; அவயவங்களொன்றே. இவையெல்லாம் ஒத்திருந்தபோதும், அவரவர்கள் செய்தொழில் வேற்றுமையால் உயர்வு தாழ்வுகளையடைந்தார்களாம்.

> "பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
> செய்தொழில் வேற்றுமையால்."

என்ற நாயனார் குறளாற்காண்க.

மனிதர்களுள் ஒருவருக்கொருவர் சம்பந்தஞ் செய்யுமிடத்துக் கொள்ளாத இடத்திற் கொள்வதும் கொடுக்காத இடத்திற்கொடுப்பதும், உண்ணாதஇடத்திலுண்பதும் மேன்மக்கள் கொள்கையன்றாம். ஏனெனில் நல்வினைஞ் சேர்வதால் மேன்மையும், தீவினைஞ் சேர்வதால் தாழ்மையும் உண்டாகும். ஆகலாலென்க. பிரமாணம்:—

நாலடியார்

"நிலநலத்தா னந்திய நெல்லேபோற் றத்தங்
குலநலத்தா லாகுவர் சான்றோர்—கலநலத்தைத்
தீவளி சென்று சிதைத்தாங்கு சான்றாண்மை
தீயினஞ் சேரக் கெடும்."

"தான்கெடினுந் தக்கார்கே டெண்ணற்க தன்னுடம்பி
னூன்கெடினு முண்ணார்கைத் துண்ணற்க—வான்கவிந்த
வையக மெல்லாம் பெறினு முரையற்க
பொய்யோ டிடைமிடைந்த சொல்."

மேற்குலத்தாரென்பதும் கீழ்க்குலத்தாரென்பதும் அவரவர் வாய்மொழியால் கண்டுணரலாம். பிரமாணம்:—

திருவள்ளுவர்

"நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங்
குலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்."

இது நிற்க, இன்னும் சம்பந்தஞ் செய்யுங்கால் பந்துக்கள் நல்லகுலத்தையே நாடுவார்கள்; தந்தை கல்விமானையே விரும்புவான்; தாய் செல்வவானையே விரும்புவாள்; பெண் யௌவனமும் நலமும் உடையவனையே விரும்புவாள். பிரமாணம்.

உத்தரராமாயணம்—வரையெடுத்தபடலம்

"குலம்வேண்டு மென்றிருப்பர் குலத்துள்ளார்
கல்வியினுற் குறையா ஞானப்
பலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் தந்தைமார்
பரந்த பெருஞ் செல்வமுள்ள
தலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் தாய்மார்கள்
யௌவனமு நலமுஞ் சார்ந்த
நலம்வேண்டு மென்றிருப்பார் நாறுகுழன்
மங்கைமார் நலத்தின் மிக்கார்."

நல்லகுலத்தானென்று பார்த்தால் அவன் நித்தியதரித்திரனாயிருக்கிறான் அல்லது நிரட்சரகுட்சியாயிருக்கிறான். "பணம் பந்தியிலே குலம் குப்பையிலே" என்ற பழமொழியிருப்பதால் கீழ்க்குலத்தானேனும் செல்வவந்தனாயிருந்தால் நல்ல சுகத்தை யடைவானென்று தங்கள் பெண்ணை அவனுக்குக் கொடுத்துச் சம்பந்தஞ் செய்துவிடுகிறார்கள்.

ஆகையால் மேற்கூறியபடி குலம், கல்வி, ஒழுக்கம், இவைகளிற் குறைவில்லாத இடமாகப் பார்த்துச் சம்பந்தஞ் செய்வார்களாயின் அக்குடி வாழ்க்கையுடையோனை உலகத்தார் சூழவிருப்பார். பிரமாணம்:

திருவள்ளுவர்

குற்ற மிலனாய்க் குடிசெய்து வாழ்வானைச்
சுற்றமாச் சுற்று முலகு.

இது நிற்க,

சாதிகுலம்பிறப்பென்னுஞ்சுழிப்பட்டுத்தடுமாறு
மாதமிலிநாயேனையல்லலறுத்தாட்கொண்டு
பேதைகுணம்பிறருருவம் யானெனதென்றுரைமாய்த்துக்
கோதிலமுதானானைக்குலாவுதில்லைகண்டேனே.

என்னுந் திருப்பாசுரத்தில் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் சாதி

குலம் ஒழியவேண்டுமென்றும்,

என்பெற்றதாயாருமென்னைப்பிணமென்றிகழ்ந்துவிட்டார்
பொன்பெற்றமாதரும்போவென்றுசொல்லிப்புலம்பிவிட்டார்
கொன்பெற்றமைந்தரும்பின்வலம்வந்துகுடமுடைத்தார்
உன்பற்றொழியவொருபற்றுமில்லையுடையவனே.

ஊருஞ்சதமல்ல வுற்றார்சதமல்ல வுற்றுப்பெற்ற
பேருஞ்சதமல்ல பெண்டிர்சதமல்ல பிள்ளைகளுஞ்
சீருஞ்சதமல்ல செல்வஞ்சதமல்ல தேசத்திலே
யாருஞ்சதமல்ல நின்றாள்சதங்கச்சி யேகம்பனே.

என்னுந் திருப்பாடல்களில் பட்டினத்தார் பெண்டு பிள்ளைகள் பண்ட பதார்த்தங்கள் முதலியன பொருள்களல்லவென்றுங் கூறியிருப்பதாற் சாதியை யொருபொருட் படுத்திக் கொண்டாடுவதென்னை யெனின், ஊரொழித்தும் பேரொழித்தும் உற்றாரொழித்தும் பெற்றாரொழித்தும் பெண்டிரொழித்தும் பிள்ளைகளொழித்தும் பதியொழித்தும் நிதியொழித்தும் உடுக்கையொழித்தும் படுக்கையொழித்தும் ஊணொழித்தும் உறக்கமொழித்தும் நின்ற இடத்துச் சாதி சமயங்கள் என்பன குறுக்கே நின்றால் சங்கற்ப விகற்பமெழுந்து பந்தத்தில் அழுத்துமென்று அவற்றையும் ஒழிப்பதே சுகமென்று கூறினதாம். அவ்வளவேயன்றிச் சாதிகுலம் பொய்யென்று கூறவந்ததன்று.

வேதங்களில் வருணாச்சிரமங்களை வகுத்து அவற்றிற்குரிய தருமங்களையும் வகுத்து அவற்றின்வழி தவறாதொழுகுவார் இகபரசாதனங்களைப் பெறுவாரெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே அதற்குச் சான்றாம்.

அட்டவணை

முதலாவது ஆரியகாண்டம்

முதலாவது அத்தியாயம்

இரண்டாம் அத்தியாயம்

இரண்டாவது திராவிடகாண்டம்

முதலாவது அத்தியாயம்

இரண்டாவது அத்தியாயம்

மூன்றாவது அத்தியாயம்

நான்காவது அத்தியாயம்

5

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

மூன்றாவது விவகாரகாண்டம்

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

வருணசிந்தாமணி என்னும் இந்நூல் காலஞ் சென்ற திருவாளர் கூடலூர் கனகசபைப்பிள்ளை அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. இது தன் பெயருக்கேற்ப நமது நாட்டிலே இப்பொழுது காணக்கிடக்கும் குலங்களையும் அவற்றின் தோற்றம், நிலை, திரிபு முதலியவற்றையும் வடமொழிக்கண்ணுள்ள நான்மறைகளையும் உபநிடதங்களையும் மனு முதலிய ஸ்மிருதி நூல்களையும் தென்மொழியிலுள்ள தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளையும் திருக்குறள் முதலிய சங்கமருவிய நூல்களையும் சார்பாகக்கொண்டு மிகத் தெளிவாகவும் அழகாகவும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதன்கண் குலத்தைப்பற்றி ஆராயும் வழியில் ஆங்காங்கே எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள நுண்பொருள்கள் யாவர்க்கும் பொதுவாகவும் பயன்படற்பாலன. இந்நூற் பெருமையைக் குறித்துப் புலவர்பலர் சிறப்புச்செய்யுள் செய்தும் இருக்கின்றனர். இந்நூலுக்குத் தடை நிகழ்த்திய சிலருடைய கருத்துக்கள் ஆங்காங்கு நியாயவாயிலாகக் கண்டித்தொழிக்கப்பட்டுள்ளன. இஃது எக்குலத்தாருக்கும் பொதுவாகப் பயன்படுவதேனும் வேளாளருக்கே இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாய் விளங்குகிறது. இஃது வேளாளர் ஒவ்வொருவராலும் பொன்னேபோற் போற்றிக்கொள்ளப்படுவது. இதன் பொருட்டு இந்நூலாசிரியராகிய பிள்ளை அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட உழைப்பும் செலவிட்ட பொருளும் இந்நூலை ஒருமுறை நோக்குவார்க்கும் இனிது புலனாகாமற்போகாது. இஃது எவ்வாற்றானும் வருணசிந்தாமணி என்னும் பெயருக்குரியது என்பதே இதற்குத் தக்க சிறப்பாகும் என்றெண்ணுகிறேன். இப்பொழுது வெளிவரும் இவ்விரண்டாம் பதிப்பில் நூலாசிரியரால் பிற்காலத்தே எழுதிச் சேர்க்கப்பட்ட பல குறிப்புக்களும் வெளிவந்திருக்கின்றன. இப்பதிப்பு சென்னை, முத்தியாலுப்பேட்

டைஉயர்தர கல்விச்சாலைத் தமிழ்ப்புலவரும் என் மாணவருமாகிய திருவாளர் மயிலை. சிவ. முத்துக்குமாரசாமி முதலியார் அவர்களால் பிழையறப் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலின் மாண்பையும் அதனால் உலகுக்கு விளையும் பெரும்பயனையும் இதன் ஆக்கியோருக்கு இதன் மாட்டிருந்த விருப்பத்தையும் நன்குணர்ந்து, அவரது வழித்தோன்றலாகிய திருவாளர் கூடலூர் பொன்னம்பலப் பிள்ளை அவர்கள் இதனைத் தமிழகத்து அச்சிட்டு வழங்க முற்போந்தமை எண்ணுதொறும் எண்ணுதொறும் அறிஞர்க்கு இன்பம் பயப்பதாகும். இது போன்றே பிள்ளை அவர்களால் வெளிவந்துள்ள ஏனை நூல்களையும் இவர் அச்சிட்டுப் புகழும் புண்ணியமும் ஒருங்கெய்துமாறு எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருள் செய்வானாக.

இங்ஙனம்,
மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார்,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
பச்சையப்பன் கல்லூரி, சென்னை.

உ

சிவமயம்

வருண சிந்தாமணி.

முதலாவது

ஆரியகாண்டம்.

முதலாவது அத்தியாயம்—ஆரிய வேதம்.

விநாயகர் வணக்கம்.

மன்னுசீ ரோங்கும் வருணசிந் தாமணியென்
றுன்னுமிந் நூன்மெய் யுலகறியப்—பன்னுதற்குத்
தம்பதமா வென்னுளத்திற் சார்ந்தெல்லாந் தான்காட்டுங்
கம்பமத யானைமுகன் காப்பு.

ஆரிய வேதம்.

இவ்வாரிய வேதமானது அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களை விளக்கும் சகல சாத்திரங்களுக்கும் ஒரு மூல கிரந்தமாயிருக்கிறது.

இதனை, மீமாஞ்சையர்கள் : அநாதியென்றும், சிருஷ்டிக்குட்பட்ட தல்லவென்றும், சிலகாலங்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டும் சில காலங்களில் மறைக்கப்பட்டு மிருந்ததென்றும், நியாயவாதிகளும் சில சாஸ்திரிகளும் : கடவுளால் சிருட்டிக்கப்பட்டதென்றும், பண்டிதர்கள் : கடவுள் பிரமாவுக்கு உபதேசித்தார், பிரமா முனிவர்களுக்கும், முனிவர்கள் தங்கள் சீடர்களுக்கும், உபதேசித்தார்க ளென்றுங் கூறுகின்றனர்.

இனி, சங்கனென்னும் * ஓர் இராக்கதன் வேதங்களைத் திருடிக்கொண்டுபோய்ச் சமுத்திரத்தில் ஒளித்துக் கொண்டான். விஷ்ணு மச்சாவதாரஞ் செய்து அவ்விராக்கதனிடத்துள்ள அவ்வேதத்தை மீட்டுக்கொண்டு வந்து முனிவர்களுக்குக் கொடுத்து, சமுத்திரத்தில் சிதைந்துள்ள பாகங்களைத் திரும்பவும் அளிக்க அம்முனிவர்களுக்குக் கட்டளை யிட்டனர். அக் கட்டளையின்படி வேதங்களில் சில பாகங்கள் அம்முனிவர்களாற் செய்யப்பட்டனவாக இருக்கின்றன.

இவ்வாரிய வேதம் பூர்வத்தில் அநேகமா யிருந்தது. வேத வியாசர் காலத்தில் இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணமென நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டது. இந்நான்கு வேதங்களும் 1,131 சாகைகளாக விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இருக்கு வேதம் சாகை		...	....	21
யசுர்வேதம்	,,	....	....	101
சாமவேதம்	,,	....	....	1,000
அதர்வணவேதம்	,,	....	....	9
		ஆக சாகைகள்	....	1,131

இந்தச் சாகைகளை விளக்கஞ் செய்தவர்கள் கடர், கௌதமர் முதலியவர்களாம்.

தருமராஜா கேட்டுக்கொண்டபடி வேதவியாசர் அநேக பண்டிதர்களைக்கொண்டு ஒவ்வொரு வேதத்தையும் அநேக சம்ஹிதைகளாகப் பிரித்தார். (சம்ஹிதை—மந்திரம்). பைலர் இருக்குவினையும், வைசம்பாயனர் யசுவையும், ஜைமினி சாமத்தையும், சுமந்து அதர்வணத்தையும், சூக்தங்களாக்கினார்கள். (சூக்தம்,சூ—சுகமான, உக்தம்—வசனம்) எனவே,

* இவ்வசுரனை, சோமகாசுரனென்றும் சில நூல்கள் கூறுகின்றன.

சுகத்தை விளைவிக்கும்படி புகழ்ந்து கூறிய பாடலாம். சுமந்து இருக்குவினையும், பைலர் அதர்வணத்தையும் சூக்தங்க ளாக்கினதாகப் பராசரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் சில துதிபாகங்களாகவும், சில விதிபாகங்களாகவும் இருக்கும். இவற்றுள் துதிபாகமென்பது தோத்திரங்களாம்; அவை பண்ணமைந்த பாடல்கள் அல்லது சம்மிதைகளென்றும், மந்திரங்களென்றும் சொல்லப்படும். விதிபாகமென்பது பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டமென இருவகைப்படும். அவற்றுள், பூர்வகாண்டம் வைதிக கருமங்களையும், யாகாதி கருமங்களையும் கற்பிக்கும். உத்தரகாண்டம் ஞானத்தைக் கற்பிக்கும். இதில் ஆரண்யகங்கள், உபநிஷத்துக்கள், பிராஹ்மணங்கள் அடங்கியிருக்கும். இவற்றுள்ளும் சம்மிதைகள் கலந்துவரும்.

இருக்குவேதப் பாகுபாடு.

இருக்குவேதம்—சம்மிதாபாகம் அல்லது தோத்திரத்திரட்டு. (இருக்கு—தோத்திரம்). இது எட்டுக்காண்டம் அல்லது அஷ்டகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். அவற்றுள், ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் எட்டு அத்தியாயங்கள் அடங்கியிருக்கும். இவ்வாறன்றி இது வேறுவிதமாக, அதாவது பத்து மண்டலங்களாகப் பிரிக்கவும்படும். அவற்றுள் ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் நூறு அநுவகங்களடங்கி யிருக்கின்றன. இவ்வேதத்துள்ள சூக்தங்களில், 11,000 அல்லது 12,000 இருக்குகள் அடங்கி யிருக்கின்றன. இச்சம்மிதாபாகத்தின்பின் ஐதரேய பிராஹ்மணமும், ஐதரேயஉபநிஷத்தும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

யசுர்வேதப் பாகுபாடு.

யசுர்வேதம்—(யசுர்—பலியிடுதல்) ஆகவே, பலியினைக் குறித்த வேதமென்பது பொருளாம். இது கிருஷ்ண யசுர் என்றும் சுக்கில யசுர் என்றும் இருவகைத்தாம். கிருஷ்ண யசுர் தைத்திரேய மென்றும் சுக்கில யசுர் வாஜசனேயமென்

றும் சொல்லப்படும். இவை யிரண்டும் அந்தந்தப் பாடசாலை களின் பெயராக இருக்கவேண்டும்.

(a) கிருஷ்ணயசுர் (தைத்திரேயம்).

	காண்டம்	பிரசினங்கள்
சம்ஹிதாபாகம்	7	44
பிராஹ்மணம், பிராயதாபாகம்	3	28
ஆரண்யகம், சம்ஹியாபாகம்	1	5
உபநிஷத்து	1	5
	12	82

ஒவ்வொரு காண்டமும் 5-முதல் 8-அத்தியாயங்களாக வும், ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் அநேக அநுவகங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பாகத்தில் 650 அநுவகங்க ளடங்கி யிருக்கின்றன.

வாஜஸபாகத்தில்.

பிரஜாபதியால் 9-காண்டமும், சந்திரனால் அநேககாண் டமும், அக்கினியால் 7-காண்டமும், பல தேவர்களால் 16-காண்டமும் கூறப்பட்டிருக்கிறதாகத் தெரிய வருகிறது. இதன்பின் ஆரண்யகங்களும் உபநிஷத்துகளும் கூறப்பட் டிருக்கின்றன.

(b) சுக்கிலயசுர் (வாஜசநேயம்).

சம்ஹிதாபாகம் 40 அத்தியாயமாம்:—ஒவ்வொரு அத் தியாயமும் அநேக கந்திகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருக்கு வேதத்தைப்போலவே இதுவும் அநுவகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநுவகங்களின் தொகை 286-ஆக வும், வாக்கியங்களின் தொகை 1,987-ஆகவும், கணக்கிடப் பட்டிருக்கின்றன. இந்தச் சுக்கில யசுரின் 40-ஆவது காண் டம் ஈஸாவசியமென்னும் உபநிஷத்தாக இருக்கிறது.

இந்த வாஜசநேயத்தி னிரண்டாம் பாகம் சதபதப் பிராஹ்மணமென்று சொல்லப்படும். இதில் 14-காண்டங்கள், 68 - அத்தியாயங்கள், 100 - அத்தியயனங்கள், 440-பிராஹ்மணங்கள், 7,624-கந்திகங்கள் என்னும் பிரிவுகள் அடங்கி யிருக்கின்றன. 14 - ஆவது காண்டம் பிருஹதாரண்ய உபநிஷத்தாம்.

வேதத்தைப் பண்ணோடும் பொருளோடும் தத்துவமாயறிந்திருக்கிறவன் பிரமச்சரியாதி எந்த ஆசிரமத்திருந்தாலும் இம்மையிலேயே பிரமானந்தத்தை யனுபவிக்கு மதிகாரியாவன். (மநு. 12-102.)

சொற்ப வேத மோதினவனைவிட வேதத்தைப் பார்த்துப் படிக்கிறவன் உயர்ந்தவன். அவனைவிடக் கிரந்தம் பாராம லோதுகிறவன் உயர்ந்தவன். அவனைவிட வேதத்தின் பொருள் அறிந்தவன் உயர்ந்தவன். அவனைவிட வேதத்தில் விதித்தபடி நடக்கிறவன் உயர்ந்தவனாவன். (மநு. 12-103.)

சாமவேதப் பாகுபாடு.

இது 7,000-வாக்கியங்க ளடங்கப் பெற்றதாம். இந்த வேதத்தின் பிரதான பாகம் ஆர்ச்சிகம் என்று சொல்லப் படும். இது 6-பிரபாதங்களாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பிரபாதமும் 10-தஸதீகளாகவும், ஒவ்வொரு தஸதீக்கு 10-வாக்கியங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதின் சம்ஹிதாத்திரட்டு, கிராமகேயகான மென்ற பெயரினால் 17-அத்தியாயங்களாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றைய பாகம் ஆரண்யகமென்று சொல்லப்படும். இது 3-அத்தியாயங்களாம். இதனுட் பிரிவு ஆர்ச்சிகத்துக்கொத்ததாயிருக்கும்.

இந்த வேதத்துக்கு அநுபந்தங்களாயிருக்கிற பிராஹ்மணங்கள் பலவுள. இவற்றுள் 4-கிரந்தம் விரிவாயினவாம்.

சாரதிவிங்ஷம்	26	அத்தியாயம்
அற்புதம்	....	,,
பஞ்சவிங்ஷம்	25	,,
தாந்தியம்	....	,,
சாந்தோக்கியம்	8	,,

அதர்வணவேதப் பாகுபாடு.

இதன் சம்ஹிதாபாகம் 20-காண்டங்களாம். இதன்வாக்கியங்கள் 6,015-ஆகவும், 100-க்கு மேற்பட்ட அநுவகங்களாகவும், 760-க்கு மேற்பட்ட சூக்தங்களாகவும், 40-பிரபாதங்களாகவு மிருக்கின்றன. இந்த வேதத்தில் 52 உபநிடதங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

வேதம் ஓதுவதில் பதம், கிரமம், சடை, கனம் முதலியவை வழங்கப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு வருக்கையின் முதலில், அந்த வருக்கை (1) எந்த ரிஷியால் ஓதப்பட்டதோ அந்த ரிஷியின் பெயரும், (2) எந்தக் கடவுளைப்பற்றி யோதியதோ அந்தக் கடவுளின் பெயரும், (3) எந்தச் சந்தசுகளால் ஓதவேண்டியதோ அந்தச் சந்தசுகளின் பெயரும், (4) எந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறதோ அந்த விஷயமும், குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

I. இருக்கு வேதம்.

A. ஆரியர்.

ஆரியர் என்பவர்கள் பூர்வத்தில் இந்துதேசத்தின் வடமேற்கிலுள்ள பார்சிகக் குடிகளாம். ஆர்ய வென்பது உயர்வெனப் பொருளாம். எனவே உயர்வுள்ள பூமியில் வசித்தவர்களாம். இவர்கள் ஆக்சஸ் என்னும் நதியின் சமீபத்தில் மேகங்கள் தவழும்படியான உயர்ந்த பூமியில் கிருஷித்தொழில் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்நாட்டில் அக்காலத்தில் கோடைக்காலம் 2-மாசமும், மாரிக்காலம் 10-

மாசமுமாக இருந்ததால், அந்நாடு உயர்வானதென்று தெரிய வருகிறது. ஆரியர்கள் அதிக முயற்சியும் தயிரியமுமுள்ள வர்களாம். ஜனத் தொகை விரிந்ததின்மேல் நல்ல வள முள்ள பிரதேசங்களிற் குடிபுக ஆரம்பித்தார்கள். மேற்கே பிரிந்துபோனவர்கள், ஐரோப்பிய தேசத்தைச் சேர்ந்து ஐரோப்பியர்க ளானார்கள். கிழக்கே பிரிந்துபோனவர்கள், இந்தியாவைச் சேர்ந்து இந்துக்களானார்கள்.

இந்தியாவின் எல்லை.

வடக்கே இமயமலை, தெற்கே கன்னியாகுமரி, மேற்கே மேல் சமுத்திரம் ஆப்கானிஸ்தான் பெலுகிஸ்தான், கிழக்கே கீழ் சமுத்திரம் பர்மாதேசம், இதற்கு மத்தியிலுள் ளது இந்தியாவென்று பெயராம். இவ்விந்தியாவும் விந்த கிரிக்கு வடக்கா யுள்ளது உத்தரதேச மென்றும், தெற்கா யுள்ளது தெக்ஷிண தேச மென்றும் பெயர் பெறும்.

உத்தரதேசம்.

ஆரியர்கள் இந்தியாவின் சிந்துநதியின் மேற்குக் கரை யில் சிலகாலம் வசித்தபின்பு சிந்துவைக் கடந்து கீழக் கரை யில் சேர்ந்து அங்குள்ள இராட்சசர்கள், பைசாசர்கள், தாசர்கள் என்று அவர்களால் சொல்லப்பட்ட பூர்வகுடிகளு டன் அநேக யுத்தங்கள் செய்து அவர்கள் நாட்டைக் கைக் கொண்டார்கள்.

பிரமவர்த்தம்.

அங்கிருந்த பின்னர்க் கிழக்கே சென்று சரஸ்வதிக்கும் திருஷத்துவதிக்கும் மத்தியிலுள்ள தேசங்களைச் சயித்து அதற்குத் தேவர்கள் வசிக்கும் பிரமவர்த்தமென்று பேரிட் டார்கள். (மநு. 1-17.)

பிரமரிஷி தேசம்.

அங்குச் சிலகால மிருந்த பின்னர் ஜனத்திரள் மிகுந்த மையின் இருப்பதற்கு இடங்கொள்ளாமல் கங்காநதி வரையி

லுள்ள குருக்ஷேத்திரம், மச்சதேசம், பாஞ்சாலதேசம், வட மதுரை இந்தத்தேசங்களெல்லாம் கவர்ந்து இவைகளுக்குப் பிரமரிஷி தேசமென்று பெயரிட்டார்கள். இவை பிரமவர்த்த தேசத்தின் சிறப்பிற்குக் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கின்றன. (மநு. 1-19.)

மத்திய தேசம்.

அங்கிருந்து சிலகாலஞ் சென்றபின் அளகாபுரிவரையி லுள்ள சிலநாட்டைப் பின்னுங் கைவசமாக்கினார்கள். அந் நாடு, இமோற்பர்வதத்திற்கும் விந்தியபர்வதத்திற்கும்நடுவா யும், சரஸ்வதி மறைந்த விசனச தேசத்திற்குக் கிழக்காயும், பிரயாகைக்கு மேற்காயுமுள்ளநாடாம். இதற்கு மத்தியதேச மென்று பெயரிட்டார்கள். (மநு. 1-21.)

ஆரியாவர்த்தம்.

இவ்விடத்துச் சிலகாலம் வசித்தபின் ஜனத்திரள்மிகவே, கங்கையின் அருகிலுள்ள மலையடிவாரங்கள் முதலிய இந்தி யாவின் மத்தியகண்ட முழுமையும் பரவினார்கள். இங்ஙனம் இந்தியாவின் மேல்சமுத்திரமுதல் கீழ்சமுத்திரம் வரையி லும், வடக்கே இமயகிரிமுதல் தெற்கே விந்தகிரிவரையிலும் ஆகிய இவைகளின் மத்தியிலுள்ள தேசமெல்லாம் கைக் கொண்டு இவைகளுக்கு ஆரியாவர்த்தமென்று பெயர் புனைந் தார்கள். (மநு. 1-22.)

பிராமணர்களுக்குரிய இடம்.

இதுவன்றியும் மான் எந்தவிடத்தில் சுபாவமாகச் சஞ் சரிக்கின்றதோ அந்த கிருஷ்ணசாரமென்னும் இடந்தான் யாகஞ்செய்தற்கு யோக்கியமானதால் அதைப் பிராமணர் தங்களுக்குரிய இடமெனக்கொண்டார்கள். (மநு. 1-23.)

சூத்திரர்களுக்குரிய இடம்.

மற்ற இடத்தைச் சூத்திரருக்கும் அசுத்தமான மிலேச் சர்களுக்குமுரிய இடமாக்கினார்கள். அன்றியும் ஊழியத்

தொழிலைவிட வேறு விருத்தியை எந்த விடத்தில் அடைய மாட்டார்களோ அந்த இடத்தில் சூத்திரர்கள் வசித்தல் தக்க தென்றும் நியமித்தார்கள். (மநு. 1-24.)

தக்ஷணதேசம்.

விந்தகிரிக்குத் தெற்காயுள்ள தேசங்களுக்கு (Dekhan) தக்கணம் அல்லது தட்சண தேசமென்று பெயராம்; இவை பெரும்பான்மையும் காடாரம்பமாயிருந்து தண்டகன் என்னும் அரசனால் ஆளப்பட்டதால் தண்டகாரணியமென்றும் பெயர்பெறும். இந்தத்தேசங்களில் ஆரியராயுள்ளவர்கள் குடியேறலாகாதென்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள்.

இது கொடிய மிருகங்களாலும், இராக்ஷதர்களாலும், பைசாசர்களாலும் வசிக்கப்பட்டதென ஆரியர்கள் மதித்திருந்தார்கள். இக்காலத்தில் இந்தியாவில் தீங்கிழைத்த பெருங்குற்றவாளிகளை அந்தமான் தீவுக்கு 14-15 வருஷத்திற்குத் துரத்திவிடுவதுபோல் பூர்வ காலத்தில் ஆரியநாட்டில் தீங்கிழைத்த பெருங் குற்றவாளிகளை அந்நாட்டி லிருக்கப்படாதென 14-15 வருஷ காலம் வரையில் தெண்டகாரண்யத்துக்குத் துரத்தி வந்தார்கள்.

திரேதாயுகத்தில் கைகேசி ஸ்ரீ இராமபிரானை 14-வருஷத்திற்குத் தெண்டகாரண்யத்தில் ஓட்டிவிட்டதே சான்றாம். ஆனால் இராமபிரான் என்ன தீங்கிழைத்தாரென வினை நிகழும் அவர் தீங்கிழையாவிடினும் அவர் அந்தவூரிலுள்ள வரையினும் பிரஜைகளால் கலகமுண்டாகிப் பரதனுக்குப் பட்டம் நிலைபெறா தொழியு மென்பது கைகேசியின் கருத்தாம்.

கம்பராமாயணம் அயோத்தியாகாண்டம்.

கைகேசி சூழ்வினைப் படலம்.

ஆழிசூ ழுலக மெல்லாம் பரதனே யாள நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைக டாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கான கண்ணிப் புண்ணியத் துறைக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாவென் றியம்பின னரச னென்றாள்.

இரேதாயுகத்தில் துரியோதன ராதியர் பாண்டவர்களை 12 வருஷம் வனவாசம் செய்யும்படியாகவும் ஒரு வருஷம் அஞ்ஞான வாசஞ் செய்யும்படியாகவும் காட்டி லோட்டி விட்டார்கள்.

வில்லிபுத்தூராழ்வார் நல்லாப்பிள்ளை மகாபாரதம்.

சபா பருவம் சூதுபோர்ச் சருக்கம்.

அரசன்மற் றுரைத்த மாற்ற மந்தண னுணர்ந்து செல்வ
முரசதி ரயோத்தி மூதூர் முன்னவன் கதையுங் கூறி
யுரைசெய்த படியே யுங்க ளுலகினை யிழந்து சின்னாள்
வரைசெறி கானில் வைகி வருவதே வழக்கு மென்றான்.

அரிவையோ டகன்று நீவி ரைவரு மடவி யெய்திச்
சுரர்தின மீரா றங்கட் டுன்னுதிர் மன்னு நாட்டி
னொருவரு மறியா வண்ண மொருதின முறைதி ருங்கள்
பெருவிற லரசும் வாழ்வும் பின்னுறப் பெறுதி ரென்றான்.

மறைந்துறை நாளி லும்மை மற்றுளோ ரீண்டு ளாரொன்
றறிந்திடின் மீண்டு மிவ்வா றரணிய மடைதி ரென்றான்
பிறந்தவிம் மாற்றங் கேட்டுப் பிதாமகன் முதலா யுள்ளோர்
சிறந்ததொன் றிதனி னில்லை யிசைந்ததே செய்மி னென்றார்.

கலியுகத்தில் இராமானுஜர் என்னும் உடையவர் வைணவ சித்தாந்தஞ்செய்து, திக்கு விஜயஞ்செய்து வருங்காலத்தில், இவர் தமது பரமாசிரியராகிய பெரிய நம்பியும் பிரதம சீடரான கூரத்தாழ்வாரும் சோழநாட்டில் திருநீற்றுச்சோழனிடத்தில் தோல்வி யுற்றுக் கண்கள் பறிக்கப்பட்டிறந்தார்கள் என்பதறிந்த அக்கணமே ஒருவருக்குந் தெரியாமல் அந்நாட்டெல்லை தாண்டி ஓடிவந்து திருநாராயண புரத்தில் பன்னிரண்டு வருட காலம் ஒளித்திருந்தார். (சைவ சரபத்திற் காண்க.) இங்ஙனமே முற்காலத்தில் இவர்கள் போன்ற அநேகர் இக்காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டனர்.

இதன் பின்னர் ஆரிய நாட்டில் ஜனங்கள் விருத்தியாகவே, இருப்பதற்குப் போதுமான இடமின்மையால்,

விந்தகிரியையுங் கடந்து முன் நிஷேதமாக நீக்கப்பட்டிருந்த தண்டகநாடுகளிலும் குடியேற ஆரம்பித்து, எவ்வெவருக்கு எந்தெந்த மாகாணம் அல்லது கிராமங்கள் அனுகூலித்தனவோ அவரவர் அந்தந்த மாகாணம் அல்லது கிராமங்களில் குடி புகுந்தனர். ஒவ்வொரு கிராமத்தில் வசிக்கும் கூட்டத்தாருக்கும் அந்தந்தக் கிராமத்தின் பெயராலேயே பெயர்கள் வழங்கி வருகின்றன. அவை எலமநாட்டார், முரிக்கிநாட்டார், எருக்கஞ்சேரியார், காஞ்சிபுரத்தார் என்பனபோலுமாம்.

விந்தகிரியின் வடபாகம் அல்லது உத்தரதேசத்திலுள்ள ஆரியர்களுக்குக் கௌடர்கள் என்றும், விந்தகிரியின் தென்பாகம் அல்லது தட்சண தேசத்திலுள்ளவர்களுக்குத் திராவிடர்கள் என்றும் பெயராம்.

பஞ்சகௌடம்.

1. சுத்த கௌடம்:—இது ஸ்ரீநகரமுதல் பத்ரி கேதாரம் வரையிலுள்ள இடமாம். இதிலுள்ளவர்கள் சுத்த கௌடராம்.

2. கானுகோபிஜம்:—இஃது அயோத்தி முதல் காசி வரையிலுள்ள இடமாம். இதிலுள்ளவர்கள் கானுகோபிஜ கௌடராம்.

3. சராசந்து:—இது டில்லிமுதல் அஸ்தினபுரிவரையிலுள்ள இடமாம். இதிலுள்ளவர்கள் சராசந்து கௌடராம்.

4. மாந்தலை:—இது மிதிலை முதல் பங்காளம் வரையிலுள்ள இடமாம். இதிலுள்ளவர்கள் மாந்தலை கௌடராம்.

5. உத்கலம்:—இது ஜகன்னாதமுதல் ஒட்டியம்வரையிலுள்ள இடமாம். இதிலுள்ளவர்கள் உத்கல கௌடராம்.

பஞ்சத் திராவிடம்.

1. கர்னாட்டகம்:—(தமிழ்) இது கன்னியாகுமரி முதல் காளத்திவரையிலுள்ள தேசமாம்.

2. ஆந்திரம்:—(தெலுங்கு) இது காளத்தி முதல் கஞ்சம் வரையிலுள்ள தேசமாம்.

3. கன்னடம்:—(கன்னடம்) இது மைசூர்முதல் கோலகொண்டை வரையிலுள்ள தேசமாம்.

4. மகராஷ்டகம்:—(மகராஷ்டகம்) இது கோலகொண்டைமுதல் மேற்குச் சமுத்திரம் வரையிலுள்ள தேசமாம்.

5. கூர்ச்சம்:—(இந்துஸ்தானம்) இது குசராத்தி முதல் டில்லி வரையிலுள்ள தேசமாம்.

தேசங்களின் உயர்வு தாழ்வு.

பிரமவர்த்தத்தினும் பிரமரிஷி தேசம் குறைவானதாகவும், பிரமரிஷி தேசத்தினும் மத்தியதேசம் குறைவானதாகவும், மத்திய தேசத்தினும் ஏனையதேசம் குறைவானதாகவும் நினைக்கிறார்கள்.

உத்தரதேசத்தினும் தட்சண தேசங் குறைவானதாக நினைக்கிறார்கள்.

பஞ்சகௌடத்தினும் பஞ்சத் திராவிடம் குறைவானதாக மதிக்கிறார்கள்.

திராவிடத்தி னுள்ளும், கிருஷ்ண கோதாவரியிலுள்ளவர்களினும் நெல்லூரி லுள்ளவர்கள் குறைந்தவர்களென்றும், நெல்லூரி லுள்ளவர்களினும் காஞ்சியி லுள்ளவர்கள் குறைந்தவர்க ளென்றும், காஞ்சிபுரத்தாரினும் கும்பகோணத்தார் குறைந்தவ ரென்றும், கும்பகோணத்தாரினும் பாண்டிநாட்டார் குறைவானவரென்றும், பொது வகையால் வடநாட்டார் தென்னாட்டாரை நிமித்தமில்லாமலே இகழ்வது சுபாவமாக விருக்கிறது. ஆனால், இவர்களுக்கு வடதேசம் பூர்வத்தில் குடியேறினதென்றும், தென் தேசம் பின்னிட்டுக் குடியேறினதென்றும் தெரியவருகிறது.

தக்ஷணதேசப் பிரபாவம்.

இந்தியாதேசத்தில் ஏனைய பாகங்களைப் பார்க்கிலும் நீர்வளமும் நிலவளமும் நிறைந்துள்ளதும், மூவேந்தரால் நீதி

வழுவாது செங்கோலோச்சப்பட்டதும், தண்டகாரணியத்தி லுள்ள தமிழ்நாடாம். இந்நாடு அநேகதீர்த்தங்களும், இருஷி களாலும், தேவர்களாலும் பூசை செய்யப்பட்ட 1,008 சிவா லயங்களும், 108 விஷ்ணுவாலயங்களும் நிறையப்பட்டுள்ள தாம். இஃதன்றியும், தொண்டைநாடு சான்றோரால் நிறை யப்பட்டதென்றும், பாண்டிநாடு முச்சங்கவாணர்களால் வசிக் கப்பட்டதென்றும், அச்சங்கத்துள் இறையனார் முருகவேள் முதன்மையராக இருந்துள்ளாரென்றும், அந்நாட்டைப்பரம சிவமும் பார்வதியும், சோமசுந்தர பாண்டியனாகவும் மீனாட்சி யம்மையாகவும் வந்தாண்டுள்ளாரென்றும், தொண்டை நாட் டில் உமாதேவியார் எழுந்தருளிவந்து தவஞ்செய்ததுமன்றி, 32-அறங்களை வளர்த்து வந்தாரென்றும், அதனால் இக்காலத் தும், அங்கே ஆதுலர்க் கன்னமும், ஓதுவார்க் குணவும், அன்னசத்திரம், தண்ணீர்ப்பந்தர், தேவாலயம், பிரமாலயம், மடம் முதலியவையு மமைக்கப்பட்டும், தேவாரம் திருவாச கம் முதலிய தமிழ் வேதங்கள் ஓதப்பட்டும் உள்ளனவென் றும் கருதாமல் இந்நாடுகளைக் குறைவாக நினைந்தது ஆரியர் களின் அறியாமையாலோ அழுக்காற்றினாலோ அறியேம்.

ஒழுக்க பேதம்

தென் தேசத்திலுள்ள சதுர் வருணத்தாரும் ஸ்நானம் ஜபம் தபம் சந்தி ஒழுக்கம் ஆசாரம் தேவதாபூசை இவை கள் தவறாதவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

வடதிசையி லுள்ளவர்களுள் முக்கியமாகக் கௌடர்க ளுக்கு ஸ்நானமில்லை. திருஷ்டி தோஷம், எச்சில் தீட்டு இல்லை. அன்றியும் அவர்கள் மது மாமிசம் புசிக்கிறார்கள். அழுக்காடையும் சட்டையும் தம்மைவிட்டகலா. தயை சாந் தம் பொறுமை கிஞ்சித்தும் தம்மிடத்திற் கிடையா. சகல வருணத்தாரும் ஒன்றியிருந்துண்பார்கள்.

ஆரிய வருணத்தாருள் தருமத்தையும், அதருமத்தை யும் நன்று யறிந்துள்ள

வாமதேவர், பசியினால் பிடிக்கப்பட்டபோது நாயின் மாமிசத்தைப் புசித்தார். (மநு. 10-106.)

தவத்தில் முதிர்ந்த பாரத்துவாஜர், தம் புத்திரரோடு காட்டில் விருதுவென்னும் தச்சனிடத்தில் அநேக பசுக்களை வாங்கித்தின்றார். (10-107.)

விசுவாமித்திரர், பசியினால் வருந்தும்போது சண்டாளன் கையி லிருந்த நாயின் மாமிசத்தை வாங்கித் தின்றார். (10-108.)

அகத்தியர், வாதாபியாகிய ஆட்டினைக் கொன்று வில்வலன் சமைத்து விருந்திடப் புசித்தார். (வெளிப்படை.)

இவர்கள் மான்களுள்ள தேசத்தைத் தங்களுக்கு இருப்பிடமாக்கிக் கொண்டார்களென்றால் வேறு கூறுவானேன்.

மநு. 3-269-ஆவது சுலோகத்தில் மான்களைக்கொன்று அதன் மாமிசத்தைப் புசித்தாரென்று கூறப்பட்டிருத்தலால், அம்மான் மாமிசத்தைப் புசிப்பதற்காக அவைக ளிருக்கு மிடத்தில் வசித்தா ரென்பது கருத்து.

மச்சதேசத்து அந்தணர்கள், மச்சங்களைக் கொன்று தின்பதை இக்காலத்தும் இத்தேசத்துங் கண்டிருக்கிறோம். இதனால் வடதேசத்தார் ஆசார ஈனர்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அங்ஙன மிருப்ப ஒழுக்கத்தி லுயர்வார்களை இழிவாகக் கூறுவ தழுக்காறன்றோ?

ஆரிய வேத முண்டான காலத்து ஆரியர்கள் சிந்துநதிக் கரையில் வசித்திருந்தார்கள்.

B. தாசர்கள்

ஆரியர்கள் பூர்வத்தில் * இரணியர்களுடன் ஒருமையாக விருந்தார்கள். இரணியர்கள் பௌத்தமதத்தைச் சேர்ந்தார்கள். அதனால் இவ்விருவருக்கும் கலகம் நேரிட்டு வேறாய்ப் பிரிந்தார்கள். அதனால் ஆரியர்கள் இந்தியாவிற் பிரவேசித்து ஆங்குள்ள பூர்வ குடிகளைச் செயித்து அவர்கள் நாட்டைக்

கைப்பற்றி அவர்களைத் தங்களுக்கு அடிமையாக்கிக்கொண்டு அவர்களுக்குத் தாசியர்கள் அல்லது தாசர்களெனப் பெயர் புனைந்து வழங்கி வந்தார்கள்.

வேதத்தில் தோத்திரத் திரட்டில் அல்லது சம்மிதையில் இந்திரன் சுதேச கண்டர்களை அதஞ்செய்து அவர்கள் புலங்களை வெண்மை நிறமுள்ள நண்பர்களுக்குப் பாகித்துக் கொடுத்தான் என்று கூறி யிருக்கின்றது. அதனால் தாசர் என்பவர்கள் வைதிக கருமஞ் செய்யாதவர்கள் என்றும், அக் கருமஞ் செய்பவர்களைத் துன்பஞ் செய்கிறவர்கள் என்றும் தெரிய வருகின்றன. (இருக்குவேதம். 1-7-11.)

இந்தத் தாசர் என்ற சுதேசத்தாருக்கு ஆரியர் வந்த காலத்தில் அவர்களை எதிர்க்கப் போதுமான சக்தியில்லா திருந்தபோதிலும், இவர்கள் பிரத்தியேகமான நகரங்களையும் சற்று நாகரீகமுள்ள வேலையாட்களையும் உடையவராக இருந்தார்கள். இதற்குச் சாட்சியாக இருக்குவேதம் 3-ஆம் அஷ்டகம் முதலாவது அத்தியாயம் 12-ஆம், வருக்கையில் இந்திரனும் அக்கினியுமாகத் தாசர் பட்டணங்களில் 90-பட்டணங்களை அழித்துவிட்டதாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இருக்கு வேதத்தினால் ஆரியர்கள் சிறந்த நாகரீகமுள்ளவர்களெனத் தெரிந்தபோதிலும், அவர்களுக்குச் சாதியிற் சிறந்தோமென்னுஞ் செருக்குத்தலையெடுத்திருந்தது. அவர்கள் கொடுமையும் சகியாமையும் சாதி சமயங்களில் ஒவ்வாத் தனமுமுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். இஃதன்றியும் தமக்கெதிர்ப்பட்ட சாதியார்களின்மேல் துவேஷமும் திரஸ்காரமும் (திரஸ்காரம்—அலக்ஷியம்) ஏளனமுங் காட்டி யிருக்கிறார்கள்.

பூர்வத்தில் வேதத்தில் சாதி யேற்படுத்தினோர் அவர்களுக்குள்ள கர்வத்தையும் கொடுமையையும் சகியாமையையும்

---

* இரணியர்—பூர்வத்தில் பார்சிகத்திலுள்ள குடிகளுள் ஒரு வகுப்பினர். இவர்கள் பாஷையில் ஆரியனை ஒத்திருப்பர் ஆனால் மதத்தில் வேறுபட்டிருப்பர்.

காட்டி யிருக்கிறார்கள். அவற்றுட் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டுவோம்.

இருக்குவேதம் முதல் அஷ்டகம் 4-ஆவது அத்தியாயம் 11-ஆவது வருக்கையில்,

இந்திரனே! ஆரியர்களையும் தாசர்களையும் பகுத்தறியும்படி வித்தியாசஞ் செய்தருளும். வைதிக கருமங்கள் செய்யாதவர்களைத் தண்டித்து யாகத்துக்கு உடன்படச்செய்தருளும். யாகஞ்செய்பவர்களுக்கு ஊக்கத்தைக் கொடுப்பவரே! வல்லவராயிரும்.

1-5-4. உமது சத்துருக்களை எளிதிற் செயங்கொள்ளும். உதாரமுள்ள வீரேந்திரனே! யுத்தத்தில் தாசர்களை நீர் ஓட விட்டடித்தீர்.

1-7-11. எல்லாராலும் வந்திக்கப்பட்ட இந்திரனே! தாம் மருத்துக்கள்சூழத் தாசர்களையும் ஷிமயூனர்களையும் எதிர்த்துத் தமது இடியினால் அவர்களைச் சேதித்தருளினீர். இடிக்கரசே! பின்பு புலங்களை வெண்மை நிறமுள்ள நண்பர்களுக்குப் பகுத்தருளினீர்.

1-7-12. நடக்கிற பிராணிகளுக்கும் சுவாசமுள்ள பிராணிகளுக்கும்கர்த்தனும், வேதத்தையோதும்பிராமணர்களுக்காகப் பசுக்களை மீட்டவரும், தாழ்ந்துள்ள தாசர்களைக் கொன்றவருமான இந்திரனே! உம்மை வணங்குகிறேன்.

i-7-16. இடியினை ஆயுதமாகக்கொண்டு தமது வல்லபத்தில் நம்பிக்கை உடைய இந்திரன் தாசர்களின் பட்டணங்களை அழித்துக்கொண்டு போனார். அறிவிற் சிறந்த இந்திரனே! இடிக்கரசே! தாசர்களின்மீது உமது அம்புகளைச் செலுத்தும். ஆரியர்களின் வீரத்தையும் புகழையும் விருத்தியாக்கும்.

i-8-17. இடியைக்கொண்டு தாசர்களை ஒழித்து விட்டு அசுவினி தேவர்களாகிய நீவிர் ஆரியர்களின்மீது பிரகாசத்தைத் தந்தருளினீர்.

ii-1-19. வானத்தில் யுத்தஞ்செய்தவரும் சண்டையில் நூறு விதத்திலுங் காப்பாற்றினவருமாகிய இந்திரனே! யாகஞ் செய்யும் ஆரியரை யுத்தத்தில் காத்தருளினீர்.

ii-1-22. இந்திரனே! பயங்கரமாயிரைச்சலிடும் பிங்கல வர்ணமான பிசாசுக்களை நாசமாக்கும். இராட்சசர்களை நிர்மூலமாக்கும்.

[ஈண்டுக்கூறும் பிசாசு இராட்சசர் என்பவர் மனிதரேயாம்.]

ii-4-17. போர்க்குதிரைகளுக்குக் கர்த்தனாகிய இந்திரனே! உற்சாகத்தை விளைவிக்கும் எங்களது புகழ்ச்சியினால் பராக்கிரமங்கொண்டு, உமக்குப் பலியிடாதவரையும் உம்மை வணங்குகிறவர்களை வருத்துவோரையும் நீர் கொன்றருளினீர்.

ii-4-18. பராக்கிரம முள்ளவரே! மரக்கலத்தை அக்கினி எரித்துவிடுவதுபோல, வைதிகமில்லாத தாசர்களைக் கொளுத்திவிடும்.

ii-6-6. நீர் ஆரியருக்கு வெளிச்சத்தை யுண்டாக்கினீர். தாசர்கள் உமது இடதுபாரிசத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆரியர் தாசர்களை வெற்றிகொண்டதுபோல, உமதுகிருபைபெற்றுச் சத்துருக்களை வெற்றிகொள்வோரை, நாங்கள் கொண்டாடுகிறோம்.

ii-6-15. இந்திரன் அசுரர்களை யெதிர்த்துத் தாபிதியாகளைக் கொண்டுபோய்விட்டதுமன்றி, அவர்கள் ஆயுதங்களை யெல்லாம் நெருப்பிற் கிரையாக்கி, அவர்கள் ஆனிரையாலும் அசுவங்களாலும் இரதங்களாலும், அரசகுமாரனைச் செல்வவந்தனாக்கினார்.

ii-6-16. தாசர்கள், சுமூரியர், துனியர் இவர்களுக்குத் தூக்கத்தை விளைவித்துக் கொன்றீர்; தாபிதியரைக் காப்பாற்றினீர்.

ii-6-26. இந்திரனுகிய அவர் தாசியரைக்கொன்று அவர்களின் இரும்புப் பட்டணங்களை நாசமாக்கினுர்.

iii-6-4. இந்தக் கொடியவர்களிருக்கும் வானத்தையும் பூமியையும் காற்றினையும் அனலாக்கும் மேகாதிபதியே! பிராமணர்களைத் துவேஷிக்கும் கொடியவர்கள் வசிக்கும் வானம் பூமி காற்று இவற்றினை உமது கிரணங்களால் கொளுத்தும். தாசர்களேனும் ஆரியர்களேனும் மானிட சத்துருக்களைச் செயங்கொள்ள எளிதாக்கினீர்.

iv-7-3. தாசர்களாகிய ஷம்பரர்களது நுழைதற்கரிய 100-பட்டணங்களை நீர் அழித்தீர்.

v-6-4. தாசர்களுக்கும் ஆரியர்களுக்குமுள்ள பகையை ஒழித்துவிடும்.

viii-2-19. நீர் ஆரியர் பொருட்டாகத் தாசர்களை ஓட்டினீர்.

என இந்திரன் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறுன். இன்னும் இவைபோன்ற தோத்திரங்கள் பலவுள. விரிக்கிற் பெருகும்.

இதனுல் தாசர் என்பவர்கள் ஷிமாயுக்கள் சூமுரியர் துனியர் கிக்காதர் பிரமகண்டர் மாகவத்ர் கைசாஷர் ஷம்பரர் பானியர் எனத் தெரியவருகிறது.

ஆரியர்கள் இந்தியாவிற் குடியேறின காலத்தில், இவர்களது ஒழுக்கம் ஆசாரம் அனுஷ்டானங்களுக்கு, மேற்கண்டவர்கள் நேர்விரோதிகளாக இருந்து அநேக இடையூறுகள் செய்தார்கள்.

அதனுல் ஆரியர் இந்த விரோதிகளை நேரிற் சண்டை செய்ததுமன்றி, இந்திரன் மருத்துக்கள் அசுவினிதேவர்கள் அக்கினி வருணன் முதலிய தேவர்களை அஷ்டகர்மங்களால் வசியஞ் செய்து, அத்தேவர்களைக் கொண்டு உச்சாடனம் மாரண முதலியவை செய்து நாசஞ்செய்தார்கள். இவ்விதம் நாசஞ்செய்யப்பட்ட விரோதிகளுக்குத் தாசர் என்று பெய

ரிட்டு வழங்கினூர்கள். தாசரென்பதற்கு வேதத்தில் சத்துரு வென்பது பொருளாம். இக்காலத்தி லந்தணர்கள், தாசர் என்ற பதம் திருடர் அடிமை என்பவற்றிற்குச் சமமாகக் கொள்ளுகிறூர்கள்.

C. இராக்ஷசர்

ஆரியர்கள் தங்களை எதிர்த்துப் போர்செய்த குடிகளை இராக்ஷதர்களென வழங்கி யிருக்கிறூர்கள். அச்சொல்லுக்கு வலுத்தவர்கள் பலமானவர்கள் தாங்குகிறவர்கள் காத்திர மானவர்கள் என்பன பொருளாம். சுக்கில யசுர்வேதம் சத பதப் பிராஹ்மணத்தில் இராக்ஷர் என்பதற்குத் தடுப்பவ ரெனப் பொருள் கொள்ளப் படுகின்றது; எனவே யாகத் தைத் தடுப்பவ ரென்பது கருத்து.

D. அசுரர்

ஆரியர்கள் பின்னும், தங்கள் சத்துருக்களுக்கு அசுர ரெனவும் பெயர் கொடுத்திருக்கிறூர்கள். ஆனல் அதற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. இந்தச் சொல் சூரியனுக்கு வழங் கப்படுகின்றது. ஆனல் அப்பதத்திற்குக் கர்த்தர் யஜமானன் அல்லது தலைவர் என்பது பொருளாம். தற்காலத்தில் பூர்வ குடிகளின் தலைவர்க்கு நாயகர் என வழங்குவதுபோல, பூர் வத்தில் இம்மொழி ஒருகால் வழங்கி யிருக்கலா மெனவுங் கொள்ளலாம். சுரர் என்பதற்குப் பொருள் தேவராதலின், அதற்கு எதிர்மொழி அசுரர் ஆகவே, அம்மொழிக்கு ஆரியர், துஷ்டர்கள் பகையாளிகள் எனப்பொருள் கொள்ளு கிறூர்கள்.

இதுகாறுங் கூறி வந்தனவற்றுள், பார்சிக நாட்டிலி ருந்து வந்தவர்கள் ஆரியரென்றும், இந்தியாவில் இவர்க ளுக்கு முன்னிருந்தவர்கள் தாசர், இராக்ஷதர், அசுரர் என் றும் தெரிய வருகின்றன. இனி அவ்வாரியருள் பல பிரிவின ரிருந்தனர்.

பிராமணன்

வேதத்தில் பிராமணர் என்ற பதம், குருக்கள் அல்லது ஆசாரிய வகுப்பினரென ஸ்தாபிக்கப்பட வில்லை. "பிராஹ்மணம்" என்பது வேதம்; அதை ஓதுகிறவன் அல்லது உச்சரிக்கிறவன் பிராஹ்மணனும். இந்தப் பிராஹ்மணமென்னும் வாக்கியம், பிரு: என்னுந் தாதுவி லிருந் துண்டாயதாம். பிரு:—உச்சரித்தல். எனவே, வேதத்தை யுச்சரித்தவர்கள் பிராஹ்மணர்கள். அதை விரோதித்தவர்கள் அல்லது அலக்ஷியஞ் செய்பவர் தாசராம்.

வேதத்தில், பிராஹ்மணர்களுக்கு வேதத்தை யோதுந் தொழிலினைக் கற்பிக்கிறதேயன்றி, சாதியினைக் கற்பிக்கவே யில்லை. இவர்கள் உற்பத்தியை ஆராயு மிடத்து, மற்ற மானுஷ்ய பிறவியினின்றும் வேறு பட்டதாக ஒரு வாக்கிய மேனுங் கிடையாது. வேதத்தில், இவர்கள் வேள்வியாகிய வைதிக கருமங்களைச் செய்தலினும் ஏனைய குருக்களைப் போல ஒரு முக்கிய வகுப்பினராகிய குருக்களாக விருக்கிறார்கள் என்பது அடியில் வருவனவற்றால் தெரிகின்றது.

சதக்கிருதுவே! [இந்திரனே] உம்மைப் பாடுவோர் பாடுக. நீர் புகழினுக்குரியவராதலின் இருக்குவினை யோதுவோர் புகழ்க.

"அக்கினியே! ஹோத்திரி போத்திரி ரித்துவிஜ—ம், நேஷ்திரி இவர்களின் தொழில் உமக்கேயாகுக. நீரே, அக்கினிதரன்; பிரஷாஸ்திரி உத்தியோகம் உம்மதே. அத்வர்யும் பிரஹ்மாவும் நீரே. நம்முடைய குடியிருப்பில் யசமானனும் நீரே" என்று மேற்கூறியவற்றுள் அஷ்டவித குருக்கள் குறிக்கப்படுகின்றனர். அவருள் பிரஹ்மா அல்லது பிராஹ்மணன் என்பவன் கடைசியாகவுள்ளவனா யிருக்கிறான்.

வேதத்தில் பிராஹ்மணனைக் கூறுமிடத்தும், பிராஹ்மணாச்சாடரசன் என்னுமிடத்தும், ஒரு தொழிலாளி அல்லது உத்தியோகஸ்தன் என்றே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிற்

காலத்து இந்தப் பிராஹ்மணன் என்பது தெய்வப்பிறப்பின னாகிய குருக்களாக வழங்கிவருகின்றது. பிராஹ்மணன் என்பது முற்காலத்து, வேதத்தில் ஒரு வகைத் தொழிலாளிக் குப் பெயராக விருந்து, பிற்காலத்து ஒரு வகைச் சாதியா ருக்கு ஆயிற்று என்பதை அறிந்துணர்வது கஷ்டமின்றும்.

புரோகிதன்

இந்தப்பிராமணன் யாகத்தில் இவ்வித சிறந்த தொழிலி லிருந்ததுமன்றிப் புரோகிதன் அல்லது முன்னவன் கொண்டு செலுத்துகிறவனெனவு மிருந்தான். விசுவாமித்தி ரன் முதலிய ராஜருஷிக ளநேக ரிருந்தும் இவன் இந்தக் கௌரவத்தைப் பெற்றான். சகலத்தையும் உணவாகக் கொள்ளும் அக்கினிதேவன் தெய்வலோகத்தில் தேவர்களுக் கெல்லாம் புரோகிதனாக இருக்கிறான். அதற்குச் சமமாக இம்மண்ணுலகத்தில் பிராமணரைப் புரோகிதராகக் கொள் வது உசிதமாக விருந்தது. புரோகிதர், பிராமணர் இவர் கள் தொழில்கள் படிப்படியாகப் பரம்பரைப் பாத்தியதை யைக்கொண்டு நடந்து வருகின்றன. இப்புரோகிதம் பிர புக்கள் வீடுதோறும் வழங்கிப் பழகி வருகின்றது. இவர் கள் அரசனிடத்து அசுவமேத முதலிய யாகங்கள் வெற்றி யையும் ஐசுவரியத்தையுங் கொடுக்குமென்று போதித்தார் கள். இவர்கள் வித்தையிலும் புத்தியிலும் சிரேஷ்ட ரானார் கள்.

பின்னும் இவர்கள் அரசன் மக்களுக்கு வித்தை கற்பிக் கும் உபாத்தியாய ரானார்கள். பிள்ளைகளுக்கு வித்தையேற வேற, உபாத்தியாயருக்குச் செல்வாக்கும் அதிகாரமும் வளர்ந்து வந்தன.

அதன்மேல், அரசனுக்கு அந்தணன் புத்திசொல்லுகிற வனும், மந்திராலோசனைக்காரனுமானான். மனிதர்களுக்கு இஷ்டகாமியார்த்தங்கள் சித்திக்கும்படி அந்தணன் ஆசீர் வாதஞ்செய்வதால், இவன் வாக்கு கடவுளிடத்திற்செல்லு மென்று அவ்வந்தணரே தாந்திரீகமுஞ் செய்தார்கள். பின்

னர் உலக பாலனத்திற் குரிய சட்டங்களை இவர்களே ஏற் படுத்தினார்கள். அதில் தங்களுக்கு ஆகவேண்டிய காரி யங்களெல்லாம் எழுதி வைத்துவிட்டார்கள். இவ்வித உபா யங்களினால் இவர்கள் பூசுரர்கள் என்னும் பூலோக தேவர்க ளானார்கள்.

இருடியர்

வேதத்தை எழுதினவர்கள் இருடியர்களாம். இவர்கள் மதவிஷயத்தில் ஆரியர்களுள் உயர்ந்த வகுப்பினரா யிருக்கி றார்கள். இவர்கள் வாசித்த வித்தியாசாலையின் சாகைகள் இவர்கள் பரம்பரையை ஒட்டி வருகின்றன. இவர்கள் இந்தி யர்களின் ஒரு வகுப்பி லடங்கினவர்க ளல்லர். எனவே, பல சாதியாரும் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். பெரும்பாலும் அரசராந்த ணர்கள் வகுப்பினரா யிருப்பார்கள். வேதங்களி லுள்ள அநேக சம்மிதைகள் விசுவாமித்திரரால் கூறப்பட்டிருக்கின் றன; அவர் தமது தவத்தினாலும், சாமர்த்தியத்தினாலும் இராஜருஷியா யிருந்து பின்னர் பிரமரிஷியாயினார். இவர் சப்தரிஷிகளில் ஒருவராக இருக்கிறார். சப்தரிஷிகள் யாவ ரெனின் வசிட்டர் கசியபர் அத்திரி ஜமதக்கினி கௌதமர் விசுவாமித்திரர் பாரத்துவாஜர் என்பவர்களாம்; இது விஷ்ணுபுராணத்திற் குறித்தபடியாம். இன்னும் வேறு புராணங்களிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் வேறுவிதமாகக் கூறப் படும். ஜமதக்கினியையும் ஓர் இருடியாகக் கூறப்படுகின் றது. இவர் விஷ்ணு அவதாரமாகிய பரசுராமன் தந்தை யாம்.

இந்த ஜமதக்கினி விசுவாமித்திரரின் மருமகனாம். இவ் விருவர்களினின்றும் அநேக பிராமணர்கள் கலப்புஉதிரத்து உதித்தவர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர். அநேகவித சம்மிதை களுக்குப் பிராமண சந்ததியார் அல்லது அரச சந்ததியார் கிரந்த கர்த்தர்களாக இருக்கிறார்கள்.

வேதஞ்செய்த ஆண்பாற் கிரந்த கர்த்தர்கள்

பிரமரிஷியாவர்:—மரீசி அத்திரி ஆங்கீரசு புலத்தியன் புலகன் கிருது பிரசேதனன் வசிட்டன் பிருகு முதலியவர்களாம்.

இராஜ ரிஷிகளாவார்:—மந்தாத்திரி ஷிவி வசுமனுன் பிரதர்த்தனன் விஸ்வாமித்திரன் மதுசந்தனன் ரிஷபன் ரேணு அம்பரிஷன் பரதன் மேதாதிதி, நாபகன் இரகுகணன் வக்ஷப்பிரியன் புரூரவன் வேனன் சுதாசன் கிருதசமதன் தேவாபி சந்தானு முதலியவர்களாம்.

* தாச ரிஷிகளாவார்:—கவஷ ஐலுஷன் முதலியவர்களாம்.

இருக் வேதம் 10-வது மண்டலம் 30-வது முதல் 34-வது சூக்தம்.

* சங்கரஜாதி ரிஷிக ளாவார்:—கக்ஷீவது, இவர் அங்க தேசத் தரசனது புழுக்கச்சி மகன். இவர் போன்றவர் பலருளராம்.

இருக் வேதம் முதல் மண்டலம். 116-முதல் 126-வது சூக்தம் வரை.

* வேதஞ்செய்த பெண்பாற் கிரந்த கர்த்தர்கள்

ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் வேதம் ஓதப்படாதென்பது உலக வழக்கின்க ணிருக்கின்றது. ஆயினும் அது பொருந்தாவுரையாம். ஏனெனில் அநேக ஸ்திரீகள் வேதங்களுக்குக் கிரந்த கர்த்தர்களாக விருக்கிறார்கள். இருக்குவில் சிலபாகங்கள்.

			மண்டலம்	சூக்தம்
புலோமஜா புத்திரி	...	ஷசி	10	159
காமையின் ,,	...	சிரத்தை	11	151
சக்தி ,,	...	கோரவி	5	29
அப்பிரீனு ,,	...	வாக்கு	3	38-54
அகஸ்தியர் பத்தினி	...	லோபாமுத்திரை		1-179
ஊர்வசி	...			10-95
கக்ஷீவனமகள் ருகாவஷ் ?	...			10-39-72

என்பவர்களாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

* இதனால் ஆதியில் ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் வேத மோதினார்களென்பது வெளியாகின்றது.

க்ஷத்திரியன்

இந்துக்களின் இரண்டாம் வகுப்பினராகிய வீரர்களுக்குச் சாஸ்திரங்களிலும், ஸ்மிருதிகளிலும் கூறப்பட்ட க்ஷத்திரியரென்றும் இம்மொழி வேதத்துள் க்ஷத்திரமுடைய கூட்டத்தாருக்கே இடுகுறிப்பெயராக இருக்கின்றது. (க்ஷத்திரம்—அதிகாரம் வல்லபம்). இக்கருத்தால் இந்திரன், வருணன், மித்திரன் (குபேரன்) ஆகிய இத்தேவர்களுக்குமிம்மொழி யுபயோகப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. வேதத்துள் க்ஷேத்திரபதி என்பது புலகர்த்தனும். எனவே பூஸ்திதியுடையவன் என்பது பொருளாம். க்ஷத்திரபதி என்பது அதிகாரியாம். எனவே. அதிகாரத்தைச் செலுத்துபவனும். இதனுல் க்ஷத்திரியனென்பது க்ஷத்திரபதி என்பதற்குச் சமமாகும். இஃதன்றியும் க்ஷத்திரியவென்னும் பதம்விஸ்பதி அல்லது விஸ்ப்பதி எனவும் பொருள்கொள்ளும். விஸ விஸம் என்பன நரர்கள் மனிதர்கள் என்பனவாம். அதனுல் விஸ்பதி என்பது நரபதியாம் விஸம்பதி யென்பது மனிதபதியாம். இவ்வகுப்பினருக்கு வேதத்துள் இராஜன்ய: என்றும் பெயர் வழங்கிவருகின்றது. இது இராஜவென்னும் தாதுவிலிருந் துண்டாயதாம் இராஜம் என்பது கோபத்தையும் இடத்தையும் குறிக்கும். இராஜசம், இராச்சியம் என்பனவற்ருற் காண்க. இராஜர்கள் இருடிகளாகவு மிருக்கிருர்கள். இதற்கு விசுவாமித்திரர் முதலியோரே சான்ரும்.

வைசியன்

வேதங்களுண்டான ஆதிகாலத்தில் (வீடு அல்லது நாடு எனப்பொருள்படும் வேச, [விஸ] என்னும் பதத்தோடு சம்பந்தமுடைய) விச (விஸ) என்னும் பதம், சாதாரணமாகச் ஜனங்களைக்குறித்து நின்றது. அதினின்றும் பிறந்த பண்பாகிய வைசிய என்பது பின்னர் வீட்டையுடையவனுக்கும், சனசாமானியத்துட்பட்ட ஒருவனுக்குச் சொந்தமான வைகளுக்கும், பிரயோகிக்கப்பட்டது. சனசமூகங்களில் பசுக்காத்தலையும் பயிரிடுதலையும் இன்னு மிவைபோன்ற

முயற்சிகளையுமுடைய வகுப்பினர்க்கு விச என்னும் பதம் ஏகதேசமாகப் பிரயோகிக்கப்படுங்காலத்தில், அஃது அவர்களுக்கு இத்தொழில்களிற் சுதந்தரத்தைக் கொடுக்காமல், அவ்வம்முயற்சிகளுள்ள மட்டுமே பிரயோகிக்கத்தக்க தாயிருந்தது. இதனால், அக்காலத்தில் வைசியசாதி யென வொன்று ஏற்படவில்லையென்றும், மனிதர்களுள் மேற்குறித்த முயற்சிகளிற் புகுந்தவர்க்கு அவ்வப்பொழுது வைசியப் பட்டஞ் சித்தித்ததென்றுந் தெரிகின்றது. ஆதலாற் சிருட்டிக்காலத்துச் சாதிவகுப்பு இல்லையென்பதும் அதன்பின்னர்த் தொழில்பற்றியே அவ்வகுப்பு ஏற்பட்டதென்பதுஞ் சித்தாந்தமாகிறது. இதற்குப் பிரமாணம். மநு என்பவருக்கு திருஷ்டா, கருஷா, நேடிஸ்தான், நாபாகரிஷ்டன், பிரிசத்திரன் என ஐந்து குமாரரிருந்தார்கள். அவர்களுள் திருஷ்டாவினிடமாக வுண்டான தார்ஸ்டக ராசாக்கள் வேதமோதிப் பிராமணரானார்கள். கருஷாவினிடமாக வுண்டான கருஷாக்களென்பவர்கள் படைக்கலம் பயின்று சனங்களைக் காத்து க்ஷத்திரியரானார்கள். நேடிஸ்தான் குமாரன் நாபகனென்பவன் கிருஷி பசுக்காத்தல் வாணிகம் முதலியன செய்து வைசியனானான். நாபாகரிஷ்டன் பிள்ளைகள் வேதமோதிப் பிராமணரானார்கள். பிரிசத்திரன் பசுக்காத்து வருகையில், புலி வந்து பசுமந்தையில் விழ, அதைக் கொல்லும்படி பாணத்தை விட்டான்; அப்பாணந்தவறிப் பசுவின்மேலே விழப் பசு இறந்தது. அதைக்கண்டு புரோகிதரொருவர் அவனைச் சூத்திரனாகக் கடவதென்று சபித்தார். உடனேயவன் சூத்திரனாகிவிட்டான். இதன் விரிவை உல்சன் துரைபெழுதிய சாதிப் புத்தகத்தில் 433-ஆவது பக்கத்திற்காண்க. இஃதன்றியும் விசுவாமித்திரரொருவரே, உலகத்தைக் காக்கும்போது அரசனாகவும் வேதமோதி ரிஷியானபோது பிராமணனாகவும் இருந்தனர். இன்னு மிவைபோன்ற சரித்திரங்கள் பலவுள. ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும்.

இருக்குவேதம் 3-ஆவது அஷ்டகம் 1-ஆவது அத்தியாயம் 9-ஆவது வருக்கையில் அக்கினியைக் குறித்த தோத்திரத்தில் "விஶாம்ஜநாஷிநாம், விஶாம்மநுஷீணாம், விசாம்மநுஷிநாம்" மனிதர்களுக்கு முன்னவனே யென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இஃதன்றியும் ௬- அஷ்டகம் 8-ஆவது அத்தியாயம் 13-ஆவது வருக்கையில் அவ்வக்கினியை "விஶாம்விரூதி விஶாம்விஶ்பதி விசாம் விஸ்பதி" என்றுங் கூறியிருக்கிறது.

இஃதன்றியும் இருக்குவேதத்தில் அசுவினி தேவனைத் துதிக்குமிடத்துத் துதிகாரன் தன்னையுந் தன்னினத்தையுந் தழுவிக்கொண்டு தோத்திரஞ் செய்திருக்கிறது வருமாறு :--

இருக்குவேதம் 6-ஆவது அஷ்டகம் 3-ஆவது அத்தியாயம் 16-ஆவது வருக்கையில்,

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌮𑍁𑌤 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌂
𑌧𑌿𑌯𑌃 𑌹𑌤𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌸𑍇𑌧𑌤𑌮𑍀𑌵𑌾𑌃
𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌮𑍁𑌤 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌂
𑌨𑍄𑌨𑍍𑌹𑌤𑌂 𑌧𑍇𑌨𑍁𑌃 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌮𑍁𑌤 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌃

బ్రహ్మజిన్వతము తజిన్వతం
ధియః హతం రక్షాంసి సేధ తత మీవా
క్షత్రం జిన్వతము తజిన్వతం
నృన్ హతం ధేనుః జిన్వతముత జిన్వతంవిశః॥

*ப்ரஹ்ம ஜின்வதமுத ஜின்வதம்
தியஃ ஹதம் ரக்ஷாம்ஸி ஸேதததமீவா
†க்ஷத்ரம் ஜின்வதமுத ஜின்வதம்
நிருன்‡ஹதம்தேநுஃ ஜின்வத முதஜின்வதம்§விஶஃ ॥

---

* ப்ராஹ்மம் (ப்ராஹ்மணம்)—வேதம்
† க்ஷத்திரம்—வல்லமை
‡ தேநு:—பசு
§ விஶ:—மனிதன் குடி அல்லது வீடு

(இ-ள்.) தோத்திரங்களை யருளவேண்டும்.
அநுஷ்டானங்களை யருளவேண்டும்.
இராக்கதரையழித்து இரட்சிக்கவேண்டும்.
தீங்கினையொழித்தருளவேண்டும்.
வீரத்தைத்தந்தருளவேண்டும்.
புருஷத்வவலிமையைத் தந்தருளவேண்டும்.
பசுவினையருளவேண்டும்.
மனிதர்களையருளவேண்டும்.

இஃது ஆச்சரியமன்று. இதற்குப் பூர்வாதாரமில்லை. இம் மந்திரங்கள் பிராமணர்களுக்கு மிகவும் பிரியப்பட்டுள்ளது. இதனை விசேஷ கிருத்தியங்களில் இரகசியமாகவும் விரிவாகவு மெடுத்தோதுவார்கள். இஃது அவரவர்களின் பிரயோசனத்தைக் குறித்ததே யல்லாமல் சாதியைக் குறிக்கவில்லை. இதைக் கிருஷ்ண யசுர்வேதத்தில் தைத்திரீயப் பிராஹ்மணத்தில் முற்பாகத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அது வருமாறு.

1. 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌂𑌧𑌤𑍍𑌤𑌂 - 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌂
2. 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌗𑍍𑌂 𑌸𑌂𑌧𑌤𑍍𑌤𑌂 - 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌂
3. 𑌇𑌷𑌗𑍍𑌂 𑌸𑌂𑌧𑌤𑍍𑌤𑌂 - 𑌤𑌾𑌮𑍇 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌂
4. 𑌊𑌰𑍍𑌜𑌗𑍍𑌂 𑌸𑌂𑌧𑌤𑍍𑌤𑌂 - 𑌤𑌾𑌮𑍇 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌂
5. 𑌰𑌯𑌿𑌗𑍍𑌂 𑌸𑌂𑌧𑌤𑍍𑌤𑌂 - 𑌤𑌾𑌮𑍇 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌂
6. 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌗𑍍𑌂 𑌸𑌂𑌧𑌤𑍍𑌤𑌂 - 𑌤𑌾𑌮𑍇 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌂
7. 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌗𑍍𑌂 𑌸𑌂𑌧𑌤𑍍𑌤𑌂 - 𑌤𑌾𑌮𑍇 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌂
8. 𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸𑌂𑌧𑌤𑍍𑌤𑌂 - 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌤𑌂

1. బ్రహ్మసంధత్తం తన్మేజిన్వతం
2. క్షత్రగ్ సంధత్తం తన్మేజిన్వతం
3. ఈషగ్ సంధత్తం తా మ్మేజిన్వతం
4. ఊర్జగ్ సంధత్తం తా మ్మేజిన్వతం

5. రయిగ్ం సంధత్తం తాంమేజిన్వతం
6. పుష్టిగ్ం సంధత్తం తాంమేజిన్వతం
7. ప్రజాగ్ం సంధత్తం తాంమేజిన్వతం
8. పశూన్ సంధత్తం తాంమేజిన్వతం

1. பிரஹ்மம ஸந்தத்தம் தன்மே ஜின்வதம்.
2. க்ஷத்ரக்ம் ஸந்தத்தம் தன்மே ஜின்வதம்.
3. ஈஷக்ம் ஸந்தத்தம் தாம்மே ஜின்வதம்.
4. ஊர்ஜக்ம் ஸந்தத்தம் தாம்மே ஜின்வதம்.
5. ரயிக்ம் ஸந்தத்தம் தாம்மே ஜின்வதம்.
6. புஷ்டிக்ம் ஸந்தத்தம் தாம்மே ஜின்வதம்.
7. பிரஜாக்ம் ஸந்தத்தம் தாம்மே ஜின்வதம்.
8. பஸூன் ஸந்தத்தம் தாம்மே ஜின்வதம்.

(இதன் பொருள்)

1. வேதத்தினை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்.
2. வல்லபத்தினை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்.
3. உணவினை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்.
4. பலத்தை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்.
5. தனத்தை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்.
6. புஷ்டியை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்.
7. சந்ததியை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்
8. பசுவினை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்.

இதனால் சாயனாசாரியர் பிரஹ்மம் என்பதை அந்தணருக்கும், க்ஷத்திரமென்பதை அரசருக்கும் பிரயோகித்தாரேனையவற்றை அந்தந்த ஜாதியின்மேலேற்றத் துணிவுகொண்டிலர். குடிபெயரின ஆரியவமிசத்தார் முற்காலத்தில் ஒரே வகுப்பினராக இருந்தாராதலின் மேற்குறித்த பிரார்த்தனை அவரைக் குறித்ததே யன்றிப் பிறரைக் குறித்ததன்றாம். ஆரியர்கள் இந்தியாவிலே தாபனமான பிற்காலத்தில், பசுக்

காத்தல் வேளாண்மை வாணிகம் இம்மூன்றும் மநுவின்காலத்திற்போலவே வைசியர்களுக்குச் சுதந்தரப்பட்டிருந்தன.

சூத்திரர்

சூத்திரர் (ஊழியராக இருந்தபோதிலும்) ஹிந்துவகுப்பினர்க்கோரவயவமா யிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குத் துவிஜத்துவமில்லையென்று மநுவாதி ஸ்மிருதிகளில் கூறப்படுகின்றது. இவ்வேற்பாடு வேதத்திற் கிடையாது. இவ வகுப்பினர் முன்னர் சிந்துநதியருகில் அபீரர்களுடன் வசித்திருந்தார்கள் என்று மஹாபாரதம் பீஷ்மபருவத்திற் கூறியிருக்கிறது.

அபீரர்கள் அபீரியதேசத்து மனிதர்களாம். இவர்களின் வமிசத்தார் சிந்து (Sind) குச்சரதேசம் (Kutch) காத்தியாவாக்கம் (Kathiawad) இந்தப் பிரதேசங்களில் இடையர் உழவினர் என ஒரு பிரத்தியேகவகுப்பினராக இருக்கிறார்கள். ஆரியர்கள் இந்தத் தேசத்தைப் பிடித்தபின்பு "சூத்திரர்" என்ற பிரயோகம், இந்தியாவில் மற்றப் பாகத்திலுள்ள பூர்வீக ஊழிய வகுப்பினர்களுக்கும் ஏற்பட்டது. இந்தப் பிரயோகம் பின்னர் அம்பட்டர் சண்டாளர் முதலியோர்களுக்கும் உபயோகிக்கப்பட்டது. நடுநாட்டில் சுவாதீனர்களாயுள்ள சில சூத்திரர்கள் தங்கள் பாஷையை ஆரியபாஷை போலவே பேசுகிறார்கள். இவர்கள் தார்த்தாரி தேசத்திலிருந்து ஆரியர்களுக்குமுன் இந்தியாவில் குடியேறின துரேனியர்களாக இருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. வைதிக கருமத்தில் சூத்திரருக்காக உண்டான ஏற்பாட்டைப்பற்றி ஆலோசிக்குமிடத்தில், ஆரியவகுப்பினுட் சில சந்தேகம் தோன்றுகிறது. அதாவது யசுர்வேதம் சதபதப்பிராஹ்மணம் முதலாவது அத்தியாயத்தில் யாகஞ் செய்யுமிடத்தில் சூத்திரரும் சேர்ந்திருந்ததாகத் தெரியவருவதாம். எங்ஙனமெனில் யாககர்த்தா அந்தணனாயின் ஏகி= வருக, க்ஷத்திரிய வைசியராயின் அகஹி= இவ்விடத்தில் வருக, சூத்திரனாயின் அதாவா= இவ்விடத்தில் ஓடிவருக, எனக் கூறி

யிருக்கிறதாலென்க. ஆரியர்கள் இந்தியாவைச் செயித்து, கங்கை யமுனை இவற்றின் தீரங்களில் ஸ்தாபனமானவுடனே, இச்சூத்திரர்களை, மநுவிற் கூறியபடி வருத்தத்தை யுண்டாக் கும் இழிவான ஸ்திதியுட்புகுத்தி விட்டார்கள். வேதத்தில் சங்கரஜாதியாரைப்பற்றி யொன்றுங் கூறவில்லை.

பிரஹ்மா

சந்ததி ஏற்பட்ட காலத்தில், மனுக்களை முகத்திலும் தோளிலும், தொடையிலும், பாதத்திலுமுண்டாக்கினவர் பிரஹ்மா வென்பவர். அவர் மனுக்களுக்கு மூதாதையாக விருக்கிறார்; வேதங்களுக்குக் கடவுளல்லர். பிரஹ்மாவென் பது, அஃறிணையாகக் கூறுமிடத்து, ஓதப்பட்ட வேதமாம். உயர்திணை யாண்பாலாகக் கொள்ளின், வேதத்தை யோதப் பட்ட வேதியனும். யாகம் ஓமம் இவைகளுக்குக் கடவு ளாகிய அக்கினியே வேதகர்த்தாவாகிய பிரஹ்மாவாம். இருக்குவேதத்தில், பிரஹஸ்பதி பிராஹ்மணஸ்பதி என்பது மிதுவாம். இவரையே விஸ்பதி விஸம்பதி மனஸ்பதி வைஸ்வானரன் என்று கூறுவாருமுளர். இவரையே பலியினைக் கொள்ளுநகிறவர் என்றும் பூலோக வானலோக குமாரன் என் றும் சிருஷ்டி கர்த்தாவென்றும் இருக்குவேதம் 3-ஆவது அஷ்டகம் முதலாவது புத்தகம் 19-ஆவது சூக்தத்திற் கூறி யிருக்கிறது. பிற்காலத்தில் பிரஹ்மாவென்ற ஒரு கடவு ளாக இவர் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறார். இவரை ஹிந்துக்கள் முழுதும் தொழும்படி ஸ்தாபிக்க முடியவில்லை. இந்தியா முழுவதும் பார்க்குமிடத்து ஆஜ்மீயருக்கடுத்த புஷ்காம் என்ற தடாகத்தின் கரையில் இவருக்காக ஒரு கோயில்தான் கட்டப்பட்டிருந்தது. இதுவும் குருக்களாற் பூசிக்கப்பட வில்லை. அடியார்களால் பூசிக்கப்பட்டு வருகிறது.

பின்னிட்ட சாஸ்திரங்களால் அவர் பொய் சொன்ன குற்றத்திற்காகச் சிவபெருமானல் சபிக்கப்பட்டா ரென்

றும், அவர் சிரசிலும் ஒன்று குறைக்கப்பட்டதென்றும், கூறப்பட்டிருக்கிறது. இருக்குவேதம் 3-ஆவது அஷ்டகம் 8-ஆவது அத்தியாயம் 10-ஆவது வருச்கையில் அக்கினி 4 கொம்புடையவரென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அக்காலத்தில் வேதம் ஒன்றாயிருக்கவும், பிற்காலத்தில் உரையிடவந்த சாயனாசாரியார் அதனை 4 வேதங்களென்றும், அவைகளுக்கு மகிதரன் என்கிற அக்கினிகாரியஞ்செய்யும் ஹோத்திரி உத்காத்திரி அத்வர்யு பிரஹ்மா என்னும் 4 ஆசாரியர்கள் என்றும் குறித்திருக்கிறார். லாங்கு லாயிஸ் என்பவர் பூர்வ பாகத்திலுள்ள அக்கினி குண்டத்தின் 4 திக்கினைக் குறித்துப் பிரஹ்மாவுக்கும் 4 முகங்கள் ஏற்பட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். பிரஹ்மா என்பதை வேதாந்திகள் ஆத்மாவென்று உரை கூறுகிறார்கள்.

பஞ்சஜனம்

ஜீவனோபாயங்களில் உயர்வும் தாழ்வும் பிறதேசத்தார்களுக் குண்டாயிருந்ததுபோல இருந்தாலும், இக்காலத்தில் பரவியிருக்கும் ஜாதி ஏற்பாடானது பூர்வமிருந்த ஆரியர்களுக்குட் கிடையாது. இருக்குவேதம் 4-ஆவது அஷ்டகம் 2-ஆவது அத்தியாயம் 5-ஆவது வருக்கையில் பஞ்சக்ஷிதி என்றும் பஞ்சஜனமென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதைச் சாயனாசாரியார் 4 ஜாதியாருக்கும் புற ஜாதியாருக்கும் பிரயோகப்படுத்தி யிருக்கிறார். புறஜாதியாவது (Outcaste) நிஷாதர்கள் (நிடதநாட்டார்) அல்லது நிருத்தத்திற் கூறியபடி காந்தருவர் பிதுரர் தேவர் அசுரர் இராக்ஷசர் ஆகிய இவ்வைவருக்கும் அமையுமென்றார். லாசனென்னும் பண்டிதர் இவ்விரண்டும் பொருந்தாவென்று மறுத்திருக்கிறார். க்ஷிதி என்பது வேதத்தில் மனிதர்களுக்கே உபயோகப்பட்டிருக்கிறது. நிஷாதர்கள் என்பவர்கள் ஸ்தாபனையான பூர்வகுடிகளாம். ஆரியர்களல்லாத புறச்சாதியாருக்கு இது பிரயோகிகப்பட்டிருக்கிறது. ஆரியர்களுள் இவர்கள் தூரமாகவே இருந்துவந்தனர். பஞ்சஜன மென்பது ஐவகை மனிதர்

களாம். இவ்வைவரையும் ஹிந்துக்களில் இன்றென்று நிச்சயிக்கக்கூடவில்லை. இங்ஙனம் பஞ்சஜனம் என்பது பஞ்சகோத்திரங்களையுடைய ஆதி சைவப் பிராமணர்களைக் குறித்ததாம். இதற்கு உரையாசிரியர் விபரீதமாக வேறு வியாக்கியானஞ் செய்திருக்கின்றார்.

வேதமுண்டான காலத்தில் ஆரியர்கள் ஏற்பாட்டில் சாதி என்பதே கிடையாது. வேதத்தில் ஜாதியின் குளறுபாட்டிற்கு ஆதாரவேயில்லை. அந்தணர்களை மேன்மைப் படுத்தியதற்கும் சூத்திரர்களைக் கீழ்மைப்படுத்தியதற்கும் யாதொரு ஆதாரவுமில்லை. சகலவருணத்தாரும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கவும் ஒன்றாயிருந்துண்ணவும் ஒருவர்க்கொருவர் கொண்டு கொடுத்திருப்பதற்கும் வேதத்துள் யாதொரு தடையுந் தோற்றவில்லை.

வேதசூக்தங்களில் பிராமணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன் (வேளாண்மை செய்கிறவன்), சூத்திரன் ஆகிய இந்நால்வரும் ஒருவரைப்போலவே பிரமாவினிடத்தில் உதித்தவர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். இதுவும் வேதத்தின் பூர்வபாகத்திற் சேர்ந்ததன்று பின்னிட்டதாம்.

இருக்குவேதம் 8-ஆவது அஷ்டகம்

புருஷசூக்தம்

இதற்கு

இருடி	...	நாராயணன்
தேவதை	...	விராட்புருஷன்
சந்தசு	...	முதலில் அநுஷ்டுபு, முடிவில் திருஷ்டுபு
விடயம்	...	சிருட்டி

விராட்புருஷ சொரூபம்

I. 𑌓𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 ।
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌪𑌾𑌤𑍍 ॥
𑌸 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 ।
𑌅𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌦𑍍𑌦𑌶𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌂 ॥

ఓం సహస్రశీర్షా పురుషః ।
సహస్రాక్షస్సహస్రపాత్ ।
సభూమిం విశ్వతో వృత్వా ।
అత్యతిష్ఠద్దశాంగులం॥

ஓம் ஸஹஸ்ர ஸ்ரீர்ஷா புருஷ:
ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ர பாத்
ஸபூமிம் விஸ்வதோ விருத்வா
அத்ய திஷ்டத் தஸாங்குலம்.

இ-ள். விராட் புருஷனுக்கு ஆயிரம் சிரசுகளாம், ஆயிரம் கண்களாம், ஆயிரம் கால்களாம்; அவன் பூமிமுழுதும் வியாபித்து * 10-அங்குலப் பிரமாணமுள்ள தேகத்தையுடையவனாக இருக்கிறான்.

2. 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 ।
𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑍍𑌯𑌂 ॥
𑌉𑌤𑌾𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌶𑌾𑌨𑌃 ।
𑌯𑌦𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌤𑌿 ॥

పురుషఏవేదగ్ం సర్వం ।
యద్భూతంయచ్చభవ్యం ।
ఉతామృతత్వస్యేశానః ।
యదన్నేనాతి రోహతి॥

புருஷஏ வேதக்ம் ஸர்வம்
யத்பூதம் யச்ச பவ்யம்
உதா மிருதத்வஸ்யே ஸாந:
யதந்நேநா திரோஹதி.

---

* பத்து அங்குலமென்றது திக்குகள் 8, மேல் கீழ் 2 - ஆகிய பத்தாம்.

இ-ள். புருஷனே உலகமுழுதுமாம். பூதகாலம், பவிஷியகாலம் யாவுமவனேயாம். உணவினுற் பருத்து அழியா திருப்பதற்கு மவனே கருத்தரும்.

3. 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾 ।
𑌅𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌗𑍍𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌃 ॥
𑌪𑌾𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 ।
𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌿 ॥

ఏతావానస్య మహిమా ।
అతో జ్యాయాగ్ంశ్చ పూరుషః ।
పాదోస్య విశ్వా భూతాని ।
త్రిపాదస్యామృతం దివి ॥

ஏதாவா நஸ்ய மஹிமா
அதோ ஜ்யாயாக்ம்ஸ்ச பூருஷ:
பாதோஸ்ய விஸ்வா பூதானி
திரிபா தஸ்யா மிருதந் திவி.

இ-ள். இவ்வளவும் இவன் மகிமையேயாம். இவன் உத்தம புருஷனும் முந்தோனுமாம். சர்வபூதங்களும் இவனிற்காற்கூறும். அழிவற்றதும் சுயம்பிரகாசமுள்ளதுமானவை இவனில் முக்காற்கூறும்.

4. 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵 𑌉𑌦𑍈𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 ।
𑌪𑌾𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑍇𑌹𑌾𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃 ॥
𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌵𑌙𑍍𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑍍 ।
𑌸𑌾𑌶𑌨𑌾𑌨𑌶𑌨𑍇 𑌅𑌭𑌿 ॥

త్రిపాదూర్ధ్వ ఉదైత్పురుషః ।
పాదోస్యేహాభవాత్పునః ।

తతో విష్వఙ్ వ్యక్రామత్ ।
సాశనానశనే అభి ॥

திரிபா தூர்த்வ உதைத்புருஷ:
பாதோஸ்யேஹா பவாத் புந:
ததோ விஷ்வக்ம் வியக்கிராமது
ஸாஸநாநஸநே அபி.

இ-ள். புருஷனது முக்காற்கூறும் ஆதியில் மிகவும் சொச்சமாய் (எனவே நிர்மலமாய்) இருந்தது. அவனிற்காற் கூறு மீளவும், சிருட்டி, திதி, நாச நிமித்தம் மாயாரூபத்தை யடைந்தது. அந்த மாயாரூபத்தை யடைந்தபின் சேதநா சேதனங்களைக் குறித்து எங்கும் நானுவிதமாய் வியாபித்தது.

5. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌳𑌜𑌾𑌯𑌤 ।
𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑍋 𑌅𑌧𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌃 ॥
𑌸 𑌜𑌾𑌤𑍋 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑌿𑌚𑍍𑌯𑌤 ।
𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌮𑌿𑌮𑌥𑍋 𑌪𑍁𑌰𑌃 ॥

తస్మాద్విరాడజాయత ।
విరాజో అధిపూరుషః ।
సజాతో అత్యరిచ్యత ।
పశ్చాద్భూమిమథో పురః ॥

தஸ்மாத் விராட ஜாயத
விராஜோ அதிபூருஷ:
ஸஜாதோத்ய ரிச்யத
பஸ்சாத்பூமி மதோபுர:

இ-ள். அந்தப் பரமாத்மாவிலிருந்து பிரமாண்டாதி தேக மூண்டாயிற்று. பிரமாண்ட தேகத்தையே காரண மாகக்கொண்டு பின்னர் அந்தத் தேகாபிமானியான புருஷன் உண்டானன். அங்ஙனமுண்டான அந்த விராட்சொரூபி

தன்னின் வேறான தேவமனுஷ்ய திரியக்கு முதலிய ஸ்வரூபத்தை யடைந்தார். பின்னர், பூமியையும் அதிலுள்ள ஜீவர்களுக்குத் தேகங்களையு முண்டாக்கினார்.

மானஸயாகம்

6\. யத்புருஷேண ஹவிஷா ।
தேவா யஜ்ஞமதந்வத ॥
வஸந்தோ அஸ்யாஸீதாஜ்யம் ।
க்ரீஷ்ம இத்மஶ்ஶரத்தவி: ॥

యత్పురుషేణ హవిషా ॥
దేవా యజ్ఞమతన్వత ।
వసంతో అస్యాసీదాజ్యం
గ్రీష్మ ఇధ్మశ్శరద్ధవిః ॥

யத்புருஷேண ஹவிஷா
தேவாயக்ஞ மதந்வத
வஸந்தோ அஸ்யா ஸீதாஜ்யம்
கிரீஷ்ம இத்மஸ் ஸரத்தவி:

இ-ள். பின்னர் தேவர்கள் *அந்தப் புருஷனைப் பலியிடும்படி யாகஞ் செய்தார்கள். அப்போது வசந்தகாலம் அதற்கு நெய்யாகவும், கோடைகாலம் அதற்குச் சமித்து அல்லது விறகாகவும், சரத்காலம் நிவேதனம் அல்லது அவிசாகவு மிருந்தன.

7\. ஸப்தாஸ்யாஸந் பரிதய: ।
த்ரி: ஸப்த ஸமித: க்ருதா: ॥
தேவா யத்யஜ்ஞம் தந்வாநா: ।
அபத்நந் புருஷம் பஶும் ॥

---

* இந்த யாகத்தில் யாகப்பசுவாக இருந்தவனும் யாகபலியை ஏற்றுக்கொண்டவனும் விராட்டுவே என விளங்குகின்றது.

సప్తాస్యాసన్ పరిధయః ।
త్రిస్సప్తసమిధః కృతాః ।
దేవా యద్యజ్ఞం తన్వానాః ।
అబధ్నన్ పురుషం పశుం ॥

ஸப்தா ஸ்யாஸன் பரிதய:
திரிஸ்ஸப்த ஸமித: கிருதா:
தேவா யத்யக்ஞம் தன்வாநா:
அபத்நன் புருஷம் பஸு—ம்.

இ-ள். (பலிபீடத்தைச்சூழ) * ஏழு அக்கினி அல்லது ஓமகுண்டங்களிருந்தன. அவ்விடத்து மூவேழு சமித்து அல்லது விறகுகள் உண்டாக்கப்பட்டன. இவ்விதமாகத் தேவர்கள் யாகஞ் செய்யும்போது புருஷனைப் பலியிடும்படி பசுவாகக் கட்டினார்கள்.

8. തം യജ്ഞം ബര്ഹിഷി പ്രൌക്ഷന് ।
പുരുഷം ജാതമഗ്രതഃ ।
തേന ദേവാ അയജന്ത ।
സാധ്യാ ഋഷയശ്ച യേ ॥

తం యజ్ఞం బర్హిషి ప్రౌక్షన్ ।
పురుషం జాతమగ్రతః ।

* இந்த யாகத்திற்குக் காயத்திரி முதலான ஏழு சந்தசுக்கள் பரிதுகளாகப் (பரிதுகள்—எல்லைகள்) பாவிக்கப்பட்டன. அந்தப் பரிதுகளே இருபத்தொரு பதார்த்தங்களாயின. அந்த இருபத்தொரு பதார்த்தங்களே சமித்துகளாகப் பாவிக்கப்பட்டன. அவ் விருபத்தொரு பதார்த்தங்கள் யாவை எனின், மாதங்கள் 12 இருதுக்கள் 5 பூலோக புவர்லோக சுவர்லோகங்கள் 3 சூரியன் 1 ஆக இருபத்தொன்றும். இவ் வுலகின்கண் கிரமமாக நடத்தப்படும் யாகங்களில் பசு வதைசெய்வதற்காக 21 யூபஸ்தம்பங்கள் நாட்டப்படும். அவ்விருபத்தொன்றில் தேவதாரு 3 நறுவிலி 3 கருங்காலி 6 வில்வம் 6 பலாசம் 6 இவையே சமித்துக்களெனக் கூறப்பட்டன.

తేనదేవా అయజంత ।
సాధ్యాఋషయశ్చయే ॥

தம்யக்ஞம் பர்ஹிஷி ப்ரோக்ஷன்
புருஷம் ஜாத மக்கிரத:
தேந தேவா அயஜந்த
ஸாத்யா ருஷ யஸ்சயே.

இ-ள். அவர்கள் ஆதியிற் பிறந்த புருஷனைப் பலியாக்கித் தெர்ப்பையின்மேல் இட்டார்கள். தேவர்கள் சாத்யர்கள் ருஷிகளாகிய இவர்கள் அவனைத் தங்களுக்கு அவிசாகக் கொண்டார்கள்.

சிருஷ்டி

9. தஸ்மாத்யஜ்ஞாத்ஸர்வஹுத: ।
ஸம்ப்ருதம்ப்ருஷதாஜ்யம் ।
பசூꣳஸ்தாꣳச்சக்ரே வாயவ்யான் ।
ஆரண்யான்க்ராம்யாச்சயே ॥

తస్మాద్యజ్ఞాత్సర్వహుతః ।
సంభృతంపృషదాజ్యం ।
పశూగ్ంస్తాగ్ంశ్చక్రేవాయవ్యాన్ ।
ఆరణ్యాన్గ్రామ్యాశ్చయే ॥

தஸ்மாத் யக்ஞாத் ஸர்வஹுத:
ஸம்பிரதம் பிரஷ தாஜ்யம்
பசூக்ஸ் தாக்ஸ்ச கிரேவா யவ்யான்
ஆரண்யான் கிராம்யா ஸ்சயே.

இ-ள். அந்த யக்ஞமாகிய சர்வ பலியினின்றும் தயிரும் நெய்யுமுண்டாயின. காட்டிலும் நாட்டிலுமுள்ள வாயுவினை அதிதேவதையாகவுடைய மிருகங்களை அந்தப் புருஷன் உண்டாக்கினர்.

10. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌹𑍁𑌤𑌃 ।
𑌋𑌚𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌜𑍍𑌞𑌿𑌰𑍇 ।
𑌛𑌨𑍍𑌦𑌾𑌗𑍍𑌂𑌸𑌿 𑌜𑌜𑍍𑌞𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 ।
𑌯𑌜𑍁𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌜𑌾𑌯𑌤 ॥

తస్మాద్యజ్ఞాత్సర్వహుతః ।
ఋచస్సామాని జజ్ఞిరే ।
ఛందాగ్ంసి జజ్ఞిరే తస్మాత్ ।
యజుస్తస్మాదజాయత ॥

தஸ்மாத் யக்ஞாத் ஸர்வஹுத:
ருசஸ் ஸாமா நிஜக்ஞிரே
சந்தாக்ம் ஸிஜக்ஞிரே தஸ்மாத்
யஜுஸ்தஸ்மா தஜாயத.

இ-ள். அந்த யாகமாகிய சர்வபலியினின்றும் இருக்கும் சாமமுமுண்டாயின. பின்னும் அதனினின்று காயத்திரியாதி சந்தசும் யசுர்வேதமுமுண்டாயின.

11. 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤 ।
𑌯𑍇 𑌕𑍇 𑌚𑍋𑌭𑌯𑌾𑌦𑌤𑌃 ।
𑌗𑌾𑌵𑍋 𑌹 𑌜𑌜𑍍𑌞𑌿𑌰𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑌾 𑌅𑌜𑌾𑌵𑌯𑌃 ॥

తస్మాదశ్వా అజాయంత ।
యేకేచోభయాదతః ।
గావోహజజ్ఞిరే తస్మాత్ ।
తస్మాజ్జాతా అజావయః ॥

தஸ்மா தஸ்வா அஜாயந்த
யேகே சோப யாதத:
காவோ ஹஜக்ஞிரே தஸ்மாத்
தஸ்மாஜ் ஜாதா அஜாவய:.

இ-ள். அந்த யாகத்தினின்று அசுவங்களும் இரண்டு வரிசைப்பற்களுள்ள சகலமிருகங்களு முண்டாயின. பின்னும் அதினின்று பசுக்களும், பின்னும் அதினின்று செம்மறி யாடுகளும் வெள்ளாடுகளு முண்டாயின.

12. 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂𑌵𑍍𑌯𑌦𑌧𑍁𑌃 ।
𑌕𑌤𑌿𑌧𑌾𑌵𑍍𑌯𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌨𑍍 ।
𑌮𑍁𑌖𑌂𑌕𑌿𑌮𑌸𑍍𑌯𑌕𑍌𑌬𑌾𑌹𑍂 ।
𑌕𑌾𑌵𑍂𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑌾𑌉𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 ॥

యత్పురుషంవ్యదధుః ।
కతిధావ్యకల్పయన్ ।
ముఖంకిమస్యకౌబాహూ ।
కావూరూపాదావుచ్యేతే ॥

யத் புருஷம் வியததுః
கதி தாவ்ய கல்பயன்
முகங்கி மஸ்ய கௌபாஹூ
காவூரு பாதா உச்யேதே.

இ-ள். அவர்கள் புருஷனைப் பலியாக்கினபோது அவனை எத்தனை கண்டமாகப் பாகித்தார்கள்? அவன் முகம் எவ்வாறாயிற்று? அவன் புஜங்கள் எவ்வாறாயின? அவன் றுடைகளும் பாதங்களும் எப்பெயர் கொண்டன?

13. 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌮𑍁𑌖𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 ।
𑌬𑌾𑌹𑍂𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃𑌕𑍃𑌤𑌃 ।
𑌊𑌰𑍂𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌃 ।
𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍋𑌅𑌜𑌾𑌯𑌤 ॥

బ్రాహ్మణోఽస్యముఖమాసీత్ ।
బాహూరాజన్యఃకృతః ।

ఊరూతదస్య యద్వైశ్యః ।
పద్భ్యాగ్ం శూద్రో అజాయత ॥

பிராஹ்ம ணோஸ்ய முகமாஸீத்
பாஹூ ராஜன்ய: கிருத:
ஊரூததஸ்ய யத்வைஸ்ய:
பத்பியாக்ம் ஸூத்ரோ அஜாயத.

இ-ள். பிராஹ்மணன் அவன் முகமாயினான்; இராஜன் அவன் புஜங்களாயினான்; வைசியன் அவன்றுடைகளாயினான்; சூத்திரன் அவன் பாதங்களில் உதித்தான்.

14. 𑌚𑌂𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌜𑌾𑌤𑌃 ।
𑌚𑌕𑍍𑌷𑍋𑌃 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌅𑌜𑌾𑌯𑌤 ।
𑌮𑍁𑌖𑌾𑌦𑌿𑌂𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌜𑌾𑌯𑌤 ॥

చంద్రమా మనసో జాతః ।
చక్షోస్సూర్యో అజాయత ।
ముఖాదింద్రశ్చాగ్నిశ్చ ।
ప్రాణాద్వాయురజాయత ॥

சந்தரமா மநஸோ ஜாத:
சக்ஷோஸ் ஸூர்யோ அஜாயத
முகா திந்திரஸ் சாக்நிஸ்ச
பிராணாத் வாயு ரஜாயத.

இ-ள். சந்திரன் அவன் மனத்திலிருந்துண்டாயினான். சூரியன் அவன் கண்களிலுண்டாயினான். இந்திரனும், அக்கினியும் அவன் முகத்திலிருந்துண்டாயினர். வாயு அவன் சுவாசத்திலுதித்தான்.

15. 𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌸𑍀𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂 |
𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑍋 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌃 𑌸𑌮𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤 |
𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 |
𑌤𑌥𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌁 𑌅𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌨𑍍 |

నాభ్యాఆసీదంతరిక్షం ।
శీర్ష్ణో ద్యౌస్సమవర్తత ।
పద్భ్యాం భూమిర్దిశశ్శ్రోత్రాత్ ।
తథాలోకాం అకల్పయన్ ॥

நாப்யா ஆஸீ தந்தரிக்ஷம்
ஸீர்ஷ்ணோ த்யௌஸ் ஸமவர்த்தத
பத்பியாம் பூமிர்த்திஸஸ் ஸ்ரோத்ராத்
ததாலோ காம் அகல்ப்பயன்.

இ-ள். அவன் நாபியில் அந்தரம் அல்லது வெளியுண்டாயிற்று. அவன் சிரசில் வானமுண்டாயிற்று. அவன் பாதங்களில் பூமியும் காதில் திக்குகளுமுண்டாயின. இவ்விதமாக உலகங்களுண்டாயின.

16. 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌮𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 |
𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑍍 |
𑌤𑍇 𑌹 𑌨𑌾𑌕𑌂 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌚𑌨𑍍𑌤𑍇 |
𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 ||

యజ్ఞేనయజ్ఞమయజంతదేవాః ।
తానిధర్మాణిప్రథమాన్యాసన్ ।
తేహనాకంమహిమానస్సచంతే ।
యత్రపూర్వేసాధ్యాస్సంతిదేవాః ॥

யக்ஞேந யக்ஞ மயஜந்ததேவா:
தானிதர்மாணி பிரதமா நியாஸன்
தேஹநாகம் மஹிமாநஸ்ஸ சந்தே
யத்ரபூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்திதேவா:

இ-ள். இந்த மானதயாகத்தினாலே யாகசொரூபியாகிய பிரஜாபதியைத் தேவர்கள் பூசித்தார்கள். இதே முதற் சடங்காயிருந்தது. பூர்வத்தில் இச்சடங்கு செய்த ஸாத்தியா யர்களும் தேவர்களும் வானுலகத்தில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

II. சாமவேதம்

இனி, பிரிக்கப்பட்டுள்ள வேதங்களுள் முதன்மையா யுள்ளது சாமமாம். இதன் மூலவாக்கியங்களெல்லாம் சிற் சில நீங்கலாக இருக்கு வேதத்தில் முக்கியமாக 8-9-ஆவது மண்டலங்களில் காணப்படுகின்றன. ஓர் இடத்தில் பிரஹ்மா அக்கினி பிரகஸ்பதி இவர்களினின்றும் வேருகக் கூறப்படு கின்றார். இன்னும் வேறோரிடத்தில் அவர் கடவுளரில் முதன்மையானவரென்றும், யாக கர்த்தாவென்றுங் கூறப்படு கின்றார். இன்னும் சில இடங்களில் விப்பிரர்கள் யாககாரியஞ் செய்பவர்களெனக் கூறப்படுகின்றனர். இந்தச் சாமத்தில் க்ஷத்திரியவைசியர்களைப்பற்றி யாதொன்றுங் கூறவில்லை.

III. யசுர் வேதம்

பிரிக்கப்பட்ட வேதங்களுள் இரண்டாவது பிரிவானது யசுராம்; அது கிருஷ்ண யசுரென்றும் சுக்கில யசுரென்றும் இரண்டு பிரிவாயிருக்கின்றது. அவைகளுள் ஒருபாகம் செய்யுளாகவும் ஒரு பாகம் வசனரூபமாகவும் இருக்கும். இருக்குவிலிருந் தெடுக்கப்பட்டது செய்யுள் நடையாயிருக் கும். ஏனையது பிராஹ்மணங்களைப் போலவிருக்கும். இந் தாக்களில் சிலர் ஒப்புக்கொள்ளாதிருந்தபோதிலும், பிராஹ்

மணர்கள் தாங்களே சிரேஷ்டர்கள் அல்லது முதன்மை பெற்றவர்களென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

கிருஷ்ணயசுர்

கிருஷ்ணயசுர் வேதத்தில் பிராஹ்மணர் க்ஷத்திரியர் சபிரஜா — [நற்குடிகள்] ராயஸ்போஷா — (பொருளுதவி செய்வோர்) இவர்கள் தோத்திரங்களில் பிரத்தியேகமான உரிமையாளரெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். யாக காரியத்தில் பிராமணர்களேயே சிரேட்டர்களாக இந்தப்பாக முழுதுங் கூறுகின்றது. பிராஹ்மணர் க்ஷத்திரியர்களைப் போலவே ஏனைய சாதியரின் அன்னியோன்ய பாவங்களையும் கீழ் வருவனவற்றால் நாம் அறியலாம்.

இராஜன்	= அரசன்.
மகிஷி	= அபிஷேகம் பெற்றுள்ள அரசன் பத்தினி.
பரிவிருக்தி	= அரசன் அபிமான ஸ்திரீ.
சேனானி	= சேனாபதி.
சூதன்	= சாரதி.
க்ஷத்தா	= பெண்காவலாளி.
ஸங்கிரஹிதா	= பொக்கிஷகாரன்.
பாகதுக்கா	= அரசனுக்குரிய ஆறிலொரு கடமை தண்டுகிறவன் (Collector.
அக்ஷாவாபா	= சூதாடுகிறவன்.

இவை பகிரங்கமாயுள்ள தொழிலாளிகளின் பெயராம். தேவர்களினும் இவைபோன்ற கூட்ட முள்ளன.

பிரஹஸ்பதி	= சொல்லுக்கதிபன், பிரசங்கி.
இந்திரன்	= தலைவன், அதிபதி.
மித்திரன்	= உண்மையாளன், குபேரன்.
வருணன்	= சமயத்தலைவன்.
சோமன்	= அந்தணாதிபதி.

பிரம க்ஷத்திரியவென்பவை யாகப் பசுக்களின் வருணத்தையுங் குறிக்கின்றன.

சுக்கிலயசுர்

இந்த வேதத்தில் பிரஹ்ம க்ஷத்திரியர்கள் ஒன்றுயிருந்து அக்கினியைப் பூசிக்கிறுர்கள். மற்ற விஷயத்தில் அவர்கள் கிருஷ்ண யசுரில் கூறும் சம்பந்தமே சம்பந்தமாக விருக்கிறுர்கள்.

பிரமன்	= மூதாதையரையும் ரிஷிகளையும் தொழுதற்கு மூலமாயிருக்கிறுன்.
இந்திரன்	= இடிக்கரசு - க்ஷத்திரியகாவலனும்.
சோமன்	= பிராமண தேவனும்.

பிரம க்ஷத்திரியர்களின் அநேகவித தொழில்களெல்லாம் கூறுது கொள்ளப்படுகின்றன. இதில் அடியிற் கண்டவர்களெல்லாம் உபசரிக்கப்பட்டு வருகிறுர்கள்.

க்ஷேத்திரபதி	= புலகர்த்தன் அல்லது வேளாளன்.
சூதன்	= சாரதி.
தஸ்கரபதி	= இழிசனத்தலைவன்.
குல்லுஞ்சபதி	= மலையமான்.
வில்லியர்கள்	= வில்லுமம்புமுடைய சாதியர்.
இஷ்வபதி	= வேட்டைநாய்கட்கதிபன்.
விராதபதி	= கூட்டத்தலைவன்.
சேனனி	= சேனுதிபதி.
ஸங்கிரஹிதா	= பொக்கிஷகாரன்.
தக்க்ஷன்	= தச்சன்
இரதகாரன்	= இரதஞ் செய்பவன்.
குலாலன்	= குயவன்
கர்மாரன்	= கருமான்.
நிஷாதர்	= பூர்வகுடிகள்.

இன்னும் பிறருமாம். இவர்களில் பிரமவர்ச்சிசையுடையவன் பிராஹ்மணன். வீரத்தையுடையவன் இராசனும். இன்னும்

சுக்கிலயசுரில் இந்தியர்களின் அநேகபிரிவான சாதியார்கள் கூறப்படுகின்றனர். பிரஜாபதிக்குச் செய்யப்பட்ட புருஷ பலி அல்லது நரபலி என்கிற புருஷமேதத்தில் இவர்களது பாத்தியதையை விரிவாக ஓர் அத்தியாயமுழுதும் கூறுகின்றது. அதிற் சிலபாகம் யசுர்வேதத்தின் சதபதப் பிராஹ்மணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கிருஷ்ணயசுரின் தைத்திரேயப் பிராஹ்மணத்தில் சிலபாகம் வேற்றுமைப்படக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சுக்கிலயசுரின் 13-ஆவது அத்தியாயத்தில் இந்தியர்களின் பூர்வ வகுப்புக்களெல்லாம் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், தைத்திரேயம் 30-ஆவது அத்தியாயம்.

வேதத்தில் கூறும் ஜாதி அட்டவணை.

எண்.	வேதவாக்கியம்.	ஆரியபதம்.	பொருள்.	திராவிடபதம்.
1	பிராஹ்மணே ...	பிராஹ்மணம் ...	வேதம் ...	அந்தணன்.
2	க்ஷத்திராய ...	ராஜந்யம் ...	வீரம் ...	அரசன்.
3	மருத்பியோ ...	வைஷ்யம் ...	வேளாண்மை ...	வேளாளன்.
4	* தபஸே ...	க்ஷேத்திரம் ...	தொழில் ...	தொழில்செய்வோன்.
5	காமாயா ...	புஷ்சலம் ...	காமம் ...	பரத்தை.
6	நிருத்யா ...	ஸூதம் ...	நாட்டியம் ...	ஆட்டக்காரன்.
7	மேதாயி ...	ரதகாரம் ...	அறிவு ...	தேர் செய்வோன்.
8	தைர்யாய ...	தக்ஷாநம் ...	உறுதி ...	தச்சன்.
9	தபஸே ...	கௌலாலம் ...	உழைப்பு ...	குசவன்.
10	மயாயை ...	கர்மாரம் ...	செய்பவன் ...	கொல்லன்.
11	ரூபாய ...	மணிகாரம் ...	அழகு ...	இரத்தின வியாபாரி.
12	மிருத்யாவி ...	மிரிகாயம் ...	கொல்லல் ...	வேட்டைக்காரன்.
13	ரிக்ஷிகாப்யோ ...	நைஷதம் ...	காத்தல் ...	காவலாளி.
14	அயேப்யா ...	கிதவம் ...	அதிஷ்டம் ...	சூதாடுகிறவன்.
15	பவித்ராய ...	பிஷாஜம் ...	ஒழித்தல் ...	வைத்தியன்.
16	பிரஜாந்தியா ...	நக்ஷத்திர தர்ஸநம் ...	சோதிடம் ...	சோதிடன்.
17	மர்யாதாயை ...	பிரஷ்ந விவாகம் ...	எல்லைக்குறி ...	நிமித்தமுரைப்போன்.
18	ஆர்மேப்யோ ...	ஹஸ்திபம் ...	வாகனம் ...	யானைக்காரன்.
19	ஜவாயா ...	அஷ்வபம் ...	ஓட்டம் ...	குதிரைக்காரன்.

வேதத்தில் கூறும் ஜாதி அட்டவணை—(தொடர்ச்சி).

எண்.	வேதவாக்கியம்.	ஆரியபதம்.	பொருள்.	திராவிடபதம்.
20	புஷ்டே ...	கோபாலம் ...	போஷணை ...	பசுக்காப்போன்.
21	வீராயா ...	அவிபலம் ...	வீரம் ...	இடையன்.
22	ஙிலாதாயா ...	சுராகாரம் ...	ஜலம். ...	கள்விற்போன்.
23	மேதாயவாஸா ...	பல்புலிம் ...	பரித்தியாகம் ...	வண்ணான்.
24	நத்வலாப்யா ...	கௌஷாகலம் ...	சேற்றுநிலம் ...	மீன்வணிகன்.
25	ஸரப்யோ ...	தைவரம் ...	நீர் ...	மீன் பிடிக்கிறவன்.
26	வர்நாயா ...	ஹிரண்யகாரம் ...	பொன் ...	தட்டான்.
27	துலாயா ...	வாணிஜ்யம் ...	நிறை ...	வணிகன்.
28	ஷப்தாயா ...	அதம்பாகதம் ...	சத்தம் ...	மேளகாரன்.
29	பூம்நே ...	பரிஷ்க்கந்தம் ...	நீர் ...	மரமேறி.
30	வாயவே ...	சாண்டாளம் ...	காற்று ...	சண்டாளன்.
31	குஹாப்யா ...	கிராதம் ...	குகை ...	கிராதன்.
32	ப்ரவதேப்யா ...	கிம்புருஷம் ...	உயர்ந்தமலே ...	கிம்புருஷர்.

* தொழில் செய்யுஞ் சூத்திரனுக்கு இவ்விடத்தில் தபஸேயெனக் கூறியதுபோலத் தைத்திரேயப் பிராஹ்மணத்தில் ஷாமாயாவெனவுங் கூறியிருக்கிறது.

இந்தியர்களின் கூட்டத்திலுள்ள சில வகுப்பினர்களுக்கு எனவே பிராஹ்மண க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர சூத விராத்தி யாயர்களுக்குத் தனித்தனியே தொழிலும் கௌரவமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சிற்சில சாதியாருக்கு அவரவர் வசித்துள்ள நாட்டின் பெயரால் சாதிகள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. அவர்கள் யாரெனின்? அயோகவர் மாகதர் தஸ்கரர் நிஷாதர் தாசர் கைவர்த்தர் வையிந்தவர் அல்லது விந்தியர், மைனர், கிராதர், ஜம்பகர், கிம்புருஷர், புலகா முதலியவர்களாம். இவர்கள் இந்தியரின் கூட்டத்திற் சேர்ந்தவர்களாம். இவற்றினாலும் சாதியேற்பாடு ஸ்தாபிக்கப்படவில்லை.

1. பிராஹ்மணர்கள், பிரமசம்பந்தத் தொழிலுடையராதலின் எல்லாருக்கும் தாம் உயர்ந்தவரென வாதிக்கின்றனர்.

2. க்ஷத்திரியர் என்பவர் க்ஷத்திரம் அல்லது அதிகாரத்தையுடைய வமிசத்தாராம்.

3. கிருஷிகம் வைசியனிடத்துள்ளதாம். (கிருஷிகம்-பயிர்த்தொழில்) ஆனால் அவன் வணிகரில் வேறானவனும். எனவே வணிகனல்லன் என்பது பொருளாம்.

4. உழவிற்கு ஏவற்றொழிலாளர் சூத்திரராம்.

சங்கரஜாதியாரைப்பற்றி இங்கு ஒன்றுங் கூறவில்லை.

விந்திய பர்வதத்தின் தென்பாகத்திலுள்ள சாதிகளைப் பற்றி ஒன்றேனும் கூறப்படவில்லை. இந்த அத்தியாயஞ் செய்கிறவரையும் ஆரியர்கள் அவ்வெல்லையைத் தாண்டி இந்நாட்டிற்கு வரவில்லை. இருக்குவேதத்தில் நாம் முன்னரே குறித்துள்ள புருஷசூக்தமானது சுக்கில யசுரின் இந்த அத்தியாயத்தின் பின்னர் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உரையாசிரியராகிய மகிதரர் பிரஜாபதியின் முகத்தில் பிராஹ்மணரும், தோளில் க்ஷத்திரியரும், தொடையில் வைசியரு முண்டானர்

களென்று சொல்லுகிறார். சூத்திரரைப்பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை.

IV. அதர்வணம்

நான்காவது வேதமாகிய அதர்வணத்தில் ஜாதியைப் பற்றி விசேஷமொன்றுமில்லை யாயினும் அதனையும் விசாரித்தொழிப்போமாக. அதர்வ என்பதற்குப் பொருள் முன்னர்க் கூறியபடியே அக்கினிகளும். அதர்வரிஷியின் சிக்ஷையின்படி ஓதப்பட்டதால் இவ்வேதத்திற்கு அதர்வண வேதமென்று இருக்குவேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. யாகத்தைப்பற்றிய விஷயத்தில் இந்த அதர்வணத்தின் ஏற்பாடுகளும் நடக்கைகளும் ஏனைய வேதங்கட்குப் பெரும்பான்மையும் வேறுபட்டிருக்கின்றன. வெவ்வேறுயுள்ள மூவிதச் சடங்குகளிருப்பதால் யாகத்தைத் திருத்தமாய் நடத்துவதற்காக வேதங்கள் மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அவை இருக்கு யசுர் சாமமாம். ஹோத்திரியாசாரியரின் சடங்குகள் இருக்கு வேதத்தாலும் அத்வர்யு ஆசாரியரின் சடங்குகள் யசுர்வேதத்தாலும், உத்காத்திரியாசாரியரின் சடங்குகள் சாமவேதத்தாலும், நடத்தப்படுகின்றன. பிராஹ்மணாசாரியரின் கிருத்தியமும் யாகபலி கொடுக்கிற கர்த்தாவின் தொழிலும் இந்த மூன்று வேதங்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த அதர்வணவேதம் சுகாதாரமுள்ள யாகத்துக்கு உபயோகமானதன்றாம். இவ்வேதம் பிராயச்சித்தம் சாபானுக்கிரகங்களைப்பற்றிக் கூறுவதால் ஏனைய வேதங்கட்கு மாறுபட்டுள்ளதாம். இவ்வதர்வணத்தில் மந்திரங்களெல்லாம் அடங்கியிருக்கும். அம்மந்திரங்கள் சொந்த லாபத்தைக் குறித்து ஓதுகிறவனுக்காவது பிறர்பொருட்டோதும் மாந்திரிகருக்காவது இஷ்டகாமியார்த்தங்களைக் கொடுக்கும். அவையாவன :—நோயொழிதல் ஆயுள்விருத்தி தனலாபம் செல்வாக்கு உத்தியோகம் சத்துருநாசம் ஜயம் பெறுதல்

இவைபோல்வனவாம். அதர்வண சம்மிதைகள் ஆரியர்கள் இந்தியாவில் ஆட்சிபெற்ற காலத்துண்டாயினவாம். இதி லுள்ள அநேக சம்மிதைகள் இருக்குவில் காணலாம்.

இதில் பிராஹ்மணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் அக்கினி காரியத்தில் கூடியிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இராஜனைப் பற்றித் தோத்திரஞ் செய்யுமிடத்து அவன் தனது நாட் டிற்கே கர்த்தனாயிருக்க வேண்டுமென்றும், அவனுடைய இராச்சியத்திலுள்ள குடிமுழுதும் அவனைக் கொண்டாட வேண்டுமென்றும் பிரார்த்திக்கிறார்கள். க்ஷத்திரியன் யாக காரியத்தில் இரதக்காரன், கருமான், சூதன், இவர்கள் அந்த யாககாரியத்திற் குதவியாகக் குடியிருந்தார்களென்றும் கூறப் படுகின்றது. புரோகிதன் க்ஷத்திரியனுடைய தைரியமும் வல்லமும் குன்றாதிருக்கப் பிரார்த்திக்கிறான்.

பிராமணனைப்பற்றிப் பிரார்த்திக்குமிடத்துக் கூறியிருக் கிறதாவது :—பிராமணன் பத்துத் தலையுடனும் பத்து முகங் களுடனும் முதற்பிறந்தவன். (எனவே விசேட வல்லபத்தை யுடையவனென்பது கருத்தாம்). அவன் முதலில் சோம பானஞ் செய்தவன்; அவன் விஷத்தைக் குற்றமற்ற இரச மாக்கினவன்.

சூத்திரரென்பவர் ஆரியவகுப்பினின்றும் வேறானவ ரெனக் கொள்ளுகிறார்கள். தாசர்களையும் இருக்குவேதத் திற் கூறியபடியே ஆரியர்களினின்றும் வேறாகக் கொள்ளு கிறார்கள். பூர்வத்து இராஜரிஷியா யிருந்த விசுவாமித்திர ரும் ஜமதக்கினியும் மித்திரனையும் வருணனையுங் காப்பாற்ற வேண்டிப் பிரதம ரிஷியாகிய வசிட்டருடன் கலந்துகொண் டார்கள். பிராஹ்மணனது முதன்மைத்தனம் இவ்விதமாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிராஹ்மணனே கர்த்தா க்ஷத் திரியன் கர்த்தாவாகான்.

யாகத்தில் பிராஹ்மணன் உண்ணற்குரிய யாகப்பசுவின் மாமிசத்தை இராஜன் உண்ண இச்சிக்கப்படாது; அங்ஙன

மாயினும் பிற்காலத்தில் படிப்படியாக க்ஷத்திரியனுக்கும் பாகம் ஏற்பட்டது. பிராஹ்மணனைக் கொல்லப்படாது; அவனுடைய்மை அக்கினியைப்போலும் விசுவாசிக்கவேண்டும்.

புருஷசூக்தம் இருக்குவேதத்தில் கூறியபடி இதில் சில மாறுபட்டிருப்பினும், சில ஒற்றுமையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவை வருமாறு. "பிராஹ்மணனே அவன் வாயாம். (அவன் = விராட்புருஷன்). ராஜன்யன் அவன் தோளாகுன். வைசியன் அவன் துடையாகுன். சூத்திரன் அவன் பாதத்தில் பிறந்தான்." இந்த அதர்வணசூக்தம் ஜாதியேற்பாடு வலுத்தகாலத்தில் கூறியதாம்.

பிராஹ்மணங்கள்

பிராஹ்மணர்கள் நடத்தவேண்டிய சடங்கினுக்கு வேதங்களின் சம்ஹிதைகளிலிருந்து பிரார்த்தனையாகவும் அட்டவணையாகவும் ஏற்பட்டவைக்குப் பிராஹ்மணங்களென்று பெயராம். அவைகளிலுள்ள விஷயங்கள் பலவாருக விருக்கின்றன. இவை பிராஹ்மணர்களுக் குணர்த்து நூல்களாதலின், பிராஹ்மணங்களெனப்படும். இவற்றுட் சிலபாகம் மனிதரின் நடக்கைகளையும் பரம்பரைகளையு முணர்த்துகின்றன. சடங்குசெய்யு முறையினையும் வேறு விஷயங்களையு முணர்த்துவதன்றிப் பூர்வ மதங்களையும் பூர்வ சடங்குகளையும் விவகரித்துக் கூறும். பூர்வத்தில் ஒரு கூட்டத்தாராயுள்ள பிராஹ்மணர்களே, இருக்குவேதம் ஓதுகிறவர்கள் பாவிருச்சர்களென்றும், சாமவேதம் ஓதுகிறவர்கள் சாந்தோக்கியர்களென்றும், கிருஷ்ணயசுர் ஓதுகிறவர்கள் தைத்திரேயர்களென்றும், சுக்கிலயசுர் ஓதுகிறவர்கள் சதபதப் பிராமணர்களென்றும், தனித்தனியே யொவ்வொரு பெயரைப் பெற்றிருக்கிருர்கள்.

இந்தப் பிராஹ்மணங்கள் சம்ஹிதைகளைப்போலச் செய்யுளாக எழுதப்படவில்லை. அதனுல் வெகுகாலமாக வாய்மொழியாக வந்ததுபற்றிப் பாரம்பரியமாயுள்ள சாம்பிரதா

யங்கள் அநேகமாகத் திருத்தப்பட்டும் மாறுபட்டுமுள்ளனவா யிருக்கின்றன. இவை சொற்சுவையும் பொருட்சுவையுமுடையனவா யிருப்பதால் பூர்வகாலத்துப் பாஷையன்றும்; பிற்காலத்தெழுதியவெனத் தெரியவருகின்றது. இவை மனிதன் நினைவிலும் வாக்கிலு முண்டாயினவென்பது ஆச்சரியமானதாக இருக்கின்றது; இவை யாகத்தின் சடங்கினை யுணர்த்து நூலாயிருந்தபோதிலும் அநேக கோட்பாடுகள், வியாக்கியானம், மறைபொருள் ஞானயோகங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

ஐதரேயப் பிராஹ்மணம்

இது இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்ததாம்

பிரஜாபதி பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க நினைத்துத் தவஞ் செய்து உலகமாகிய பூமியையும் அந்தரத்தையும் வானத்தையும் சிருஷ்டித்தார். மீளவும் தவஞ்செய்தார்; பூமியில் அக்கினியும், அந்தரத்தில் வாயுவும், வானத்தில் சூரியனும், ஆக முப்பொருள்களும் உண்டாயின. மீளவுந் தவஞ்செய்தார்; மூன்று வேதங்களுண்டாயின. அக்கினியினிடத்து இருக்கு வேதமும், வாயுவினிடத்து யசுரும், சூரியனிடத்து சாமமும் பிறந்தன. மறுபடியுந் தவஞ்செய்தார்; மூன்று சுக்கிரர்களுண்டானார்கள்.

இருக்குவில் = பூ:
யசுரில் = புவ:
சாமத்தில் = சுவ:
} பிறந்தன.

மீளவுந் தவஞ்செய்தார்; அகார உகார மகாரங்கள் பிறந்தன. இவற்றின் சேர்க்கை, ஓம் என்ற பிரணவமாயிற்று. இந்தப் பிரணவத்துள்,

அகாரம் = அக்கினி.
உகாரம் = வாயு.
மகாரம் = மித்திரன் (சூரியன்).

இருக்குவேதம் 3-ஆவது அஷ்டகம் 10-ஆவது வருக்கையில் கூறியபடி காயத்திரிக்குப் பிரணவத்தோடுங் கூடிய 3-சுக்கிரர்களுள்ளும் பூ:—பூமி, புவ:—வெளி, சுவ: = வானமாம்.

ஐதரேயப் பிராஹ்மணத்தில் சாதியைப்பற்றிய விஷயம்.

இந்த ஐதரேயத்தின் முதலாவது அத்தியாயம் முதலாவது பஞ்சகத்தில் ஒருவன் யாகபலி செய்யும்படி சேரும்போது தீக்ஷை செய்துகொள்ளும் விஷயத்தில்.

1. அழகினையும் அறிவினையும் விரும்பினவன், (எனவே, பிரம்மவர்ச்சசை விரும்பினவன்) சிவிஷ்டகிருதுவின் இரண்டு காயத்திரி மந்திரத்தைச் சபிப்பானாக. காயத்திரி என்பது அறிவு நிறைந்துள்ள அழகாம். இந்த இரண்டு காயத்திரியையும் செபிக்கவுணர்ந்தவன் அழகினையும் அறிவினையும் பெறுவன்.

2. பலத்தை விரும்பினவன் இரண்டு திருஷ்டுபுக்களைச் செபிக்கவேண்டும். (திருஷ்டுபு = பலம்.) அதுவே வலியும் அதிகாரமுமாம். இதைச் செபிக்கவறிந்தவன் வலுத்த பலத்தையும் அதிகாரத்தையும் பெறுவன்.

3. ஆனிரையை விரும்பினவன் இரண்டு ஜகதீ மந்திரங்களைச் செபிக்கவேண்டும். ஆனிரை ஜகதியைப் போன்றதாம். இதையறிந்தவன் இரண்டு ஜகதியைச் செபித்து ஆனிரையில் செல்வமுடையவனாகிறான்.

இருக்குவேதத்திலுள்ள சில சம்ஹிதைகளுக்குக் கவஷ ஐலூஷனை இருடியாக அவ்வேதத்தின் அநுக்கிரமணியில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (அநுக்கிரமணி = அட்டவணை). அது அங்ஙனமாக இருக்கவும், இந்த ஐதரேயப் பிராஹ்மணம் இரண்டாம் பஞ்சகத்தில் கூ கவஷ ஐலூஷன் தாசபுத்திரனாதலால் வேள்விக்காரியத்தினின்றும் நீக்கப்பட்டிருந்தானென்றும், பின்னர், தேவர்களின் கிருபையினாலே மீளவும் சேர்க்கப்பட்டான் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கவஷ ஐலூஷன், சம்ஹிதை செய்தகாலத்தில் சாதியேற்பாடு பூரணமாக முடிவு பெறாததனால் அவன் சாதியைப்பற்றி வித்தியாசமாக நினையாமல் அச்சம்ஹிதை அங்கீகாரஞ் செய்யப்பட்டதுமன்றி, அவனும் யஜனக்கிரியையில் சேர்க்கப்பட்டான்

போலும். ஆதலால் பிராஹ்மணங்கள் ஏற்பட்ட காலத்தில் ஜாதி ஏற்பாட்டை ஸ்தாபிக்கும் நிமித்தம் இவ்வித கற்பனை கள் ஏற்படுத்தப்பட்டனவெனத் தெரியவருகின்றது.

மேற்படி அத்தியாயம் மூன்றுவது பஞ்சகத்தில், பிரா ஹ்மணர்கள் தேவர்களின் புரோகிதனுகிய பிரகஸ்பதியின் சந்ததியாரென்று கூறப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஐதரேயப் பிராஹ்மணம் 5-ஆவது அத்தியாயம் 5-ஆவது பஞ்சகத்தில், அந்தணன் அறிவினையும் புகழையுங் குறித்துக் காயத்திரியையும், அரசன் செல்வத்தையும் பலத் தையுங் குறித்துத் திருஷ்டுபுவினையும், வைசியன் ஆனிரை யைக் குறித்து ஜகதியையும், செபிக்கவேண்டும் என்பது கூறப்பட்டிருக்கிறது.

7-ஆம் அத்தியாயம் 7-ஆம் பஞ்சகத்தில், ஒருவன் க்ஷத் திரிய வமிசத்தாருக்குக் குருக்களாகவரின் அவனை எப்போ தும் மாற்றப்படாது. அந்தக் குருக்கள் சந்ததியாரே அவர் களுக்குக் குருக்களாக வரவேண்டும். இதற்குத் திருஷ்டாந்த மாக ஜனமேஜயபரிக்ஷித்து, கசியபரில்லாமல் யாககாரியஞ் செய்தபோது, அவரையே வைத்துக்கொண்டு செய்யவேண்டு மென்று நிர்ப்பந்தஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. விஷவேந்திர ஸௌஷத்மனன் ஷயாபரனர்களை யாகத்தில் நீக்கினபோது அவர்களை மீளவும் கொண்டுவந்து செய்யும்படி வற்புறுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

இக்ஷுவாகு வமிசத்தில் தோன்றிய அரிச்சந்திரனுக்கு 100-மனைவிகளிருந்தும் சந்ததியில்லாம லிருந்தது. நாரதர் 10-வாக்கியங்களை யுபதேசித்து வருணனைத் தியானஞ் செய் யச்சொன்னர். அரிச்சந்திரன் தியானித்துத் தனக்குக் குழந் தையுண்டாயின், வருணனுக்கு அதைப் பலியிடுகிறே னென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டான். பின்னர் உரோகிதன் என்னும் ஒரு மைந்தன் பிறந்தான்; 10-தினம் சென்று பலி

கொடுக்கலாமென்று நினைத்தான்; 10-தினமுங் கழிந்தன. பல் முளைத்தபின்பு பலிசெய்ய உத்தேசித்தான்; பல் முளைத்தும் செய்யவில்லை. பல் விழுந்தால் செய்யலாமென்று நினைத்தான்; அப்போதும் செய்யவில்லை. க்ஷத்திரியர்க்குரிய ஆயுதங்களைப் பிடிக்க ஆரம்பித்தபின் செய்ய நினைத்தான்; அப்போதும் செய்யவில்லை. பின்னர்ப் பலியிடுகிறதென்று துணிந்தான்; அதுகண்டு உரோகிதன் வில்லையெடுத்துக்கொண்டு ஆரண்யத்திற் சென்று ஆங்கு ஓராண்டிருந்தான். இப்பால் வருணனால் தந்தைக்கு மகோதரமுண்டாயிற்று; அது தெரிந்து உரோகிதன் ஊர் வந்து சேர்ந்தான். அவனுக்குத் தேவேந்திரன் பிராமண வடிவங் கொண்டுவந்து மீளவுங் காட்டிற் சென்று வசிக்கும்படி சொன்னான். அதைக் கேட்டு மற்றோராண்டு வனவாசஞ் செய்தபின்னர் நாடடைந்தான். மீளவும் தேவேந்திரன் முன்போலக் காட்டில் வசிக்கும்படி சொன்னான். இவ்விதமாக 3-4-5-6-ஆண்டு வரையிலும் ஊருக்கு மீண்டுவருந்தோறும், தேவேந்திரன் வந்து சொன்னபடி, காட்டில் வாசஞ்செய்து வந்தான். 6-ஆம் ஆண்டில் காட்டிற் செல்லும்போது ஆங்கு வசிக்கும் சுயவாசுவின் குமாரனாகிய அஜிகர்த்தன் என்ற ரிஷி பட்டினியுடன் வருந்துவதையும் அவருக்கு சுனபுச்சன், சுனஷேபன், சுனலாங்கூலன் என மூன்று புத்திரர்களிருப்பதையுங் கண்டு, உரோகிதன் அஜிகர்த்தனை வணங்கி, ரிஷியே! நான் உமக்கு 100-பசுக்களைக் கொடுக்கிறேன் அவைகட்கீடாக உம்முடைய குமாரர்களில் ஒருவரை யாகபலிக்குக் கொடுக்கிறீரா வென்றான். அஜிகர்த்தன் மூத்த பிள்ளையைக் கொடேனென்று கட்டிக்கொண்டான். கடைப் பிள்ளையை நான் கோடேனென்று அவன் மனைவி கட்டிக்கொண்டாள். உரோகிதன் மத்தியிலுள்ள சுனஷேபனை 100-பசுக்களைக் கொடுத்துவிட்டு அழைத்துக்கொண்டு தந்தையிடத்திற் சென்று இந்தப் பிராமணனை வாங்கிவந்தேன். எனக்குப் பிரதியாகப் பலிசெய்யலாமென்றான். அவ்வண்ணமே அரிச்சந்திரன் வருணனிடஞ் சென்று உரோகிதனுக்குப் பிரதியாக இந்தப் பிராமணப் பிள்

னைப் பலிகொள்ளுகிறீரா வென்றான். அதற்கு வருணன் அரசனைப் பார்க்கிலும் அந்தணனைப் பலியாகக் கொள்வது சிரேஷ்டமென்று சம்மதித்தான். அரிச்சந்திரன் உடனே இராஜசூய யாகஞ் செய்யச்சொல்லி சுனஷேபனைப் பலியிடும்படி கொண்டுபோனான். அக்காலத்துத் தேவர்களுக்கெல்லாம் சோமபானம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. அந்த யாகத்தில், விசுவாமித்திரரிஷி இருக்குவேதத்தை யோத ஹோத்திரியாயிருந்தார். ஜமதக்கினி யசுர்வேதத்தை யோத அத்வர்யுவாயிருந்தார். வசிஷ்டர் அதர்வணவேதத்தை யோதப் பிரஹ்மாவாயிருந்தார். ஐயாஸியர் சாமவேதத்தை யோத உத்கத்ரியாயிருந்தார்.

அப்போது சுனஷேபனை யூபஸ்தம்பத்தில் பிணிக்க ஒருவரும் சம்மதியாதிருக்கவே, அவன் தந்தையாகிய அஜிகர்த்தன் எனக்குப் பின்னும் 100-பசுக்களைக் கொடுத்தால் நான் கட்டிவிடுகிறேன் என்றான். அவ்வண்ணமே 100-பசுக்களைக் கொடுத்தபின் அவன், சுனஷேபனை யூகஸ்தம்பத்தில் கட்டிவிட்டான். பின்னர், சுனபேஷனைப் பலிபிட ஒருவருஞ் சம்மதியாதிருக்க, பின்னுமொரு 100-பசுக்களைக் கொடுத்தால் நான் சேதிக்கிறேன் என்று அஜிகர்த்தன் கூறி அவ்வாறே மீளவும் 100-பசுக்களைக் கைக்கொண்டு கத்தியைத் தீட்டிக்கொண்டு சேதிக்க வரும்போது, சுனஷேபன் ஆலோசிக்கலாயினன். நம்மையோர் மனிதனுக நினையாமல் கொல்ல எத்தனித்தார்கள் நாம் என் செய்வோம் என்று தேவர்களைத் தோத்திரிக்க ஆரம்பித்து, முதலில் பிரஜாபதியைத் தியானித்தான்; பிரஜாபதி அக்கினியைக் காட்டினர். சுனபேஷன் அக்கினியைத் தியானித்தான்; அவர் சாவித்திரியைக் காட்டினர். சுனஷேபன் சாவித்திரியைத் தியானித்தான்; அவள் வருணனைக் காட்டினள். சுனஷேபன் வருணனைத் தியானித்தான்; அவன் பிரஜாபதியைப்போலவே அக்கினியைக் காட்டினன். சுனஷேபன் அக்கினியை மீளவுந் தியானித்தான்; அவர் விசுவதேவரைக் காட்டினர். சுனஷேபன் விசுவதேவ

ரைத் தியானித்தான்; அவர் இந்திரனைக் காட்டினார். சுனஷேபன் இந்திரனைத் தியானித்தான்; அவன் அசுவினி தேவர்களைக் காட்டினான். சுனஷேபன் அசுவினி தேவர்களைத் தியானித்தான்; அவர்கள் உஷாவைத் தியானித்தால் (உஷா என்பது விடியுமுன்னுள்ள போது) உன்னை விடுதலை செய்கிறோமென்றார்கள். அவ்வண்ணமே உஷாவினை 3-மந்திரங்களைச் சொல்லிப் பிரார்த்தித்தான்; உடனே தன்னைப் பிணித்திருந்த கட்டு தளர்ந்தது. அரிச்சந்திரனது மகோதரங் கொண்ட வயிறுந் தளர்ந்தது. கடைசி வாக்கியத்தை யுச்சரித்தவுடனே சவுக்கியமடைந்தான். யாகாசாரியர்களும் மிகவும் திருப்தி யடைந்தார்கள். சுனஷேபனுடைய உத்தரவின்படி பின்பு நடத்தவேண்டிய சடங்கைச் செய்து முடித்தார்கள். சுனஷேபன் தன்னைச் சுவிகாரஞ் செய்துகொள்ளும்படி விசுவாமித்திரர் மடியில் வந்து இருந்தான். அஜிகர்த்தன் விசுவாமித்திர ரிஷியே! என் பிள்ளையைக் கொடுத்துவிடுமென்றான். அதற்கு விசுவாமித்திரர் எனக்கு இவனைவர்கள் காப்பாற்றிக் கொடுத்தார்கள். ஆதலின் இவனை யான் உமக்குக் கொடேன் என்றார். அஜிகர்த்தன் தன் மகனை வரும்படி யழைத்தான். அதற்கு சுனஷேபன், என்னைக் கொடுத்துவிட்டு 300-பசுக்களையும் கைக்கொண்டீர்; உம்மைக் கத்திபிடித்து எதிரில் வரவும் நான் கண்டேன். சூத்திரர்களுஞ் செய்யாத இக்காரியஞ் செய்தீர்; ஆதலால் உம்மிடம் வரமாட்டேனென்றான். அதற்கு அஜிகர்த்தன் அவனைப் பார்த்து என் மூத்தமகன் உனக்காக மிகவும் வருந்துகிறான். கத்தியை எறிந்துவிட்டேன்; இந்த 100-பசுவும் உன்னுடையதென்றான். அதற்குச் சுனஷேபன் ஒரு பாவத்தைச் செய்யத் துணிந்தவன் மற்றோர் பாவத்தையுமுடன்செய்வான். ஆகையால் சூத்திரத்தன்மையினின்றும் நீர் நீங்கமாட்டீர்; நீர் செய்த குற்றம் பொறுக்கத்தக்கதன்று என்றான். விசுவாமித்திரரும் உடனே க்ஷமிக்கத்தக்கதன்று, எவ்வளவு கொடுமையாகக் கையில் கத்திகொண்டு சிதைக்கத் துணிந்தீர்? அஜிகர்த்தரே! என்றார். பின்னர், சுனஷேபனை

நோக்கி நீ அஜிகர்த்தனுக்குக் குமாரனாகவேண்டாம், எனக்குக் குமாரனாக இரு என்றார். சுனஷேபன் விசுவாமித்திரரை நோக்கி உம்முடைய குழந்தைகளே உமக்கு முதன்மை பெற்றிருப்பார்கள்; அன்றியும் நீர் அரசகுமாரரா யிருக்கிறீர், நானோ ஆங்கீரவமிசத்தனாக இருக்கிறேன்; எப்படி? உமக்குக் குமாரனாவேனென்றான். கடவுள் உன்னை எனக்கருளியதால் நீ என் முதற்குமாரனாக இருப்பாய் என்று விசுவாமித்திரர் சொன்னார். சுனஷேபன் உம்முடைய குமாரர்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்களோ? என்றான். உடனே விசுவாமித்திரருக்கு 100 - குமாரர்களாதலால் அவர்களில் மூத்த குமாரர்களாகிய ரிஷபன், ரேணு, அஷ்டகன் முதலிய முதல் 50-பிள்ளைகளை யழைத்து இந்த சுனஷேபனைச் சிரேஷ்ட தமையனாகக் கொள்ளுங்கள் என்றார். அதற்கவர்கள் உடன்படாமையால் அவர்களைச் சாதிப்பிரஷ்டர்களாகுக வென்று சபித்தார்.

அவர்கள் அவ்வண்ணமே ஆந்திரர், புந்திரர், ஷபரர் புலிந்தர், முதிபர் முதலிய புறச்சாதியர்களாய் விட்டார்கள். இவ்விதமாக விசுவாமித்திரரின் சந்ததியார் தாசரிலும் கீழ்ப்பட்டவர்களானார்கள். இதைக்கண்ட மதுச்சண்டன் முதலிய பின்னர் 50-பிள்ளைகளும் பயந்து சுனஷேபனைச் சிரேஷ்ட தமையனாகக் கொள்ளுவோமென்றார். உடனே சந்தோஷமாய் உங்களுக்கு நல்ல சந்ததியும் ஆனிரைகளு முண்டாகுமென்று விசுவாமித்திரர் ஆசீர்வாதஞ் செய்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் அரசனைப் பலியிடுவதைப் பார்க்கிலும் அந்தணனைப் பலியிடுவது தேவர்களுக்கு உகந்ததா யிருந்ததென்றும், அந்தணன் பிள்ளை அரசனுக்குச் சுவிகாரமானனென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆந்திரர்கள் = தெலுங்கு தேசத்தார்.
புந்திரர்கள் = வங்காளத்துக்கு மேற்கிலுள்ளவர்கள்.
ஷபரர்கள் = கங்கைமுகத்துவாரங்களிலுள்ளவர்கள்.
புலிந்தர்கள் = நருமதாநதிக்கரையிலுள்ளவர்கள்.

இவர்கள் ஐதரேயப் பிரஹ்மணஞ் செய்தகாலத்துப் பிராமணர்களின் ஏற்பாட்டை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களா யிருக்கவேண்டும். ஆகையால் இவர்கள் புறச்சாதியாரென் றும் இந்தச் சாதியாராகவென்று சபிக்கப்பட்டாரென்றுந் தெரியவருகின்றன.

இந்தச் சரித்திரம் இராமாயணத்துள் வேறுவிதமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. எங்ஙனமெனின்? இந்த சுனஷேபன் ரிச்சகரிஷியின் குமாரன் என்றும், இவனை நரமேதயாகத்துக் காக அந்த ரிச்சிகரிஷி 100-பசுக்களை வாங்கிக்கொண்டு அயோத்திக்கு அரசனாகிய அம்பரீஷனுக்குக் கொடுத்தான் என்றும், சுனஷேபன் வருகிற மார்க்கத்தில் விசுவாமித்திர ரைக் கண்டு வணங்கித் தன் குறையினைச் சொன்னபோது, விசுவாமித்திரர் சில மந்திரங்களை உபதேசிக்க அவ்வுபதேசத் தால், தேவேந்திரன் யூபஸ்தம்பத்தினின்றும் இவனை விடு தல் செய்தானென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

அஜிகர்த்தன் தன் பிள்ளையை நரபலிக்காக விற்றதனால் பாவமில்லையென்று, மநு 10-ஆவது அத்தியாயம் 105-ஆவது சுலோகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால் தானும் தன் குடும்பமும் பசியினால்வருந்தி இறவாதிருக்கும்படி செய் தாரென்று கூறுகிறார். இது கொடுமையினுங் கொடுமை! அந்தணர் உஞ்ச விருத்திசெய்து பிழைக்கலாமே! அதுவுங் கிடையாவிட்டால் கானகத்துக் கந்தமூலங்களால் ஜீவிக்க லாமே! தன் பிள்ளையை 100-பசுவுக்கு விற்றாரே! அத னோடு திருப்தி யடையாமல் மறுபடியும் 100-பசுவுக்காக யூபஸ்தம்பத்திற் பிணித்தாரே! இது என்ன கொடுமை! இதுவும் போதாதென்று மறுபடியும் 100-பசுக்களைப் பெற் றுக்கொண்டு வாளாயுதங்கொண்டு சிதைக்கத் துணிந்தாரே! இவரோ ரிஷி சிரேட்டர்! "அந்தண ரென்போ ரறவோர் மற் றெவ்வுயிர்க்கும், செந்தண்மை பூண்டொழுக லால்" என்பதை மறந்தார்போலும். இருடியர் கொடுமையே இது

வானல், ஏனைய அந்தணர்களின் கொடுமை எவ்வாறிருக்க வேண்டும் !

இந்த ஏழாம் பஞ்சகத்தின் முடிவில் * யஜனக்கிரியையில் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் ஆகிய இவர்களுள் ஒருவருக்கொருவர் கொண்டிருக்கிற சம்பந்த பேதங்களைக் காட்டுகிறது. பிரஜாபதி யாகத்தை யுண்டாக்கினர். யாகத்தின்பின் அந்தணரையும் அரசரையும் உண்டாக்கினர். இவர்களின் சந்ததியாருக்கு ஹு—தர்கள் என்றும் அஹு—தர்கள் என்றும் பெயராம். ஹு—தர்கள் என்பவர்கள் பலியில் கொடுக்கப்பட்டதை உண்பதற்கு யோக்கியதை யுடையர்களாம். அஹு—தர்கள் என்பவர்கள் பலியிற் கொடுக்கப்பட்டதை உண்பதற்கு யோக்கியதை யில்லாதவர்களாம். யாகம் நிறைவேற்றுகையில் அந்தணர்களும் அரசர்களும் தத்தமக்குரிய ஆயுதங்களோடு வந்தார்கள். அந்தணர்க்குரிய ஆயுதங்கள் யாகத்தை நடத்துவதற்குரிய கருவியாம். அரசர்களின் கருவி குதிரை, இரதம், கவசம், அம்பு வில்லாம். அந்த யாகத்தில் க்ஷத்திரியர்கள் செல்ல வழிகிடையாது திரும்பிவிட்டார்கள். மற்றவர்களை உள்ளே நுழையப்படாதென்று அந்தணர்கள் தடுத்தார்கள். இதனல் யாகம் அந்தணர்க்கே உரியதாகத் தெரியவருகிறது. அரசர்கள் தாங்கள் வரவேண்டுமென்று கேட்டதன்மேல் ஆயுதபாணிகளாக வரக்கூடாது; அதை நீக்கிவந்தால் ஒப்புக்கொள்ளுவோமென்றார்கள். அவ்விதமாகவே அரசர்கள் தங்கள் ஆயுதங்களை யொழித்து அந்தணர் ஆயுதங்களைக் கைக்கொண்டு உள்ளே சென்றார்கள். இதனல் அந்தணர்களின் குலத்தொழில் விருத்தியும் பரம்பராசாரியர்களென்ற தந்திரமும், அவர்களுக்குரிய பாத்தியதையைப் பற்றிய ஏற்பாடுகளும் தெரியவருகின்றன. யாகமே இக்கூட்டத்தாருக்குச் சிறந்தது. இந்த யாகத்தின் தலைவர் அந்தணர்களேயாம். க்ஷத்திரியன் யாகத்துக்குக் கர்த்தாவாக வரும்போது அந்தணரை

* யஜனக்கிரியை - வேள்வி செய்தல்.

வைத்துக்கொண்டு யாகஞ் செய்யவேண்டும். அவ்வந்தணர்கள் ஆசிர்வாதம் செய்யவேண்டும்.

பின்னும் இந்த ஐதரேயப் பிராஹ்மணம், அரசனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யும்போது பிராஹ்மணர்கள் செய்ய வேண்டிய உயர்வான சடங்கினைப்பற்றிக் கூறுகின்றது. புநர் அபிஷேகத்தைப்பற்றி அரசன் சொல்ல வேண்டுபவை யாவன :—"நான் வானத்தின்மீதும் பூமியின்மீதும் உறுதியாக அல்லது ஸ்திரமாக நிற்கிறேன். நான் இரேசக பூரகத்தில் ஸ்திரமாக நிற்கிறேன். நான் உண்டியிலும் பானத்திலும் ஸ்திரமாக நிற்கிறேன். நான் பிராஹ்மணரிடத்தும், க்ஷத்திரியரிடத்தும் மூன்றுலகத்தும் ஸ்திரமாக நிற்கிறேன்" என்பவையே. பின் இறங்கிக் கிழக்கு முகமாகத் தரையில் இருந்து பிராமணர்களுக்கு நமஸ்காரமென்று மூக்காலுங் கூறிப், பிராஹ்மணர்களுக்குத் தானஞ் செய்யவேண்டும்; இந்தத் தானத்தின் பிரயோசனம் யாதெனின்? 1. சாதாரணத்தில் ஜயம்பெறல், 2. எவ்விடத்தும் ஜயம் பெறல், 3. இளைத்த சத்துரு வலுத்த சத்துருக்களை வென்றும் ஜயம்பெறல், 4. முழுமையும் ஜயம்பெறல் ஆம். அந்தணர்களுக்கு மூன்று நமஸ்காரத்தின் பயனாவது :—1. அரசாங்கம் க்ஷேமமடைதல், 2. அந்தணர்களுக்குள் அரசாங்கம் அடங்கியிருக்குமாயின், வீரமுள்ளவர்கள் கிடைத்தல், 3. வீரமுள்ள மகப்பேறு ஆம். ஓர் அரசனுக்குத் தேவேந்திரனுக்குச் செய்வதுபோல அபிஷேகஞ் செய்வித்தால் அவ்வரசனுக்குப் பிணியொழியும், சத்துருக்களால் ஹானியில்லை, தரித்திரம் அணுகாது, எவ்விடத்தும் அபாயத்தினின்றும் நீக்கப்படுவான். இவ்விதமாக எத்திசையினும் ஜெயம்பெறுவன். இறந்தவுடன் இந்திரபதவி கிடைக்கும். இதனால் இச்சடங்கினை ஆசிரியன் நன்குணர்ந்து செய்வானாயின் அரசனை உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் ஏற்றிவைப்பன். கற்றுணராதவனாயின் கிரியைக் குறைவினால் அழியச் செய்வன்.

சாமான்ரிய அபிஷேகத்தில் சடங்குகள் முடிந்தவுடன் அரசன், பட்டாபிஷேகஞ் செய்த அந்தணாசாரியருக்குக் குறைந்தபட்சம் 1000-பொன்னும், நிலங்களும், ஆனிரைகளுந் தானஞ் செய்யவேண்டும். அரசனிடத்து அளவிறந்த திரவிய மிருப்பதாலும் இன்னும் அளவிறந்த செல்வத்தை அவன் சம்பாதிப்பவனாதலாலும் அளவிறந்த தானங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று அந்தணர்கள் கூறுவதாக ஐதரேயத்தில் கூறப்படுகின்றது. ஐதரேயப் பிராஹ்மணத்தின் கிரந்தகர்த்தர்கள், அந்தணாசாரியர்கள் தாங்கள் வாங்கின தானங்களை அளவிட்டுக் கூறுது, அத்திரியின் குமாரனாகிய அதமயன் தன்னுடைய ஆசாரியருக்கு 10,000 - யானைகளையும், தாதிகளையும் கொடுக்கிறேனென்று வாக்குத்தத்தம் செய்தானென்றும், அவ்வாசாரியன் குமாரர் ஒவ்வொருவருக்கும் பகற்போசனமானவுடன் 2000 - பசுக்களைக் கொடுத்தானென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். அங்கதேசத்தரசன் தனது ஆசாரியருக்கு நன்றாகச் சுமக்கத்தகுந்த 80,000 - வெள்ளைக் குதிரைகளைக் கொடுத்தானென்றும், பரதன் தன் ஆசாரியனுக்குப் பொன்னாற் பூண்கட்டிய வெள்ளைத் தந்தங்களுடைய 17 - கோடி கறுத்த யானைகளைக் கொடுத்தானென்றுங் கூறுகிறார்கள். இருக்குவேதத்தின் ஐதரேயப் பிராஹ்மணத்தில் கூறும் இந்தச் சரித்திரங்களால் பிராமணர்கள் மேலான ஸ்தானத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தார்களென அபிப்பிராயப் படுகிறது.

தைத்திரேயப் பிராஹ்மணம்.

இது கிருஷ்ண யசுர்வேதத்தைச் சேர்ந்ததாம்.

தைத்திரேயப் பிராஹ்மணத்தில் பிராமணர்களைக் குறித்துக் கூறும் விஷயம் இதன் முன்னர்க்கூறிய பிராஹ்மணத்திற் கூறியதிற் குறைந்ததன்றாம்.

1. அந்தணன் வசந்தகாலத்தில் யாமஞ் செய்யவேண்டும். (வசந்தமென்பது தளிர்காலம்), இந்தக் காலத்தில் செய்தால் பிரஹ்ம வர்ச்சசு (= பிரமஞானம்) அடைவான். இது தான் காலத்திற் சிறந்தது.

2. அரசன் கிரீஷ்மருதுவிற் செய்யவேண்டும் (கிரீஷ்மம் = இளவேனிற்காலம்) அப்படிச் செய்யின் இந்திரயவியாவான் (இந்திரயவி = இந்திரனைப்போலும் அதிகாரத்தைப் பெற்றவன்).

3. வைசியன் சரத்காலத்திற் செய்யவேண்டும். (சரத்காலம் = முதுவேனில் அல்லது இலையுதிர்காலம்) அந்தணன் அக்கினிகாரியம் காயத்திரியாற் செய்யவேண்டும். க்ஷத்திரியன் திருஷ்டுபுவினாலும், வைசியன் ஜகதியினாலும் செய்யவேண்டும்.

ஓர் வீட்டிற்குரிய பிராமணன் வழிப்பிரயாணத்தில் நின்றும் வீட்டிற்குத் திரும்பினவுடன் உரோகணியில் அக்கினி காரியஞ் செய்யவேண்டும்.

பிராஹ்மணன் = சுரகுலத்தான். சூத்திரன் = அசுர குலத்தான். இவ்விருவரும் ஒரு தோலைப்பற்றிச் சண்டையிடும்போது பிராஹ்மணன் ஓர் மந்திரபலத்தினால் அவனைச் செயித்தான்.

வாஜபேயம் = பிராமணனுக்கும், க்ஷத்திரியனுக்கும் உரியதாம். பிராமணனும் ரிஷிகளைப்போல அக்கினி காரியஞ் செய்யவேண்டும். பிராமணன் சகல தெய்வத்தன்மையும் பொருந்தினவன்.

இந்தப் பிராஹ்மணத்தில் சில தேவர்கள் தனித்தனியே யொவ்வொரு விஷயங்களுக்கும் அல்லது ஒவ்வொரு வகுப்பினராகிய மனிதர்களுக்கும் உரியவராக இருக்கிறார்கள்.

அக்கினி	= உணவின் கர்த்தன்.
சோமன்	= இராஜாதிராஜன்.
வருணன்	= சக்கரவர்த்திக்குச் சக்கரவர்த்தி.
மித்திரன்	= க்ஷத்திரபதிக்கு க்ஷத்திரபதி.
இந்திரன்	= வல்லவனுக்கு வல்லபன்.
பிரகஸ்பதி	= பிராமணர்களுக்குப் பிரமபதி.
புஷா	= வைசியருக்கு வைசியபதி.

புருஷ மேதத்திற்குரியவர்களைப்பற்றி இந்தத் தைத்தி ரேய பிராஹ்மண அத்தியாயத்தில் கூறியதும் சுக்கிலயசுர் 30-ஆவது அத்தியாயத்தில் கூறியதும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டிருக்கின்றன. வைதிக கிரியைகளில் அந்தணன் தனக்கு வேண்டுமானவரையிலும் மேன்மையைப் பெற்றிருக் கிறான். ஒரு வெள்ளாடு தவறிப்போகுமானால் அந்தணன் வலது கையில் ஓமஞ் செய்யவேண்டும். அவ்வந்தணனே வைசுவாநர அக்கினியாம். அந்தணன் கையில் ஓமஞ் செய் யின் அக்கினியினாற் பூசித்ததொக்கும். அசுவமேதக் கிரியை யில் சூத்திரனது நிலைமை எவ்வளவோ வித்தியாசமா யிருக் கிறது. 'சூத்திரன் சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கவேண்டியது. வைப்பாட்டி மகனுக்கும் சூத்திரனைப்போலவே ஸ்நானமும், தீர்த்தப்புரோக்ஷணமுமில்லையாம்.

சதபதப்பிராஹ்மணம்

இது சுக்கில யசுர்வேதத்தைச் சேர்ந்ததாம்.

இப்போது குறித்த இரண்டு பிராஹ்மணங்களில் கூறிய படியே இந்தச் சதபதப் பிராஹ்மணத்தின் மத்யந்தினசாகை யிலும் சாதியின் பிரிவுகள் வெளியாகக் கூறப்பட்டிருக்கின் றன. சுக்கில யசுரினின்றும் இவைகளைத் திரட்டினவர் யாஞ் ஞவற்கியரென்றும் அவருடைய ஏற்பாடே பிராமணமென் றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் ஓர் வசனத்தில் இராக்ஷ ஸர்கள் என்பவர்கள் யாகத்திற்கு இடையூறு செய்பவர்க ளென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. வியாபகரூபியுள்ள விஷ்ணு யாகாக்கினியின் சுடராய் எழுவதால் இவரே யாகமாம். தேவர்களை யுண்டாக்கினவன் "சவிதா" என்னும் சூரியன் என்றும், யாககர்த்தா அக்கினியென்றும், வேதத்தில் கூறி யிருப்பதால் இவ் விஷ்ணு பின்னர்த் தேவர்களிற் சிறந்தவ ரானார். வைதிகச் சடங்கில் தச்சன் அல்லது வேறே அசுத்த மானவர்கள் ஆகிய இவர்களின் பரிசத்தால் உண்டாகிற தீட்டு தீர்த்தபுரோக்ஷணத்தினால் நீங்குமாம். யாகத்தில் முன் கூறியபடியே சூத்திரர்களும் சடங்கினுக்குச் சம்பந்தமுடை

யவரா யிருக்கிறார்கள். பலியிடும் யூபமும், அன்னம் கிண்டு கிற காண்டி அல்லது துடுப்பும் அந்தணர்க்குரிய ஆயுதங் களாம். இரதமும், அம்பும் அரசர்க்குரிய வாயுதங்களாம்.

அந்தணன் = பூ: என்பதையும்
க்ஷத்திரியன் = புவ: என்பதையும்,
வைசியன் = சுவ: என்பதையும்,

காயத்திரிக்கு முன்வைத்துச் செபிக்கவேண்டும்.

பிராமணனுக்குத் தெய்வம் = பிரகஸ்பதி.
க்ஷத்திரியனுக்குத் தெய்வம் = இந்திரன், அக்கினி.
வைசியனுக்குத் தெய்வம் = விசுவதேவர்.

தீக்ஷாகிரியைகள் பிரம க்ஷத்திரிய வைசியருக்கேயாம். சூத் திரருக்கில்லை. அரசர் வைசியர்கள் தீக்ஷை செய்துகொண்ட பின் அந்தணர்களைப்போல யாகத்திலுற்பத்தியானவர்களா வார்கள்.

இதன் பதின்மூன்றாவது காண்டத்தில் அரசன் ஐவகை மனிதர்க்கும் சப்தவிதமனிதர்க்கும் தானம் வழங்கினு னெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஐவகை மனிதர் ஐந்து ரிஷிகளிடத்துண்டாகிய ஆதிசைவப் பிராமணர்கள் என்றும், சப்தவித மனிதர் எழுரிஷிகளிடத்துண்டாகிய பிராமணர்கள் என்றும் பொருள்படுகின்றது. இதன் உண்மைப் பொரு ளுணராது பாஷியகாரர்கள் தமக்குத் தோன்றியவாறே யுரை எழுதியிருக்கிறார்கள். அது பொருந்தா வுரையெனக் கொள்க.

சோபதப்பிராஹ்மணம்

இது அதர்வணவேதத்தைச் சேர்ந்ததாம்.

பிராஹ்மணர்கள் நான்கு வருணத்துள் ஒருவராக இருந்தபோதிலும், இவர்களே ஆட்சிபெற்றவர்களாக இருக் கிறார்கள்.

ஆரண்யக உபநிஷத்துகள்

இனி, ஆரண்யகங்களிலும் உபநிஷத்துக்களிலும், ஜாதி ஏற்பாட்டைப்பற்றி விசாரிப்போமாக.

ஆரண்யங்கள் = என்பது கானகத்தில் நடந்த பிரசங்கம், அல்லது ஸம்வாதங்களாம்.

* உபநிஷத்தென்பது அதிக நெருக்கமுள்ளவனிடத்து வசனிக்கும் வாசகமாம். இவ்விரண்டும் பிராஹ்மணங்களுண்டானதற்குப் பின்னிட்ட காலத்தனவாயிருக்கின்றன.

உபநிஷத்துக்கள் கிரேதாயுகத்தில் 1,000 - இருந்தன. அவற்றை திரேதாயுகத்தில் 108 - ஆகச் சுருக்கி ஸ்ரீஇராமபிரான் அனுமானுக்குக் கூறினார். துவாபரயுகத்தில் 32-ஆக இருந்தன. அவைகளிற் கலியின் முதற்காலத்தில் 16 - ம் பிற்காலத்தில் 10 - ம் சிறந்தனவாக வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

பிருஹ்தாரண்யக உபநிஷத்து

இது சுக்கிலயசுர் சதபதப் பிராஹ்மணத்தின் பின்னுள்ளது. முற்காலத்தில் இந்தப் பிரபஞ்சமானது பிரமமாகத் தானே ஒன்றாக இருந்தது. அந்தப் பிரமமானது ஒன்றாக இருந்தும் பெருமையை யடையவில்லை. அந்தப் பிரமமானது க்ஷத்திரியனென்கிற உயர்ந்த சரீரத்தைப் படைத்தது. தேவர்களுள் இந்திரன் வருணன் சந்திரன் உருத்திரன் பர்ஜ்ஜன்னியன் யமன் மிருத்தியு ஈசானன் என்கிற க்ஷத்திரிய அதி தேவதைகளைப் படைத்தது. ஆகையால் க்ஷத்திரிய

* உபநிஷத்து என்பது உப—நியதிகளைந்த இடத்து அல்லது, உள், நி—நின்ற, சத்—உண்மைப் பொருளாம், எனவே பிரமநிலை விளக்கமென்பது பொருளாம். இதற்கு வேறுவிதம் பொருள் கூறுவாரு முளர். அப்பொருள் உப—அருகாக, நீ—மிகவும், ஷத்—உள்ளது. எனவே தத்தவத்தை அனுபவத்திற்கு வரும்படி தெரிவிப்பது என்பதாம். ஆக இரகசியப்பொருளை யுணர்த்தும் வாக்கியம் என்பது பெறப்பட்டது.

னைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததில்லை. பிராஹ்மணன் இராஜசூய யாகத்தில் க்ஷத்திரியனுக்குக் கீழ் இருக்கிறான்; ஆகையால் க்ஷத்திரிய னிடத்திலேயே பிராஹ்மண்யத்தினாலுண்டான கீர்த்தியைச் செய்கிறான். (அந்த யாகத்தில் அரசனானவன் பிராஹ்மணா என்று கூப்பிட்டவுடனே, ருத்துவிக்காயிருக்கிற பிராமணன், துவம் ராஜன் பிரஹ்மாஸ்மி = அங்சனாச்ய நீயே பிராஹ்மணனாயிருக்கிறாய் என்று அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறபடியால், பிராஹ்மண்யத்தாலுண்டான கீர்த்தியை அரசனிடத்தில் பிராஹ்மண்யம் என்கிறதெதுவோ அதுவேதான் உயர்வுக்குக் காரணம். ஆகையால் க்ஷத்திரியன் உயர்வை அடைகிறான். இராஜசூயம் முடிந்தவுடனே தன்னுடைய * பிறப்பிடமான பிராஹ்மணனை வணங்கி அவன் அருகிலிருக்கிறான். யாதொரு க்ஷத்திரியன் இந்தப் பிராஹ்மணனைக் கொல்லுகிறானோ அவன் தன்னுடைய பிறப்பிடத்தைக் கெடுக்கிறான். பெரியோரைக் கொன்றவன் எப்படிப் பாவியாகிறானோ அப்படி அந்தணனைக் கொன்றவன் பாவியாகிறான்.

அந்தப் பரமாத்மா விபுவாகவில்லை. அந்தப் பரமாத்மா வைசியனைப் படைத்தது. பின்னர் வைசிய அதிதேவதைகளான வசு ருத்திர ஆதித்தர்களைப் படைத்து, விசுவையினுடைய பிள்ளைகளான 13-தேவர்கள் மருத்துக்கள் என்ற தேவகூட்டங்களைப் படைத்தது.

பின்னர் அந்தப் பரமாத்மா சூத்திர ஜாதியர்களைப் போஷகர்களாகச் சிருஷ்டித்தது. இப்பூமி போஷகனும். அது சகலத்தையும் உண்டாக்குகின்றது. அந்தப் பரமாத்மாவானவன் பலவாக அல்லது வேறாகவில்லை. அவன் உள்ளிருந்து தருமத்தை வெளிப்படுத்தினான். தருமமே க்ஷத்திரத்தைக் காப்பாற்றுவது. தருமத்தைவிட உயர்ந்ததொன்றில்லை. தருமத்தால் எளியவனும் வலியவனை வெல்லு

---

* இதனால் க்ஷத்திரியன் பிராஹ்மணனுக்குப் பிறந்தவனென விளங்குகின்றது. இது விபரீதமேயாம்.

கிறான். தருமமே சத்தியம். அதனால் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களுண்டானார்கள். அவனே அக்கினி சொரூபன். அவன் தேவர்க்குப் பிரமனாகியும், மனிதருக்குப் பிராமணனாயும், க்ஷத்திரியருக்கு க்ஷத்திரியனாகியும் வைசியருக்கு வைசியனாகியும் சூத்திரருக்குச் சூத்திரனாகியு மிருக்கிறான். பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களும் பிரம சிருஷ்டியேயாம். இவ்விதமாகப் பிரமா உலகத்தைச் சிருஷ்டித்தார்.

தைத்திரேய உபநிஷத்து

இது கிருஷ்ண யசுரைச் சேர்ந்ததாம்.

தைத்திரேய ஆரண்யகத்தின் பிரிவாயுள்ளவை 7-ஆவது முதல் 9-ஆவது அத்தியாயம் வரையும். இவை அதர்வண வேத உபநிஷத்துள்ளும் காணலாம். இவற்றுள் தெய்வம் மூத்தோர் பந்து உபாத்தியாயர் அந்தணர்களுக்கு நடக்க வேண்டிய மரியாதை கூறப்படுகின்றது.

உனது முன்னோரிடத்தும் தெய்வத்தினிடத்தும் நடத்துங் கடமையில் பராமுகமா யிருக்கக்கூடாது. தாய் தந்தை உனக்கு ஒரு தெய்வமாக இருக்கவேண்டும். நிந்தனையற்றவை யெல்லாஞ் செய்க. மற்றதை யொழிக்க. புகழானவற்றைச் செய்வதானால் உன் உபாத்தியாயரை நீ வழிபாடு செய்யவேண்டும். மற்றவை வேண்டாம். அந்தணர் நம்மினுஞ் சிறந்தவராதலின் அவர்களுக்குப் பீடம் அளிப்பது உன் முயற்சியிலிருக்கவேண்டும். அயலிலுள்ள சாதுக்களாகிய பிராமணர்கள் தங்களால் வேலைசெய்ய முடியாதிருந்தால் வேறு பிராமணர்கள் அவர்களுக்கு உதவி செய்வது போல நீயும் உதவி செய்யவேண்டும்.

சூத்திரங்கள்

வேதத்தின் கடைசிப்பாகமாயுள்ளன சூத்திரங்களாம்.

இது பிராஹ்மணத்துக்கும், ஸ்மிருதிக்கும் மத்தியில் நின்று அவற்றை ஒன்றுபடுத்தும் ஓர் தொடர்ச்சியாம். சூத்திரம் என்பது கயிறு அதாவது ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்காக ஏற்படுத்திய பழமொழிச் சுருக்கமாம். இச்சூத்திரம் ஒவ்வொன்றும் அததனைச் செய்த நூலாசிரியன் பேரால் வழங்கப்படும். அச்சூத்திரம் வேதங்களினின்றும் பிராஹ்மணங்களினின்றும் திரட்டப்பட்டனவாம். பின்னும் அவை பழைய நூல்களிலுள்ள விஷயங்களையும் சட்ட நிர்மாணங்களையும் அவற்றின் அர்த்த பாகங்களையும் குறிப்பிக்கின்றன.

சிரௌத சூத்திரம் வேதத்தின் சம்ஹிதைகளையும் பிராஹ்மணங்களையும் பற்றிக் கூறியதாம். (சிரௌதம் = சுருதி சம்பந்தம்). கற்பசூத்திரம் வேதத்தின் யாகாதி கருமங்களையுணர்த்துவதாம். இவை மஷகர், போதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், ஆசுவலாயனர் முதலிய மானிடரால் செய்யப்பட்டனவென்று குமரிலர் முதலிய பிராஹ்மணர்களே யொப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஸ்மார்த்தசூத்திரம் ஸ்மிருதி சம்பந்தமானதாம். அது சாஸ்திரங்களைப் போதிக்கும். கிருஹ்ய சூத்திரம் கிருகத்தில் குடும்பங்களுக்குரிய சடங்கினைப் போதிப்பதாம். சமயாசாரிக சூத்திரம் நித்தியகருமங்களைக் கூறுவதாம். இவற்றுள்,

காத்தியாயன சூத்திரம்

இது சுக்கில யசுர்வேதத்தைச் சேர்ந்தது.

சிரௌத சூத்திரங்களுள் காத்தியாயன சூத்திரம் பிரபலமுள்ளதாக இருக்கிறது. இது பிரம க்ஷத்திரிய வைசியருக்குள்ள கருமாதிகாரம் சூத்திரருக்கில்லையெனக் கூறுகின்றது. இதற்குப் பிரமாணம் பிராஹ்மணங்களிலிருந்து

குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இச்சூத்திரர்களுக்கு மேற்குலத்தாரைப்போல யஞ்ஞோபவீதங்கிடையாது. இவர்கள்வேதம் ஓதப்படாது. ஓதுவதைக் கேட்கக்கூடாது மனனஞ் செய்யவுங் கூடாது. வேதம் ஓதுகிற சூத்திரன் காதில் ஈயக்கு அல்லது ஈயத்தைக் காய்ச்சி யூற்றவேண்டும். வேதம் ஓதுகிற சூத்திரன் நாக்கை யறுத்துவிடவேண்டும். வேதத்தை மனனஞ் செய்கிற சூத்திரன் தேகத்தை இரண்டாகப் பிளந்தெறியவேண்டும்.

(இங்ஙனம் சூத்திரர் வேதம் ஓதல் கேட்டல் சிந்தித்தல் ஆகியவைகளைச் செய்தால் அவர்களுக்குத் தண்டனை விதித்திருப்பது பெருங் குற்றமாம். எங்ஙனமெனில்? சூத்திரர்களும் ஸ்திரீகளும் வேதங்கள் செய்த கிரந்தகர்த்தர்களாக இருக்கிறார்கள். அப்படி யிருக்கும்போது ஓதலாதியவைகளை மேற்குறித்தவர்கள் செய்வதற்குத் தடையென்ன இருக்கிறது? சூத்திரர்களைத் தாழ்த்தவேண்டுமென்று பொறாமைகொண்டு மனம் போனவாறு ஏட்டில் இடங் கிடைத்தமட்டும் எழுதிவைத்ததாகத் தெரியவருகிறது. சூத்திரர்களும் ஸ்திரீகளும் வேதஞ் செய்திருத்தலை 20-ஆவது பக்கத்திற் காண்க).

யாககாரியத்தில் ஆதானத்துக்காக இரதகாரன் வேண்டியிருப்பதால் அவனுக்குக் கொஞ்சம் நயங்காட்டி யிருக்கிறார்கள். (ஆதானம் = தீயுண்டாக அரணிகடைவது) இந்த வித்தியாசமும் அவன் ஜீவனத்துக்குரிய தொழிலைப்பற்றியதாயிருக்கிறது.

மகிஷ்யன் க்ஷத்திரியனுக்கும் வசியமாதுக்கும் பிறந்தவனும், கான்னிகன் வசியனுக்கும் சூத்திரமாதுக்கும் பிறந்தவனும். இரதகாரன் மகிஷ்யனுக்கும் கான்னிக ஸ்திரீக்கும் பிறந்தவனும். நிஷாதபதி புதிதாக வீடுகட்டுவதற்குப் பள்ளம் வெட்டுகையில் பயறு சுண்டல்செய்து படைக்க அதிகாரமுண்டு. கிருகபாதியாகிய நித்தியாக்கினியை வளர்ப்பது

அந்தணனுக்கன்றி வசிய க்ஷத்திரியர்களுக்குக் கிடையாது. ருதுசாங்கியில் அந்தந்த வேதத்துக்குரிய ரிஷிமூலத்தை யுடைய வந்தணர்களே அக்கினிகாரியஞ் செய்யவேண்டும்.

பௌதாயன சூத்திரம்

இது கிருஷ்ண யசுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தது

(1) ருத்விஜியாக ஏற்படுத்தப்பட்ட பிராஹ்மணன் நற்குலத்திற் பிறந்தவனாகவும், நல்ல கோத்திரம் வேதவுணர்ச்சி நல்ல ஒழுக்கமுடையவனாகவும், அங்கஹீனம் மறுவில்லாதவனாகவும், ஊரைவிட்டுப் போகாதவனாகவும், ஊருக்குப் புறம்பிலிருக்கும் அந்தியஜா = (+னசாதியர்) களிடத்துச் செல்லாதவனாகவும், துர்ப்பாஷை பேசாதவனாகவும், கிரமவழியில் வந்த சந்ததிகளுடையவனாகவும், பரஸ்திரீக மனமற்றவனாகவும், * பிள்ளை பெற்றவனை விவாகஞ் செய்யாதவனாகவும், இளையவனாகவும், சுவீகாரம் போனவனல்லாதவனாகவும், இருக்கவேண்டும். 2. அத்வர்யுவாக வருகிறவன் அங்கீரசச் சந்ததியில் வந்தவனாகவும், 3. பிரஹ்மாவாக வருகிறவன் வசிட்டர் சந்ததியில் வந்தவனாகவும், 4. ஹோதாவாக வருகிறவன் விசுவாமித்திரர் வழியில் வந்தவனாகவும், 5. உத்காதாவாக வருகிறவன் † கௌசிகர் வழியில் வந்தவனாகவும் இருக்கவேண்டும். மேலே யிருந்து நடத்துவிக்கிற சதாஸியன், வசிஷ்டர், பிருகு, ஆங்கீரசர் இவர்கள் வழி வந்தவனாகவும் பிறப்பிலும், வித்தையிலும், ஒழுக்கத்திலும் சிறந்தவனாகவும் இருக்கவேண்டும்.

யாககர்த்தா இவற்றை மாற்றவேண்டுமென்று விரும்பும் விருப்பமானது எத்தன்மையதென்றால், திருட்டை விராத்தியர் அல்லது சூத்திரர்களிடத்தும், உழைப்பை வைசியரிடத்தும், வித்தையை அரசரிடத்தும், பிரமஹத்தியை

* இந்த வாக்கியத்தால் ஒருகாலத்தில் ஆரியருள் விதவாவிவாகம் இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. † கௌசிகர் என்பவர் முன்னர் விசுவாமித்திரரைக் கூறியிருத்தலால் இன்னாரென்று தெரியவில்லை.

நிஷாதரிடத்தும் மோக்ஷத்தைக் கிம்புருஷரிடத்தும், (கிம் புருஷன் = மலைவாசி) மிலேச்சபாஷையைக் கானகரிடத்தும், நித்திரையை விதேகரிடத்தும், க்ஷயத்தைத் துந்துபரிடத்தும், பித்தத்தை இக்ஷ்வாகுவிடத்தும், யாககாரிய முயற்சியைக் கலிங்கரிடத்தும் சேர்த்ததொக்கும். எனவே பயன் படாதென்பது கருத்து.

ஆதானகாரியத்தில் அந்தணர், அரசர், வைசியர், இரதகாரர் உச்சரிக்கவேண்டிய மந்திரங்கள் விவரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தணராதி மூவரும் ஓதவேண்டிய சந்தசுக்கள் பிராஹ்மணங்களுட் கூறியபடியே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இடையில் தரிக்கவேண்டிய அரைஞாண் - வேதம் ஓதுகிற அந்தணனுக்கு முஞ்சிப்புல்லும், க்ஷத்திரியனுக்கு முறுவற்புல்லும், வைசியனுக்குக் கறுப்பு மான் மயிருமாம்.

ஹிரண்யகேசி சூத்திரம்

இது கிருஷ்ண யசுர்வேதத்தைச் சேர்ந்தது.

இதில் பிரம க்ஷத்திரிய வைசியர்கள் வேதாத்தியயனம் செய்யத் தடையில்லை. யாககாரியம் அந்தணனுக்கே யுரியது; மற்றவர்க்கில்லையாம். இவர்கள் கருமமெல்லாம் அந்தணனைச் செய்துகொள்ளவேண்டும். க்ஷத்திரிய வைசியர்கள் நித்தியாக்கினிஹோத்திரமும், அமாவாசை பௌர்ணமி கருமங்களும் செய்துகொள்ளலாம். சோமயாகம் பிராமணனுக்கே யுரியது. நிஷாதர்களும் இரதகாரர்களும் அமாவாசை பருவங்களில் அக்கினி காரியங்களுக்குரிய ஆதானச் சடங்கு செய்ய அதிகாரமுண்டு. ஆதானகாலம் = பிராஹ்மணங்களில் கூறியபடி, வசந்தருது பிராமணர்களுக்காம். கிரீஷ்மருது ஹேமந்தருது = அரசனுக்காம். சரத்ருது வைசியருக்காம். வருஷருது இரதகாரனுக்காம். சிசிரருது சகலருக்கும் பொது.

பௌதாயன சூத்திரப்படி மந்திரம் இந்நால்வருக்கும் தனித்தனியே கூறப்பட்டிருக்கிறது. அசுவமேத யாகத்திற்

குரிய குதிரை பிரம க்ஷத்திரிய வைசியருள் யாவர் வீட்டினதா யிருந்தாலும் கொண்டுவரலாம். எஜமானனுகிய யாக கர்த்தாவுக்குரிய பாகத்தை அந்தணன் புசிக்கவேண்டும். அரச வைசியர்களுக்காகாது. மலமூத்திரக் குப்பைகளை எடுப்பதற்குச் சூத்திரன் உள்ளே புகுந்தகாலத்தில் பிரம க்ஷத்திரிய வைசியர்கள் மௌனம் சாதிக்கவேண்டும். எனவே வேதம் ஓதப்படாதென்பது கருத்து. சூத்திர வகுப்பினர்கள் இவ்வளவு இழுக்காக மதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். யாகப் பசுவின் தோல் சூத்திரனுக்கு அல்லது முதன் மூன்றுவருணத்தாருள் ஒருவருக்கு வேண்டுவதாயின் அதை அக்கினிதாருகிய பிராமணனிடத்திற் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அக்கினிஷ்டோமயாகத்தில் நிஷாத வைசிய க்ஷத்திரியர்கள் உதும்பரம் (அத்தி) என்னும் மரத்தின் வேரின் ரசத்தை மட்பாத்திரத்தில் விட்டு மூன்றுதரங் குடிக்கலாம். பிராமணன் ஒருதரம் குடிக்கலாம்.

ஹிரண்யகேசியின் ஸ்மார்த்த சூத்திரம்

இதில் உபநயனம் அந்தணன் 7-வயதிலும், அரசன் 11-வயதிலும், வைசியன் 12-வயதிலும் செய்யவேண்டும். அப்போது இரண்டு பிராமணர்களுக்குப் போஜனம் செய்விக்கவேண்டும். பாலியன் க்ஷவரஞ் செய்துகொண்டு அலங்காரஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும். வீட்டிலுள்ள அக்கினியை யிருந்தவிடத்தே வளர்க்கவேண்டும். அதைச் சூழத் தருப்பையைப் பரப்பவேண்டும்.

ஹிரண்யகேசியில் சமயாசார சூத்திரம் அல்லது தருமசூத்திரம்

இது முக்கிய கருமங்களே யல்லாமல் அந்தந்த ஜாதியின் வித்தியாசங்களை யுணர்த்தும் வழக்கங்களையுங் கடமைகளையும்பற்றிய ஏற்பாடாம்.

வேதத்தில் ஏற்பட்ட ஜாதி நான்களுள் வேதம் ஓதலும் யஞ்ஞோபவீதம் தரித்தலும், சூத்திரர்களுக்குப் பயனற்றனவா யிருக்கின்றன. அவர்களுக்கு ஊழியமே யுரிய

தாம். இதில் முதன் மூன்று வருணத்தாருக்குங் கருமங்களுக்குரிய காலங்களைக் கூறுகின்றதே யல்லாமல் சூத்திருக்குக் கூறவில்லையாம். இம்மூன்று வகுப்பினர்களும் உபநயனமானதுமுதல் 12-வருஷம் வரையில் ஆசாரியனிடத்திலிருக்கவேண்டும். அந்தணன் தன் பத்தினியை யழைக்கும்போது மரியாதையுடன் அழைக்கவேண்டும். க்ஷத்திரிய வைசியர்கள் தத்தம் பத்தினியர்களை வெற்றெனவே அவரவர்களின் பெயர் சொல்லி யழைக்கலாம்.

பிரமசாரி வியாபாரத்தில் பிரவேசிக்கக்கூடாது சூத்திரனுடன் பேசக்கூடாது. * ஆரியர்களல்லாத மாதருடன் சம்பந்தப்படக்கூடாது. மாமிசம் புசிக்கலாகாது. சூத்திரர் அல்லது ஆரியர்களால் வைக்கப்பட்ட அசுத்தமான பாத்திரங்களைத் தீண்டலாகாது. அந்தணன் அரசமாதிடத்திற் சேர்ந்தால் அதற்கு ஆயிரம் பசுக்களையும், வைசிய மாதுடன் சேர்ந்தால் நூறு பசுக்களையும், சூத்திரமாதுடன் சேர்ந்தால் பத்துப் பசுக்களையும் பிராயச்சித்தமாகத் தானஞ் செய்யவேண்டும். அந்தணன் துன்மார்க்கத்துக்குரிய மாதைக் காட்டில் ஓட்டிவிட வேண்டும். பிரமசாரிக்கு ஆயுதமாகாது. யாராகிலும் அவனைக் கொல்லவந்தால் அப்போது அவன் கத்தி முதலிய ஆயுதம் எடுக்கலாம்.

கிருஹஸ்தாச்சிரமத்தில் பிரவேசிக்கும்போது முதலில் ஸ்தாலிபாகஞ் செய்யவேண்டும். (ஸ்தாலிபாகம் = ஹோமம் அல்லது கிரகபலிக்காக அன்னஞ் சமைத்தலாம்.) இதை இவன் போஜனஞ் செய்வதற்கு முதல் நாள் ஒரேதரம் போஜனஞ் செய்யவேண்டும். கட்டிலின்மேல் சயனிக்கலாகாது, பூமியின்மேல் சயனிக்கவேண்டும். இவன் மிகவும் நியமத்தோடு வாழவேண்டும். அதன்பின் சுகத்தை யடையும்படி அந்தந்தச் சாதிக்குரிய சடங்குகளைச் செய்யவேண்டும். இதற்கு மாறுசெய்யின் துன்பம் நேரிட்டு, அந்தணன்

---

* ஆரியர்களல்லாத மாதருடன் சம்பந்தப்படக் கூடாதெனவே ஆரியமாதருடன் சம்பந்தப்படலா மென்பதாயிற்று. இது யுக்திக்கு நேர்விரோதமா யிருக்கிறது.

சண்டாளனாகவும், அரசன் பௌலகாசனாகவும், வைசியன் வேனனாகவும் பிறப்பான். சண்டாளர்களைப் பார்த்தாலும் தீண்டினாலும் அவருடன் வசனித்தாலும் தோஷமுண்டாம். அந்தணன் தனக்குக் கீழான சாதியார்களுடன் வசனித்தாலும் அவர்களைத் தீண்டினாலும் பிராயச்சித்தம் ஸ்நானம் செய்தலாம். அவர்களைப் பார்த்தால் சூரியனொளியைப் பார்க்கவேண்டும். அந்தணராதி மூவரும் விசுவதேவரைப் பூசிக்கவேண்டும். (விசுவதேவர் = தருமதேவதையின் புத்திரர்கள்). சூத்திரர்கள் விசுவதேவ பூசையைத் தினந்தோறுஞ் செய்து மூன்றுதரம் ஆசமனமுஞ் செய்யவேண்டும். முதன் மூவரும் மாதத்தில் 8-நாள் அல்லது 15-நாளுக்கு ஒருதரம் க்ஷவரஞ் செய்துகொண்டு ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும். வாசித்த அந்தணன் வந்தால் அவனை இருக்கவைத்துப் போசனஞ் செய்விக்கவேண்டும். அரசன் அல்லது வைசியன் வந்தால் வந்தனமாத்திரஞ் செய்யவேண்டும். சூத்திரன் வந்தால் அன்னமிட்டு வேலை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியது. அந்தணன் ஸ்மிருதியிற் கூறியபடி அரசனுக்கும் வைசியனுக்கும் வேதம் ஓதுவிக்கலாம்; சீவனமில்லாதகாலத்து அவர்களிடத்துச் சேவிக்கலாம்; சாஸ்திரங்களை அப்பியசிப்பிக்கலாம்; சோதிடஞ் சொல்லலாம்; உபநிஷத்து முதலானவைகளையும் போதிக்கலாம். அந்தணன் ஓதல் ஓதுவித்தல் வேள்வி செய்தல் செய்வித்தல் ஈதல் ஏற்றலாகிய அறுதொழில் செய்யலாம். அரசன் ஓதுவித்தல் வேட்பித்தல் ஏற்றல் நீங்கலாக மேற்கூறியவை செய்யலாம். உலகோம்பல் படைபயிலலும் செய்யலாம். வைசியன் க்ஷத்திரியருக்குரிய உலகோம்பல், படைபயிலல் நீங்கலாக கிருஷி, வாணிகம், பசுக்காத்தல் செய்யலாம். இதுவுமன்றி இவர்கள் ஸ்மிருதிகளிற் கூறியபடி செய்யத் தவறினல் இவர்களை அரசனிடத்திற் கொண்டுபோய் (சாஸ்திரிகளாயுள்ள அந்தணர்களின் தீர்மானப்படி) தண்டிக்கவேண்டும். அந்தணர்களில் தவறினவர்களைக் கொலை செய்யவும் அடிமைகளாக்கவுங் கூடாது. மற்றவர்களைத் தடையின்றிச் செய்யலாம்.

அந்தணர் குற்றஞ் செய்தால் அவரை யொரு தண்டனையுஞ் செய்யக்கூடாதென்பது நீதியல்ல. ஏனெனில் அந்தணர் எல்லாமுணர்ந்தோராதலின் அவர் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருக்கக்கடவர் ; செய்வாராயின் அவரை இரட்டைத் தண்டனை செய்யவேண்டுவது கிரமம். அப்படிச் செய்யாவிடினும் மற்றவரைப்போலவாவது தண்டிக்கவேண்டும். இப்படி ஏன் சொல்லவில்லையெனிற் பெரும்பாலும் வேத வாக்கியங்களும் உபநிஷத்துக்களும் சூத்திரங்களும் எழுதியவர் அந்தணராதலால், தங்களுக்குச் சாதகமாக வேண்டியவற்றை எழுதிக்கொண்டார்கள். இஃதன்றி வேறு காரணமில்லை.

ஸ்மிருதியில் எண்வகை விவாகம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிரமசரியம் வானப்பிரத்தம் சந்நியாசமும் இவைகட்குரிய ஒழுக்கமும் ஸ்மிருதிகளுள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும் 88,000 இருஷி வமிசமிருந்ததாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளை யெல்லாம் விரிக்கிற் பெருகும். அரசனுக்குரிய கடமை கூறப்பட்டிருக்கிறது. அரசனுக்கு உண்மையும் சத்தியமும் சகல தொழிலிலும் பயிற்சியுமுள்ள, குறைந்தது இரண்டு மந்திராலோசனைக்காரர்களிருக்க வேண்டும்.

அரசன் குடியைக் காக்கவும், திருடர் பயமொழிக்கவும், தைரியவான்களை நியமிக்க வேண்டும். திருடு போன சொத்தைக் கொண்டுவந்து ஒப்புவிக்கும்படி எல்லைக் காவற்காரர்களை நிர்ப்பந்தஞ் செய்யவேண்டும். குடிகளிடத்து வரி வாங்கவேண்டும். ஆனால், வேதங் கற்றுணர்ந்தவரிடத்தும், மாதர்களிடத்தும், வாசிக்கிற பிள்ளைகளிடத்தும், சந்நியாசிகளிடத்தும், சூத்திரன் பிறன் வயப்பட்டவனாதலால் அவனிடத்தும், குருடு, செவிடு, ஊமை, பிக்ஷைக்காரன் இவர்களிடத்தும் வரி வாங்கப்படாது.

பிறன் மனைவியிடத்தும் கன்னிகளிடத்தும் போகின்ற புத்தியில்லாத ,சிறுவர்களைத் தண்டிக்கவேண்டும். இதை

மீளவுஞ் செய்வாராயின், அவயவங்களைக் குறைத்துச் சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்து அவரை ஊரைவிட்டுத் துரத்த வேண்டும். ஆரியன் சூத்திரமாதுடன் சேர்ந்தால் அவனை ஊருக்குப் புறம்பே யோட்டவேண்டும். சூத்திரன் ஆரிய மாதுடன் புணர்ந்தால் அவனைக் கொலை செய்யவேண்டும். தன்னினத்திலுள்ள பிறன் மனையாளோடு புணர்ந்தால் அவன் நாவில் காற்கூறு அறுக்கவேண்டும்; மீளவுஞ் செய்யின் முழுமையும் அறுக்கவேண்டும்.

சூத்திரன் சற்கருமமுள்ள ஆரியனை வைதாலும், அவனுடன் சமமாக வீதியில் இருந்தாலும், கட்டிலிலாவது தரையிலாவது சமமாக இருந்தாலும், அவனைக் கோலைக்கொண்டு ஓச்சவேண்டும். கொலை, திருடு, பிறன் நிலத்தை யபகரித்தல், பிறன் மனையாளைப் புணர்தல் ஆகிய இவைகளைச் சூத்திரன் செய்யின், அவனைக் கொலை செய்யவேண்டும். அந்தணைன் செய்யின் அவன் கண்ணைப் பறிக்கவேண்டும். இவைகளால் அக்காலத்தில் அந்தணர் தங்கள் சாதியினை எவ்விதம் உயர்த்திக்கொண்டனர் என்பது தெரியவருகின்றது.

ஆபஸ்தம்ப சமயாசார சூத்திரம்

இது கிருஷ்ண யசுர்வேதத்தைச் சேர்ந்ததாம்.

இதில் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென நான்கு வருணங்களுளவென்றும், அவற்றுள் உபநயனாதி கருமங்கள் முதன் மூன்று வருணத்தாருக்கே உரியனவென்றும், காணப்படுகின்றன. இது பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய பாலியர்களுக்கு உபநயன கருமங்களின் கால அளவைக் கூறுகிறது. ஆனல் சூத்திரனுக்கு இன்னவயதில் செய்யவேண்டு மென்பதைக் கூறவில்லை. சூத்திரனை வரையறுத்து நீக்கவுமில்லை. இவன் ஊழியப் பிறப்பினனென்ருவது, அல்லது மற்ற ஜாதியிற் சேர்ந்தவ னென்ருவது கூறவுமில்லை. தரும சூத்திரங்களுள் தருமசாஸ்திரத்திற் கூறியபடியே இவன் இழிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறன். அந்தணனுக்கு ஒருவிதமாகவும், சூத்திரனுக்கு

ஒருவிதமாகவும், தண்டனை கூறப்படுகின்றது. எப்படியெனின் முதன் மூவரும் சூத்திரமாதைப் புணர்ந்தால் தண்டனை அவரை ஊரைவிட்டு ஓட்டுவதாம். சூத்திரன் முதன் மூவரது மாதரைப் புணர்ந்தால் அவனுக்குத் தண்டனை கொலையேயாம். சூத்திரன் கௌரவமுள்ள முதல் மூன்று வருணத்தாரை வைதால் அவனது நாக்கை யறுத்து விடவேண்டும். அவன் அவர்களுக்கு மரியாதை யுண்டாக்கும்படி தூரத்திலிராவிட்டால் அவனை யடித்தல் வேண்டும். கொலை, களவு, கொள்ளை செய்த சூத்திரனைக் கொன்றுவிட வேண்டியது. அந்தணன் இவ்வித குற்றஞ்செய்யின், அவன் கண்ணைப் பறித்துவிட வேண்டும். இவ்விதம் சூத்திருக்கும் ஏனைய வருணத்தாருக்கும் மிக்க வித்தியாசங்களை ஆபஸ்தம்பர் குறித்தாலும், சூத்திரன் தருமசாத்திரத்துக்குப்படிந்துநடப்பானாகில் மறுபிறப்பில் வைசியனாவான்; இவ்விதமாக வைசியன் நடப்பானாகில் க்ஷத்திரியனாவான்; க்ஷத்திரியனடப்பானாகில் அந்தணனாவான்; படிந்து நடவானாகில் அந்தணன் மறுபிறப்பில் க்ஷத்திரியனாகவும், க்ஷத்திரியன் வைசியனாகவும், வைசியன் சூத்திரனாகவும் பிறப்பான்; இந்த ஆபஸ்தம்பத்தில் சூத்திரர்களுக்கு உபநயனாதி கருமங்கள் செய்ய அதிகாரமுண்டு; என்று கூறியிருப்பதாகப் பிற்காலத்தில் உண்டாகிய சங்கரகணபதியத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இஃதல்லாமலும் இவர்களுக்குச் செய்யும் கிரியையில் வேத மந்திரங்கள் சொல்லக்கூடாதென்றும் நாமமந்திரங்கள் சொல்லலாமென்றுங் கூறப்படுகின்றன.

ஆஸ்வலாயன ஸிரௌத சூத்திரம்

இது இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்தது.

இதில் ஜாதியைப்பற்றிய தொன்றுமில்லை; பிராஹ்மணங்களில் கூறும் பிராமணர்களின் கோத்திரமும் பிரவரைகளிலுள்ள ரிஷிமூலங்களும் கூறப்படுகின்றன. பிரவரை = அக்கினி ஹோத்திரத்திற்குரிய குறியாம்.

ஆஸ்வலாயன கிருஹ்ய சூத்திரம்

கிருஹ்யம் என்பது = வீட்டிற்குரியதாம்.

இதில் பாகயஞ்ஞம் பாகிப்பதில் சண்டாளனையும் மற்றச் செந்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. பாகயஞ்ஞம் = சமைத்தசோறு. அன்னத்தை நாய், சண்டாளர், பைசாசர், இறந்தவர்கள், காகங்கள் இவர்களுக்காகப் பூமியில் இடவேண்டும்.

முதன் மூன்று வருணத்தாருக்கும் உபநயனத்திற்கு முன் நடக்கவேண்டிய கருமங்கள் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவை வருமாறு :—

கர்ப்பாலம்பனம், புஞ்சவனம், அநவலோபனம்; இவை கருப்பமான மூன்றுமாதம் செய்யவேண்டும். சீமந்தம் நான்காவது மாதம், ஜாதகருமம் பிறந்தவுடன், அன்னப்பிராசனம் பிறந்த ஆறுமாதம், சௌளம் மூன்றும் ஆண்டு செய்யவேண்டும். உபநயனம் அந்தணருக்கு 8, க்ஷத்திரியனுக்கு 11, வைசியனுக்கு 12-ஆவது ஆண்டிற் செய்யவேண்டும். இக்காலம் இரட்டிக்கிற வரையிலும் செய்யலாம். அதிகப்பட்டால் பதிதர்களாவார்கள். பால்யரூபங் கழிந்தவுடன் சமஸ்காரம் செய்வதில் (Burnt-offering) அக்கினியைப் பூசிக்குமிடத்து, அக்கினிக்கு அந்தணன் வாயாகவும் அரசன் தோளாகவும் வைசியன் வயிறாகவும் ஸ்திரீ அந்தரங்க ஸ்தானமாகவும் பூசிக்கவேண்டும்.

மானவகற்பம்

இது கிருஷ்ணயசுரில் கூறுகிற கிரியா சூத்திரம்.

இதில் ஜாதியைப்பற்றி ஒன்றுங் கூறவில்லை. ஹோமசேடங்களை அந்தணனே கொள்ளவேண்டும். அவை அரச வைசியர்களுக்காகாவாம். துவிஜத்துவம் முதன் மூவருள்ளும் மிசிரஜாதியான சங்கரஜாதியர்கள் அநுஷ்டித்து வந்தபோதும் சூத்திரர்கள் செய்யப்படாதாம். வைதிகராயுள்ள அரசர்கள் அக்கினிஹோத்திரத்தை இருத்துவிசியாயுள்ள

அந்தணரைக் கொண்டு செய்யவேண்டும். இதர வருணத்தாரிடஞ் சேவிக்கும் அந்தணன் அக்கினி ஹோத்திரத்துக்காகானென்று குமாரிலர் என்னும் வியாக்கியான கர்த்தர் கூறுகின்றார். ஆனிரைகாத்தல், வர்த்தகம், கைத்தொழில், சித்திர வேலை, காவற்றொழில், அதிக வட்டி வாங்குவது இவைகளைச் செய்யும் அந்தணனைச் சூத்திரனாகக்கொள்ளவேண்டுமென்று மனுஸ்மிருதியில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (8-ஆம் அத்தியாயம் 102-ஆவது சுலோகம்.)

இரண்டாவது: அத்தியாயம் வருணோற்பத்தி.

இது = வருணம் அல்லது சாதி என்பதின்னதென்பதையும், அதன் தொகையையும், வகையையும், உற்பத்தியையும் அந்தச் சாதிகளை விளக்குங் கருமங்களையுங் கூறுவதாம்.

வருணம் என்பதை ஜாதி, குலம், இனம், வமிசம், வர்க்கம், வகையெனவுங் கூறலாம். இந்த வருணமென்னுஞ் சொல் இத்தேசத்து ஜனங்களுடைய பலவித வித்தியாசங்களைக் காட்டுகிறது.

வருண வித்தியாசங்களின் மூலத்தை முதனூல் வழிநூலாகிய சுருதி ஸ்மிருதிகளால் அறியவேண்டும். இந்த வருணம் நான்கு வகுப்புடையதாம். இவ்வகுப்பினர் பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்பவர்களாம். இவர்களது மூலோற்பத்தியை விசாரிக்குமிடத்தில் செகத்கர்த்தாவாகிய பரமசிவனிடத்திலிருந்தே தோன்றியதாகத் தெரியவருகிறது. எங்ஙனமெனில் பரமசிவனிடத்து விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவினிடத்துப் பிரமனும், பிரமனிடத்து உலகத்திலுள்ள சகல ஜீவர்களும் தோன்றினர்கள்.

இருக்குவேதம் 8-ஆவது அஷ்டகம்

புருஷ சூக்தம்

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌮𑍁𑌖𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍।
𑌬𑌾𑌹𑍂𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃𑌕𑍃𑌤𑌃।
𑌊𑌰𑍂𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌃।
𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍋𑌅𑌜𑌾𑌯𑌤॥

బ్రాహ్మణోస్యముఖమాసీత్ ।
బాహూరాజన్యఃకృతః ।
ఊరూతదస్యయద్వైశ్యః ।
పద్భ్యాంశూద్రోఅజాయత ॥

பிராஹ்ம ணோஸ்ய முகமாஸித்
பாஹூ ராஜன்ய: கிருத:
ஊருத தஸ்ய யத்வைஸ்ய:
பத்பியாக்ம் ஸூத்ரோ அஜாயத ॥

இ-ள். பிராமணர் பிரமத்தின் முகத்தினின்றும் க்ஷத்திரியர் தோளினின்றும் வைசியர் துடையினின்றும் சூத்திரர் பாதத்தினின்றும் உற்பத்தியானார்கள்.

மநு 10-ஆவது அத்தியாயம் 4-ஆவது, சுலோகம்.

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌃।
𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌯𑌃।
𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌏𑌕𑌜𑌾𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁।
𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍋𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑍁𑌪𑌂𑌚𑌮𑌃॥

బ్రాహ్మణఃక్షత్రియోవైశ్య ।
త్రయోవర్ణాద్విజాతయః ।
చతుర్థఏకజాతిస్తు ।
శూద్రోనాస్తితుపంచమః॥

> பிராஹ்மண: க்ஷத்திரியோ வைஸ்ய
> ஸ்ரத் யோவர்ணா திவிஜாதய: ||
> சதுர்த்த ஏகஜாதிஸ்து
> ஸூத்ரோ நாஸ்திது பஞ்சம: ||

இ-ள். இந்நான்கு வருணத்துள் பிராஹ்மணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன் இம்மூவரும் இரண்டுவிதமாகப் பிறப்பதனுல் துவிஜ ஜாதிகளென்று சொல்லப்படுவார்கள். சூத்திரனுக்கு உபநயன முதலிய கருமமில்லாததனுல் ஒரு ஜாதியாகவே யிருக்கிறுன். இந்த நான்கு வருணத்தார் தவிர ஐந்தாவது வருணத்தார் கிடையாது.

துவிஜன் என்பவன் இரண்டாற் பிறந்தவன். எனவே பிறப்பாலும் தொழிலாலும் பிறந்தவன் என்றவாறும். இதற்கு உபநயனமுடையவன் என்பது கருத்து. இக்காரணக்குறியால் துவிஜர் என்பவர் அந்தணர், அரசர், வைசியருமாகிய மூவருமாம். దంతవిప్రాండజాద్విజాః தந்தவிப்பிராண்டஜாத்துவிஜா: = பல்லுகள், வேதியன், முட்டையிலிருந்து பிறக்கும் பறவைகள் முதலியன. (துவிஜர் = இருபிறப்பினையுடையவர்). வேதமோதல் அந்தணருக்கேயன்றி க்ஷத்திரிய வைசியருக்கும் விதிக்கப்பட்டிருத்தலின், துவிஜர் என்பது அரசர் வைசியருக்கும் உபலக்கணத்தால் கொள்ளப்பட்டதாம்.

வருணமுண்டான வரலாறு

மநு. 1-ஆவது அத்தியாயம் 32-ஆவது சுலோகம்.

பிரமா தன்னுடைய தேகத்தை இரண்டுகூறுக்கி ஒன்று ஸ்திரீயும் ஒன்று புருஷனுமாக்கி, அந்த ஸ்திரீயினிடத்தில் அந்தப் புருஷனுகிய தானே புணர்ந்து, விராட்புருஷனை யுண்டுபண்ணினுர்.

1-33. அந்த விராட்டு தவஞ்செய்து சுவாயம்பு மநுவை யுண்டுபண்ணினர்.

1-34. சுவாயம்பு மநு தவஞ்செய்து பிரஜாபதிகளான பத்துப் பிரமரிஷிகளை யுண்டாக்கினர்.

3-198. அந்தப் பிரமரிஷிகளிடத்திலிருந்து பிதுர்க்கள் உண்டானார்கள். அந்தப் பிதுர்க்களிடமாகச் சதுர்வருணத்தாரு முண்டானார்கள்.

1-35. பத்துப் பிரமரிஷிகள் யாவரெனின் மரிசி அத்திரி அங்கீரசு புலத்தியன் புலகன் கிரது பிரசேதஸ வசிட்டன் பிருகு நாரதன் என்பவர்களாம். இவர்களுள்,

3-197-1. பிருகுவினிடத்தில் சோமபர்கள் என்ற பிதுர்க்களும் அந்தப் பிதுர்க்களின்றும் பிராஹ்மணர்களு முண்டானார்கள்.

2. ஆங்கீரசரிடத்து ஹவிர்ப்புக்குகள் என்ற பிதுர்க்களும் அவர்களினின்றும் க்ஷத்திரியர்களு முண்டானார்கள்.

3. புலத்தியரிடத்து ஆஜ்ஜியபரென்ற பிதுர்க்களும் அவர்களினின்றும் வைசிர்களு முண்டானார்கள்.

4. வசிஷ்டரிடத்துச் சுவாலிகள் என்ற பிதுர்க்களும் அவர்களிடத்துச் சூத்திரர்களு முண்டானார்கள்.

இதனால் அந்தணர் பிருகுவமிசத்தாரென்றும், க்ஷத்திரியர் ஆங்கீரச வமிசத்தாரென்றும், வைசியர் புலத்திய வமிசத்தாரென்றும், சூத்திரர் வசிட்ட வமிசத்தாரென்றும் வெளியாகின்றன. பிரமாவே உலகத்தைச் சிருட்டித்தார். அவர் அக்கினி சொரூபராக இருக்கிறார். அவர் தேவர்களுக்குப் பிரமனும், மனிதருக்குப் பிராஹ்மணனும், க்ஷத்திரியருக்கு க்ஷத்திரியனும், வைசியருக்கு வைசியனும், சூத்திரருக்குச் சூத்திரனுமிருக்கிறார் எனச் சுக்கில யசுர்வேதம் சதபதப் பிராஹ்மணம் பிருஹதாரண்ய வுபநிஷத்தில் கூறப்படுகின்றது.

வருணங்களின் தாதுப்பொருள் விளக்கம்.

8

வருணம்.	தாது.	பொருள்.	பதப்பிரயோகம்.	திராவிடபதம்.
பிராஹ்மணன் ...	பிர : ...	உச்சரித்தல், சத்தித்தல், ஓதல் ...	பிரஹஸ்பதி, பிராஹ்மணம், பிரஹ்மன், பிராம்ணன்.	மறையோன், அந்தணன்.
க்ஷத்திரியன் ...	க்ஷத்திரம் ...	வல்லபம், அதிகாரம் ...	க்ஷதகிரம், க்ஷத்திரபதி, க்ஷத்திரியன் ...	அரசன், உலகாள்பவன்.
வைஸ்யன் ...	விஸ் ...	* பிரவேசிக்கிறது ...	வைசியன் வயலிற் பிரவேசிக்கிறவன் ...	$ வேளாளன், பயிர் செய்பவன்.
ஸூத்திரன் ...	ஸூத் ...	சுத்திகரித்தல், வீடு கழுனிகளைச் சுத்திசெய்தல் ...	சூத்திரன் ...	ஏவலன், பணிசெய்வோன்.

* பிருகு வாக்கியம். He who quickly enters among (?) cattle, (this seems to be a play upon words, to connect the word Vaishya with the root Vish to enter) is addicted to agriculture, and acquisition, who is pure, and studies the Vedas—is called a Vaishya (vide page 270 Indian caste by Mr, Wilson.) ஆனிரையிலும் வயலிலும் விரைவிற் பிரவேசித்தல், பொருளீட்டல், சுத்தமாயிருத்தல், வேதமோதல் இவற்றைச் செய்பவன் எவனோ அவனே வைசியனாம்.

$ மூன்றாம் வருணத்தாருக்கு அறுதொழிலுரிமைநோக்கி ஆரியருள் வைசியரென்றும், திராவிடருள் வேளாளரென்றும் பெயர்கள் கொள்ளப்பட்டன. "வேளாள ரென்றவர்கள் வள்ளன்மையால் மிக்கிருக்குந் தாளாளர்" என்ற திராவிடவேதப் பிரமாணத்தாலு முணர்க. தாளாளர் வைசியரென்பதை நிகண்டு அகராதியிற் கண்டுணர்க.

வருணத்தைப்பற்றிய
ஞாயவாதிகளின் கருத்து.

1. சிருட்டியின் முதற்காலத்து எல்லாமனிதரும் ஓரே வகுப்பினராகவே இருந்தார்கள்.

2. அம் மனிதர்களுள் வலுத்தவன் ஆள்வோனும், இளைத்தவன் ஆளப்படுபவனும் ஆக இரண்டு பிரிவாயினார்கள்.

3. அவ்வாள்வோருள், கல்வி ஞானத்தால் ஆளுதற்குரிய சட்டங்களை உண்டாக்குபவர் அந்தணரும், அச்சட்டத்தின்படி அதிகாரஞ் செலுத்துபவர் அரசருமானார்கள்.

4. முன்னர்க் கூறிய ஆளப்படுவோர் குடிகளானார்கள்.

5. இக்குடிகளுள்ளும், விவேகியாயுள்ளவர்கள் உயர்குடிகளும், அறிவிற் குறைந்துள்ளார் குடிமக்களுமானார்கள்.

6. அவ்வுயர் குடிகளே * வைசியர்களாம்.

7. குடிமக்கள் சூத்திரர்களாம்.

இந்தியாவிலுள்ள வருணம் நான்கனுள் முதன் மூவரும் இருபிறப்பினரென்றும், நான்காவார் ஒருபிறப்பினரென்றுங் கூறுவர். அவர்களுள், இருபிறப்பினர்கள் = கர்த்தர்கள் (Lords). ஒருபிறப்பினர் = சாமானியராம்.

LORDS OF PRAYERS.

அந்தணன்—வேதகர்த்தா, வேதாதிகாரி அல்லது வேதியன், எனப் பலபெயரால் விளங்குவன்.

---

* வைசியரே சுதந்தரத் தொழிலார். ஏனையோர் அசுதந்தரத்தினராம். எங்ஙனமெனில் கிருஷி, வாணிகம், கோ சம்ரக்ஷணை இம்மூன்றுமே சுதந்தரத் தொழில்களாம். இவற்றாலுண்டான பொருள்களினின்றும் க்ஷத்திரியன் வரி இறைபெற்று அரசு செலுத்துகிறான். அந்தணர் தானதருமம் பெற்று வேதமோதிச் சீவிக்கிறார்கள். பதினெண் குடிமக்களும் தொழில்புரிந்து சீவிக்கிறார்கள்.

LORDS OF KINGDOMS.

அரசன் இராஜன், இராஜ்யாதிபதி, க்ஷத்திரபதி, விஸஸ்பதி, நரபதி, பூபதி இவை முதலிய பெயரால் விளங்குவன்.

LAND LORDS.

வைசியன்—க்ஷேத்திரபதி நிலபதி நிலகர்த்தன் காணியாளன் என இவை முதலிய பலபெயரால் விளங்குவன்.

நிறைக்குரிய வந்தணர்கள் நெறிபரவ மனுவிளங்கத்
தறைக்குரிய காராளர் தமதுவரம் பினிதோங்க
மறைச்குரிய பூமனையும் வண்டுளபத் தாமனையும்
பிறைக்குரிய நெடுஞ்சடிலப் பெம்மானை யும்பணிவாம்.

என்ற கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் திருவாக்கானுமுணர்க. இதனல் வேதத்திற்கும் இராஜ்யத்திற்கும் (அல்லது அதிகாரத்திற்கும்) நிலத்திற்கும் தலைவராவார் பிரம க்ஷத்திரிய வைசியரெனத் தெரியவருகிறது. இம்முறைபற்றியே தெய்வப்புலமையுடைய ஔவையார்,

சாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கா
லீதிவழுவா நெறிமுறையின்—மேதினியி
லிட்டார் பெரியோ ரிடாதா ரிழிகுலத்தோர்
பட்டாங்கி லுள்ள படி.

என்னுஞ் செய்யுளிற் சாதி இரண்டெனக் கூறினர். மேற்கூறிய செய்யுளில் இட்டார் பெரியோரென்றது இடுதற்குரிய இருபிறப்பாளராகிய முதன் மூன்றுவருணத்தாரையும், இடாதார் இழிகுலத்தோரென்றது இடுதற்கு அதிகாரமில்லாத ஒரு பிறப்பினராகிய சூத்திரரையுங் குறித்தனவாம்.

தொழிலினுளெல்லாம் சிறந்துள்ளது யுத்தஞ் செய்தல், வேளாண்மை, கடவுள் வழிபாடு என மூன்றும்.

அவற்றுள், யுத்தஞ் செய்தலில் வெற்றிபெற்றால் அதிகாரமும் செல்வாக்குமுண்டாம். அதைச் செய்பவன் வேதத்தில் இராஜன் எனக் கூறப்படுவான்.

யுத்தப்பயிற்சி யில்லாதார் அடக்கமுடையராம் அவர்கள் வைசியர் அல்லது குடிகள் எனப்படுவர். இவர்கள் படைகளின் செலவுக்குப் பொருளுதவி செய்பவர்களாம்.

கடவுளை வழிபடுமார்க்கத்தை யுடையாரும், கற்பிப்பவரும் அந்தணராம். கடவுள் வழிபாட்டினாலேதான் கிருஷியினால் உலகு செழித்தலும், படையினால் வெற்றியடைதலுமாம். அதனால் அரசருக்கும், வைசியருக்கும் முதன்மையாயுள்ளவர் அந்தணராம்.

மநு முதல் அத்தியாயம், 87-ஆவது சுலோகம்.

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 ।
𑌗𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿𑌃 ।
𑌮𑍁𑌖𑌬𑌾𑌹𑍂𑌰𑍁𑌪𑌜𑍍𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 ।
𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍 ॥

సర్వస్యాస్యతుసర్గస్య గుప్త్యర్థంసమహాద్యుతిః ।
ముఖబాహూరుపజ్జానాం పృథక్కర్మాణ్యకల్పయత్ ॥

ஸர்வஸ்யாஸ்யது ஸர்க்கஸ்ய-குப்தியர்த்தம் ஸமஹாத்தியுதி:
முகபாஹூ-ருபஜ்ஜாநாம்-பிரதக்கர்மாண்யகல்பயது.

இ-ள். அப்பிரமாவானவர் இவ்வுலகத்தைக் காக்கும்படிக்குத் தன் முகம், தோள், தொடை, பாதம் இவைகளினின்று முண்டான பிராமண, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர வருணத்தாருக்கு இம்மைக்கு மறுமைக்கு முபயோகமான கருமங்களைத் தனித்தனியாக விதித்தார் எ-று.

88-ஆவது சுலோகம்

பிராஹ்மண கருமம்.

𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑌨𑌂 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌂 ।
𑌯𑌜𑌨𑌂 𑌯𑌾𑌜𑌨𑌂 𑌤𑌥𑌾 ।
𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂 𑌚𑍈𑌵 ।
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌾𑌮𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍 ॥

అధ్యాపనంచాధ్యయనం యజనంయాజనంతథా ।
దానంప్రతిగ్రహంచైవ బ్రాహ్మణానామకల్పయేత్ ॥

அத்யா பனஞ் சாத்ய யநம் - யஜநம் யாஜநந் ததா
தாநம்பிரதிக்கிரஹஞ்சைவ - பிராஹ்மணாநாமகல்பயேது.

இ-ள். பிராமணனுக்கு - வேதம் ஓதல், ஓதுவித்தல், யாகஞ்செய்தல், செய்வித்தல், தானங்கொடுத்தல், வாங்குதல் ஆகிய ஆறுதொழிலையும் விதித்தார். எ-று.

89-ஆவது சுலோகம்.

க்ஷத்திரிய கருமம்.

மநு முதல் அத்தியாயம், 87-ஆவது சுலோகம்.

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂𑌦𑌾𑌨 𑌮𑌿𑌜𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌚 ।
𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑌮𑌾𑌸𑌤𑌃 ॥

ప్రజానాంరక్షణందాన మిజ్యాధ్యయనమేవచ ।
విషయేష్వప్రసక్తిశ్చ క్షత్రియస్యసమాసతః ॥

பிரஜாநாம் ரக்ஷணந்தாந - மிஜ்யாத்யயநமேவச
விஷயேஷ்வ பிரஸக்திஸ்ச - க்ஷத்திரியஸ்ய ஸமாஸத:

இ-ள். க்ஷத்திரியனுக்கு - பிரஜைகளைக்காத்தல், தானங்கொடுத்தல், வேதம் ஓதல், பாட்டு கூத்து ஸ்திரீ முதலிய விஷயங்களில் மனஞ்செல்லாதடக்கல் இந்நான்கையும் விதித்தார். யாகாதிகருமங்களும் அவனுக்குண்டு. எ-று.

90-ஆவது சுலோகம்.

வைசிய கருமம்.

𑌪𑌶𑍂𑌨𑌾𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂𑌦𑌾𑌨 𑌮𑌿𑌜𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌚 ।
𑌵𑌣𑌿𑌕𑍍𑌪𑌥𑌂𑌕𑍁𑌸𑍀𑌦𑌂𑌚 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌕𑍃𑌷𑌿𑌮𑍇𑌵𑌚 ॥

పశూనాంరక్షణందాన మిజ్యాధ్యయనమేవచ ।
వణిక్పథంకుసీదంచ వైశ్యస్యకృషి మేవచ ॥

பஶூநாம் ரக்ஷணந்தாந - மிஜ்யாத்யயநமேவச
வணிக்பதங் குஸீதஞ்ச - வைஶ்யஸ்ய க்ருஷிமேவச.

இ-ள். வைசியனுக்குப் - பசுக்காத்தல், தானங்கொடுத்தல், வேதமோதல், சலத்திலும் பூமியிலும் உண்டான இரத்தினம், நெல் முதலிய வியாபாரஞ்செய்தல், வட்டி வாங்குதல், பயிரிடுதல் ஆகிய இவ்வாறையும் விதித்தார். எ-று.

91 - ஆவது சுலோகம்.

சூத்திரகருமம்.

ஏகமேவ து ஶூத்ரஸ்ய ப்ரபு꞉ கர்ம ஸமாதிஶத் |
ஏதேஷாமேவ வர்ணாநாம் ஶுஶ்ரூஷாமநஸூயயா ||

ఏకమేవతు శూద్రస్య ప్రభుః కర్మ సమాదిశత్ ।
ఏతేషామేవ వర్ణానాం శుశ్రూషామనసూయయా ॥

ஏகமேவது ஶூத்ரஸ்ய - பிரபுகர்மஸமாதிஶத்
ஏதேஷா மேவவர்ணாநாம் - ஶுஶ்ரூஷா மநஸூயயா.

இ-ள். சூத்திரனுக்கு-இந்த மூன்று வருணத்தாருக்கும் பொறுமையின்றிப் பணிசெய்வதொன்றையே முக்கியமான தருமமாக விதித்தார். எ-று.

11-ஆவது அத்தியாயம், 235-ஆவது சுலோகம்.

சாதுர்வருணத்தார் தவங்கள்.

ப்ராஹ்மணஸ்ய தபோ ஜ்ஞாநம் |
தப꞉ க்ஷத்ரஸ்ய ரக்ஷணம் |
வைஶ்யஸ்ய து தபோ வார்த்தா
தப꞉ ஶூத்ரஸ்ய ஸேவநம் ||

బ్రాహ్మణస్య తపోజ్ఞానం తపః క్షత్రస్య రక్షణం ।
వైశ్యస్యతు తపో వార్తా తపః శూద్రస్య సేవనం ॥

ப்ராஹ்மணஸ்ய தபோக்ஞாநம் - தப꞉க்ஷத்ரஸ்யரக்ஷணம்
வைஶ்யஸ்யது தபோவார்த்தா - தபஶூத்ரஸ்யஸேவநம்.

இ-ள். பிராமணனுக்கு ஞானமும், க்ஷத்திரியனுக்குப் பிரஜைகளைக் காத்தலும், வைசியனுக்குப் பயிர் வர்த்தகங்களும், சூத்திரனுக்குப் பணிவிடையுந் தவமாம் எ-று. பணிவிடை என்பதைக் குல்லூகபட்டர் பிராமணப் பணிவிடையென்றார்.

MACNAUGHTEN'S HINDU LAW.

Vol. I, Page 248.

"The meaning is, he (the Judge) shall abjure a Brahmin by saying, if you speak falsely, your truth will be destroyed; a Kshatria by saying, your horse, elephant and weapons will become useless : a Vaisya your cattle, seeds, and gold will be unproductive : a Sudra, he shall abjure by saying, if you speak falsely, all sins will be on your head."

இ-ள். மெக்நாட்டன் துரையாற்செய்யப்பட்ட ஹிந்து நியாயநூல் முதலாவது புத்தகம் 248-ஆவது பக்கத்தில், நியாயாதிபதி, பிரமாணம் வாங்கும்போது பிராமணனிடத்தில் நீ அசத்தியங்கூறுவையானால் உன்னுடைய உண்மையழிந்துவிடு மென்றும், க்ஷத்திரியனிடத்தில் உன்னுடைய குதிரையும், யானையும், ஆயுதங்களும் உனக்குப் பயன்படாவென்றும், வைசியனிடத்தில் உன்னுடைய ஆனிரையும், தானியங்களும், பொன்னும் உனக்குப் பலனாகாவென்றும், சூத்திரனிடத்தில் சகல பாவங்களையும் நீ சுமக்கக்கடவாயென்றும், சொல்லவேண்டும் எ-று.

Page 12, NOTE.

"In the Jatimala or Garland of classes, the orgine of the principal castes is given as follows:—

As regards the regular means of subsistence for the above castes—those for a Bramana are assisting to sacrifice, teaching the Vedas, and receiving gifts; for

a Vaisya merchandise, attending on cattle, and agriculture; for a Sudra, servile attendance on the higher classes."

ஜாதிமாலை 12-ஆவது பக்கத்தில் உத்கிருஷ்டசாதிகளின் உற்பத்தியைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிறதாவது :

பிராமணனுக்கு யாகஞ் செய்வித்தல், வேதம் ஓதுவித்தல், தானம் வாங்குதலுமாம். வைசியனுக்கு வியாபாரஞ் செய்தல், பசுக்காத்தல், பயிர் செய்தலுமாம். சூத்திரனுக்கு மேற்குலத்தாருக்குப் பணிசெய்தலாம் என்பது.

THE MODERN ORATOR EDMUND BURKE.

PAGE 806.

"These people (the Hindus) my lords, from the oldest time, have been distributed into various orders, all hereditary, which are called castes, of which four are the most remarkable; the Brahmins, the Kshatrias, the Vaisyas, and the Sudras; the first, the priests, to whom honors almost divine are paid; the second, the military order; the third, husbandmen, and merchants; the last, the menial, or servile class or caste."

நிகழ்கால சபாப்பிரசங்கியாகிய எட்மண்டு பர்க்குதுரையாற் செய்யப்பட்ட கிரந்தத்தில் 806-ஆவது பக்கத்தில் என தாண்டவர்களே, ஹிந்துக்கள் தொன்று தொட்டுப் பரம்பரையாய் வரப்பட்ட அநேக ஜாதியர்களாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுள் பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திராகிய நால்வரும் உத்கிருஷ்டர்களாம். அவருள் முதல் வகுப்பினர் ஆசாரியர்களாம். அவர்களுக்குச் சற்றேறக் குறையத் தேவர்களுக்குச் சமானமாக மரியாதை செய்கிறார்கள். இரண்டாவதார் யுத்தாங்கத்தாராம். மூன்றாவதார் உழவினர்களும், வர்த்தகர்களுமாம். ஈற்றினர் ஊழியஞ் செய்பவர்களாமென்று சொல்லியிருக்கிறது.

THE MITAKSHARA, CHR. I.S.I.
PAGE 369-371.

"Let a Brahmin acquire wealth by acceptance or the like; a Kshatria by victory and so forth; and Vaisya by agriculture, &c."

"The acceptance of alms, as well as other prescribed modes for a Brahmin; conquest and similar means for a Kshatria; husbandry and the like for a Vaisya; and service and the rest for a Sudra."

"What is gained or earned by agriculture, keeping of cattle, (traffic) and so forth, is for a Vaisya peculiar; and so is. for a Sudra, that which is earned in the form of wages, by obedience to the regenerate and by similar means."

மிதாக்ஷரம் - முதலாவது அத்தியாயம் முதற்பிரிவு 369 - ஆவது முதல் 371 - ஆவது பக்கம் வரையும்.

பிராமணன் திரவியத்தைப் பிறர் கொடுக்கப் பெறுதன் முதலியவற்றாலும், க்ஷத்திரியன் ஜய முதலியவற்றாலும், வைசியன் பயிர் முதலியவற்றாலும், சம்பாதிக்கக்கடவன்.

பிக்ஷையை யங்கீகாரஞ் செய்தலும், குறிக்கப்பட்ட மற்ற மார்க்கங்களும் பிராமணனுக்கும், வெற்றிபெறுதலும் இதுபோல்வனவும் க்ஷத்திரியனுக்கும், பயிர் செய்தலும் இதுபோல்வனவும் வைசியனுக்கும், ஊழிய முதலியவை சூத்திரனுக்குமாக விதிக்கப்பட்டது.

பயிரிடுதலாலும் பசுக்காத்தலாலும் வர்த்தக முதலிய வற்றாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்டது வைசியனுக்கு முக்கியமான தாம். கூலியினாலும் இருபிறப்பினருக்கு ஊழிய முதலியவற்றாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்டது சூத்திரனுக்குரியதாம்.

CALCUTTA REVIEW, No. 29, VOL. 15.

"The commentator says, that it was want of a community to develope the resources of the earth, and

to create the treasures, of which (by anticipation) the Kshatrias were constituted the guardians, that continued to disturb the Creator's mind. Accordingly he made a third order, the Vaisyas."

"The natural duties of the Brahmins are subjugation of the mind and body austerity, sanctity, &c. Those of the Kshatrias are heroism, &c. Those of the Vaisyas are commerce, agriculture and tending on cattle. The duty of the Sudra is to serve the other orders.

கல்கத்தா ரிவியூ என்னும் பத்திரிகை 15 - ஆவது புத்தகம் 29 - ஆவது இலக்கம்.

முன்னரே க்ஷத்திரியர்களைக் காவலராக ஏற்படுத்தப் பட்ட பூமியிலுள்ள பொருள்களை வெளிப்படுத்தற்கும், திரவியங்களைப் பாதுகாத்தற்கும், மனிதர்களுள் ஒரு தொகுதி வேண்டியிருத்தலால் அது கடவுளுடைய மனத்தைக் கவலைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஆகையால், அவர் மூன்றும் வகுப்பினராக வைசியர்களைப் படைத்தார் என்றுரையாசிரியர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

பிராமணர்களுடைய இயற்கைத்தொழிலாவது-தேகேந்திரியங்களை யடக்கலும், தவம் புரிதலும், ஒழுக்கமுமாம். க்ஷத்திரியனுக்கு-வீரத்தன்மையும்; வைசியனுக்கு-வியாபாரமும், பூவிவசாயமும், ஆனிரைகாத்தலும், சூத்திரனுக்கு மேன் மூவருக் கேவல்புரிதலுமாம்.

INDIA (BY REVD. TREVOR).

PARA 39.

It might indeed, almost be thought that some such allegory was present to the mind of the Hindu writer, in which the priest whose lips are to keep knowledge, would naturally spring from the head; the class which is to bear the sword, from the arm; the mercantile and agricultural body, who are the strength of the community, from the loins; and the servile classes from the feet of the Creator.

திரிவர் பாதிரியாரால் எழுதிய இந்திய சரித்திரம்
39 - ஆவது பிரிவு.

ஹிந்து நாலாசிரியர்கள் சில அந்தரார்த்தங்களை மனத்திற் கொண்டு, வேதஞானத்தை யுணர்த்தும் அதரங்களையுடைய ஆசிரிய வகுப்பினர்களை, சிருட்டி கருத்தா தமது சிரத்திலும், ஆயுதங்களைத்தரிக்கும் வகுப்பினர்களை புஜத்திலும், சமுதாயத்தில் யாவருக்கும் உறுதியைத் தரத்தக்க வர்த்தகர் பயிரிடுவோர் இவர்களைத் தொடையிலும், ஊழிய வகுப்பினர்களைப் பாதத்திலும், பிறப்பித்ததாகக் கூறியது உண்மையானதென்றே நினைக்கவேண்டியதா யிருக்கின்றது.

INDIA ITS NATIVES AND MISSIONS
(By BEVD. TREVOR).
PAGE 113.

" Corresponding with this orgin, to the first was assigned the office of teaching and guiding men ; to the second of ruling and bearing arms ; to the third the pursuits of commerce and agriculture ; and to the last, the service of the other seivice of the three.

The word Brahmin is derived from Brahma, signifying prayer, or sacred learning ; in like manner the other castes have been referred to an etymology, importing respectively, protection, agriculture, and service.

இந்தியாவின் சுதேசிகளையும் தூதர்களையும் பற்றித் திரிவரென்னும் பாதிரியாரால் செய்யப்பட்ட ஹிந்துஸ்த்தான் சரித்திரம் - 113-ஆவது பக்கம்.

இந்தப் பூர்வோற்பத்திக்கு, ஒற்றுமையாகவே, மனிதர்களுக்குப் போதித்தலும் வழிகாட்டலும் முதல் வகுப்பினர்களுக்கும், ஆளுதலும் ஆயுதந் தாங்குதலும் இரண்டாம் வகுப்பினர்களுக்கும், வர்த்தகமும் விவசாயமும் மூன்றும் வகுப்பினர்களுக்கும், மேல் மூவருக்கும் பணிசெய்தல் ஈற்று வகுப்பினர்களுக்கும் நியமிக்கப்பட்டன.

பிராமணமென்பது பிரமசப்தத்தி லுண்டாயது. அத ற்கு ஸ்தோத்திரம் அல்லது தேவஸ்மரணை என்றருத்த மாம். இம்முறையே ஏனைய சாதிப்பெயர்களும் சொல் லின் விவகாரப்படி, சம்ரக்ஷணம், விவசாயம், ஊழியமென் னும் பொருளைத்தருகின்றன.

RICKARD'S INDIA.

Vol. I.

There are four great classes, Brahmins, Kshatrias, Vaisyas, and Sudras.

Page 6.

The first is the sacerdotal class ; the second, military, or appointed to defend the people ; the business of the third, commerce, lending at interest, agriculture, and keeping herds of cattle ; and of the fourth, to serve the higher classes.

Page 9.

Miller in his historical view of the English Government, observes that this distribution of the people into clergy, military, husbandmen, and artificers, is to be found everywhere ; and the establishment of the four great castes in the country of Hindustan is precisely of the same nature. The classes of clergy, military husbandmen and craftsmen, are all that is required for the beginnings of civilized life.

ரிக்கார்ட்ஸ் துரையாற் செய்யப்பட்ட இந்தியசரித்திரம்.

முதற்புத்தகம்.

பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய சூத்திரரென நான்கு பெ ரும் வகுப்புக்களிருக்கின்றன.

6-ஆவது பக்கம்.

முதல் வகுப்பினர் ஆசிரியர்கள். இரண்டாம் வகுப்பி னர் வீரர்கள் அல்லது மனிதர்களைப் பாதுகாத்தற்காக ஏற்

படுத்தப்பட்டவர்கள். மூன்றும் வகுப்பினர் தொழில், வர்த்தகம், வட்டிக்குக் கொடுத்தல், விவசாயம், ஆனிரைகாத்தல் முதலியன. நான்காம் வகுப்பினர் உயர் வகுப்பினர்க்கு ஊழியஞ்செய்பவர்.

9-ஆவது பக்கம்.

மில்லர் துரை தனது சரித்திரத்திரத்தில், இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தைப்பற்றிக் கூறவந்த இடத்தில் "ஆசிரியர்கள், வீரர்கள், பயிரிடுங்குடிகள், கம்மாளர் முதலிய தொழிலாளிகள் என்னும் மனிதர்களின் பாகுபாடானது எல்லாவிடங்களிலுங் காணப்படுகின்றது. ஹிந்துஸ்தானத்திலுமிந்தப்பெரிய 4-வகையான சாதி ஏற்பாடானது அதேபிரகாரமாக விருக்கின்றது. நாகரிகமாக வாழத்தொடங்கிய முதற்காலத்திற்கே, ஆசிரியர்கள், வீரர்கள், பயிரிடுங்குடிகள், கம்மியர்கள் என்னும் இந்த 4-வகுப்புக்களும் வேண்டுமானவைகளா யிருக்கின்றன." என்று கூறுகின்றனர்,

WEBSTER'S DICTIONARY.

CASTE.

In Hindustan, a name given by the Portuguese to the several classes into which society is divided, with fixed occupations, which have come down from the earliest ages. The original castes are four:—the Brahmins or sacred order; the Kshatrias or soldiers and rulers; the Vaisyas or husbandmen and merchants; and Sudras or labourers and mechanics.

வெப்ஸ்டர் அகராதி—ஜாதி.

ஹிந்துஸ்தானத்தில் பூர்வந்தொடங்கிப் பரம்பரைபற்றி வந்ததொழில்களாற் பிரிந்தகூட்டமாகிய ஜாதியென்னும்பாகுபாட்டிற்குப்போர்ட்சுகீஸ் தேசத்தாரால் "கியாஸ்ட்டு" என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. பூர்வீகமான ஜாதிகள் நான்காம்: அவற்றுள், 1. பிராமணர்கள் அல்லது பரமார்த்த

மானவர்கள்—2. க்ஷத்திரியர்கள் - வீரர்கள் அல்லது ஆள்பவர்கள்—3. வைசியர்கள்-பயிரிடுங் குடிகள்-வர்த்தகர்கள்—4. சூத்திரர்கள் - வேலைக்காரர்கள் - கம்மாளர்கள் என்பவர்களாம்.

TYTLERS GENERAL HISTORY.

PAGE 273.

The whole body of the people of India was divided into four orders or castes. The highest that of the Brahmins, was devoted to religion and the cultivation of the sciences; to the second belonged the preservation of the state—they were its sovereigns and its magistrates in peace, and its soldiers in war; the third were the husbandmen and merchants; and the fourth, the artisans, labourers, and servants, These are inseperable distinctions and descend from generation to generation More-over the individuals of each class follow invariably the professions of their fore-fathers.

A system of feudalism prevailed in India; the rights to lands flow from the sovereign, to whom a certain duty is payable by the class of husbandmen, who transmit their possession to their children under the same tenure

டைட்லர் துரை பொதுச் சரித்திரம்.

பக்கம் 273.

இந்தியா தேசத்தின் ஜனங்கள் முழுமையும் 4-வகுப்பு அல்லது சாதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். எல்லாரிலும் உயர்ந்தவர்கள் பிராமணர்கள். இவர்கள் சமயாசாரங்களுக்குஞ் சாஸ்திரப்பயிற்சிகளுக்கும் உரியவர்களாக இருக்கிறார்கள்—துவிதர்கள் - இராஜாங்க சம்ரக்ஷகராக இருக்கிறார்கள் - இவர்கள் அரசர்களாகவும், நியாயாதிபதிகளாகவும், யுத்தத்தில் வீரர்களாகவு மிருக்கிறார்கள்—திரிதியர்கள் பயிரிடுங் குடிகளும் - வர்த்தர்களுமாம்—சதுர்த்தர்கள் கம்மாளர்

கள் - பண்ணையாள்கள் தொழிலாளிகளுமாம். இவை நீக்கப் படாத குடிகளாகவும் - வம்ச பரம்பரையாகவும் வருகின்றன. அன்றியும், ஒவ்வொரு வகுப்பினர்களும், தங்கள் முன்னோர் கள் செய்தொழிலையே மாறுபாடின்றித் தொடர்ந்து வருகி றார்கள்.

பரம்பரைப் பாத்தியதை இந்தியாதேசத்தில் எப்போது ம் பரவியிருக்கின்றது. நிலப்பாத்தியதை அரசனிடத்திருந் து வருகின்றது. பயிரிடுங் குடிகள் அவ்வரசனுக்கு நிலவரி கட்டிக் காணியாட்சியின் பாத்தியதையைத் தங்கள் வழிவ ரும் பிள்ளைகளுக்குச் செலுத்திவருகிறார்கள்.

THE VISHNU PURANA, BY H. H. WILSON.

PAGE 96.

The Vayu Purana states that the castes were now first divided according to their occupations having, indeed, previously stated that there was no such distinction in the Kreta age; Brahma now appointed those who were robust and violent to be Kshatrias, to protect the rest; those who were poor and pious, he made Brahmins; those who were of less power but industrious, and addicted to cultivate the ground, he made Vaisyas; whilst the feeble and poor of spirit were constituted Sudras; and he assigned them their several occupations, to prevent that interference with one another which had occurred as long as they recognised no duties peculiar to castes.

விஷ்ணு புராணம், ஹெச். ஹெச்.

உல்ஸன் துரையாற் செய்த மொழிபெயர்ப்பு.

96-ஆவது பக்கம்.

ஜாதிகளானவை முதலில் தொழின் முறைமைப்படி பிரி க்கப்பட்டனவென்று வாயுபுராணத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின் றது. கிரேதாயுகத்தில் உண்மையாகவே இப்படிப்பட்ட வித் தியாசங்களில்லையென்று முன்னர்க்கூறி, இப்போது பிரமா

வானவர் பலமும் உக்கிரமுமுள்ளவர்களை, மற்றவர்களைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு க்ஷத்திரியர்களாக நியமித்தார். ஏழைகளாயும் தேவதாபத்தியுள்ளவர்களாயு மிருக்கப்பட்டவர்களைப் பிராமணர்களாகவும், கொஞ்ச வலியுடையவர்களையும் உழைப்புடையவர்களையும், பூமியை உழுது பயிர் செய்கிறவர்களையும், வைசியர்களாகவும், பலகீனமுந் தைரியக் குறைவுமுடையவர்களைச் சூத்திரர்களாகவும் ஏற்படுத்தினர். சாதியுரிமைத் தொழிலில்லாமையால் நெடுங்காலமாக ஒருவருக்கொருவர் கலப்பிலிருந்ததைத் தடுக்கும்படி பல தொழில்களை யவரவர்களுக்குப் பிரித்து நியமித்தார் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ESSAYS ON THE RELIGION, &c.
PHILOSOPHY OF THE HINDUS
BY COLEBROOKE.

Page 270, 271.

The permanent separation of classes with hereditary professions assigned to each is among the most remarkable institutions of India, and though now less rigidly maintained than heretofore, must still engage attention. One of the authorities I shall use is the "Jatimala" or garland of Classes, an extract from the "Rudra Yamala Tantra," which in some instances corresponds better with usage, and received opinions, than the ordinance of Menu and the great Dharma Purana.

In the first creation, by Brahma, Brahmins proceeded with the Veda, from the mouth of Brahma. From his arms Kshatrias sprung: so from his thighs Vaisyas; from his foot Sudras were produced; all with their females. The Lord of Creation viewing them, said, what shall be your occupations? They replied, we are not our own masters Oh God! command us what to undertake. Viewing and comparing their labours he made the first tribe superior over the rest. As the first had great incli-

nation for the divine sciences, therefore he was a Brahmana. The protector from evil was Kshatria. Him whose profession consists in commerce, which promote the success of wars, for the protection of himself and attendance on cattle, he called Vaisya. The other should voluntarily assist the three tribes, and therefore he became a Sudra; he should humble himsalf at their feet.

PARA 276.

The regular means of subsisteuce for a Brahman are assisting to sacrifice, teaching the Vedas and receiving gifts; for a Vaisya merchandize, attending on cattle and agriculture; for a Sudra, servile attendance on the higher classes.

இந்துக்களின் மதம், தத்துவஞானம் முதலியவைகளைப் பற்றிக்கோல்புறாக் துரையாற் செய்யப்பட்ட வியாசங்கள்.

பக்கம் 270, 271.

தொன்று தொட்டு வருகிற தொழில்களோடு நிலைபெற்றுள்ள சாதி பேதம் இந்தியா தேசத்தின் முக்கிய லக்ஷியமான ஏற்பாடுகளிலிருக்கின்றது. இது முன்னிருந்ததைவிட இப்போது அவ்வளவு பிடிமானமாயில்லா திருந்தபோதிலுங் கவனிக்கத்தக்கதாகவே யிருக்கின்றது. இதற்குறிய சாஸ்திரப்பிரமாணங்கள், மநுவையும் தருமபுராணங்களையும்போல வழக்கத்திற்கு மிகவொற்றுமையுள்ளதும் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும் உருத்திரயாமள தந்திரத்தின் சாரமுமாகிய ஜாதி மாலை ஒன்றிலேயே எடுத்து இங்கு உதகரிக்கிறேன். பிரம சிருட்டியினாரம்பத்தில், பிரமாவின் முகத்திற் பிராமணர்களும், புஜத்தில் க்ஷத்திரியர்களும், தொடையில் வைசியர்களும், பாதத்தில் சூத்திரர்களும், தத்தம் ஸ்திரீகளுடனே தோன்றினார்கள். வேதங்கள் பிராமணருடனே தோன்றின.

சிருட்டி கருத்தா அவர்களைநோக்கி நீங்கள் என்ன தொழில் செய்வீர்களென்றார்? அதற்கு அவர்கள் கர்த்தனே! நாங்கள் சுவாதீன கர்த்தர்களல்லர், ஆகையால் நாங்கள்

செய்ய வேண்டுவதைக் கட்டளையிடும் என்றார்கள். உடனே கருத்தா அவரவர்களின் உழைப்பைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, முதற்சாதியாரை மற்றவர்களுக்கெல்லாந் தலைவராக்கினார். அவர்கள் வேதசாஸ்திரங்களில் பிரியமுடையவர்களாயிருந்த தால், பிராமணர்களானார்கள். துன்பத்தில் நின்றுங்காப்பாற் றுபவர்கள் க்ஷத்திரியர்களானார்கள். தம்மையுந் தமதுநிரை (மந்தை)யையும் பாதுகாத்தலின் நிமித்தமும் வியாபாரத் தொழில் செய்பவர்கள் வைசியர்களாகக் கூறப்பட்டனர். மற் றவர்கள் மூன்று வருணத்தாருக்கும் வலிய உதவி செய்ய வேண்டுமென்றதனால் சூத்திரரானார்கள். இவர்கள் அவர் களின் பாதங்களிற் பணியவேண்டும்.

276-ஆவது பிரிவு.

பிராமணனுக்குக் கிரமமான ஜீவன விருத்தியானது யாகஞ் செய்வித்தலும், வேதம் ஓதுவித்தலும், தானம் வா ங்குதலுமாம். வைசியனுக்கு வியாபாரஞ்செய்தலும், ஆனி ரைகாத்தலும், பயிர் செய்தலுமாம். சூத்திரனுக்கு, மேலவர் களுக்குப் பணிசெய்தலாம் என்று கூறுகிறது.

THE LAND OF THE PERMAUL,

BY F. DAY.

PARA 297.

The remarkable institution of Castes amongst the Hindus, is perhaps a result of their early founders for symbolical representations. What more rational than symbolically it should have been represented that the priests who expounded the law, and were considered the wisest of the people, should have derived their existence from Brahma's mouth, whence the Vedas sprung? That the man of war, living by the strength of his arm, and ruling his fellows by the law of force, should be typified as created from the God's shoulder? That the agricultu-

rist, who by tilling the soil provides sustenance for himself and others, and gives strength enabling man to stand fatigue, should be shown as coming from the divine thighs? Lastly, that those who subsist by manual labour, as artificers, servants and slaves to the higher classes, should be shown as coming from the feet of Brahma, they being the servile races.

பெருமாள் பூமியைக்குறித்து டே என்னும் துரையாற் எழுதியதின் மொழிபெயர்ப்பு 297-ஆவது பிரிவு.

ஹிந்துக்களுள் இலட்சியமான ஜாதி ஏற்பாட்டைப் பூர்வத்தில் ஸ்தாபித்த ஆசாரியர்களால், மனிதர்களுள் மிகுந்தவிவேகிகளென்று மதிக்கத்தக்கவர்களும் தர்மசாஸ்திரங்களுக்கு வியாக்கியானங்கள் செய்தவர்களுமாகிய குருக்கள்மார் வேதங்களுண்டான பிரமாவினது வாயிலுற்பத்தியானார்களென்பதும்; புஜபலத்தினால் ஜீவிக்கிறவர்களும் சாஸ்திரங்களின் வலிமையினால் தம்மவர்களை யாளுகிறவர்களுமாகிய வீரர்கள், புஜத்திலுண்டானார்களென்பதும், தமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நிலங்களையுழுது உணவுண்டாக்கி இளையாதிருக்கும்படிவலிமைக்கொடுக்கிற உழவினர்கள் துடையிலுண்டானார்களென்பதும், முடிவில்மேலவர்களுக்கு ஊழியஞ்செய்பவர்கள் ஆகிய அடிமைகள், கம்மியர்கள் முதலானவர்கள் பாதத்திலுண்டானார்க ளென்பதும், அறிகுறி யளவேயன்றிப் பகுத்தறியும்படியானது மற்றென்னை யிருக்கின்றது.

குலவியற்கை தவறுதொழுகலே நல்லறமெனல்.

பாரதம் - ஆரணியபருவம்.

கௌசிசச்சுருக்கம்.

தன்குலவி யற்கைதவ றுதொழுக றுனே
முன்புரைசெய் நல்லறமெ னப்புகல்வர் முன்னோர்
மன்பலவு யிர்த்தொகைகண் மீதருண்ம னத்தோ
டின்பமடை குற்றனரி கத்தொடுப ரத்தும்.

இவ்விடத்துச் சதுர் வருணோற்பத்தியும் அவர்களின் ஜாதிகளும் சுருக்கிச்கூறப்பட்டன. இனி அவர்களின் ஜாதிகளும் தருமங்களும், ஒழுக்கங்களும், அவரவர்கள் நடக்க வேண்டிய சட்டங்களும் சற்று விரித்துரைக்கப்படும்.

---

1. பிராமணர்.

பிராமணர் முதன்மையாதற்குக்காரணம்.

சதுர்வருணத்திலும் பிராமணர் விராட்டுவின் உன்னதஸ்தானமான முகத்தினிடத்தில் பிறந்ததாலும், முதற்பிறந்தவராதலாலும், வேதங்களை யுடையராதலாலும், தர்ம தேவதை அவதாரமாதலாலும், பூலோக தேவர்களாதலாலும், விப்பிரர்கள் அல்லது விசேஷ ஞானமுடையவராதலாலும், சிவகாருண்ய முடையவராதலாலும், ஒழுக்க முடையவராதலாலும், சாஸ்திர சம்பன்னராதலாலும், ஏனைய வருணத்தாருக்குச் சுபா சுபப் பிரயோசனங்களில் கிரியை நடத்துபவராதலாலும், வேள்வியாதி செய்விப்பவராதலாலும் தாங்கள் தங்களை எல்லாவருணத்திலுஞ் சிறந்தவர்களெனக் கூறுகிறார்கள்.

தேவரினும் பிராமணருயர்ந்தவரேனல்.

அந்தணர் பூலோகதேவர்கள் என்றும், அவர்களுள் தெய்வலோகத்தாரும் அடங்கினவரென்றும், அதனால் தாங்களே எல்லாருள்ளும் சிறந்தவர்கள் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

𑌦𑍈𑌵𑌾𑌧𑍀𑌨𑌂𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌧𑍀𑌨𑌨𑍍𑌤𑍁𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 ।
𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌧𑍀𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑌮𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑍍 ॥

దైవాధీనంజగత్సర్వం మంత్రాధీనంతుదైవతం ।
తన్మంత్రంబ్రాహ్మణాధీనం బ్రాహ్మణామమదైవతం ॥

தைவாதீனஞ் ஜகச்சர்வம் மந்திராதீனந்து தைவதம்
தன்மந்திரம் பிராஹ்மணாதீனம் பிராஹ்மணாமம தைவதம்.

இ-ள். உலகந்தெய்வத்துள்ளடக்கம், அத்தெய்வமோ மந்திரத்துள்ளடக்கம், அம்மந்திரமோ பிராமணர்களுள்ளடக்கம், அதனால் பிராமணர்களே நமக்குத்தெய்வமாம். சகல விதத்தாலும் பிராஹ்மணரையே பூசிக்கவேண்டும். அவர்களே சகலரினும் மேலான தெய்வமாம். இது விபரீதம்!

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌾𑌃 ।
𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

సర్వదా బ్రాహ్మణాః పూజ్యాః ।
పరమం దైవతం హితమ్ ॥

ஸர்வதா பிராஹ்மணா: பூஜ்யா:
பரமந்தைவதம் ஹிதது.

இ-ள். சகல விதத்தாலும் பிராமணர்களே பூசிக்கப் படுவார்கள். அவர்கள் உயர்வாயுள்ள தெய்வத் தன்மையுடையவர்களாம்.

𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 । 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇 ।
𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 । 𑌪𑌾𑌦𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 ॥

పృథివ్యాం యాని తీర్థాని తాని తీర్థాని సాగరే ।
సాగరే సర్వతీర్థాని పాదే విప్రస్య దక్షిణే ॥

பிரிதிவ்யாம்யானி தீர்த்தானி தானிதீர்த்தானி ஸாகரே
ஸாகரே ஸர்வதீர்த்தானி பாதேவிப்பிரஸ்ய தக்ஷிணே.

உலகிலுள்ள சர்வதீர்த்தங்களும் சமுத்திரத்தினிடத்துள்ளனவாம். சமுத்திரத்தினிடத்துள்ள சகலதீர்த்தங்களும் பிராஹ்மணனது வலது பாதத்தினுள்ளனவாம். இது விபரீதம் !

𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌦𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌣𑌮𑌪𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑍇𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃
𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

విప్రపాదోదకం యస్తు కణమప్యావహేన్నరః ।
దేహస్థం పాతకం తస్య సర్వమేవ ప్రణశ్యతి ॥

விப்ரபாதோதகம் யஸ்து கணமப்யாவஹந்நர:
ஶேஷம் பாதகந்தஸ்ய ஸர்வமேவ பிரணஸ்யதி.

இ-ள். ஒருவன் பிராஹ்மணனது பாததீர்த்தத்தில் தோய்வானானால் அவன் தேகத்திலுள்ள சகல பாவங்களும் ஒழியுமாம்.

அங்ஙனமாயின் அவ்வந்தணர்கள் தங்கள் பாவத்தை யொழிப்பதற்குக் கங்கையாதிபுண்ணிய நதிகளிற் ஸ்நானஞ் செய்யப் போவானேன்? ஆதலின் இதுயுக்திக்கு முழு விரோதம்.

திரிமூர்த்திகளினு மேலானவர் அந்தணரேனல்.

சம்பராமாயணம், மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலம்.

தசரதச் சக்கரவர்த்தி ஸ்ரீராம பிரானுக்கு முடிசூட்ட ஆலோசித்த காலத்தில் புத்திசொன்னது.

கரிய மாலினுங் கண்ணுத லானினு
முரிய தாமரை மேலுறை வானினும்
விரியும் பூதமோ ரைந்தினு மெய்யினும்
பெரிய ரந்தணர் பேணுதி யுள்ளத்தால்.

அனைய ராதலி னையவிவ் வெய்யதீ
வினையி னீங்கிய மேலவர் தாளினைப்
புனையுஞ் சென்னியை யாய்ப்புகழ்ந் தேத்துதி
யினிய கூறிநின் றேவின செய்தியால்.

இப்பாடல்களால் திரிமூர்த்திகளினும், பஞ்ச பூதத்தினும், உண்மையினும் அந்தணர் பெரியரென்றும், அவருடைய பாதங்களைப் புகழ்ந்தேத்துகவென்றுங் கூறப்பட்டன.

பிரமனால் சிருட்டிக்கப்பட்ட அந்தணர், அப்பிரமனையும் சிருட்டிக்கும் விஷ்ணு, சிவபிரானுக்கும், பஞ்சபூதத்தினுக்கும் உண்மைக்கும் உயர்ந்தாரெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது முழு விரோதமாம். இராமபிரானே அந்தணரைப் பெரியரென வணக்கவேண்டுமென்று கூறினால் உலகினுள்ள

மாந்தரெல்லாம் மிகப்பயந்து உபசரித்து வணங்குவார்களெனக் கூறியதுபோலுமாம்.

பொழுதுவிடிகிறதும் அஸ்தமிக்கிறதும் அந்தணர்களாலெனல்.

பொழுது விடிகிறதும் அஸ்தமிக்கிறதும் அந்தணர்களாலேயாம். எங்ஙனமென்னில் எங்கே யாககாரிய முதலான சற்கருமங்கள் நடக்கின்றனவோ அங்கே இராக்ஷசர்கள் சென்று, அச்சற் கருமங்களை நடத்தவொட்டாமல் தடுத்து, இடையூறு செய்வது சுபாவமாகையால், அதுபோலச் சூரியன் உதயமாகிற காலத்தில் இராக்கதர்கள் அவனை எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்கிறார்கள். அவர்களின் போருக்காற்றாது சூரியன் ஆறு பரிது [எல்லை] களின் பின்னை வருகிறான்.. அக்காலத்தில் பிராஹ்மணர்கள் ஸ்நானுஷ்டானஞ்செய்து அர்க்கியம் கொடுக்கிறார்கள்; அவ்வர்க்கியத்தின் நீர்த்தாரைகள் அம்பாகச்சென்று அவ்விராக்கதர்களை ஹிம்சித்துத் துரத்துகின்றன. அச்சமயத்தில் சூரியன் உதயமாகி வெளிப்பட்டு வருகிறான். இப்படியே அஸ்தமன காலத்தும் அவ்விராக்கதர்கள் சூரியனைப் பாதாளத்துச்செல்ல வொட்டாமல் எதிர்த்துப் போர்செய்கிறார்கள். அக்காலத்தும் அந்தணர்கள் இறைக்கும் அர்க்கிய சலம் அவ்விராக்கதர்களை ஹிம்சித்துத் துரத்துகின்றது. அதன்மேல் சூரியன் அஸ்தமிக்கிறான் என்பதுவே. இவ்விதமாகத் தினப்படி சூரியன் உதயமாகிறதும் அஸ்தமிக்கிறதும் அந்தணர்களாலேயாம். வேதங்களை நன்றாக ஆராய்ந்துள்ள வேதியன் கொடுக்கிற அர்க்கியத்தைச் சூரியனானவன் ஆகாயத்தில் நின்றும் இறங்கிவந்து ஏற்றுக்கொண்டு மீளவும் ஆகாயத்திற் செல்கிறானென்று இன்னும் அநேக கற்பனைகளைக் கூறுகிறார்கள்.

பிராமணரால் உலகநிலை பெற்றிருக்கின்றதேனல்.

உலகிலுள்ள உயிர்கள் நிலைபெற்றிருப்பதும், அரசன் செங்கோல் நடத்துவதும், மழைபெய்வதும் அந்தணர்களாலே யெனக்கூறுகிறார்கள். பின்வருஞ் செய்யுளில் காண்க.

பாரதம் அநுசாசநபருவம்.

பூதேவர் மகிமையுரைத்த அத்தியாயம்.

அந்தணர்கள் வலியாலே யரசர்செங்கோ னிகழ்வதெலாம்
அந்தணர்க ளொழுக்கத்தா லாருயிர்கள் செறிவதெலாம்
அந்தணர்க ணன்மறையா லருமாரி பொழிவதெலாம்
அந்தணரி லதிகருல கதிலுண்டோ புகலாயே.

ஆயுள்வேண் டினர்செல்வ மாண்மைவேண் டினர்மிக்க
சேயைவேண் டினர்தக்க சிலம்வேண்டி னர்முத்தி
நேயம்வேண் டினர்சுவர்க்க நீடுவேண் டினர்விப்பிரர்
தூயதா ளிற்றொழுது சூழ்வரே யேற்றமென.

இப்பாடலில் ஆயுள்செல்வம் புத்திரப்பேறு மோக்ஷம் முத லியவற்றை விரும்பினவர்கள் அந்தணர்காலில் வந்துவிழ வேண்டுமென்று கூறப்படுகின்றது. அங்ஙனமானால் அந்த ணர் மேற்கூறியவற்றை விரும்பி யாகாதிகருமங்கள் செய்வா னேன்? 23-ஆவது பக்கத்திற் கூறியபடி வேதத்தினை யருள வேண்டும், உணவினை யருளவேண்டும், தனத்தை யருள வேண்டும், பசுவினை யருளவேண்டுமெனக் கடவுளைப் பிரார் த்திப்பானேன்?

பாசம்வேண் டினர்பஞ்ச பாபம்வேண் டினர்தீய
நேசம்வேண் டினராயு நீடுமா நிதிவாழ்வு
நாசம்வேண் டினராய நான்குமா மறையோரைக்
கூசிடா வகைபேசி யிகழ்வரே கொடியோர்கள்.

இப்பாடலில் பஞ்ச பாதகங்களையும் ஏனைய தீமைகளையும் விரும்பினர் பிராமணரை யிகழுவரென்று கூறப்பட்டிருக் கிறது. இது பிராமணர்களை யெவ்விதத்தானுங் குறைகூறப் படாதென்பதற்கு ஒருவாய்ப்பூட்டுப் போலுமாம்.

அந்தணர் அறுதொழில்.

மநு முதல் அத்தியாயம், 88-ஆவது சுலோகம்.

அத்⁴யாபநமத்⁴யயநம் | யஜநம் யாஜநந்ததா² |
தா³நம் ப்ரதிக்³ரஹஞ்சைவ | ஷட்கர்மாண்யக்³ரஜந்மந꞉ |

అధ్యాపనం చాధ్యయనం యజనం యాజనం తథా ।
దానం ప్రతిగ్రహశ్చాపి షట్కర్మాణ్యగ్రజన్మనః ॥

அத்யாபனம் சாத்யயநம் யஜநம் யாஜநந்ததா
தாநம் பிரதிக்கிரஹஸ் சாபி ஷட்கர்மாண்ய கிரஜந்மந:

இ-ள். வேதம் ஓதல், ஓதுவித்தல், யாகஞ்செய்தல், செய்வித்தல், தானங்கொடுத்தல், வாங்குதல் ஆகிய ஆறும் முதற்பிறந்தவராகிய வேதியருக்கு உரியகருமங்களாம்.

பராசரஸ்மிருதி 28½-சுலோகம்.

ஷட்கர்மாபி⁴ரதோ நித்யம் |
தே³வதாதிதி²பூஜக: |
ஹுதஶேஷந்து பு⁴ஞ்ஜாநோ |
ப்³ராஹ்மணோ நாவஸீத³தி ||

షట్కర్మనిరతో నిత్యం దేవతాతిథిపూజకః ।
హుతశేషం తు భుంజానో బ్రాహ్మణో నావసీదతి ॥

ஷட்கர்மாபி ரதோநித்யந தேவதா திதிபூஜக:
ஹுதசேஷந்து புஞ்ஜாநோ பிராஹ்மணோ நாவஸீததி.

இ-ள். அறுவகைத் தொழிலினிடத்தும் நிரம்பிய விருப்பமுடையவனும், நித்தமும் தேவர்களையும் அதிதிகளையும் பூசிப்பவனும், வேள்விசெய்து மிக்க அவியின் சேடத்தைப் புசிப்பவனுமாகிய அந்தணன் கெடுவதில்லை. அவி = தேவர்பொருட்டுச் சமைத்த சோறு.

அந்தணர்களின் நித்தியகருமம்.

பராசரம் சுலோகம் 40½.

ஸந்த்⁴யா ஸ்நாநம் ஜபோ ஹோமோ |
தே³வதாநாஞ்ச பூஜநம் |
ஆதித்²யம் வைஶ்வதே³வஞ்ச |
ஷட்கர்மாணி தி³நே தி³நே ||

సంధ్యాస్నానంజపోహోమోదేవతానాంచపూజనం ।
ఆతిథ్యంవైశ్వదేవంచ షట్కర్మాణి దినేదినే ॥

ஸந்தியா ஸ்நாநஞ் ஜபோஹோமோ
தேவதாநாஞ்ச பூஜநம்
ஆதித்யம் வைஸ்வதேவஞ்ச
ஷட்கர்மாணி திநேதிநே.

இ-ள். ஸ்நானஞ் செய்வதோடு சந்தியாவந்தனம், ஜபம் ஹோமம், தேவதாபூசை, விருந்துபசரித்தல், வைஸ்வதேவம் ஆகிய ஷட்கர்மங்களையும் அந்தணராயுள்ளவர் தினந்தோறுஞ் செய்யத்தக்கவர்.

அந்தணரின் சிரௌதகருமம் ஸ்மார்த்த கருமங்கள்.

அந்தணனுக்குரிய முக்கிய கருமங்கள், பிராஹ்மம், தெய்வம் என இருவகையாம்.

ஹாரீதர்.

த்விவிதோ ஹி ஸம்ஸ்காரோ பவதி ।
ப்ராஹ்மோ தைவஶ்சேதி ।
தத்ர கர்பாதாநாதி: ஸ்மார்தோ ப்ராஹ்ம: ।
பாகயஜ்ஞஹவிர்யஜ்ஞா: ஸௌம்யஶ்ச தைவா: ॥
ப்ராஹ்மேண ஸம்ஸ்க்ருதஸ்த்ருஷீணாம் ।
ஸமாநம் ஸாயுஜ்யம் கச்சதி ।
தைவேநோத்தரேண ஸம்ஸ்க்ருதோ தேவாநாம் ।
ஸமாநதாம் ஸாயுஜ்யம் கச்சதி ॥

ద్వివిధో హి సంస్కారో భవతి
బ్రాహ్మో దైవశ్చేతి
తత్ర గర్భాధానాదిః స్మార్తో బ్రాహ్మః
పాకయజ్ఞహవిర్యజ్ఞాః సౌమ్యశ్చ దైవాః

బ్రాహ్మణసంస్కృతఋషీణాం
సమానం సాయుజ్యం గచ్ఛతి
దైవేనోత్తరేణసంస్కృతో దేవానాం
సమానతాం సాయుజ్యం గచ్ఛతి ॥

த்விவிதோஹி ஸம்ஸ்காரோபவதி
பிராஹ்மோ தைவஸ்சேதி
தத்திர கர்ப்பாதாநாதி:
ஸ்மார்த்தோ பிராஹ்ம:
பாகயக்ஞ ஹவிர்யக்ஞாஸ்
ஸௌமியாஸ் சதைவோ
பிராஹ்மண ஸம்ஸ்கிருத ருஷிணும்
ஸமாநம் ஸாயுஜ்யங்கச்சதி
தைவெநெதரேண ஸம்ஸ்கிருதோ தேவாணும்
ஸமானதாம் ஸாயுஜ்யங்கச்சதி.

இ - ள். கருமங்கள், பிரமம் என்றும் தெய்வம் என்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் மிருதிகளிற் கூறும் கருப்பாதான முதலிய கருமங்கள் பிரமமாம். பாகவேள்வி அவிவேள்வி சோமசமத்தை என்னும் கருமங்கள் தெய்வமாம். பிரமத்தில் திருந்தினவன் இருடியர்களோடு கலப்பன். தெய்வத்தில் திருந்தினவன் தேவர்களோடு கலப்பன்.

அவ்விருவகைக் கருமத்தின்றொகை.

கௌதமர்.

𑌗𑌰𑍍𑌭𑌾𑌧𑌾𑌨 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌵𑌨 𑌸𑍀𑌮𑌨𑍍𑌤𑍋𑌨𑍍𑌨𑌯𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌮𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌨 𑌚𑍌𑌲𑍋𑌪𑌨𑌯𑌨 𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌹𑌧𑌰𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌪𑌂𑌚𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌵𑌣𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌯𑌣𑍇 𑌚𑍈𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌵𑌯𑍁𑌜𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌪𑌾𑌕𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌸𑍋𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌃 ॥

గర్భాధాన పుంసవన సీమంతోన్నయన జాతకర్మనామ కరణాన్న ప్రాశన చౌలోపనయనానిచ చత్వారి వేద వ్రతాని స్నానం సహధర్మ చారిణీ సంయోగః పంచానాం యజ్ఞానామనుష్ఠాన మష్టకాన్వష్టకా పార్వణ శ్రాద్ధం శ్రావణ్యాగ్రయణ చైత్ర్యాశ్వయుజేచేతి సప్తపాక యజ్ఞాస్సప్త హవిర్యజ్ఞాస్సప్త సోమసంస్థా ఇత్యేతే చత్వారింశత్సంస్కారాః ॥

கர்ப்பாதான பும்ஸவன ஸீமந்தோன்னயந ஜாதகர்ம நாமகரணான்ன பிராஸன சௌலோபநயனானிச சத்வாரி வேத பிரதானிஸ்நானம் ஸஹ தர்ம சாரிணி ஸம்யோக: பஞ்சாநாம் யக்ஞாநாமநுஷ்டாந மஷ்டகான் வஷ்டகாபார் வண சிராத்தம் சிராவண்யாகிரயணே. சைத்திரியாஸ்வயுஜே சேதி ஸப்தபாக யக்ஞாஸ் ஸப்த ஹவிர்யக்ஞாஸ் ஸப்த ஸோம ஸம்ஸ்தா இத்யே தேசத்வாரிம் ஸத்ஸமஸ்காரா:

அந்தணன் செய்யவேண்டிய சத்சம்ஸ்காரம் நாற்பதாம் அவற்றுள்.

ஸ்மார்த்த கருமங்கள் அல்லது பிரம கருமங்கள் 16.	சிரௌத கருமங்கள் அல்லது தெய்வ கருமங்கள் 24.

சோடச கருமம்.

1. சர்ப்பாதானம்.
2. புஸவனம்.
3. சீமந்தம்.
4. சாதகருமம்.
5. நாமகரணம்.
6. அன்னப்பிராசனம்.
7. சௌளம்.
8. உபநயனம்.
9. பிரஜாபத்தியம்.
10. சௌமியம்.
11. ஆக்நேயம்.
12. வைவஸ் தேவம்.
13. ஸ்நாதகம்.
14. விவாகம். ஆக 14.

மேற்கண்ட பதினான்குடன் நாமகரணத்தின் பின்னர் (1) நிஷ்கருமணம் — சந்திர மிதிப்பித்தல் சந்திர தெரிசனம். (2) சூர்யாவலோகனம் — சூரிய தெரிசனம் ஆக இவ்விரண்டினையுஞ் சேர்த்து 16-கருமங்களெனக் கூறுவர்.

சிலர் மேற்கண்ட 14 உடன் அந்தியேஷ்டி — பிரேதகர்மம், சபிண்டீகரணம்—சொர்க்காரோகணம் ஆக இவ்விரண்டுஞ் சேர்த்துப் பதினாறெனக் கூறுவர்.

ஐம்பெரும்வேள்வி.

1. பிரமவேள்வி.
2. தெய்வவேள்வி.
3. பிதுர்வேள்வி.
4. மானுடவேள்வி,
5. பூதவேள்வி. ஆக 5.

பாக எச்ச சமஸ்தை.

1. அஷ்டகா சிரார்த்தம்.
2. அந்வஷ்டகா சிராத்தம்.
3. பார்வண சிராத்தம்.
4. சிராவணி.
5. ஆக்கிரஹாயணி.
6. சைத்திரி.
7. ஆசுவயுஜி. ஆக 7.

ஹவிர் எச்ச சமஸ்தை.

1. அக்கினி ஆதானம்.
2. அக்கினி ஹோத்திரம்.
3. தரிஸபூர்ண யாசங்கள்.
4. ஆக்கிரயணம்.
5. சாதுர் மாசியம்.
6. நிருடபசுபக்தம்.
7. சௌத்திராமணி. ஆக 7.

சோம சமஸ்தை.

1. அக்னிஷ்டோமம்.
2. அத்தியக்கினிஷ்டோமம்.
3. உக்தியம்.
4. ஷோடசி
5. வாஜபேயம்.
6. அதிராத்திரம்.
7. அப்தோரியாமம். ஆக 7.

26

ஸ்மார்த்த கருமம் சோடச கிரியை பதினறனுள்	14
சிரௌத கருமம்	26
ஆக கருமங்கள் ...	40

சோடசகிரியை செய்யும் வகை.

1. கருப்பாதானம்—இது பிண்டோற்பத்தி செய்தற் பொருட்டு விவாகமான பெண் பூத்தநாள் நான்கிற்குமேல் 16-நாளுக்குட் செய்யுங்கிரியையாம்.

2. பும்ஸவனம்—இது பிண்டம் அசைவு அடைதற்கு முன்பே 2-ஆவது மாதம் அல்லது 3-வது மாதத்தில் தரித்த கரு ஆண்மகவாகவேண்டிச் செய்யுங்கிரியையாம்.

3. சீமந்தம்—இது கருப்பத்திருத்தமாம். இக்கருமம் 3-ஆவது மாதமுதல் 9-ஆவது மாதவரையில் அவரவர் மரபின் வழக்கப்படி செய்தலாம். கருப்பத்திருத்தமில்லாது பிறந்தபிள்ளை விராத்தியனும்.

4. சாதகருமம்—இது குழந்தை பிறந்து நீராடினவுடன் கொப்பூழ்க்கொடி யறுப்பதற்குமுன் செய்யவேண்டிய கிரியையாம். அதாவது புதல்வன் பிறந்த மாத்திரத்தில் தந்தைதரித்திருக்கும் வஸ்திரத்தோடு ஸ்நானஞ்செய்து, பொன் வெள்ளி தான்யங்களைத் தானஞ்செய்தபின், பொன் தேன் நெய் சேர்த்திழைத்துச் சிசுவுக்குச் செவ்வெண்ணெய் புகட்டுதலுடன் பிதுர்களுக்கு இரண்ய சிராத்தஞ்செய்தலாம்.

5. நாமகரணம்—இது பிறந்த மகவுக்கு 10 அல்லது 12-16-வது நாள்களில் பிறந்த நட்சத்திரத்தைக் குறிக்கும் அட்சரங்களை முதலாகக்கொண்ட பெயரிடுவதாம். அல்லது பாட்டன் முதலினோர் பெயரை இடுவதாம். இப்பெயரும் தகப்பன் பாட்டன் முதலியோரால் இடவேண்டும். அந்தணனுக்குச் சுபத்தையும், க்ஷத்திரியனுக்கு வீரியத்தையும், வைசியனுக்குச் செல்வத்தையும், சூத்திரனுக்கு அடக்கத்தையும், ஸ்திரீகளுக்கு நதி மலர் சுகந்தம் வல்லி முதலியவற்றையும் குறிக்கும் பெயரேயிடவேண்டும். அங்ஙனம் பெயரிடு மிடத்தும் அப்பெயரின் முடிவில் சதுர்வருணத்தாருக்கும் முறையே சருமன் வருமன் குத்தன் தாசன் என வருணத்தை விளக்கும்படி இடவேண்டும்.

6. சூர்யாவலோகனம்—மூன்றாந்திங்களில் குழந்தை சூரியனைத் தரிசிக்கச்செய்தலாம்.

7. நிஷ்கருமணம்—இது நான்காந்திங்களில் குழந்தை சந்திரனைத் தரிசிக்கச்செய்தலும் சந்தி மிதிப்பிக்கச்செய்தலுமாம். சந்திமிதிப்பித்தல்-குழந்தையை வெளியே கொண்டு போவதாம்.

8. அன்னப்பிராசனம்—இது 6-ஆவது அல்லது 8-ஆவது திங்களில் விதிப்படி குழந்தை அன்னம் உண்ணச்செய்தலாம். பெண் குழந்தைகளுக்கு 5-முதலிய ஒற்றைப்பட்ட மாதங்களில் உண்பிக்கவேண்டும்.

9. சௌளம் அல்லது சூடாகரணம்—இது குழந்தைக்கு 1-3 அல்லது 5-ஆவது ஆண்டில் மயிர் களையச்செய்வித்தலாம்.

10. உபநயனம்—இது குழந்தைக்கு உளக்கண்ணைத் திறப்பித்தல் அல்லது தீக்ஷை செய்தலாம். இக்கிரியை பிறந்த 3-ஆண்டுக்குள் வேதியனுக்கும், 11-ஆண்டுக்குள் க்ஷத்திரியனுக்கும், 12-ஆண்டுக்குள் வைசியனுக்கும், செய்யவேண்டும். பிரமவொளியை விரும்பின வேதியனுக்கு 5-வலியை விரும்பிய வேந்தனுக்கு 6-பொருளை விரும்பிய வைசியனுக்கு 8-ஆவது ஆண்டு உபநயனகாலமாம். இது தவறினல் வேதியனுக்கு 16-க்ஷத்திரியனுக்கு 22-வைசியனுக்கு 24-வருடங்களுக்குட் செய்யவேண்டும்.

கர்ப்பாதான மந்திரத்தாலும் சீமந்த ஓமத்தாலும் சாதகர்மம் நாமகரணம் அன்னப்பிராசனம் சௌளம் உபநயனம் இவைகளாலும் துவிஜர்கள் சம்போகஞ் செய்யக்கூடாத தினத்தில் செய்ததனற், றுங்களுற்பத்தியான தோஷமும் மாதாவின் கர்ப்பத்தில் வசித்த தோஷமும் குழந்தைகளுக்கு நீங்கும். (மநு 2-27.)

11-முதல் 14-வரையிலுள்ள பிரசாபத்திய விரதம் சௌமிய விரதம் ஆக்னேய விரதம் வைசுவதேவ விரதம்

இவை நான்கும் பிரமசரியாச்சிரமத்தில் அநுட்டிக்கவேண்டிய விரதங்களாம்.

15. ஸ்நாதககருமம்—இது வேதமோதலின் முடிவில் ஆசாரியருக்கு வேண்டுவனவாயதட்சணை கொடுத்து அவரது கட்டளையால் பிரமராச்சிய பட்டாபிஷேகம்போன்ற அபிஷேகம் செய்து கொள்ளுதலாம். இக்கருமமேற்றவன் அது முதல் இரண்டு முப்புரிநூல், கமண்டலம், குடை, வெள்ளை நிறமுள்ள தலையாடை, பாதுகை, பாதரட்சை, பொற்குண்டலம் தருப்பைக்கட்டு இவற்றைத் தரித்தல்வேண்டும். தலைமயிர் நகம் களைந்து சுத்தனாக இருக்கவேண்டும். பூமாலை சூடலாம், சந்தனம் பூசலாம்; பார்வைக்கு விரும்பத்தக்கவனாக இருக்கவேண்டும்.

16. விவாகம்—இது சுஜாதியில் இலக்கணம அமைந்த மாதினை மனைவியாக மணம்புரிதலாம்.

இக்கிரியைகளை வேறுவிதமாகவுங் கூறுவர்.

1. ருதுசங்கமனம்—நாயகியினது ருது காலத்தில் நாயகன் நாயகியைக் கூடும்படி செய்யுங்கிரியை.

2. கருப்பாதானம்—கருப்பந் தரிக்கும்படி செய்யுங் கிரியை.

3. பும்ஸவனம்—ஆண்மகவு பிறக்கும் மருந்து பிழியுங் கிரியை.

4. சீமந்தம்—பன்றி முள்ளினால் தலைமயிரைவகிர்ந்து செய்யுங்கிரியை.

5. சாதகன்மம்—புத்திரோற்பத்தியாய காலத்துச்செய்யுங் கிரியை.

6. உத்தாபனம்—பிறந்தவறையினின்றுங் குழந்தையை வேறிடத்துச் சேர்ப்பிக்குங் கிரியை.

7. நாமகரணம்—பெயரிடுங் காலத்துச் செய்யுங் கிரியை.

8. அன்னப்பிராசனம்—சோறூட்டுங் கிரியை.

9. பிரவாசம்—குழந்தையை ஆலயத்திற்குக்கொண்டு போகுங்கிரியை.

10. பிண்டவிருத்தி—குழந்தையை வளர்க்குங்கிரியை.

11. சௌளம்—மயிர்களையுங் கிரியை.

12. உபநயனம்—ஞானக்கண் திறப்பித்தல் - அல்லது தீட்சை செய்யுங் கிரியை.

13. காண்டோபக்கிரமணம்—வேதாத்தியயனம் ஆரம்பிக்குங் கிரியை.

14. காண்டமோசனம் — வேதாத்தியயன முடிக்குங் கிரியை.

15. சமாவர்த்தநம்—பிரமசரிய விரதத்தை முடிக்குங் கிரியை.

16. விவாகம்—மகளிரை மணம்புரியுங் கிரியை. இம்முறையை,

திருவானைக்காப்புராணம்.

கோச்செங்கணார் வழிபடுபடலம்.

பூணிருது சங்கமாங் கருப்பா தானம்
புஞ்சவனம் சீமந்தஞ் சாத கன்மம்
பேணுமுத்தா பநம்நாம கரண மன்னப்
பிராசநமே பிரவாசம் பிண்ட விர்த்தி
காணவுறுஞ் சவுளமுப நயநங் காண்டோ
பக்கிரம ணங்காண்ட மோச னஞ்சீர்
மாணுசமா வர்த்தநமே விவாக மின்ன
வகுத்தபதி னாறுமென மதிக்க மன்னா.
என்னுஞ் செய்யுளா லறிக.

இவற்றுட் உத்தாபனத்தைச் சாதகன்மத்துளடக்கியும், அன்னப்பிராசனத்தைப் பிண்டவிருத்தியுளடக்கியும், காண்டோபக் கிரமணத்தை உபநயனத்துளடக்கியும், அக்கரு

மங்களைப் பதின்மூன்ருகக்கொண்டு, அவற்றுடன் பிரேத கன்மம் சபிண்டீகரணம் விஷ்ணுபலியென மூன்று கருமங்களையுமுடன்கூட்டி, பதினருகக் கொள்வர். சிலர் இதற்குப் பிரமாணம் பின்வரும் செய்யுளாலறிக.

பின்ன ரிங்நால் பிரேதசமக் காரத்தோடு
பிறங்குசபிண் டீகரணம் பேசு மீங்குச்
சொன்னவற்று ளுபநயனம் சாத கன்மத்
துறையினுஞ்சோ றாட்டுதலிற் பிண்ட விர்த்தி
தன்னையுநல் லுபநயநந் தனிற்காண் டோபக்
கிரமணந்தன் னையுமடக்கித் தகநா லொன்று
நன்னர்விண்டு பலியசுபத் திரண்டுங் கூட்டி
நவிலும்விண்டு பலிசேமங் தத்தி னண்ணும்.

சிரெளத ஸமஸ்காரங்களை விரிக்கிற் பெருகும். அவைகள் பராசரஸ்மிருதியில் விரித்துரைக்கப் படுகின்றன. ஆங்குணர்க.

ஆச்சிரம பேதம்.

பிரமசரிய ஆச்சிரமம்.

இருபிறப்பாளனை பாலியன் உபநயனுதிகருமங்களான பின் வேதாத்தியயனம், தருமசாஸ்திரம் ஆகிய இவைகளை யறியவேண்டியிருப்பதால் பிரமசரிய வேடங்கொள்ளவேண்டும். அக்காலத்து முஞ்சிப்புல் முறுவற்புல் சணல்நார் இவற்றையே பிரம க்ஷத்திரிய வைசியர் ஆகிய மூவரும் அரைஞாணாகவும், கரியமான்றேல் புள்ளிமான்றேல் ஆட்டின்றேல் இவற்றை முறையே மூவரும் உத்தரீயமாகவும், பஞ்சிநூல் சணல்நார் வெள்ளாட்டின் மயிர் இவற்றை முறையே மூவரும் உபவீதமாகவுந் தரிக்கவேண்டும்.

வேதியன் வில்வக்கோல் அல்லது முருக்கங்கோலும், க்ஷத்திரியன் ஆல் அல்லது கருங்காலிக்கோலும், வைசியன் அரசு அல்லது அத்திக்கோலுந் தண்டமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

பிரமசாரி காலையிலெழுந்து சூரியனை வணங்கிப் பிக்ஷைக்குப் புறப்படவேண்டும். சமித்துக்கள் கொண்டுவந்து ஹோமஞ்செய்யவேண்டும்.

பிரமசாரி வேதத்தை ஓதுவிக்கும் ஆசாரியனுக்குச் சிசுருஷைசெய்து வணங்கி வடக்குமுகமாகவேனும் கிழக்குமுகமாகவேனுங் கைகளைக்கட்டிக்கொண்டு வேதம் ஓதல்வேண்டும். வேதமோதத் தொடங்குங்கால் சொல்லென்றால் ஓதவேண்டும்; நில் என்றால் நிறுத்தவேண்டும். சந்தனம், பூமாலை தாம்பூலம் முதலிய போகபோக்கியங்களை அநுபவிக்கலாகாது.

பெண்கள் சமீபத்திருத்தலும், அவர்களோடு வசனிப்பதும், கீதங்கேட்டலும், கூத்துப்பார்த்தலுஞ்செய்தலாகாது.

ஆசாரியரிடத்து ஓதற்பாலனவாகிய வேதமுதலியவைகளை அருத்தஞானம் வருமளவும் ஓதல்வேண்டும்.

வேதங்களை யோதினனாயினும், அவைகளின் பொருளை யுணரானாயின், சும்மா கத்துகின்ற காகத்துக்குச் சமானமாவன். ஆதலின் வேதார்த்த ஞானந்தெரிந்தவுடன் ஆசாரியரிடந் தட்சிணை தந்து ஆஞ்ஞைபெற்று இல்லறத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டும்.

ஒவ்வோர் வேதத்திற்கும் பன்னிரண்டு பன்னிரண்டு யாண்டு அல்லது அவ்வைந்தியாண்டாகவாயினும் பிரமசரிய விரதஞ்செய்யவேண்டும். முழுவதுங்கற்கும் வரையெனச் சிலர் கூறுவர். இதற்குப் பிரமாணம் பராசரம் ஆசாரகாண்டம் 2-ஆம் அத்தியாயம் 52-ஆவது பக்கத்திற்காண்க.

கிருகஸ்தாச்சிரமம்.

பிரமசரிய ஆச்சிரமத்திலிருந்து வேதங்களை நன்றாகக் கற்றுணர்ந்து ஆசாரியன் ஆஞ்ஞையின்படி சமாவாத்தனஞ்செய்துமுடித்து, பிரம க்ஷத்திரிய வைசியராயுள்ள பிரமசாரிகள் தத்தங்கிருகத்தையடைந்து தாய்தந்தையரை வணங்கி

அவர்கள் கருத்தின்படி தத்தம் சுயகுலத்தில் சுயகோத்திரமில்லாமல், நோய்பழியில்லாத நல்லகுடும்பத்தில் பிறந்த நற்குண நற்செய்கையுடைய மகளிரை மணந்து அவ்வவ் வருணத்திற்குரிய ஷட்கருமமுஞ்செய்து,

பழியஞ்சிப் பாத்தூ ணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்.

என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி பழிபாவத்துக்கஞ்சினவனும்,

நன்றே தரினு நடுவிகந்தா மாக்கத்தை
யன்றே யொழிய விடல்.

என்றபடி நல்வழியில் பொருள் தேடிக் கொலை, களவு, கள், காமம், அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னச்சொல் இவைமுதலிய தீக்குணங்களையகற்றி, கூடாவொழுக்கமகன்று, அறிவு ஒழுக்கம், சத்தியம், கல்வி, தயை, சாந்தம், பொறுமை, இன்சொல்லாதி நற்குணங்களைப் பூஷணமாகக்கொண்டு பெரியோரைப்பேணிச்சுற்றந்தழுவித் தாய், தந்தையர், குரு, தெய்வங்களையுபசரித்துத், தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தினர்சுற்றத்தார் * தான் என்னும் ஐம்பெரும்வேள்வியாற்றி, துறந்தாரையும் துவ்வாதவரையும் உண்பித்து, நல்லபுதல்வர்களைப் பெற்று, ஆத்மார்த்தத்திற்குரிய செபம் தவம் ஹோமம் சிவார்ச்சனை ஏனைய தேவதாராதனைகளைச்செய்து, வேதாகமஸ்மிருதி இதிகாசபுராணங்களை ஆராய்ச்சிசெய்து, நித்திய நைமித்திய கருமங்களில் வழுவாதிருந்து, இல்லறதருமத்தை நடத்திவரின் மேலான கதியடைவன்.

வானப்பிரஸ்தாச்சிரமம்.

மநு 6-வது அத்தியாயம்.

1. விரதானுஷ்டானமுள்ள துவிஜன் மேற்கூறியபடி கிருகஸ்தாச்சிரமத்திலிருந்து பரிசுத்தனாய் இந்திரியங்களை

* தான் என்பது தானும் தன்னுதிர சம்பந்தமான பெண்டு பிள்ளைகளுமெனக்கொள்க.

யடக்கிக்கொண்டு வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தை அடைந்து தபோவனத்தில் வசிக்கவேண்டும். தான் தனித்தாவது தன் மனையியுடன் கூடவாவது வனத்திற்போகவேண்டும்.

4. அக்கினி ஹோத்திரத்தையும் சுருக்கு சுருவமுதலிய ஹோமபாத்திரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டும்.

5. சாலியன்னம் பற்பலகாய் கிழங்கு பழம் இவைகளால் கிருகஸ்தாச்சிரமத்திற் சொல்லிய பஞ்சமகா எக்கியங்களையும் விதிப்படி செய்யவேண்டும்.

6. மான்றேல் முதலியவற்றை யாவது, மரவுரியை யாவது தரிக்கவேண்டும். காலை மாலைகளில் ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும். சடை, மீசை, தாடி, நகம் இவைகளை வளர்க்கவேண்டும்.

14. தேன் மாமிசம் காளான் அழிஞ்சிற்பழம் இவைகளை நீக்கவேண்டும்.

23. கிரீஷ்மகாலத்தில் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்துகொண்டும் மழைக் காலத்தில் மழையிலிருந்துகொண்டும் பனிக்காலத்தில் ஈரத்துணியைப் போர்த்துக்கொண்டும் தவஞ்செய்யவேண்டும்.

28. ஊர்களிற்சென்று பிக்ஷை எடுத்துண்ணலாம்.

31. அதிகவயதானபின்பு ஈசானதிக்கில் தன் தேகம் அழிகிறவரையில் ஜலத்தையும், காற்றையும் புசித்துக்கொண்டு மகாப்பிரஸ்தானமாயும் போகலாம்.

32. இவ்விதமாக எதையாவது ஒன்றை அநுஷ்டித்துத் தன் சரீரத்தை விடுகிறவன் பிரமலோகத்தில் மேலான சுகத்தை யடைவன்.

சந்நியாசி ஆச்சிரமம்.

மநு 6-வது அத்தியாயம்.

34. பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், இவைகளை வரிசைக்கிரமத்திலடைந்து அந்தந்த ஆச்சிரமங்களில் செய்யவேண்டிய ஹோமம், பலி, பிட்சைபோடுதல் இவைகளைச்செய்து இளைப்படைந்தவனுய் அவைகளை நீக்கிச் சந்நியாசம் செய்துகொண்டால் மேலான சுகத்தையடைவன்.

41. சந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்டவன் கமண்டலம் தண்டம் பவித்திரம் இவை முதலானவற்றைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். விஷய போகங்களில் விருப்ப மில்லாதவனுக இருக்கவேண்டும். மௌனவிரதம் பூண்டிருக்கவேண்டும்.

42. ஒருவர் சகாயமின்றி ஏகனுய்ப் பரமாத்மாவைச் சிந்திக்கிறவனுக்கு மோக்ஷசித்தி யுண்டாகிறதை நன்ருக அறிந்து, தானுமப்படியே தனியாய்ச் சஞ்சரிக்கவேண்டும். அப்படிச் சஞ்சரிப்பவனுக்கு ஒருவருடைய சேர்க்கை பிரிவு ஆகிய இவைகளால் சுகதுக்கம் நேரிடா.

43. கிருக மில்லாதவனுயும், சமையல் செய்யாதவனுயும், ஊரில் பிட்சை எடுத்துண்ணவேண்டும். நோய்க்கு மருந்துண்ணுதவனுயும், ஸ்திரபுத்தியும் பிரம சிந்தனையுமுடையவனுயும், இரவும் பகலும் காட்டில் வசிக்கவேண்டும்.

52. தலைமயிர் நகம் மீசை இவைகளைக்களைந்து கமண்டலம், திரிதண்டம், சருப்பை, காஷாயம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு யாவரையும் துன்பப்படுத்தாமல் ஜிதேந்திரியனுய் ஓரிடத்திலும் நிலைபெற்றிராமல் தேசசஞ்சாரஞ் செய்யவேண்டும்.

54. தேங்காய்ப்பாத்திரம், சுரைக்குடுக்கை, மரப்பாத்திரம், தொன்னை, மண்பாத்திரம், மூங்கிற்படி இவைகள் சந்நியாசியின் பாத்திரங்களென்று கூறப்படுகின்றன.

55. ஒருவேளை பிக்ஷையெடுக்கவேண்டும். அதையும் அதிகமாக எடுத்தல்கூடாது. அதிகமாய் உணவு கொண்டால் மனம் விடயத்திற்செல்லும்.

96. தாம்பூலம் சந்தனம் பூமாலை ஆபரணமுதலிய போக்கியப்பொருள்களை அநுபவித்தலும், கீதங்கேட்டலும், கூத்துப்பார்த்தலும், பெண்களை யிச்சித்தலும், அவர்களுடன் பழகலும், கோயில் அதிகாரஞ்செய்தலும், அரசரை அடுத்தலும், காஷாயவஸ்திரம் முழங்காலின்கீழ்ப்பட உடுத்தலுமாகாவாம். இந்தப்பிரகாரம் சமஸ்த கர்மங்களையும், நீக்கிவிட்டுத் தான் நற்கதி யடையும்பொருட்டு முயற்சியுடையவனாய் ஒன்றிலும் பற்றில்லாதவனாய்ச்சந்நியாசம் செய்துகொள்ளுகிறவன் பாவத்தைப் போக்கி மேலான கதியை யடைகிறான்.

பிராமணாதியர்களின் ஜீவன விருத்திகள்.

மநு 4-ஆவது அத்தியாயம்.

3. போக விருப்பமின்றிச் சாஸ்திரப்படி மாதா பிதா முதலிய குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்கும், தன் பிராண சம்ரக்ஷணைக்கும் உபயோகமான தன தானியங்களை யுலகத்தாரால் நிந்திக்கப்படாதனவாயும் சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டனவாயு மிருக்கிற மேற்சொல்லப்போகிற காரியங்களாலே சம்பாதிக்கவேண்டும்.

4. ருதம், அமிர்தம், மிர்தம், பிரமிர்தம், சத்தியா நிர்தம் இவை ஐந்தினாலும் பொருளைச் சம்பாதிக்கலாம். சுநக விருத்தியினால் ஆபத்தில்லாதபோது ஒருக்காலும் ஜீவிக்கக் கூடாது.

5. (1) கழனியிலும், மற்ற இடத்திலும் சிந்தின நெல்லை இரண்டு விரலால் பொறுக்குவதும், மேற்சொன்ன இடங்களில் கதிர் நெல்லைப் பொறுக்குவதும், ருதம் என்பதாம். (2) தான் யாசியாமலே வருகின்றவை

அமிர்தம் என்பதாம். (3) தான் யாசித்து வருகின்றவை மிர்தம் என்பதாம். (4) பயிரிடுவது பிரமிர்தம் என்பதாம்.

6. (4) வியாபாரஞ்செய்வது சத்தியமிர்தம் என்பதாம். பிராமணன் இதனாலும் ஜீவிக்கலாம். (5) சேவக விருத்தியானது ஈனமாக மதிக்கப்படுவதாலும், யஜமானன் பயமுறுத்தற் குட்படுத்தலாலும், நாயின் பிழைப்புக்குச் சரியானதாலும், சுநக விருத்தியென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் இச்சேவக விருத்தியை அகத்தியம் நீக்க வேண்டும்.

7. பிராஹ்மணசாதிக் கிருகஸ்தன். (1) மூன்று வருஷம் வரையிலாவது அதற்கு அதிகமாகவாவது போதுமான தானியத்தைக் களஞ்சியத்திற்போட்டு வைத்துக்கொள்ளலாம். (2) அவ்வளவுக்குச் சக்தியில்லாதவன் ஒரு வருஷத்திற்குக் குறையாம லிருக்கத்தக்க தானியத்தைச் சாலிலிட்டு வைத்துக்கொள்ளலாம். (3) அதற்குஞ் சக்தியில்லாதவன் மூன்றுநாளைக் குபயோகமாகிய தானியத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம். (4) அல்லது நாடோறும் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறவனாகவாவது இருக்கலாம்.

8. இந்நால்வரில், முன்சொல்லப்பட்டவர்களைப் பார்க்கினும் பின் சொல்லப்பட்டவர்கள், பொருளதிகமாக இல்லாதவராதலால், யாகாதிகளால் சுவர்க்காதிபோகங்களை யடைய வேண்டுமென்னும் இச்சையின்றிப் பரமாத்மாவைத் தியானிப்பதால் உயர்ந்தவர்கள்.

பிராமணர்க்கீந்த தானபலன்.

அதனால் சகலதானமும், அந்தணர்க்கே கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்குக்கொடுக்கும் பூதானத்தால் சொர்க்கமும், கோதானத்தில் வைத்தரணி என்னும் அக்கினி ஆற்றைக் கடத்தலும், கிருகதானத்தால் சொர்க்கம் பெறுதலும், குடைத்தானத்தால் உஷ்ணநிவர்த்தியும், பாதரட்சைத் தானத்தால் நடையில் உண்டாகும் உபாதியொழிவும், சுந்த

தானத்தால் துர்நாற்றம் ஒழிவும், அன்னதானத்தால் சுகமும் அடைவன்.

வீட்டின்மேலே கழுகு வந்து இருந்தால் அதைப் பிராமணனுக்குத் தானஞ்செய்தாற் பாவவிமோசனமாம்.

பூனையைக்கொன்றால் பொன்னாற் பூனைசெய்து பிராமணனுக்குத் தானஞ்செய்தால் பாபவிமோசனமாம். இவை போலுந் தானபலன்கள் பலவுள விரிக்கிற் பெருகும்.

அந்தணர்க் கீந்ததானம் அனைத்துயிர்க்கீந்த தானமெனல்.

ஆகையால் சகல தானங்களும் பிராமணர்களுக்கே செய்யவேண்டும். அவர்களுக்குச் செய்யுந்தானம் சகல வருணத்தாருக்கும் செய்தபலனை யொக்கும். அது எங்ஙன மொக்குமெனில், ஒரு செடியின்வேரில் சலம் விட்டால் அது அம்மரத்தின் கிளை இலை பூ காய் முதலியவைகட்கும் பலனுண்டாக்குவதுபோலப் பிரமாவின் வாயினிட முண்டானவன் அந்தணனாதலால், அவனுக்குக் கொடுக்கும் உணவு அப்பிரமாவின் வழியாகச்சென்று அவன் தோள், துடை, பாதம் ஆகிய அவயவங்களிலுண்டான க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களுக்கும் பலனைக்கொடுக்கு மென்பதாம்.

பிராமணருக்கே தானஞ்செய்யவேண்டுமெனல்.

1-வது நீதி சாஸ்திரத்தில் கன்னன் வாக்கியம்.

𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌧𑌨𑌂 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌯𑍌𑌵𑌨𑌂 |
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑍋 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌧𑌵 ||

విప్రహస్తే ధనందద్యా త్స్వభార్యాయాంచ యౌవనమ్।
స్వామికార్యేషుచప్రాణాన్ నిశ్చయోమమ మాధవ ॥

விப்ரஹஸ்தே தனந் தத்யாத் ஸ்வபார்யா யாஞ்சயௌவனம்
ஸ்வாமிகார் யேஷு சபிராணன் நிஸ்சயோமம மாதவ.

(இ-ள்) கிருஷ்ணு! தான் தேடிய பொருளையெல்லாம் பிராமணர்களுக்கே தானஞ்செய்யவேண்டும். தனது யௌவனத்தைத் தன் பாரியாளுக்குபயோகப் படுத்தவேண்டும். தனது பிராணனைச் சுவாமி காரியத்தில் உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்பது எனது நிச்சயார்த்தமெனக்கன்னன் கூறினனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உபாத்தியாயர்.

2-ஆவது நீதிசாஸ்திரம்.

𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂𑌕𑌲𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌂𑌕𑍃𑌷𑌿𑌵𑌾𑌣𑌿𑌜𑌾𑌤𑍍 ।
𑌅𑌧𑌮𑌾 𑌸𑍇𑌵𑌕𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑍌𑌰𑍍𑌯𑍋𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑌂 ॥

ఉత్తమంకులవిద్యాయా మధ్యమంకృషివాణిజాత్ ।
అధమా సేవకావృత్తిర్మృత్యుశ్చౌర్యోపజీవనం॥

உத்தமங்குலவித்தியாயா மத்யமங் கிருஷிவாணிஜாது
அதமாஸேவகாவிருத்திர் மிருத்திஃஸ்சௌரியோபஜீவனம்.

(இ-ள்) குலவித்தையினுல் சீவிப்பது உத்தமம்; கிருஷி வாணிபத்தால் சீவிப்பது மத்திமம்; சேவகஞ்செய்து சீவிப்பது அதமம்; சோரத்தனத்தால் சீவிப்பது செத்தபிழைப்பு; எனவே அது அதமாதமமாம். சோரத்தனத்தால் சீவிப்பது என்பது திருடிப்பிழைப்பது மாத்திரமேயன்றி, நான் காசிக்குப் போகிறேனென்றும், என்பிள்ளைக்கு உபநயனமென்றும், அநாதப்பிரேதத்தை யெடுக்க வழியில்லையென்றும், என் தகப்பனுக்குப் பிதிர்சிராத்தமென்றும், பொய் சொல்லி யாசிப்பனவுமாம்.

ஆதலால் அந்தணர் தமக்குக் குலபாஷையாகிய ஆரியத்தைக்கற்றுப் பிள்ளைகளைச் சேர்த்துப் பள்ளிக்கூடம் வைத்து உபாத்தியாயரா யிருக்க விரும்புகிருர்கள். அவரிடங்கற்றுணர்ந்த பிள்ளைகள் மேம்பாடான உத்தியோகங்களிற் பிரவேசித்த காலத்தில், அப்பிள்ளைகளால் அவ்வுபாத்தியாயரும் அவர் பிள்ளைகளும் மேலான உத்தியோகஞ்செய்து

கொடுக்கப்பெறுகிருர்கள், மற்றும் சுபாசுபங்களில் வேண்டிய திரவியசகாய முதலிய வுபகாரஞ்செய்யப் பெறுகிருர்கள். மற்றும் சுபாசுபங்களில் வேண்டிய திரவிய சகாய முதலிய வுபகாரஞ் செய்யப் பெறுகிருர்கள். இம்மட்டோ கண்ட இடமெல்லாம் கௌரவமுண்டாகும்படி அவர்களால் வழிபாடு செய்யவும் பெறுகிருர்கள். இதைக்கண்ட ஏனேயோரானும் வந்திக்கப்பெறுகிருர்கள்.

புரோகிதம்.

இது இத்தொழிலையுடைய அந்தணன் அரசனிடத்தில் தினப்படிசென்று பஞ்சாங்கம் வாசித்துவருவதுடனே மாதப்ரவேசம், வருடப்பிரவேசம், அமாசை, கிருத்திகை, ஏகாதசி முதலிய பஞ்சபருவங்களையும் பிள்ளையார் சதுர்த்தி, சரஸ்வதி பூசை, தீபாவளி, சங்கிராந்தி முதலிய பண்டிகைகளையும் கிரகணம், உத்தராயண தெட்சணுயனமுதலிய புண்ணிய பாவங்களையும் உணர்த்துவதும், கல்யாணம் சீமந்தம் செய்வதற்கு முகூர்த்தங்கள் ஏற்படுத்துவதும், மகப்பேற்றில் சாதகங்குறித்து அதின் பலாபலன்களை விளக்குவதுமாம்.

இதைக் கிராமத்திலுள்ள புரோகிதப் பிராமணர்கள் மேற்கண்ட வண்ணம் தினப்படி பிரபுக்கள் வீடுகள் தோறும் சென்று பஞ்சாங்கம் வாசித்து வருவதுடன், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இறந்துபோனவர்களின் திதியை எழுதி வைத்துக்கொண்டு இன்னதினத்திற் சிராத்தம் வருகிறதென்று முன்னுடித் தெரிவித்துத், தாமும் தம்முடன் வேண்டிய பிராமணர்களையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சிராத்தஞ் செய்வித்து அரிசி, பருப்பு, காய்கறி, நெய், பால், தயிர் முதலியவைவையும் பெற்றுவருகிருர்கள். இதன்றிக் கல்யாணுதி சுபகாரியங்களிலுந் தக்ஷணை பெறும்பொருட்டுத் தன்னினங்களாயுள்ள இதர பிராமணர்களையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டுபோய், அவர்களுக்கும் நவக்கிரகாதி ஓமங்களில் தக்ஷணை கொடுப்பித்தும், பலதானங்கள் கொடுப்பித்தும், தாம்

பூலகாலத்து முதன் மரியாதை செய்வித்தும், ஏனையோரை மரியாதையில் பின்னிடச்செய்கிறார்கள். பின்னும் தம்பதிகளைத் தங்கள் காலில் விழும்படி செய்கிறார்கள். இவ்விதமாக ஒவ்வொரு கருமங்களினும் கருத்தாவாயுள்ள யசமானன் தங்களைப் பணியச் செய்து மேம்பாட்டை அடைகிறார்கள்.

சாஸ்திரிகள்.

இப்பெயரையுடைய அந்தணர்கள் வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்து, இதிகாச புராண ஸ்மிருதிகளில் தமக்கு வேண்டுவனவெல்லாம் எழுதி வைத்துக்கொண்டு, அரசனுக்கும் ஏனையோர்க்கும் பிரசங்கஞ்செய்கிறார்கள். அப்படிச்செய்யும்போது, அந்தணனே சகல வருணத்தினும் சகல தேவரினும் உயர்ந்தவன், அவனை. இராமகிருஷ்ணாதிகள் பூசித்திருக்கிறார்கள். அந்தணனை வணங்குவதே எல்லாத் தவத்தினு முயர்ந்தது. ஆகையால் சகல பூசிதையும் சகல தானங்களும் அந்தணனுக்கே செய்யவேண்டுமென்றும் போதிப்பவர்களாம்.

இன்னும் அவ்வந்தணர்கள் சோடச கிரியைகளினும் பிராயச்சித்தாதிகளினும் பிரேத கருமங்களினும் வருஷாப்பியங்களினும் அதற்குரிய கிரியைகளைச்செய்து, தக்ஷணை முதலியவைகளைப் பெற்றும், வஸ்திரம், குடை. பாதரக்ஷை வெள்ளிப்பாத்திர முதலிய பண்டங்களைப் பெற்றும், தங்களை ஏனைய சாதியார் பிரிதாகப்பாவித்துக் கோதானம், பூதானம், சொர்னதானம், வஸ்திரதான முதலியவைகள் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் போதித்து, வழக்கத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள்.

சமாராதனை (Civil Food.)

பிராஹ்மணோ போசனப்பிரிய: (அந்தணர்கள் சாப்பாட்டில் பிரியமுடையவர்கள்) எனப் பழமொழி யிருப்பதால் சிவாலய விஷ்ணுவாலயப் பிரதிஷ்டைகளினும் சிரணோத்

தாரணம் கும்பாபிஷேகம் பிரமோற்சவாதி காலங்களினும், அரசன் பிறந்தநாள் பட்டாபிஷேகம் கல்யாணம் சீமந்தம் மகப்பேறு முதலிய காலத்தும், 2-3-4-மண்டலம் வரையில், வந்த பிராமணர்களுக்கெல்லாம் அன்னமிட வேண்டுமென்றும் அல்லது லக்ஷப்பிராமண போஜனஞ் செயவிக்கவேண்டுமென்றும் அவ்வந்தணர்களே போதிக்கிறார்கள்.

நீதிசாஸ்திரத்தில்

3-ஆவது அர்ச்சுனன் வாக்கியம்.

𑌆𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌣𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾 𑌗𑌾𑌵𑍋 𑌨𑌵𑌤𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑌾𑌃 ।
𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑌮𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌰𑌣𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵 ॥

ఆమంత్రణోత్సవా విప్రా గావో నవతృణోత్సవాః ।
భర్త్రాగమోత్సవానార్యః సోఽహం కృష్ణ రణోత్సవః ॥

ஆமந்திரணோச்சாவாவிப் பிரா
காவோநவத்திரணோச்சவா:
பர்த்தாக மோத்சவாநார்ய:ஸ்
ஸோஹம் கிருஷ்ணர்த்தணோத்சவ:

(இ-ள்.) பிராமணர்களுக்கு அன்னியர் வீட்டுப் போசனத்திற் பிரியம், பசுக்களுக்குப் பச்சைப் புல்லினிடத்துச் சந்தோஷம், பதிவிரதைக்குத் தேசாந்திரம்போன புருஷன் வந்தவிடத்துச் சந்தோஷம், எனக்கு யுத்தத்தினிடத்துச் சந்தோஷம். என அர்ச்சுனன் கூறியிருத்தலால், அவ்வாறே அந்தணர்கள் அன்னியர்வீட்டுப்போசனத்திற் பிரியமுடையவர்களாதலின் தங்களுக்குக் கைப்பு, தித்திப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு ஆகிய அறுவகைச்சுவையுடன் கூடிய, உண்பன, தின்பன, நக்குவன, பருகுவனவாகிய நால்வகையுண்டிகளுட், அதிரசம், அப்பம், தோசை, வடை, பாயசாதி சிற்றுண்டிகளும் மா, பலா, வாழை முதலியவற்றின் பழவர்க்கங்களும், நெய், தயிர், பால் முதலிய இரசவர்க்கங்களுடன் கூட்டி உண்பித்துப், பச்சைக்கர்ப்பூரம், குங்குமப்பூ, கோ

ரோசனை சேர்த்துள்ள பரிமளகந்தமும், வெறுக்கும்படியான தட்சணை தாம்பூலமுமளித்து உபசரிக்கவேண்டுமென, விதிகள் ஏற்படுத்திவிட்டார்கள்.

பின்னும் வைணவாலயங்களில், பிரமோற்சவ காலத்தும், பஞ்சபருவமாகிய விசேடகாலத்தும், பருப்புப்பொங்கல் சருக்கரைப்பொங்கல்,புளியோதனம், ததியோதனம், எள்ளோதன முதலிய சித்ரான்னங்கள் அவரவர்கள் சக்திக்கேற்ப 10-8-தளிகைகளும் தோசை வடை சுண்டல்களும் சுவாமிக்கு நிவேதிப்பித்து ஆராதித்து "வடைகண்டேன் தோசைகண்டேன் அப்பளங்கண்டேன் அதிரசங்கண்டேன்" என வைணவப்பிராமணர்கள் கோஷ்டிசெய்து வந்த பிராமணர்க்களுக்கெல்லாம் வினியோகஞ்செய்யவேண்டுமென ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இதனால் இக்காலத்துள்ள ஸ்மார்த்தர்கள் தங்கள் நெற்றியிலுள்ள விபூதிப்பூச்சையொழித்து, வயிறு வளர்க்கமாட்டாது வைஷ்ணவமதம் நமதென்று, துவாதச நாமங்களைச்சாத்தி வைணவராகிறார்கள். அதனாலன்றோ கலியில் வைணவமதம் மேலிட்டது.

யாக காரியம். (Military Food.)

பின்னும் அவ்வந்தணர்கள், அசுவமேத முதலிய யாகங்கள் அரசனுக்கு வெற்றியையும் ஐசுவரியத்தையும் கொடுக்குமென்று போதித்து, யாகஞ்செய்யுமிடத்தில் வெகுதூரம் பந்தலிட்டுத், தேசங்கள்தோறும் பறையறைவித்து அங்குள்ள பிராமணர்களையெல்லாம் அழைப்பித்து, யூபஸ்தம்பங்களை நாட்டி, அவைகளில் *நாற்றுக்கணக்குகளாயுள்ள சீவராசிகளைப்பூட்டி, உயிர்களைப்போக்கி, அவற்றின் தேகங்களையழித்து, மாமிசங்களைத் தேவர்களுக்கு நிவேதிப்பித்து, குட

*நூற்றுக்கணக்கு வான்மீகராமாயணம் 14-ஆவது சருக்கம் அசுவமேதயாகத்தில் 300-க்கு மேலாக விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வனவாகிய பசுக்கள் யூபஸ்தம்பத்திற் கட்டப்பட்டிருந்தன என்பதனாலறிக.

ங்குடமாக நெய்களைச் சொரிந்து, அம்மாமிசங்களைப் பாகஞ் செய்து, அறுவகைச்சுவையுடன் சிற்றுண்டிகளோடும் வந்த பிராமணர்களுக்கெல்லாம் பகிர்ந்துண்பித்துத் தாங்களும் உண்கிறார்கள். இது (Military food) மாமிச போஜனம் அல்லது விசேட விருந்தாம். சமாராதனையிற் செய்யும் உபசரிப்பும் செய்கிறார்கள்.

இதுவன்றியும் அசுவமேதயாகத்தில் தசரதச்சக்கரவர்த்தி கௌசலையாதி தனது பத்தினிமார்களைத் தமது யாகப் பசுக்களில் முதன்மையாயுள்ள அசுவத்தினிடத்தில் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளெல்லாஞ் செய்து மூன்று பொன்னூசிகளாலே ஆயுதநாட்டுமிடங்களைக்கீறி இடம் வலம் சுற்றிவந்து ஓர் இரவு முழுதும் பாரியர்களாக இருக்கவிட்டாரென்று வான்மிக இராமாயணத்தில் கூறப்படுகின்றது. இதற்குப் பிரமாணமாகவே, Religious Reform, Part III. Vedic Hinduism, என்னும் நூலில்,

In the Ramayana the horse sacrifice is employed by the childless Dasaratha as the means of obtaining sons. As one step towards this the principal queen Kausalya, is directed to lie all night in closest contact with the dead horse. "In the morning" says Wilson "when the queen is released from this disguesting, and in fact, impossible, contiguity a dialogue, as given in the yajush, and in the Ashvamedha section of the Satha-patha Brahmana, and as explained in the Sutras, takes place between the queen and the females accompanying or attended upon her and the principal priests, which, the brief, is in the highest degree both silly and obscene."

தசரதச் சக்கரவர்த்தி பிள்ளையுண்டாவதற்காக அசுவமேதயாகஞ்செய்தார். அப்போது அதில் தமது சிரேஷ்ட பாரியாளாகிய கௌசலாதேவியை ஓர் இரவு முழுதும், இறந்துள்ள அசுவத்தைத் தழுவிக்கொண்டு படுத்திருக்கச் செய்

தார். இது உல்சன் துரை சொல்வதுபோல, அருவருப்பான தாயும் உண்மையாகவே, அசாத்தியமாயுள்ளதாயு மிருக்கிறது. இனி அவ்வசுவத்தின் தேக சம்பந்தத்தினின்றும் நீங்கினவுடனே, யசுர்வேதம் சதபதப்பிராமணத்திலும் அசுவமேத அத்தியாயத்திலும் சூத்திரங்களிலும் விளித்தபடி "பொழுது விடிந்தவுடனே இராஜபத்தினிக்கும் அவளைச் சூழ்ந்துள்ள மாதர்களுக்கும் பிரதான ஆசாரியர்களுக்கும் ஒரு சம்பாஷணையுண்டாயிற்று. அது அதிகச சுருக்கமான தாயிருந்தபோதிலும் சொல்லுதற்கு மிகவும் அசங்கதமாயும் அருவருப்பையுண்டாக்குவதாயும் இருக்கிறது." என்று கூறப்படுகின்றது.

இஃதன்றியும், பௌண்டரீகயாகத்தில், சகலசனங்களும் நிறைந்துள்ள யாகசாலையில், மத்தியானகாலத்தில் பந்தலின்மேல் ஓர் விதந்துவாகிய பிராமணஸ்திரீயையும் ஓர் இடமுள்ள பிரமசாரியையும் புணர்ச்சிசெய்யவிட்டு, அவர்கள் சுக்கில சுரோணிதங்கள் அந்த யாகத்தில் விழவேண்டுமெனப் பலவிதமான ஆபாசக்கதைகளைக் கற்பித்து, அரசர்களையுங் குடிகளையு மயக்கிப் பசுபந்த யாகஞ்செய்து வருகிறார்கள்.

இவ்வித யாகாதிகளில் அவ்வந்தணர்கள் வேண்டுமான வரையில் சுத்தபோஜனமும் மாமிசபோஜனமுமுண்டு ஆடையாபரணங்களையும் கோதான பூதானங்களும் பெற்று வெறுக்கத்தக்கபடி தட்சணைகளையும் பெறுகிறார்கள்.

தசரதச் சக்கரவர்த்தி அசுவமேத முடிவில் *அத்வர்யு, ஹோதா, உத்காதா, பிரமா என்கிற முக்கியமான இருத்து

* இருத்தவிக்கு யாகஞ்செய்விப்பவராம். அவர்களில் முக்கியமாயுள்ளவர் நால்வர். 1 அத்வாயு யாகம் நடத்தவேண்டிய விதிகளைச் சொல்பவர். 2 ஹோதா அவ்விதிப்படி ஹோமஞ்செய்கிறவர். 3 உத்காதா அங்கு அழைக்கப்பட்ட தேவதைகளை அந்தந்த வாக்கியங்களாலே துதிப்பவர், 4 பிரமா - இவர்கள் யாவருந் தவறுமலிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளுகிறவர்.

விக்குகளுக்குத் தமது பாரியர்களாகிய கௌசலை கைகேசி சுமித்திரையாதியர்களைத் தட்சணையாகக் கொடுத்துவிட்டார். அந்த இருத்துவிக்குகள், இராஜபத்தினிகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு சிலநேரந்திரிந்தபின்பு, அவர்களுக்கீடாகத் திரவியங்களைப்பெற்று, அவர்களை அவ்வரசனுக்கே கொடுத்துவிட்டார்கள்.

இஃதன்றி, அக்கினிஷ்டோமமும், உக்த்தியமும், ஷோடசியுமாகிய மூன்று கிருதுக்களும் (கிருது = யாகம்) நடத்தி ஜோதிஷ்டோமம் ஆயுஷ்டோமம் அதிராத்திரம் அபிஜித் விசுவஜித் அப்த்தோர்யாமம் நடத்தி, யாகம் முடிந்தவுடன் சக்கரவர்த்தியார் மனமகிழ்ந்து, உத்காதாவுக்கு அயோத்திக்கு வடபாலுள்ள நாட்டையும், ஹோதாவுக்குக் கீழ்பாலுள்ள நாட்டையும், அத்வர்யுவுக்கு மேல்பாலுள்ள நாட்டையும், பிரமாவுக்குத் தென்பாலுள்ள நாட்டையும், தட்சணையாகக் கொடுத்தார். அவர்கள் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அரசனைநோக்கி மகாப்பிரபுவே! உமது உதாரகுணத்தை வியந்தோம்; ஆயினும் வைதீக கருமங்களிலுள்ள எங்களுக்குப் பூமியாலாக வேண்டுவதொன்றுமில்லை. ஆகையால் ' அந்தப் பூமிக்கீடாகத் திரவியங்களைக்கொடுத்து அந்தப்பூமியை நீரே யாளுமெனக் கொடுத்துவிட்டார்கள். பின்னும் யாகத்துக்கு வந்திருந்த பிராமணர்களுக்கு ஆடையாபரணங்களையும் வேண்டுமான திரவியங்களையும் கொடுத்தனுப்பினரென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் சோமபானமும் மாமிசபோசனமும் அந்தணர்கள் செய்து வருவதாகத் தெரிகிறது.

அந்தணர்களுக்கு வரும்படி ஏற்பாடு.

மநு. 7-134. வேதமோதின பிராமணன் சாப்பாட்டுக்கில்லாமற் பசியினலே துன்பப்படுவாளுயின் தேசமெல்லாஞ் சீக்கிரத்தில் க்ஷாமத்தினல் துன்பப்பட்டு அழிந்துவிடும்.

135. தகப்பன் பிள்ளையைக் காப்பாற்றுவதுபோலவேத சாஸ்திரமுணர்ந்த அந்தணர்களுக்கு அரசன் தகுந்த சீவனே

பாயத்தை ஏற்படுத்தி அவர்களைத் திருடர் முதலானவரி னின்றும் பயப்படாமற் காப்பாற்றவேண்டும்.

9-243. மகாபாவிகளுக்கு விதித்த தண்டப்பொருளை யும் அவர்களிடத்தில் தானுகக் கவர்ந்த பொருளையும் அரசன் தான் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. எடுத்துக்கொண்டால் அவர்கள் பாவத்தை அரசனடைவான்.

244. மேற்கண்ட பொருளை யெல்லாம் வேதமோதும் பிராமணனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்.

323. அரசன் தனக்கு மூப்பு வந்தகாலத்தில் செல வழிந்ததுபோக மிகுந்திருக்கிற தண்டப்பொருளையெல்லாம் பிராமணர்களுக்கே கொடுத்துவிடவேண்டும்.

8-38. அரசன் பூமியிலிருந்து புதையல்கண்டெடுத்தால் அதிற் பாதியைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்.

39. பிராமணனுக்குப் புதையலகப்பட்டால் முழுதும் அவனே யெடுத்துக்கொள்ளலாம். ஏனையோர்க்கு அகப்பட் டால் பாதி அரசனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். இன்னு மிவைபோல்வன பலவுமாம்.

அக்கினியில் : ஓமஞ்செய்யப்பட்டது ஒருகால் உருகி யும் உலர்ந்தும் கண்ணுக்குத் தெரியாமலும் போய்விடும்; பிராமணன் முகமாகிற அக்கினியில் ஓமஞ்செய்தது அழி வற்றதாகவே பலனைக்கொடுக்கும். (7-84.)

பிராமணர்களினுட்பிரிவு.

தமிழ்ப்பிராமணர்கள்.	தெலுங்குப்பிராமணர்கள்.
சோழதேசத்துவடமர்	காணகம்முலு.
வடதேசத்துவடமர்.	முரிக்கிநாட்டார்
வாத்திமார்.	வெலநாட்டார்.
அஷ்டசாஸ்த்திரத்தார்.	வேகிநாட்டார்.
பிரஹசரணத்தார்.	நீயோகியர்.
சாணியாளர்.	தெலுங்காணியர்.
பூக்காணியர்.	மகராஷ்டர்.
சோழியர்	கொங்கணத்தர்.
வீழியர்.	கன்னடப்பிராமணர்.
கேசிகர்.	கர்நாட்டகர்.
குருக்கள்.	ஆறுவேலுபிராஹ்மணர்.
ஆழியாளர்.	அறுபதுவக்கலுபிராஹ்மணர்.
போற்றிமார்.	பனக்கநாட்டார்.
சுக்கிலயசுரர் அல்லது	கம்மாளுரார்.
மாத்தியானசண்டாளர்.	குஜராத்தியப்பிராஹ்மணர்.
மூவாயிரவவர்.	
முக்காணியர்.	இன்னும் இவைபோல்வன
பட்டமார்.	பல பிரிவுளவாம்.
வடகலையையங்கார்.	
தென்கலையையங்கார்.	

வந்தனமுறை.

ஆபஸ்தம்பர்.

வேதியனை * அபிவாதனஞ் செய்யும்போது வேதியன் வலது கையினைச் செவிக்குச் சரியாகவுயர்த்தியும், அரசன் மார்பினுக்குச் சரியாகவும், வைசியன் இடைக்குச்சரியாகவும் சூத்திரன் தாழ்ந்த தரையோடொப்பவுந் தமது கைகளை வைத்து அஞ்சலி செய்யவேண்டும்.

ஆசிர்வாதஞ் செய்யும்வகை.

அந்தணன் தன்னைப்பணிகிற அந்தணனுக்கு சுவஸ்தி என்றும், அரசனுக்கு ஆயுஷ்மான் என்றும், வைசியனுக்கு

* அபிவாதனம்—வணக்கம்,

வர்த்ததாம் என்றும், சூத்திரனுக்குச்சுவாகதம் என்றும், கூறவேண்டும்: சுவஸ்தி = க்ஷேமமாகுக. ஆயுஷ்மான் = தீர்க்காயுளுடையவனாகுக. வர்த்ததாம் = விருத்தியடைக. சுவாமகம் = நன்றாக வந்தனையோ என்பனவாம்.

க்ஷேமம் வினாதல்.

மநு.

வந்தவனை, அந்தணன் க்ஷேமம் விசாரிக்குமிடத்து, அந்தணனைக் குசலமா எனவும், அரசனை அநாமயமா எனவும், வைசியனை க்ஷேமமா எனவும், சூத்திரனை ஆரோக்கியமா எனவும், வினவவேண்டும். குசலம் = அறிவின் சுகவிருத்தி. அநாமயம் = உபத்திரவங்களில்லாமை. க்ஷேமம் = இருந்தநிலை கெடாதிருத்தல். ஆரோக்கியம் = நோயில்லாமையாம்.

வேதியன் மாட்டேனையர் விடயம்.

சாதாதபர்.

செல்வத்தை விரும்பிய அரசன் முதலிய வருணத்தார் எப்பொழுதும் வேதியனுக்கு அபிவாதனமும் நமஸ்காரமுஞ் செய்யவேண்டும். தலைகுனிந்து வணங்குதலுஞ் செய்க.

இருபிறப்பாளன் சூத்திரனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தால் அப்போது கட்டியிருந்தவுடையோடு நீராடவேண்டும். பின் நூறு வேதியர்க்கு நன்றாக அபிவாதனஞ்செய்தால் சுத்தனாவான்.

மநு. 2-150. இரண்டாவது ஜனனத்தை யுண்டுபண்ணுகிறவனையுந் தன் சாதி தருமத்தை வேதத்திற் சொல்லியபடி அறிவிக்கிறவனையுமிருப்பவன், தன்னைவிடச் சிறியவனாயிருப்பினும் சாஸ்திரப்படி தகப்பனுக்குச் சரியாகிறான்.

2-1\u0c665. பத்துவயதுள்ள பிராமணனையும், நூறுவயதுள்ள க்ஷத்திரியனையும், தகப்பன் பிள்ளையாக வறியவேண்டும். அங்ஙனம் அறிவதால் பிராமணன் தகப்பன் மரியாதை

யையும் க்ஷத்திரியன் புத்திரமரியாதையையும், வகிக்கவேண்டும்.

பிராமணர் உலகாளும் அரசனையே இங்ஙனங்குறைத்துக் கூறுவாரானால் ஏனையர்களை மனம் போனவாறு குறைத்துக் கூறுவதற்குத் தடையாகிருக்கின்றது.

ஆரியர் ஒழுக்கம் பார்சீகரையொத்ததெனல்.

ஆரியர் பார்சீகக்குடிகளாகையால் அவர்கள் இந்தியாவில் வந்து வெகுகாலமானபோதிலும் அவர்கள் ஒழுக்கம் பெரும்பாலும் அப்பார்சீகர் ஒழுக்கத்தை ஒத்திருக்கின்றது. எங்ஙனமெனில்:—

1. பார்சீகர் அக்கினியை வணங்குகிறார்கள் ; அதுபோலவே, ஆரியர்களும் அக்கினிஹோத்திரம் அக்கினிஷ்டோமம் முதலிய அக்கினியைப்பூசிக்கிறார்கள்.

2. பார்சீகர் * ஆன்மா வென்னும் பதார்த்தம் ஆண்பாலுக்கேயொழியப் பெண்பாலுக்கில்லை ஆகையால் பெண்கள் வேதங்களை ஓதவும் கடவுளை வணங்கவுங்கூடாதெனத் தடுக்கிறார்கள். அதுபோலவே ஆரியரும் ஸ்திரீகள் வேதம் ஓதல் கூடாதெனக் கூறுகிறார்கள்.

3. பார்சீகர் குதிரை ஆடு மாடு முதலியவற்றைப்புசிக்கிறார்கள். அதுபோலவே ஆரியரும் யாகஞ்செய்கிறோமென்று குதிரை ஆடு மாடு முதலியவற்றைக்கொன்று தின்னுகிறார்கள். இவ்வாரியர்களுக்குக் கல்யாணகாலத்தில் "மதுபர்க்கம்" என்னும் ஓர்சடங்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. மதுபர்க்கம் என்பது கோமாமிசபக்ஷணமாம். இதைக் கல்யாணகாலத்தில் மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் ஊட்டுவதாம்.

அது இக்காலத்தில் நீக்கப்பட்டு அதற்குப்பதிலாக வெண்கலப்பாத்திரத்தில் தயிர் நெய் தேன் கலந்து அதனைக் கோமாமிசமாகப் பாவித்து ஊட்டுகிறார்கள். இவைகளின்

* ஆன்மா என்பதற்கு ஈண்டு அறிவென்பது பொருள்.

ஷிரிவை எ. சி. பாஸ்வெல் துரையாற் செய்யப்பட்ட 1873-ஆம் வருஷத்திய நெல்லூர்சில்லா சரித்திரத்திற் கண்டுணர்க மேற்கூறிய மதுபர்க்கம் பஞ்சாமிர்தமென மநுவில் கூறப்படுகிறது.

பின்னும் சிராத்தகாலங்களிலும் தங்கள் பிதுர்களுக்கு மாமிசங்களைச் சமைத்துப்படைப்பது வழக்கமாம். அவைகளுக்குப்பதிலாக இக்காலத்தில், கல்யாண பூசினிக்காய்க் கறியும் உழுந்துவடையும் பாயசமும் செய்துபடைக்கிறார்கள். கல்யாணபூசினிக்காய் பெரிய மாமிசத்துக்கும், உழுந்துவடை ஆட்டிறைச்சிக்கும், பாயசம் சுராபானத்துக்கும், ஒப்பாகப் பாவித்துச் செய்கிறார்கள்.

அந்தணன் சூத்திரனுக்கு [illegible] தகாதெனல்.

80. சூத்திரனுக்கு இம்மைக்குபயோகமான அர்த்தசாஸ்திரத்தைச் சொல்லக்கூடாது.

தருமம், விரதம் இவைகளை ஒரு பிராமணனை முன் வைத்துக்கொள்ளாமல் நேராயவனுக்கு உபதேசித்தல்கூடாது.

81. எந்தப் பிராமணன் சூத்திரனுக்கு நேராகத் தருமத்தையும் விரதத்தையும் உபதேசிக்கிறானோ அவனந்தச் சூத்திரனோடுகூட அசம் விருதமென்னும் இருளில் மூழ்குகிறான்.

அந்தணன் இன்ன இடங்களில் வசிக்கத்தகாதெனல்,

4-61. சூத்திரன் இராசாவாயிருக்கிற இராச்சியத்திலும், தருமமறியாதவர்கள் பாஷண்டர்கள் இவர்கள் வசிக்கும்படியான கிராமத்திலும், சமீபத்தில் சண்டாளர் வசிக்கின்ற கிராமத்திலும், பிராமணன் வாசஞ்செய்தல் கூடாது.

தண்டனைவிதி.

மநு 8-270. சூத்திரன் துவிசர்களைக் கொடுமையாக வைதால் அவன் தாழ்ந்தவிடமான காலிற் பிறந்தவனாதலால் அவனுக்கையறுத்துவிடுக.

271. துவிசர்களைப் பெயர் சாதி இவைகளைச்சொல்லி இகழ்ச்சியாக வைகிற சூத்திரன்வாயில் பத்தங்குலமுள்ள எஃகுக்கம்பியைக் காய்ச்சி எரிய எரிய வைத்துவிடுக.

272. அகங்காரத்தால் நீ இதைச்செய்யவேண்டுமென்று பிராமணனுக்குத் தருமத்தை யுபதேசிக்கிற சூத்திரனுடைய வாயிலுங் காதிலும் எண்ணெய்யைக்காய்ச்சி யூற்றவேண்டும்.

279. சூத்திரன் துவிஜசாதிகளினது எந்தெந்த அவயவங்களைக் கையினாலாவது ஆயுதத்தினாலாவது அடிக்கிறானோ அவனுடைய அந்தந்த அவயவங்களைக் குறைக்கவேண்டுமென்று மனுப்பிரஜாபதி சொல்லியிருக்கிறார்.

280. கோபத்தினால் கையையாவது தடியையாவது தூக்கியடித்தால் அவன் கையையும் அவன் காலையும் சேதிக்கவேண்டும்.

281. பிராமணனுடன் அவனாசனத்திலிருந்த சூத்திரனை அவனுக்குப் பிராணஹானிவராமலிருக்கும்படி, இடையிற் சூடுபோட்டாவது ஆசனத்தில் சிறிது அறுத்தாவது ஊரைவிட்டுத் துரத்தவேண்டும்.

282. பிராமணனைப் பார்த்துச் சூத்திரன் அகங்காரத்தினால் காறி உமிழ்ந்தால் இரண்டு உதடுகளையும் அறுக்கவேண்டும். மூத்திரத்தை மேலேவிட்டு அவமானஞ்செய்தால் ஆண்குறியை யறுத்துவிடவேண்டும். மலத்தை மேலேயெறிந்து அவமானஞ்செய்தால் அவன் ஆசனத்தைச் சேதிக்கவேண்டும்.

283. அகங்காரத்தால் தலைமயிர், தாடி, மீசை, கழுத்து, ஆண்குறி இவைகளைப் பிடிக்கிற சூத்திரன் கைகளை யோசியாமல் வெட்டவேண்டும்.

325. பிராமணனது பசுக்களை யபகரித்தவனையும், யாகப்பசுவை யபகரித்தவனையும், அவனுடைய பாதிக்காலை வெட்டவேண்டும்.

374. சூத்திரன் காக்கப்படாத துவிஜசாதிகளின் மனைவியைப் புணர்ந்தால் அவனது பீசம் ஆண்குறி இவைகளை அடியோடே அறுக்கவேண்டும். காக்கப்பட்ட ஸ்திரீயைப் புணர்ந்தால் தேகமுழுதும் வெட்டி அவனுடைய எல்லாப் பொருள்களையும் கவர்க.

9-248 பிராமணன் பொருளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவனை அடித்துத் துன்பப்படுத்துகிற சூத்திரனைப் பயங்கரமான சித்திரவதைசெய்து கொல்லவேண்டும்.

அந்நணனுயிர்க்கும் சூத்திரனுயிர்க்கும் உள்ளபேதம்.

மநு. 8-380. பிராமணன் எப்படிப்பட்ட பாவங்கள் செய்தாலும் அவனைக் கொல்லாமற் காயமின்றி அவன் பொருளுடன் அவனை ஊரைவிட்டுத் துரத்தவேண்டும்.*

381. பிரமஹத்தியைவிட அதிகமானபாவம் உலகத்திற்கிடையாது; ஆதலால் பிராமணனைக் கொல்லவேண்டுமென்று அரசன் மனத்தினாலும் நினைத்தல்கூடாது.*

379. பிராமணனுக்குத் தலையை முண்டிதஞ்செய்வது கொலைத்தண்டமாகும். மற்ற வருணத்தாருக்குக் கொலைத் தண்டமுண்டு.*

துர்க்கையானவள் ஓர் மனித பலியிலுண்டாகும் உதிரத்துக்காக 1,000-வருடகாலம் சந்தோஷிப்பள். அப்படியிருந்தும் பிராமணனைக் கொல்லமாட்டாள்.

மகாவிஷ்ணுவின் வாகனமாகிய கருடன் உலகத்திலுள்ள செந்துக்களையெல்லாம் கொறித்துவிடும். அது பிராமணனைக் கொறித்தால் அதன் வயிற்றிற் சகிக்கப்படாத நோயுண்டாகிறதாம்.

---

* இவற்றால் மநுநீதி அந்தணருக்காகவே ஏற்பட்ட நூலாகவிருக்கிறது.

பிராமணன் உயிர் மிகவும் அருமையுள்ளதாம். அதனால் பிராமணன் தலைக்குத் தீங்குநேரிடுங்காலத்தில் அவன் தலைக்கீடாகச் சூத்திரனுயுள்ளவன் தன்றலையைக்கொடுத்து அவனேக்காப்பாற்றவேண்டும்.

சூத்திரனுயிரோவென்றால் அற்றன்று. பிராமணனுக்காகவே அவனைச் சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றபடியால் அவனைப் பிராமணன் என்னசெய்தாலுஞ் செய்யலாம்.

அந்தணனுக்குக் கோபம்வந்தால் சூத்திரனைக் கொடுமையாகத் தண்டிக்கலாம்.

அந்தணன் சூத்திரனைக்கொன்றால் அது ஒரு பூனை, அணில், காடை, தவளை, நாய், உடும்பு, கோட்டான், காகம் இவைகளைக் கொன்றதற் கொப்பாம்.

இதனாலந்தணனுயிர் கரும்பாகவும், சூத்திரனுயிர் வேம்பாகவும் மதிக்கப்படுகின்றன. மேற்குறித்தவைகளை ஆலோசிக்கும்போது மிகக் கொடுமையினுங் கொடுமையென்பதும் ஆரியர்கள் அநீதியுடையாரென்பதும் தெளிவாக விளங்குகின்றன.

அந்தணன் சொற்படி அரசன் நீதிசெலுத்தவேண்டுமெனல்.

மநு. 7-145. அரசன் தினப்படி காலையிலெழுந்து ஜபதவமுடித்துப் பிராமண பூசைசெய்து பின்பு சபைக்கு வரவேண்டும்.

37. அரசன் தினப்படி அந்தணர்களை உபசரித்து அவர்கள் சொல்லுகிறபடி நீதிசெலுத்தவேண்டும்.

39. தான் நியாயமறிந்தபோதும் பிராமணர்களிடத்து நியாயத்தை வணக்கமாகக் கேட்கவேண்டும்.

11-31. தருமமறிந்த பிராமணன் அரசனிடத்தில் ஒரு வழக்குஞ் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டியதில்லை; தனக்கபகாரஞ்செய்பவர்களைத் தானே சிக்ஷைசெய்யலாம்.

33. அதர்வணவேதத்திற் சொல்லிய ஆங்கீரச முதலிய ஆபிசார மந்திரங்களை யோசியாமற் பிரயோகிக்கலாம். ஆபிசாரம் = மாரணமந்திரம்.

34. க்ஷத்திரியன் தன் புஜபலத்தினால் தன் ஆபத்தைப் போக்கவேண்டும். வைசிய சூத்திரர்கள் பொருளைக்கொடுத்து ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டும். பிராமணன் மேற்சொன்ன ஆபிசார மந்திரத்தினால் ஆபத்தைப் போக்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

க்ஷத்திரியன் அந்தணர்க்குள் அடங்கியதற்குக்காரணம்.

இருக்குவேதம், ஐதரேயப்பிராஹ்மணம் 7-வது அத்தியாயம் 7-வது பஞ்சகத்தில் அரசனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யுஞ் சடங்குகளில், அவ்வரசனை "நான் பிராஹ்மணரிடத்தும், க்ஷத்திரியரிடத்தும், மூன்றுகாலத்தும் ஸ்திரமாய் நிற்கிறேன்" என்று சொல்லுவித்துச் சத்தியப்பிரமாணம் வாங்கப்பட்டிருத்தலேயாம். அன்றியும் ஆரியர் இந்தியாவை ஜயித்தபோது தங்களுக்குள் சாதிப்பிரிவுகள் செய்துகொண்டார்கள். அப்போது பிராமணன் முதலானவனென்றும், க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள் அவனுள் அடங்கி நடக்க வேண்டுமென்றும், மநு முதலிய சட்டங்களை ஏற்படுத்தி அவைகளின்படி க்ஷத்திரியனை நியமிக்கப்படுவோன் தங்களுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டுமென்றும், பிரமாணம் அல்லது உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

அதனால் அந்தணர் சொற்படி அரசன் நடக்கவேண்டுமென்பது ஆதியில் ஏற்பட்டது. அந்த உடன்படிக்கையுட் சிலவற்றைக்காட்டுதும்.

313. அரசனுக்குப் பொக்கிஷங்குறைந்த காலத்தும் அதிகத் தீர்வையேற்படுத்திப் பிராமணர்களுக்குக் கோபம் செய்யக்கூடாது. அந்தணர் கோபிப்பாராயின் அரசன் தன் சேனை வாகனத்தோடும் அழிந்துபோவான்.

314. அக்கினி எல்லாவற்றையும் தகிக்கிறதும், சமுத்திரம் உப்பு நீரானதும், சந்திரன் விருத்திக்ஷயமடைந்ததும், அந்தணர் சாபத்தினாலன்றோ? அவர்கள் கோபித்தால் எவன்றானழியமாட்டான்.

315. திரிசங்குக்காக நூதனசொர்க்கத்தைச் சிருட்டித்ததும், திக்குப்பாலகர்களையும் தேவர்களையும் மனிதராகச் சிருட்டித்ததும், அந்தணரல்லவா? அவர் கோபிக்கின் எவன் க்ஷேமத்தையடைவான்.

316. உலகங்களும் தேவர்களும் தத்தம் நிலையில் நிற்பது அந்தணராலல்லவா? அவரை எவனால் ஹிம்சிக்கக்கூடும்.

317. வைதிக கருமமாயிருந்தாலும் லௌகீக கருமமாயிருந்தாலும் அக்கினி எப்படி மேலான தெய்வமாயிருக்கிறதோ அப்படியே பிராணன் ஞானியாயிருந்தாலும் மூடனாயிருந்தாலும் அவனே மேலான தெய்வமாவன்.

318-319. பிராமணன் துர்ச்செய்கையுள்ளவனாயிருந்தபோதிலும் சகலமான சுபாசுபங்களிலும் பூசிக்கத்தக்கவன். ஏன் எனில் அவன் மேலான தெய்வமாதலால்.

320. பிராமணர்களுக்கு எப்போதும் அதிக்கிரமஞ்செய்து துன்பப்படுத்துகிற க்ஷத்திரியனைப் பிராமணனே சாபத்தினாலாவது மாரண ஹோமத்தினாலாவது அடக்கிறவனாயிருக்கிறான். ஏனென்றால் க்ஷத்திரியன் பிராமணனிடத்திலுண்டானதால்.

321. ஜலத்தினின்று அக்கினியும், பிராமணனிடத்தினின்று க்ஷத்திரியனும், கல்லினின்று லோகமும் உண்டாயின. அவைகளின் சக்தி எங்கும் வியாபித்திருந்தாலும் தந்தம் உற்பத்தி ஸ்தானங்களில் அடங்கிப்போகின்றன.

முன்னொருகால் க்ஷத்திரியப்பூண்டு அழிந்த காலத்து அந்தணர்கள் அந்த க்ஷத்திரிய ஸ்திரீகளிடத்துப் புணர்ந்து

க்ஷத்திரியர்களை உண்டாக்கினார்கள். அதனால் க்ஷத்திரியன் பிராமணனிடத்தில் அடங்கியிருக்கவேண்டும்.

சாதி ஏற்பாடு அழியாதிருப்பதற்குக் காரணம்.

மநு. 8-20. கர்மாநுஷ்டானமில்லாத பிராமணனேனும் அவன் அரசன்செய்யவேண்டிய தீர்மானங்களைச் செய்யலாம். சூத்திரன் ஒருபோதுஞ் செய்யக்கூடாது.

21-22. அரசன் செய்யவேண்டிய தீர்மானத்தைச் சூத்திரன் செய்வானாகில் அந்த ராச்சியம் வறுமையாலும் நோயாலும் பிடிக்கப்பட்டு அழிந்துவிடும்.

46. அந்தணர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தேசாசார குலாசாரங்களுக்கு விரோதமில்லாமல் தீர்மானிக்கவேண்டும்.

390. வருணாச்சிரம தருமங்களில் விவாதப்பட்டால் அரசன் அவ்விவாதத்தைத் தானே தீர்மானிக்கக்கூடாது.

391. பிராமணர்களை வைத்துக்கொண்டு தீர்மானிக்கவேண்டும்.

410. வைசியன் வர்த்தகம் கிருஷி பசுக்காத்தல் செய்யாவிடினும், சூத்திரன் அந்தணனுக்குப் பணிசெய்யாவிடினும், அவர்களை அரசன் தண்டிக்கக்கடவன்.

413. பிராமணன் சூத்திரனிடத்துக் கூலி கொடுத்தேனும் கொடாமலேனும் வேலைகொள்ளலாம்.

418. வைசியனும் சூத்திரனும் தத்தம் தொழில் செய்யாவிடின் உலகு நிலைபெறாது. ஆதலின் அவர்கள் உலகமுழுதையும் அழித்தவர்களாவார்கள் என்று, இன்னும் பலவாறு வற்புறுத்திக் கூறுதலேயாம்.

குறிப்பு.

க()க-ஆவது பக்கத்தில் அந்தணர் தருமதேவதையின் அவதாரமுடையரெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது அங்ஙனமாயின் எல்லாருக்கும் பொதுநிலையில் நிற்கவேண்டும். அப்படியில்லாது, அந்தணன் கொலைசெய்தால் அவனை விட்டுவிட

வேண்டுமென்றுஞ், சூத்திரன் கொலைசெய்தால் அவனைக் கொலைசெய்யவேண்டுமென்றும், இன்னும் இவைபோன்ற சாதிக்கொரு நீதியாகிய விதிகளை எழுதி வைத்திருத்தலால் அது பொருந்தாதென்க.

க௬-ஆவது பக்கத்தில் பிராமணர்களைத் தேவரெனக் கூறியிருக்கின்றது. அங்ஙனம் தேவராஞல் இரத்தம் மாமிசம் தோல் எலும்பு நரம்பு தசைகளால் ஆக்கப்பட்டும், மல மூத்திரங்களால் நிரம்பப்பட்டும், நீர்க்குமிழிபோல் தோன்றிய மியும் மாமிச பிண்டமாகிய மக்கட்பிறப்பினிலொருவராக என் இருக்கிறார்கள்? பின்னும் ஆராயுமிடத்து வாத பித்த சிலேத்துமமாகிய நோய்களால் வருந்தியும், பசிதாக நித்திரை மைதுனங்களால் தொடக்குண்டும், சாக்கிர சொற்பன சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதமாகிய பஞ்சாவஸ்தைகளால் மயக்குண்டும், நரை திரை மூப்புகளினுல் உருமாறியும் இருத்தலால் அது பொருந்தாதென்க.

சமுத்திரத்தினிடத்துள்ள சகல தீர்த்தங்களும் பிராமணருடைய பாதத்திலுண்டாயின வென்றும், அவர் பாத தீர்த்தத்தில் தோய்பவரது சகலபாவங்களும் ஒழியுமென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுண்மையாயின், உத்தராயணம், தக்ஷணயணம், கிரஹணம், விதிபாதம் முதலிய புண்ணிய காலங்தோறும் கங்கையாதி புண்ணிய தீர்த்தங்களில் அந்தப் பிராமணர் போய் ஸ்நானஞ்செய்து தங்கள் பாவங்களைப் போக்கிக்கொள்ளுவானேன்? அவைகள் முழுதும் பொருந்தாவென மறுக்கப்பட்டனவேயாம்.

இன்னும் மேற்படி பக்கத்தில் அவருடைய கையில் அக்கினி யிருக்கிறதென்றும், மயிர்க்கால்தோறுங் காயதேனு இருக்கிறதென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுண்மையாயின், சமையல்செய்வதற்கு அடுத்தவீடு தேடிப்போய் நெருப்பெடுத்துக்கொண்டு வருதலும், வீடுதோறும்போய் உபாதானம் எடுக்கவேண்டுதலும் வேண்டாவே. ஆகையால், உண்மையன்றென்பது தெளிவாகப்புலப்படும்.

கOஎ-கசாக-ஆவது பக்கங்களில் அந்தணராலே பொழுது உதயமாகிறதென்றும் அஸ்தமிக்கிறதென்றும், உலகு நிலைபெற்றிருக்கிறதென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளெல்லாம் அறிவில்லாதவர்களை மயக்குகிறதற்கென்று நன்றாகத் தெரியவருகிறது.

கசாக-ஆவது பக்கத்தில் பிராமணன் தலைக்குத் தீங்கு நேரிடுங்காலத்தில் அவன் தலைக்கீடாகச் சூத்திரன் தலையைக் கொடுத்துங் காப்பாற்றவேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது; இது மாரிசபக்ஷணிகள் தங்களுயிருக்கு நோய்வருங் காலத்தில் ஆடு கோழிகளைச் சிறுதெய்வங்களுக்குப் பலி கொடுத்துத் தங்களைக்காப்பாற்ற நினைப்பதுபோலுமாம். இன்னும் இப்படியே பிராமணரைப்பற்றிக் கூறிய நியாய விரோதங்கள் பலவுள; அவைகளையெல்லாம் விரித்துரைக்கிற் பெருகுமென்க.

II. க்ஷத்திரியன்.

க்ஷத்திரியன் பிரமாவின் தோளினின்று பிறந்தமையால் இரண்டாம் வருணத்தவனுவன்.

அரசனே முதன்மையானவனெனல்.

இம்மைப்பயனையும் மறுமைப்பயனையும் உண்டாக்கும் வேதங்களுக்கும் தருமங்களுக்கும் விரோதமின்றி நடக்கும் வண்ணம், உலகினுள்ளமாவிடரை நிறுத்தவேண்டுவதால் அரசனே முதன்மையாயிருக்கிறுன்.

"அந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்"

என்ற திராவிடசாரியர் கருத்துமிதுவாம்.

மநு. 7-3. உலகத்தில் அரசனில்லாமற்போனல் பல முள்ளவனிடத்திற் பலமில்லாதவர்கள் பயத்தினலழிந்து போவார்கள். ஆகையினல் இவ்வுலகமெல்லாம் அழியாமலிருக்கும்பொருட்டுச் சுவாமியானவர் அரசனை யுண்டுபண்ணினர்.

அரசன் தேவாமிசம் பெற்றவனெனல்.

மத விவகாரம் சாதி விவகாரம் ஞாய விவகாரங்களைக் குறித்த வற்பாடுகள்.

மநு. 7-4. இந்திரன் வாயு எமன் சூரியன் அக்கினி வருணன் சந்திரன் குபேரன் இவர்கள் அமிசங்களினாலேயே அரசனுண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

9-304. இந்திரன் மழையை யுண்டுபண்ணி ஜனங்களைச் சந்தோஷிக்கச்செய்வதுபோல அரசன் தன்னிராச்சியத்தி லுள்ள பிரஜைகளுக்கு அபீஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணி மகிழ்ச்சிசெய்கிறான்.

305. சூரியன் தன்னுடைய கிரணங்களாலே தபியாமல் பூமியிலிருக்கிற ஜலத்தைச் சிறுகச்சிறுகக் கிரகிப்பதுபோல அரசன் சனங்களை உபத்திரவப்படுத்தாமல் காலவரையறைகளேற்படுத்திச் சிறிதுசிறிதாகத் திர்வைவாங்குகிறான்.

306. வாயு சகல ஜந்துக்களிடத்தும் பிராணரூபமா யுள்ளே நுழைந்து சஞ்சரிக்கிறதுபோல அரசன் வேவுகாரர்களால் எதிரியின் பட்டணத்திற் பிரவேசித்து அங்குள்ள வற்றையறிகிறான்.

307. எமன் தண்டனை காலத்து மித்திரனென்றும் சத்துருவென்றும் பேதமின்றி யாவரையுஞ் சமனாக நோக்கி அவரவர்களுக்குத்தக்கப்படி சிட்சைசெய்கிறான். அதுபோல அரசன் குற்றஞ்செய்த பிரஜைகளைப் பட்சபாதகமில்லாமற் றண்டிக்கிறான்.

308. வருணன் தன்னாலே தண்டிக்கத் தக்கவர்களான பாவஞ்செய்த பிரஜைகளைப் பாசங்களாற் கட்டுகிறதுபோல அரசன் பாவிகளைத்தயையில்லாமற் றண்டிக்கிறான்.

309. சந்திரன் தன்னைப்பார்த்த மனிதர்களையெல்லாம் சந்தோஷிப்பிக்கின்றான். அதுபோல அரசன் தன்னைப் பார்த்த மந்திரி பிரதானியர்களைச் சந்தோஷிப்பிக்கிறான்.

310. அக்கினியைப்போல அரசன் சோம்பலில்லாமல் பிரதாபமுள்ளவனுத் துஷ்டர்களையும் தனக்கபகாரஞ்செய்ப வர்களையும் தண்டிக்கிறுன்.

311. பூமியானது ஜங்கமஸ்தாவரரூபமான சகலபிராணி களையும் உயர்வு தாழ்வின்றிக் காக்கிறதுபோல அரசன் பண்டிதர்களையும் பாமரர்களையும் பேதமின்றிக் காப்பாற்று கிறுன்.

7-5. இவ்விதமாகத் தேவதாமிசமுள்ளவனுகையால் அரசன் எல்லாமனிதரினும் அதிக காந்தியுள்ளவனுய் அனை வரையும் ஆளத்தக்க வீரமுள்ளவனுயிருக்கிறுன்.

6. பூமியிலுள்ள எந்த மனிதனும் அவனை எதிரிட்டுப் பார்க்கலாகாது.

7. அக்கினியும் வானமும் அவனே; சூரியனுஞ் சந்தி ரனுமவனே; நீதிசெலுத்துவதில் யமனுவான்; செல்வத்தில் குபேரனுவான்; நீர்வள நிலவளத்தில் வருணனுவான்; ஐம் பெரும்பூதத்திற்கும் கருத்தனுமவனே.

8. அரசன் குழந்தையாயிருந்தாலும் அவனை மானிடக் குழந்தையென்று அவமதிக்கக்கூடாது. தேவனே மானிட னுய் வந்தானென்று மதிக்கவேண்டும்.

அரசன் சந்தோஷமாகவிருக்கிறுனென்று அதிகமாக நெருங்கவுங்கூடாது. கோபித்தானென்று நீங்கவுங்கூடாது. இக்கருத்துப்பற்றியே,

"அகலா தணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார்."

என்ருர் நாயனுரும்.

அரசனுக்குரிய வறுதொழில்.

மநு.

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌮𑌿𑌜𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌚
𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌾𑌸𑌤𑌃

శ్లో॥ ప్రజానాంరక్షణందాన మిజ్యాధ్యయనమేవచ।
విషయేష్వప్రసక్తిశ్చ క్షత్రియస్యసమాసతః॥

பிரஜாநாம் ரக்ஷணந்தான மிஜ்யாத்யயநமேவச
விஷயேஷ்வ பிரஸக்திஸ்ச க்ஷத்திரியஸ்ய ஸமாஸத:

இ-ள். க்ஷத்திரியனுக்குப் பிரஜைகளைக்காத்தல், தானங்கொடுத்தல், வேதமோதல், பாட்டு கூத்து ஸ்திரீ முதலிய விஷயங்களில் மனஞ் செல்லாதடக்கல், இந்நான்கையும் விதித்தார். யாகாதி கருமங்களும் அவனுக்குண்டு.

பிரகற்பதி ஸ்மிருதி.

𑌇𑌜𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌦𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌲𑌨𑌂
𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂𑌚𑍈𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁

శ్లో॥ ఇజ్యాధ్యయనదానేచ ప్రజానాంపరిపాలనం।
శస్త్రాస్త్రధారణంసేవా కర్మాణిక్షత్రియస్యతు॥

இஜ்யாத்யயநந்தானேச பிரஜாநாம்பரிபாலனம்.
ஸஸ்த்ராஸ்த்ர தாரணமேவாகர்மாணிக்ஷத்திரியஸ்யது.

இ-ள். வேதமோதல், ஈதல், பிரஜைகளைக்காத்தல், ஆயுதங்களைத் தாங்குதல், இவை க்ஷத்திரியனுக்குரிய கருமமாம்.

ஆதலால் க்ஷத்திரியனுக்கு வைதீககருமங்களாகிய ஓதல் வேட்டல் ஈதல் மூன்றும், இலௌகிக கருமங்களாகிய உலகோம்பல் படைபயிலல் மனமடக்கல் ஆகிய மூன்றும், ஆக அறுவகைக்கருமங்களும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இறைமாட்சி.

அரசனாயுள்ளவன் கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை, குற்றங்கடிதல், பெரியாரைத் துணைக்கோடல், சிற்றினஞ்சேராமை, தெரிந்து செய்தல், வலியறிதல், காலமறிதல், இடனறிதல், தெரிந்து வினையாடல், சுற்றந்தழுவல், செங்கோன்மை, கண்ணோட்டம், ஒற்றாடல், ஊக்கமுடைமை, மடியின்மை, ஆள்வினையுடைமை முதலியவை யெல்லாம் உடையவனாயிருக்கவேண்டும்.

எண்.	தேசம்.		THE MODERN DISTRICTS.
1	அங்கம்	...	The Bhagalpore territories. (a)
2	அருணம்	...	
3	அவந்தி	...	The Avantyas of Ujains.
4	ஆந்திரம்	...	Nellore and Krishna Districts.
5	இலாடம்	...	
6	யவனம்	...	The Bactrian Greece.
7	ஒட்டியம்	...	Orissa.
8	கருசம்	...	
9	கலிங்கம்	...	Near the River Vaitrani. (b)
10	கன்னடம்	...	Canara.
11	கன்னாடம்	...	Carnatic
12	காசம்	...	Cutch
13	காஸ்மீரம்	...	Kashmir
14	காந்தாரம்	...	Candahar
15	காம்போஜம்	...	Kamboje of Khabul
16	கிராடம்	...	The territory of Kiratas of the Sarayu valley.
17	குருகு	...	
18	குடகம்	...	Coorg,
19	குந்தளம்	...	பல்லாரி பிரதேசத்துக்குப் பூர்வபெயர் குருக்ஷேத்திரப்பூமி.
20	குரு	...	Round about modern Delhi,
21	குலிந்தம்	...	The Kulindas of the western river valleys of the Himmala-yas and the higher contiguous regions.
22	கூர்ச்சரம்	...	Guzerat
23	கேகயம்	...	
24	கேரளம்—சேரநாடு	...	The territory lying between south Canara and Malabar.
25	கொங்கணம்	...	(Konkan) Coimbatore Salem District.
26	கொல்லம்	...	Quilon.

(a) கங்கையும் சரயூநதியும் சங்கமமாமிடத்துள்ள தேசம். மன்மதனை எரித்த இடம்.

(b) ஒட்டியதேசத்துக்குத் தெற்கு கருநாடகத்துக்கு வடக்காயுள்ளது; கஞ்சம் விசாகபட்டணம் கோதாவரி சேர்ந்துள்ளது.

எண்.	தேசம்.		THE MODERN DISTRICTS.
27	கோசலம் (a)	...	The country between the Ganges and the Gandak which includes modern Delhi.
28 {	சகம் (b)	...	The territory of Suhanas on the south eastern sea-shore.
	சாகம்	...	Scythians of Caspian sea.
29	சவ்வீரம்	...	
30	சாலவம்	...	
31	சிங்களம்	...	Ceylon, River Salween east of [Pegu
32	சிந்து	...	Sind
33	சீனம்	...	China.
34	சூரசேனம்	...	Surat.
35	சோழம்	...	Coramandal
36	சோனகம்	...	The territory of Muhammadan Converts.
37	திராவிடம்	...	Tamil Districts.
38	துளுவம்	...	South Canara.
39	தெக்கணம்	..	Dekkan.
40	நிடதம்	...	The territory of Nishadas near the river of Sarasvathi and the Vindhya mountains
41	நேபாளம்	...	Nepal.
42	பாஞ்சாலம்	...	Agra & Oudh.
43	பப்பரம்	...	
44	பல்லவம்	...	The Pahlavas of Persia.
45	பாண்டியம்	...	Madura.
46	புலிந்தம்	...	The territory on the bank of Narbada.
47	போடம்	...	Bhutan north of Assam.
48	மகதம் & விதேயம்	...	Near Narmada River & Behar.
49	மச்சம்	...	S. Behar N. Behar.
50	மராடம்	...	Mahratta District.
51	மலைபாளம்	...	Malabar District.
52	மாளவம்	...	Malwa.
53	புகந்தரம்	...	
54	வங்கம்	...	The territory of Ganges on the sea-shore Malva.
55	வங்காளம்	...	Bengal.
56	விதர்ப்பம்	..	Berar.

(a) The modern Oudh & Berar.
(b) சிந்து நதிக்கு மேற்கே சாகராள் வசித்த நாடு.

அரண்.

மலை காடு மதில் கடல் இவை நான்குமே அரணும். அரசன் பட்டஸ்திரீயைத் தன்னினத்திலேயே கொள்ள வேண்டும். உள்ளறையில் தன்பத்தினிபோடு பள்ளிகொள்ள வேண்டும். நல்லகாலத்தும், தீயகாலத்தும் நம்பிக்கையுள்ள பரிசாரகனிடத்திற் போசனஞ்செய்யவேண்டும். போசனஞ் செய்யுங்காலத்து விஷங்கலந்தது இல்லையாவென்று சோதனைசெய்து புசிக்கவேண்டும். தனக்குதவி செய்கிற அரசர்களிடத்தில் விசுவாசமாக இருக்கவேண்டும். சமயப்பிசகான காலத்தில் தன் தேசத்தையும் தன் மனைவியையும் விட்டு நீங்கவேண்டும்.

அமைச்சு.

க்ஷத்திரியனானவன் தனது அரண்மனைக்கு ஒரு புரோகிதனை யேற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். அந்தணர்களிடத்தில் இலௌகீக வைதீக கருமங்களைக் கற்றுணரவேண்டும். தீயவழியிற் செல்லாதவண்ணம் மனத்தையடக்கவேண்டும். ஆலோசனை செய்வதற்கு மந்திரிமார்கள் எண்மர் இருத்தல் வேண்டும். அவருட் சிலர் வேதத்திற் பழகினவராகவும், சிலர் யுத்தசாஸ்திரங்களிற் பழகினவராகவு மிருக்கவேண்டும்.

தூதனைக் கொள்ளப்பட்டவன் சாஸ்திரத்தில் வல்லவனாக இருக்கவேண்டும்.

அஸ்தமனமானபின்னர் அனுஷ்டான விதி முடிந்தவுடன் தூதன் வேவுக்காரன் இவர்களிடத்தில் கலக்கவேண்டும்.

ஞாய சட்டங்களைக் குறித்துப் பிராமண ளிடத்தில் ஆலோசிக்க வேண்டியதேயொழியச் சூத்திர ளிடத்தில் ஆலோசிக்கக்கூடாது. எதாவதொன்றைத் தானேபோய்ப் பார்க்கச் சக்தியில்லாதகாலத்தில் ஒரு பிராமணனையனுப்பிப் பார்த்து வரச்சொல்லல் வேண்டும்.

அரசன் சூழ்.

அரசனுக்கு மந்திரிகள் புரோகிதர் சேனாபதியர் தூதர் சாரணர் இவ்வைவரும் கூட்டமாயுள்ளவர்.

மந்திரியர், கருமாதிகாரர், சுற்றம், கடைகாப்பாளர், நகரமாக்கள், படைத்தலைவர், இவுளிமறவர், யானைவீரர் இவ்வெண்மரும் அரசனுக்குத் துணைவராயுள்ளவர்.

நட்பாளர், அந்தணாளர், மடைத்தொழிலர், மருத்துவக்கலைஞர், நிமித்திகப்புலவர் இவ்வைவரும் அரசனுக்கு உறுதிச்சுற்றமாயுள்ளவர்.

அரசன் சின்னம்.

முடி, குடை, கவரி, தோட்டி, முரசு, சக்கரம், யானை, கொடி, மதில், தோரணம், நீர்க்குடம், பூமாலை, சங்கு, கடல், மகரம், ஆமை, இணைக்கயல், சிங்கம், தீபம், இடபம், ஆசனம் என்பன அரசனுக்குச் சின்னங்களாம்.

இவைகளையெல்லாம் அரசன் அங்கமாகப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

இனி இந்த 56-தேசத்தரசர்களுக்கும் பேதந் தெரியும்படி ஒவ்வொருவருக்கும் தசாங்கம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவையெனின்: பெயர், மலை, யாறு, நாடு, நகர், ஊர்தி, மாலை, கொடி, படை, முரசம் என்பனவாம். இவைகள் தம்மையுடைய அரசர்களைக் குறிப்பிக்கும்; அவற்றுட் சிலவற்றைக்காட்டுதும், வேதக்கொடி துரோணாசாரியரையும், முரசக்கொடி தருமபுத்திரனையும், சர்ப்பக்கொடி துரியோதனனையும், கச்சைக்கொடி கன்னனையும், சிங்கக்கொடி வீமனையும், அநுமக்கொடி அருச்சுனனையும், விற்கொடி சேரனையும், புலிக்கொடிசோழனையும், மீனக்கொடி பாண்டியனையும் குறிப்பிக்கும். இவைபோலவே படை மாலை முதலியனவும் அவ்வவ்வரசர்களைக் குறிப்பிக்கும்.

சாரணர்—வேவுகாரர்.
இவுளிமறவர்—குதிரைவீரர்.
மடைத்தொழிலார்—சமையற்காரர்.
மருத்துவக்கலைஞர்—வைத்தியபண்டிதர்.
நிமித்திகப்புலவர்—சகுனசாஸ்திரிகள்.

உலகோம்பல்.

குடிகளுக்கு அவரவர்கள் சக்திக்கேற்ப வரியேற்படுத்தி வாங்கிவரவேண்டும். பாலியர்கள் முதலிய சகலருடைய சொத்துக்களையும் பாதுகாக்கவேண்டும். ஸ்திரீகள் புருஷர்களுக்கு அடங்கி நடப்பதற்காக அரசன் புருஷர்களுக்கு உதவிசெய்யவேண்டும். ஜாதியைப்பற்றிய சட்டங்களையும் ஜாதி வழக்கங்களையும் பாதுகாக்கவேண்டும்.

பொருள்செயல்வகை.

"உறுபொருளு முல்கு பொருளுந்தன் னொன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்."

இ-ள். உடையவர் இல்லாமல் தானே வந்து கிடைத்த பொருளும், சுங்கமாதிய பொருளும், தன்பகைவரை வென்று திறையாகக்கொள்ளும் பொருளும், அரசனுக்கு உரியன வாம்.

"செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கு
மெஃகதனிற் கூரிய தில்."

இ-ள். பொருளினை ஈட்டவேண்டும், அது பகைவரது செருக்கையறுக்கும் ஆயுதமாம்; அதற்கு மேற்பட்ட ஆயுதம் ஒன்றுங் கிடையாதாம்.

அன்றியும் பொருளென்பது கெடாதவிளக்காய்; அது தன்னைச் சம்பாதித்தவர் நினைத்ததேயத்திற்சென்று பகையென்னு மிருளையொழிக்கும்.

"பொருளென்னும் பொய்யா விளக்க மிருளறுக்கு
மெண்ணிய தேயத்திற் சென்று."

என்பதனாற் காண்க.

மநு 7-213.

ஆபதர்தம் தநம் ரக்ஷேத் தாராந் ரக்ஷேத் தநைரபி।
ஆத்மாநம் ஸததம் ரக்ஷேத் தாரைரபி தநைரபி॥

శ్లో॥ ఆపదర్థంధనంరక్షే ద్దారాన్‌రక్షేద్ధనైరపి।
ఆత్మానంసతతంరక్షే ద్దారైరపి ధనైరపి॥

ஆபதர்த்தம் தநம் ரக்ஷேத் தாராந்ரக்ஷேத் தநைரபி,
ஆத்மாநம் ஸததம்ரக்ஷேத் தாரைரபி தநைரபி.

இ-ள். துர்த்தினசையிலும் தன்பொருளைக் காப்பாற்ற வேண்டும்; அப்படிப்பட்ட பொருளைச் செலவிட்டுத் தன் மனைவியைக் காப்பாற்றவேண்டும்; அங்ஙனம் காப்பாற்றப் பட்ட மனைவியையும் பொருளையும் இழந்தாவது அரசன் தன்னைக்காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும்.

விசாரணை.

வைசியன் வர்த்தகம் வட்டிக்குக்கொடுத்தல் பயிர்செய தல் ஆனிரைகாத்தல் இவைகளைச்செய்யவும், சூத்திரன் இரு பிறப்பாளர்க்கு ஊழியஞ்செய்யும் கட்டளையிடவேண்டும். விற்பவனையும் கொள்பவனையும் நிதானித்துக்கடைவிலைப் பருவம் ஏற்படுத்தவேண்டும். சகல வருணத்தாருக்கும் வணக்கத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் விருத்தியாக்கவேண்டும். தண்டனைவிதிக்கிறகாலத்தில் பிராமணர்களுடன் ஆலோசித் துச் செய்யவேண்டும்.

இவ்விதமாக அரசன் அதிகாரத்தையும் ஞாயத்தையும் செலுத்தவேண்டும்.

படை.

க்ஷத்திரியனுயுள்ளவன் யுத்தத்தில் தீரனயும், யுத்த வீரனகவும், தயாளமுடையனகவும் இருக்கவேண்டும். இரத கஜ துரக பதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனைகளையும் உடை யவனக இருக்கவேண்டும். சேனைகளைப் பலமுகத்தும் சாமார்த்தியமாக அனுப்பவேண்டும். தானியாதிகள் விளை

ந்த செறிப்பான காலத்தில் சத்துருக்களின்மேபில் *தண்டெடுக்கவேண்டும்.

சேனாதிபதிகள்.

இரதபதி கஜபதி துரகபதி நரபதிகளென சேனைத்தலைவர்கள் நால்வகைப்படுவர். அவர்களுள்,

(1) இரதபதியர்.—அவரவர்களின் வீரத்துக்குத்தக்கபடி அதிரதர், சமரதர், மகாரதர், அர்த்தரதரென வகுக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவர்கள் அஸ்தினாபுரம், பாஞ்சாலம், கோசலம், காமபோஜமுதலிய தேசங்களிலுள்ளவர்களாகத் தெரியவருகின்றது. பாரத சரித்திரத்தால் கண்டுணர்க.

(2) கஜபதியர்.—இவர்கள் யானைப்படைக்குத் தலைவர்களாம். இவர்கள் நெல்லூருக்கும் கோதாவரிக்கும் மத்திய தேசத்தில் உள்ள ஓரங்கல்லில் ஸ்தாபனையான ஆந்திரதேசத்தரசர்களான பாலபாஸ்க்கரதேவன் முதலானவர்களும் ஒரிசாவையாண்ட அநங்கமாமதேவனும் அவர்களினத்தாருமெனத் தெரியவருகின்றது.

(3) துரகபதியர். — இவர்கள் குதிரைப்படைகளுக்குத் தலைவராம். இவர்கள் ஷோலாப்பூருக்கும் கோலகொண்டைக்கும் மத்தியில் குல்பர்க்காவில் உள்ள பாமாணிய இராஜாங்கத்தாராகிய துருக்கர்களாமெனத் தெரியவருகின்றது.

(4) நரபதியர்.—இவர்கள் காலாட்படைக்குத் தலைவராம். இவர்கள் கோதாவரிக்கும் கஞ்சத்துக்கும் மத்திய தேசத்திலுள்ள விஜயநகரத்தில் ஸ்தாபனையான ஆந்திர தேசத்தர்களான இராமராயர், திருமலைராயர், கிருஷ்ணராயர்களும் இவர்கள் சந்ததியாருமாம். (மிராசுரயிட்டு ௯௧-வது பக்கத்திற்காண்க). விஜயநகரத்தார் பாண்டியநாட்டை ஜயித்துத் திருமலைநாய்க்கன் மகால் என ஓர் அரண்மனையுங் கட்டியிருப்பதால் மேற்கண்ட நரபதி கஜபதி சமஸ்தானத்தார் பல்ஜி அல்லது கவரை எனத்தெரியவருகின்றது.

---

* தண்டு - படை.

இந்த பூபதியர்களுக்குள் காலாட்படைகளாக விருந்தவர்கள் படைபத்து எனக்கூறுவர் அவர்களுள்,

மலையமான், நத்தமான், சுருதுமான் என உடையார்கள்	3
வேடர், மறவர், ஏனாதியர் என வனசராள	3
மீன்பள்ளி, அவரிப்பள்ளி, கூடைகட்டுப்பள்ளி, அரகப்பள்ளி என வன்னியர்	4
ஆகப் படை பத்தாம்	10

மேற்கண்ட உடையார்களுள் (1) மலையமான் என்பவர் மலையடிவாரங்களில் உழவுவேலை செய்பவர்களாம். (2) நத்தமான் என்பவர்கள் மஞ்சகுப்பம்ஜில்லா, தஞ்சாவூர்ஜில்லா, திருச்சிறுப்பள்ளிஜில்லா, மதுரைஜில்லா, இந்நாடுகளின் குக்கிராமங்களாயுள்ள நத்தம், புறம்போக்குகளில் உழவுவேலை செய்பவர்களாம். (3) சுருதிமான் என்பவர்கள் திருச்சிறுப்பள்ளிஜில்லா, தஞ்சாவூர்ஜில்லாக்களில் உழவுவேலை செய்பவர்களாம். இவர்கள் ஜாதியில் உயரவேண்டுமென்று மாமிசம் புசிப்பதில்லை. பிராமணர் வேளாளரைப்போல் நடிக்கின்றார்கள். ஆனால் கள்ளன், இடையன், வீடுகளில் புசிப்பார்கள். மூப்பனார் எனப்பட்டம் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வுடையாரென்பவர்கள் பள்ளிகளில் ஓர்வித வகுப்பினராம்.

மறவர் தமிழ்நாட்டு இருளரென்றும், ஏனாதியர் தெலுங்குநாட்டு இருளரென்றும் கூறுவர்.

ஏனைய பள்ளிவகுப்பினர் வெளிப்படையாம்.

இவர்கள் எல்லாம் படைவீரர் என்றும் யுத்தவீரரென்றும் படையாட்சியர் என்றும் ஆங்கிலத்தில் "Heroes" என்றுங் கூறப்படுவர்.

சேனைத்தலைவரை தளவாய், தளகர்த்தர் சாமந்தரெனக் கூறுவர்.

படைத்தொகை.

1.	தேர் 1 களிறு 1 பரி 3 காலாள் 5	கொண்டது	பதாதி
2.	பதாதி	மும்மடிகொண்டது	சேனாமுகம்
3.	சேனாமுகம்	,,	குமுதம்
4.	குமுதம்	,,	கண்டகம்
5.	கண்டகம்	,,	வாகினி
6.	வாகினி	,,	பிரளயம்
7.	பிரளயம்	,,	சமுத்திரம்
8.	சமுத்திரம்	,,	சங்கம்
9.	சங்கம்	,,	அநிகம்
10.	அநிகம்	,,	அக்குரோணி

பூர்வத்தில் பாரதயுத்தத்தில் பாண்டவர் 7 அக்குரோணி சேனையும், கௌரவர் 11 அக்குரோணி சேனையுங் கொண்டு யுத்தம் நடத்தினார்கள்.

III. வைசியன்.

வைசியன் விராட்டுவின் தொடையிற்பிறந்தவனாதலால் மூன்றாம் வருணத்தவனாவன்.

இவன் நாட்டிற்குரிய பொதுநன்மையைப்பற்றி இராஜனுக்கு அறிவித்துச் சீர்திருத்துவதுமன்றி, வரி இறை முதலியவை கொடுத்தும், சண்டைக்காலத்துக்கடன்கொடுத்தல் முதலியவற்றால் பொருளுதவிசெய்தும், இராஜகாரியம் செய்பவனாம்.

இவன் பின்னும் அரசர்க்கு மந்திராலோசனைக் குரிய மந்திரியாகவும் பிரதானி சேனாதிபதியாகவும்மிருந்து இராஜகாரியத்தைச் செய்பவனாம்.

பிரகஸ்பதி ஸ்மிருதி.

ஸாயூ்யாபொயஜநஂஊாநஂ வஶூஷநாஂவாமநஂ தயா ।
கூஷஸீதகா்ஷிவாணிஜ்யஂ வெயூ்யகமாணிஷவூவெ ॥

శ్లో॥ స్వాధ్యాయోయజనందానం పశూనాంపాలనంతథా ।
కుసీదకృషివాణిజ్యం వైశ్యకర్మాణిసప్తవై ॥

ஸ்வாத்யாயோயஜநந்தானம் பஸூநாம்பாலநந்ததா
குஸீதக்கிருஷிவாணிஜ்யம் வைஸ்யகர்மாணிஸப்தவை.

இ-ள். வேதமோதல், வேள்விபுரிதல், ஈதல், பசுக்காத்தல், வட்டியிட்டல், உழவுத்தொழில் செய்தல், பண்டமாற்றுதல் விற்றலென்னும் வியாபாரம் ஆகிய இவ்வேழுகருமங்களும் வைசியனுக்குச் சிறப்புத்தருமங்களாம்.

மநு.

𑌪𑌶𑍂𑌨𑌾𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂𑌦𑌾𑌨 𑌮𑌿𑌜𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌮𑍇𑌵𑌚 ।
𑌵𑌣𑌿𑌕𑍍𑌪𑌥𑌂𑌕𑌸𑍀𑌦𑌂𑌚 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌕𑍃𑌷𑌿𑌮𑍇𑌵𑌚 ॥

శ్లో॥ పశూనాంరక్షణందాన మిజ్యాధ్యయనమేవచ ।
వణిక్పథం కుసీదంచ వైశ్యస్య కృషిమేవచ ॥

பஸூநாம்ரக்ஷணந்தான மிஜ்யாத்யயனமேவச
வணிக்பதங்குஸிதஞ்ச வைஸ்யஸ்யகிருஷிமேவச.

இ-ள். பசுக்களைக் காத்தல், தானங்கொடுத்தல், வேட்டல் வேதமோதல், கொள்ளல் விற்றல், வட்டிவாங்குதல் கிருஷி இக்கருமங்கள் வைசியனுக்கு விதிக்கதக்கனவாம்.

வராகபுராணம்.

𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂𑌯𑌜𑌨𑌂𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌸𑍀𑌦𑌂𑌪𑌶𑍁𑌪𑌾𑌲𑌨𑌂 ।
𑌗𑍋𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌕𑍃𑌷𑌿𑌵𑌾𑌣𑌿𑌜𑍍𑌯𑌂𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑍋𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿

శ్లో॥ స్వాధ్యాయంయజనందానం కుసీదంపశుపాలనం ।
గోరక్షాంకృషివాణిజ్యం కుర్యాద్వైశ్యోయథావిధి ॥

ஸ்வாத்யாயம்யஜனந்தானம் குஸீதம்பஸூபாலநம்
கோரக்ஷாம்கிருஷிவாணிஜ்யம் குர்யாத்வைஸ்யோசதாவிதி.

இ-ள். வேதமோதல், வேள்விசெய்தல், தானமீதல், வட்டிவாங்குதல், பசுநிரையோம்பல், ஆனிரைகாத்தல், உழவு, வாணிபம் இவைகளை விதிப்படி வைசியன் செய்தல் வேண்டும். ஆனிரைகாத்தலை வேறுகூறியிருத்தலின், பசுநிரையோம்பலென்பது ஆடு குதிரை முதலியவற்றையோம்புதலெனக் கொள்க.

மார்க்கண்டேயபுராணம்.

𑌦𑌾𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌂𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑍈𑌵𑌸𑌾 ।
𑌵𑌾𑌣𑌿𑌜𑍍𑌯𑌂𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌾𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌕𑍃𑌷𑌿𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌜𑍀𑌵𑌿𑌕𑌾 ॥

శ్లో॥ దానమధ్యయనంయజ్ఞో వైశ్యస్యాపిత్రిధైవసా।
వాణిజ్యంపాశుపాల్యంచ కృషిశ్చైవాస్యజీవికా ॥

தாநமத்யயநய்யக்ஞோ வைஸ்யஸ்யாபிதிரிதைவஸா
வாணிஜ்யம்பாஸுபால்யஞ்ச கிருஷிஸ்சைவாஸ்யஜீவிகா.

இ-ள். தானமீதல், வேதமோதல், வேள்விசெய்தல் இம்மூன்றும் வைசியன் வைதீககருமமாம். வாணிபம், பசுநிரை காத்தல், உழவுத்தொழில் இம்மூன்றும் சீவனத்தொழிலாம்.

(பராசரம் முதல் அத். 577-வது பக்கம்.)

𑌲𑌾𑌭𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑌥𑌾𑌰𑌤𑍍𑌨𑌂 𑌗𑌵𑌾𑌂𑌚𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌲𑌨𑌂 ।
𑌕𑍃𑌷𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌚𑌵𑌾𑌣𑌿𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾 ॥

శ్లో॥ లాభకర్మతథారత్నం గవాంచపరిపాలనం।
కృషికర్మచ వాణిజ్యం వైశ్యవృత్తిరుదాహృతా ॥

லாபகர்ம ததாரத்நங் கவாஞ்சபரிபாலநம்
கிருஷிகர்மசவாணிஜ்யம் வைஸ்யவிருத்திருதாஹிருதா.

இ-ள். வட்டிவாங்குதல், இரத்தினமுதலிய மணிச்சோதனை, பசுநிரைகளைக் காத்தல், உழுதல், கொள்ளல் விற்றலாகிய பண்டமாற்று, இவைகள் வைசியன் தருமமாகக் கூறப்பட்டன.

"లాభకర్మ" (லாபகர்ம)—இலாபத்தின் பொருட்டுச் செய்யுந் தொழில். எனவே, கடன் கொடுத்து வட்டிவாங்குதல், நெல் முதலிய தானியங்களை வாசிக்குக்கொடுத்து வாங்குதல் முதலியன. இது, தலவாசி நான்கு என இக்காலத்து வழங்குகின்றது.

"రత్నం" (ரத்நம்)—வச்சிரம், நீலம், மாணிக்கம் = செம்மணி, மரகதம், கோமேதகம், வைடூரியம், புட்பராகம், பவளம், முத்து முதலியன. இம்மொழி இலக்கணையால் அவற்றைச் சோதித்தல், விற்றல் வாங்கல் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

பசு நிரைகளைக் காத்தலாவது வைக்கோல் புல் இடுதல், நீர்குடிப்பித்தல், மேய்த்தல், தேய்த்தல், சொறிதல், சுத்தஞ் செய்தல், நீராட்டல், பால்கறத்தல், புலிமுதலியவற்றாலிடையூறு வராமற்காத்தல், முதலியவைகளாம்.

"కృషికర్మ"—(கிருஷிகர்ம) நிலத்தையுழுது பக்குவஞ் செய்து விதைவிதைத்து, பயிர் வளரக் காத்துப் பயனைப் பெறுதல்.

"వాణిజ్యం"—(வாணிஜ்யம்) தானியம், பாக்கு, ஆடை முதலியவற்றைக் கொள்ளல் விற்றல் முதலிய இவையே வைசிய தருமமாம்.

வட்டி வாங்குதல் முதலிய கருமங்கள் வைசியனுக்குத் தருமமென்று யாஞ்ஞவற்கியரும் கூறினர்.

குஸீதங்க்ருஷிவாணிஜ்யம் பாஶுபால்யம்விஶஸ்ம்ருதம் |

ஸ்லோ || "కుసీదకృషివాణిజ్య పాశుపాల్యంవిశఃస్మృతం"

குஸீதகிருஷிவாணிஜ்ய பாஸுபால்யம் வஸ: ஸ்மிருதம்.

இ-ள். வட்டிவாங்குதல், உழவு, கொள்ளல், விற்றல், பசுக்காத்தல், வைசியனது ஆகும்.

விற்றற்குரிய பண்டங்கள்.

அநுசாசனபருவம்.

𑌤𑌿𑌲𑌚𑌰𑍍𑌮𑌰𑌸𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌶𑌵𑍋𑌵𑌾𑌜𑌿𑌨𑌃 ।
𑌵𑌣𑌿𑌕𑍍𑌪𑌥𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌨𑍈𑌰𑍍 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍈𑌰𑌪𑌿 ।

శ్లో ॥ తిలచర్మరసాశ్చైవ విక్రేయాః పశవో వాజినః ।
వణిక్పథముపాసీనైః వైశ్యైర్వైశ్యస్థితైరపి ॥

திலசர்மரஸாஸ்சைவ விக்ரேயா: பஸவோவாஜிந:
வணிக்பதமுபாஸீநைர்வஸ்யயர் வைஸ்யஸ்திதை ரபி.

இ-ள். எள், தோல், இரசவருக்கங்கள், பசுக்கள், குதிரை முதலியவற்றினை ஆவணத்திருந்த வைசியராயினும், அவர்களிடத்து அம்முயற்சியின்பொருட்டு நின்ற மற்றையர் யாவராயினும், விற்றல் வேண்டும். ஆவணம்—கடைவீதி.

சாந்திபர்வத்தில் ஜாபாலியுபாக்கியானப் பிரசங்கத்தில் துலாதாரன் என்பவனால் வைசியதருமங் கூறப்பட்டது.

𑌯𑌥𑌾𑌦𑌾𑌮𑌿𑌨𑌤𑌂 𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌮𑌿𑌨𑌚𑌾𑌧𑌿𑌕𑌂 ।
𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌮𑌿𑌰𑌸𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑌮𑌨𑍍𑌨𑌵𑌰𑍍𑌜𑌮𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 ।
𑌕𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑍈𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑍀𑌣𑍇𑌪𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌧𑌨𑌂𑌬𑌹𑍁 ।

యద్ధదామినతం న్యూనం యద్గృహ్ణామినచాధికం ।
విక్రీణామిరసాంశ్చాహమన్నవర్జమమాయయా ।
క్రీత్వావైప్రతివిక్రీణే పరహస్తాద్ధనంబహు ॥

யத்ததாமிநதம் நியூநம் யத்கிரஹ்ணாமிநசாதிகம்
விக்கிரீணாமிராஸாம்ஸ்சா ஹமந்நவர் ஜமமாயயா
கிரீத்வாவைபிரதிவிக்கிரீணே பரஹஸ்தாத் தநம்பஹு.

இ-ள். நான் எதனைக்கொடுக்கிறேனோ அது குறைவாகவிராது. எதனை நான் கொள்ளுகின்றேனோ அது மிகுதியாக இராது. சமைத்த சோறொன்றொழிய மற்றைய இரச

வருக்கமனைத்தினையும் வஞ்சிப்பின்றி விற்கின்றேன். ஆனால், கொண்டவிலும் அதிகப்பொருளைப் பிறன் கையிற்பெற்று விற்கின்றேன்.

மநு. 9-326.

𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍃𑌤𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌾𑌰𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂 ।
𑌵𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌶𑍂𑌨𑌾𑌂𑌚𑍈𑌵𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 ॥

శ్లో॥ వైశ్యస్తుకృతసంస్కారః కృత్వాదారపరిగ్రహం ।
వార్తాయాంనిత్యయుక్తస్య పశూనాంచైవరక్షణే ॥

வைஸ்யஸ்துகிதஸம்ஸ்கார: கிருத்வாதாரபரிகிரஹம்
வார்த்தாயாம்நித்யயுக்தஸ்ய பஸூநாஞ்சைவரக்ஷணே.

இ-ள். வைசியன் தக்கவிதியோடு உபநயனமுதலிய சமஸ்காரங்கள் செய்யப்பெற்று மணம்புணர்ந்து, உழவு, வாணிபம் ஆனிரைகாத்தலினும், வார்த்தையினும், யாடு குதிரைமுதலிய பசுக்காத்தலினும், தவறாது எப்போதும் நடத்தல் வேண்டும்.

மநு. 9-327.

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹𑌿𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌿𑌦𑌦𑍇𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍 ।
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯𑌚𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍇𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃𑌪𑌰𑌿𑌦𑌦𑍇𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 ।

శ్లో॥ ప్రజాపతిర్హి వైశ్యాయ సృష్ట్వాపరిదదేపశూన్ ।
బ్రాహ్మణాయచరాజ్ఞేచ సర్వాఃపరిదదేప్రజాః ॥

பிரஜாபதிர்ஹிவைஸ்யாய ஸ்ருஷ்ட்வா பரிததேபஸூன்
பிராஹ்மணாயசராஜ்ஞேச ஸர்வா: பரிததேபிரஜா:

இ-ள். பிரமா, பசுக்களையுண்டுபண்ணி யவற்றைக்காக்கும்படி வைசியனிடத்திலும், பிரஜைகளைச் சிருட்டித்து அவர்களை மறுமையிலுமிம்மையிலுங் காக்கும்படி பிராமண க்ஷத்திரியரிடத்திலும், ஒப்புவித்தார்.

மநு. 9-328.

𑌨𑌚𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌨𑍍𑌨𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌯𑌂𑌪𑌶𑍂𑌨𑌿𑌤𑌿 ।
𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑍇𑌚𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨 ॥

శ్లో ॥ నచవైశ్యస్యకామస్స్యా న్నరక్షేయంపశూనితి ।
వైశ్యేచేచ్ఛతినాన్యేన రక్షితవ్యాఃకథంచన ॥

நசவைஸ்யகாமஸ்யாங் நரக்ஷேயம்பஸூநிதி
வைஸ்யேசேச்சதிநாந்யேந ரக்ஷிதவ்யா: கதஞ்சந.

இ-ள். பசுவை நான் காக்கமாட்டேன் என்று வைசிய னுக்கு எண்ணம் பிறவாது, வைசியன் விரும்பிநிற்கையில் ஏனையோரால் பசுக்களை யோம்பச் செய்யலாகாது.

மநு. 9-329.

𑌮𑌣𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌳𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌹𑌾𑌨𑌾𑌂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌸𑍍𑌯𑌚 ।
𑌗𑌂𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂𑌚𑌰𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂𑌚𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑌰𑍍𑌘𑌬𑌲𑌾𑌬𑌲𑌂 ॥

శ్లో ॥ మణిముక్తాప్రవాళానాం లోహానాంతాంతవస్యచ ।
గంధానాంచరసానాంచ విద్యాదర్ఘబలాబలం ॥

மணிமுக்தாபிரவாளாநாம் லோஹாநாந்தாந்தவஸ்யச
கந்தாநாஞ்சரஸாநாஞ்ச வித்யாதர்கபலாபலம்.

இ-ள். வயிரமுதலிய மணிகளும் சந்திரகாந்தம், சூரிய காந்தம், படிகம், அயக்காந்தமுதலிய உபமணிகளும், முத்து, சங்கு, பவளம் முதலியவும் வெள்ளி, பொன் முதலிய வுலோ கங்களும், நார்ச்சீலை, நூலாடை, பட்டுகோசிகம், மயிர்க்கம்ப ளமும், அகில், சந்தனம், குங்குமப்பூ, கஸ்தூரி, பச்சைக் கருப்பூரம், புழுகு = புனுகு, சவ்வாது, விலாமிச்சம் முதலிய வாசனைப்பண்டங்களும், வெல்லம் சருக்கரை உப்பு புளிப்பு காரம் நெய் எண்ணெய் தேன் அரக்கு கந்தகம் முதலிய இரசவர்க்கங்களும்,

மநு. 9-330.

𑌬𑍀𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌬𑍀𑌜𑌗𑍁𑌣𑌸𑍍𑌯𑌚 ।
𑌮𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾 𑌤𑍁𑌲𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ॥

శ్లో ॥ బీజానాముప్తిమావిద్యాత్ క్షేత్రబీజగుణస్యచ ।
మానయోగాంశ్చజానీయాత్తులాయోగాంశ్చసర్వశః ॥

பீஜாநாமுப்திமாவித்யாத் க்ஷேத்ரபீஜகுணஸ்யச
மாநயோகாம்ஸ்சஜாநீயாத் துலாயோகாம்ஸ்சசர்வஸ:

இ-ள். தானியங்களும், பிரம்பு மூங்கில் முதலிய மர வகைகளும் பிறவுமாயுள்ள பண்டங்களின் விலைகளும், அவற்றின் தரங்களும், நிலத்தின் குணங்களும், எந்த நிலத்தில் எந்தெந்தக்காலத்தில், எதனை விதைத்துப் பயிர்செய்து பயன் கொள்ளவேண்டுவதோ அதுவும், தானியமுதலிய பண்டங்களைச் சுத்தஞ்செய்து வைத்தலும், வித்துக்களைச் சீர்செய்து வைத்தலும், முகத்தலளவையின் வேறுபாடுகளும், நிறுத்தலளவையின் வேறுபாடுகளும், கணித வேறுபாடுகளும்,

மநு. 9-331.

𑌸𑌾𑌰𑌾𑌸𑌾𑌰𑌂𑌚𑌭𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑌾𑌂𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂𑌚𑌗𑍁𑌣𑌾𑌗𑍁𑌣𑌂
𑌲𑌾𑌭𑌾𑌲𑌾𑌭𑌂𑌚𑌪𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍂𑌨𑌾𑌂𑌚𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌂 ॥

శ్లో ॥ సారాసారంచభాండానాం దేశానాంచగుణాగుణం ।
లాభాలాభంచపణ్యానాం పశూనాంచవివర్ధనం ॥

ஸாராஸாரஞ்சபாண்டாநாந் தேஸாநாஞ்சகுணாகுணம்
லாபாலாபஞ்சபண்யாநாம் பஸூநாஞ்சவிவர்தநம்.

இ-ள். ஆக்கப்பட்ட பண்டங்களின் நன்மைதீமை முதலிய நிலைமைகளும், நிறவண்ணங்களின் ஏற்பாடுகளும். "ச" என்றதனால் சிற்பபேதங்களும், தேயவியற்கைகளும், கொள்ளல் விற்றலின் நயநஷ்டங்களும், பசுக்களைக் காக்கத்தக்க வகைகளும்,

மநு. 9-332.

𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂𑌚𑌭𑍃𑌤𑌿𑌂𑌵𑌿𑌂𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌷𑌾𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂।
𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌯𑌂𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌯𑌮𑍇𑌵𑌚॥

శ్లో ॥ భృత్యానాంచభృతింవింద్యా ద్భాషాశ్చవివిధానృణాం ॥
ద్రవ్యాణాంస్థానయోగాంశ్చ క్రయంవిక్రయమేవచ ॥

பிரத்யாநாஞ்சபிரதிம்விந்தியாத் பாஷாஸ்சவிவிதாந்ருணாம்
திரவியாணாம்ஸ்தாநயோகாம்ஸ்ச கிரயம்விக்கிரயமேவச.

இ-ள். கூலித்தொழில் செய்பவர்களுக்குக் கூலியேற்பாடுகளும், எந்தெந்த நாட்டில் யார் யார் எந்தெந்தப் பாஷைகள் பயின்று எந்தெந்த வொழுக்கமுடையவர்களாயிருக்கின்றார்களோ அவற்றினை யறிந்து பழகுதலும், அவ்வப்பண்டங்கள் பிறக்குமிடமும், கொள்ளுமிடமும், கொள்ளத்தக்க பண்டமும், விற்குமிடமும், கொள்வோரைப் பெறும் வகைகளும், முதலிய பிறவெல்லாமும் சான்றோர் வழியாலுணர்ந்து அனுபவத்தால் அறிவு வளர்ச்சியடைந்து,

மநு. 9-333.

𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌣𑌚𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌾 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂।
𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑍇𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃॥

శ్లో ॥ ధర్మేణచద్రవ్యవృద్ధావా తిష్ఠేద్యత్నముత్తమం ।
దద్యాచ్చసర్వభూతానా మన్నమేవప్రయత్నత: ॥

தர்மேணசத்ரவ்யவிரத்தாவா திஷ்டேத்யத்நமுத்தமம்
தத்யாஸ்ச ஸர்வபூதாநா மந்நமேவப்ரயத்நத:

இ-ள். தருமத்தோடும், "ச" என்றதனால், தருமத்திற்கு மாறுபாடில்லாததாகிய பொய்முதலியவற்றோடும்நடத்தியும், தன்பொருள் விருத்தியாகும்படி நல்ல முயற்சிகளை எப்பொழுதும் செய்துவரவேண்டும். இப்படிப்பட்ட வைசியன் விசேடமாகப் பொருளைத்தேடி எல்லாமுயற்சியாலும் அந்தப்

பொருளினால் வேதியன் முதலிய எல்லாவுயிர்களுக்கும் தக்க வாறு சோறிடுதன் முதலிய வேளாண்மை செய்யவேண்டும் என்பதுகாண்க. வேளாண்மை—உபகாரம்.

வாளார்கண் செந்துவர்வாய் மாமலையான் றன்மடந்தை
தோளாகம் பாகமாப் புல்கினான் றொல்கோயில்
வேளாள ரென்றவர்கள் வள்ளன்மையான் மிக்கிருக்குந்
தாளாள ராக்கூரிற் றான்றோன்றி மாடமே.

இதில் வேளாளர்-என்பது, வைசியருக்கு உபகாரங்காரணமாக வந்ததோர் குறியீடு, என்பது காண்க.

தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

என்பதுமது.

வைசியதருமத்தின் பயன்.

வைசியன் மேற்கூறிய தன் கருமத்தின் நான்முறையே அனுட்டித்து வருவானாயின் அவனுக்குண்டாம் பயன் அஸ்வமேத பர்வத்துட் கூறப்பட்டது.

𑌵𑌣𑌿𑌗𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌨𑍁𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌪𑍂𑌜𑌕𑌃 ।
𑌸𑌵𑌣𑌿𑌕𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌪𑍍𑌸𑌰𑍋𑌗𑌣𑍈𑌃 ॥

శ్లో॥ వణిగ్ధర్మమనుంచస్స్వై దేవబ్రాహ్మణపూజకః ।
సవణిక్స్వర్గమాప్నోతి పూజ్యమానోఽప్సరోగణైః ।

வணிக்தர்ம மநுஞ்சஸ்வை தேவபிராஹ்மணபூஜக:
ஸவணிக் ஸ்வர்க மாப்னோதிபூஜ்ய மானோப்பரோகணை:

இ-ள். வைசிய தருமத்தை விடாமல், தேவர்களையும் வேதியரையும் பூசித்துக் கொண்டிருக்கும் வைசியன், அரமாதரால் பூசிக்கப்பட்டுச், சுவர்க்கம புகுவன் என்பது காண்க. அரமாதர்—தெய்வப்பெண்கள்.

வைசியன் இவ்விதி தவறியவழி வருங்குற்றம்.

சாந்திபர்வம்.

𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌜𑌡𑌾𑌨𑍍𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑍍 𑌵𑌣𑌿𑌕𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌵𑌂𑌚𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍।
𑌸𑌯𑌾𑌤𑌿𑌨𑌰𑌕𑌂𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌧𑌨𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇॥

శ్లో ॥ యస్తుక్రోశజడాన్సాధూన్ వణిక్కర్మణివంచితాః ।
సయాతినరకంఘోరం ధనంతస్యవిహీయతే ॥

யஸ்துகரோம்ஜடான்ஸாதூன் வணிக்கர்மணிவஞ்சிதான்
ஸயாதிந்ரகங்கோரங் தனந்தஸ்யாபிஹீயதே.

இ-ள். எந்தவைசியன், சாதுக்களாயும் தெரியாதவர்களாயு முள்ளவர்களை வஞ்சிக்கின்றானோ அந்த வைசியன் அச்சத்தைத்தருகின்ற நரகத்திற்குச் செல்வன். அவன் பொருளும் அழிந்துவிடும்.

வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தம்போற் செயின்.

என்பதுமது.

IV. சூத்திரர்.

சூத்திரன் விராட்டுவின் பாதத்தில் பிறந்தவனாதலால் நான்காம் வருணத்தான் அல்லது முதன் மூன்று வருணத்தாருக்குந் தாழ்ந்தசாதியனாவன்.

சூத்திரன் ஆரியவகுப்பினின்று நீக்கப்பட்டவனுமல்லன்; அவன் ஊழிய வகுப்பினனாய்ப் பிறந்தவனென்றாவது, அல்லது அவன் மற்றச் சாதியர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டவனென்றாவது கூறவுமில்லையென்பது 78-ஆவது பக்கத்திற் காண்க.

சூத்திரன் என்பதற்குப் பொருள் சுத்திசெய்கிறவன். இதன் விவரம் 85-ஆவது பக்கத்திற் காண்க.

சட்டங்களுக் கடங்காத துவிஜர் விராத்தியரேனல்.

முதன் மூன்று ஜாதி ஏற்பாட்டின் சட்டங்களுக்கு உடன்படாத ஆரியர்கள் ஜாதிப்பிரஷ்டர்கள் அல்லது குல ஹீனர்கள் என ஏற்படுத்தப்பட்டனர்; அவர்களை விராத்திய ரெனக் கூறுவார்கள். அவர்கள் மேற்குலத்தாரைப்போலப் பேசுகிறார்கள்; அவர்கள் ஆரியரின் சிட்சை அல்லது கற்பனைக்கு உடன்படவில்லை. அவர்கள் மீளவும் ஆரியவகுப்பிற் சேரவேண்டுமானும் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமாம்.

சட்டங்களுக்கடங்கிய பூர்வகுடிகள் சூத்திரரேனல்.

பிராமணர்களின்சட்ட ஏற்பாட்டிற்கு இசைந்துள்ள பூர்வகுடிகளுக்கு ஓர்வித நயங்காட்டியிருக்கிறது; அதாவது நான்காவது சாதி என்ற சூத்திரவகுப்பிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது தயாவிஷயமாகச் செய்ததாகத் தோற்றுகிறது.

சட்டங்களுக்கு அடங்காத பூர்வகுடிகள் தாசரேனல்.

மேற்கூறிய சட்டங்களுக்கு இசையாத பிரத்தியேகமான சுதந்தரவாசிகள், என்ன பாஷைபேசினபோதிலும், அவர்களைத் தாசரெனவழங்குகிறார்கள்.

சூத்திரன் கருமம்.

மநு. 1-191-ஆவது சுலோகம்.

ഏകമേവ തു ശൂദ്രസ്യ പ്രഭുഃ കർമ്മ സമാദിശത് |
ഏതേഷാമേവ വർണ്ണാനാം ശുശ്രൂഷാമനസൂയയാ ||

శ్లో || ఏకమేవతుశూద్రస్య ప్రభుఃకర్మసమాదిశత్ ।
ఏతేషామేవవర్ణానాం శుశ్రూషామనసూయయా ||

ஏகமேவது ஶூத்ரஸ்ய பிரபுகர்மஸமாதிஸத்
ஏதேஷா மேவவர்ணுநாம் ஶுஶ்ரூஷா மநஸூயயா.

இ-ள். சூத்திரனுக்கு, முதன் மூன்று வருணத்தாருக்கும் பொறாமையின்றிப் பணிசெய்வதொன்றையே முக்கியமான தருமமாக விதித்தார்.

மநு. 10-122. சூத்திரன் சுவர்க்கத்திற்காவது சீவனத்திற்காவது அல்லது இரண்டிற்குமாவது பிராமணனையே தொழவேண்டும்.

10-123. பிராமணனை யுபசரிப்பதே சூத்திரனுக்கு எல்லாத் தொழிலினு மேலானதொழிலாம். மற்றவையெல்லாம் பயனில்லாதவை என்று கருமகாண்டத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

வேதம் பயின்ற பிராமணனுக்குச் செய்யுமூழியத்திற் குத்தக்கப்படி, சூத்திரனுக்கு நல்ல சனனமும் நல்ல பதவியும் கிடைக்கும்.

சூத்திரன் பிராமணனிடத்தில் சுத்தமும் வணக்கமுமுடையவனாக இருக்கவேண்டும்.

கருவமற்றவனாகவும் எதிர்வார்த்தை பேசாதவனாகவும் இருந்தால் பின்சனனத்தில் உயர்குலத்தில்வந்து பிறப்பான்.

9-334. வேதசாஸ்திரமறிந்த பிராமணனுக்குச் சிசுருடை செய்வதே சூத்திரனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிற மேலான தருமமாம்.

உசிஙசு = சுக்கிரனாற் கூறப்பட்டது.

ஶூத்ரஸ்ய த்விஜஶுஶ்ரூஷா ஸர்வஶில்பாநிவாபிச ।
விக்ரயஸ்ஸர்வவஸ்தூநாம் ஶூத்ரகர்மோதாஹ்ருதம் ॥

శ్లో । శూద్రస్యద్విజశుశ్రూషా సర్వశిల్పానివాపిచ ।
విక్రయస్సర్వవస్తూనాం శూద్రకర్మోదాహృతం ॥

சூத்ரஸ்ய திவிஜஸிஸ்ருஷா ஸர்வஸில்பாநிவாபிச
விக்ரயஸ்ஸர்வவஸ்தூநாம் ஸூத்ரகர்மஹ்யுதாஹிருதம்.

இ-ள். அந்தணர் அரசர் வைசியர் என்னும் இருபிறப்பாளர் மூவரையும் முறைமைப்படி உபசரித்துப் பணிபுரிதல், எல்லா வகைப்பட்ட சிற்பத்தொழில்களையும் செய்தல், எல்லாப்பொருள்களையும் விற்றல், இவைகள் சூத்திரன் சீவனத்தொழில்களென்று கூறப்பட்டன.

இதனால் வியாபாரஞ் செய்பவரெல்லாம் வைசியராகார் என்பது கருத்தாம்.

ஹாரீதர்.

𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌾
𑌪𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌕𑌳𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌪𑍋𑌷𑌣𑌂
𑌕𑌰𑍍𑌷𑌣𑌂𑌪𑌶𑍁𑌪𑌾𑌲𑌨𑌭𑌾𑌰𑍋𑌦𑍍𑌵𑌹𑌨𑌪𑌣𑍍𑌯
𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑍃𑌤𑍍𑌤𑌗𑍀𑌤𑌵𑍇𑌣𑍁
𑌵𑍀𑌣𑌾𑌮𑍃𑌦𑌙𑍍𑌗𑌵𑌾𑌦𑌨𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿𑌚

శ్లో॥ శూద్రస్యధర్మోద్విజాతిశ్రూషా
పవర్జనం కళత్రాదిపోషణం
కర్షణాపశుపాలనభారోద్వహనపణ్య
వ్యవహారచిత్రకర్మనృత్తగీతవేణు
వీణామృదంగవాదనాదీనిచ.

சூத்ரஸ்யதர்மோதிவிஜாதிஸிஸ்ருஷா
பவர்ஜநம் களத்ராதிபோஷணம்
கர்ஷணம்பசுபாலநபாரோத்வஹநபண்ய
வியவஹாரசித்ரகர்மநிருத்தகீதவேணு
வீணுமிருதங்கவாதநாதீநிச.

இ-ள். இருபிறப்பாளரைச் சேவிப்பதுவே சூத்திரனுக்குச் சிறந்ததருமமாம். அதாவது = குப்பைகளைதல் முதலிய தொழில்கள் செய்தல், எஜமான்குடும்பத்தைக்காத்தல்,

நிலத்தையுழுதல், பண்ணைவேலை முதலியசெய்தல், பசுநிரை காத்தல், சுமைசுமத்தல், அங்காடித்தொழில்புரிதல், சித்திர வேலைசெய்தல், நடித்தல், பாடுதல், குழலாதியூதல், வீணை மத்தளம் முதலிய வாத்தியங்களை முழக்குதலாதியாம்.

சூத்திரர்க்குழவுதொழிலாகாதெனல்.

பராசரம் ஆசாரகாண்டம்.

2-ஆவது அத்தியாயம், 17-ஆவது பக்கம்.

விகர்ம குர்வதே ஶூத்³ரா த்³விஜஶுஶ்ரூஷயோஜ்ஜி²தா꞉ |
ப⁴வந்த்யல்பாயுஷஸ்தே வை நிரயம் யாந்த்யஸம்ஶயம் ||

శ్లో ॥ వికర్మ కుర్వతే శూద్రా ద్విజశుశ్రూషయోజ్ఝితాః ।
భవంత్యల్పాయుషస్తే వై నిరయం యాంత్యసంశయం ॥

விகர்மகுர்வதேஸூத்ரா திவிஜஸுஸ்ரூஷயோக்கிதா:
பவந்தியல்பாயுஷஸ்தேவை நிரயம்யாந்த்யஸம்சயம்.

இ-ள். சூத்திரர் இருபிறப்பாளரது பணிவிடைகளை விடுத்துக் கொடுந்தொழிலாகிய உழவு முதலிய தொழில் செய்தால் அற்பாயுளையுடையவராய் நரகத்தையடைவர். இதிலையமில்லை. (ஸம்சயம் = இலாயம்). அதிசமாகக் கிடைத்தல் எல்லாப் பிழைப்புக்குங் காரணமாயிருத்தலின், உழவினை மாத்திரம் செய்துவந்தால் அது விகருமமாம். விகருமம் = கொடுந்தொழில். சூத்திரன் வேதியன்பணிசெய் தால் கிழிந்த ஆடையும் உச்சிட்ட அன்னமுமே கிடைப்பன வாம். விசேடித்த ஆதியம் ஒன்றும் கிடைப்பதல்லவே யென்றெண்ணி, மிகுந்த பொருளிச்சையால் உழவு முதலிய சீவன விருத்தியுள் புகுந்து, அவற்றினையே செய்திருந்து வேதியன் பணியை விட்டால், அந்தச் சூத்திரனுக்கு இம்மைப்பயனும் மறுமைப்பயனும் கெடுகின்றன.

இனி, பராசரம் ஆசாரகாண்டம் 2-ஆவது அத்தியாயம் 2-ஆவது சுலோகத்தில், பிராமணன் ஆறுகருமங்களுடன் உழவுதொழிலுஞ் செய்யலாமென்று விதிக்கப்பட்டிருத்தலால், இவ்வுழவைக் கொடுந்தொழிலென இங்ஙனங் கூறியது சூத்திரனைப் பயப்படுத்தி வசப்படுத்தற்கென்க.

சூத்திரன் பிராமணனது வேலைக்காகவே சிருட்டிக்கப்பட்டானெனல்.

மநு. 8-413. பிராமணன் சம்பளங்கொடுத்தேனுங் கொடாமலேனும் சூத்திரனிடத்தில் வேலைவாங்கலாம். ஏனெனில் அவன் பிராமணன் வேலைக்காகவே பிரமனால் சிருட்டிக்கபிபட்டிருத்தலால்.

414. சூத்திரன் எஜமானால் வேலையினின்று நீக்கப்பட்டிருந்தாலும், அந்த வேலையானது, அவனைவிட்டு நீங்காது. இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உபயோகமாக அவனுடன் பிறந்த அந்த வேலையை எவன்தானீக்குவான். ஆதலால் அவன் மறுமைக்காகவும் பிராமண சிசுருடை செய்யவேண்டும்.

சூத்திரனுக்குத்தான் தேடிய பொருளினுஞ் சுதந்தரமில்லையெனல்.

8-416. மனையாள், பிள்ளை, வேலைக்காரன் இவர்களுக்குப் பொருளில் சுவாதீனமில்லை. இவர்கள் எப்பொருளைச் சம்பாதித்தாலும், அவைகள் அவர்களின் எஜமானையே சேரும். எஜமான் உத்தரவின்றித், தருமவிஷயத்திற்கும் மேற்சொன்னவர் தங்கள் பொருளைச் செலவழிக்கக்கூடாது.

8-417. பிராமணன் சந்தேகமின்றி மேற்சொல்லும் ஏழுவிதத்தொழிலாளிகளான சூத்திரரிடத்தினின்றும் பொருளை வலிமையாலும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அரசன் சூத்திரனிடத்து வரிவாங்கலாகாது. அவன் பிறன்வயப்பட்டானதலாலும், பொருளில் சுதந்தரமில்லாதவனாதலாலு மென்க.

மநு. 10-129. சூத்திரன் பொருள் சம்பாதிக்கத்தக்கவனாக இருந்தாலும், குடும்பத்திற்கு வேண்டுமளவு சம்பாதிக்க வேண்டும். அதிகப்பொருள் சம்பாதிக்கக்கூடாது. அப்படிச் சம்பாதித்தால் தன்னாலுபசரிக்கத்தக்க பிராமணனையே ஹிம்சைசெய்யவேண்டியதாய்வரும்.

மநு. 8-418. வைசியனையும் சூத்திரனையும் தன்றன் தொழிலைச் செய்யும்படியாக முயற்சியோடு அரசன் கட்டளையிடவேண்டும். இல்லாவிடில் அவர்களுலகமுழுவதையும் அழித்துப்போடுவார்கள்.

எஜமான் சூத்திரனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமை.

மநு. 10-124. [தை]

𑌪𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍁𑌟𑍁𑌮𑍍𑌬𑌾𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌹𑌤𑌃
𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂𑌚𑌾𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂𑌚𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂𑌚𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂 ॥

శ్లో ॥ ప్రకల్ప్యా తస్యతైర్వృత్తిః స్వకుటుంబాద్యథార్హతః ।
శక్తించావేక్ష్యభక్తించ భృత్యానాంచపరిగ్రహం ॥

பிரகல்ப்யா தஸ்யதைர்விருத்தி: ஸ்வகுடும்பாததார்ஹத:
ஸக்திஞ்சாவெக்ஷ்யபக்திஞ்ச பிருத்தியாநாஞ்சபரிகிரஹம்.

இ-ள். வேதியர் தமது பணிசெய்யுஞ் சூத்திரனுக்குத் தமது குடும்பத்திலிருந்து தக்க சீவன வழியை யுண்டுபண்ண வேண்டும். அவன் செய்யும் பணிக்கும், அவனுக்குண்டாயிருக்கும் பக்திக்கும், அவன் குடும்பத்திற்குத் தக்கவாறு தமதளவையும் அறிந்துகொடுக்கவேண்டும்.

மநு. 10-125.

𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂𑌦𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿𑌵𑌸𑌨𑌾𑌨𑌿𑌚 ।
𑌪𑍁𑌲𑌾𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌦𑌾𑌃 ॥

ஶ்லோ ॥ ఉచ్ఛిష్టమన్నందాతవ్యం జీర్ణానివసనానిచ ।
పులాకాశ్చైవధాన్యానాం జీర్ణాశ్చైవపరిచ్ఛదాః ॥

உச்சிஷ்டமந்நம் தாதவ்யம் ஜீர்ணாநிவஸநாநிச
புலாகாஸ்சைவதாந்யாநாம் ஜீர்ணாஸ்சைவபரிச்சதா:

இ-ள். உண்டு மிகுந்த எச்சில் பழையது அனுபவித்து மிகுந்த பண்டங்கள் பழைய ஆடைகள் சோறு அல்லது அவல் பொரி முதலியன, தானியவகைகளிற் சிறிது சிறிது, பழமைப்பட்ட ஏனைய கருவிப்பொருள்களும் கொடுக்கப்படுவனவாம்.

விருத்த மநு.

𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑍋𑌶𑌨𑌮𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌦𑌤𑍍𑌤𑌮𑌗𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌂 ।
𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑍃𑌤𑌕𑌦𑌾𑌸𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂𑌶𑍇𑌷𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥

ஶ்லோ ॥ పీత్వాపోశనమశ్నీయాత్పాత్రదత్తమగర్హితం ।
భార్యాభృతకదాసేభ్య ఉచ్ఛిష్టంశేషయేద్ద్విజః ॥

பித்வாபோஸநமஸ்நீயாத் பாத்திரதத்தமகர்ஹிதம்
பார்யாபிருதகதாஸேப்ய உச்சிஷ்டம் ஸேஷயேத்திவிஜ:

இ-ள். இருபிறப்பாளன் * சிறிது நீரைக்குடித்துப் பின்பு உண்கலத்திற் படைத்திருக்கப்பட்ட நல்ல அன்னத்தினைப் புசிக்கவேண்டும். மனைவிக்கும் பணியாளர்க்கும் அடிமைகளுக்கும் எச்சிலை மிகுத்துவைத்தல்வேண்டும்.

சாந்திபருவம்.

𑌛𑌤𑍍𑌰𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌨𑌮𑍌𑌞𑍍𑌜𑌾𑌨𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌨𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌜𑌨𑌾𑌨𑌿𑌚 ।
𑌯𑌾𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿𑌦𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌪𑌰𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍇 ॥

ஶ்லோ ॥ ఛత్రవేష్టనమౌంజాని హ్యుపానద్వ్యజనానిచ ।
యాతయామానిదేయాని శూద్రాయపరిచారిణే ॥

* சிறிது நீர்குடித்தல்—ஆசமனஞ்செய்தல்.

சத்ரவேஷ்டநமௌஞ்ஜாநிஹ்யுபாநட்வியஜநாநிச
யாதயாமாநிதெயாநிஸ-ஶுத்ராயபரிசாரிணே.

இ-ள். குடை தலைக்காடை அரைஞாண் பாய் செருப்பு விசிறி உடுக்குமாடை இவைகள் பழமைப்பட்டால் பணிவிடைசெய்யும் சூத்திரனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்.

சூத்திரபேதம்.

ம.ஸ்ரு. 8-245. இனி அச்சூத்திரன்.

1. யுத்தத்தில் ஜயித்துக்கொண்டுவரப்பட்டவன்,
2. பத்தியினால் வேலைசெய்கிறவன்,
3. தன்னுடைய தேவடியாள் மகன்,
4. விலைக்கு வாங்கப்பட்டவன்,
5. ஒருவனால் கொடுக்கப்பட்டவன்,
6. குலவழியாகத்தொன்றுதொட்டுவேலைசெய்கிறவன்,
7. குற்றத்திற்காக வேலைசெய்கிறவன்,

என எழுவகைப்படுவன்.

சூத்திரபேதமும் அவர்கள் பொருள் வேள்விக்காகா தென்பதும்.

சுமந்து.

𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌜𑌧𑍍𑌵𑌜𑌾𑌹𑍃𑌤𑍋 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌾𑌸𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌹𑌵𑌤𑍀।
𑌕𑍍𑌰𑍀𑌤𑌦𑌤𑍍𑌤 𑌦𑍌𑌨𑌹𑍀𑌵 𑌪𑍈𑌤𑍃𑌕𑌹 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯
𑌶𑌾𑌵𑍀 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌧𑌨𑌂 𑌨 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂
𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌕 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌧𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌤𑍁
𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑌜 𑌦𑌾𑌨𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌸𑍇𑌵𑌂𑌜𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌤
𑌧𑌿𑌦𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑍇𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁।

శ్లో॥ శూద్రయాజకః సర్వద్రవ్య పరిత్యాగాత్ పూతోభవతి
అభిశ ప్తపతిత పౌనర్భవ భ్రూణహా పుంశ్చల్యశుచి
శస్త్రకార తైలిక చాక్రిక ధ్వజి సువర్ణకారా లేఖక
షణ్డక వర్ధకిగణక గణికా శౌనిక వ్యాధనిషాద రజక
బురాడ చర్మకారా అభోజ్యాన్నా అప్రతి గ్రాహ్య అయాజ్యాశ్చ॥

ஸு-சூத்ரயாஜகஸ் ஸர்வத்திரவ்ய பரித்யாகாத் பூதோபவதி
அபிஸப்தபதித பௌனர்ப்பவ புருணஹ பும்ஸசல்யஸுசி
ஸஸ்தரகார தைலிகசாக்ரிகத்வஜீஸுவர்ணகாரா லெக்யக
ஷண்டக வர்த்தகி கணக கணிகா ஸௌனிக வியாதர ஜக
புராடசர்மகாரா அபோஜ்யான்ன அப்பிரதிகிராஹ்ய அயாஜ்
[யாஸ்ச.

இ-ள். சூத்திரனுக்கு வேள்விசெய்தவன் பொருளை யெல்லாம் விட்டொழிதலினல் பரிசுத்தனுகின்றான். அபவாதமடைந்தவன், கருமவொழுக்கங்கெட்டவன், புநர்விவாகமானவள்மகன், கருவழித்தவன், சிசுக்கொலைசெய்தவன், ஆணவாயபெண், சுத்தமில்லாதவன், ஆயுதங்கள்செய்பவன், எண்ணெய்வாணிபஞ்செய்பவன், குயவன், கொடிபிடிப்பவன் அல்லது குறியிடப்பட்டவன், தட்டான், அரிப்பாளன் அல்லது ஆகரத்து நின்றும் பொன்னெடுப்பவன், சித்திரக்காரன், பேடி, தச்சன், ஒட்டன், மண்வேலைசெய்பவன், கொல்லத்துக்காரன் அல்லது கொத்தன், கணக்கன், கணிகை, ஆனன், ஊன்விற்குமவன் அல்லது பாதவன், செம்படவன், வேடன், நிஷாதன், காட்டில்வசிப்பவன், வண்ணன், குடுகுடுப்பைக்காரன், சகுனஞ்சொல்பவன், தோல்வேலைசெய்பவன் அல்லது செம்மான் மதங்கன் வெட்டியான். இவர்கள் கைப்பொருள்களைப் புசிக்கலாகாது. இவர்களிடம் தானம் வாங்கலாகாது. இவர்கள் வேள்விசெய்விக்கலாகாது.

சூத்திரனுக்கு உயர் வொழுக்கமில்லையெனல்.

ஹரித தர்மசாஸ்திரத்தின்படி சூத்திரன் சமயாசாரத்தினின்றும் முழுமையும் தாழ்த்தப்பட்டிருக்கிறான்.

1-2-6. பிராமணன் சுரகுலத்தானென்றும் சூத்திரன் அசுரகுலத்தானென்றும் கிருஷ்ணயசுர்வேதம் தைத்திரியப் பிராஹ்மணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சூத்திரன் பிராமணன் குடும்பவேலையில் பிரவேசிக்க ஸ்நானம் செய்யவேண்டுவதில்லை. ஸ்நானஞ்செய்தாலும் அந்தணரைத் தீண்டலாகாது.

களவும் கட்குடியும் மேற்குலத்தாரைப்போலக் கூடா என்று இவர்களுக்கு நிர்ப்பந்தமின்றாம்.

சாப்பிடத்தகாத முள்ளங்கி முதலியவற்றைச் சூத்திரன் சாப்பிடுவதினால் தோஷமில்லை. (மநு. 10-126.)

சூத்திரனுக்கு வைதீகக்கிரியையில்லையெனல்.

இவனுக்கு உபநயனமுதலிய சம்ஸ்காரமும் அக்கினிஹோத்திர முதலியனவுங் கிடையா. ஆனால் யாக எக்கிய தருமகாரியங்கள் மாத்திரம் இவனுக்கு நீக்கப்படவில்லை. (மநு. 10-127.)

வேதமோதலும், யக்ஞோபவீதந் தரித்தலும், சூத்திரருக்குப் பயனற்றவையாம். அவர்களுக்கு ஊழியமே உரியதாம். (கிருஷ்ணயசுர்வேதம் ஹிரண்யகேசி சூத்திரம்.)

சூத்திரனுக்கு விவேகத்தை விளக்கலாகாதெனல்.

பிராமணன் சூத்திரனுக்குப் புத்திசொல்லக்கூடாது. வைதிக கர்மங்களைப் போதிக்கக்கூடாது.

முதன் மூவருக்குள் மிசிரத்தாலுண்டான சங்கர சாதியர்கள் துவிஜத்துவ கிரியைகளை அனுட்டித்தாலும் சூத்திர சாதியார் அனுட்டிக்கப்படாதாம்.

தர்ம சாஸ்திரங்களையும் ஞானமார்க்கத்தையும் சூத்திரனுக்குப் போதிக்கிற பிராமணன் நரகத்தையடைவன்.

சூத்திரன் வேதம் ஓதலாகாதெனல்.

(சுக்கில யசுர்வேதம் காத்தியாயன சூத்திரம்.)

சூத்திரன் வேதமோதலாகாது. ஓதுவதைக் கேட்கலாகாது. மனனமுஞ் செய்யலாகாது.

சூத்திரனுக்கெதிரில் வேதம் ஓதலாகாது. அவனுக்காக வேள்வியும் செய்யக்கூடாது.

சூத்திரன் வேதமோதின் அவன் நாக்கையறுக்கவேண்டும். வேதம் ஓதுவதைக்கேட்டால் அவன் காதுகளின் துளையில் ஈயம் அல்லது அரக்கைக்காய்ச்சி ஊற்றவேண்டும். வேதத்தை மனனஞ்செய்யின் அவன் மார்பைப்பிளக்கவேண்டுமென்றுங் கூறுகின்றது.

இங்ஙனம் விதியேற்படுத்தியது முழுவதும் நியாய விரோதமாம். எங்ஙனமெனில் ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் பலர் வேதங்களை யுண்டுபண்ணிய கிரந்தகர்த்தர்களா யிருத்தலாலென்க.

யாகசாலையில் மலமூத்திராதி குப்பைகளை எடுப்பதற்குச் சூத்திரன் உள்ளேபுகுந்தால் பிரம க்ஷத்திரிய வைசியர்கள் மௌனஞ் சாதிக்கவேண்டும். எனவே வேதம் ஓதப்படாதென்பது கருத்து (கிருஷ்ண யசுர்வேதம் ஹிரண்யகேசி சூத்திரம்.)

சூத்திரனுக்கிழிபெயரிடவேண்டுமெனல்.

பெயரிடுங்கால் அந்தணனுக்கு வைதீகத்தையும், க்ஷத்திரியனுக்கு வீரத்தையும், வைசியனுக்குச் செல்வத்தையும், சூத்திரனுக்கு இழிவையும், குறிக்கும்படி இடவேண்டும்.

தண்டனைவிதி.

ஆரியன் சூத்திரமாதுடன் சேர்ந்தால் அவனை யூரை விட்டோட்டவேண்டும். சூத்திரன் ஆரியமாதைச்சேர்ந்தாலவனைக் கொலைசெய்யவேண்டும்.

சூத்திரன் ஆரியனுடன் வீதியில் சமமாகவிருந்தாலும், கட்டிலிலாவது தரையிலாவது சமமாக இருந்தாலும், தடிகொண்டடிக்கவேண்டும்.

சூத்திரன் கொலை திருட்டு பிறனிலத்தையபகரித்தல் இவைகளைச் செய்தால் அவனைக் கொலைசெய்யவேண்டும். (ஹிரண்யகேசி சமயாசாரசூத்திரம்.)

சூத்திரன் அந்தணனுக்குச் சொற்பக்குற்றஞ் செய்யினும் பெரிய தண்டனைக்குள்ளாவான்.

பிராமணன் சூத்திரனைக் கொன்றால் அது ஒரு பூனை பட்சி தவளை நாய் காக்கை பல்லி இவற்றிலொன்றைக் கொன்றதற்கொப்பாம்.

சூத்திரன் ஆரியரின் பிதுர்சேடங்களை உண்ணலாகாது.

அந்தணர் சிராத்தங்களில் பிதுர்களுக்குச் செய்யும் பிண்டத்தின் சேடங்களைப் பசுவிற்குக் கொடுக்கவேண்டும் அல்லது மச்சங்களுக்காக கங்கையில் விடவேண்டும். அச்சேடங்களைச் சூத்திரன உண்பானாயினும் தீண்டுவானாயினும் அப்பிதிரர்கள் சூத்திரனாய்விடுவதுமன்றி சிராத்தஞ் செய்தவர்கள் தீரா நரகத்திற்காளாவர் எனக் கூறியிருக்கின்றது. இதனால் மாடுகளினும் ஜலத்திலுள்ள மீன் நத்தைகளினும் சூத்திரன் கீழான பாபஜன்மமுடையானென விளங்குகின்றது.

எழுவகைத் தோற்றத்தில் நடப்பன, பறப்பன, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன முதலிய ஜன்மங்களுள் மானிடப்பிறவி உயர்ந்ததென வேதாகம சாஸ்திரங்கள் முறையிடவும், அந்தணர்கள்

மானிடச்சன்மம் எடுத்த சூத்திரன் எவ்வாறு பாவி எனக் கூறுவது? "எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப்பிறவிதான் யாதினு மரிதரிதுகாண்" என்ற தாயுமானசுவாமிகள் வாக்குப் பொய்யோ?

சூத்திரன் தவஞ் செய்யலாகாது.

சூத்திரன் தவஞ்செய்தால் உலகத்திற்குக் கெடுதி நேரிடும். ஆதலால் அவனை உடனே தண்டிக்கவேண்டும். இதனைக் கீழ்வருங் கதையால் உணர்க.

இராமபிரான் மிக்க நீதியோடு அரசாண்டுவருங்காலத்தில் குடிகள் யாதொரு துன்பமுமின்றிச் சுகமே வாழ்ந்துவந்தனர். இவ்விதமிருக்க ஒருநாள் ஓர் அந்தணச்சிறுவனுக்கு அகாலமரணம் நேர்ந்தது. இதையறிந்த அவன் பெற்றோர்கள் இராமபிரானிடத்தோடி "அரசே! பெற்றோரிருக்கப் பிள்ளை யிறப்பது நியாயமாகுமோ? இவ்வித அநியாயம் தங்கள் அரசாட்சியில் நேர்தலும் தகுமோ?" என்று கூறிப் புலம்பினார்கள். இதைக்கேட்ட இராமபிரான், இதற்குக்காரணம் யாதென அறியும்பொருட்டு ஒரு இரதத்தின் மேல் ஏறிக்கொண்டு பல்லிடங்களிலும் சென்றுபார்த்தனர்; யாவும் சரிவர நடத்தல்கண்டு ஒன்றும் தோன்றப்பெறாது திகைத்தனர். கடைசியில் சூத்திரன் ஒருவன் தவம்செய்தலைக் கண்ணுற்றனர். இராமபிரான், பிராமணச்சிறுவனுக்கு அகாலமரணம் நேர்ந்தது இச் சூத்திரனால்தான் என்பதையுணர்ந்து அவனைத் தன் உடைவாளால் வெட்டிப்போட்டனர். உடனே, இறந்துகிடந்த பிராமணச்சிறுவன் உயிர் பெற்றெழுந்தான்.

இக்கதை உத்தரராமாயணத்தில் சம்புவன் வதைப்படலத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் ஓர் விந்தையே! கடவுள் சிருட்டியில் இவ்வித வித்தியாசமும் உண்டோ?

"அவரவர் வினையின் அவரவர் வருவர்
அவரவர் வினையளவுக்கே."

என்னும் ஆன்றோர் வாக்கும் பொய்யோ?

சூத்திரப்பிரயோகம் ஏளனம்.

The Brahmins audaciously call the non - Brahmins as Sudras which is purely as the Greeks call the non-Greeks Barbarians as the Christians call the non-Christians in Europe Jews and so on.

பார்ப்பார் பார்ப்பாரல்லாதாரைச் சூத்திரரெனக் கர்வித்தழைக்கிருர்கள். அதுவேரொன்றுமல்ல. ஐரோப்பாவில் கிரேக்கேயர் கிரேக்கேயரல்லாதாரை மிலேச்சரென்றும், கிருஸ்தவர்கள் கிருஸ்தவரல்லாதாரை ஜ-ூஸ் (யூதர்கள்) என்றும் ஒரு ஜாதியார் மற்ற ஜாதியாரைக் குறைத்துக்கூறுதல் போலும்.

குறிப்பு.

ஆதியில் இந்தியாவில் குடியாயுள்ளவர்கள் திராவிடர்களேயாம். இவர்கள் சுத்த சைவசீலர்களாக வடநாடு முழுமையும் பரவியிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் பார்சிகநாட்டிலிருந்து இந்தியாவில் வந்து குடியேறிய ஆரியர்சள் குதிரை ஆடு மாடு முதலியன தின்பதோடு சோமபானமென்னுங் கட்குடித்தலு முடையராயிருந்ததால், வைதிக கிரியை என்று யாகங்கள்செய்து, அவற்றுள் ஆடு மாடு அசுவமாதிய சீவபலியிட்டுப்புசித்ததுமன்றிப் புருஷமேதயாகமென மனிதரையும் பலியிட்டுத் தின்றுவந்தார்கள். இதனாலேதான் ஆரியரென்ற பதத்துக்குப் பூருவநூலாசிரியர்கள் மிலேச்சரெனப்பொருள் கூறியிருக்கின்றனர். இதனைப்பிங்கலந்தைஐந்தாவது ஆடவர் வகைப்பெயர்ப் பிரிவு 72-ஆவது சூத்திரத்தாற் காண்க. மிலேச்சர் என்பதை ஆங்கிலேயர் **Barbarians** எனக் கூறுவர். இன்னும் அவ்வாரியர் **Cannibals** என்ற நரமாமிச பட்சணியர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களாகவு மிருந்திருப்பார்களென்று நம்பவேண்டியதாயிருக்கிறது. இது இங்ஙனம் நிற்க, இவ்வாரியர்கள் பெருங்கூட்டமாய்வந்து பரவினவுடன் திராவிடரோடு யுத்தஞ்செய்து, அவர்கள் நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். அதன்மேல் திராவிடர்கள் . விந்த

கிரிக்குத் தென்பாகமாகிய *தண்டகாரணியத்தில் சேரசோழ பாண்டியநாடுகளில் வந்து வாசஞ்செய்திருந்தார்கள். அதன் மேல் ஆரியர்கள் குடிவந்திருந்த நாட்டிற்கு ஆரியவர்த்தம் என்றும், திராவிடர்கள் வந்து வசித்தநாட்டிற்குத் தமிழ் நாடு அல்லது திராவிடதேசம் என்றும் பெயர்கள் வழங்கப் பட்டன.

Indian caste by Mr. Wilson page 135.

"It is to be particularly observed that no exterior tribes are mentioned which nave been recognized geographically as having their locations south of the Vindhya mountains. This range, up to the period of the competition of this Adhyaya (I. E. the thirtieth Adhyaya of the Yajur Veda) had probably not been crossed by the Aryas."

உலசன் துரையால் செய்யப்பட்ட இந்தியர்களின் ஜாதிநூல் 135-ஆவது பக்கம்.

புறநாட்டுச் சாதியர்களில் ஒருவரும் விந்தகிரியின் தென்பாகத்தில் குடியிருந்ததாகக் குறிக்கப்படவில்லை யென் பதை முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டும். இந்த யசுர்வேதம் 30 ஆவது அத்தியாயம் எழுதி முடிகிறவரையும் ஆரியர்கள் விந்தகிரியைக் கடந்து வரவில்லை.

இதனல் விந்தகிரியின் தென்பாகத்திலுள்ள தேசங்க ளின் வளத்தையும், ஆங்கு வசித்துள்ள திராவிடர்களின் ஆசார ஒழுக்கத்தையும், தேவதாபக்தியையும், சாதி ஏற்பாட் டையும் சிறிதேனும் ஆரியர்களுணர்தற்கேதுவில்லாதிருந் தனர். அதனல் திராவிடர்களுள் சாதியேற்பாடில்லையெனக் கருதித் திராவிடர் எல்லாரும் ஊழியவகுப்பினராகிய சூத்தி ரரேயென்று எழுதிவிட்டதுமன்றி இக்காலத்தும் திராவி டர்களைச் சூத்திரரென வழங்கிவருகிறார்கள்.

---

* தண்டகாரணியம்—தண்டகனென்னும் அரசனலாளப்பட்ட காடு சூழ்ந்த நாடு.

இந்நாட்டிலுள்ள சாதி சமங்களில் பூரணதேர்ச்சியில்லாதார் அவ்வாரியரின் கூற்று உண்மையென நம்பி மோசம் போனார்கள். இப்புரட்டை உண்மையாகக்கொண்டு, ஸ்திரீகளும் சூத்திரர்களும் வேதம் ஓதப்படாதென ஆரியர்கள் எழுதிவைத்த கட்டுவாக்கியங்களை உண்மையென நம்பி, நம் ஆன்றோரிற் பெரும்பாலோர் மயங்கிவிட்டார்கள்.

ஆகையால் திராவிடர்களது திராவிடவேதங்களின் பெருமையினையும், அவ்வேதங்களையருளிய ஆசாரியர்களின் பிரபாவத்தையும், அவ்வேதத்துட்கூறும் சாதியேற்பாட்டையும், ஆசார ஒழுக்கங்களையும், இந்நாட்டாரேயன்றி ஏனைய நாட்டாரும் நன்குணரும்படி விரித்துரைக்கக் கருதி, மேல் வருங் காண்டத்துக்குத் திராவிடகாண்டம் எனப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

முதலாவது ஆரியகாண்டம்

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

திராவிடகாண்டம்

முதலாவது அத்தியாயம்—திராவிடவேதம்.

இந்துக்களுள் வழங்கப்படும் பாஷைகள் பலவுளவேனும் ஆன்றோரால் வரையறுக்கப்பட்டவை பதினெட்டாம். அவற்றுள் வேதமுடையவை ஆரியந் திராவிடமென விரண்டேயாம்.

ஆரியம்.

இந்தியாவில் வசிப்பவர்கள் இந்துக்களாம். அவர்கள் விந்தகிரியின் வடபாகத்தினுள்ளவர்கள் கௌடரென்றும், தென்பாகத்திலுள்ளவர்கள் திராவிடரென்றும் பெயர்பெறுவர் (11-வது பக்கம் பார்க்க). இந்தக் கௌடர்களென்பவர்கள் ஆரியர் எனப்படுவோர்கள். "ஆர்ய" வென்பது உயர்வு. இவர்கள் பூர்வத்தில், ஆகாயத்தை யளாவும் மேடான உயர்ந்த பூமியில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களாதலால் உயர்ந்தோரெனக் கூறப்படுவர். பின்னும், "ஆர்" என்பது உழுதல். இவர்கள் பூர்வத்தில் ஆடு மாடுகள் மேய்த்துக்கொண்டிருந்தவர்கள்; அத்தொழிலை விட்டுப் பயிரிடுங் குடிகளான காலத்தில் உயர்ந்தோர்களெனப்பட்டனர் (திராவிடகாண்டம் வருணவிளக்கத்தில் காண்க). இவர்கள் வசித்த நாட்டுக்கு ஆர்யாவர்த்தமென்றும், வழங்கும் பாஷைக்கு ஆர்யமென்றும் பெயராயின. அதனால் ஆர்யம் என்பது உயர்ந்த பாஷையெனப் பொருள்படும்.

இவ்வார்யம் பூர்வம் சிவபெருமானல் பாணினியாருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டதெனக் கூறப்பட்டிருத்தலின் ஆர்யவேதமென வழங்கப்படுகின்றது.

"ஆரியமுந் தமிழும் உடனேசொலிக்
காரிகையார்க்குக் கருணைசெய்தாரே"

என்னும் திருமந்திரமொழியும் இதனை வலியுறுத்தும். இந்த வேதத்தைப் பிராகிருதம் என்றும் கீர்வாணமென்றுங் கூறுவர்.

திராவிடம்.

இனித் திராவிடமென்பது விந்தகிரியின் தென்பாகத்திலுள்ள குடிகளால் வழங்கப்படும் தமிழ்மொழியாம். தமிழ்ப்பாஷை எக்காலத்தும் அழிவுபடாது ஸ்திரமாயிருந்ததினால் இதற்கு திரம்+இடம்= திரமிடம் அல்லது திராவிடம் என வழஙகலாயிற்று.

"என்றுமுள தென்றமிழி யம்பியிசை கொண்டான்" என்ற கம்பர்வாக்கு மிதுவேயாம். மறைவிடமெல்லாம் திறவிடமாக்குதலால் திறுவிடமெனப் பெயராம். திறவு—இடம் எனவே திறவு=மறைபொருளைத் திறந்துகாட்டும், இடம்=ஸ்தானமாம். திறவு=சாவி. றகரம் ரகரமாகத் திரிந்தது.

சங்கராச்சாரியர் தாம் செய்தருளிய சௌந்தரியலகரியில் உமாதேவியார் ஞானப்பாலுண்ட சம்பந்தப்பிள்ளையாரை "திரவிட சிசு" எனக் கூறியிருக்கின்றார். (சைவசமயசாரம் 145 பக்கம் பார்க்க.) அதனல் இத்திராவிடம் பின்னத் தமிழென வழங்கப்பட்டுவந்தது. இனித் தமிழ் என்பது என்னை எனில். சுவை எனப் பொருளாம். "இனிமையு நீர்மையுந் தமிழெனலாகும்" எனும் பிங்கலந்தை சூத்திரத்தாற் காண்க. "தருஞ் சுவை யமுதெழ மதுரம தொழுகு பசுந் தமிழ்மாலை கிரம்பப் புனைந்த" என்று மதுரைக் கலம்பகத்தில் குமரகுருபர சுவாமிகள் செப்பியவாக் கானு முணர்க.

பின்னுந் தமிழ் என்னுஞ் சொல் தனிமைப்பொருள் குறித்த "தமி" என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த வினை முதற்பொருண்மையுணர்த்திய விகுதி குன்றித் தனக்கிணை யில்லாத பாஷையெனப் பொருளாம். பல பாஷைகளின் சேர்மானத்தாலுண்டாகிய பாஷைபோலன்றாம்.

ஆரியம் பாணினியாருக்குச் சிவபெருமானால் உபதே சிக்கப்பட்டு ஆரியவேதமானது போல் இச் செந்தமிழும் சிவ பெருமானால் அகஸ்தியருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு தமிழ்வேத மாயிற்று.

"வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளியதற் கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப்பாகரெனிற்
கடல்வரைப்பி னிதன்பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்."

என்ற காஞ்சிபுராணப்பாட்டாலுணர்க.

தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கணநூற்களிலும், பத்துப் பாட்டு எட்டுத்தொகை பதினெண்கீழ்க்கணக்கு முதலிய சங்க இலக்கிய நூற்களிலும், சேனாவரையர் இளம்பூரணர் அடியார்க் குநல்லார் நச்சினார்க்கினியர் முதலிய பண்டையாசிரியர் நூற் களிலும் வேறு பாஷைச்சொற்கள் மிக அருமையாகக் காணப்படும். இக்காலத்திலோ தமிழ், தக்க ஆராயச்சியில்லா மையால், இராஜாங்க முதலிய வேறுபாஷைகளின் சொற்க ளால் கலப்புண்டு தனதியற்கை யுருமாறி நிற்கின்றது.

பத்துப்பாட்டு:—1. திருமுருகாற்றுப்படை; 2. பொரு நராற்றுப்படை; 3. சிறுபாணாற்றுப்படை; 4. பெரும்பா ணாற்றுப்படை; 5. முல்லைப்பாட்டு; 6. மதுரைக்காஞ்சி; 7. நெடுநல்வாடை; 8. குறிஞ்சிப்பாட்டு; 9. பட்டினப்பாலை; 10. மலைபடுகடாம்.

எட்டுத்தொகை:— 1. நற்றிணை; 2. குறுந்தொகை; 3. ஐங்குறுநூறு; 4. பதிற்றுப்பத்து; 5. பரிபாடல்; 6. கலித்தொகை; 7. அகநானூறு; 8. புறநானூறு.

பதினேண் கீழ்க்கணக்கு:—1. நாலடியார்; 2. நான்மணிக்கடிகை; 3. இன்னா நாற்பது; 4. இனிது நாற்பது; 5. கார் நாற்பது; 6. களவழி நாற்பது; 7. ஐந்திணை ஐம்பது; 8. ஐந்திணை எழுபது; 9. திணைமொழி ஐம்பது; 10. திணைமாலை நூற்றைம்பது; 11. திருக்குறள்; 12. திரிகடுகம்; 13. ஆசாரக்கோவை; 14. பழமொழி; 15. சிறுபஞ்சமூலம்; 16. முதுமொழிக்காஞ்சி; 17. ஏலாதி; 18. *கைந்நிலை.

ஆரிய திராவிட வேதங்கள் உற்பத்தி.

திருமந்திரம்.

மாரியுங் கோடையும் வார்பனி தூங்கநின்
றேரியு நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்து
ஆரிய முந்தமி ழும்முட னேசொலிக்
காரிகை யார்க்குக் கருணைசெய் தானே.

அவிழ்க்கின்ற வாறு மதுகட்டு மாறுஞ்
சிமிட்டலைப் பட்டுயிர் போகின்ற வாறுந்
தமிழ்ச்சொல் வடசொல் லெனுமிவ்வி ரண்டு
முணர்ந்து மவனை யுணர லுமாமே.

இவ்விரண்டு பாஷைகளுள் முந்தியதெதுவெனச் சரித்திரமூலமாய் விசாரிக்குமிடத்தில், இந்தியாவின் வடபாகத்தில் முதல் குடியேறியவர்கள் திராவிடரென்பதும், ஆரியர்கள் பிற்காலத்தில் வந்து, அவர்கள் நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, அவர்களைத் தண்டகநாட்டிற்குத் துரத்திவிட்டார்களென்பதும், இந்நூலில் பிற்கூறியுள்ள சரித்திரத்தால் விளங்கும். அதனால் இந்நாட்டில் முற்குடியேறியவர் திராவிடரேயாம் எனத் தெரியவருகின்றது. அதற்கிணங்கத் தமிழ்ப்பாஷை முப்பத்தோரக்ஷரங்களால் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆரியர்கள் இன்னிசைக்காக அவற்றோடு சில எழுத்துக்களைக் கூட்டியுங் குறைத்தும் ஐம்பத்தோரெழுத்துக்களாக்கினார்கள் எனப் புலப்படுகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பட்டியாற் காண்க.

---

* சிலர் இன்னிலை என்றுங் கூறுகின்றனர்.

ஆரியம், திராவிடம் இவ்விரண்டினும் உயிர், மெய், ஆய்தமென மூன்று பிரிவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.		திராவிடம்.	ஆரியம்.
(1) உயிரெழுத்துக்கள்.			
திராவிடத்தில் அகரமுதல் ஔகாரமீறாக... ...		12	
ஆரியத்தில் மேற்கண்ட எழுத்துக்கள்	12		
அவற்றுள் நீக்கம் எ ஒ	2		
	10		
,, சேர்க்கை ஐ ஐ௵ ள ளு	4		
		0	14
(2) மெய்யெழுத்துக்கள்.			
திராவிடத்தில் ககரமுதல் னகரமீறாக... ...		18	
ஆரியத்தில் மேற்கண்ட எழுத்துக்கள்	18		
அவற்றுள் நீக்கம் ழ, ற, ன	3		
,, சேர்க்கை ஶ ஷ ஸ	15		
ஹ, க்ஷ	5		
	20		
பெருக்கம்.			
ககர வர்க்கத்தில் வ ഗ ഖ — 3			
சகர வர்க்கத்தில் ഛ ജ ഝ — 3			
டகர வர்க்கத்தில் ഠ ഡ ഢ — 3			
தசர வர்க்கத்தில் ഥ ദ ധ — 3			
பகர வர்க்கத்தில் ഫ ബ ഭ — 3	15	0	35
(3) ஆய்த வெழுத்துக்கள்.			
திராவிடத்தில் ஃ		1	
ஆரியத்தில் ം ഃ		0	2
		31	51
இதனால் ஒலிவடிவமான ஆரியம்	51		
,, திராவிடம்	31		
,, ஆரியத்தில் சேர்மானம்	20		
வரிவடிவங்கள் காலந்தோறும் மாறிவருகின்றன.			

ஆரியத்திற்கும் திராவிடத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை, அகத்தியர் மாணுக்கராய கழாரம்பர் கீழ்வருமாறு விளக்கி யுரைக்கின்றனர்.

பேரிசைச் சூத்திரம்.

திராவிடம் தந்தைபாஷை எனல்.

தமிழ்சிவ மினிமை யெனுந்தனிப் பொருளாம்
அமிழ்தெனு மனுதி யியற்கையாப் பன்னிரு
கலையினை யுடைய கதிரவனென்ன
தலைமையாய மைந்த தனியியற் பிதாமொழி.

ஆரியம் தாய்ப்பாஷை எனல்.

சோதியாங் கசட தபக்கள் தோற்றத்தைக்
காதிநன் னன்காய்க் கனிந்துக்காட்டி
யுதாத்த முதலிய யோசையுள் ளனவாய்
நிதானித் தணிபெற நிலைக்கச் செய்து
மற்றைய வெழுத்தையவ் வாறே யியற்றப்
பெற்றிலா மையாற் பெரிதுளம் வாடி
இனிய ழகார மெமக்கு முரித்தெனக்
கனிவொடு காட்டாக் கள்வமென் சொல்வேன்
வாதிக ளாகி வழக்குப் பேசும்
ஆதி செயற்கைப் பாடையா மாரியஞ்
சோடச கலையாத் துலங்குறுசந்திரன்
மாடகத்தோங்கு மாதரு மொழியே.

திராவிடர்களுக்குச் சௌரமானமும், ஆரியர்களுக்குச் சாந்திரமானமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மனைகோலுமிடத்தில் திராவிடர்களுக்குச் சூரிய ஓட்டமும், ஆரியர்களுக்குச் சந்திர ஓட்டமும் வைத்து மனை கோலுகிறார்கள். "ஆரியமெல்லாந் தமிழின் றிரிபே" என இளந்திரையனார் கூறியதுமிதுவேயாம்.

இவ்வித மிருக்கவும் ஆரியர்கள் தாங்களே முந்தினவர்களென்றும், தங்கள் பாஷையே தெய்வபாஷை யென்றும்,

அதனினின்றும் பிரிந்த அல்லது மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பிந்தினதான சூத்திரபாஷையே திராவிடமென்றும் வாதாடு கிருர்கள். அவை நம்பத்தக்கதன்ரும். சங்கத்தார் காலத்தே இவ்விதமாய்த் தமிழினை இழித்துரைத்த ஆரியன் ஒருவன் சபிக்கப்பட்டான்.

வெண்பா.

ஆரியம் நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச்—சீரிய
அந்தண் பொதியி லகத்தியனு ராணையாற்
செந்தமிழே தீர்க்க சுவ:

என்று நக்கீரதேவர் ஓர் அங்கதப்பாட்டும் பாடி அவனைச்சபித் தொழித்தார். (தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் 491-வது சூத்திரத்தாற் காண்க). ஆரியர்கள் இக்காலத்தும் ஒவ்வொருநாட்டிலுமுள்ள ஆலயங்கட்கும், திராவிடபாஷையிலுள்ள சரித்திரங்களை விசாரித்து ஸ்ரீதன புத்தகமென்று ஆரியத்தில் எழுதிவைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். பின்னர் இவை ஆதிகாலத்தேயுள்ளவை யெனவும், தமிழிலுள்ளவை ஆரியத்தினின்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டவை யெனவும் கூறி, அதனை அச்சிட்டு வெளியாக்குகிருர்கள். யாவராலும் மதிக்கப்பட்ட புராணமாகிய பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் இவை இரண்டும் சுத்த செந்தமிழேயாம். இவ்விரண்டினுள்ளும் கூறப்படும் சிலரொழியப் பிற அடியார்களெல்லாம் சுத்த திராவிடர்களாகவே யிருக்கிருர்கள். இவ்விரண்டு நூல்களையும் பக்திவிலாசமென்றும், ஆலஸ்யமகாத்மியமென்றும் ஆரியத்தில் எழுதி, முன்னிரண்டும் பின்னிரண்டினின்றுமுண்டாயினவென அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியிருக்கிருர்கள். சுத்த தமிழிலுள்ள சில சொற்களை ஆரியத்தில் மொழிபெயர்க்க முடியாமல் குளறுபடையும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சங்கத்தமிழ் நூற்கள் கடல்கொள்ளப்படாமலும் தீக்கு இரையாகாமலு மிருந்தால் உண்மை வெளிப்பட்டிருக்கும்.

சங்க வரலாறு.

சங்கம்.	தலைச் சங்கம்.	இடைச் சங்கம்.	கடைச் சங்கம்.
நடைபெற்ற இடம்.	கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரை.	கபாடபுரம்.	உத்தர மதுரை.
சங்கம் தாபித்தோர்.	காய்சினவழுதிமுதல் கடுங்கோன் வரை 89 பேர்.	வெண்டேர்ச் செழியன் முதல் முடத்திருமாறன் வரை 59 பேர்.	முடத்திருமாறன் முதல் உக்கிரப் பெருவழுதிவரை 49 பேர்.
சங்கமிருந்தோர்.	அகத்தியனார், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள், குன்றமெறிந்தமுருகவேள், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், நிதியின் கிழவன் முதலாயினோர் 549 பேர்.	அகத்தியனார், தொல்காப்பியனார், இருந்தையூர்க்கருங்கோழி, மோசி, வெள்ளூர்க்காப்பியன், சிறுபாண்டரங்கன, திரையன், மாறன், துவரைக்கோன் கீந்தை முதலாயினோர் 59 பேர்.	சிறு மேதாவியார், சேந்தம்பூதனார், அறிவுடையானார், பெருங்குன்றூர்க்கிழார், இளந்திருமாறன், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனார், மருதனிளநாகனார், கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் முதலாயினோர் 49 பேர்.
பாடினோர்.	4449 பேர்.	3700 பேர்.	449 பேர்.

அவர்களால் பாடப்பட்டவை.	பரிபாடல், முதநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை முதலியன.	கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலை, அகவல் முதலியன.	நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப் பத்து, நூற்றைம்பது கலி, எழுபது பரிபாடல், கூத்து, வரி, சிற்றிசை, பேரிசை முதலியன.
ஆராய்ச்சி நூல்.	அகத்தியம்.	அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், இசைநுணுக்கம், பூதபுராணம்.	அகத்தியம், தொல்காப்பியம்.
சங்கம் நடைபெற்ற காலம்.	4440 ஆண்டுகள்.	3700 ஆண்டுகள்.	1850 ஆண்டுகள்.

காளமேகப்புலவர்.

நாலாநா லாயிரநா நூற்றுநாற் பத்தொன்பான்
பாலாநா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான்—மேலாநாற்
பத்தொன்பான் சங்கமறு பத்துநாலாடா லுக்குங்
கர்த்தன் மதுரையிற் சொக்கன்.

திராவிட நாடுகள் கடல் கொண்டவிடயம்.

தமிழ் வழங்கும் மதுரைநாடானது கீர்த்தி பூஷண பாண்டியன் காலம்வரையில், செந்தமிழ்வளத்தால் சிறந்து வந்தது. அவருக்குப் பிற்காலத்தில், பூர்வம் தென்பாலி நாட்டிற்குவடவெல்லையாகிய பஃறுளி என்னும் ஆற்றிற்கும், குமரியென்னும் ஆற்றிற்கும் இடையே எழுநூற்றுக்காவதம் வரையில் இருந்த,

தெங்குநாடு	7
மதுரைநாடு	7
முன்பாலைநாடு	7
பின்பாலைநாடு	7
குன்றநாடு	7
குணக்காரைநாடு	7
குறும்பனைநாடு	7

ஆக... 49 நாடுகளும்,

குமரி, கொல்லம் முதலிய பன்மலைநாடுகளும், காடுகளும், நதிகளும், பதிகளும் வடபெருங்கோட்டின் வரையுள்ள இடங்களும் கடல் கொண்டொழிந்தனவென 2000 வருடத்திற்கு முன்னர் ஏற்பட்ட சிலப்பதிகாரத்துள்ளும், அடியார்க்கு நல்லார் உரையுள்ளும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பிற்காலமாகிய வங்கியசேகரபாண்டியன் என்னும் வம்சசேகரபாண்டியன் காலத்தில், மீளவும் ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் புதுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது.

சீர்கொண்ட தொண்டைமண் டலமிருப துடனுறு
செப்பிடுங் கோட்ட மவையிற்
சேருமெழு பத்தொன்ப தாகுநா டவையினூர்
தசநூறு நவநூறதாம்
பார்கொண்ட கோத்திரம் பன்னிரா யிரமுன்
பகர்ந்தபட் டயமுள்ளதிப்
பட்டயந் தனிலில்லை யுள்ளபடி முன்னோர்
பகர்ந்திடு மூர்களவையில்
வேர்கொண்ட காடுசில வாயவோ திரைவீசு
வேலைசில தைக்கொண்டதோ
வேற்றரசர் நாட்டினிற் சேர்ந்திட்ட வோவலது
மேடாய்வ ளர்ந்திட்டவோ
கார்கொண்ட நீர்கொண்டு பள்ளவழி யாயவோ
கழறுமிவ் வூர்களெல்லாங்
கச்சியிற் கல்வெட்டு செப்பேட்டி லுளவென்று
கற்றநா வலர்சொன்னதே.

என்றபடி தொண்டைநாட்டிலும் அநேக நாடுகளைக் கடல் கொண்டதெனச் சாசனங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் தொண்டைமண்டல நாடுமுதல் பாண்டிநாடீறுய கடற்கரையோரங்களிலுள்ள தமிழ்நாடுகள், அநேகமாகக் கடலால் கொள்ளப்பட்டனவெனத் தெரிகின்றது. ஆதலின் அந்நாடுகளிலுள்ள தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கநூல்கள் அநேகமாக இறந்துபோயின. இவைமாத்திரமன்று "பன்னிராண்டு பாண்டி நன்னாடு மழைவளங்கரப்ப மன்னுயிர் மடிந்தது," என்றதனால் பாண்டிநாட்டில் பன்னிரண்டுவருடகாலம் மழை பெய்யாதிருக்க அதனால் கருப்புண்டாக அநேக உயிர்கள் மாண்டன என்றும், அப்போது ஆண்டு இருந்த சங்கப் புலவர் தத்தம் நாடுநோக்கிச் சென்றனரென்றும், சிலர் இறந்துபட்டனரென்றும், உயிர் பிழைத்திருந்த சிலரைப் பாண்டியன் மீளவும் அழைத்துப் பாண்டிநாட்டிற் சேர்த்தானென்றும் தெரியவருகிறது.

திராவிடத்துக்கு இடர் நேர்ந்தமை.

"அத்தேவர் தேவ ரவர்தேவ ரென்றெண்ணிப்
பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே"

எனத் திருவாசகத்தில் கூறியபடி. தற்காலத்தில் சிலர் ஐயன், பிடாரி, மதுரைவீரன் முதலிய தேவர்களே மோக்ஷாதிகாரிகளென அபிமானித்துத் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களெல்லாம் அதை நம்பியிருத்தற்குத் தக்கபடி பொய்யுரைகளைக்கூறித் தம் மதங்களை விருத்திசெய்வதுபோல், முற்காலத்தில் சமணர், சாக்கியர் முதலிய மதத்தினர் நமது சாத்திரங்களையெல்லாம் அழித்து, தேசத்தைப் பாழ்செய்தனர். சிவபெருமான் திருவருளால் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் முதலிய ஆசாரியர்கள் ஏற்பட்டுச் சமணழித்துச் சைவமதத்தை நிலைபெறச்செய்தார்கள். தற்காலத்தில் கிறிஸ்துவப் பள்ளிக்கூடங்களில் வாசிக்கும் பிள்ளைகளுக்குத் தங்கள் மதத்தைப் போதித்துப் பாதிரிமார் அவர்களைக் கிறிஸ்துவராக்குவதை நாம் கண்ணுறக் கண்டிருக்கிறோம். அதுபோல முற்காலத்தில் இந்தியாவிலுள்ள நமது நாட்டைப் பிடிக்கவந்த துலுக்கர்கள் இந்துக்களைத் தங்கள் போதனையால் துலுக்கராக்க ஆரம்பித்தார்கள். இந்துக்கள் தங்கள் மதத்தில் அதிகப்பற்றுடையவர்களாக விருந்ததினால் அவர்களைத் துலுக்கராக்க முடியவில்லை. துலுக்கர் துடுக்கராதலின் பாபதோஷத்துக்கஞ்சாது கத்தியோர் கரத்தும், கோரான் மற்றோர் கரத்தும் பிடித்துப் பெரும்படையாகவந்து அவர்களைப் பயமுறுத்தி, "கத்திவேண்டுமா, கோரான்வேண்டுமா" எனக் கேட்டுத் துலுக்கமதத்திற்கு உடன்பட்டவர்களைச் சுன்னத்துசெய்து துலுக்காாக்கியும், உடன்படாதவர்களை வெட்டிக்குவித்தும் பாழாக்கினார்கள். இவ்விதத்தீமை டிப்பு சுல்தான் காலத்தில் பல நடந்ததென்பதை இந்துதேச சரித்திரத்தால் கண்டுணர்க. அப்படி மகம்மதியரானவர்கள் தான் இப்போது மரைக்காயர், லப்பை, மாப்பிள்ளைமார்

எனப் பலபேர்கொண்டு சஞ்சரித்து வருகிறார்கள். துலுக்கர் இவ்விதமாகக் கொடுமைசெய்தும் இந்துக்கள் எல்லோரையும் அவர்களால் துலுக்கராக்க முடியவில்லை. இந்துக்கள் சாஸ்திரத்தில் மிக்க வல்லவர்களா யிருக்கிறார்கள் என்பதை யறிந்து, அவர்களுக்கு மூலாதாரமாக விருந்த மதுரை சாஸ்திரப் பொக்கிஷசாலையை அக்கினிக்கு இரையாக்கியொழித்தார்கள். இவ்வாறு நம் திராவிடபாஷைக்குப் பலமதத்தினரால் பல இடையூறுகள் நேர்ந்துள்ளன.

நம் தமிழ்ப்பாஷையானது சங்க ஆதரவினால் எண்ணிலாதகாலமாக ஸ்ரீ பரமேஸ்வராதிய தேவர்களாலும், இருடிகளாலும், மேதாவியர்களாலும், அரசர்களாலும் போற்றப் பட்டு வளர்ந்தேறிவந்த உயர்தனிப்பாஷையாதலால் இதனைப் பூவுலகத்திலுள்ள சில இலக்கணவரம்பில்லாத பாஷைகளைப் போல் எண்ணப்படாமல் தேவதாபாஷையெனவே கொள்ள வேண்டும்.

இங்ஙனம் அருமையாகப் போற்றப்பட்டுவந்த நம் தமிழானது இயல், இசை, நாடகம் என மூன்று பிரிவாகப் பிரித்து வழங்கப்பட்டுவந்தது. பின்னர் ஆதரிப்போர் இன்மையாலும், பல இடையூறுகளாலும் நாடகத்தமிழும், இசைத்தமிழும் இறந்துபட்டன. இப்போது இயற்றமிழொன்றே இருந்துவருகின்றது. இவ்வாறு நம் தமிழானது பலவிதத்தால் அழிவுபட்டும், தன் அருமைபெருமைகளை இழக்காமல், பல்லோராலும் போற்றப்பட்டு வருகின்றது.

கோட்டையூர் சிவக்கொழுந்து தேசிகர் இயற்றிய மதுரைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

பாரறியு மறிவினுமிப் பார்மே னின்ற
பசுஞானத் தாலுமெட்டிப் பார்க்கொ ணாத
பேரறிவே சிற்றறிவேற் கிருளை நீக்கும்
பேரொளியே அங்கயற்கண் பிரியா தானே

யாரறிவார் தமிழருமை யென்கின் றேனென்
அறிவினை மன்றேவுன் மதுரை மூதார்
நீரறியு நெருப்பறியு மறிவுண் டாக்கி
நீயறிவித் தாலறியு நிலமுந் தானே.

ஆரிய திராவிட வேதங்கள்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்

அச்சிறுபாக்கம் பண்-குறிஞ்சி.

மைம்மலர்க் கோதை மார்பின ரெனவும் மலைமக ளவளொடு மருவின ரெனவுஞ், செம்மலர்ப் பிறையுஞ் சிறையணி புனலுஞ் சென்னிமே லுடையரெஞ் சென்னிமே லுறைவார், தம்மல ரடியொன் றடியவர் பரவத் தமிழ்ச்சொலும் வடசொலுந் தாணிழற் சேர, வம்மலர்க் கொன்றை யணிந்தவெம் மடிக ளச்சிறு பாக்கமதாட்சி கொண்டாரே.

திருமழபாடி பண்-கொல்லி.

அந்தணர் வேள்வியு மருமறைத் துழனியுஞ்
செந்தமிழ்க் கீதமுஞ் சீரினால் வளர்தரப்
பந்தணை மெல்விர லாளொடும் பயில்விட
மந்தம்வந் தலவுசீர் மாமழ பாடியே.

திரு அரத்தைப் பெரும்பாழி பண்-கொல்லி.

மண்ணார்நீ ராரழ லார்மலி காலினார்
விண்ணார்வே தம்விரித் தோதுவார் மெய்ப்பொருள்
பண்ணார்பா டலுடை யாரொரு பாகமும்
பெண்ணார்கோ யிலரத் தைப்பெரும் பாழியே.

திருவாலவாய் பண்-கொல்லி.

சந்தசேனனு மிந்துசேனனுந் தருமசேனனுங் கருமைசேர்
கந்தசேனனுங் கனகசேனனு முதலதாகிய பெயர்கொளா
மந்திபோற்றிரிந் தாரியத்தொடு செந்தமிழ்ப்பய னறிகிலா
வந்தகர்க்கெளி யேனலேன்றிரு வாலவாயர னிற்கவே.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

திருமறைக்காடு திருத்தாண்டகம்.

மூரி முழங்கொலி நீரான் கண்டாய் முழுத்தழல்போன் மேனி முதல்வன் கண்டாய், ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன் கண்டா யின்ன டியார்க் கின்பம் விளைப்பான் கண்டா, யாரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டா யண்ணா மலையுறையு மண்ணல் கண்டாய், வாரி மதகளிறே போல்வான் கண்டாய் மறைக்காட் டுறையு மணாளன் றானே

மூலநோய் தீர்க்கு முதல்வன் கண்டாய் முத்தமிழு நான்மறையு மானான் கண்டா, யாலின்கீழ் நால்வர்க் கறத்தான் நண்டா யாதியு மந்தமு மானான் கண்டாய், பால விருத்தனு மானான் கண்டாய் பவளத் தடவரையே போல்வான் கண்டாய், மாலைசேர் கொன்றை மலிந்தான் கண்டாய் மறைக்காட் டுறையு மணாளன் றானே.

திருக்கடம்பந்துறை திருக்குறுந்தொகை.

ஆரி யந்தமி ழோடிசை யானவன்
கூரிய குணத் தார்குறி நின்றவன்
காரி கையுடை யான்கடம் பந்துறைச்
சீரியல் பத்தர் சென்றடை மின்களே.

திருவாவடுதுறை திருத்தாண்டகம்.

பந்தணவு மெல்விரலாள் பாகன் றன்னைப் பாடலோ டாடல் பயின்றான் றன்னைக், கொந்தணவு நறுங்கொன்றை மாலையானைக் கோலமா நீல மிடற்றான் றன்னைச், செந்தமிழோ டாரியனைச் சீரியானைத் திருமார்பிற் புரிவெண்ணூ றிழைப் பூண்ட, வந்தணனை யாவடுதண் டுறையுண் மேய வரனடியே யடிநாயே னடைந்துய்ந் தேனே.

என வருவனவற்றானும், இவைபோல்வன பலவற்றானும் நம் தமிழ்வேதத்தின் பெருமையை உணரலாகும்.

இனி, பாஷைகள் பலவுளவாக ஆரியதிராவிடங்களுக்கு மேம்பாடு வந்த காரணம் என்னையெனின், இவை பிறமொழிகள் போலாது பாணினியார் அகத்தியனார் என்னும் முனி

வர்களால் முறையே செய்யப்பட்ட முதனூல் இலக்கணங்களாலே சீர்திருந்தி நின்றமையாலும், பிராகிருதம் முதலியவற்றிற்கு ஆரியமும், ஆந்திரம் முதலியவற்றிற்குத் திராவிடமும், முதன்மை பெற்றிருப்பதாலுமென்க.

திராவிட வேதம் இவையெனல்.

இதுகாறும் வேதமென்பது ஆரிய பாஷையில்தான் உள்ளதென்றிருந்தோம். இப்போது நீர் திராவிடத்திலும் உண்டென்று கூறக்கேட்டோம். ஆயினும் ஆரியத்துள் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்னுமிவற்றை வேதமெனக் கூறுதல்போலத் திராவிடத்திலும் வேதங்களெனக் கூறு நால்களுளவோ? எனின், உளவாம். அவை யாவை? எனில், தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருமூலர் திருமந்திரம், திருவள்ளுவநாயனார் குறள் முதலிய நூல்களாம்.

இவை ஆரியவேதத்திற்குச் சமத்துவமாதற்குப் பிரமாணமென்னை யெனின், தெய்வப்புலமைசான்ற ஔவையாரருளிச்செய்த,

தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிபு
மூவர் தமிழு முனிமொழியுங்—கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லு
மொருவா சகமென் றுணர்.

என்ற செய்யுளேயாகும்.

மேற்கண்ட வேதங்களருளிச்செய்த நாலாசிரியர்கள் யாவர்? அவர்கள் அவ்வேதங்களை அருளுதற்குத் தகுதியுடையவர்களா? எனில் கீழ்வருமாறு காண்க.

திருக்குறளுக்கு ஆசியராவார் திருவள்ளுவநாயனார். இவர் பிரமதேவன் அமிசமாக அவதரித்தவர்.

தேவாரத்துக்கு ஆசிரியராவார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் என்னுமிம் மூவர்களாம்.

இவர்களுள் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் முருகக்கடவுள் அமிசமாக அவதரித்தவர். இவர் மூன்றுவது வயதில் உமாதேவியார் கொடுத்தருளிய ஞானப்பாலுண்டு ஓதாதுணர்ந்தவர்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருக்கயிலாசத்திலிருந்த வாகீசமுனிவரது பூரண அமிசமாகத் திருவவதாரஞ்செய்து, சிவபிரானாலே நாவுக்கரசு எனத் திருநாமஞ் சூட்டப்பெற்றவர்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருக்கயிலாய மலையிற் சிவபிரானுக்குப் புட்பப்பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்த ஆலால சுந்தரரது பூரண அமிசமாய்த் திருவவதாரஞ்செய்தவர். இம் மூவர்களுடைய பூரணசரித்திரம் பெரியபுராணத்துள்ளே விரிவாக விளங்கும்.

திருவாசகம், திருக்கோவையாருக்கு ஆசிரியராவார் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். இவர் திருக்கயிலாய மலையிலே சிவகணத்தலைவரு ளொருவராயிருந்தவர். இவரது வரலாற்றினைத் திருவாதவூர்ப் புராணத்தாலறிக.

திருமந்திரத்துக்கு ஆசிரியராவார் திருமூல நாயனர். இவர் திருக்கயிலாய மலையிலுள்ள சிவயோகியரிலொருவர். இவர் பூலோகத்துக் கெழுந்தருளிவந்து திருவாவடுதுறை யென்னுந் திவ்ய க்ஷேத்திரத்தையடைந்து மூவாயிரவருடம் சிவயோகத்திலிருந்து, வருடத்துக்கு ஒருமுறை அவ்யோகத்தினின்றுங் கண்விழித்து, ஒவ்வொருபாடலாக மூவாயிரம் பாடலருளிச்செய்தவர். அப்பாடல் மூவாயிரமுமே திருமந்திரமென்பதாம். திருமந்திரமென்பதற்கு ஆரியத்துள் இருக்கு எனப் பெயராம்.

இனி, ஆரியவேதம், விதிபாகம், துதிபாகம், உபநிடதம், மந்திரங்கள் எனப்பிரிவுபட்டுள்ளதாம். இவைபோலத் திராவிடவேதமுமுளதோ வெனின், உண்டு. அவைவருமாறு:

1. தேவர் குறள் — விதிபாகங்களாம்.
2. மூவர் தேவாரம் — துதிபாகங்களாம்.
3. திருவாசகம் திருக்கோவையார் உபநிடதங்களாம்.
4. திருமூலர் திருமந்திரம் — மந்திரங்களாம்.

மேற்கூறிய நூல்கள் வேதமென்பதற்கு ஆன்றோர் வழக்குளதோ வெனின், கீழ்வருமாறு காண்க.

திருவள்ளுவநாயனார் திருக்குறள் வேதமென்பதற்குப் பிரமாணம்.

மதுரைச் சங்கப்புலவர் உக்கிரப்பெருவழுதியார்.

நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
றான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த—நூன்முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சஞ்
சிந்திக்க கேட்க செவி.

சேய்ஞலூர்க் கொடுங்கண்ணனார்.

வேதப் பொருளை விரகால் விரித்துலகோ
ரோதத் தமிழா லுரைசெய்தா—ராதலா
லுள்ளுந ருள்ளும் பொருளெலா முண்டென்ப
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாட்டு.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.

ஐயாறு நூறு மதிகார மூன்றுமா
மெய்யாய வேதப் பொருள்விளங்கப்—பொய்யாது
தந்தா னுலகிற்குத் தான்வள் ளுவனாகி
யந்தா மரைமே லயன்.

மாங்குடி மருதனார்.

ஓதற் கெளிதா யுணர்தற் கரிதாகி
வேதப் பொருளாய் மிகவிளங்கித்—தீதற்றோ
ருள்ளுதோ றுள்ளுதோ றுள்ள முருக்குமே
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு.

பின்னுஞ் சங்கப்புலவர்கள் திருக்குறளுக்கு உத்தரவேதம், தெய்வநூல், பொய்யாமொழி, வாயுறைவாழ்த்து, தமிழ்மறை, பொதுமறை எனக் கொடுத்தருளிய திருநாமங்களே போதுமான சான்றாம்.

மூவர் * தேவாரம் வேதமென்பதற்குப் பிரமாணம்.

பெரியபுராணம் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்.

திங்களணிமணிமாடமிடைந்தவீதி சென்றணைந்து தெய்வமறைக் கற்பின் மாதர், மங்களவாழ்த் திசையிரண்டு மருங்கு மல்க வானவர் நாயகர் கோயின் மருங்கு சார்ந்து, துங்கநிலைக்கோபுரத்தை யிறைஞ்சிப் புக்குச் சூழ்ந்துதிருத் தேரின்மிசை மேவினார்க, டங்கடிரு முன்புதாழ்ந் தெழுந்துநின்று தமிழ்வேதம் பாடினார் தாளம்பெற்றார்.

திருக்கொறுக் கைப்பதி மன்னித் திருவீரட் டான மமர்ந்த
பொருப்புவில் லாளரை யேத்திப் போந்தன்னியூர் சென்று போற்றிப்
பருக்கைவரை யுரித்தார்தம் பந்தண நல்லூர் பணிந்து
விருப்புடன் பாட லிசைத்தார் வேதந் தமிழால் விரித்தார்.

பன்னு தமிழ்மறை யாம்பதிகம் பாடித் திருக்கடைக் காப்புச் சாத்தி, மன்னுங் கவுணியர் போற்றி நிற்க மழவன் பயந்த மழலை மென்சொற், கன்னி யுறுபிணி விட்டு நீங்கக் கதுமெனப் பார்மிசை நின்றெழுந்து, பொன்னின் கொடியென வொல்கிவந்து பொருவலித் தாதைபுடையணைந்தாள்.

---

* தேவாரம்—தே - கடவுள், ஆரம் - மாலை; அம்மாலை - பாமாலை, பூமாலையென விருவகைத்து. இங்கே கூறியமாலை பாமாலை.

வேத வேதியர் வேதி குடியினி
லோதுகர் கோயி லணைந்து நலந்திகழ்
பாத பங்கயம் போற்றிப் பணிந்தெழுந்
தோதினார் தமிழ் வேதத்தி னோங்கிசை.

சக்கரப் பள்ளியார் தந்தளிக் கோயிலுட்
புக்கருத் தியினுடன் புனைமலர்த் தாள்பணிந்
தக்கரைப் பாமர்பா லன்புறும் பரிவுகூர்
மிக்கசொற் றமிழினால் வேதமும் பாடினார்.

காழியார் வாழவந் தருள்செயுங் கவுணியப் பிள்ளை யார்தா
மாழியா னறிவொணா வண்ணலா ரூர்பணிந் தரிது செல்வார்
பாழிமா லியானையின் னுரிபுனைந் தார்பனை யூர்பணிந்து
வாழியா மறையிசைப் பதிகமும் பாடியப் பதியில் வைகி.

தெண்டிரைசூழ் கடற்கானற் றிருவகத்தி யான்பள்ளி
யண்டபிரான் கழல்வணங்கி யருந்தமிழ்மா மறைபாடிக்
கொண்டல்பயின் மணற்கோடு சூழ்கோடிக் குழகர்தமைத்
தொண்டருடன் றொழுதணைந்தார் தோணிபுரத் தோன்றலார்.

மன்றலங் குழலியாரை வணங்கிப்போந் தலைமச்சனாரும்
வென்றிவே லரசனுக்கு முறுதியே யெனவி ரைந்து
பொன்றிகழ் மாடவீதி மதுரையின் புறத்துப் போகி
யின்றமிழ் மறைதந்தாரை யெதிர்கொள வெய்துங்காலை.

திருவிளையாடற் புராணம், சமணரைக் கழுவேற்றியபடலம்.

விரிந்த வேத நாவர்தாம் விரிந்த வேத மெய்ப்பொருள்
வரைந்த புத்த கத்தைவன் கயிற்றினால் வகிர்ந்துதா
மருந்த ஞான வமுதளித்த வம்மைமாப ரகப்படத்
தெரிந்தவே டெடுத் தடுத்த தீயின் வாயி லிட்டனர்.

பாண்டியன் சுரந்தீர்த்த படலம்.

சிட்டர்நோக்கிபத் தீயினைத் தென்றமிழ்க் கூட
லட்டமூர்த்தியை யங்கிருந் தருமறைப் பதிகந்
துட்டர் பொய்யுரை மேற்கொண்டு தொன்முறை துறந்து
விட்ட வேந்தனைப் பற்றெனப் பாடினார் விடுத்தார்.

திருப்பெருந்துறைப்புராணம்—புராணவரலாற்றுப் படலம்.

காழிநா டுடையராய கவுணியர் மூவர் வந்த
வாழிநா வரைய ராதி யறுபத்து மூவர் மாண்பு
மாழிசூ ழுலகு போற்றுந் திராவிட வேத மாய
வூழிநா யகனு வக்க வுற்றதே வாரச் சீரும்.

காஞ்சிப்புராணம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் துதி.

ஒருமணத்தைச் சிதைவுசெய்து வல்வழக்கிட் டாட்கொண்ட வுவனைக் கொண்டே, யிருமணத்தைக் கொண்டருளிப் பணிகொண்ட வல்லாள னெல்லா மூய்யப், பெருமணச்சீர்த் திருத்தொண்டத் தொகைவிரித்த பேரருளின் பெருமாளென்றுந், திருமணக்கோலப் பெருமாள் மறைப் பெருமாளேமது குலதெய்வ மாமால்.

* திருவாசகம் திருக்கோவையார் வேதமேன்பதற்குப்

பிரமாணம்.

திருப்பெருந்துறைப் புராணம்-புராணவரலாற்றுப் படலம்.

மற்றதுந் தெரிந்தேமின்னும் வாசகவேதச் சீருஞ்
சொற்றவர் சீருமன்னோர் வழிபடூஉத் தூயமேன்மை
பெற்றமா தலத்தின்சீரும் பேசுகென் றுரைத்தலோடுங்
கற்றவர் புகழுமந்த முனிவரன் களிப்பிற்றாங்க.

பூரணவடிவமாகிப் பொலிந்தினி தமர்சிறப்பு
நாரணன் முதலோரேத்த விழாக்கொண்ட நகுசிறப்பு
மாரண விசேடமாய வாசகத் தருஞ்சிறப்பு
மேரணவெடுத் துரைத்தான் யாவருமின்ப மெய்த.

---

* திருவாசகம்—திருவென்பது சுகம்; இது நாயகியு நாயகனுங் கலந்த விடத்துண்டாகிய சுகம்போலும் ஆன்மா பதியினிடத்தொன்றியவிடத்து நிகழுஞ்சுகம். அச்சுகத்தை விளைவிக்கும் வாசகம், திருவாசக மென்றாயிற்று; இதை ஆரியத்தில் சூக்தமெனக் கூறுவார்கள்.

நைமிசாரணிய முனிவர் பூசித்த படலம்.

எம்மறையு மொழிந்தார்கை யேட்டெழுத மொழிபெயர்த்தே
யம்மறைசோற் றவருகித்த வருந்தலமற் றதுகாண்மின்
மும்மறையும் புகழ்சைவத் திறமுழங்கு நீருநெருப்
பும்மறையா வெளிப்படுத்தப் பொலிதல மற்றிதுகாண்மின்.

புரூரவன் திருவிழாச்செய்த படலம்.

நித்திய பலியிட்டுற் சவர்திருமு னிகழ்தருபேரிகை யடித்தல்
சத்தமை தருதே வதாவாக னவிசர்ச் சனந்தீர்த்தாங் குரமிவை யாற்றி
யுத்தமச் சூர ணுற்சவம்புரிந்தே யுறமுளை விசர்ச்சன மாற்றி
வித்தக மருவ நடாத்துபு தமிழாம் வேதபூ சாவிசர்ச்சனமும்.

ஆரணங் காணென்பரந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமனன் னூலதென்ப
ரேரணங் காணென்ப ரெண்ணரெழுத்தென் பரின்புலவோர்
சீரணங் காயசிற்றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே.

திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா.

செக்கரொத் திரவி நாறு யிரத்திரளொப்பாந் தில்லைச்
சொக்க *ரம்பலவ ரென்னுஞ் சுருதியைக் கருதமாட்டா
வெக்கரைக் குண்டமிண்ட வெத்தரைப் புத்தராதிப்
பொக்கரைக் காணு கண்வாய் பேசாதப் பேய்களோடே.

ஆரியவேதம் இருடிகளாலாக்கப்பட்டது எனல்,

ஆரியவேதம் ஈசுரவாக்கியம் என்று கூறப்பட்டிருக்க, நீர் அதனை இருடிகளாக்கப்பட்டதென்பது எங்ஙனம்? எனிற், சொல்லுதும்.

ஆர்ய வேதத்தின் ஒவ்வொரு சூக்தங்களும் அகத்தியர் வசிட்டர், விசுவாமித்திரர், ஜமதக்கினி, புலத்தியர், மந்தாத் திரி, ஷிவி, மனசு, பிரதாதன், ரேணு, அம்பரிஷன், பாதன் முதலிய இருடிகளாலே சொல்லப்பட்டன.

---

* அம்பலவரென்னுஞ் சுருதி — திருச்சிற்றம்பல மென்னும் சொல்லை முதலாகக்கொண்ட தேவார திருவாசகங்களாம்.

அதற்குப் பிரமாணம் என்னை எனில், ஒவ்வொரு சூக்தத்தின் தலையினும், இது இன்னசந்தசு (பண்) உடையது இன்ன தேவதையைக்குறித்தது, இன்ன ருஷியாற்செய்யப்பட்டது என்று குறிக்கப்பட்டிருத்தலாமென்க.

ஆரிய வேதம், இருடிகளாற்செய்யப்பட்டதன்று, முன்னரேயுள்ளது, அதை அவ்விருடிகள் முதலில் ஓதினார்களென்று கூறுவாருமுளர். அங்ஙனமாயின், அந்தச்சூக்தங்கள் யாரால் உண்டாக்கப்பட்டன? யாரிடத்தில் ஓதியுணர்ந்தார்கள்? என்பதை விசாரித்தொழிக்க.

ஆரியவேதம் இருடிகளாற் செய்யப்பட்டதென்பதற்குப்பிரமாணம்.

இருக்குவேதம் முதல் அஷ்டகம் 47-ஆம் அத்தியாயம் 2-ஆவது வருக்கை.

𑌕𑌣𑍍𑌵𑌾𑌸𑍋𑌵𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 |
𑌅𑌧𑍍𑌵𑌰𑍇𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌣𑍁𑌤𑌂𑌹𑌵𑌂 ||

కణ్వాసోవాం బ్రహ్మకృణ్వంతి |
అధ్వరే తేషాం సుకృణుతం హవం ||

கண்வாஸோவாம் ப்ரஹ்ம க்ருண்வந்தி
அத்வரே தேஷாம் ஸுக்ருணுதம்ஹவம்.

இ-ள். கண்ணுவர்கள் உமக்கு ஓர்தோத்திரஞ் செய்கின்றார்கள். அவர்கள் பிரார்த்தனையை நன்றாகக்கேட்டருளும் (தோத்திரம் = சம்ஹிதை.)

இருக்குவேதம், முதல் அஷ்டகம் 64-ஆம் அத்தியாயம் 61-ஆவது வருக்கை.

𑌏𑌵𑌾𑌤𑍇𑌹𑌾𑌰𑌿𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾 𑌸𑍁𑌵𑍃𑌕𑍍𑌤𑍀 |
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿𑌗𑍋𑌤𑌮𑌾𑌸𑍋𑌅𑌕𑍍𑌰𑌨𑍍 ||

ఏవా తే హరియోజా స్సువృక్తి |
ఇంద్ర బ్రహ్మాణి గోతమాసః అక్రన్ ||

ஏவாதேஹரியோஜா ஸுவ்ருக்தி
இந்த்ர ப்ரஹ்மாணிகோ தமாஸ: அக்ரந்.

இ-ள். பரிகளைப்பூட்டும் இந்திரனே! இவ்விதமாகக் கௌதமர்கள் உமக்கு இரஸக்கினையுள்ள சங்கீதஞ்செய்திருக்கிறார்கள்.

இருக்குவேதம் இரண்டாவது அஷ்டகம் 39-ஆம் அத்தியாயம் 8-வது வருக்கை.

ஏதாநிவாஂ அஶ்விநாவர்த⁴நாநி |
ப்³ரஹ்மஸ்தோமஂ க்³ருத்ஸமதா³ஸ꞉ அக்ரந் ||

ఏతాని వాం అశ్వినా వర్ధనాని |
బ్రహ్మస్తోమం గృత్సమదాసః అక్రన్ ||

ஏதாநிவாம் அஸ்விநா வர்தநாநி
ப்ராஹ்ம ஸ்தோமம் க்ருதஸமதாஸ: அக்ரந்.

இ-ள். அசுவினிதேவர்களே! உங்களுக்குக்காகக் கிருதஸமதாஸர்கள் உன்னதமாகிய முறைபாடுகளான இந்தச் சம்ஹிதையைச்செய்கிறார்கள்.

இருக்குவேதம் 10-ஆவது அஷ்டகம் 54-ஆம் அத்தியாயம் 6-வது வருக்கை.

அயஂப்ரியஂஶூஷம் இந்த்³ராயமந்ம |
ப்³ரஹ்மக்ருதோ ப்³ருஹது³க்தா²த³வாசி ||

అథ ప్రియం శూషం ఇంద్రాయ మన్మ |
బ్రహ్మకృతో బృహదుక్థాద్ అవాచి ||

அதபிரியம்ஸ்ருஷம் இந்த்ராயமந்ம
ப்ராஹ்மக்ருதோ ப்ருஹதுக்தாத்அவாசி.

இ-ள். சம்ஹிருதகளைச்செய்யும் விருஹநுக்தர் என்பவரால் இந்திரனுக்கு உவக்கத்தக்க மகத்துவமுள்ள சங்கிதை செய்யப்பட்டது.

இருக்குவேதம் முதல் அஷ்டகம் 62-ஆம் அத்தியாயம் 13-ஆவது வருக்கை.

𑌸𑌨𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌗𑍋𑌤𑌮 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌨𑌵𑍍𑌯𑌂 ।
𑌅𑌤𑌕𑍍𑌷𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌹𑌰𑌿𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 ॥

సనాయతే గోతమః ఇంద్రనవ్యం ।
అతక్షద్బ్రహ్మహరియోజనాయ ఇత్యాది ॥

ஸநாயதேகோதம: இந்த்ரநவ்யம்
அதக்ஷத் ப்ரஹ்ம ஹரியோ ஜநாயஇத்வாதி.

இ-ள். இந்திரனே! உமக்கு கௌதமரின் சந்ததியாராகிய நோதர்கள் இந்த நூதனமான சம்ஹிதையை விநோதமாகச் செய்தார்கள்.

இருக்குவேதம் 5-வது அஷ்டகம் 2-ஆம் அத்தியாயம் 11-ஆவது வருக்கை.

𑌏𑌤𑌂 𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌮𑌂 𑌤𑍁𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍋 ।
𑌰𑌥𑌂 𑌨 𑌧𑍀𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌾 𑌅𑌤𑌕𑍍𑌷𑌂 ॥

ఏతం తే స్తోమం తువిజాత విప్రో ।
రథం నధీరః స్వపా అతక్షం ॥

ஏதம்தேஸ்தோமம்துவிஜாதவிப்ரோ .
ரதம்நதீ:ஸ்வபா அதக்ஷம்.

இ-ள். வல்லபமுள்ள (தெய்வமே)! கைதேர்ந்த வேலைக்காரன் ஓர் தேரினை அலங்கரிப்பதுபோலத் தவமுனியாகிய நான் உமக்காக இந்தச் சம்ஹிதையைப் புனைந்தேன்.

இருக்குவேதம் முதல் அஷ்டகம் 61-ஆம் அத்தியாயம் 4-ஆவது வருக்கை.

𑌅𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌇𑌦𑍁𑌸𑍍𑌤𑍋𑌮𑌂 𑌸𑌂𑌹𑌿𑌨𑍋𑌮𑌿 ।
𑌰𑌥𑌂𑌨𑌤𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌇𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 ॥

అస్మై ఇదుస్తోమం సంహినోమి ।
రథంనత ష్టాఇవ ఇత్యాది ॥

அஸ்மை இதுஸ்தோமம் ஸம்ஹிநோமி
ரதம்நதஷ்டா இவ இத்யாதி.

இ-ள். ஓர் தச்சன் தேரினைச்செய்வதுபோல அவருக்கு (இந்திரனுக்கு) நான் ஒரு ஸம்ஹிதையைச் செய்து அநுப்புகிறேன்.

மேற்கூறிய திருட்டாந்தங்களினால் வேதங்களிலுள்ள சம்மிதைகள் இருடியர்களாற் செய்யப்பட்டனவென்று புலப்படுகின்றது.

இஃதன்றியும் இருக்குவேதம் 6-ஆவது அஷ்டகம் 3-ஆவது அத்தியாயம் 16-ஆவது வருக்கையில்,

தோத்திரங்களை யருளவேண்டும்.
தீங்கினையொழித்தருளவேண்டும்.
வீரத்தைத் தந்தருளவேண்டும்.
பசுவினை யருளவேண்டும். என்றும்,

கிருஷ்ணயஜசுர் வேதம் தைத்திரேயப் பிராஹ்மணத்தில்,

வேதத்தினையுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்.
வல்லபத்தை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்.
உணவினை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்.
பாலை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும்.
தனத்தை யுண்டாக்கும் அதனை எமக்கருளும.
புத்திரனை யுண்டாக்கும் அவனை எமக்கருளும்.
மனிதரை யுண்டாக்கும் அவர்களை எமக்கருளும்.
பசுக்களை யுண்டாக்கும் அவைகளை எமக்கருளும்.

என்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் விரிவை 24-ஆவது பக்கத்திற் காண்க. இவை ஈசுரவாக்கியமெனக் கொள்ளின், எந்தக்கடவுள் எந்தக்கடவுளைப் பிரார்த்தித்தது? கடவுளாயுள்ளவர்களுக்கு இவை வேண்டுமோ? யார் கொடுப்பது? ஆகையால் இவற்றை இருடியர் வாக்கியமென்றே தேர்ந்துணர்க.

பின்னும் ஆரியவேதம் பெரும்பாலும் இந்திரன், வருணன், வாயு, குபேரன், அக்கினி முதலிய தேவர்களைக் குறித்த தோத்திரங்களாக இருக்கின்றன. இவை ஈசுவர வாக்கியமெனக்கொள்ளின், உலகங்களையெல்லாம் படைத்துக்காத்தழிக்கும் சாட்சாத் பரமசிவனே அவரால் ஆக்கப்பட்ட தேவர்களைத் தோத்திரிப்பார்.

திராவிடவேதம் முனிவர்களா லாக்கப்பட்டதெனல்.

இனி, திராவிடவேதம் சம்பந்தசுவாமிகள், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், திருவள்ளுவ நாயனார், திருமூலர் முதலிய சிவாநுக்கிரகம்பெற்ற முனிவர்களாலே செய்யப்பட்டது. (முனிவர் = ருஷிகள்.)

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருப்பிரமபுரம் - பண் - நட்டபாடை.

அருநெறியமறைவல்லமுனியகன்பொய்கையலர்மேய
பெருநெறியபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவன்றன்னை
யொருநெறியமனம்வைத்துணர்ஞானசம்பந்தனுரைசெய்த
திருநெறியதமிழ்வல்லவர்தொல்வினைதீர்த்தலெளிதாமே.

திருப்புகலி-பண்-தக்கராகம்.

இரைக்கும்புனல்செஞ்சடைவைத்தவெம்மான்றன்
புரைக்கும்பொழிற்பூம்புகலிந்நகர்தன்மே
லுரைக்குந்தமிழ்ஞானசம்பந்தனொண்மாலை
வரைக்குந்தொழில்வல்லவர்நல்லவர்தாமே.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தேவாரம்.

கொடித்தான்மலை-பண்-பஞ்சமம்.

வாழிதோறுமாழிமுற்றுமுயர்பொன்னெடித்தான்மலையைச்
சூழிசையின்கரும்பின்சுவைநாவலூரன்சொன்ன
வேழிசையின்றமிழாலிசைந்தேத்தியபத்தினையு
மாழிகடலரையாவஞ்சையப்பர்க்கறிவிப்பதே.

இவைபோல்வன பலவுள மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

திராவிடவேதஞ் செய்தார் இவர்தாமென்பது யாமு மறிவோம் ஆயினும் அன்னோரை நீர் முனிவரென்பது எப் பிரமாணங்கொண்டெனில், முனிவர் என்னும் பெயரால் இத்திறத்தான நூல்களும் ஆன்றோரும் பன்முறை வழங்கு தல் உண்மையினென்க.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம்.

திருஞான மாமுனிவ ரரசிருந்த பூந்துருத்திக்
கருகாக வெழுந்தருளி யெங்குற்றா ரப்பரென்
வருகாநின் றும்மடியே னும்மடிகடாங்கிவரும்
பெருவாழ்வுவந்தெய்தப்பெற்றிங்குற்றேனென்றார்.

என்றவிடத்து திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் முனிவரெனப் பட்டமை காண்க.

இங்ஙனம், நீர் கூறியபடி திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் நீங்கிய ஏனை மூவர்களுக்கும் பொருந்தும், இவர் வேளாளர் ஆதலின் இவரையு முனிவர் எனக் கூறலாமோ? எனின்.

பெரிய புராணம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம்.

இந்நாளிற்றிருப்பணிகள்செய்கின்றவின்றமிழ்க்கு
மன்னனவாகீசத்திருமுனியுமதிச்சடைமேற்
பன்னகமணிந்தவர்தம்பதிபலவுஞ்சென்றிறைஞ்சிச் [மூவார்.
சொன்னமத்தமிழ்புனைந்துதொண்டுசெய்வான்றொடர்ந்தே

அடியனேனுதாவாலாண்டவாசின்சரிதப்
படியையானறிந்தபடிபகர்ந்தேனப்பரமுனிவன்
கடிமலர்மென்சேவடிகள்கைதொழுதுகுலச்சிறையார் [ன்.
முடிவில்புகழ்த்திருத்தொண்டின்முயற்சியினைமொழிகின்றே

என வருவனவற்றுங் காண்க. இம்மட்டோ?

மருவுதிரு முறைபசேர்ப்பா ரெழுதுவா ரிருந்து
வாசிப்பார் பொருளுரைப்பார் கேட்டிருப்பார் மகிழ்ந்து
சிரமசைத்துக் கொண்டாடிக் குதுகுதுப்பார் சிரிப்பார்
தேனிப்பார் குன்றைமுனிச் சேக்கிழார் செய்த
வரியதவத் தினைநினைப்பா ரம்பலவர் முன்னு
வடியெடுத்துக் கொடுக்கவிவர் பாடினரென் றுரைப்பார்
பெரியபுரா ணங்கேட்ட வளவர்பிரான் செவிக்குப்
பிடிக்குமோ வினிச்சிந்தா மணிப்புரட்டென் றுரைப்பார்.

என, தில்லைவாழந்தணருள் ஒருவராகிய சந்தானகுரவர் பரம்பரையில்வந்த கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியர் வேளாளர் குலத்தினராகிய சேக்கிழார் சுவாமிகளைத் திருத்தொண்டர் புராணவரலாற்றில் முனிவரெனக் கூறியிருத்தலாலுந் தெளிக. இன்னும் வேளாளரில் முனிவர்களாயுள்ளவர்கள் அநேகருளர், ஆங்காங்கு வருமிடந்தோறுங் கண்டுணர்க.

இனி, அத்திராவிடவேதத்தில் பரமபதியாகிய சிவபெருமானையன்றி வேறுதேவரை எடுத்தோதார். ஆகவே இன்ன தேவரைக்குறித்ததென்று அவ்வேதத்தின் முதலில் எழுதாதுவிட்டார்கள். இன்ன முனிவரால் ஓதப்பட்டதென்றும், இன்ன தலத்தையுடையதென்றும், இன்ன பண்ணையுடையதென்றுங் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆரியம் கிரேதாயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் ஆகிய சதுர் யுகங்களினும் வழங்கிவரக் கண்டிருக்கிறேம். திராவிடம் அவ்வாறுக வழங்கிவரக் காணப்படவில்லையே எனின்,

கம்பராமாயணம், அகத்தியப் படலம்.

நின்றவனை வந்தநெடி யோனடி பணிந்தா
னன்றவனு மன்பொடுத ழீஇயழுத கண்ணு
னன்றுவரசெ யென்றுபல நல்லுரைப கர்ந்தா
னென்றுமுள தென்றமிழி யம்பியிசை கொண்டான்.

என்றபாடலால் திராவிடமும் அவ்வாறே வழங்கி வருகிறது எனக் கண்டுணரலாம். மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் முதலியோரெல்லாம் சில்லாயிரத்தாண்டிற்கு முன்வந்தவர்களாயிருக்க அவர்களாற் செய்யப்பட்ட திராவிடவேதம் என்றுமுளதென்பது எங்ஙனம்? அவர்களுக்குமுன் வேறு திராவிடவேதமுண்டாயிருந்ததோ? வெனின், சிவபெருமான் என்றுளரோ அன்றே திராவிடமுளதாம். பின்பு, எந்தெந்தக் காலத்தில், எந்தெந்தவேதத்தை, எவரெவர்மூலமாக வெளிப்படுத்தவேண்டுமோ அந்தந்தக்காலத்தில் அந்தந்த வேதத்தை அவரவர் மூலமாக வெளிப்படுத்தியருளினரென்க. தமிழ் வேதமாகிய மூவர்பாடல் சிதம்பராலய க்ஷேத்திவிருந்து வெளிப்பட்டபோது அவற்றுள் சிலபாகம் சிதைவுண்டிருப்பதைக் கண்டு அனபாயச்சோழன் வருந்த, வேண்டுவன வமைத்தோமென்று அசரீரி எழுந்ததென்பதும் இது காரணமெனக்கொள்க.

அதனால், தமிழ்மறை பாடினவர்கள் தற்போதங் கொண்டு தாமே பாடவேண்டுமென்று பாடியதன்றெனச் சித்தாந்தமாகின்றது.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருப்புன்கூர் திருநீடூர், திருத்தாண்டகம்.

கலைஞானங்கல்லாமேகற்பித்தானைக்கடுநரகஞ்சாராமே காப்பான்றன்னைப், பலவாயவேடங்கடானேயாகிப்பணிவார்கட்கங்கங்கேபற்றானானைச், சிலையாற்புரமெரித்ததீயாடியைத் திருப்புன்கூர்மேவியசிவலோகனை, நிலையார்மணிமாடநீடூரானைநீதனேனென்னேநானினையாவாறே.

திருமுதுகுன்றம், திருத்தாண்டகம்.

எத்திசையும்வானவர்கடொழநின்றானையேழூர்ந்தபெம்மானையெம்மானென்று, பத்தனாய்ப்பணிந்தடியேன்றன்னைப் பன்னாட்பாமாலைபாடப்பயில்வித்தானை, முத்தினையென்மணியைமாணிக்கத்தை முளைத்தெழுந்தசெம்பவளக்கொம்பொப்பானைச், சித்தனையென்றிருமுதுகுன்றுடையான்றன்னைத் தீவினையேனறியாதேதிகைத்தவாறே.

திருவெறும்பியூர், திருத்தாண்டகம்.

பன்னியசெந்தமிழறியேன்கவியேன்மாட்டேனெண்ணிறைடுபண்ணிறைந்தகலைகளாய, தன்னையுந்தன்றிறத்தறியாப்பொறியிலேனைத்தன்றிறமுமறிவித்துநெறியுங்காட்டி, யன்னையுமத்தனையும் போலவன்பாயடைந்தேனைத் தொடர்ந்தென்னையாளாக்கொண்ட, தென்னெறும்பியூர்மலைமேன்மாணிக்கத்தைச்செழுஞ்சுடரைச்சென்றடையப்பெற்றேனானே.

சுந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்.

திருநாட்டியத்தான்குடி-பண்-தக்காரம்.

கல்லேனல்வேனின்புகழடிமைகல்லாதேபலகற்றேனில்லேனல்லேனின்வழிநின்றார்தம்முடையநீதியைநினையவல்லேனல்லேன்பொன்னடிபரவமாட்டேன்மறுமையைநினைநல்லேனல்லேனுமக்கல்லானாட்டியத்தான்குடிநம்பி. [யா

திருவாசகம்.

நாயேனைத்தன்னடிகள்பாடுவித்தநாயகனைப்
பேயேனதுள்ளப்பிழைபொறுக்கும்பெருமையனைச்
சீயேதுமில்லாதென்செய்பணிகள்கொண்டருளுந்
தாயானவீசற்கேசென்றூதாய்கோத்தும்பீ.

எனவருவனவற்றாலும், இன்னும், அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் அசரீரியாய் நின்று சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெரியபுராணம் பாடுதற்கு "உலகெலாம்" என்று தமது திருவாக்கால் முதலடியை யருளிச்செய்தமையாலும் இவைபோல்வன பிறவற்றாலுமுணர்க.

"உலகெலாம்" என்பது நடராசப்பெருமான் திருவாக்கென்பதற்குப் பிரமாணம்.

திருத்தொண்டர் புராணவரலாறு.

அலையுனற்பனிர திருநிச்சடை யாடவாடரவாடநின்
றிலகுமன்றினிலாடுவார் திருவருளினுலசரீரிவாக்
குலகெலாமெனவடியெடுத்துரைசெய்தபேரொலியோசைமிக்
கிலகுசீரடியார்செவிப்புலத் தெங்குமாகிநிறைந்ததால்.

என்னுஞ் செய்யுளாற் காண்க.

இன்னும் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் சிவபெருமான் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளைத் தடுத்தாட்கொண்டருளும்போது அவரை நோக்கி, நீ நம்மைத் தமிழினாற் பாடுவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும் அவர் ஒன்றும் பாடுதற்குத் தெரியாமல் மயங்கிநிற்க, உடனே சிவபெருமான் அவரை நோக்கி நீ நம்மைப்பித்தனென்று கூறியபடியே "பித்தாவென்று பாடுக" வென அடியெடுத்துக்கொடுத்தனர். அதுகேட்டுப் "பித்தாபிறைசூடி" யென்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடினர், இவ்விஷயங்களை,

பெரியபுராணத்துள், தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்.

வேதியனாகியென்னை வழக்கினால்வெல்லவந்த
வூதியமறியாதேனுக் குணர்வுதந்துய்யக்கொண்ட
கோதிலாவமுதேயின்றுன் குணப்பெருங்கடலைநாயேன்
யாதினையறிந்தென்சொல்லிப் பாடுகேனெனமொழிந்தார்.

அன்பனையருளினோக்கி யங்கணாருளிச்செய்வார்
முன்பெனைப்பித்தனென்றே மொழிந்தனையாதலாலே
யென்பெயர்பித்தனென்றே பாடுவாயென்றார்நின்ற
வன்பெருந்தொண்டராண்ட வள்ளலைப்பாடலுற்றார்.

என்னுந்திருப்பாடல்களாலறிக.

திராவிட வேதங்களினற்புதங்கள்.

புனலிலேயெதிர் செல்லெனச்செல்லுமே புத்தனார்தலை தத்தெனத் தத்துமே, கனலிலேயிடப் பச்சென்றிருக்குமே கதவுமாமறை காட்டிலடைக்குமே, பனையிலாண்பனை பெண்பனையாகுமே பழையவென்புபொற்பாவையதாகுமே, சினவராவிடந்தீரெனத் தீருமே சிறந்த சம்பந்தர் செந்தமிழ்ப்பாடலே.

தலைகொணஞ்சமுதாகெனவாகுமே தழலினீறுதடாகமதாகுமே, கொலைசெயானைகுனிந்துவணங்குமே கோளராவிடந்தீரெனத்தீருமே, கலைகொள்வேதவனப்பதிதன்னிலே கதவுதானுங்கடுகத்திறக்குமே, மலைகொள்வாரியிற் கன்மிதப்பிக்குமே யப்பர்கூறுமருந்தமிழ்ப்பாடலே.

வெங்கராவுண்டபிள்ளையழைக்குமே வெள்ளையானையின் மீதேறவைக்குமே, மங்கைபாகரைத்தூதுசெல்விக்குமே மருவியாறுவழிவிட்டுநிற்குமே, செங்கல்யாவும்பசும்பொன்னதாக்குமே திகழுமாற்றிட்டசெம்பொனளிக்குமே, துங்கவாம்பரிசேரற்குநல்குமே துலங்குநாவலூர்ச்சுந்தரர்பாடலே.

பெருகும்வையைதனையழைப்பிக்குமே பிரம்படிக்குப்பிரான்மேனிகன்றுமே, நரியெலாம்பரியாகநடத்துமே நாடிமூகைதனைப்பேசுவிக்குமே, பரிவிற்பிட்டுக்குமண்சுமப்பிக்குமே பரமனேயெழுதக்கோவைபாடுமே, மருவுபுத்தரைவாதினில்வெல்லுமே வாதவூரர்வழங்கியபாடலே.

என்னும் பாடல்களாலும் பிறவற்றானும் திராவிட வேதங்களினற்புதங்களை யுணர்க.

ஆரியவேதம் பசுநூலென்பது.

ஆரியதிராவிட வேதங்களுள் பேதமுண்டோ வெனில் உண்டு. எங்ஙனம் எனில், ஆரியவேதம் பசுநூலாம்; திராவிடவேதம் பதிநூலாம். இதற்குப் பிரமாணம்,

ஆரியவேதம் பிறந்திறந்துழலும் பசுக்களாகிய விஷ்ணு, ருத்திரன், இந்திரன், அக்கினி, யமன், நைருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், சந்திரன், சூரியன், அட்டவசுக்கள் இவர்களைத் தோத்தரிக்குமிடத்து ஒவ்வொருவருக்குந் தனித்தனியே பரத்துவங்கூறும். ஆகலிற் பசுநூலென்பது தெளிவாக விளங்கும். அன்றியும் பிரமனைத்தொழுவதால் பத்தியும், ருத்திரனைத் தொழுவதால் வைராக்கியமும், விஷ்ணுவைத் தொழுவதால் மோக்ஷமும், சித்தியாமென்றும், இங்ஙனமே மற்றைத் தேவர்களை வணங்கினால் ஒவ்வொரு சித்தியுண்டாமென்றுங் கூறும். இதனால் ஒரு தேவனை வணங்கினாற் சகல சித்தியுங்கிடையா என்பது சித்தாந்தமாயிற்று. தவிரவும், பராபரவஸ்து இதுதானென்று ஒன்றை ஆரிய வேதத்தால் நிர்மாணிக்கக்கூடாமையுமாயிற்று.

அன்றியுந் திராவிடவேதத்திலெடுத்துக்கூறுஞ் சிவபிரானை ஆரியவேதம் நான்கும் அறியமாட்டா. இதற்குப் பிரமாணம்.

இலிங்கபுராணம், திரிபுரத்தோற்றமுரைத்த அத்தியாயம்.

தாழ்ந்துமறையோருநான்குங்காணாத தனிமுதலேயருணீ
செய்ய, வாழ்ந்தனம்யாமிதுநாளே வல்லசுரர்கொடுமையி
ழைத்திடலால்மாழ்கி, வீழ்ந்தனர்கடுயர்க்கடலுள்வெவ்வசுரர்
தமைவிரைவினெய்திமாய்த்திங், காழ்ந்தவிடர்கெடுத்தியென
மாயன்முதற் தேவரெலாமறைந்தார்மன்னோ.

திருவாசகம்.

பூவேறுகோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியு நாரணனு நான்மறையு
மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாமறியாச்
சேவேறு சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பி.

கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.

சொன்னவின்முறை நான்காரணமுணராச் சூழல்புக்கொ ளித்தநீயின்று, கன்னவின்மனத்தென் கண்வலைப்படுமிக் கருணையிற் பெரியதொன்றுளதோ, மின்னவில் கனகமாளிகை வாய்தல் விளங்கிளம்பிறைதவழ்மாடம், பொன்னவில்புரிசை யாவணவீதிப் பூவணங்கோயில்கொண்டாயே.

எனவருவனவற்றாற் காண்க.

இனி, ஆரியவேதத்தின் தன்மை இவ்வாறாகவே, அவ் வேதங்களை முற்றுமுணர்ந்து சூக்தங்களாக்கிப் பாகுபாடு செய்த வேதவியாச முனிவர்பால், வேதங்களையும் புராணங்க ளையுமுணர்ந்த முனிவர்கள் அவற்றாற் றெளிவுபெறாராகி, அவரிடத்து மீட்டுஞ்சென்று, ஆரியவேதத்தில் பதிநிச்சயம் பிரமன் முதலிய எல்லாருக்குங் கூறப்படுதலால், அவ்வேதத் தின் மெய்ம்மையுணர்ந்த நீர் உள்ளபடியே பதி இன்னார் தானென்பதைப் பிரமாணமாகச் சொல்லியருளுமென்று கேட்டனர். உடனே அம்முனிவரும் காசிக்ஷேத்திரத்திற் கங்காநதிக்கரையிலுள்ள விசுவேசர் சந்நிதியில் நின்று இரண்டு கைகளையும் உயரவெடுத்து,

ஸத்யம்ஸத்யம்புனஸ்ஸத்யம் ஸதெவம்கேஶவாத்பரம் ||

సత్యం సత్యం పునసత్యం సదైవం కేశవాత్పరం ||

ஸத்யம்ஸத்யம்புனஸ்ஸத்யம் ஸதைவங்கேஸவாத்பரம்.

நாராயணனே பரமபதி. இது சத்தியம்! சத்தியம்! சத் தியம்! எனக்கூறினர். இப்பெரும்பொய்மை கூறினதால் உடனே இரண்டு கைகளுந் தம்பித்து நிற்கத் தாமுந்தம்ப மாய் நின்றனர். அங்ஙனமே நின்று விஷ்ணுவைத் தியானித் திருந்தனர்; உடனே அவர் பிரசன்னராய் வந்து வியாச முனிவரைப்பார்த்துச் சொல்லுவார் வியாசமுனியே !

𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵𑌜𑌗𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌮𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 |
𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ||

అహమేవ జగత్కర్తా మమకర్తా మహేశ్వరః ।
తస్య దేవాది దేవస్య కర్తాకోఽపిన విద్యతే ॥

அஹமேவஜகத்கர்த்தா மமகர்த்தா மஹேஸ்வர:
தஸ்யதேவாதிதேவஸ்ய கர்த்தாகோபி நவித்யதே.

இ-ள். எல்லா உலகத்துக்கும் நானே பதியென்பதுண்மை. எனக்குப் பதியாவார் மகேசுரரென்றறிவாயாக. மஹாதேவராகிய அவருக்குமேலொரு பதிப்பொருளுமில்லை எனக் கூறிமறைந்தனர். பின்னர் வியாசமுனிவரும் மற்றமுனிவர்களும் சிவபெருமானொருவரே பதிப்பொருளென்று தெளிந்தனராகித் தத்தம்பதிகளைச்சேர்ந்தனர். இஃதிங்ஙனமிருக்க, வியாசமுனிவர் தாம் சிவசந்நிதியில் அசத்தியங்கூறிய பாவத்தை யொழிக்கும்பொருட்டு கூடி காசிப்பதியில் கங்கைக் கரையின் ஓர் பக்கத்தில் தவஞ்செய்யலுற்றார்; அவர் தவஞ் செய்தவிடத்திற்கு வியாசகட்டமென்று பெயராம். காசியிலிறக்க முத்தியெனப் பொதுவிதியிருக்கவும், வியாசர் தவஞ்செய்யும் அந்தவிடத்தில் இறந்தவர் கழுதைப் பிறப்பினை யடைவரென்று, மரணகாலத்து அந்த இடத்தை விட்டு வேறிடத்துக்குக் கொண்டுவந்து விடுகிறார்களென்பதை இக்காலத்தும் பிரத்தியட்சமாகக் காணலாம். ஆதலால் அவ்வேத வியாசர் பசுத்தன்மையுடையாரைப் பதியெனக் கூறுங் கூற்றைநம்பி மோசம்போகலாகாது. இதனாலும் ஆரியவேதம் பதிநூல் அன்றென்று தெளிக. இம்மட்டோ? பிரமனும் விஷ்ணுவும் ஆரியவேதத்தில் பதிநிச்சயந்தெரியாமல் மயங்கி, நான் பிரமம் நான் பிரமம் என மமதைகொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் கலகம்விளைத்துப் பின்பு சிவபெருமானால் தமதறியாமையைக் கண்டுணர்ந்தனர். இதற்குப் பிரமாணம்,

திருவாசகம்.

பிரம னரியென் றிருவருந்தம் பேதைமையாற்
பரம மியாம்பரம மென்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க
வரனு ரழலுருவா யங்கே யளவிறந்து
பரமாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ.

என்பது முதலியவற்றுற் காண்க.

பிரமன் என்ருல் என்ன, விஷ்ணு என்ருல் என்ன, சிவன் என்ருல் என்ன, எல்லாம் நமக்குச் சரியேயென்கிருர்கள். இவர்கள்கூற்று எத்தன்மையது எனில், உலகமெல்லாம் ஆளும் ஏகசக்கராதிபதிக்கும் அவன் அரண்மனைவாயிற் காவலாளருக்கும் பேதமென்ன? இவரில் உயர்ந்தவன் எவன் தாழ்ந்தவன் எவன், இருவரும் சமானமாவார் என்பதை நிகர்க்கும். இங்ஙனம் நினைப்பார் பெரும்பாவிகளே. இதற்குப் பிரமாணம்,

திருவாசகம்—திருச்சதகம்.

சாவமுன் னுட்டக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று நஞ்சமஞ்சி
யாவவெந் தாயென் றவிதாவிடுநம் மவரவரே [மேற்
மூவரென் றேயெம் பிரானொடு மெண்ணிவிண் ணுண்டுமண்
றேவரென் றேயிறு மாந்தென்ன பாவந் திரிதவரே.

திருவிளையாடற்புராணம்—நாட்டுப்படலம்.

கண்ணிலாதவெங்கூற்றெனக்காக்கிடந்தலைப்ப
மண்ணினுரெவரேனுமிம்மடுவிடைவீழ்ந்தோர்
தெண்ணிலாமதிமிலைந்தவர்க்கொப்பெனச்சிலரை
யெண்ணினுரிருணரகீத்தேறினுமேறுர்.

என்பவற்றுலும் பிறவற்றுலும் காண்க.

அன்றியும், உயர்ந்தசாதியரான அந்தணருடன் இழிந்த சாதியானுன சூத்திரன் சமமாகத்தரையில் இருந்தால், அவன் குதத்தை அறுத்துவிடவேண்டுமென்று, மநுதருமசாத்திரத் திற் கூறியிருப்பதால், இழிவான பக்ஷஸ்தானத்திலிருப்பவரா

கிய பிரமன் முதலியோரை, உயர்வான பதிஸ்தானத்திலிருக்கிற சிவபிரானோடு சமமாக இருத்த நினைப்பதுபாவமன்றோ! இப்படி நினைப்பார்க்கு என்ன தண்டனை விதிக்கப்படுவதோ?

இனி, ஆரியவேதநூலுர்கு நிகமம் எனப்பெயர் இருக்கின்றது. அதனை ஆராயுமிடத்து, அது நி - க - ம - என்று மூன்றக்ஷரங்களடங்கிய ஓர் சொல்லாம். அவற்றுள் நி என்பது - இன்மை, க என்பது - பதி அல்லது கடவுள், ம என்பது - பாசம். ஆகவே, பதிபாசம் என்னும் இரண்டையும் நீக்கிய தென்பது பெறப்பட்டது. பெறவே, பதிபாசத்தை யுணர்த்தாது பசுவை யுணர்த்திய நூல் ஆரியவேதமென்பதாம்.

இங்ஙனம் பசுநூலென்றதற்கேற்ப, ஆரியவேதம் பசுக்களாகிய சீவர்களை நீயே பிரமம் நீயே பிரமமென்றுகூறலால், பாசத்திலுற் சட்டுண்டு சனனமரணங்களிலுழலும் சீவர்கள் தாமே பிரமமென்று நம்பி, அப்பிரமமாகிய நாம் எதைச்செய்தாலுங் குற்றமில்லையெனக் கொடிய பாவங்களைச்செய்து தீய நரகங்களில் வீழ்கின்றார்கள். இவர்களடையும் பதவியாதெனின்? இயமலோகமேயாம். இதற்குப் பிரமாணம்,

தாயுமானவர்—சிற்சுகோதய விலாசம்.

பன்முகச்சமயநெறிபடைத்தவரும் *யாங்களேகடவுளென்றிடும்
பாதகத்தவரும் வாததர்க்கமிடு படிறருந்தலைவணங்கிடத்
தன்முகத்திலுயிர்வாவழைக்குமெம தருமனும்பகடுமேய்க்கியாய்த்
தனியிருப்பவடநீழலூடுவளர் சனகனுதிமுனிவோர்கடஞ்
சொன்மயக்கமதுதீரவங்கைகொடு மோனஞானமதுணர்த்தியே
சுத்தநித்தவருளியல்பதாகவுள சோமசேகரபானுவாய்த்
தென்முகத்தின்முகமாயிருந்தகொலுவெம்முகத்திலும் வணங்குவேன்
றெரிவதற்கரியபிரமமேயமல சிற்சுகோதயவிலாசமே.

---

* இது இரண்யாக்ஷன் மதம். யானே கடவுள் என்னைவிடக் கடவுளொருவருமில்லை என்னைத் தொழக்கடவதெனக் கட்டாயப்படுத்தி அழிந்தான். ஸ்மார்த்தமதமு மிதுவாம்.

இனி, பதிநூல் பாசநூல்களின் பொதுலக்ஷணம் என்னை? அதனைச்சிறிது சுருக்கிக்காட்டுக எனின்,

சிவஞானசித்தியார் 9-ஆம் சூத்திரம்.

வேதசாத்திரமிருதிபுராணகலைஞானம் விரும்பசபை வைகரியாதித்திறங்கண்மேலா, நாதமுடிவானவெலாம்பாச ஞானநணுகியான்மாவிவைகீழ்நாடலாலே, காதலினானான்பிரம மென்னுஞானங்கருதுபசுஞானமிவனுடலிற்கட்டுண், டோதி யுணர்ந்தொன்றென்றுவுணர்ந்திடலாம்பசுவா மொன்றாகச் சிவனியல்பினுணர்ந்திடுவன்காணே.

இச்செய்யுளால் பாசஞானம், பசுஞானம், பதிஞான மென ஞானம் மூவகைப்படும். அவற்றுள்,

தேகமுதலிய சடப்பொருள்களையன்றி வேறு சித்துப் பொருள் இல்லையென்றுணர்வதே பாசஞானமாம். அதை யுணர்த்து நூலுக்குப் பாசநூலென்றுபெயராம்.

ஆன்மாவாகிய சித்துப்பொருளையன்றி வேறு சடசித் துப்பொருள்களில்லை யென்றுணர்வதே பசுஞானமாம். அத னையுணர்த்து நூலுக்குப் பசுநூலென்றுபெயராம்.

சடப்பொருள்களை யுடைமையாகவும் ஆன்மசித்துப் பொருள்களை அடிமையாகவுங்கொண்டு, அசைப்பித்தும் அறி வித்தும் இயக்கும் பரமான்வாகிய சித்துப்பொருளையறியும் அறிவே பதிஞானமாம்; அதையுணர்த்து நூலுக்குப் பதி நூலென்றுபெயராம். இதனை இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

திராவிடவேதம் பதிநூலென்பது.

திராவிடவேதம், ஆரியவேதம்போலத் தோற்றம் இடை யீடு முடிவு என்பனவின்றி, அநாதித்தெய்வமொழியாயுள்ள து. அன்றியும், தற்பதத்தும் பரபதத்துங் கடவுளொன்றே. அதுவும், இந்திரனோ பிரமனோ விஷ்ணுவோ என்றையப் படாவண்ணம், சிவபெருமானேயென்று தெளிவாகக்காட்டுவ தாம். இதற்குப் பிரமாணம்,

உமாபதிசிவாசாரியார்—திருமுறைகண்டபுராணம்.

அருமறையைச் சிச்சிலிபண்டருந்தத்தேடு மதுபோலன்றிதுவென்னுமுளதாமுண்மைப், பரபதமுந்தற்பதமும் பரனேயன்றிப் பலரில்லை யென்றெழுதும் பனுவல் பாரீர், னெரியினிடைவேவாதாற்றெதிரே யோடுமென்புக்குமுயிர்கொடுக்குமிடுகஞ்சாற்றுவ், கரியைவளைவிக்குங்கன்மிதக்கப்பண்ணுங்காமதலைகரையிலுமிழ்க்காற்றுங்காணே.

திருவாசகம்.

தேவர்கோ வறியாத தேவதேவன். செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத்தழிக்குமற்றை, மூவர்கோனாய் நின்றமுதல்வன் மூர்த்திமுதாதைமாதாளும் பாகத்தெந்தை, யாவர்கோனென்னையும்வந் தாண்டுகொண்டான் யாமார்க்குங்குடியல்லோமி யாதுமஞ்சோ, மேவினோமவனடியாரடியாரோடு மேன்மேலுங் குடைந்தாடியாடுவோமே.

சிவஞானபோதம்.

அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
றோற்றிய திதியே யொடுங்கி மலத்துளதா
மந்தமாதி யென்மனார் புலவர்.

சிவப்பிரகாசம.

பலகலையாகமவேதம் யாவையினுங்கருத்துப் பதிபசுபாசந்தெரித்தல் பதிபரமேயதுதா, னிலவுமருவுருவன்றிக்குணங்குறிகளின்றி நின்மலமாயேகமாய் நித்தமாகி, யலகிலுயிர்க்குணர்வாகி யசலமாகி யகண்டிதமா யானந்தவுருவாயன்றிச், செலவரிதாய்ச்செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்த் திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்துளோரே.

என வருவனவற்றாற் காண்க.

ஆரிய திராவிடங்களுக்கு ஆசிரியர்கள்.

ஆரிய திராவிடங்களுக்கு முதனூல் வழிநூலாசிரியர்கள் யாவர் எனின், முதனூலாசிரியர் அநாதிமுத்த சித்துருவா

திய சாக்ஷாத் சிவபெருமா னொருவரே. வழிநூலாசிரியர்கள் ஆரியத்துக்குப் பாணினி முனிவரும், திராவிடத்துக்கு அகத்தியமா முனிவருமென்க. இதற்குப் பிரமாணம்,

காஞ்சிப்புராணம்.

இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவரியல்வாய்ப்ப
விருமொழியும்வழிப்படுத்தார் முனிவேந்தரிசைபரப்பு
மிருமொழியுமான்றவரே தழீஇ யினரென்றாலிவ்
விருமொழியுநிகரென்னு மிதற்கையமுளதேயோ.

வடமொழியைப்பாணினிக்கு வகுத்தருளியதற்கிணையாத்
தொடர்புடையதென்மொழியையுலகமெலாந்தொழுதேத்துங்
குடமுனிக்குவலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப்பாகரெனிற்
கடல்வரைப்பினிதன்பெருமையாவரே கணித்தறிவார்.

திருவிளையாடற்புராணம்—நாட்டுப்படலம்.

விடையுகைத்தவன்பாணினிக் கிலக்கணமேனாள்
வடமொழிக்குரைத்தாங்கியன் மலயமாமுனிக்குத்
திடமுறுத்தியம்மொழிக் கெதிராக்கியதென்சொல்
மடமகட்கரங்கென்பது வழுதிநாடன்றோ.

தொல்காப்பியம்—சேனாவரையம்.

ஆதியிற் றமிழ்நூ லகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொருபாகனை வழுத்துதும்
போதமெய்ஞ்ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே.

என்பவற்றானுணர்க.

திராவிடம் தெய்வபாஷை யெனல்.

ஆரிய பாஷைபோலத் திராவிடபாஷை தெய்வபாஷை யோ எனில், தெய்வபாஷையேயாம். இதற்குப் பிரமாணம்,

திருவாசகம்.

விண்ணாளுந்தேவர்க்கு மேலாயவேதியனை
மண்ணாளுமன்னவர்க்கு மாண்பாகிநின்றானைத்
தண்ணார்தமிழளிக்குந் தண்பாண்டிநாட்டானைக்
கண்ணார்கழல்காட்டி நாயேனையாட்கொண்ட
வண்ணமலையானைப் பாடுதுங்காணம்மானாய்.

கம்பராமாயணம்.

உழக்குமறைநாலினு முயர்ந்துலகமோதும்
வழக்கினுமதிக்கவினி னும்மரபினாடி
நிழற்பொலிகணிச்சி யணிநேற்றியுமிழ்செங்கட்
டழற்புரைசுடர்க்கடவுடந்த தமிழ்தந்தான்.

குமரகுருபர சுவாமிக ளருளிச்செய்த

மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்.

பைவைத்தரத்திப் பருஉச்சுடிகைமுன்றிற்பசுங்கொடி யுடுக்கைகிழியப், பாயிருட்படலங்கிழித்தெழுசுடர்ப்பரிதி பரிதிக்கொடிஞ்சிமான்றோர், மொய்வைத்தகொய்யுளை வயப்புரவி வாய்ச்செல்ல முட்கோல்பிடித்து நெடுவான், முற்றத்தை யிருள்படவிழுங்குங் துகிற்கொடிமுனைக்கணைவடிவம்புநக்கா, மைவைத்தசெஞ்சிலையுமம்புலியுமோட நெடுவான்மீன்மணந் துகந்த, வடவரைமுகந்தநின்வயக்கொடியெனப்பொலியுமஞ் சிவர்வளாகநொச்சித், தெய்வத்தமிழ்க்கூடறழையத்தழைத்த வடிருப்பவளமுத்தமருளே, செல்வைத்தவொண்கொடியை வலம்வைத்தபெண்கொடிதிருப்பவளமுத்தமருளே.

என வருவனவற்றுற் காண்க.

அந்தத்திராவிடமாகிய தமிழ் இன்னும் எத்தகைமைத்து எனின்,

திருவாரூர்ப்புராணம்—நாட்டுப்படலம்.

திருந்துமாதவத்தகத்திய னிடத்தினிற்சேர்ந்து
மருந்துபோலுலகிற்குவந் தரும்பொருண்மல்கி
விரும்புநல்வளனளித்திரு ணீக்கிவீடளித்துப்
பொருந்துதண்டமிழ் போன்றதுபொன்னிமாநதியே.

என்பதனாலும், இறையனார் முருகவேள் ஆகிய கடவுளரா லும், அகத்தியமுனிவராகிய பிரம ருஷியாலும், குபேரன் நக்கீரன் முதலிய தெய்வத்தன்மையுடையோராலும், முத லிடை கடை என்னும் மூன்று சங்கத்திலும் ஆராயப்பட் டுள்ளதாலும், சைவசமயாசாரியர்கள் நால்வர்கள் அருமைத் திருவாக்கால் தேவாரதிருவாசகமென ஓதப்பட்டுள்ளதாலும் தெய்வ பாஷையென்று கூறுதற்கு யாதொரு சந்தேகமு மில்லையென்க.

இவ்விதம் மான்மியமுள்ள தனலன்றே முன்னொருகா லத்தில் காஞ்சிமா நகரத்திலுள்ள விஷ்ணுவானவர், செந்நாப் புலவர் பாடலைக்கேட்டு, தம் சர்ப்பசயனத்தைச் சுருட்டிக் கொண்டு அப்புலவன் பின்னே சென்றனர். இதற்குப் பிர மாணம்,

தனிப்பாடல்—திருமழிசையார்.

கணிகண்ணன் போவென்முன் காமருபூங்கச்சி
மணிவண்ணா நீ யிங்கிராதே—துணிவுடனே
செந்நாப்புலவன்யான் செல்கின்றேனீயுமுன்றன்
பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்.

மீனாக்ஷியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்.

மணிகொண்ட நெடுநேமி வலயஞ் சுமந்தாற்றுமாசுணச் சூட்டுமோட்டு, மால்களிறுபிடர்வைத்த வளரொளி விமானத்

துவாலுளமடங்கருங்கு, மணிகொண்டபீடிகையினம்பொன்
முடி முடிவைத்தெமையொருடுவீற்றிருக்க, வங்கயபற்கண்ணமு
தை மங்கையர்க்கரசியை யெமம்மனையையினிதுகாக்க, கனி
கொண்ட தண்டுமுாய்க்காடலைத்தோடுதேங் கலுழிபாய்ந்தள
றுசெய்யக், கழனிபடுகடுவயிற்கமலத்தணங்கரசொர்கையணை
முகந்துசெல்லப், பணிகொண்டமுடவுட்படப்பாய் சுருட்டுப்
பணைத்தோளெருத்தலைப்பப், பழமறைகண் முறையிடப்
பைந்தமிழ்ப்பின்சென்றபச்சைப்பசுங்கொண்டலே.

என்பவற்றாற் காண்க.

இதனாலன்றோ இக்காலத்திலும், பெருமாள் திருவீதி யெழுந்தருளும்போது, திருவாய்மொழியாகிய திராவிட வேதத்தைப் பெருமாளுக்கு முன்னாகவும், ஆரியவேதத்தைப் பின்னாகவும் ஓதிச் செல்கின்றனர். இம்மட்டோ? சிவபெருமானும் ஒரு பாவலன் செந்தமிழுக்கு இரக்கஞ்செய்து, அவனுக்கு ஏவலாளாகி அவனது தாசிவீட்டுக்குத் தூதுபோய், ஓர் இரவெல்லாமலைந்து திரிந்து அவள் பிணக்கையொழித்து அவளை அப்பாவலனோடு சேர்த்துவைத்தார். இதற்குப் பிரமாணம்,

திருவெண்காட்டுத் திருவிசைப்பா.

யாவரேயிருந்தும் யாவரேவாழ்ந்தும் யாவரேயெமக்குறவாயுந்
தேவரீரல்லாற்றிசைமுகமெனக்குத் திருவுளமறியவேறுளதோ
பாவலனொருவன்செந்தமிழ்க்கிரங்கிப் பரவையாருடலைமாற்ற
வேவலாளாகியிரவெலாமுழன்ற விறைவனேயேகநாயகனே.

என்பதனாலறிக.

இதுவன்றியும் இத்தமிழ், சிவபெருமான் பணங்கொடுத்துப்பாடப் பெற்றுள்ளதுமாகும். இதற்குப் பிரமாணம்,

சேந்தனார் திருவிசைப்பா.

பாடலங்காரப்பரிசில்காசருளிப் பழுத்தசெந்தமிழ்மலர்சூடி
நீடலங்காரத்தெம்பெருமக்க ணெஞ்சினுணிறைந்துநின்றானை
வேடலங்காரக்கோலத்தினமுதைத் திருவீழிமிழலையூராளுங்
கேடிலங்கீர்த்திக்கனகக்கற்பகத்தைக் கெழுமுதற்கெவ்விடத்தேனே.

இதனாலுணர்க.

அன்றியும் பெற்றான் சாம்பானுக்குத் தீக்ஷைசெய்யும்படி, திருச்சிற்றம்பலமுடையார் தமது திருக்கரத்தால் கொற்றங்குடியார்க்கு வரைந்த,

அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்
குடியார்க் கெழுதியகைச் சீட்டு—படியின்மிசைப்
பெற்றான்சாம் பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்க முறை.

என்னுஞ் செய்யுளாலும், பாணபத்திரனுக்குத் திரவியங் கொடுக்கும்படி சேரமான்பெருமாளுக்கு மதுரைச் சோமசுந்தரக்கடவுள் தமது திருக்கரத்தா லெழுதிய,

மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற்
பதிமிசை நிலவும் பானிற வரிச்சிற
கன்னம் பயில்பொழி லால வாயின்
மன்னிய சிவன்யா மொழிந்திடு மாற்றம்
பருவக் கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்
கொருமையி னுரிமையி னுதவி யணிதிகழ்
குருமா மணிதிகழ் குலவிய குடைக்கீழ்ச்
செருமா வுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க
பண்பால் யாழ்பயில் பாண பத்திரன்
றன்போ லென்பா லன்பன் றன்பாற்
காண்பது கருதிப் போந்தனன்
மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப் பதுவே.

என்னுஞ் செய்யுளாலும், இன்னும் அவ்வெம்பெருமான், மதுரைமா நகரத்தையரசாண்டு வந்த சண்பகபாண்டியன் தன் மனத்திலிருக்கும் ஒரு சந்தேகந் தெளியும்படி, பாடல் பாடி வந்தவருக்கு இப்பொற்கிழியுரியது எனச் சங்கத்திலே கொண்டுவந்து வைத்த அதனைப் பெறும்பொருட்டுத், தருமி யென்னும் ஆதி சைவப் பிராமண னொருவனுக்குத் தமது திருக்கரத்தால் வரைந்தருளிய,

கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோநீ யறியும் பூவே.

என்னுஞ் செய்யுளாலும், தமிழ்ப்பாஷை தெய்வபாஷையே என்பது தெரியவருகின்றது.

ஆரிய திராவிடவேத ஆராய்ச்சி.

ஆரியதிராவிட வேதங்களை,

வடசொல்—தென்சொல் என்றும்
வடமொழி—தென்மொழி என்றும்
வடகலை—தென்கலை என்றும்
எழுதாமறை—எழுதுமறை என்றும்

இவ்வாறாகப் பாகுபாடுசெய்து கூறுவர். இவ்விரண்டும் வேதங்கள் என்பதற்கையமில்லை. ஆயினும் இவ்விரண்டில் எது சிறப்புடைத்தென அறியவேண்டும்.

ஆரியம் எழுதாமறை எனல்

ஆரியம் எழுதாமறை என்பதற்குப் பிரமாணம்

திருவிளையாடற் புராணம்.

எழுதருமறைகடேறா விறைவனையெல்லிற்கங்குற்
பொழுதறுகாலத்தென்றும் பூசனைவிடாதுசெய்து
தொழுதகைதலைமேலேறத் துளும்புகண் ணீருண்மூழ்கி
யழுதடியடைந்தவன்ப ரடியவர்க்கடிமைசெய்வாம்.

காஞ்சிப்புராணம்.

எழுதாத மறைமுடியு மிறைஞ்சுமடி யார்முடியு மிலங்கப் பூத்துக், கொழுதாடுசிறைச்சுரும்பினன்பர் துதி குடிகொண்ட கொழும்பூந்தாளா, யழுதார்வமிக்குடையாரலர் தூவிப் பணிந் தெனத்தேனசும்பத் தும்பி, யுழுதாலுமலரிறைத் துக்குராங்கு சினை நறும்புன்னை யொசிவபாராய்.

பெரியபுராணம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம்.

எழுதாதமறையளித்த வெழுத்தறியும்பெருமானைத்
தொழுதார்வமுறநிலத்திற் றோய்ந்தெழுந்தேயங்கமெலா
முழுதாயபரவசத்தின் முகிழ்த்தமயிர்க்கான்மூழ்க
விழுதாரைகண்பொழிய விதிர்ப்புற்று விம்மினார்.

ஏரெழுபது—கம்பர்.

எழுதொணாமறைவிளங்கு மியலிசைநாடகம்விளங்கும்
பழுதிலாவறம்விளங்கும் பார்வேந்தர்முடிவிளங்கு
முழுதுசால்பலபோக்கி யுழவருழக்கியவெங்காற்
புழுதியால்விளையாத பொருளுளவோபுகலீரே.

எனவருவனவற்றாற் காண்க.

அங்ஙனமாயின், எழுதாமறையை எழுதுமறைக்கு ஒப்புச்சொல்லலாமோ எனின், சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், ஆரியவேதம் எழுதாமறையென்றமையால் வாய்மொழி மாத்திரமேயன்றிப் பத்திரமூலமாக ஏற்படாத நூல் என்று சித்தாந்தமாகிறது. ஞாபகப்பிசகு எவர்க்கு முளதாதலின், இவ்வாரியம் ஓதுபவர் ஒருகாற் கூறியபடி மற்றொருகாற் கூறார். ஆகவே, ஒருவர் பாடம்போல மற்றொருவர்பாடம் இராதென்பதும் பெறப்பட்டது. ஏட்டில் எழுதப்பட்ட பிரமாணங்களிலேயே ஒன்றில் வரைந்தபடி மற்றொன்றிலில்

லாமல் இருக்கும் பாடபேதங்கள் கண்டிருக்கிறோம். வாய்மொழியில் பாடங்கள் மாறுபடுவதற்கு ஐயமுண்டோ? இனி, ஞாயஸ்தலங்களிலும் கொடுக்கல் வாங்கல்களைப்பற்றி வழக்கு நேரிட்டகாலத்து, எழுத்து மூலத்தில் சாசனங்களைக் காண்பித்தால் உடனே நியாயாதிபதி தீர்ப்புச்செய்து விடுகிறார். வாய்மொழி ஏற்பாடென்றால் நம்பத்தக்கதில்லையென்று தள்ளிவிடுகிறார். ஆகையால் எழுதாமறைக்கு வலிமை எக்காலத்துமில்லையாம். "செய்யாமொழிக்குந் திருவள்ளுவர் மொழிந்த பொய்யாமொழிக்கும் பொருளொன்றே" என்ற சங்கச்செய்யுளில், நாயனாராலியற்றப்பட்டு ஏட்டில் வரைந்துள்ள திராவிடவேதம் "பொய்யாமொழி" என்ற மாத்திரையானே, ஆரியவேதம் ஏட்டிலெழுதப்படாது கர்ணபரம்பரையாய்ப் பாடமாய் வருவதுபற்றிப் பொய் கலந்திருக்குமென்பதைக் கூறாது கூறுவதுமாயிற்று.

அந்தணர்கள் நான்மறையை ஏட்டில் எழுதிவைத்தால், உதாத்தம் அனுதாத்தம் சுவரிதகம் என்னப்பட்ட சுரபேதங்களைக் கற்க வலியில்லாத ஏனைய சூத்திராதிய சாதியரும் ஓதி அவ்வேதத்தின் சுரவலிமையைக் கெடுப்பாரென்று, தங்களுக்குள்ளே வாய்ப்பாடமாக வோதிக்கொண்டுவர ஆரம்பித்தனர். நாயனாரால் கூறப்பட்ட திராவிடவேதமாகிய குறளோவென்றால், அச்சுரங்களைக் கற்றுள்ளாருமல்லாதாரும் ஓதினும் ஆற்றல் கெடாதென ஏட்டில் எழுதப்பட்டது.

ஆரியவேதத்தை ஏட்டில் எழுதினால் அந்தணரொழிந்த ஏனைய சாதியார் அதின் சுரவலியைக் கெடுப்பாரென்றன்றோ பயந்து ஏட்டில் எழுதாது மறைத்துவைத்தார்கள்? அங்ஙனம் சூத்திராதியர்கள் ஓதாதிருப்பாராயின், வேதத்தை ஏட்டில் எழுதலாமென்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது.

அச்சுரவலிமை அந்தணர்க்கே யுள்ளது ஏனையர்க்கில்லையெனின், நான்கு சாதிக்குட்படாத கணிகை மாதர்களும், பாட

சர்களும் ஒவ்வொரு சபையிலும் சப்த சுரங்களையுங்கூட்டி அதிக சுகமாகப் பாடுவதைக்கேட்டதில்லையா? ஆகலின் அது பொருளன்று. "அதற்குரிய ரந்தணரே" என்று தேற்ற ஏகாரங்கொடுத்துக் கூறியிருப்பதால், ஏனையர் உரியர் அல்லர் எனப் பொருளாகின்றது. ஆயினும், இருபிறப்பாளராகிய பிரம க்ஷத்திரிய வைசியர்கள் மூவரும் ஓதலாமென முன்னரே கூறப்பட்டிருப்பதால் அது கருத்தன்றாம். பின்னை என்னை எனில், ஓதல் ஓதுவித்தல் என்னும் இரண்டுகருமங்களுக்கும் அந்தணர் அதிகாரம் பெற்றிருப்பதால் சிறப்புவகைநோக்கி அந்தணரே எனக்கூறினாரெனக் கொள்க.

சிவபெருமான் திராவிடத்தைத் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதியும், அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் கைநாட்டென்று கையொப்பம் வைத்தும் இருப்பதால் எழுதுமறையெனக் கூறப்பட்டது. ஆரியவேதமோவென்றால் அவ்விதமாகச் சிவபெருமான் தமது திருக்கரங்களால் எழுதியதாகவாவது, அல்லது அவ்வேதங்கட்குக் கையொப்பம் வைத்ததாகவாவது, யாவராலாயினும் பிரமாணிக்கப்பட்டுள்ளதா? யாங்களும் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை. ஆகையால் எழுதாமறையெனக் கூறப்பட்டது. ஏன் கையொப்பம் வைக்கவில்லை என்றால் பதி நிச்சயார்த்தம் திராவிடத்தில் கூறுவதுபோல ஆரியத்தில் கூறாது, ஆணவாதி மலங்களிற் கட்டுண்டிருக்கும் அனுபட்சத்தாரையும் பதிகளாகக் கூறப் பட்டிருப்பதால், அவ்வாரியத்திற்கூறும் கூற்றுகள் உண்மையெனச் சிவபெருமான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை போலுமாம். இதற்குப் பிரமாணம்,

அத்தேவர்தேவ ரவர்தேவ ரென்றிங்ஙன்
பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே
பத்தேது மில்லாதென் பற்றறநான் பற்றிநின்ற
மெய்த்தேவர் தேவர்க்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

என்ற திருவாசகத்தானுணர்க.

திராவிடவேதம் எழுதுமறையெனல்.

இதற்குப் பிரமாணம்,

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருப்பிரமபுரம்—வழிமொழித் திருவிராகம், பண்-சாதாரி.

ஒழுகலரிதழிகலியி லுழியுலகுபழிபெருகு வழியையகிலே யா, முழுதுடலிலெழுமயிர்கடழுவுமுனி குழுவினொடுகெழுவு சிவனைத், தொழுதுலகிலிழுகுமலமழியும்வகை கழுவுமுரை கழுமனகரப், பழுதிலிறையெழுது மொழிதமிழ் விரகன்வழி மொழிகண்மொழிதகையவே.

பெரியபுராணம்.

சம்பந்தசுவாமிகள் புராணம்.

தெருளுமெய்க்கலைவிளக்கவும் பாருளோர்சிந்தை
யிருணீங்கவுமேழுதுசோன் மறையளிப்பவர்தாம்
பொருளுஞானமும்போகமும் போற்றியென்பாருக்
கருளுமங்கணர்திருவரத் துறையையவந் தணைந்தார்.

பழுதில்சீர்த்திருப்பருதிநன் னியமமும்பணிந்தங்
கெழுதுமாமறையாம்பதி கத்திசைபோற்றி
முழுதுமானவர்கோயில்கள் வணங்கியேமுறைமை
வழுவில்சீர்த்திருப்பூவனூர் வணங்கிவந்தணைந்து.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம்.

தொண்டர்குழாம் புடைசூழத் தொழுதகரத்தொடுநீறு துதைந்தகோலங், கண்டவர்தம்மனங்கசிந்துருகுங் கருணை புறம்பொழிந்துகாட்டத், தெண்டிரைவாய்க் கன்மிதப்பிலு தைத்தேறுந்திருநாவுக்கரசர்தாமும்,வண்டமிழாலெழுதுமறை மொழிந்தபிரான் திருப்புகலிமருங்குசார்ந்தார்.

ஏரெழுபது—கம்பவாணர்.

உழுதுண்டுவாழ்வாரே வாழ்வார்மற்றெல்லாந்
தொழுதுண்டுபின்செல்வ ரென்றேயித்தொல்லுலகி
லெழுதுண்டமறைசொன்ன விவரேவன்மன்னர்க்கும்
பழுதுண்டோபார்வேந்தர் படைமன்னரொப்பாரே.

எனவருவனவற்றாலும்,

திருப்பெருந்துறைப்புராணம்—தில்லையையடைந்த படலம்.

ஆயவங்காலிற்செம்பொ னம்பலத்தாடுமைய
ரேயமாமறையோராகி யேடெழுத்தாணிகொண்டு
பாயமற்றவர்முன்சென்றார் பனவரேநீரியாரென்ன
மாயமில்பாண்டிநாட்டுப் பெருந்துறைவதிவோமென்றார்.

வந்தகாரியமென்னென்ன வாதவூரிறைவரேநீர்
பந்தநீத்துலகுய்யும் படியினிதருளிச்செய்த
சந்தவாசகம்வரைந்து போதற்குச்சமைந்துவந்தே
னந்தயாநிதியேயின்றே நயந்தருள்செய்வீரென்றார்.

என்றலுநமச்சிவாய முதலினிதமையக்கூறி
நன்றமைபடையெழுச்சி நகுபடையாட்சியச்சேர
வொன்றுநின்றுலாவுறும்பத் தொத்தயாத்திரைப்பத்தோதிப்
பொன்றலிலெலாமுடித்தார் பூசுரர்பின்னுஞ்சொல்வார்.

இயம்பியவனைத்துமைய ரேயினியெழுதிக்கொண்டே
னயம்படுகோவையொன்று நவின்றிடவேண்டுமென்ன
வயம்படுமவரு முள்ள மகிழ்ந்தனர்பாடப்பாடச்
சயம்படுமறையோர்தாமும் வரைந்தனர்சலித்தலின்றி.

முற்றியபின்மாணிக்க வாசகர்மொழிந்தவாறே
பற்றியவெழுதினேனம் டலவாணன்கையெழுத்தேன்
றுற்றியதனதுபேரு முலகறிதரவரைந்து
மற்றியலேடுகாப்புச் செய்துகைக்கொடுமறைந்தார்.

மறைந்தவர்போதவாத வூரருண்மயங்கிமன்று
ணிறைந்தவர்கொல்லோவென்று நெஞ்சநெக்குருகவெங்கு
முறைந்தவர்மன்றுண்மேவி யுவந்தயனரிமுன்னோர்க்கு
யறைந்தனர்நம்பாலன்பன் பாடியதறிதிரென்று.

பின்னர்மைக்காப்புச்செய்து பிறங்குபுத்தகஞ்சேமித்து
நன்னரைஞ்செழுத்திறைமைப் படிமிசைநயக்கவைத்தா
ரன்னதைமறுநாண்மூவா யிருமாங்கமையக்கண்டே
தென்னவற்புதமென்றங்கை யேந்தினார்தலைமேற்கொண்டார்.

திருமுறையதையவிழ்த்துச் சிறப்புறவாதியந்த
மொருமுறைநோக்கினார்க ளுலகெலாமுய்யவாடும்
பெருமுறையவர்திருக்கை யெழுத்தெனல்பிறங்கக்கண்டா
ரருமுறையினையாருற்ற மகிழ்ச்சியாரளக்கவல்லார்.

ஓங்குபொற்சிவிகைமேலா லொய்யெனமுறையையேற்றித்
தேங்குபல்லியமுழங்கத் திருவாதவூரர்முன்போ
யீங்கிது நமதுபாட லெழுதினார்நம்மானுரென்
றுங்குவைத்தஞ்சலித்தா ரழுதழுதவருங்கண்டார்.

முறையிதன்பொருளையாங்க ளறியுமாமொழிமீரென்ன
விறைவளர்சபைமுன்சொல்வா மென்றவரொடுமாங்கெய்தி
நிறைபெருகடஞ்செய்வாரே நிகழ்பொருளென்னக்காட்டி.
மறைமுடிபெறுமுட்புக்கு மறைந்தனர்வாதவூரர்.

எனவருவனவற்றாலு முணர்க.

ஆரிய திரவிடங்களுக்குள்ள பேதம்.

ஆரியம் திராவிடமாகிய இரண்டு வேதங்களின் பொருளையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமிடத்து, ஆரியம் அணுவும் திராவிடம் மகமேருவுமெனக் கூறுதலும் பொருந்தாதென்பதாம். இதற்குப் பிரமாணம்,

இராமலிங்கப்பிள்ளையவர்கள் திருவருட்பா.

இலக்குளநீரழைத்ததனி * யிடங்கருறவழைத்ததன்வாய்த்
தலைக்†குதலைமதலையுயிர் தழைப்பவழைத்தருளியநின்
கலைக்கும்வடகலையின்முதற் கலைக்குமுறுகணக்குப்பர்போன்
மலைக்குமணுநிலைக்குமுரு வன்றொண்டப்பெருந்தகையே.

எனக் கூறியிருத்தலால் அறிக.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் ஓதச் சிவபெருமானு லெழுதப்பட்ட திராவிடவேதமாகிய திருவாசகத்தின் ஓர் பாடலின் கண்ணுள்ள பலவெழுத்தினுள் ஓர் எழுத்தின்பயனை, நான்முகனால் ஓதப்பட்ட ஆரியவேதமாகிய நான்கு வேதங்களையுமோதினுமறியவியலாது.

இதற்குப் பிரமாணம்,

திருப்பெருந்துறைப்புராணம்

உருத்திரமூர்த்த முரைத்தபடலம்.

வெள்ளியபங்கயக்கிழத்தி விம்மியிருமாந்தமுலைவீக்கந் தாக்கத், துள்ளியவெண்டோள்வரையான் வரைந்தவெழுத் துற்றபயன்றேன்றவோரார், தெள்ளியநந்திருவாதவூரடிகள் வாய் மலரநம்மானேருற், றெள்ளியகையால்வரைந்த பலவெழுத்து ளோரெழுத்தை யோர்ந்துளாரே.

என்பதனால் அறிக.

இவைகளேயன்றி,

திருவாரூர்ப்புராணம்—தியாகராசசுருக்கம்.

கலைகளிற்சிறந்துள்ளதோர் தென்கலைகறங்கு
மலைகளிற்சிறந்துள்ளதோர் பாலலையறத்தி
னிலைகளிற்சிறந்துள்ளதோர் சைவநன்னிலைபோன்
மலைகளிற்சிறந்துள்ளது கயிலைமாமலையே.

எனவும்,

---

* இடங்கர்—முதலை. † குதலை—மழலைச்சொல்.

கம்பராமாயணம்—ஆரணியகாண்டம்—அகத்தியப்படலம்.

உழக்குமறைநாலினு முயர்ந்துலகமோதும்
வழக்கினுமதிக்கவியினும் மரபினெடி
நிழற்பொலிகணிச்சியணி நெற்றியுமிழ்செங்கட்
டழற்புரைசுடர்க்கடவு டந்ததமிழ்தந்தான்.

எனவுங் கூறியிருத்தலாலும், ஆரியவேதம் நான்கினுஞ் சிறந்துள்ளது தமிழ்வேதமென்பது சித்தாந்தமாயிற்று.

பின்னும் ஆரியவேதத்தை யோதின் அது அன்பினை விளைவிக்காது; திராவிடவேதமாகிய திருவாசகத்தையோதின் அது அன்பினை விளைவிக்கும்.

இதற்குப் பிரமாணம்,

சிவப்பிரகாசர்—நால்வர்நான்மணிமாலை.

விளங்கிழைபகிர்ந்த மெய்யுடைமுக்கட்
காரணனுரையெனு மாரணமொழியோ
வாதிசீர்பரவும் வாதவூரண்ணல்
மலர்வாய்ப்பிறந்த வாசகத்தேனோ
யாதோசிறந்த தென்குவீராயின்
வேதமோதின் விழிநீர்பெருக்கி
நெஞ்சநெக்குருகி நிற்பவர்க்காண்கிலேந்
திருவாசகமிங் கொருகாலோதிற்
கருங்கன்மனமுங் கரைந்துகக்கண்க
டொடுமணற்கேணியிற் சுரந்துநீர்பாய
மெய்ம்மயிர்பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப்பெய்தி
யன்பராகுந ரன்றி
மன்பதையுலகின் மற்றையரிலரே.

எனக் கூறியிருத்தலான் அறிக.

அன்றியும், ஆரியவேதம் மட்கல நிகர்க்கும்; திராவிட வேதம் பொற்கல நிகர்க்கும். இதற்குப் பிரமாணம்,

ஷை நால்வர் நான்மணிமாலை.

திருவார்பெருந்துறைச் செழுமலர்க்குருந்தி
னிழல்வாயுண்ட நிகரிலானந்தத்
தேன்றேக்கெறியுஞ் செய்யமாணிக்க
வாசகன்புகன்ற மதுரவாசகம்
யாவருமோது மியற்கைத்தாதலிற்
பொற்கலநிகர்க்கும் பூசுரர்நான்மறை
மட்கலநிகர்க்கு மதுரவாசக
மோதின்முத்தி யுறுபயன்
வேதமோதின் மெய்ப்பயனறமே.

என்பதனாற் காண்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் நம்திராவிடத்தின் அருமை பெருமையினை யாவரும் இனிது உணரலாகும்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

கண்ணுதற்பெருங்கடவுளுங் கழகமோடமர்ந்து
பண்ணுறத்தெரிந்தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழேனை
மண்ணிடைச்சிலவிலக்கண வரம்பிலாமொழிபோ
லெண்ணிடைப்படக்கிடந்ததா வெண்ணவும்படுமோ.

இரண்டாவது அத்தியாயம்—வருணவிளக்கம்.

A. தேவாரம்

அந்தணர்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருநல்லூர்—திருவிராகம், பண்-சாதாரி.

மாலுமலர்மேலயனு நேடியறியாமைமெரியாய
கோலமுடையானுணர்வு கோதில்புகழானிடமதாகு
நாலுமறையங்கமுத லாறுமெரிமூன்றுதழலோம்புஞ்
சீலமுடையார்கணெடு மாடம்வளருந்திருநலூரே.

திருக்கருப்பறியலூர்—திருவிராகம், பண்-இந்தளம்.

வேதமோடுவேதியர்கள் வேள்விமுதலாகப்
போதினொடுபோதுமலர் கொண்டுபுனைகின்ற
நாதனெனநள்ளிருண்மு னாடுகுழைதாழுங்
காதவனிருப்பது கருப்பறியலூரே.

திரு ஆக்கூர்—பண்-சீகாமரம்.

கொங்குசேர்தண்கொன்றை மாலையினான்கூற்றடரப்
பொங்கினான்பொங்கொளிசேர் வெண்ணீற்றான்பூங்கோயி
லங்கமாறோடு மருமறைகளைவேள்வி
தங்கினாராக்கூரிற் றான்றோன்றிமாடமே.

ஓமாம்புலியூர்—பண்-புறநீர்மை.

மணந்திகழ்திசைகளெட்டுமேழிசையு மலியுமாறங்கமை வேள்வி, யிணைந்தநால்வேதமூன்றெரியிரண்டுபிறப்பெனவொ ருமையவுணருங், குணங்களுமவற்றின்கொள்பொருள்குற்ற மற்றவையுற்றதுமெல்லா, முணர்ந்தவர்வாழுமோமாம்புலியூ ருடையவர்வடதளியதுவே.

மேற்கண்ட செய்யுட்களால் அந்தணர்களின் முக்கிய தருமம் வேதமோதலும் வேள்விசெய்தலுமெனத் தெரிய வருகின்றது.

அரசர்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருப்பூவணம்—பண்-தக்கேசி.

அறையார்புனலுமாமலரு மாடரவார்சடைமேற்
குறையார்மதியஞ் சூடி மாதோர்கூறுடையானிடமா
முறையால்முடிசேர்தென்னர் சேரர் சோழர்கடாம்வணங்குந்
திறையாரொளிசேர்செம்மை யோங்குதென்றிருப்பூவணமே.

திருமூக்கீச்சுரம்—பண்-செவ்வழி.

அன்னமன்னநடைச்சாயலா ளோடழகெய்தவே
மின்னையன்னசடைக்கங்கையான் மேவியகாரணந்
தென்னன்கோழியெழில்வஞ்சியு மோங்குசெங்கோலினன்
மன்னன்மூக்கீச்சுரத்தடிகள் செய்கின்றதோர்மாயமே.

திருவாலவாய்—பண்-புறநீர்மை.

மண்ணெலாநிகழமன்னனாய்மன்னு மணிமுடிச்சோழன் றன்மகளாம், பண்ணினேர்மொழியாள்பாண்டிமாதேவிபாங்கி னற்பணிசெய்துபரவ, விண்ணுளாரிருவர்கீழொடுமேலு மளப்பரிதாம்வகைநின்ற, வண்ணலாருமையோடின்புறுகின்ற வாலவாயாவதுமிதுவே.

மேற்கண்ட செய்யுட்களால் சேர சோழ பாண்டியராதி அரசர்களிருந்தார்களென்பதும், அவர்களுக்கு உலகோம் பலே முக்கியதருமம் என்பதும் தெரியவருகின்றன.

வைசியர்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்—திரு ஆக்கூர், பண்-சீகாமரம்.

வாளார்கண் செந்துவர்வாய் மாமலையான் றன்மடந்தை
தோளாகம் பாகமாப் புல்கினான் றன்கோயில்
வேளாளரேன்றவர்கள் வள்ளன்மையான் மிக்கிருக்குந்
தாளாளராக்கூரிற் றான்றோன்றி மாடமே.

ஈண்டுத், தாளாரென்றதற்கு வைசியரெனப் பொருளாம். "தாளாளரிப்பர் தருமக்கிழவோர், வேளாளரிளங்கோக்கள் வைசியர் பொதுப்பெயர்" என்பதைப் பிங்கலந்தையிற் காண்க.

இக்கருத்துப்பற்றியே கடையெழுவள்ளலி லொருவ ராகிய பாரியென்னும் வேளாளனைச் சிறப்பித்துச் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளுந் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். பின்வருந் தேவாரத்தா லுணர்க.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்

திருப்புகலூர்—பண் - கொல்லி.

மிடுக்கிலாதானைவீமனேவிறல் விசையனேவில்லுக்கிவ னென்றுங், கொடுக்கிலாதானைப்பாரியேயென்று கூறினுங்கொ டுப்பாரிலை, பொடிக்கொண்மேனியெம்புண்ணியன் புகலூ ரைப்பாடுமின்புலவீர்காள், அடுக்குமேலமருலகமாள்வதற் கியா துமையுறவில்லையே.

பெரியபுராணம்—சாக்கியநாயனார் புராணம்.

தாளாளர்திருச்சங்க மங்கையினிற்றகவுடைய
வேளாளர்குலத்துதித்தார் மிக்கபொருடெரிந்துணர்ந்து
கோளாகிப்பல்லுயிர்க்கு மருளுடையராய்க்கெழுமி
நீளாதுபிறந்திறக்கு நிலையொழிவேனெனநிற்பார்.

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. பின்னும்,

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்

திருப்புகலி—பண் - செவ்வழி.

மயலிலக்குந்துயர் மாசறுப்பானருந்தொண்டர்க
ளயலிலக்கப்பணி செய்யநின்றவடிகள்ளிடம்
புயலிலக்குக்கோடை யாளரதேத்தொலிபொலியவே
கயலிலக்கும்வயற் கழனிசூழுங்கடற்காழியே.

வேளாளரென்பதற்குக் கொடையாளரென்பது பொருளாம். கொடை பிறவருணங்களிலிலதோ எனின், காரணங்கருதிய வழி யேனையோர்க்கும் பொருந்துமேனும், இது வேளாருக்குக் காரண இடுகுறியாய் நிற்றலின் வேளாளருக்கே யுரியதென்க. இது நோக்கியே நாயனாரும் "பலகுடை நீழலுந் தன்குடைக்கீழக் காண்ப, ரலகுடை நீழ லவர்" எனவோதியருளினர். "புரவல னீகையாளன் றியாகி யுபகாரி வேளாளன் கொடையுளோன் பெயரே" என்பது பிங்கலந்தையிற் காண்க.

திருவையாறு—திருவிராகம், பண் - இந்தளம்.

துன்னுகுழைமங்கையுமை நங்கைசுளிவெய்தப்
பின்னொருதவஞ்செய்துழல் பிஞ்ஞகனுமங்கே
யென்னசதியென்றுரைசெ யங்கணனிடஞ்சீர்
மன்னுகொடையாளர்பயில் வண்டிருவையாறே.

திருவேதிகுடி—திருவிராகம், பண் - சாதாரி.

பூவின்மிசையந்தணனொடாழிபொலி யங்கையனுநேடவெரியாய்த், தேவுமிவரல்லரினியாவரென நின்றுதிகழ்கின்றவரிடம், பாவலர்களோசையியல்கேள்விய தரு தகொடையாளர்பயில்வா, மேவரியசெல்வநெடுமாடம்வளர் வீதிநிகழ்வேதிகுடியே.

திருவீழிமிழலை—திருவிராகம், பண்-நட்டபாடை.

மலைமகடனையிகழ்வதுசெய்த மதியறுசிறுமனவனதுயர்
தலையினொடழலுருவனகர மறமுனிவுசெய்தவனுறைபதி
கலைநிலவியபுலவர்களிடர்களை தருகொடைபயில்பவர்மிகு[யே
சிலைமலிமதிள்புடைதழுவியதிகழ்பொழில்வளர்திருமிழலை

இதுவுமது.

இகழுருவொடுபழிதலைகொடு மிழிதொழின்மலிசமண் விரகினர், திகழ்துவருடையுடல்பொதிபவர்கெடவடியவர்மிக வருளிய, புகழுடையிறையுறைபதிபுன லணிகடல்புடைதழு வியபுவி, திகழ்சுரர்தருநிகழ்கொடையினர் செறிவொடுதிகழ் திருமிழலையே.

திருமறைக்காடு—திருவிராகம், பண்-நட்டபாடை.

கரமுதலியவவயவமவை கடுவிடவரவதுகொடுவரு, வரன் முறையணிதருமவனடல் வலிமிகுபுலியதளுடையின, னிரவலர்துயர்கெடுவகைநினை யிமையவர்புரமெழில்பெறவளர், மர நிகர்கொடைமனிதர்கள்பயின் மறைவனமமர்தருபரமனே.

இருபிறப்பாளருள், அந்தணர்க்குச் சிறப்பு வேதமோதல், அரசர்க்குச் சிறப்பு வேள்விசெய்தல், வைசியர்க்குச் சிறப்பு ஈதல் ஆகலின், சம்பந்த சுவாமிகள் வேளாளரைக் கொடையாளரெனப் பல பாடல்களில் விதந்து கூறினமை காண்க.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

திருப்பிரமபுரம்—ஈரடி பண் - பழம்பஞ்சுரம்.

காணியொண்பொருட்கற்றவர்க்கீகையுடைமை யோரவர்
காதல்செய்யுநற்
சேணிவன்புரத்தாணியென்பவர் தமதியினரே.

ஈங்குக் கொடையாளர் வேளாளரென்பதை ஐயப்பாட லக் காணியுடையார், பொருளுடையார், கற்றவர்க்கீகையு டையார், எனக்கூறியருளினர். வேளாளர் காணியாளரென்ப தற்குத் "தறைக்குரிய காராளர்" என்றும், பொருளுடையா

ரென்பதற்கு "வாழித்தேவர் திருமக்கள் வையம்புரக்கும் பெருக்காளர்" என்றும், ஏரெழுபதினுரையில் விளக்க வுரைத்தனர். ஆங்குணர்க.

சூத்திரர்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்.

திரு அவளிவணல்லூர்—திருவிராகம், பண் - சாதாரி.

கழியருகுபள்ளியிட மாகமீன்கள்கவர்வாரும்
வழியருகுசாரவெயி னின்றடிசிலுள்கிவருவாரும்
பழியருவினைரொழிக பான்மையொடுநின்றுதொழுதேத்தும்
மழியருவிதோய்ந்தபெரு மானுறைவதவளிவணல்லூரே.

திருநல்லூர்—திருவிராகம், பண்-சாதாரி.

பொடிகொடிருமார்பர்புரி நூலர்புனல்பொங்காவுதங்கு, முடிகொள்சடைதாழவிடை யேறுமுதலாளரவரிடமா, மிடி கோண்முழவோசையெழி லார்செய்தொழிலாளர்விழமல்கச், செடிகொள்வினையகலமன மினியவர்கள்சேர்திருநல்லூரே.

சூத்திருக்குச் சுதந்தரத்தொழிலின்மையால் விசேடித்து ஒன்றும் கூறவில்லை.

B. தேவர் குறள்.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனர் திராவிட வேதத்தை, அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்று சொல்லப் பட்ட புருஷார்த்தங்கள் நான்கையும், வருணச்சிரம தருமங் களையும் உள்ளடக்கி 133 அதிகாரமும், 1,330 குறளுமாக வோதியருளினர். எங்ஙனமெனில்,

அதிகாரம்.

கடவுள் வாழ்த்து...	1	பரசிவ வணக்கம்.	a
வான் சிறப்பு ...	1	பராசத்தி வணக்கம்.	b
நீத்தார் பெருமை...	1	அந்தணர் சிறப்புத்தருமம்.	c
அறன்வலி யுறுத்தல் பொதுவறம ...	1	இவை, முதன் மூன்றுவருணத்தாருக்கும் பொதுத் தருமம்.	d
இல்லற வியல் ...	20		
துறவற வியல் ...	14		
அரசியல் ...	25	இவை அரசர் சிறப்புத் தருமம்.	e
அங்கவியல் ...	32		
ஒழிபியலுள், குடிமை முதல் இரவச்சமீறாக ...	12	இவை வைசிய தருமம்.	f
கயமை ...	1	இது சூத்திர தருமம்.	g
களவியல் ...	7	இவை காமத்துப்பால்.	h
கற்பியல் ...	18		
ஆ அதிகாரம்...	133		

முதல் அதிகாரம்—கடவுள் வாழ்த்து.

பரசிவ வணக்கம்.

வேதத்தில் உலகத்திற்குக்காரண கர்த்தர்கள் "சப்பிர்ம சஸ்ஸிவ சஹ்ஹரி சூட்சும பரமஸ்வராட்" எனப் பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்களைக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அங்ஙனமிருப்ப நாயனர் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுமிடத்து,

(முதலாவது குறள்.)

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

என முதற்குறளில் மூவரையும் கொள்ளாது, உலகத்தோற்றத்திற்குக்காரண கர்த்தா அம்மூவருள் ஒருவரே என்றும், அவரே ஆதியாயுள்ளவரென்றும், அவரே இவ்வுலகத்துக்கு முதன்மையுடையவரென்றும், "ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு" என்பதனால் சுட்டாது சுட்டிக்கூறினார். ஒவ்வொரு சமயவாதிகளும் தத்தங்கடவுளே ஆதிபகவன் எனப் பொருந்தாவுரைகொண்டு சாதிக்கிறார்கள். நாம் சுருதி யுக்தியனுபவங்களைக்கொண்டு இங்கு இவரே ஆதிபகவன் எனச் சித்தாந்தப்படுத்தவேண்டும். எங்ஙனமெனில்,

சுருதிவாக்கியம்.

𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌤𑌰𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌤𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌃 ।
𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌤𑍋𑌽𑌪𑍀𑌶𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕𑍋 𑌨𑌹𑌿 ॥

పరాత్పర తరో బ్రహ్మ తత్పరా త్పరతో హరిః ।
తత్పరాత్పరతో ఈశః తస్మాత్తుల్యోధి కోనహి ॥

பராத்பரதரோ பிரஹ்ம தத்பராத் பரதோஹரீ:
தத்பராத் பரதோயீஸ தஸ்மாத் துல்யோதிகோநஹீ.

இ-ள். பரத்துக்கெல்லாம் பரம் பிரமன்; அவற்குப் பரம் அரி. அவற்குப் பரம் சிவபெருமானாகும்; அவர்க்குச் சமானாதிகர் ஒருவருமில்லை.

இருக்குவேத புருஷன்.

𑌨𑌮𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌵𑍇

"నమోరుద్రాయ మన్యవే"

நமோ ருத்திராய மன்யவே என்றும்,

யஜுர்வேதபுருஷன்.

𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑌨𑍍𑌯𑌵𑍇 |

"నమస్తే రుద్రమన్యవే"

நமஸ்தெருத் ரமந்யவே என்றும்,

சாமவேதபுருஷன்.

𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌹𑌰𑌤𑍇𑌨𑌮𑌃

"రుద్రాయహరతేనమః"

ருத்திராய ஹரதேநமஃ என்றும்,

அதர்வணவேதபுருஷன்.

𑌨𑌮𑍋𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯 |

"నమోయస్తు రుద్రాయ"

நமோயஸ்து ருத்திராய என்றும் நமஸ்கரித்து,

𑌏𑌕𑌏𑌵𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋𑌨𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌯𑌤𑌸𑍍𑌥𑍇 |

"ఏక ఏవరుద్రోనద్వితీయాయతస్థే"

ஏகயேவ ருத்ரோ நத்விதியாயதஸ்தே.

என்று மகாருத்திரமூர்த்தியைத் தவிர இரண்டு வஸ்துவில்லையென்று சந்தேக விபரீதமற அநாதியாய் உத்கோஷிக்கின்றனர். வேதங்களுக்கு முடிவாயுள்ளது ஆகமம்; அவ்வாகமத்தின் முடிவாயுள்ளதைச் சிவஞானபோதமெனச், சிவபெருமான் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தருளினர்.

அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
ரோற்றிய திதியே யொடுங்கு மலத்துளதா
மந்தமாதி யென்மனார் புலவர்.

என்பது முதற்சூத்திரம். இச்சூத்திரத்தான் அவனென்றும், அவளென்றும், அதுவென்றுஞ் சுட்டியுணரப்படுவதெது வோ அதுவே யுலகமாம். அவ்வுலகம் இருவினைக்கீடாய தோற்றம் நிலை இறுதி என்னும் முத்தொழிலையுடையதாம். அது ஒருவனாற் றோற்றப்பட்டு உளபொருளாகிச் சங்கார கர்த்தாவினிடத்தொடுங்கும். அது சகசமலம் நீங்குமளவும் தோன்றியும் நின்றும் ஒடுங்கும். அது தோன்றுங்கால், தானொடுங்குதற்கு நிலைக்களனாயுள்ள சங்கார கர்த்தாவினி டத்தினின்றும் வெளிப்படும். இவ்வாறாகலிற் சங்கார கர்த் தாவே உலகிற்கு முதற்கடவுள், ஏனையோ ரல்லரெனக் கூறுவர் அளவை நூலுணர்ந்தோர் என்பது பொருளாம்.

அதனால் வேதாகம முடிவை யுணர்ந்த நாயனாரும் உல கிற்குக் காரண கர்த்தாவாயுள்ளவர் பரமசிவமெனக் கூறவந் தவர் ஆதிபகவன் எனக்கூறியருளினார்.

சிவஞானபோதம் சைவமத சித்தாந்தநூலாதலாற் அது சிவனையே முதற்கடவுளாகக்கூறும். அதனால் அதையொழித் து வேறு நூற்பிரமாணங்கூற வேண்டுமெனில், சமணநூலா கிய சூடாமணி பதினோராவது நிகண்டில் "பகவனே யீசன் மாயோன் பங்கயன் சினனே புத்தன்" எனக்கூறப்பட்டிருக் கின்றது. இதனால் பகவன் என்பதற்குப் பொருள் சிவன் விஷ்ணு பிரமன் அருகன் புத்தன் எனப்பொருள்படுகின்றது. இவற்றுள்ளும், முன்னர்ச்சிவனையும், பின்னர் விஷ்ணுவையும் அதன்பின்னர் பிரமாவையும் வரிசைக் கிரமமாக வகுக்கப்பட் டிருக்கின்றது. இதுமாத்திரமன்று, இச்சூடாமணி முதலா வது நிகண்டு தெய்வப்பெயர்த்தொகுதியிலும், முன்னர்ச்சிவ நாமங்களும், பின்னர் விஷ்ணுநாமங்களும், அதன் பின்னர் பிரமநாமங்களும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவுமாத்

திரமேயன்று, பிங்கலந்தையிலும் இரண்டாவது நிகண்டு "வானவர் வகையுளும்" சிவனையே ஆதியாகக்கொண்டு பெயர் கூறப்படுகின்றது. திவாகரங்களுள்ளும் இவ்வரிசைக் கிரமங்களைக் கண்டுணரலாம். இம் மும்மூர்த்திகளிடத்து அருகர் புத்தர்களுக் கபிமானமின்றோ? அங்ஙனமாயிருக்கவும், அவர்கள் பலநூல்களையும் நன்காராய்ந்து மூவருள் சிவனே ஆதிபகவன் எனச் சித்தாந்தப்படுத்தி யிருப்பதே போது மான சான்றும். இதற்கு மேற்கொண்ட பிரமாணத்தை யொருவருமெதிர்நோக்கார். நோக்கினரென்றால்,

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்—தேவாரம், ஆதிபுராணம்.

திருக்குறுந்தொகை.

செத்துச்செத்துப் பிறப்பதேதேவென்று
பத்திசெய்மனப் பாறைகட்கேறுமோ
வத்தனென்றரி யோடுபிரமனுந்
துத்தியஞ்செய நின்றநற்சோதியே.

என்பதனாலுணர்க.

நாயனாருக்குச் சிவனே ஆதிபகவன் என்பது கருத்தாயின் ஏன் வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை யெனின், இவர் எடுத்துக்கொண்ட நூல் தமிழ்மறையாதலின் மறைபொருளாகவே கூறினாரெனக்கொள்க.

உலகென்பது ஒருவனொருத்தி ஒன்றென்று சுட்டப்பட்ட சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சம். இப்பிரபஞ்சம் பசுபாசமெனவும், இப்பிரபஞ்சத்துக்குப் பதிப்பொருள் ஆதிபகவன் எனவுமமையும். ஆகவே, பதி பசு பாசங்களைக் கூறியிருப்பதால் திருக்குறள் சைவசித்தாந்த நூலெனவும், கடவுள் வாழ்த்தென்பது பரசிவவணக்கமெனவுங் கொள்ளப்படும். சிவபெருமான் உலகிற்கு முதற்கடவுள் என்பதற்குப் பிரமாணம்,

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருவிற்கோலம்—பண் - காந்தாரபஞ்சமம்.

முந்தினான்மூவருண் முதல்வனாயினான்
கொந்துலாமலர்ப்பொழிற் கூகமேவினா
னந்திவான்பிறையினா னடியர்மேல்வினை
சிந்துவானுறைவிடந் திருவிற்கோலமே.

திருவாசகம்—அம்மானை.

முன்னானைமூவர்க்கு முற்றுமாயமுற்றுக்கும்
பின்னானைப்பிஞ்ஞகனைப் பேணுபெருந்துறையின்
மன்னானைவானவனை மாதியலும்பாதியனைத்
தென்னானைக்காவானைத் தென்பாண்டிநாட்டானை
யென்னானையென்னப்ப னென்பார்கட்கின்னமுதை
யன்னானையம்மானைப் பாடுதுங்காணம்மானாய்.

திருவாசகம்—திருவெம்பாவை.

முன்னைப்பழம்பொருட்கு முன்னைப்பழம்பொருளே
பின்னைப்புதுமைக்கும் பேர்த்துமப்பெற்றியனே
யுன்னைப்பிரானாகப் பெற்றவுன்சீரடியோ
முன்னடியார்தாள்பணிவோ மாங்கவர்க்கேபாங்காவோ
மன்னவரேயெங்கணவ ராவாரவருகந்து
சொன்னபரிசே தொழும்பாய்ப்பணிசெய்வோ
மின்னவகையே யெமக்கெங்கோனல்குதியே
லென்னகுறையு மிலோமேலோரெம்பாவாய்.

திருவாசகம்—திருச்சதகம்.

தேவர்கோவறியாத தேவதேவன்
செழும்பொழில்கள்பயந்து காத்தழிக்குமற்றை
மூவர்கோனாய்நின்ற முதல்வன்மூர்த்தி
மூதாதைமாதாளும் பாகத்தெந்தை

யாவர்கோனென்னையும் வந்தாண்டுகொண்டான்
யாமார்க்குங்குடியல்லோம் யாதுமஞ்சோ
மேவினோமவனடியா ரடியாரோடு
மேன்மேலுங்குடைந்தாடி யாடுவோமே.

இவற்றாலும் மற்றும் வருவனவற்றாலுங் காண்க. இச்செய்யுள்களால் ஆதிபகவன் என்பது சிவபெருமானெனச் சித்தாந்தப்படுகின்றது.

அச்சிவபெருமான் உலகிற்கு எவ்வாறு முதன்மையரெனக்கூறின் அகரமானது ஏனைய அட்சரங்களுக்கு முதன்மையாமாறெனக் கொள்க. அதனைத் திஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களால் விளக்கவேண்டுமெனின்,

அகரமாவது,

1. தானே தனித்தும், 2. ஏனைய உயிருடம்புகளோடு புணர்ந்தும், 3. அங்ஙனம் புணர்ந்தவழித் தன்னுருத் தோன்றாததாயும், 4. எழுத்துகளுக்கெல்லாம் முதற்கண் வைக்கப்பட்டும், 5. நாதமாத்திரையாய் இயல்பாய்ப் பிறந்ததாயுமிருக்கின்றது. அதுபோல,

சிவபெருமான்,

1. தானே தனியனாயும், 2. உயிருலகோடு புணர்ந்தும், 3. அங்ஙனம் புணர்ந்தவழித் தன்னுருத்தோன்றாதவனாயும், 4. தேவர்க்கும் யாவர்க்கும் முதன்மை பெற்றவனாயும், 5. என்றுமுள்ள சுயம்புவாயு மிருக்கிறாரென்க.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருநெல்வாயில்—திரு அரத்துறை, பண்-இந்தளம்.

சிகரமுகத்திற்றிரளாரகிலும் மிகவுந்திவருந்நிவவின்கரைமே, னிகரின்மையிலவர்தாம்பயிலு நெல்வாயிலரத்துறை நின்மலனே, மகரக்குழையாய்மணக்கோலமதே பிணக்கோலமதாம்பிறவியிதுதா, னகரமுதலினெழுத்தாகிநின்ற யடியேனுய்யப்போவதோர்சூழல்சொல்லே.

சிவபெருமான் தானே தனித்தும் உலகொடு புணர்ந்தும் நிற்கின்றார் என்பது.

தாயுமானசுவாமிகள்—பொருள் வணக்கம்.

அகரவுயிரெழுத்தனைத்துமாகிவேறா யமர்ந்ததெனவகிலாண்டமனைத்துமாகிப், பகர்வனவெல்லாமாகியல்லதாகிப் பரமாகிச்சொல்லரியபான்மையாகித், துகளறுசங்கற்பவிகற்பங்களெல்லாந் தோயாதவறிவாகிச்சுத்தமாகி, நிகரில்பசுபதியானபொருளை நாடி நெட்டுயிர்த்துப்பேரன்பானினைதல்செய்வாம்.

சிவபெருமான் புணர்ந்துழித் தன்னுருத்தோன்றாது கரந்து நிற்கின்றார் என்பது.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருப்பிரமபுரம்—பண்-நட்டபாடை.

தோடுடையசெவியன்விடை யேறியோர்தூவெண்மதிசூடிக்
காடுடையசுடலைப்பொடி பூசியென்னுள்ளங்கவர்கள்வ
னேடுடையமலரான்முனை நாள்பணிந்தேத்தவருள்செய்த
பீடுடையபிரமாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே.

தேவாரம்—திருமுதுகுன்றம்—பண்-பழந்தக்கராகம்.

பற்றுமாகிவானுளோர்க்குப் பல்கதிரோன்மதிபா
ரெற்றுநீர்தீக்காலுமேலை விண்ணியமானனோடு
மற்றுமாதோர்பல்லுயிராய் மாலயனும்மறைகண்
முற்றுமாகிவேறுமானான் மேயதுமுதுகுன்றே.

தான் தனியன் என்பது.

திருவாசகம்—திருச்சாழல்.

கோயில்சுடுகாடு கொல்புலித்தோனல்லாடை
தாயுமிலிதந்தையிலி தான்றனியன்காணேடீ
தாயுமிலிதந்தையிலி தான்றனியனாயிடினுங்
காயிலுலகனைத்துங் கற்பொடிகாண்சாழலோ.

திருவாசகம்—திருச்சதகம்.

வானாகிமண்ணாகி வளியாகியொளியாகி
யூனாகியுயிராகி யுண்மையுமாயின்மையுமாய்க்
கோனாகியானெனதென் றவரவரைக்கூத்தாட்டு
வானாகிநின்றாயை யென்சொல்லிவாழ்த்துவனே.

என வருவனவற்றால் காண்க.

2-வது குறள்.

கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றாள் டொழாஅ ரெனின்.

இதில் கடவுளை வாலறிவன் எனக்கூறினர். வாலறிவன் = மெய்யறிவன். இங்கு மெய்யறிவுடைய கடவுளை வணங்கினால் பயனுளதென்ற மாத்திரத்தால் பொய்யறிவுடைய கடவுள்களைத் தொழுவதால் பயனில்லையெனப் பொருளாகின்றது. ஆகவே பொய்யறிவானது மலினமுடையதாய் ஆணவாதி மலங்களிலழுந்தச்செய்து சனன மரணங்களை யுண்டாக்கும். புல், பூடு, புழு, மரம், பறவை, மலை, மக்கள், தேவர், நரகாதிய சீவகோடிகளினறிவெல்லாம் பொய்யறிவாம்.

என்றும் பரிசுத்தமுடையதாய், நிர்மலமாய், நிஷ்களமாய், நிரஞ்சனமாய், அறிவுக்கறிவாய், ஆணவாதி மலங்களில் கட்டுப்படாத பதியறிவே மெய்யறிவாம். அதனால், பிரம விஷ்ணுவாதிய கடவுளர்கள் சனன மரணமுடையர்களாதலின் பொய்யறிவினரென்றும், சிவபெருமானுக்குத் திரிகாலத்தும் சனன மரணமில்லாமையின் மெய்யறிவன் என்றும் சித்தாந்தப்படுகின்றன. இதற்குப் பிரமாணம்,

ஆதித்திய புராணம்.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌶𑌿𑌵𑌃 ॥

బ్రహ్మ విష్ణు సురేన్ద్రాద్యాః పశవః పరికీర్తితాః ।
తేషాంపతిత్వాద్దేవేశః శివః పశుపతిస్స్మృతః ॥

பிரஹ்மவிஷ்ணுஸுரேந்திரா த்யா:பஶவ:பரிகீர்த்திதா:
தேஷாம்பதித்வாத்தேவேஶஸ் ஶிவ:பஶுபதிஸ்மிருத:

இதனால் பிரம விஷ்ணு தேவேந்திராதியர்கள் பசுவென்றும், இவர்களுக்குப் பதியாயுள்ளவர் பசுபதி என்ற சிவபெருமானே என்றுங் கூறப்படுகின்றன.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்—ஆதிபுராணம்.

திருக்குறுந்தொகை.

நூறுகோடிபிரமர்க ணொங்கினு
ராறுகோடிநா ராயண ரங்ஙனே
யேறுகங்கை மணலெண்ணி லிந்திர
ரீறிலாதவ னீச னொருவனே.

அருணகிரியந்தாதி.

எல்லார் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்
சொல்லாற் றெளிந்தோநஞ் சோணேச—ரில்லிற்
பிறந்தகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்
டிறந்தகதை யுங்கேட்டி லேம்.

இதனால் சிவபெருமான் பிறப்பிறப்பில்லாதவரென்பதும், ஏனையோர் சனனமரணத்தையுடையவரென்பதுஞ் சித்தாந்தப்படுகின்றன. ஆகையால் நாயனார் இங்ஙனம் வாலறிவன் எனக் கூறியது பரசிவத்தையே யெனக்கொள்க.

3-வது குறள்.

மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

இதில் கடவுளை மலர்மிசை ஏகினான் என்றார்.

ஆகமவிதியிற் கூறியபடி சிவபெருமானைப் பத்மாசனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து சிவபூசைசெய்பவர் மோக்ஷவுலகத்தில் நீடூழிகாலம் வாழுவர் என்பது கருத்தாம். எங்ஙனமெனில்? ஆகமத்தில் சிவபூசைவிதியில் அகப்பூசை புறப்பூசைகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் அகப்பூசையாமாறு. பின்வருஞ் செய்யுட்களாலுணர்க.

சிவபூசையந்தாதி.

சிவிக்குமைங்கலைப் பிரணவத்தாற்பூரகத்தாற்
 சிருட்டிவழிகொடுசோதி மயனாய்த்தாபித்துத்
தாவுற்றவௌஷடந்த சத்திமனுப்பகர்ந்து
 சத்தியினின்றெழுமமுதா லபிடேகித்ததற்பின்
மேவுற்றவங்கியா சம்புரிந்துமேற்சொல்
 விதியி னகத்தாமரையிற் சிவனைமானதமாய்த்
தூவுற்றபூசைபணி நாபிகுண்டத்தனலைச்
 சுழுமுனையாற்றுவாதசாந் தேசன்பாலமைத்தே.

புறப்பூசையாமாறு.

இனிப் புறப்பூசனையினும் கந்தம், பீஜம், அங்குரம், நாளம், கண்டகம், தளம், கேசரம், கர்ணிகைபீசம், பத்மமெனத் தசவித வுருவுடன் கமலாசனமமைத்து, அவற்றுள் தாமரையிதழ் எட்டினுள்ளும் வாமாதி சத்திகளையும் கர்ணிகையின் ஈசானபாகத்தில் மனோன்மனி சத்தியையுமமைத்து, தளாகாரவிருத்தத்தில் சூரியமண்டலத்தையும் சூரியமண்டலாதிபதியான பிரமனையும் பூசித்து, அதன்பின் கேசராகாரவிருத்தத்தில் சந்திரமண்டலத்தையும் சந்திரமண்டலாதிபதியானவிஷ்ணுவையும் பூசித்து, பின்னர்க்கர்ணிகாகார விருத்தத்தில் அக்கினிமண்டலத்தையும் அக்கினிமண்டலாதிபதியான உருத்திரனையும் பூசித்து, அதன்மேல் கர்ணிகையின் மத்தியில் சத்திமண்டலத்தையும் அச்சத்திமண்டலாதிபதியான மகேசுரனையும் பூசித்து, அதன்மேல் சிவாசனமிட்டு அதன்மேல் சிவபெருமானை எழுந்தருளச்செய்து, பூசிக்கவென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

பிரமாணம் சிவபூசை யகவல்.

"மீதமாகந்தம் பீசமங்குரம்
தன்மைநாளந் தாதுகன்னிகைமிதை
பன்மையுறுப்புறு பத்மாசனத்தையுந்
தீமையில்கேசரஞ் செறியிதழெட்டினும்
வாமைமுதலெண்வகைச் சத்திகளுட
னிடமுறுகர்ணிகை யீசானத்திற்
றடமூலமனோன்மனி தன்னையுஞ்சாத்தி
யிதழ்நுதிவட்டத் திரவிமண்டலத்தையு
மதனதிபதியா மயனையுஞ்சாத்தி
நுண்டருகேசர நுதியினின்மதியின்
மண்டலந்தன்னொடு மாயனைச்சாத்தித்
தாங்கியகர்ணிகை தகுநுதிவட்டத்
தோங்கனன்மண்டலத் துருத்திரன்றனையுந்
தயங்குகர்ணிகைநடுச் சத்திமண்டலத்து
வயங்கதிபதியா மகேசன்றனையுந்
தவாததன் மீதிற் சாத்தியபின்னர்"

என்பதனாலுணர்க. சிவபெருமான் எங்கும் பரிபூரணராய் நிறைந்திருக்க ஏகினன் என்றது என்னை எனில், அடியார்கள் கடவுளை எவ்வடிவமாகப் பாவித்துத் தியானிக்கின்றார்களோ அவ்வடிமாய் அவர்கள் மனத்திற்போய்த் தோற்றி நிற்கிற தியல்பாம். இதற்குப் பிரமாணம்,

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்—திருப்பேரெயில்

திருக்குறுந்தொகை.

உழைத்துந்துள்ளியு முள்ளத்திலேயுரு
விழைத்துமெந்தை பிரானென்றிராப்பக
லழைக்குமன்பின ராயவடியவர்
பிழைப்புநீக்குவர் பேரெயிலாளரே.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார்—கோயினுன் மணிமாலை.

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

உரையின் வரையும் பொருளினளவு
மிருவகைப்பட்ட வெல்லையுங்கடந்து
தம்மையுமறந்து நின்னைநினைப்பவர்
செம்மைமனத்தினுந் தில்லைமன்றினுநட
மாடேம்பல வாணீடு.

திருவாசகம்—திருப்படையாட்சி.

"பந்தவிகாரகுணங்கள் பறிந்துமறிந்திடுமாகாதே
பாவனையாயகருத்தினில்வந்த பராவமுதாகாதே"

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருக்கற்குடி—திருத்தாண்டகம்.

வானவனைவானவர்க்கு மேலானனை
வணங்குமடியார்மனத்துண் மருவிப்புக்க
தேனவனைத்தேவர்தொழு கழலான்றன்னைச்
செய்குணங்கள்பலவாகி நின்றவென்றிக்
கோனவனைக்கொல்லைவிடை யேற்றினனைக்
குழன்முழவமியம்பக் கூத்தாடவல்ல
கானவனைக்கற்குடியில் விழுமியானைக்
கற்பகத்தைக்கண்ணாரக் கண்டேனனே.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருவேகம்பந் திருமேற்றளி—பண்-நட்டராகம்.

நொந்தாவொண்சுடரே நுனையேநினைந்திருந்தேன்
வந்தாய்போயறியாய் மனமேபுகுந்துநின்ற
சிந்தாயெந்தைபிரான் றிருமேற்றளியுறையு
மெந்தாயுன்னையல்லா லினியேத்தமாட்டேனே.

மோருந்தோரொருகா வினையாதிருந்தாலும்
வேறுவந்தென்னுள்ளம் புகவல்லமெய்ப்பொருளே
சேருர்தண்கழனித் திருமேற்றளியுறைய
மேறேயுன்னையல்லா லினியேத்தமாட்டேனே.

நானேயுன்னடியே நினைந்தேனினைத்தலுமே
யூனுரிவ்வுடலம் புகுந்தாயென்னொண்சுடரே
தேனேயின்னமுதே திருமேற்றளியுறையுங்
கோனேயுன்னையல்லாற் குளிர்ந்தேத்தமாட்டேனே.

இதனாலு மற்றும் வருவனவற்றாலுங் காண்க. இங்ஙன மாதலின் மலர்மிசையேகினான் என்பது சிவாகமவிதியாற் செய்யப்படும் பூசையினிடத்துக் கமலாசனத்தில் எழுந்தருளப்படுஞ் சிவபெருமானையே யெனப்புலப்படுகின்றது.

4-வது குறள்.

வேண்டுதல்வேண் டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டு மிடும்பை யில.

இதில் வேண்டுதல் வேண்டாமை இலானென்பது பரசிவத்தையே குறித்ததாகத் தெரியவருகிறது. எங்ஙனம் எனில் திருப்பாற்கடல்கடைந்த காலத்து அமுதமுண்டாயிற்று தேவர்களெல்லாம் அதை விரும்பினார்கள். விஷம் பிறந்தகாலத்து எல்லாரும் அதை வெறுத்தார்கள். சிவபெருமானோவெனில், அமுதம் வந்தகாலத்து விரும்பவுமில்லை. விஷம் வந்தகாலத்து வெறுக்கவுமில்லையாதலினால் என்க. இதனால் சிவபெருமானே வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலாதவன் என்பது தேற்றமாதலின் பரசிவவாழ்த்தெனக்கூறுது கடவுள் வாழ்த்தெனப் பொதுப்படக் கூறினார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருஆவடுதுறைத் திருத்தாண்டகம்.

வேண்டாமைவேண்டுவது மில்லான்றன்னை
விசயனைமுன்னசைவித்த வேடன்றன்னைத்
தூண்டாமைச்சுடர்விடு நற்சோதியானைச்
சூலப்படையானைக் காலன்வாணாள்
மாண்டோடவுதைசெய்த மைந்தன்றன்னை
மண்ணவரும்விண்ணவரும் வணங்கியேத்து
மாண்டானையாவடுதண் டுறையுண்மேய
வரனடியேயடிநா யேனடைந்துய்ந்தேனே.

இதனால் வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாதவன் சிவபெருமானென்பதைத் தெள்ளிதிற் காண்க.

5-வது குறள்.

இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.

10-வது குறள்.

பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா
ரிறைவ னடிசேரா தார்.

இவ்விரண்டு குறள்களிலுங் கடவுளை இறைவனெனக் கூறினர். இறைவன் என்பது சிவபெருமானுக்கே உரிய தென்பதற்குப் பிரமாணம்,

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருப்புகலியுந் திருவீழிமிழலையும்—வினாவுரை.

பண்-நட்டபாடை.

கன்னியராடல்கலந்துமிக்ககந்துகவாடைகலந்துதுங்கப், பொன்னியன்மாடநெருங்குசெல்வப் புகலிநிலாவியபுண்ணிய

னே, யின்னிசையாழ்மொழியாளோர்பாகத் தெம்மிறையே யிதுவென்கொல்சொல்லாய், மின்னியனுண்ணிடையார்மிழலை விண்ணிழிகோயில்விரும்பியதே.

நாகபணந்திகழல்குன்மல்கு நன்னுதன்மான்விழிமங்கையோடும், பூசவனம்பொழில்சூழ்ந்தவந்தண் புகலிநிலாவிய புண்ணியனே, யேகபெருந்தகையாயபெம்மா னெம்மிறையே யிதுவென்கொல்சொல், மேகமுரிஞ்செயில்சூழ்மிழலை விண்ணிழிகோயில்விரும்பியதே.

இப்பதிகங்களில் சிவபெருமானை இறையெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றதனுனும்,

பட்டினத்தார்—ஏகம்பமாலை.

நன்னூரிற்பூட்டியசூத்திரப்பாவை நன்னார்தப்பினற்
றன்னாலுமாடிச்சலித்திடுமோ வந்தத்தன்மையைப்போ
லுன்னாலியானுந்திரிவதல்லான் மற்றுனைப்பிரிந்தா
லென்னாலிங்காவதுண்டோ விறைவாகச்சியேகம்பனே.

நல்லாரிணக்கமுநின்பூசை நேசமுஞானமுமே
யல்லாதுவேறுநிலையுளதோ வகமும்பொருளு
மில்லாளுஞ்சுற்றமுமைந்தருஞ்வாழ்வு மெழிலுடம்பு
மெல்லாமவெளிமயக்கே யிறைவாகச்சியேகம்பனே.

என இப்பாலைகளிலும் சிவபெருமானை இறைவனெனவே கூறப்பட்டிருத்தலானும்,

எளியேமுக்குறவனி யாவர்க்குமிறைவனி
யளியோடுகாப்பவனி யறவாழியந்தணனி
முழுமதியார்சுந்தரனி முன்னமுன்னச்சுவைப்பவனி
கெழுமுமையாள்பாகனி கெடுவில்வெண்காடுடையவனி.

எனும் இப்பாசுரத்தால் மக்களுக்கும் பிரம விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்கும் சிவபெருமானே இறைவனெனக் கூறப்படுகின்றதனுனும்,

பட்டினத்தார்—திருவொற்றியூர்த்தொகை.

தூமதிசடைமிசைச் சூடுதறாநெறி
யாமதியானென வமைத்தவாறே
யாறனுருவாகிய வானேறேறுத
லிறைவன்ய னென வியற்றுமாறே.

என்பதனாலும், இறைவனென்பது பொதுவகையானுஞ் சிறப்புவகையானுஞ் சிவபிரானையே யுணர்த்துமாறுகாண்க. இக்குறளில் இறைவனது பொருள்சேர் புகழ்புரிதலாவது ஆரியவேதம், திராவிடங்களோதலெனக்கொள்க. இதனால் அவ்விருவகை வேதமுமோதுபவரிடத்து இருவினையடையாவாம். இதற்குப் பிரமாணம்,

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

பாவநாசத் திருக்குறுந்தொகை.

கூடவேடத்தராகிக் குழுவிலென்
வாடியுனை வருத்தித்திரியிலென்
னுடல்வேடத்த னம்பலக்கூத்தனைப்
பாடலாளர்க்கலாற் பயனில்லையே.

எனவருந் தேவாரத்தானுங்காண்க.

இதுகாறும் இறைவன் சிவபெருமானென்பதற்குக் கூறிய பிரமாணமெல்லாம் சைவசமயத்தார் கூறுங் கூற்றுமாதலிற் பொருந்தா எனின்,

இறைசிவன்கடன்வேந்தன்கை யிறையுறுப்பிறைசிறந்தோன்
சிறுமைபுள் ளிறகுதங்கல் சென்னிகூனிறப்பிராறே
யுறையுளென்பதுநாடோ முறுதியேகன்மைகல்வி
பொறைமலைதுறுகல்பாரம் பொறைசுமைகருப்பம்பூமி.

எனப் புறச்சமயிகளாகிய சமணர்களுள் மண்டலபுருடனாற் செய்யப்பட்ட பதினோராவது நிகண்டில் இறை யெனைய கட

வுளருக்குச் செல்லுமென்பதை யொழித்துச் சிவபெருமானுக்கே உரியதெனக்கூறியிருத்தலே பெரிய பிரமாணமாகக் கொள்க.

இன்னும் உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் இறைவன் என்னும் பதத்திற்கு இறு-தங்கு எனத் தாதுப் பொருள்கூறிச் சடசித்துப் பிரபஞ்சமனைத்துந் தங்கும் சிவபெருமானுக்கே இப்பெயர் பொருந்துமென்னுங் கருத்தால், இறைவனென வருமிடந்தோறும் சிவபெருமானெனக் கண்ணழித்தருளினர். அன்றியும், "இறையனாரகப்பொருள்", திருவள்ளுவமாலையில் "இறையனார்பாட்டு" என்னுமிடங்களில், இறைவன் என்னும் பதம் காரணவிடுகுறியாய்ச் சிவபெருமானுக்கே செல்லுதலறிக.

6-வது குறள்.

பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ்வார்.

சிவபெருமானுக்குச் சனனமரணமில்லையாதலின் மாயாதநு ஒன்றுமில்லை. ஆகவே பொறிவாயிலைந்தவித்தான் என்பது அவருக்கே யுரியதாம். அங்ஙன மாயாதநு இல்லையேல், பஞ்சகிருத்தியம் எங்ஙனம் நடக்கும் எனின் நடக்குமென்பதற்குப் பிரமாணம்.

இலிங்கபுராணம்—திரிபுரமெரித்தவத்தியாயம்.

காலின்றிநடந்துமுறுகையின்றிக்கவர்ந்துமலர்
போலும்விழியின்றியரும்பொருள்களனைத்துங்கண்டுமிக
வேலுஞ்செவியின்றியக்கேட்டும்வாயின்றியியம்பியுஞ்சீர்
சாலவுறையுந்தனிச்சுடரே தலைவாநின்னைத்தொழுதோமே.

எனவரும் இச்செய்யுளாலுணர்க.

அங்ஙனம் மாயாதநுவில்லாதிருக்கவும், ஆன்மாக்கள் திருவடிவந்தடையும்பொருட்டுச் சிவபெருமான் தட்சணா மூர்த்தியாகி, சனகாதி நால்வருக்கும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானங்களாகிய சதுஷ்பாத முத்திமார்க்கங்களை யனுக்கிர கித்தருளினர். அவர்களுக்கு உணர்த்துமுறையில், நாம் பொறிவாயி லைந்தவித்தானுகி யிருக்கிறேம், நீங்களும் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளை வழிக ளாக வுடைய சத்த பரிச ரூப ரச கந்தமென்னும் ஐந்தாசை களையும் ஒழிப்பீராகில், சிவானுபவம் வெளியாகுமென வநுக் கிரகித்தருளினர். அதனல் சிவபெருமானுக்கு யோகியென் றும் ஞானி யென்றும் ஐந்தவித்தானென்றும் பெயர்களா யின. ஐந்தவித்தவிடத்துச் சிவாநுபவம் வெளிப்படுமென்ப தற்குப் பிரமாணம்,

திருவிளையாடற் புராணம்.

வென்றுளேபுலன்களைந்தார் மெய்யுணருள்ளந்தோறுஞ்
சென்றுளேயமுந்தமுற்றுந் திருவருள்போற்றியேற்றுக்
குன்றுளேயிருந்துகாட்சி கொடுத்தருள்கோலம்போற்றி
மன்றுளேமாறியாடு மறைச்சிலம்படிகள்போற்றி.

என்பதனுற் காண்க. சிவபெருமான் யோகியென்பதற்குப் பிரமாணம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்—கோயிற்றிருநேரிசை.

பண் - கொல்லி.

பத்தனுய்ப்பாடமாட்டேன் பரமனேபரமயோகி
யெத்திஞற்பத்திசெய்வே னென்னைநீயிகழவேண்டா
முத்தனேமுதல்வாதில்லை யம்பலத்தாடுகின்ற
வத்தாவுன்னுடல்காண்பா னடியனேன்வந்தவாறே.

திருவாசகம்—திருவண்டப்பகுதி.

"படைப்போற்படைக்கும் பழையோன்படைத்தவை
காப்போற்காக்குங் கடவுள்காப்பவை
கரப்போன்கரப்பவை கருதாக்
கருத்துடைக் கடவுள்."

இதனால் சீவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்பதவன் கருத்தன்றாம். கருணைபற்றிச்செய்யுங் கிருத்தியமாதலின் அறப்பெருங் கடவுளேயன்றி மறப்பெருங்கடவுளென்பது பொருந்தாதாம். இனி, சிவபெருமானடியார்களும் தருமசொரூபிகளாம். இதற்குப்பிரமாணம்,

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.
திருமறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம்.

என்றுநாமியாவர்க்குமிடைவோமல்லோ மிருநிலத்திலெமக் கேதிராவாருமில்லைச், சென்றுநாஞ்சிறுதெய்வஞ் சேர்வோமல்லோஞ் சிவபெருமான் றிருவடியேசேரப்பெற்றோ, மொன்றினாற்குறையுடையோமல்லோமன்றே யுறுபிணியார் செறலொழித்திட் டோடிப்போனார், பொன்றினார்தலைமாலை யணிந்தசென்னிப் புண்ணியனை நண்ணிய புண்ணியத்துளோமே.

என்பதனாலுணர்க.

ஆகையால், நாயனார் அறவாழியந்தணன் என்றது சிவபெருமானையே குறித்ததென்க. இத்திருநாமம் வேறு தேவர்களின்மே லேற்றப்பொருந்தாதாம். அறவாழிக் கடவுளென்றது அறவாழி அந்தணன் என்றது என்னை யெனின்,

அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.

என நாயனார் கூறியபடி, சீவர்களிடத்துக் கருணையுடையவன் என்பதற்கென்க. இவன் கருணையுடையானென்பதற்குப் பிரமாணம்,

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருவையாறு, திருத்தாண்டகம்.

பெண்ணாண்பிறப்பிலியாய்நின்றாய்நீயே பெரியார்கட்கெல்லாம்பெரியாய்நீயே, யுண்ணாவருநஞ்சமுண்டாய்நீயே, யூழிமுதல்வனாய் நின்றாய்நீயே, கண்ணாயுலகெலாங்காத்தாய் நீயே கழற்சேவடியென் மேல்வைத்தாய்நீயே, திண்ணார்மழுவாட்படையாய்நீயேதிருவையாறகலாதசெம்பொற்சோதி.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருநெல்லிக்கா, பண்-இந்தளம்.

அறத்தாலுயிர்க வ லமர்ந்தருளி
மறத்தான்மதின்மூன்றுடன் மாண்பழித்த
திறத்தாற்றெரிவெய்தியதீவெண்டிகை
னிறத்தானெல்லிக்காவுளிலாயவனே.

என்பனவற்றுற் காண்க.

இன்னும் அந்தணன் என்பதை, இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியால் வருணத்தின்மேலேற்றின், தேவர்களுள் சிவன் விஷ்ணு பிரமன் இந்திரன் இவர்கள் முறையே பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களெனக்கூறப்படுகின்றனர். ஆதலால் அந்தணன் என்பது சிவபெருமானுக்கே யுரியதாகலின் நாயனார் அறவாழி அந்தணன் என்றாரெனக்கொள்க. இதற்குப் பிரமாணம்,

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌃 । 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰 𑌅𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

బ్రాహ్మణో భగవాన్ రుద్రః క్షత్రియో పరమో హరిః ।
వైశ్యః పితామహశ్చైవ ఇంద్రశ్శూద్ర అజాయతే ॥

பிராஹ்மணோபகவான்ருத்ரோ க்ஷத்திரியோபரமோஹரி:
வைஸ்யபிதாமகச்சைவ இந்திரஸ்சஸூத்திர அஜாயதே.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

சித்தத்தொகை, திருக்குறுந்தொகை.

ஐயன் அந்தணன் ஆணொடுபெண்ணுமாய்
மெய்யன்மேதகு வெண்பொடிபூசிய
மைகொள்கண்டத்தன் மான்மறிக்கையினன்
பைகொள்பாம்பரை யார்த்தபரமனே.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருப்புள்ளிருக்கும் வேளூர், பண்-சீகாமம்.

தையலாளொருபாகஞ் சடைமேலாளவளொடு
மையன்றேர்ந்துழல்வானோ ரந்தணனு றுறையுமிட
மெய்சொல்லாவிராவணனை மேலோடியீடழித்துப்
பொய்சொல்லாதுயிர்போனான் புள்ளிருக்கும்வேளூரே.

என வருவனவற்றுற் காண்க.

9-வது குறள்.

கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்
றாளை வணங்காத் தலை.

இதில், கூறப்படும் எண்குணங்களாவன: தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுணர்தல், இயல்பாகவேபாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை ஆகிய இவை எட்டுமாம். இவ் எட்டும் சிவபெருமானுக்கு ஆகமங்களில் எடுத்துக்கூறப்படுதலின், எண்குணத்தானென நாயனார் கூறுங்கூற்றுச் சிவபெருமானையே குறித்ததெனக்கொள்க. இன்னும் சிவபெருமானுக்கு எண்குணங்கள் வேறுவிதமாகவுங்கூறப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு: பிறப்பின்மை, இறப்பின்மை, பற்றின்மை, பெயரின்மை, உவமையின்மை, வினையின்மை, குறைவிலறிவுடைமை, கோத்திரமின்மை என்பனவாம். பின்வரும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்திற் காண்க.

பவமின்மையிறவின்மை பற்றின்மைபெயரின்மை
யுவமையின்மை யொருவினையின்மை
குறைவிலறிவுடைமை கோத்திரமின்மையென்
றிறைவனிடத்தி லெண்குணமிவையே.

இன்னும் சிவபெருமான் எண்குணத்தானென்பதற்குப் பிரமாணம்,

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

விடந்தீர்த்த திருப்பதிகம், பண் - இந்தளம்.

எட்டுக்கோலாமவரீறில்பெருங்குண
மெட்டுக்கொலாமவர்சூடுமிளமல
ரெட்டுக்கொலாமவர்தோளிணையாவன
வெட்டுக்கொலாந்திசையாக்கினதாமே.

பிங்கலந்தையார்—வானவர்வகை, சிவன்பெயர்.

அரன்சிவனருபியனந்தருத்திரன்
பரன்கறைமிடற்றோன் பார்ப்பதிகொழுநன்
காலகாலன் பசுபதிகண்ணுத
லூறுவெண்குணன் சங்கரனந்தி.

எனவருவனவற்றாற்காண்க. எண்குணக்கடவுளாகிய சிவபெருமான் அடியாரும் எண்குணத்தராவர். இதற்குப்பிரமாணம்,

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்—திருமறுமாற்றத் திருதாண்டகம்.

நாவாரநம்பனையேபாடப்பெற்றோ நாணற்றார்நள்ளாமே விள்ளப்பெற்றோ, மாவாவென்றெமையாள்வா னமரர்நாதனயனொடுமாற் கறிவரியவனலாய்நீண்ட, தேவாதிதேவன் சிவனென்சிந்தை சேர்ந்திருந்தான் றென்றிசைக்கோன்றானே வந்து, கோவாடிக்குற்றேவல் செய்கென்றாலுங் குணமாகக் கொள்வோமெண்குணத்துளோமே.

என்பதனாலுணர்க. ஆதலால் இப்பத்துத் திருக்குறளினுங் கூறியவெல்லாஞ் சிவபிரானையே குறிக்கப்பட்டிருத்தலின், கடவுள்வாழ்த்துப் பரசிவ வணக்கமெனச் சித்தாந்தமாயிற்று.

2-ம் அதிகாரம்—வான்சிறப்பு.

பராசத்தி வணக்கம்.

கடவுள் வாழ்த்தை மேற்கண்ட பிரமாணங்களால் பரசிவ வணக்கமெனக்கொள்ளப் பொருந்துமாயினும், வான்சிறப்பை எங்ஙனம் பராசத்திவணக்கமெனக் கொள்ளலாமெனின் தாயானவள் தானீன்ற சிசுவுக்குப் பசிக்காலமறிந்து பால் கொடுத்து வளர்ப்பதுபோல, சிவத்தை விட்டு நீங்காவருட் சத்திவடிவாகிய மேகங்கள் வானத்தினின்றும் அமுததாரைகளைப்பொழிந்து உலகுயிர்களைப் பருவமறிந்து ஊட்டி வளர்க்கின்றன. இதனால் தமிழ்வேதஞ் செய்யவந்த நாயனார் தமது நான்முகத்து, உருவாகிய உலகினைக்கொண்டு, அருவாகிய சிவபெருமானை வெளிப்படுத்தியதுபோல, உருவாகிய மழைத்தாரையைக்கொண்டு, அருவாகிய சத்தியை வெளிப்படுத்துவதற்கு வான்சிறப்பெனக் கடவுள் வாழ்த்தின் பின் வைத்தருளினர்.

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்குத் தேவியார் அன்றருளிய ஞானப்பாலானது அறிவினைமாத்திரம் வளர்க்கும். அதுவும் ஏகதேசத்தில் ஓரான்மாவுக்குதவியதாம். இவ்வானப்பாலான மழைத்தாரைகள், அண்டசராசரங்களிலுள்ளவுயிரனைத்தையும் வளர்ப்பதால், நாயனார் மழையை அமுதமெனக்கூறியருளினர். பிரமாணம்,

வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலாற்
றானமிழ்த மென்றுணரற் பாற்று.

எனக்கூறியதனாற் காண்க.

இதுவன்றியும் மழையின்றித் தேவர்களுக்கும் பூசைநடவாதென,

சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கு மீண்டு.

எனவும், மழையின்றி அந்தணர் துறவியர்கள் தவவினையை நடவாரென,

தானந்தவமிரண்டுந் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்.

எனவும், மழையின்றி அரசன் உலகிலுள்ளமாக்களை ஒழுக்கந்தவறாது நிறுத்தமுடியாதென,

நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு.

எனவும், மழையின்றி வைசியர் உழவுத்தொழில் நடத்தாரென,

ஏரினுழா அருழவர் புயலென்னும்
வாரி வளங்குன்றிக்கால்.

எனவும், மழைபெய்யாது பொய்ப்பின் எல்லாவுயிர்களும் பசியினால் வருந்துமென,

விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனுலகத்
துண்ணின் றுடற்றும் பசி.

எனவும் கூறியருளினார். ஆகையால் பராசத்தியைப்போல, மழையின்றி உலகத்தோற்றமின்மையால், அதை வான்சிறப்பென இரண்டாமதிகாரத்துள் ஓதியருளினார்.

3-ஆம் அதிகாரம்—நீத்தார் பெருமை.

அந்தணர் சிறப்புத் தருமம்.

நீத்தார் என்பது துறந்தவர்களன்றோ? அவரைப் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் கூடிவாழும் அந்தணரென் பதெவ்வாறுமெனின் இவ்வதிகாரத்தில்,

ஐந்தவித்தா னாற்ற லகல்விசும்பு ளார்கோமா
னிந்திரனே சாலுங் கரி.

என நாயனூர் அகலியையோடுங் கூடிவாழ்ந்த கௌதமரை நீத்தாரெனக் கூறியிருத்தலாலென்க. இனி, வசிட்டர் விசுவாமித்திரர் அகத்தியர் முதலிய ரிஷிகளும் களத்திர புத்திராதிகளுடையராதலாலும், பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்த தவசிரேட்டராதலாலும், வேதவித்துக்களாதலாலும், அந்தணரைக் கூறவந்த நாயனூர், அவர்களுக்கு மூலபுருடராயுள்ள முனிவரைக்கூறி, அவர்கள்வழிவந்த அந்தணர்களுக்கும் உபலக்கணத்தால் பொருந்துமாறு "நீத்தார்பெருமை" யெனக் கூறினூர். நீத்தார் அந்தணரென்பதனைச் சூடாமணிநிகண்டு மக்கட்பெயர்த் தொகுதியில்,

துறவர்சார்பிலோர்நீத்தோர் துய்த்தவர் முனிவர்மெய்ய
ரறவர்மா தவர்கடிந்தோ ரந்தண ரடிகளோய
ருறுவர்தா பதர்விளங்கு மிருடிக ளுயர்ந்தோர்யோக
ரறிஞர்பண் ணவர்சிறந்த வருந்தவர் முனிவராமே.

எனக்கூறப்படுவதா லுணர்க.

இவ்விடத்து நாயனூர், காரியமாகிய உலகினைக்கொண்டு காரணமாகிய கடவுளை வெளிப்படுத்தினராதலின், அவர் சைவசித்தாந்தத்திற்கு மாறுபட்டவரல்லராம். ஆகவே உலகினுள்ள ஆன்மாக்களைப் பதம்படுத்தும்பொருட்டுக்கடவுளையும், கடவுளை வழிபடுதற்கேதுவாகிய அறங்களையும், உலகத்துக்கு உள்ளவாறு அறிவிப்பவர்கள் இருடியர்களும், அவர் வழிவந்தார்களாகிய அந்தணர்களுமாதலின் நீத்தார் அந்தணரே என்பது அவர் கருத்தாம்.

கடவுள் எங்குள்ளார் எனின் தருமத்தின்மீதுள்ளார் என்பதுதோன்றச் சிவபெருமான் தருமவிடை என்கிற இடபவாகனத்தின்மீது ஆரோகணித்திருப்பதே காட்சியளவையாம். இதனூல் கடவுளை வழிபடுதற்கு அறனே முக்கிய கருவியாம்.

ஆதலால், உலகினைக் காப்பவர் அரச ரென்றதுபோல அறத்தினைக் காப்பவர் அந்தணர் என்பதுதோன்ற,

அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.

என்று விளங்க வுரைத்தருளினர்.

இங்ஙனம் அறத்தினைக் காப்பவரென்றதற்கு அறத்தினைக் கூறும் வேதத்தைக் காப்பவரென்பது பொருளாம். ஆதலால் அந்தணர் வேதத்தை எக்காலத்தும் தாம் ஓதியுணர்தலுடன் பிறர்க்கு ஓதுவித்தலும் வேண்டும். அரசன் முதலியோரையும் அறநெறியில் நிறுத்தவேண்டும். அப்படிச்செய்யாது தமது சுயலாபத்தைக்குறித்து உண்மைநெறிகடந்து மாறுபடக்கூறி வஞ்சிப்பவர்கள் அந்தணராகார். வேதமோதா அந்தணர்கள் பதர்களாவார். இதற்குப் பிரமாணம்,

காலையு மாலையு நான்மறை யோதா
வந்தண ரென்போ ரனைவரும் பதரே.

என்பதனாலுணர்க. அங்ஙனமாயின்,

மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்.

என்று நாயனர் கூறியிருக்கிறாரே எனின், மறப்பினுமென்ற வும்மை இழிவும்மையாமாகலின் மறக்கலாகாதென்பது கருத்தாம். "ஓதலினன்றே வேதியர்க்கொழுக்கம்" என்று வெற்றிவேற்கையிற் கூறியபடி, அவர்கட்கு ஒழுக்கம் ஓதலினுஞ் சிறந்ததெனவும், அவர்களுக்குரிய வொழுக்கங் கெடின் பிராமணிகம் ஒருங்கே கெடுமெனவும், ஒழுக்கத்தைச் சிறப்பிக்க வந்த விடமாதலின், மறப்பினுமோத்துக் கொளலாகுமென ஒருவாறு கூறியொழித்தார். ஆதலால் வேதத்தை மறந்தவர் பிரமாண ரல்லராம். இக்குறளை நீத்தார்பெருமை யென்ற அந்தணரைக்குறித்த வதிகாரத்தில் கூறாது, ஒழுக்கம் என்ற

அதிகாரத்தில் கூறுவானேன் எனின், வேதமோதல் அந்தணார் முதலிய முதன்மூன்று வருணத்தாருக்கும் பொதுத் தருமமாதலின், அந்தணர்க்குரிய சிறப்பு விதியாகிய நீத்தார் பெருமையென்ற அதிகாரத்தில் கூறவில்லை.

பின்னும் இவ்வந்தணர்க்குச் சுதந்தரத்தொழிலின்மையின் அரசன் இவர்களைக் காக்கவேண்டுமென்றும், அங்ஙனங் காவாக்கால் வேதங்களை மறப்பர் என்றும், பின்வருங்குறளாற் கூறினர். அதாவது,

ஆபயன் குன்று மறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர்
காவலன் காவா னெனின்.

என்பதாம். இக்குறளால் அந்தணர் வேதமோதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றலென்று மறுதொழிலுமுடையாரெனக் கூறியருளினர்.

4-முதல் 38-ஆம் அதிகாரம் வரையும். முதன் மூவர்க்கும் பொதுத்தருமம்.

5-முதல் 34-ஆம் அதிகாரம் வரையும் இல்லறம்.

35-முதல் 38-ஆம் அதிகாரம் வரையும் துறவறம்.
இதனை விரிவஞ்சி விடுக்கின்றனம்.

39 முதல் 57-ஆம் அதிகாரம் வரையும் அரசர் சிறப்புத் தருமம்.

இதில் சாதுர் வருணத்தினும் அரசனே ஆதி அல்லது தலைவன் என ஓதியருளினர்.

அந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்.

இதனால், அரசரினும் அந்தணர் சிறந்தவரேனும், அவ்வந்தணரும் அரசர்க்குப் பின்னவராயுள்ளவரும் அறத்தி

னின்றும் பிழைப்பாராயின்,அவர்களை ஒறுத்தற்குரியாரரச னே யாதலின், அவரே யாவர்க்கு முதன்மையானவரென்ப தாயிற்று.

முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்
கிறையென்று வைக்கப் படும்.

என்பதுமது.

ஆபயன் குன்று மறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர்
காவலன் காவா னெனின்.

என்றமையின் அரசன் துட்டமிருகங்களைக்கொன்று வைசிய ரது ஆனினங்களைக்காவானாயின், அவ்வானிங்களாலாகிய கிருஷிபலன் கெடும். உண்டியுதவி அந்தணர்களைக் காவாவிடின் வேதப்பயிற்சி கெடும்.

இதனால் அரசனுக்குப் பின்னவரு முன்னவருமாகிய வைசிய அந்தணர்களது தொழிலோங்காதென்பதாம்.

கொடையளி செங்கோல் குடியோம்ப னான்கு
முடையானாம் வேந்தர்க் கொளி.

படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறு
முடையா னரசரு ளேறு.

செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கு முலகு.

என்னுங் குறள்களுள் "கொடையளி" என்றதில் ஈதலும் உலகோம்பலும், "படைகுடி" என்றதில் படைபயிற்றலும், "செவிகைப்ப" என்றதில் மனமடக்கலும் அரசர்க்குக் கூறப் பட்டன.

96-முதல் 107-ஆம் - அதிகாரம் வரையும் வைசியர் சிறப்புத்தருமம்.

ஒழிபியலுள் குடிமை முதலிய 12-அதிகாரமும் வைசியருக்குச் சிறப்புத்தருமமாம். எங்ஙனமெனில், "வைசிய" வென்பது வடமொழியில் விஶ வென்றபதத்திலிருந்துண்டானதாம். இருக்குவேதம் 3-ஆவது அஷ்டகம் முதல் அத்தியாயம் 9-ஆவது வருக்கையில் "விஶ மனிஷ்யாணும்" என்றதனால் விஶ என்பதற்கு மனிதனென்பது பொருளாம். அவ்விஶவென்ற பதமோவென்றால் "வேஶ" என்னுமொழியினைக்குறிக்கின்றது. "வேஶ" என்பதற்குக் குடிமை என்பது பொருளாம். உலகு உயர்ந்தோர் மாட்டென்பதுபோல, குடிமை என்பது உயர்குடிப்பிறப்பினரைக்குறித்ததாம். அஃதெங்ஙன மொக்குமெனில், முன்னர் அந்தணர்தருமத்தையும் அரசர்தருமத்தையுங் கூறியொழித்தமையின் அரச தருமத்துக்கடுத்தது வைசிய தருமமெனக் கூறுதமையும்.

ஈசுர சிருட்டியிலுண்டான மனிதரெல்லாம் ஒன்றுதானே அவருட் சிலர் உயர்குலத்தாரென்றும், சிலர் இழிகுலத்தாரென்றும் கூறும் பேதமுண்டோ எனின்,

பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் பஞ்சபூதக் கூறுகிய எலும்பு தோல் இரத்தம் மாமிசங்களாலாயது உடம்பு. அவ்வவுடம்பு எல்லாவுயிர்க்கும் ஒன்றேயாயினும், அவர்கள் செய்கருமங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டிருப்பதால், உயர்குலமென்றும் இழிகுலமென்றும் பேதப்படுகின்றன. இவ்விருபகுப்பினையும் அவரவர் வாய்மொழியானுங் குணங்குறிகளானும் அறிந்துணரலாம்.

நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங்
குலத்திற் பிறந்தார்வாய்ச் சொல்.

நலத்தின்க ணாரின்மை தோன்றி னவனைக்
குலத்தின்க ணையப் படும்.

என்பனவற்றாற் காண்க.

பின்னும், மானம், பெருமை, சான்றாண்மை, பண்புடைமை, செல்வம், உழவு, ஒழுக்கம் முதலியவை இழிகுலமாக்களுக்கியல்பில்லாமையாவாம். ஆகையால் இவையெல்லாம் உயர்குல மக்களாகிய வைசியருக்கே உரியனவாம்.

இஃதன்றியும், இவர்களுக்குக் கூறிய அதிகாரங்களுள் ஒன்றாகிய உழவதிகாரத்துள்,

சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலக மதனா
லுழன்று முழவே தலை.

எனக்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் எத்தகை மேம்பாடுடைய தொழிலரேனும் (எனவே வேதமோதும் அந்தணரேனும், உலகாளுமரசரேனும்) பசிப்பகையை யொழிக்க மாட்டாராகவே ஏரின் பின்வந்து உணவின்மூலத்தை எதிர்பார்த்து நிற்பராம். ஆதலால் உழவுத்தொழில் எவ்வளவு சிரமமுடையதேனும் எல்லாத்தொழிலுள்ளும் முதன்மையான தொழிலாம். இம்முதன்மையான தொழிலுடையார் "முதலியாரென" இக்காலத்தும் வேளாளருக்கு வழங்கிவருவதால் இவர்கள் மேன்மக்களான வைசியரேயாவர்.

பின்னும் இவ்வைசியர் உலகுயிர்களுக்கெல்லாம் ஆதாரபூதராயிருக்கின்றாரென்பது தோன்ற, இரண்டாவது குறளில்,

உழுவா ருலகத்தார்க் காணியஃ தாற்றா
தெழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து.

எனக்கூறினார். அன்றியும் வைசியரெனப் பிரித்துக்கூறாது குடிமையெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், வைசியர் என்றுஞ் சூத்திரர் என்றும் பகுத்தறியப்படாமல் மயங்குவரெனக் கருதி, முன்னவர் உழுதுண்டு வாழ்வாரென்றும், பின்னவர் தொழுதுண்டு வாழ்வாரென்றும்,

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்.

என்னுங் குறளில் ஐயப்பாடகல விரித்தோதினர்.

நூறு ஆண்டு வாழ்வாரென்பது சூத்திரரைக் குறித்த தெனக்கொள்க.

பின்னும் இவ்வேளாளரின் ஆற்றலும் வெற்றியும், முன்னவரிருவர் தொழிலினும், மேம்பாடுள்ளன வெனக் குறிக்க,

பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்ப
ரலகுடை நீழ லவர்.

என்றோதினர். ஆதலின் வைசியருக்கு முதன்மையான தொழில் கிருஷியேயாம். அக்கிருஷிக்குத் துணையாயுள்ளது ஆன் காத்தலாம். இவ்விருதொழிலின் பயன் வாணிகமாம் அவ்வாணிகத்தை,

வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தம்போற் செயின்.

என முதன் மூவருக்கும் பொதுவிதியாகிய நடுவுநிலைமையிற் கூறியருளினர். இதனால் கிருஷி, கோ சம்ரட்சணை, வாணிகம் இவை ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியமாட்டாவாம்.

முதன் மூவருக்கும் பொதுவிதி கூறியவற்றுள் அடங்கிய ஒழுக்கமுடைமையால், ஓதலும் வேள்வியும் இவருக்குக் கூறாதமையும். ஈதலை இவ்வதிகாரத்துள்,

இரவா ரிரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
கைசெய் தூண் மாலையவர்.

உழவினார் கைமடங்கி னில்லை விழைவதூஉம்
விட்டேமென் பார்க்கு நிலை.

எனச் சிறப்புவகையால் ஓதியருளினர். இதனால் வைசியருக் கறுதொழில் விதித்தவாறுணர்க. நாயனார் குறள் தமிழ் வேதமாகலின் அதனதுட்பொருளைப் பலகால் விசாரித்து ஓர்ந்தோர்ந்தறியவேண்டும்.

108-ஆம் அதிகாரம். கயமை. இது சூத்திரரைக்குறித்ததாம்.

சூத்திரர் தருமம்.

முற்கூறியவெல்லாம் கிரமமே, ஒழிபியலுள் கயமை என்ற அதிகாரம் சூத்திரர்க்கென்பதெவ்வாறெனக்கும் எனின், குடிப்பிறந்தாரென்பது உயர்குடிப் பிறந்தாரென்று கொண்டமையானே இழிகுடிப் பிறப்பினர் சூத்திரரேயாவர். இதற்குப் பிரமாணமுண்டோ எனின்,

சூடாமணி நிகண்டு—மக்கட்பெயர்த்தொகுதி.

பொறியிலார்கயவர்நீசர்புள்ளுவர்புல்லர்தீயோர்
சிறியசிந்தையர்கனிட்டர்தீக்குணர்தீம்பர்தேரார்
முறையிலார்முகண்டர்மூர்க்கர்முசுடர்பல்லவரேகையர்
மறைவிலாக்கலர்மூவாறுமன்னுபூரியருங்கீழோர்.

என்பதனுற்காண்க.

இச்சூத்திரர் முதன்மூவருக்கும் பணிசெய்கிறதே தருமமென்றும், முக்கியமாக அந்தணர்க்காகவே சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கிறரென்றும், அவர் அடிமைத்தொழிலைச் செய்கிறவரென்றும், வீட்டு அடிமைகளென்றும், அவர் சொற்பக்குற்றஞ் செய்யினும் பெரியதண்டனைக்குள்ளாவார் என்றும், ஆரிய வேதத்தில் கூறியவாறே நாயனரும்,

சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர் கரும்புபோற்
கொல்லப் பயன்படுங் கீழ்.

என்றும்,

எற்றிற் குரியர் கயவரொன் றுற்றக்கால்
விற்றற் குரியர் விரைந்து.

என்றும் கூறியிருக்கின்றார். ஆகையால் இவை வடநூன்முடிபுக்கு மாறுபடாவாற்றால், கயவர்என்ற அதிகாரம் சூத்திரர்க்கென்பதற் கையமின்றாம். இவர்கள் மேன்மக்களுக்குப் பணிசெய்து கிடப்பதே தருமமாதலினாலும், சுதந்திரத்தொழி

யின்மையானும், விசேடங்கூறவமையாது "கயமை" என ஒரே அதிகாரங் கூறியொழித்தார். பின்னும்,

தேவ ரனையர் கயவ ரவருந்தா
மேவன செய்தொழுக லான்.

என்னும் குறளானும்,

"இந்தமுக் குலத்து ளார்க்கே யேவல்பூண்டொழுகு கின்ற
வெந்திற லாளர் தாமே விதித்தசூத் திரரென் றுரும்."

என்னும் சூடாமணி நிகண்டானும், மற்றும் வருவனவற்று ளுங் காண்க. இவற்றின் விரிவு சூத்திரரென்னும் அதிகாரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது ஆங்குணர்க.

C. இதிகாசம்.

சா து ர் வ ரு ண த ரு ம ம்.

நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்.

சாந்திபருவம்—வீட்டுமனைக்கண்ட சருக்கம்.

அந்தணர் தருமம்.

மறையவர்க்குநன்மறையுணர்ந்திடுதல்பன்மகங்க
டுறைபடுத்தலத்தியயனமோதுதல்சுசியோடு
பொறைமிகுத்தநற்றவந்தால்கடவுளர்ப்போற்ற
லிறைவரைக்கனல்வேட்பித்தலிதெலாமியல்பே.

நெறியின்மிக்கவர்தந்திடுதானநன்னிதிக
ளறிவின்மிக்கவர்பெறவழங்குவதுமாமவர்க்குச்
செறிவுபற்பலவென்னினுஞ்சிறப்புடைத்தரும
மிறைவநற்றவமியற்றுதலென்றுணர்வாயால்.

அரசர் தருமம்.

சுருதிமாகமம்பயி லுதல்கிலைமறைதொடர்தல்
விருதிரேடுநாற்படைகளுமளிக்குதன்மேவார்ப்
பொருதழித்தனல் லுயிர்களைப்பொதுமையிற்புரத்த
லிருநிதிக்குமாமீதன்மன்னவர்குலவியல்பே.

வைசியர் தருமம்.

அனையதன்மைப்பற்பலவி னுஞ்சிறப்புடையறமா
முனையினென்னலர்முடிப்பதுமுடிபுனைந்தவர்க்குப்
பினையுநல்வைசியர்க்கருமமறைமகம்பேண
லினைவதிற்பெரிதாமறநிகழ்த்து துங்கேண்மோ.

அறம்வழாவகைமுயற்சியோடருநிதியீட்ட
லிறம்வழாவகையோர்த்தொழில்செலுத்துதல்செப்பு
நிறம்வழாநிரைக்கணம்புரந்தளித்தலிந்நிலத்தின்
மறம்வழாதவவைசியர்தம்மியல்பிதேமதிப்பாய்.

சூத்திரர் தருமம்.

இத்திறத்தவர்மூவருமுளமகிழ்வெய்த
வத்திறத்தவருந்தொழில்செயவதேயறனுங்
கைத்திறற்கொருவருநிகரற்றகாவலகேள்
வித்தகத்தனிச்சூத்திரர்தங்குலமேன்மை.

D. நிகண்டு.

மண்டலபுருடன்செய்த சூடாமணி நிகண்டு.

அந்தணர்.

ஐயர்வேதியரேநூலோரறுதொழிலாளராய்ந்தோர்
மையில்பூசுரரேசெய்தீவளர்ப்பவர்தொழுகுலத்தோர்
பொய்யிலந்தணரேயாதிவருணர்முப்புரிநூன்மார்பர்
மெய்யர்விப்பிரரேவேதபாரகர்வேள்வியாளர்.

இருபிறப்பாளர் பார்ப்பாரேற்றமேற்குல ருயர்ந்தோர்
வருமறையாளர் • • • • •

அரசர்.

புரவலன்பெருமானேந்தல்பூபாலன்வேந்தன்மன்ன
னரபதிபொருநன்மற்றைநகைமுடிநிருபனோடு
குரிசில்பார்த்திவனேகோவேகொற்றவனிறைவனண்ணா
லரசன்பேரிவையுமைவேந்தாந்தலைவன்காவலனுமாமே.

வைசியர்.

இளங்கோக்கண்மன்னர்பின்னரிப்பரெட்டியர்காராளர்
வளம்பெறவாழ்வேளாளர்வைசியர்தம்பொதுப்பேராகும்
கிளந்தகோக்காத்தன்மற்றுங்கிளர்பொருவிட்டலேகை
விளங்கவேயுழலான்மூன்றுகுலம்பெறும்வேறுசொல்வாம்

யந்தகோவலருடன்கோவர்த்தனரிப்பர்முப்பேர்
முந்துகோவைசியரென்றுமொழிந்திடும்வணிகர்நாய்கர்
தந்தநாற்பரதர்முப்பேர்தனவைசியர்க்கேசாற்று
முந்துபூவைசியர்முப்பேருழவர்மேழியர்வேளாளர்.

வைசியருக்கு ஏற்பட்ட இம்மூவிதப்பிரிவுகள் வடநூல்வி
லின்மையின் இவை சித்தாந்தமாகா.

சூத்திரர்.

இந்தமுக்குலத்துளார்க்கேயேவல்பூண்டொழுகுகின்ற
வெந்திறலாளர்தாமேவிதித்தசூத்திரரென்னுருகும்
தந்தநூலுரைத்தவாறே சாற்றினமிவர்கடாமே
யுந்தியதொழிலுக்கெல்லா முரியவர்தெரியுங்காலே.

சூடாமணி நிகண்டுக்கு முதனூலாகிய பிங்கலந்தையில் வேளாளரை வைசியரென்றுகூறி, பின் சூத்திரரைக்கூறுமிடத்தும் ஷ வேளாளரே சூத்திரரென மாறுபடக்கூறியது ஐயத்துக்கிடமாகவிருக்கிறது. இவ்வையத்தை நீக்கும் பொருட்டு, இதற்கு வழிநூல்செய்த மண்டலபுருடனார் தமது நிகண்டில் வேளாளர் வைசியரென்றும் முதன்மூவர்க்கும் ஏவற்றொழில்செய்பவர் சூத்திரரென்றும் தெளிவாகக்கூறினார்.

மண்டலபுருடன் என்பவரது நிகண்டு வழிநூலென்பதற்கும், வடநூன்முடிபைத் தழுவிய தென்பதற்கும் பிரமாணம்,

பண்டைநிகண்டுதிவாகரம் பிங்கலம்பன்னூரிச்சொ
லெண்டிசையின்சொல் வடமொழிச்செய்யுளெலாமுணர்ந்
தண்டமிழ்கொண்டுநிகண்டு சூளாமணிதானுரைத்த [தே
மண்டலவன்குடிகொண்டது நீடொண்டமண்டலமே.

எனத்தொண்டமண்டல சதகத்துள் கூறப்பட்டதனுலுணர்க.

மண்டலபுருடனூர் வடநூல் முடிபையுமுணர்ந்து கூறினராதலால், வேளாளரைச் சூத்திரரெனக்கொள்ளின் அவர் அறுதொழிலாளராதலின் மிருதிக்கு மாறுபடுமென வைசியரெனவாளாகூறிப், பின் சூத்திரரைக் கூறுமிடத்துத் தேய வேறுபாட்டின்படி ஒவ்வொரு தேயத்துக்கொவ்வொரு வகுப்பினர் சூத்திரரெனக் கூறப்பட்டிருப்பதால் மூவர்க்கும் பணிசெய்பவர் என்று பொதுவகையால் கூறியொழித்தார்.

மைசூர் முதலிய சிலநாட்டில், குயவரையும், செகநாதம் முதலிய சிலநாட்டில் அம்பட்டரையும், கிருஷ்ண கோதாவரி முதலிய நாடுகளில் வண்ணரையும், சூத்திரரெனக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் விந்தகிரிக்கு வடபாலிலுள்ள ஆரியாவர்த்தன முதலிய இடங்களில் வசிக்கும் சூத்திரராயுள்ளவர் வேளாளரோ? இவற்றையெல்லாம் நன்குணராது பொதுவகையால் உயர்ந்த சாதியராயுள்ள வேளாளரைச் சூத்திரரென இழிவுபடுத்திக் கூறுவது "வேளாளரென்றவர்கள் வள்ளன்மையால்மிக்கிருக்குந் தாளாளர்" என்ற வேதவாக்கியத்திற்கு மாறுபடுதலாற் பொருந்தாவுரை என மறுக்க.

அந்தணர்.

திராவிடருள் பிராமணர் என்பவர் யாவர் எனின், ஆதிசைவப்பிராமணரேயாம். பிரமாவின் முகத்திலுதித்தவரே பிராமணரென வேதங்கள் கோஷிக்க, ஆதிசைவரை எவ்வாறு பிராமணராகக்கொள்ளக்கூடும் எனின்,

சிவபிரானிடத்துதித்தவந்தணரே பிராமணராவரெனல்.

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌪𑌰𑌮𑍋𑌹𑌰𑌿𑌃 । 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌃𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰 𑌅𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

బ్రాహ్మణో భగవాన్ రుద్రః క్షత్రియోపరమోహరిః ।
వైశ్యః పితామహశ్చైవ ఇంద్రశ్శూద్ర అజాయతే ॥

பிராஹ்மணோபகவான்ருத்ரோ க்ஷத்திரியோபரமோஹரி:
வைஸ்யபிதாமகச்சைவ இந்திரஸ்சஸ-ுத்திர அஜாயதே.

இதனால் பிராஹ்மணன் உருத்திரன் என்றும், க்ஷத்திரியன் விஷ்ணுவென்றும், வைசியன் பிரமனென்றும், சூத்திரன் இந்திரனென்றும் பெறப்பட்டது. ஆதலால், உருத்திரனாகிய பிராஹ்மணனிடத்தில் பிறந்தவர் பிராமணரேயன்றிப் பிரமனாகிய வைசியனிடத்தில் பிறந்தவர் பிராஹ்மணராகார். மேற்கூறியது புராண வசனமேயன்றி வேதவாக்கியமாகாது. ஆகவே, பிரமன் வைசியனென்பது வேதப்பிரமாணமோ எனின்,

சாந்தோக்கிய சுருதி.

𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌹𑍍𑌯
𑌹𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 ।
𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌂 𑌉𑌪𑌧𑌾𑌵𑌤𑌿
𑌉𑌪𑌧𑌾𑌵𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌵𑍈
𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥

త్వందేవేషు బ్రాహ్మణోహ్య
హంమనుష్యేషు బ్రాహ్మణః ।
వైబ్రాహ్మణంఉపధావతి
ఉపధావామీతి విష్ణుర్వై
క్షత్రియోబ్రహ్మవైశ్యఇతి ॥

துவங்தேவேஷு-ப் பிராஹ்மணேஹ்ய
ஹம்மனுஷ்யேஷு-ப் பிராஹ்மண:
வைப்பிராஹ்மணா0 உபதாவதி
உபதாவாமீதி விஷ்ணுர்வை
க்ஷத்திரியோ பிரஹ்மாவைஸ்யஇதி.

என்னும் சுருதி வாக்கியத்தாற் காண்க.

பிரமன் முகத்துதித்தவாரியரைப் பிராமணர்களாகக் கூறும் வேதம் பொய்யோ எனின் அற்றன்று, நாயின்வயிற் றிற் பிறந்த சௌனகரையும், கழுதையின் வயிற்றிற் பிறந்த கார்க்கேயரையும், தவளை வயிற்றிற் பிறந்த மாண்டவியரை யும், வேசிவயிற்றிற் பிறந்த வசிட்டரையும், பிராமணரென வேதங்கூறும்போது, திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராகிய பிரமா விடத்துதித்தவரைப் பிராமணரெனக்கூறுவதிற் றடையெ ன்னை? அங்ஙனம் கூறியது அவரவர்கள் செய்த கர்மவிசே டத்தாலன்றிச் சன்மவிசேடத்தாலன்றாம். ஆகவே, ஆரியர் கள் பிராமணர்களெனக்கூறுவது உபசாரமொழியேயன்றிச் சித்தாந்தமாகாது.

வேதத்தில் கூறுவதை உபசாரமென எங்ஙனங்கொள் ளக்கூடுமெனின் அவ்வேதவாக்கியம் இந்திரன், வருணன், வாயு, குபேரன், அக்கினி, யமன், நிருதி முதலிய ஒவ்வொரு தேவரையும் தோத்திரிக்குமிடத்து, நீயே பரம்-நீயே பரம், எனக்கூறுகின்றது. சிவபெருமானைத் தோத்திரிக்குமிடத்தும் அவ்வாறுகவே நீயேபரமெனக்கூறுகின்றது. இவற்றுள் எது பொய்? எதுமெய்யெனக்கொள்வது? ஆகையால் இவற்றி னுண்மையை வெளிப்படுத்துவது ஆகமமேயாம். ஆதலில், ஆரியப்பிராமணரையும் ஆதி சைவப் பிராமணரையும் வேதத் தில் பொதுப்படக் கூறினும், அவ்விருவர்களிற் சிறப்புடை யார் ஆதி சைவரென்று ஆகமம் எடுத்துக்காட்டும்.

ஆதி சைவப் பிராமணர் உற்பத்தி.

சுவாயம்பு வசனம்.

𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌆𑌦𑌿𑌶𑍈𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑍇 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌨𑌹𑌿 ॥

ఊర్ధ్వవక్త్రోద్భవావిప్రాః ఆదిశైవాః ప్రకీర్తితాః ।
విప్రాస్తు భక్తాయె తేషాం పూజాకార్యాన్యథానహి ॥

ஊர்த்வ வக்த்ரோத்பவாவிப்ரா: ஆதிசைவா:ப்ரகீர்திதா:
விப்ராஸ்து பக்தாயேதேஷாம் பூஜாகார்யாந்ய தாநஹி.

இ-ள். சிவபெருமானுடைய ஊர்த்துவ முகத்திற் பிறந் தவர்கள் ஆதி சைவர்கள் அவர்களுக்குப்பக்தர்களாயிருக்கும் விப்பிரர் பூஜிக்கப்படுவர்; அல்லாதவர் அபூஜ்யராவார்.

ஆதி சைவர் பஞ்சரிஷி கோத்திரத்தாரெனல்.

காமிகாகமம்.

𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌨𑌂𑌤𑌰𑌕𑌾𑌲𑍇𑌯𑍇 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌾𑌦𑌯𑌃 ।
𑌶𑌿𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑍋𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌶𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑌂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌃

సృష్ట్యనంతరకాలేయె దీక్షితాః కౌశికాదయః ।
శివేనతత్కులోత్పన్నాః శైవాస్సంతానికాద్విజాః ॥

ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரகாலேயே தீக்ஷிதா:கௌஸிகாதய:
ஸிவேநதத்குலோத்பந்நா: ஸைவாஸ்ஸந்தாநிகாத்விஜா:.

இ-ள். சிவபெருமானால் கௌசிகாதி மகரிஷிகள் சிருட் டிக்கப்பட்டு அவரால் தீக்ஷை செய்யப்பட்டார்கள். அவர்கள் குலத்திலுண்டானவர்கள் சந்தான கிரமத்தில் வந்த ஆதிசை வப் பிராமணரெனப்படுவார்கள்.

காமிகாகமம்.

𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌗𑍌𑌤𑌮𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌂𑌶𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌃 𑌆𑌦𑌿𑌶𑍈𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃

కౌశికః కాశ్యపశ్చైవ భరద్వాజో౽త్రిరేవచ
గౌతమశ్చేతిపంచైతే పంచవక్త్రాద్దీక్షితాః
తేషాంవంశసముద్భూతాః ఆదిశైవాః ప్రకీర్తితాః ॥

கௌஸிக: காஸ்யபஸ்சைவ பரத்வாஜோத்ரிரேவச
கௌதமஸ்சேதிபஞ்சைதே பஞ்சவக்த்ரேணதீக்ஷிதா:
தேஷாங்குலேஸமுத்பூதா: ஆதிசைவா: பிரகீர்த்திதா:

இ-ள். கௌசிகர் காசிபர் ப்ரத்துவாசர் அத்திரி கௌதமர் என்னும் பஞ்சரிஷிகள் சதாசிவமூர்த்தியின் பஞ்சமுகங்களால் தீட்சிக்கப்பட்டார்கள். அவர்குலத்தில் பிறந்தவர்கள் ஆதி சைவரெனப்படுவார்கள்.

ஆ! இதென்ன விபரீதம் மேற்கண்ட கௌசிகாதிய பஞ்சரிஷிகளும் பிரமாவினுலே சிருட்டிக்கப்பட்டாரென்பது உலகத்தில் பிரசித்தியாயிருக்க, இங்குச் சிவனுலே சிருட்டிக்கப்பட்டாரென்பது எங்ஙனமொக்கும் எனில்,

இவர்கள் ஆதியில் சிவனுலே சிருட்டிக்கப்பட்டுண்டானுர்கள்; பின்பு வேறு கௌசிகர் முதலானவர் பிரமாவினுலே சிருட்டிக்கப்பட்டுண்டானுர்கள். ஆதலால் பின்னேரும் முன்னேருக்குப் பெயரொற்றுமையாற் சமத்துவமுடையரானுர்கள். இவ்விருதிறத்தாருள்ளே சிவனுலே சிருட்டிக்கப்பட்ட கௌசிகர் முதலானவர்கள் வேறு, பிரமனுலே சிருட்டிக்கப்பட்ட கௌசிகர் முதலானவர்கள் வேறு, என்று அறிந்துகொள்க. அங்ஙனம் அறியுமிடத்து ஈண்டெடுத்துக்காட்டிய கௌசிகர் முதலான ஐவரும் சைவசம்பந்தமுடையார்களென்பதில் ஐயமில்லையாம். இங்ஙனம் ருஷிகள் இருவகை

யினராகச் சிருட்டிக்கப்பட்டிருந்தனரென்பதற்கு, பராசரருக்கு முன் விருத்தபராசரரும், மநு என்பவருக்கு முன் விருத்தமநுவும், வசிட்டருக்கு முன் விருத்த வசிட்டரும், இருப்பதே சான்றும். பராசரம் ஆசாரகாண்டம் 281-505-522-ஆவது பக்கங்களில் காண்க. இருக்குவேதம் 4-ஆவது அஷ்டகம் 2-ஆவது அத்தியாயம் 5-ஆவது வருக்கையில் இவ்வாதிசைவர்கள் பஞ்சக்ஷிதியென்றும் பஞ்சஜனமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். இதற்கு வேதபாஷ்யகாரராகிய சாயனாசாரியார், நிஷாதர் அல்லது காந்தருவர், பிதுர், தேவர், அசுரர், இராட்சதரென மனங்கொண்டவாறு கூறுகின்றனர்.

விப்பிராள் ஆதிசைவர்களை துவேஷபுத்தியால் கர்னினரென்றும், தேவலகர் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

(1) கர்னினர் விப்பிரசன்னியினிடத்தில் ஜாரனுக்கு ஜனித்தவர் கர்னினர்.

(2) கூலிவாங்கிக்கொண்டு தேவபூஜை செய்வதால் தேவலகர்.

ஆதிசைவப்பிராமணர்களே தீக்ஷைசெய்தற்குரியர் எனல்.

சந்தான ஸம்ஹிதை.

ஆதௌ ஸதாஶிவேநைவ தீக்ஷிதாஸ்த்வாதிஶைவகா:। [தா:
ஆதிஶைவாஸ்து விஜ்ஞேயா: ஸர்வாநுக்ரஹகா: ஸ்ம்ரு

ఆదౌ సదాశివేనైవ దీక్షితాస్త్వాదిశైవకాః ।
ఆదిశైవాస్తు విజ్ఞేయాః సర్వానుగ్రహకాః స్మృతాః ॥

ஆதௌ ஸதாஶிவேநைவ தீக்ஷி தாஸ்த்வாதிஶைவகா:
ஆதிஶைவாஸ்துவிக்ஞேயா ஸர்வாநுக்ரஹகா:ஸ்மிருதா:.

இ-ள். சதாசிவமூர்த்தியால் தீக்ஷைசெய்யப்பெற்றவர்கள் ஆதி சைவவேதியர்கள்; அவர்கள் எல்லாவருணத்தாருக்குந் தீக்ஷானுக்கிரகஞ்செய்ய அதிகாரம் பெற்றவர்கள்.

காமிகாகமம்.

𑌆𑌦𑌿𑌶𑍈𑌵𑌕𑍁𑌲𑍇𑌜𑌾𑌤𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 । 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌾𑌂𑌮𑌹𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑍇 । 𑌸𑍍𑌨𑌪𑌨𑍇𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌚𑍈𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌽𑌭𑌿𑌷𑍇𑌚𑌨𑍇 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑍌𑌚 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌵𑌾𑌥 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑍇 ॥

ఆదిశైవకులేజాతాః శ్రేష్ఠాస్యుః స్థాపనాదిషు ।
దీక్షాయాంసర్వమర్త్యానాం ప్రతిష్ఠాయామహోత్సవే ॥
స్నపనే ప్రోక్షణేచైవప్రాయశ్చిత్తేభిషేచనే ।
వ్యాఖ్యానాదౌ చ శాస్త్రస్యుః స్వార్థేవాథ పరార్థకే ॥

ஆதிசைவகுலேஜாதா: ஸ்ரீரேஷ்டாஸ்யு:ஸ்தாபநாதிஷு
தீக்ஷாயாம்ஸர்வமர்த்யாநாம்பிரதிஷ்டாயாமஹோத்ஸவே
ஸ்நபநேப்ரோக்ஷணேசைவபிராயஸ்சித்திபிஷேசநே
வியாக்கியாநாதெளசஶாஸ்தாஸ்யு:ஸ்வார்த்தேவாதபரார்த்தகே.

இ-ள். ஆதிசைவ குலத்திலுதித்த பிராமணர்கள் ஸ்தாபனுதி காரியங்களிற் சிரேஷ்டராகின்ற எல்லாவருணத்தாருக்கும் சிவதீட்சையால் அநுக்கிரகிப்பதிலும், பிரதிஷ்டை, உற்சவம், ஸ்தபநம், ஸம்புரோக்ஷணம், பிராயச்சித்தம், அபிஷேக முதலியவற்றை நடத்துவதிலும், சிவதருமங்களை வியாக்கியான ரூபமாக வெளிப்படுத்துவதிலும், ஸ்வார்த்த பரார்த்தங்களிலும் அதிகாரிகளாவார்.

சதுர்வேதத்ரோ விப்ர: சிவதீக்ஷாஸமன்வித:
யதச்சண்டாள மாண்டஸ்தம் த்தாபாகீரதிஜலம்
கோடிவிப்ரஸ்ஸமருத்ர: சிவதீக்ஷாஸ்மங்வித:
ஸதுர்லபம் சிவஞ்ஞானம் தத்ப்யாஸம்சதுர்லபம்.

சதுர்வேதங்களையும் அத்யயனஞ்செய்த பிராமணனுயினும், சிவதீக்ஷைபெறுதிருப்பின் அப் பிராமனன் சண்டா

ளாத பாண்டத்திலிருக்கும் கங்காஜலத்திற் கொப்பாவா னெனவும், சிவதீக்ஷைபெறாத கோடி பிராமணர்களும் சிவ தீக்ஷைபெற்ற ஒரு சூத்திரனும் சமம் எனவும் சிவாகம வசனமிருத்தலின் ஆதிசைவரே சிறந்தவர்களாம்.

மானிடரிற் சிறந்துள்ளாராதிசைவரே எனல்.

இதனால் மானிடராயுள்ளவர்களில் சிறந்துள்ளவர் ஆதி சைவப்பிராமணரே என்று ஏற்படுகின்றது. இதற்குப் பிர மாணமாக திருவிளையாடற் புராணம் மூர்த்திவிசேடப் பட லத்தில்,

மனிதரி லுயர்ந்தோராதி மறையவர்தேவர்தம்மிற்
பனிதருதிங்கள்வேணிப் பகவனேயுயர்ந்தோன்வேட்டோர்க்
கினிதருள்விரதந்தம்முளதிகமாமிந்துவாரம்
புனிதமந்திரங்கடம்முட் போதவைந்தெழுத்துமேலாம்.

எனக் கூறியிருத்தல் காண்க.

ஆதிசைவர் சப்தலிங்கத்துள் ஒரு லிங்கமெனல்.

தரிசன விதியிலும் அர்ச்சகரென்னும்* ஆதிசைவப்பிரா மணரையும் ஏழுலிங்கத்துளொன்றாகத் தரிசிக்கும்படி ஆகம வாக்கியம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

பிரமாணம்.

ഗോപുരേശിഖരേദ്വാരേ പ്രാകാരേബലിപീഠകേ ।
അൎച്ചകേമൂലലിംഗസ്യ സപ്തലിംഗസ്യദൎശയേത് ॥

గోపురేశిఖరేద్వారే ప్రాకారేబలిపీఠకే
అర్చకేమూలలింగస్య సప్తలింగస్యదర్శయేత్ ॥

கோபுரேசிகரேதுவாரே பிரகாரேபலிபீட்டகே.
*அர்ச்சகேமூலலிங்கஸ்ய ஸப்தலிங்கஸ்யதெரிசயேது.

---

* அருச்சகர், இவரைப் பாண்டிநாட்டில் பட்டரென்பர்; சோழ நாட்டில் குருக்களென்பர்.

இ-ள். கோபுரம், கருப்பக்கிருகத்தின் சிகரம், சிவாலயத்தின் வாயில், பிரகாரம், பலிபீடம், சிவார்ச்சனைசெய்யும் அருச்சகர், சிவலிங்கப்பெருமான், ஆக இவ்வேழினையும் தரிசிக்கவேண்டும்.

சிவப்பிரசாதம் ஆதிசைவர் மூலமாகப் பெறவேண்டுமெனல்.

இலிங்கபுராணம்.

𑌶𑌿𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌶𑌿𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌮𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌿𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑌦𑌾𑌨𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨𑌰𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

శివాగ్రేశివనిర్మాల్య మగృహీత్వాశివద్విజాత్ ।
స్వయమేవాదదానశ్చే న్నరకం ప్రతిపద్యతే ॥

சிவாக்ரேசிவநிர்மால்ய மக்ரஹீத்வாசிவத்திவிஜாத்
ஸ்வயமேவாததாநஸ்சேந்நரகம்பிரதிபத்யதே:

இதனால் விபூதி கந்தம் புட்பமாதி பிரசாதங்களாகிய நிர்மாலியங்களை எவனொருவன் சிவத்துவிஜர்கள் கொடுக்கப் பெறாமல், தானே எடுத்துக்கொள்ளுகிறானோ, அவன் நரகத்தையடைவன் எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் சிவத்துவிஜர் கையினாற் கொடுக்க வாங்கவேண்டுமென்பதாயிற்று.

அதீக்ஷிதரான ஆரியர்கள் தீக்ஷைசெய்யலாகாதெனல்.

காரணாகமம்.

𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌹𑍀𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌯𑍇𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇 ।
𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 ॥

దీక్షాహీనాస్తుయేవిప్రాః నత్వాచార్యాభవంతితే ।
చతుర్ణామపివర్ణానాం శివసంస్కార కర్మణి ॥

தீக்ஷாஹீநாஸ்துயேவிப்ரா: நத்வாசார்யபவந்திதே
சதுர்ணாமபி வர்ணாநாம் ஸிவஸம்ஸ்கார கர்மணி.

இதனால் தீக்ஷாஹீனராயுள்ள பிராமணர்கள் நான்கு வருணங்களிலுள் ஒருவருக்கும் சிவதீட்சைசெய்யும் ஆசாரியராகமாட்டார்கள் எனத்தெரியவருகின்றது.

அதீக்ஷிதரால் தீக்ஷைபெறல் பயன்படாதேனல்.

𑌅𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍇𑌨𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍋𑌯𑌦𑌿𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃।
𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌨𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌾𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥

అదీక్షితేనవిప్రేణదీక్షితోయదిమానవః ।
మంత్రసిద్ధిర్నతస్యాస్తి సాదీక్షానిష్ఫలాభవేత్ ॥

அதீக்ஷிதேநவிப்பிரேண தீக்ஷிதோயதிமாநப:
மந்தரஸித்திர்நதஸ்யாஸ்தி ஸாதீக்ஷாநிஷ்ப்பலாபவேது.

இதனால் தீக்ஷையில்லாத பிராமணனி...த்தில் எவன் தீக்ஷிக்கப்படுகிறானே அவனுக்கு மந்திரசித்தியுண்டாகாது; அவன் பெறப்பட்டதீக்ஷை வியர்த்தமாம் எனக்கூறப்படுகின்றது. ஆகையால் சிவதீக்ஷையில்லாத ஸ்மார்த்தப் பிராமணனிடத்துத் தீக்ஷை செய்துகொள்ளப்படாதென்பதுகருத்து.

அதீக்ஷிதர் பரார்த்தபூசை செய்யப்படாதேனல்.

சிவதீக்ஷையில்லாத ஆரியர்கள் அல்லது ஸ்மார்த்தர்கள் பரார்த்தபூசை செய்யப்படாது. செய்யின், அவ்வூர் பஞ்சத்தாலழியும். இதற்குப்பிரமாணம்,

திருமந்திரம்.

பேர்கொண்டபார்ப்பான் பிரான்றன்னையர்ச்சித்தாற்
போர்கொண்டவேந்தர்க்குப் பொல்லாவியாதியாம்
பார்கொண்டநாட்டுக்குப் பஞ்சமுமாமென்றே
யேர்கொண்டநந்தி யெனக்குரைத்தானே.

சைவபேதம்

தீக்ஷாப் பிரபாவத்தில் சாதுர்வருணத்தினர்க்கு முண்டான சைவபேதங்கள்.

வீராகமம்.

𑌶𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤𑌵𑌿𑌧𑌾𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾𑌃 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂𑌭𑍇𑌦𑌂𑌶𑍃𑌣𑍁
𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌶𑍈𑌵𑌃𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌃 𑌆𑌦𑌿𑌶𑍈𑌵𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌕𑌃। [𑌷𑍍𑌵𑌥
𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑌹𑌾𑌶𑍈𑌵𑌃 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍁𑌶𑍈𑌵𑌕𑌃॥
𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍋𑌽𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌶𑍍𑌶𑍈𑌵𑌃 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑍈𑌵𑌶𑍍𑌚𑌶𑍈𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂𑌭𑍇𑌦𑌈𑌰𑌿𑌤𑌃॥

శైవాస్సప్తవిధాజ్ఞేయాః తేషాంభేదంశృణుష్వథ
అనాదిశైవఃప్రథమః ఆదిశైవోద్వితీయకః
తృతీయస్తుమహాశైవః చతుర్థశ్చానుశైవకః
పంచమోఽవాంతరశ్శైవః షష్ఠఃప్రవరఉచ్యతే
సప్తమశ్చాన్త్యశైవశ్చ నాశైవాంభేదయీరితః ॥

ஸைவாஸ்ஸப்தவிதாக்ஞேயா: தேஷாம்பேதம்ஸ்ருணுஷ்வத
அநாதிஸைவ:பிரதம: ஆதிஸைவோ,த்விதீயக:
திரிதியஸ்துமஹாஸைவ: சதுர்தஸ்சாநுஸைவக:
பஞ்சமோவாந்தரஸ்ஸைவ: ஷஷ்ட:பிரவரவுச்யதே
ஸப்தமஸ்சாந்யஸைவஸ்ச ஸைவாநாம்பேதயீரித:.

இ-ள். சைவர் ஏழுபிரிவினராவர். அவருள், 1 அநாதிசைவர்; 2 ஆதிசைவர்; 3 மகாசைவர்; 4 அநுசைவர்; 5 அவாந்தரசைவர்; 6 பிரவரசைவர்; 7 அந்தியசைவராவர்.

𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌶𑍈𑌵𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌆𑌦𑌿𑌶𑍈𑌵𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃॥ [𑌵𑌚॥
𑌮𑌹𑌾𑌶𑍈𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌹𑌾𑌶𑍈𑌵𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯 𑌵𑌾
𑌅𑌨𑍁𑌶𑍈𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌶𑍈𑌵𑌾𑌗𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁
𑌤𑌾𑌃। 𑌸𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌵𑌾𑌦𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃॥
𑌵𑌾𑌪𑍀𑌶𑍈𑌵𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑍈𑌵𑍋𑌽𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇।
𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌯𑍋𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌅𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑍈𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃

అనాదిశైవస్స్వశివః ఆదిశైవశ్శివద్విజః
విప్రాశ్చైవమహాశైవః క్షత్రియోవైశ్యఏవచ
అనుశైవస్సమాఖ్యాతః శూద్రాశ్చైవాంతరాస్మృతాః
సవర్ణాంబష్ఠమధ్యస్థః కులాలః ప్రవరస్మృతాః
పారశ్చైవసంప్రోక్తః అన్యశైవమథోచ్యతే
ఇతోన్యజాతయోయాస్తు అన్యశైవాస్తు తాస్మృతాః ।

அநாதிசைவஸ்ஸ்வஸிவ: ஆதிசைவஸ்ஸிவத்திவஜ:
விப்ராசைசவமஹாசைவ: க்ஷத்திரியோவைஸ்யஏவச
அநுசைவஸ்ஸமாக்யாத: சூத்ராஷ்சைவாந்தராஸ்மிருதா
ஸவர்ணாம்பஷ்டமத்யஸ்த: குலால: பிரவரஸ்மிருதா:
பாரஸ்சைவஸம்புரோக்த: அந்யசைவமதோச்யதே
இதோந்யஜாதயோயாஸ்து அந்யசைவாஸ்து தாஸ்மிருதா:

இ-ள். அவர்களில், அநாதிசைவர் சிவபெருமான் ஒருவரே; ஆதிசைவர் சிவத்துவிஜர்; மகாசைவர் சிவதீக்ஷைபெற்ற வைதிகப் பிராமணர்; அநுசைவர் சிவதீக்ஷைபெற்ற க்ஷத்திரிய வைசியர்கள்; அவாந்தரசைவர் சூத்திரர்; பிரவரசைவர் பொன்வேலை செய்பவரும், க்ஷெளரஞ் செய்பவரும், குயவரும் ஆவர்; அந்ய சைவர் மேற்கூறியவரொழிந்த ஏனையர் ஆவர். அவாந்தர சைவர் முதலியோரும் சிவாகமங்களிலே தத்தமக்குக்கூறிய விதிப்படி தீக்ஷை பெற்றுக்கொள்ளக் கடவராவர்.

ஆரியருக்கும் ஆதிசைவருக்கு முள்ளபேதம்.

ஆரியர் மதுமாமிசபட்சணஞ் செய்வார்; ஆதிசைவர் அது செய்யார். ஆரியர் பசுபந்த யாகஞ்செய்வார்; ஆதிசைவர் அதனைச்செய்யார்.

ஆரியர் விஷ்ணுவையே பரமபதியாகக் கொள்வார்; ஆதிசைவர் சிவபெருமானையே பரமபதியெனக்கொள்வார்.

ஆரியர் விவாகஞ்செய்யும்போது, அக்கினி வளர்ப்பதில் அல்லது ஹோமஞ்செய்வதில் நவக்கிரகத்தைப் பூசிப்பார்; ஆதிசைவர் சிவாக்கினி ஹோமஞ்செய்வார்.

ஆரியர் அந்தியேஷ்டியில் ஆன்மாவை வசு ருத்திர ஆதித்த பதவியில் ஒடுக்குவர்; ஆதிசைவர் அவ்வான்மாவைத் தீக்ஷாகிரமத்திற்கேற்ப ஸ்கந்த சண்டகணாதிசபதவிகளில் அல்லது [illegible] சதாசிவபதவிகளில் ஒடுக்குவர்.

ஆரியர் ஆசீர்வாதஞ்செய்கையில் அட்சதைகொடுப்பார்; ஆதிசைவர் விபூதிப்பிரசாத மளிப்பார்.

ஆரியர் இராமகிருஷ்ணாதியர் கதைகளைக்கூறும் இராமாயண பாரதங்களாகிய இதிகாசங்களைப் பாராயணஞ்செய்வார்; ஆதிசைவர் ஆகமம் அல்லது தேவார திருவாசகங்கள், ஸ்காந்தம், திருவிளையாடற்புராணங்களையே சிந்தைசெய்வார்.

ஆரியர் அனுஷ்டான சந்தியாவந்தனத்தில் கேசவா! நாராயணா! கோவிந்தா! என்று துவாதச நாமங்களைச் சம்மிதா நாமங்களாக ஓதுவார், ஆதிசைவர் பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களையும் இருதயாதிஷடங்கங்களையும் மந்திரங்களாக ஓதுவார்.

ஆரியர் அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை மூலமந்திரமாகக் கொள்வர்; ஆதிசைவர் ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தை மூலமந்திரமாகக் கொள்வர்.

ஆரியர் பிரமாநுஷ்டானத்துள் பிரமகாயத்திரியை யோதுவர்; ஆதிசைவர் சிவகாயத்திரியையோதுவர்.

ஆரியர் வேதங்களுள் இருக்குவேதமே சிறந்ததென அதிலுள்ள புருஷ சூக்தத்தைப் பூசாகாலத்திலோதுவர்; ஆதிசைவர் யசுர் வேதமே சிறந்ததென அதிலுள்ள ஸ்ரீருத்திர நமக சமகாதிகளைப் பூசாகாலத்திலோதுவர்.

ஆரியர் நானே பிரமமென்பார்; ஆதி சைவர் ஆண்டவனொருவனுண்டு; ஆன்மா அவன் திருவடியடையவேண்டுமென்பார்.

இவைபோன்ற பேதங்கள் பலவுள. ஆயினும் ஆரியர்க்குக் கூறப்பட்ட ஐம்பெரும் வேள்வியும், அறுவகைத்தொழிலும், சோடச கிரியையும், ஸ்நாநாநுஷ்டான ஜபதப ஹோம தேவதாபூசை முதலிய நித்திய நைமித்திய கருமங்களும் (சிற்சில பாகங்களில் பேதப்படினும்) பெரும்பாலும் ஆரியருக்கும் ஆதிசைவருக்கும் பொதுவிதியாக விருக்கின்றன. ஆகையால் அவைகளை இவ்விடத்தில் விரித்துக்கூறவேண்டுவதில்லையென விடுத்தனமென்க.

ஆதி சைவர்கள் வடதேசமிருந்து வந்தவர்கள் எனல்.

ஆதி சைவர்கள் ஆதிகாலத்தில், கங்கை சூழ்ந்த நாடுகளாயுள்ள காசி முதலிய பிரதேசங்களில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். குலசேகரபாண்டியன் காசியாத்திரைபோன காலத்தில் அவர்களைக்கண்டு தம்முடைய நாட்டிற்கழைத்துக் கொண்டுவந்து சேர்த்தானென்று திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

திருவிளையாடற் புராணம்—திருநகரங்கண்ட படலம்.

கைவரையெருத்திற்கனவரைகிடைந்த காட்சியிற்பொலிந்தொளிர்கோயின், மைவரைமிடற்றுமதுரைநாயகரை மராபுளிபருச்சனைபுரிவான், பொய்வரைமறையாகமநெறியொழுகும் புண்ணியமுனிவரையாதி, சைவரைக்காசிப்பதியினிற் கொணர்ந்து தலத்தினிற்றாபனஞ்செய்தான்.

இதுபோலவே இராஜேந்திர சோழனென்னும் பெயருள்ள சோழமகாராஜனொருவன் பூமியாளுங்காலத்தில், கங்காஸ்நானத்திற்குப் போனபோது, அவ்விடத்திலுள்ள ஆதிசைவர்களைக்கண்டான். அவன், தான் ஸ்நானஞ்செய்து திரும்பி

வருங் காலத்தில், அவர்களையழைத்துக் கொண்டுவந்து, சோழமண்டலங்களிலும் தொண்டைமண்டலங்களிலும் ஸ்தாபித்தான். இதன் வரலாற்றைச் சித்தாந்த சாராவளி, கிரியாபாதம், 90-ஆவது சுலோகத்தில், காண்க.

க்ஷத்திரியர்.

இந்தியாவின் எல்லை.

சங்கச் செய்யுள்—புறநானூறு.

தென்குமரி வடபெருங்கற்
குணகுட கடலாவெல்லை
குன்றுமலை காடுநா
டொன்றுபட்டு வழிமொழியக்
கொடிதுகடிந்து கோலிருத்திப்
படுவதுண்டு பகலாற்றி
யினிதுருண்ட சுடர்நேமி
முழுதாண்டோர் வழிகாவல!
* * * *
* * * *
விடியென முழங்குமுரசின்
வரையாவீகைக் குடவர்கோவே!

இச்செய்யுளான், தென்றிசைக்கண் கன்னியாகுமரியும் வடதிசைக்கண் மகாமேருவும், கீழ்த்திசைக்கண்ணும் மேற்றிசைக்கண்ணும் கடலும் எல்லையாகவுடைய இந்தியாவிலுள்ள ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களையும், சேரதேசத்தரசனொருவன் வெற்றிகொண்டு தனது விற்கொடியை மகாமேருவில் நாட்டினான் என்பது தெரியவருகின்றது.

இஃதன்றியும், பெரியபுராணம், புகழ்ச்சோழநாயனார் புராணத்தில்,

குலகிரியின்கொடுமுடிமேற் கொடிவேங்கைக்குறியெழுகி
நிலவுதருமதிக்குடைக்கீழ் நெடுநிலங்காத்தினிதளிக்கு
மலர்புகழ்வண்டமிழ்ச்சோழர் வளநாடுமோழுதா
ருலகில்வளரணிக்கெல்லா முள்ளுறையுராமுறையூர்.

இச்செய்யுளான் புகழ்ச்சோழனும் அரசரை எல்லாம் வென்று, தனது புலிக்கொடியை மகமேருவின்மீது நாட்டினுனெனத் தெரியவருகின்றது.

ஆதலால், தமிழ்நாட்டரசர்கள் ஒவ்வொருகாலத்து இந்தியாமுழுவதும் ஏகசக்ராதிபதிகளாக இருந்திருக்கிறார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

தண்டகநாட்டெல்லை.

தென்றிசைக்கண் கன்னியாகுமரியும், வடதிசைக்கண் விந்தியபர்வதமும், கீழ்த்திசைக்கண்ணும் மேற்றிசைக்கண்ணும் கடலும், எல்லையாகக்கொண்டது தண்டகாரணியம். இது தண்டகனென்னும் அரசனுல் ஆளப்பட்டதால், தண்டக நாடென்னும் பெயர்பெற்றது.

முக்கணான்கணநாதர்க்கு முதன்மைத்துண்டீரநாடு
மிக்கதுண்டீரநாடாய்த் தண்டகவேந்தன்றங்கித்
தக்கதண்டகனன்னடாய்த் தபனன்மாகுலத்துச்சோழன்
றொக்கதார்த்தொண்டமான்காத் தாயதுதொண்டநாடே.

தமிழ்நாட்டெல்லை.

பவணந்திமுனிவர் இயற்றிய நன்னூல்.

"குணகடல்குமரி குடகம்வேங்கட
மெனுநான்கெல்லையி னிருந்தமிழ்க்கடலுள்"

இதனுல், தென்றிசைக்கண் கன்னியாகுமரியும், வடதிசைக்கண் வேங்கடமும், கீழ்த்திசைக்கண்ணும் மேற்றிசைக்கண்ணும் கடலும், எல்லையாகவுடையநாடு தமிழ்நாடாம்.

*ண்டு அரசரென்றெடுத்துக்கொண்டது தமிழ்நாட்டரசரைக்குறித்ததாம். இதைப் பண்டைநாள் தொடங்கி ஆண்டுவந்தவர்கள், சேரன், சோழன், பாண்டியனென்னு மூவேந்தராம்.

சோழனாலாளப்பட்டது சோழமண்டலமென்றும், சேரனாலாளப்பட்டது சேரமண்டலமென்றும், பாண்டியனால் ஆளப்பட்டது பாண்டிமண்டலம் என்றும் பெயராம்.

சோழமண்டலம் ஆதொண்டைச்சக்கரவர்த்தியின் பொருட்டு, தென்சோழம் வடசோழமென விருகூறுக்கப்பட்டது. அவற்றுள், தென்சோழம் சோழமண்டலமென்றும், வடசோழம் தொண்டைமண்டலம் என்றும் பெயராயிற்று. ஆகவே தமிழ்நாடானது நான்கு மண்டலங்களாகப் பிரிந்தது. அவற்றுள்,

சேரமண்டலம் (கேரளம்).

வடக்குத் திசைபழனி வான்கீழ்த்தென் காசி
குடக்குத் திசை* கோழிக் கோடாங்—கடற்கரையி
னோரமது தெற்காகு மோரெண் பதின்காதஞ்
சேரநாட் டெல்லையெனச் செப்பு.

சோழமண்டலம் (தென்சோழம்).

கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொருவெள்ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடதிசையி
லேனாட்டுப் பெண்ணை யிருபத்து நாற்காதஞ்
சோனாட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்.

---

* கோழிக்கோடு—காலிகட். (Calicut.)

† பிஞ்சி—பெண்ணையாறு.

தொண்டைமண்டலம் (வடசோழம்.)

மேற்குப் பவளமலை வேங்கட நேர்வடக்கா
மார்க்கு முவரி யணிகிழக்கு—பார்க்குளுயர்
தெற்குப் பிநாகி திகழிருப தின்காத
நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு.

பாண்டிமண்டலம்.

வெள்ளா றதுவடக்கா மேற்குப் பெருவழியாந்
தெள்வார் புனற்கன்னி தெற்காகு—முள்ளார்வத்
தாண்ட கடல்கிழக்கா மைம்பத் தறுகாதம்
பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி.

மண்டலங்களின் சிறப்பு.

ஔவையார்.

வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க
சோழ வளநாடு சோறுடைத்துப்—பூழியர்கோன்
றென்னாடு முத்துடைத்துத் தெண்ணீர் வயற்றொண்டை
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து.

இ - ள். சேரநாடு ஆனைகளிற்சிறந்தது; சோழநாடு சோற்றிற் சிறந்தது; பாண்டிநாடு முத்திற்சிறந்தது; தொண்டைநாடு சான்றோரிற் சிறந்தது.

சேரராசனுக்கு இராஜதானி கருவூர் (அல்லது வஞ்சி), மகோதை (அல்லது கொடுங்கோளூர்).

சோழராஜாக்களின் தலைநகரம் அல்லது இராஜதானி உறையூர், கும்பகோணம், கங்கைகொண்டான்சோழபுரம் முதலியன.

ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்திக்குத் தலைநகரம் காஞ்சிபுரம்.

பாண்டியனுக்கு இராஜதானி மதுரையும், கொற்கையுமாம்.

மூவேந்தரின் குலம்.

சேர சோழ பாண்டியராகிய தமிழ்நாட்டரசர் மூவரும் முறையே அக்கினிகுலத்திலுஞ், சூரியகுலத்திலுஞ், சந்திரகுலத்திலு முதித்தவராவர். பிரமாணம்,

திருவிளையாடற்புராணம்—திருவாலவாயானபடலம்.

வெள்ளநீர்வறப்பவாகி வேதியன் ஞாலமுன்போ
லுள்ளவாறுதிப்பநல்கி யுய்ம்படரோடிம்பரேனைப்
புள்ளொடுவிலங்குநல்கிக் கதிருடற்புத்தேண்மூவர்
தள்ளருமரபின்முன்போற் றமிழ்வேந்தர்தமையுந்தந்தான்.

என்பதனாலுணர்க.

இம்மூவேந்தர்களின் மகிமையை விசாரிக்குமிடத்தில், ஏனையநாட்டரசர்களைப்போல இவர்கள் சாமானியர்களல்லர்; இவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் சிவானுக்கிரகம் பெற்றவர்கள்.

மூவேந்தர்களின் தசாங்கம்.*

திருவள்ளுவமாலை—சித்தலைச்சாத்தனர்.

மும்மலையு முந்நாடு முந்நதியு முப்பதியு
மும்முரசு முத்தமிழு முக்கொடியு—மும்மாவுந்
தாமுடைய மன்னர் தடமுடிமேற் றாமன்றோ
பாமுறைதேர் வள்ளுவர்முப் பால்,

---

*தசாங்கமாவன:

"ஆறுமலையும் யானையும் குதிரையு
நாடு மூருங் கொடியு முரசுந்
தாருந் தேருந் தசாங்கமெனப்படும்."

12-வது திவாகரம்.

1	பெயர் ...	சேரன் ..	சோழன் ...	பாண்டியன்.
2	மலை ...	கொல்லி ..	நேரி ...	பொதிகை.
3	நாடு ...	குடநாடு ...	புன்னாடு ...	தென்னாடு.
4	நதி ..	பொருனை ...	காவிரி ...	வைகை.
5	பதி ...	கருவூர் ...	உறையூர் ...	மதுரை.
6	முரசு ...	மங்களம் ..	வெற்றி ...	கொடை.
7	தமிழ் ...	இயல் ..	இசை ...	நாடகம்.
8	கொடி ..	விற்கொடி ...	புலிக்கொடி ...	மீனக்கொடி.
9	ஊர்தி ...	கனவட்டம் ...	பாடலம் ...	கோரம்.
10	மாலை ...	பனை ...	ஆத்தி ...	வேம்பு.

மும்மண்டலத்தின் சிவாலயங்கள்.

இம்மூவேந்தர்களால் 1,008-சிவாலயங்களும், 108-திருப்பதிகளும் உண்டாயிருக்கின்றன. மறைந்து போனவைபோக இக்காலத்திலுள்ள சிவாலயங்கள் 338. அவற்றுள்,

வடபதிகள்		6
துளுவநாடு		2
வடசோழம், (தொண்டைமண்டலம்) ...		36
தென்சோழம்.		
மகதநாடு	23	
காவிரியின் வடகரை ...	66	
,, தென்கரை ...	133	
		222
பாண்டிநாடு		53
சேரநாடு.		
கொங்குநாடு	13	
மலைநாடு	3	
		16
ஈழநாடு		3
		338

மூவேந்தர் ஒழுக்கம்.

இவ்விதமாகத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள அரசர்கள் நல்லொழுக்கம், ஆசாரம், தேவதாபக்தி, நீதிவழுவாது நடத்தல் முதலியவற்றில் சிறந்துள்ளவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அதனாலன்றோ சிவபெருமான் அவர்களன்பினையும் நீதியினையும் ஆங்காங்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர்!

ஐம்பத்தாறு தேசத்து அரசர்களுள்ளும், இத்தமிழ்நாட்டிலுள்ள அரசர்களைப்போலச் சிவபுண்ணியமும், புகழும், நற்கதியும் பெற்றவர்கள் மிகுதியாகக்காணப்படவில்லை.

அரசர்க்குரிய, வேதமோதல், வேள்விசெய்தல், ஈதல், உலகோம்பல், படைபயிலல், மனமடக்கலாதிய ஷட்கருமங்களையும், ஆரியகாண்டத்தில் கூறியிருத்தலின், ஈண்டு விரிக்கவேண்டுவது மிகையாமென்க.

ஆயினும் ஆண்டெடுத்தோதப்பெறாத சில அரியவிதிகளை, அகஸ்தியர் விக்கிரமசிங்க பாண்டியனுக் குபதேசித் தருளினர்; அதை ஈண்டெடுத்துரைப்பாம்.

பாவநாசத்தலபுராணம்.

விக்கிரமசிங்கபாண்டியனுக்கு அகஸ்தியர்

மநுநீதியுரைத்தது.

ஆறிலொன்றிறையாகவே
கூறுகொண்டதுகோடலா
மீறில்வெந்துயரெய்தினோர்க்
கூறுநீக்குவதுன்கடன்.

ஆதிநாலினராயின
மாதர்பாலர்வயோதிக
ரோதுவெம்பிணியோர்தமைப்
பாதுகாத்திடல்பண்பரோ.

காமமாதிகடந்திடல்
வாமமாதிமறந்திட
லேமவில்லியையேத்துதல்
பூமிமன்னவர்பொற்பரோ.

ஊக்கநெஞ்சிலுறைத்தலு
மாக்கமொடாறுமாக்கலும்
வாக்குமாறலைமாற்றலுந்
தூக்கிமன்னவர்சூழ்ச்சியால்.

ஒற்றர்மூவருமங்கிளி
லற்றமானவநீதிபு
மற்றுமோர்ந்தவைமாற்றுதல்
கொற்றமன்னவர்கொள்கையாம்.

போதம்வாய்ந்தபுரோகித
ராதல்கூறுமமைச்சருந்
நீதிநூல்பயில்செல்வரு
மோதில்வேந்தருக்குண்மையோர்.

அச்சமின்மையவாவறல்
விச்சையாவும்விரும்புத
றுச்சமானதுறப்பதி
லிச்சைமன்னரியற்கையாம்.

வரைவிலாக்கொடைவண்மையும்
புரையின்மாதவர்ப்போற்றலும்
விரவுசூதைவெறுத்தலுந்
தரைபுரப்பவர்தன்மையாம்.

வேறு.

குடிபுறங்காத்தல்வேசக்கூற்றுவர்க்கெதிர்த்தபோது
மடியிலாச்சேனைசேர்த்தன்மாற்றலரறைபோதற்குந்
தடைபடுமரணுண்டாக்கல்சந்ததம்பொய்சாப்பின்மை
புட்லியோர்புயத்திற்றுங்கும்புலவருக்குறுதியாமால்.

சிற்றினநட்புநீத்தல்சீரியருறவுபோற்றல்
சுற்றம்வந்தடுத்தகாலைத்துயரொழித்தவரைக்காத்தல்
பற்றலர்வலியுந்தங்கள்வலியுமேம்பாடும்பார்த்தல்
வெற்றிவேலரசர்க்கெண்ணவேண்டியகருமமாமால்.

என்பனவற்றாலுணர்க.

சேரவரசன்பெருமை.

சேரமான்பெருமாள் சிவபெருமானாலே பாணபத்திரருக்காகத் திருமுகம் அனுப்பப்பெற்றவர்; சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் அனுக்கிரகம்பெற்றுத் தேகத்தோடு திருக்கைலாய மடைந்தவர்.

சோழவரசர்கள் பெருமை.

முசுகுந்தன், பூர்வசன்மத்தில் குரங்காயிருந்து வில்வத்தைப்பறித்துச் சிவபெருமான்மீது எறிந்த புண்ணியத்தினால் சக்கரவர்த்தியாயினன். இவன், தெய்வலோகத்தையாளும் இந்திரன், இராக்கதர்களாற் போரில் தோல்வியடைந்த காலத்தில், அவனுக்குதவியாயிருந்து அவனைச் சயமடையச் செய்தான். அன்றியும், இவன், அங்ஙனஞ் செய்ததற்குப் பரிசாகத் தேவேந்திரனது ஆத்மார்த்த தியாகராசப்பெருமானைப் பெற்றுக்கொண்டுவந்து திருவாரூரில் ஸ்தாபித்து, அப்பெருமானுக்குப் பூசைநடாத்திவந்தான்.

காடுவெட்டிய சோழன் காஞ்சிபுரத்தில் வாசஞ்செய்தவன்; இவன் சிவபெருமானிடத்து வைத்த அன்பினால்,

மதுரையி லெழுந்தருளியிருக்கிற மீனாட்சிசுந்தரேசுரரைத் தரிசிக்க ஆசையுற்றிருந்தான். மதுரைக்குச்செல்லின் பாண்டியன் தன்னைச் சிறைப்படுத்துவானென்றஞ்சி, அவன் வருந்தினான். சிவபெருமான், அச்சோழனை இராக்காலத்தில் மதுரைக்குக் கொணர்ந்து, பாண்டியனால் மீனமுத்திரை வைக்கப்பட்டிருந்த தமது கோயிற்கதவை யுடைத்து, உமாதேவியுடன் தரிசனங்கொடுத்தனுப்பிப் பின், அக்கதவங்களுக்குத் தமது இடபமுத்திரையை வைத்தருளினர். இவ்விதமான திருவருளைப் பெற்றவன் இவன்.

கோச்செங்கட் சோழநாயனார் என்பவர் முன்சன்மத்திற் சிலம்பியாயிருந்து, சிவபெருமானுக்குப் பட்டுநூலிழைத்துப் பந்தரிட்டுப் பூசித்தவர். இவர், அந்தப்புண்ணிய விசேடத்தால் அரசனாகப்பிறந்து, அரசாண்டு அநேக சிவாலயங்களும், அந்தணர்களுக்குத் திருமாளிகைகளுங் கட்டிவைத்துச் சிவபதமடைந்தவர். இவர், அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராக இருந்து பூசிக்கப்பட்டுவருகிறார்.

புகழ்ச்சோழநாயனார்: இவர், உறையூரிலிருந்து அரசு செலுத்திக்கொண்டிருக்கையிற் கொங்குநாட்டரசன், குடகுநாட்டரசன் முதலியோர் கொண்டுவந்து செலுத்தும் திறைப்பொருளைப் பார்த்தற்பொருட்டு கருவூர் என்னும் இராஜதானியில் வந்திறங்கியிருந்து, திறைசெலுத்தினோர்க்கெல்லாஞ் சன்மானஞ்செய்தனுப்பினார். அக்காலத்து, அதிகனென்னும் ஓர் மலைநாட்டரசன், திறைசெலுத்தத் தவறிப்போனதனால் இவர், அவன்மேற் படையெடுத்துப்போய், அவன் படைவீரர்களையெல்லாம் தமது படைவீரரைக்கொண்டு வெட்டி, அவர்கள் தலைகளைக் கொணரச்செய்தபோது, அத்தலைகளில் ஒன்றில் சடையிருக்கக்கண்டு, சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கு செய்தோமென்று நினைத்து, அத்தீங்கினை யொழிப்பதற்காகத் தீயைவளர்த்து, அத்தீயினுள் அத்தலையை ஏந்திக்கொண்டு இறங்கிச் சிவபதமடைந்தவர். இவரும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரிலொருவராகப் பூசிக்கப்பட்டு வருகிறார்.

அபயகுலசேகரசோழன்: இவன், திருவாரூரை இராஜதானியாகக்கொண்டு வாழுங்காலில், ஓதுவார்கள் ஒவ்வோர் தேவாரங்களைப் பண்ணோடோதக்கேட்டு வியப்புற்று, அத் தேவார முழுவது மெங்குளவென்று விசாரிக்க, அவையகப்படாமைகண்டு விசனமுற்றிருக்குங்காலை, *பொல்லாப்பிள்ளையாரைப் பூசித்தருள்பெற்ற †நம்பியாண்டார்நம்பியென்னும் ஒருவர் திருநாரையூரில் இருக்கின்றாரெனக்கேட்டு, அவர்பாற்சென்று வணங்கித் திருமுறைகள் எங்குளவென்று விநாயகர்பால் தெரிந்தருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அந்நம்பியாண்டார்நம்பி அங்ஙனமே பொல்லாப்பிள்ளையார்பாலுணர்ந்து, அவை சிதம்பரத்திற் சிவபெருமான் நடனஞ்செய்கின்ற சிற்சபையின் மேற்பாலுளவென்றும், அவை சேமிக்கப்பட்டிருக்குமிடத்தில் அம்மூவரது திருக்கரங்களால் இலச்சினையிடப்பட்டிருக்குமென்றுங் கூறியருளுதலும், அவ்வடையாளப்படிகண்டு, அத்திருமுறைகளை எடுத்து வெளிப்படுத்தினவன்.

அநபாயசோழன்: இவன், சமணநூலாகிய சீவகசிந்தாமணியை வாசித்து, அதனிடத்து மிகவும் அன்புள்ளவனாயிருப்பதைக்கண்டு, இவனுக்கு மந்திரியாயுள்ள சேக்கிழார் நாயனார், இந்நூல் பொய்நூலாம்; இம்மைப்பயன், மறுமைப்பயன் ஆகிய இவ்விரண்டினையுந் தராதென்றுகூற, அதற்கு இவ்வரசன் இம்மைப்பயனையும், மறுமைப்பயனையும் தரத்தக்க நூல் எது எனக்கேட்க, உலகத்தின்கண் சிவனடியார்களது பெருமையைச்சொல்வதற்குத் திருவாரூரிலெழுந்தருளியிருக்குந் தியாகராஜப்பெருமான், "தில்லைவாழந்தணர்" என்று முதலடி யெடுத்துக்கொடுத்தருள, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அதனைக்கொண்டு, பதினொரு திருப்பாடல்களா

---

* பொல்லாப்பிள்ளையார்—உளியினால் பிளந்து திருவுருச்செய்யப்படாத சுயம்புமூர்த்தி பொல்லுதல்—பிளத்தல்.

† நம்பியாண்டார்நம்பி—அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரிதங்களையும் அந்தாதியாகப் பாடியருளினவர்.

கப் பாடியருளிய திருத்தொண்டத்தொகைக்குத் திருநாரையூரிலெழுந்தருளியிருக்கும் பொல்லாப்பிள்ளையார் பொருள் அருளிச்செய்ய, அதைக்கேட்டு நம்பியாண்டார்நம்பி, தமது பெயரைமுன்னிட்ட கலித்துறைத் திருவந்தாதி செய்தருளினர் என்று, அந்த அறுபத்துமூன்று நாயன்மார் சரிதங்களையும் சேக்கிழார்சுவாமிகள் எடுத்துக்கூற அதுகேட்ட அநபாய சோழன் நம்பியாண்டார்நம்பி திருவந்தாதி தொகுத்துக்கூறியதேயன்றி விரித்துக்கூறவில்லை; ஆகையாலதைப் புராணமாக விரித்துரைக்க வேண்டுமென, சேக்கிழார் சிதம்பரத்தின்கண் எழுந்தருளிய நடராசப்பெருமான் சந்நிதானத்தில் வந்திருந்து, நடராசப்பெருமான் உலகெலாமென அடியெடுத்துக்கொடுக்கப் பெரியபுராணம் பாடியருள, அவரை அநபாய சோழன் யானைமீது ஏற்றி அவருக்கு வெண்சாமரம் வீசிப் புகழ்பெற்றான். இங்ஙனம் சிவனேசமுள்ள சோழர்களை எல்லாம் எடுத்துரைக்கிற் பெருகுமென அஞ்சி, இம்மட்டில் நிறுத்துகின்றனம்.

பாண்டிய அரசர்கள் பெருமை.

குலசேகரபாண்டியன்: இவன் மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கிற மீனாட்சி சுந்தரேசுரருக்கு ஆலயம் செய்வித்து, மதுரைநகரத்தையும் உண்டுபண்ணி, ஆதிசைவர்களைக் காசியிலிருந்து கொண்டுவந்து அந்நகரத்தில் ஸ்தாபித்தவன்.

மலயத்துவசபாண்டியன்: இவன் 10,000-வருடமிருந்து மதுரையையாண்டு 99 அசுவமேதயாகஞ்செய்து 100-ஆவது யாகத்தில் உலக மாதாவாகிய உமாதேவியாரை மகளாகப்பெற்றவன். தடாதகைப்பிராட்டியார் சோமசுந்தர பாண்டியர் உக்கிரகுமாரபாண்டியர் இம்மூவரும், முறையே உமாதேவியார் சிவபெருமான் முருகக்கடவுளாதலின், அவர்கள் பெருமையையெடுத்துச்சொல்ல ஒருவராலுமுடியாது.

இராஜசேகர பாண்டியன்: இவன் அன்பு மிகுதியினாலே வெள்ளியம்பலவாணராகிய நடேசப்பெருமானைக் கான்மாறியாடியருளும்படிசெய்தவன்.

குலபூஷண பாண்டியன்: இவன் தன்னாட்டிலுண்டான க்ஷாமம் நீங்கச் சிவபெருமானிடத்து உலவாக்கிழி பெற்றவன்.

வரகுணபாண்டியன்: இவன் பக்திமிகுதியினாலே சிவபெருமான் சிவலோகங் காட்டியருளத் தரிசித்தவன்.

குலசேகர பாண்டியன்: இவன் தனக்கும் இடைக்காடரென்னும் புலவருக்குமுண்டான பிணக்கைச் சிவபிரானாலே தீர்த்தருளப்பட்டவன்.

அரிமர்த்தன பாண்டியன்: இவன் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளை மந்திரியாகக்கொண்டு, அவரால் நரிகளைப் பரிகளாகப் பெற்று, மண் சுமக்கும் வேலையாளாக வந்த சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பிரம்பாலடித்து, அவரது திருவருள்பெற்றவன்.

கூன்பாண்டியன்: இவர் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளால் தமது கூனல் நிமிரப்பெற்றுச் சுரவியாதியினின்று நீங்கிச் சமணரைக் கழுவிலேற்றிப் பின்னர், நின்ற சீர்நெடுமாறநாயனார் என்னும் பெயரையும் பெற்றவர்.

மூவேந்தரும் தெய்வத்தன்மை பெற்றவர்கள் எனல்.

அன்றியும், இத்திராவிடவரசர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர் மூவரும் தெய்வத்தன்மை பெற்றுள்ளவர். இதற்குப் பிரமாணமென்னை எனின், ஒருகாலத்தில் இவர்கள் நாட்டில் மழை பெய்யாமையால், பயிர்கள் வளராது குடிகள் பசிப்பிணி மேலிட்டுக் வருந்தக்கண்டு, இம்மூவேந்தரும் மதுரையின்கணுள்ள சொக்கலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து, அவர் திருவருள்பெற்றுத் தெய்வலோகஞ்சென்று, இந்திரனுக்குத் தெரிவிக்க, அவன் இவ்வரசர்களுக்குத் தனித்தனித் தவிசிட்டு இருக்கும்படி சொன்னான். சேர சோழர்கள் அவனுத்தரவின்படி இருந்தார்கள். பாண்டியமன்னன் இந்திரனுக்குச் சமானமாக உயர்ந்த ஆசனத்திலேறியிருந்தான். தேவேந்திரன் மூன்லையரிருவருக்கும் வேண்டுவதாகிய மழைபெய்யும்

வரத்தைக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டுப் பின்னவனாகிய பாண்டியனிடத்துக் கோபங்கொண்டவனாயிருந்து, அதை உள்ளடக்கிக்கொண்டு, அநேக திக்கிலியராலுஞ் சுமக்கமுடியாத ஓர் ஆரத்தை அப்பாண்டியன் கழுத்திலிட்டான். அதைப்பாண்டியன் யாதொருவருத்தமுமில்லாமல் தாங்கிக்கொண்டிருந்ததைக்கண்டு பயந்து, அவனுக்கு ஆரந்தாங்கு பாண்டியனெனப் பெயர்கொடுத்தனுப்பினான். இச்சரித்திரம் பதினென் புராணங்களிலொன்றாகிய ஸ்காந்தபுராணத்தில், ஈசஸம்ஹிதையில் ஆலாஸ்யமான்மியமென்ற திருவிளையாடற் புராணத்திற் கூறப்படுகின்றது. இதனைப் பின்வருஞ்செய்யுட்களாலும் அறியலாம்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த படலம்.

வான்வழிவந்தமூன்று மன்னரும்பொன்னாடெய்தி
யூன்வழிகுலிசவைவே லும்பர்கோன்மருங்கிற்புக்கார்
தேன்வழிபோந்தின்கண்ணிச் சேரனுமார்த்தார்வேந்துங்
கான்வழிதாருநாடன் காட்டியதவிசின்வைக.

மைக்கடல்வறப்பவென்ற வாகைவேற்செழியன்மௌலிச்
செக்கமார்மணிவிற்காலத் தேவர்கோன்றவிசிலேறி
யொக்கவீற்றிருந்தானாக வும்பர்கோனழுக்காறெய்திப்
பக்கமேயிருந்தவேனைப் பார்த்திபர்முகத்தைப்பாரா.

முகமனன்றியம்பிநீவிர் வந்ததென்மொழிமினென்ன
மகபதியெங்களாட்டின் மழைமறுத்தடைந்தேமென்று
ரகமலர்ந்தனையார்காட்டி னளவும்வான்சுரக்கநல்கி
நகைமணிக்கலன்பொன்னாடை நல்கிநீர்போமினென்றான்.

அன்னவரகன்றபின்னை யமரர்கோன்கன்னிநாடன்
றன்னரியணைமேலொக்கத் தருக்கினோடிருக்குமாறும்
பின்னருமாரிவேண்டாப் பெருமிதவீறுநோக்கி
யின்னதுபுலப்படாமை யினையதோர்வினையமூன்று.

பொய்ப்புறவரிசைசெய்வான் போலளவிறந்தோர்தாங்கி
வெம்புறாத்துணிதோளாற்றன் மெலிவதோராரந்தன்னை
யற்புறவளித்தான்வாங்கி யலர்மதுத்தார்போலீசன்
கற்புடைப்புயையாண்மைந்தன் கதுமெனக்கழுத்திலிட்டான்.

கண்டனன்கடவுளாறுதன் கழியவுமிறும்பூதுள்ளங்
கொண்டவின்முடிதொட்டுக் குறையாளிதுமாவுநிம்பத்
தண்டமைமார்பவாரந் தாங்குபாண்டியனென்றன்னை
மண்டலமதிக்கவென்றான் வானநாடுடையமன்னன்.

இங்ஙனம் தமிழ்நாட்டரசர்கள் தெய்வத்தன்மையுள்ளாராய்ச் செங்கோல் நடாத்தி வந்திருக்கிறார்கள்.

வைசியர்.

சாதியேற்பாடு தொழிலைப்பற்றி வந்ததாதலின், மூன்றாங்குலத்தினர் வைசியரென்றும், அவர் கிருஷி, வாணிபம், கோசம்ரக்ஷணை என்னும் முத்தொழில்களையுடையாரென்றுங் கூறப்பட்டனர். ஈண்டு முத்தொழிலென்றது சீவனவிருத்தியைக் குறித்ததாம்.

வைசியர் மூவகைச் சீவனத்தொழில்.

கோக்களைக்காத்தலு மாப்பொருளிட்டலு
மேர்த்தொழின்மூன்றும் வைசியர்தந்தொழில்.

என்னும் பிங்கலந்தை நிகண்டானுமுணர்க.

இம்முத்தொழிலுடையார் ஆரியத்தில் வைசியரென்றும், திராவிடத்தில் வேளாளரென்றுங் கூறப்படுகின்றனர்.

உழவுத்தொழிலும், அத்தொழிற்கு உபகரணமாயுள்ள ஆன்காத்தலும், அதனாலுண்டான பொருளைப் பண்டமாற்றலால் வாணிகமும் வேளாளருக்கு இன்றியமையாதன. ஆக

வே, இம்மூன்றுதொழிலையுமுடையாரை வேளாளரெனப் பொதுநூலகத்தாற் கூறப்பட்டது.

ஆசிரியாதிகளுக்கு உணவாகிய வைக்கோல் கொள் முதலியவையுதவலும், தானியம் விளைந்தகாலத்துப் பதினெண் குடிமக்களுக்குக் களவேள்விசெய்தலும், எலி எறும்பு காகம் குருவி முதலியவைகளும் உண்டுகளிப்பதாற் சகல சீவர்களுக்கும் இவர்கள் உபகாரியாயிருத்தலும் உடையராதலின், இவர்களுக்கு வேளாளரென்று பெயர் கூறப்பட்டது. இதற்குப் பிரமாணமாகவே, மகாபாரதம், ஆரண்யபருவம், ஐந்தாமத்தியாயத்தில், சாதுர்வருணங்களுக்காகத் தொழில்களை வகுக்குமிடத்து அந்தணருக்கு ஏற்றலும், க்ஷத்திரியர்க்கு உலகோம்பலும், வைசியருக்கு போஷணையும், சூத்திரருக்கு ஏவல்செய்தலும், சிறந்த தொழில்களாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விஷயத்தை உல்சன்துரையாற் செய்யப்பட்ட இந்தியர் ஜாதிநூலிலும் காணலாகும்.

Vide India caste by Mr. Wilson Page 253.

" Taking alms belong to the Brahmins, protection (palana) being the duty of the Kshatriyas, supporting (boshana) that of the Vaishyas, and service (shushrusha) that of the Shudras."

இதன் மொழிபெயர்ப்பு.

உல்சன் துரையாற் செய்த ஜாதிநூல். 253 பக்கம்.

தானமேற்றல் அந்தணருக்கும், உலகபாலனம் க்ஷத்திரியருக்கும், போஷணம் வைசியருக்கும், சிஸ்ருஷை சூத்திரருக்கும் உரியதாம்.

ஈண்டுக்கூறிய போஷணை என்பது வைசியருக்கு ஏற்பட்ட ஓதல் வேட்டல் ஈதல் என்னும் வைதிக கருமங்கள் மூன்றனுள் கடைசியாயுள்ள ஈதலில் அடங்கியிருக்கிறது.

வைசியர் அறுதொழில்.

ஓதல்வேட்ட லுபகாரமன்றியும்
வாணிபம்பசுக்காவ லாறுதொழிலெனப்
புகன்றனையாரும் பூவைசியர்தொழிலே.

எனக் கூறியிருத்தலின் பூவைசியராகிய வேளாளருக்கே வைசியபட்டம் சித்தமாம். அங்ஙனங் கூறவேண்டுவதென்னை யெனின்,

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.

எனவும்,

பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யால்.

எனவும், வேதத்துள் கூறப்பட்டிருப்பதை நோக்கி எனக் கொள்க.

உயர்ந்த பொன்னென்பதும் தாழ்ந்த பொன்னென்பதும் மாற்றுரைக்கல்லாலறியலாம். அதுபோலச் சாதியின் உயர்வு தாழ்வுகளை அவரவர் செய்யும் கருமத்தாலறியலாம். கருமமே கட்டளைக்கல்லென்பதற்குப் பிரமாணம்,

பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக் கல்.

என்பதனாலுணர்க.

தாளாண்மை யென்னுந் தகைமைக்கட் டங்கிற்றே
வேளாண்மை யென்னுஞ் செருக்கு.

இதனுண்மை யறிந்துணரா மாக்கள் தத்தம்வாய்வந்த வாறே கூறுவர்; அது சித்தாந்தமன்றாம்.

ஏரெழுபது.

நிறைக்குரியவந்தணர்கள் நெறிபரவமறுவிளங்கத்
தறைக்குரியகாராளர் தமதுவரம்பினிதோங்க
மறைக்குரியபூமனையும் வண்டுளபத்தாமனையும்
பிறைக்குரியநெடுஞ்சடிலப் பெம்மானையும்பணிவாம்.

என, மகா கவியாகிய கம்பர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட ஏரெழுபது என்னும் நூன்முகத்து நிறைக்குரிய அந்தணர்கள் நெறிபரவ என அந்தணரை முதல் வருணத்தாரெனவும், மறு விளங்கவென அரசரை இரண்டாம் வருணத்தாரெனவும், தறைக்குரிய காராளர் தமது வரம்பினிதோங்கவென வேளாளரை மூன்றும் வருணத்தாரெனவும், முறையே வாழ்த்தியருளினர். இதனால் வேளாளர் மூன்றும் வருணத்தாராகிய வைசியரென்பதே தேற்றம்.

வேளாளர் என்பதன் பதப்பொருள் விளக்கம்.

வேளாளர், வேளாண்மையர், வேள்வியாளர், வெள்ளாளர் எனப் பலகாரணத்தால் திரிந்து வழங்கும்.

(1) வேளாளர்.

அவற்றுள், வேளாளர் என்பதற்குப் பொருள்கூறுமிடத்து, வேள் = நன்னிலம், ஆளர் = ஆள்பவர் என்பதாம். எனவே, ஐந்திணையுள் சிறந்தது மருதநிலம், அதனை கிருஷியால் வளப்படுத்தி யாள்பவரென்பதாம்.

வேள் = நன்றி, ஆளர் = ஆள்பவர் எனவே நன்றியாளர்.

வேள் = விருப்பம், ஆளர் = ஆள்பவர் எல்லாரும் தம்மைவிரும்பச் செய்பவர்.

வேள் = ஆண்மகன், ஆளர் = ஆள்பவர் எனவே, இளங்கோக்களாய் அரசாண்டவரும், மன்னர்பின்னரென மந்திரி

பிடதானி சேனாதிபதி தானாதிபதியாயிருந்தவரும், குடியா சுக்காலத்து முதன்மையவராயிருந்தவரும், காணியாளராயி ருந்தவரும், நாட்டாண்மைபெற்றுப் பதினெண்குடிகளையும் வசப்படுத்தியாண்டவரு மிவரென்பதாயிற்று.

வேள் = ஈகை, ஆளர் = ஆள்பவர், எனவே ஈகையாள ராம் கொடையாளர் என்பதுமது.

வேள் = சத்தியம், ஆளர் = ஆள்பவர் எனவே சத்திய வந்தராம்.

"மெய்ம்மையுங் கொடையும் வேளாண்மை யாகும்."

என்பது பிங்கலந்தையிற்காண்க.

விளைவாளர் என்பது வேளாளரென மருவியதென்பாரு முளர்.

(2) வேளாண்மையர்.

வேளாண்மையர் = கிருஷியாதியமுத் தொழிலையுடையார்.

வேள் = அரசரால் விரும்பப்படுந்தன்மையும், ஆண்மை யர் = வீரத்தையுமுடையார், எனவே மந்திரித்தலைமை சேனை த்தலைமை என்னும் ஆண்மைபூண்டொழுகுபவர் என்பதாம்.

வேளாண்மை = உபகாரம். அதைச்செய்பவர் வேளாண் மையர்.

தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

வேள்—கந்தவேளைப்போலும், ஆண்மையர் வீரமுடை யார்.

(3) வேள்வியாளர்.

களத்தில் நெற்கதிரைத் தேவர் அந்தணர் தொழிலாளி முதலியவர்களுக்கு வழங்குவதால் களவேள்வியையும் வேதமோதலாற் பிரமவேள்வியையும், அக்கினிகாரியாதி செய்வதால் தெய்வ வேள்வியையும், சிராத்தாதிசெய்வதால் பிதுர்வேள்வியையும், அதிதி அப்பியாசிகளுக்கு அன்னமிடுதலால் மானுஷவேள்வியையும், ஆக "ஐம்பெரும் வேள்விகளையும்" செய்வதால் வேளாளர்களுக்கு வேள்வியாளரென்றும் பெயராம்.

வேள்வி = அருச்சனை, ஆளர் = செய்பவர். அருச்சனையாதிய சிவபூசைசெய்பவர்.

வேளாண்குடி என்பது,

உயர்நிலைக்காப்பிய வழக்குச்சொன்னடை, சிறப்பு முன்னிலைக் காரணம்பின்னிலை, இடுகுறிச்சாதிக் கூற்றுத் தொடர்நிலை, கருத்துப்பொருட்புறத் துயர்திணைக்காட்சிப், பொருட்பன்மைத் தோற்றத் தன்மொழித்தொகைச் சொற்றொடர் ஆதலின், இதனை வேளாண்மைக்குரிய குடிப்பிறப்பினரென்று விரித்துக்கொள்க.

(4) வெள்ளாளர்.

இது வெள் அம் ஆளர், என்ற மூவகையாலாகிய ஓர் பதமாம். இதில் அம் என்ற இடைகுறைந்து வெள்ளாளரெனத்திரிந்ததாம். இனி, வெள்ளம் ஆளரென்பதில், வெள்ளம் நீரின்பெருக்கினை, ஆளர் கடலிற்செல்லாது மறுத்து வயலிற் செலுத்தி நிலத்தினை வளப்படுத்திப் பயன்கொள்பவரென்றுமாம்.

CHINGLEPUT MANUAL OF 1879. P. 211.

KANIATCHI—KARAR.

Taking the Chola epoch as the very earliest which yields any reliable data. we find the propriety, exlusively consisting of the class of Vellalars. These have now been incorporated with the Sudra caste, but this has been the result of the Brahminical ascendency which belongs to a later period. Originally when they were imported by Adonda Chakravarti Chola to colonize Thondamandalam they formed the highest class. and the name of the Brahmin was unknown Accordingly they enjoyed a monopoly of priveleges as of rank and formed the sole proprietary body. It has been shewn above how they were distributed in little bodies over the country in villages or Townships the lands of which they held and the concerns of which they managed in common. The derivation of the name by which they were designated is from Kani the Tamil for land, and adsi—adchi the root of which is al, owner, lord. This name must have been bestowed consequently long before Mernu or Sanscrit or Brahmins were even known here. In process of Brahmins and a few other tribes were also added to the list of the proprietary share holders who finally though still calling themselves by the original tittle Kaniatchi-karar become known by the Mahomedan name of Mirasdars or holders by right of inheritance.

செங்கல்பட்டுஜில்லா சரித்திரம், (211-பக்கம்).

காணியாட்சிக்காரர்.

நம்புதற்குரிய பூர்வகாலவரையறை சோழர் காலமாகவே கொள்ளவேண்டும். காணி ஆட்சி அக்காலந்தொடங்கி வேளாள வகுப்பினர்க்கே உரியதாகவிருக்கின்றது. இக்காலத்தில் அவர்களைச் சூத்திர வகுப்பிற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் பிற்காலத்து வந்த பிராமணர்களின் தலை

யெடுப்பேயாம். பூர்வத்தில் ஆதொண்டைச் சக்கரவர்த்தி யிவர்களைத் தொண்டைமண்டலத்தில் கொண்டுவந்து குடியேற்றினபோது இவர்கள்தான் சாதியுள் எல்லாஞ் சிறந்தவர்களாக விருந்தார்கள். அக்காலத்தில் பிராமணரென்ற பெயரே தெரியாதிருந்தது. ஆகவே கௌரவத்துக்குரிய சகல சுதந்தரமும் இவ்வேளாளர்களே யனுபவித்துவந்தார்கள். அன்றியும் காணியாட்சி வகுப்பினராகவே யேற்பட்டிருந்தார்கள். இந்நாட்டில் இவர்களைச் சிற்சில வகுப்பாகப் பிரித்ததும், இவர்களிருக்கும் நிலத்தை நகரங்களாகவும் கிராமங்களாகவும் பிரித்ததும், இவர்கள் அந்த நாட்டை நடத்திவந்ததும், மேலே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காணியாட்சி என்பது தமிழில் காணி = நிலம், ஆட்சி = ஆளுதல் எனவே, நிலத்துக்குச் சுதந்தரக்காரர் எசமானர் அல்லது கர்த்தர் என்பது பொருளாம். மனுவின் காலத்துக்கு முன்னே, அல்லது சமஸ்கிருதத்திற்கு முன்னே, அல்லது பிராமணரென்பவர்கள் இவ்விடத்துத் தெரிவதற்குமுன்னே, இந்தப்பெயர் இவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். பிராமணர் காலத்துக்குப்பின்னும் சில சாதியர்களைக் காணியாளர்களின் சாபிதாவில் சேர்க்கப்பட்டது. இவர்கள் பூர்வீக பெயரினால் காணியாளர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டபோதிலும், மகமதியர் காலத்தில் சுதந்தர பாத்தியதைபற்றிவரும் மிராசுதாரர் என்று வழங்கப்பட்டு வருகின்றார்கள்.

TANJORE MANUAL.

Of the xarions sections above enumerated, Soliars & Kondaikattis are considered to be the most ancient. Possibly also the Sola country was the birth place of the Vellars, and the foreign emigrants in other parts of the Tamil country acquired this name from analogy of occupation

1 Vellalars are exclusively the inhabitants of Tamil country.

2. In religious observances they are more strict than the generality of Brahmans.

3. They abstain from both intoxicating liquors and flesh meat. They are remarkably cleanly in their habits.

4. They do not permit the re-marriage of widows or indulge in polygamy.

5. They never worship demon gods or village dieties. If any classes which call themselves vellas follow demonatory it may be presumed they are certainly not true Vellalars. Most of them profess the Siva faith; but some apparently converts to the school of Ramanujachari are follower of Vaishnava set.

The occupations of the generality of the Vellalars is aggriculture in which they excel all other classes; but many are found in the various grades of the Government Service, more especially as Karnams or Village Accountants; some are engaged in trade. They do not however condescend to work of degrading nature. They carry on aggriculture by "Pannayals" or predial laborers.

தஞ்சாவூர்ஜில்லா சரித்திரம்.

மேற்குறித்த அநேக பிரிவுகளுள் சோழியரும் கொண்டைகட்டிகளும் பூர்வமாயுள்ளவர்கள். நம்பத்தக்கதாகவே சோழநாடானது வேளாளர்களுக்கு உற்பத்திஸ்தானமாகவிருக்கிறது. வேறு தமிழ்நாட்டில் குடியேறினவர்களும் இந்நாட்டையே தங்கள் பூர்வத்திலிருந்த இடமாகக் கூறுவதால் மேற்கூறும் கூற்று ஒற்றுமையுள்ளதாக இருக்கின்றது.

1. வேளாளர் முழுதும் தமிழ்நாட்டாரே.

2. சமயானுஷ்டிப்பில் பிராமணர்களைவிட அதிக நெறியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

3. அவர்கள் மது மாமிசங்கள் கொள்ளார்கள்.

4. அவர்கள் விதவாவிவாகமாவது பலதாரவிவாகமாவது செய்வதில்லை.

5. அவர்கள் பிசாசுக்களையாவது, கிராம தேவதைகளையாவது ஆராதிப்பதில்லை. இதில் எந்த வகுப்பாராவது பிசாசுக்களை ஆராதிப்பரென்றால், அவர்கள் உண்மையான வேளாளரல்லராவர். அவர்கள் பெரும்பான்மையும் சிவமதத்தையே கொண்டாடுகிறார்கள். ஆனால் சிலர் விஷ்ணுமதமாகிய இராமாநுஜமதத்தில் புகுகிறார்கள்.

வேளாளர்களின் தொழிலானது சாதாரணத்தில் பயிர்த்தொழிலாம். இத்தொழிலில் மற்றையவர்களைப்பார்க்கிலும் இவர்கள் மிஞ்சியிருப்பார்கள். அநேகர் இராஜாங்க உத்தியோகத்திலிருப்பார்கள். முக்கியமாகக் கிராமக் கணக்காயிருப்பார்கள். இழிவான தொழில்செய்ய உடன்படார்கள். பயிர்த்தொழிலையும் பண்ணையாட்களைக்கொண்டுசெய்வார்கள்.

THE MADURA MANUAL 1868.

Page 32

Of the customs and religion of Vellalars I have not much to say, except that they are reputed to be for the most part strict and self-denying followers of the Saiva faith: and to carefully abstain from eating flesh-meats, and drinking intoxicating liquors. They burn their dead. Early marriages are usual amongst them. Their widows do not re-marry, Polygamy is unknown. And the chastity of their females is jealously guarded.

மதுரை ஜில்லா சரித்திரம்.

வேளாளர்கள் பரம்பரையாய் சைவசமயத்தாராகி, மாமிசம் புசியாமலும், லாகிரியாயுள்ள மதுபானஞ்செய்யாமலும் அவற்றினின்றும், அதிக சாக்கிரதையாக நீங்கி இருக்கிறார்களென்பதில் கீர்த்தி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று கூறுவதேயொழிய அவர்கள் ஒழுக்கத்தையும் மதத்தையும்பற்றி நான் விசேஷங்கூறவேண்டுவதொன்றுமில்லை. இவர்கள் இறந்த பிரேதத்தைத் தகனஞ்செய்கிறார்கள்; பாலியவிவாகஞ் செய்கிறார்கள். அவர்கள் விதவைகளுக்கு மறுமணஞ் செய்வதில்லை. புருஷர்கள் பலதாரங்கள் கொள்வதுமில்லை. பெண்டுகளின் கற்புநிலையை வெகு சாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள்.

கலியில் க்ஷத்திரிய வைசியரில்லை என்பதை மறுத்தல்.

மேற்கூறிய நான்கு வருணத்தில் க்ஷத்திரியரும் வைசியரும் இக்காலத்து இல்லையென ஆரியர்கள் கூறுகிறார்கள். பிரமாண மென்னை எனக் கேட்குமிடத்துப் பரசுராமன் க்ஷத்திரியப் பூண்டை 21 தலைமுறையாகக் கருவறுத்துவிட்டான் என்றும், கிருஷ்ணன் யாதவர்களைக் கருவறுத்தானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதுவன்றியும், பாகவதத்தைக்கொண்டும், இன்னுஞ் சில புராணங்களைக்கொண்டும் நந்தன் என்ற அரசனுக்குப் பின் பூமியில் சகலரும் சூத்திரர்களால் ஆளப்படுவார்களென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள்.

பிருகுவின் பேரனும் ஜமதக்கினியின் குமாரனுமாகிய, பரசுராமர் வில்வித்தையில் மிகவும் பயிற்சியுள்ளவராயிருந்தார். இவர் மகாதேவரிடம் தவத்தினால் பரசு என்னும் ஆயுதத்தைப்பெற்றிருந்தார்.

இங்ஙனமிருக்க, கேகயத்தேசத்தரசனாகிய கிருதவீரிய னுடைய குமாரன் அர்ச்சுனன் தான்செய்த அசுவமேதயாகத்தில், தனது பலவிதமான ஆயுதங்களால் சயிக்கப்பட்ட தேசங்களையும், சப்ததீபங்களையும், மலைகளையும் பிராமணர்களுக்கே தானஞ்செய்தான். ஆனால், பரசுராமரால் இந்த அர்ச்சுனன் பாணங்களெல்லாம் முறியக்கடவதென்று வசிட்டரது சாபம் முன்னரே நேரிட்டிருந்தது. இந்த அர்ச்சுனனுக்குத் தெரியாமலேயே இவனுடைய குமாரர்கள் பரசுராமருடைய பிதாவாகிய ஜமதக்கினிமுனிவன் கன்றுக்குட்டிகளைக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். இதனையறிந்த பரசுராமர் அர்ச்சுனனை எதிர்த்து அவன் பாணங்களையெல்லாம் முறித்தெறிந்தனர். அர்ச்சுனன் பிள்ளைகள் இதற்குப் பிரதியாக ஜமதக்கினியின் தலையைத் துணித்தார்கள். இதைக்கண்ட பரசுராமர் இனியிந்த க்ஷத்திரியப்பூண்டை உலகத்திலில்லாதபடி கருவறுப்பேன் என்று சபதங்கூறி, அர்ச்சுனனையும் அவன் பிள்ளைகள் பேரன்மார் முதலிய சகலரையும் ஒருங்கே கொன்றொழித்தார். பின்பு பரசுராமர் தாம் செய்த கொடுமையினை நினைந்து, வருத்தமுற்றுக் காட்டுக்குப் போய்விட்டார்.

1,000 வருஷம் சென்ற பின்னர், விசுவாமித்திரன் பேரனாகிய பாரவாசு என்பவன் பரசுராமரைக்கண்டு "ஐய! க்ஷத்திரியப் பூண்டுகளையெல்லாம் கருவறுத்துவிட்டேன் என்று பலபேர் முன்பாக வீணான டம்பவார்த்தை கூறிப் போனீரே? க்ஷத்திரிய வமிசத்தில் குழந்தைகளாக இருந்து தப்பிப் பிழைத்திருந்தவர்களெல்லாம் பெரியவர்களாகி வீரமுள்ள அரசர்களாகி உலகமெல்லாம் பரவிவிட்டார்களே! உமது சபதமெங்கே? நீர் எங்கே?" என்று இவ்விதமாகக் கேட்டு, அவனுக்குச் க்ஷாத்திரத்தையுண்டாக்கினான். இதைக் கேட்ட பரசுராமர் மீளவும் அந்த அரசர்களையும் அவர்கள் பிள்ளைகளையும் கொன்றொழித்தார்.

ஆயினும் தாயின் வயிற்றிலுள்ள சில குழந்தைகள் தப்பிப் பிழைத்திருந்து தக்க வயது வந்தபின் அரசர்களாகி

அரசாண்டு வந்தார்கள். இதைக் கண்ட பரசுராமர் மீளவும் அவர்களைக் கொன்றொழித்தார்.

இவ்விதமாக 21-தரம் க்ஷத்திரியப் பூண்டைக் கருவறுத்து அசுவமேதத்தை முடித்து, க்ஷத்திரியராண்டுவந்த பூமியை யாகத்திலுள்ள கசியபருக்குத் தானஞ்செய்தார். அப்போது கசியபர் "இனிப் பிழைத்துள்ள க்ஷத்திரியர்களை நீர் கொல்லலாகாது. இனி நீர் தென்கடற்கரையில் போய்ச் சேரக்கடவது." என்று பரசுராமரை அனுப்பிவிட்டு, தானம் வாங்கிய பூமியைப் பிராமணர்களுக்கு இருப்பிடமாக்கிவிட்டு, தாமுங் காடுபோய்ச் சேர்ந்தார்.

அரசு இல்லாமையால் சூத்திரர்களும், வைசியர்களும், பிராமண ஸ்திரீகளை நாராகிரதஞ்செய்யத் தொடங்கினார்கள். இங்ஙனம் எளியோரை வலியோர் ஒறுக்கவும், ஒவ்வொருவரும் தாந்தாம் ஆர்ச்சித்த பொருளை யனுபவிக்கச் சத்தியில்லாதிருந்து பின்பு தென்னாட்டுக்குச் செல்லத்தொடங்கினார்கள்.

அப்பால் பூமாதேவியானவள் கசியபரிடஞ்சென்று "உலகினைக்காப்பதற்கு அரசு இல்லாமையால் அதிக்கிரம மிஞ்சிவிட்டது. என்றால் இப்பூமிபாரஞ் சுமக்க முடியவில்லை. அதனால் நான் கேகய தேசத்துப் பெண்களினிடமாக அநேக க்ஷத்திரியரைக் காப்பாற்றினேன். அவர்களில் ஒருவரை எனக்குக் காவலனாகக்கொடுக்கவேண்டும்" என்று கேட்டாள். உடனே கசியபரும் அவ்வாறே ஒரு அரசனைத் தெரிந்தெடுத்துப் பட்டங்கட்டி உலகினை நீதிநெறி தவறாது ஆளும்படி யனுக்கிரகித்தருளினார். இதனால் க்ஷத்திரிய வமிசம் கசிபரால் நிலைநிறுத்தப்பட்டதென்பதும், பரசுராமர் சபதம் மாற்றப் பட்டதென்பதும் தெரியவருகின்றன.

இது நிற்க, இராமாயணத்தில், அயோத்திக்கரசனாகிய தசரதச் சக்கரவர்த்தியைப் பரசுராமர் எதிர்த்துக்கொல்ல வருங்காலமெல்லாம், ஒவ்வொரு சமயத்திலும், சக்கரவர்த்தி ஒவ்வொரு கன்னிகையை மணம்புரிந்து கங்கணமவிழ்க்காமல் மாப்பிள்ளைக்கோலமா யிருந்தாரென்றும், அதைக்கண்டு அக்காலத்துக் கொல்வது நீதியன்றெனப் பரசுராமர் திரும்பிப்போய்விட்டாரென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் மேல்,

சீதாபிராட்டியாரைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு, வசிட்டர், தசரதச் சக்கரவர்த்தி, பரத சத்துருக்கனர் இலட்சுமணர் முதலானோருடன் வருகிற, ஸ்ரீராமனைப் பார்த்துப் பரசுராமர் எதிர்த்து, "இராமா! நீ சொத்தை வில்லைவளைத்து உன் தோள்வலியைக்காட்டினாயே, இப்போது என் கையிலிருக்கப்பட்ட வில்லை வளை பார்ப்போம்" என்று சொல்லவே, ஸ்ரீராமர் பரசுராமரிடத்திலிருந்த வில்லை வாங்கி வளைத்து நாண் பூட்டிக் கணைதொடுத்து, "பரசுராமரே! நீர் பிராமணராதலாலும், விசுவாமித்திரருடைய உடன்பிறந்தாளுடைய பேரப்பிள்ளையாதலாலும், உமது உயிரைக்கொல்வது தருமமன்று. ஆயினும், எனது குறியோ தப்பாது; ஆகையால் உமது தாளின் வலியையாயினும், தவத்தால் பெற்ற நற்கதியையாயினும் இரையாகக் கொடுக்கவேண்டும்" என்று கேட்க, அப்போது பரசுராமர் "இராமா! முன்பு நான் பூமியிலுள்ள அரசர்களையெல்லாம் 21 தரங்கொன்று இப்பார் முற்றுங் கசியபருக்குத் தானமாகக் கொடுத்தகாலையில், கசியபர் என்னை நோக்கி, இவ்வகலிடம் எல்லாம் என்னுடையதாயினமையால் இனி நீ என்னுடைய பூமியில் வாசஞ்செய்யப்படாதென வுரைத்தனர். அதற்கு யானும் உடன்பட்டு இனி உமது நிலத்தில் இரவுக்காலங் கழிப்பதில்லை என மகேந்திரப்பொருப்பைச் சார்ந்திருக்கிறேன். என்னுடைய தவத்தை இக்கணையால் கொல்லலாம்" என,

உடனே ஸ்ரீராமன் அவ்வண்ணமே செய்துமுடிக்க, பரசுராமர் கண்ணுற்றுத் தமதிருப்பிடஞ்சேர்ந்தனர்.

இதற்குப் பிரமாணம் கீழ்வருமாறு:—

கூர்மபுராணம், இராமபிரானவதரித்த வத்தியாயம்.

மணவினைமுடிந்தபின்னர் மன்னர்கோன்மைந்தர்சூழப்
பணிவரும்பவளத்தாற்றுச் செங்கோலம்படைப்பைவேலி
துணிகெழுமிதுலைநீங்கி யகநகர்க்கேகுமெல்லைத்
துணிகதிர்ப்பரசுராம னிராமனைநோக்கிச்சொல்வான்.

பாற்றினஞ்சூழலஞ்சூலப் படையினேனளித்தவில்லை
யாற்றல்கொளிறுத்ததென்ன வணிமணிமுறுவல்கோட்டி
யேற்றுதியிந்தவில்லென் றளித்தலுமிமைப்பினேற்றிக்
கூற்றுறழ்பகழிக்கென்கொ லிலக்குநீகூறுகென்றான்.

ஈட்டியதவங்கள்யாவு மெய்துகொன்றிடுதியென்னப்
பூட்டியபகழியொன்றாற் பொன்னகர்ப்புகவுமாற்றி
வாட்டிறலினையரோடு மன்னெடுஞ்சிலையிராமன்
சேட்டிளம்பரிதிதாழு மணிமதிலயோத்திசேர்ந்தான்.

இனி, இரகுராமரின் முன்னோர்களைப் பரசுராமர் ஒழித்தாரென்று சொன்னால், இரகுவமிசத்தில் அரிச்சந்திரன் முதல் இரகுராமர்வரையும் 21 தலைமுறையாகிறது; இவருக்கு முன்னோர்களழிந்துபோயிருந்தால், தசரதச்சக்கரவர்த்தியும் அவருக்கு இராமலட்சுமணாதியர்களும் பிறந்திருக்கமாட்டார்கள். அன்றியும் அவ்விராமர் பரம்பரையிலுதித்த அடியிற்கண்ட அரசர்கள் பலரும் அரசாண்டு வந்திருக்கவுமாட்டார்கள். அவர்கள்,

1 குசன்.
2 அதிதி.
3 நிஷதன்.
4 நபசு.
5 புண்டரீகன்.
6 க்ஷேமதனுவா.
7 தேவானிகன்.
8 அகினகு.
9 குரு.
10 பாரியாத்திரன்.
11 பலன்.
12 சலன்.
13 உற்கன்.
14 வச்சிரநாபன்.
15 சங்கணன்.
16 வியூஷிதாகவன்.
17 விவசுவஹ்னு.
18 இரண்யநாபன்.
19 புஷ்யன்.
20 துருவசந்தி.
21 சுதரிசனன்.
22 அக்கினிவருணன்.
33 சீக்கிரகன்.
24 மரு.
25 பிரசுகர்.
26 சந்தி
27 அமர்ஷன்.
28 சகஸ்வரன்.
29 விசுபவன்.
30 பிரதக்பவன்.
31 போகதிருணன்.
32 உருஷிதன்.
33 வச்சபரீதன்.
34 பிரதிவியோமன்.
35 மநு.
36 திவீகசு.
37 வாக்கினிபதி.
38 சகதேவன்.
39 பிரகதசுவன்.
40 பரதுமன்.
41 பிரதிதசுவன்.
42 சுப்பிரதீகவன்.
43 மேருதேவன்.
44 சுதட்சன்.
45 இரட்சகன்.
46 அந்தரட்சகன்.
47 சுதப்சு.
48 அமித்திரசிது.
49 பிரகத்துவாசி.
50 பேரிகிசு.
51 தனஞ்சயன்
52 இரணஞ்சயன்.
53 கிரஞ்சயன்.
54 சக்கியன்.
55 கத்தாதரன்.
56 பிரசௌளசிது.
57 க்ஷேத்திரகன்.
58 இரணகன்.
59 சுரதன்.
60 சுமித்திரன்.

முதலிய பிறருமாம்.

குருகுல வமிசத்தை விசாரிக்குமளவில், கலியாரம்பம் வரையும், பஞ்சபாண்டவர்களிருந்தாண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப்பின் பரிசித்து ஜனமேஜயன் நரேந்திரன், சாரவகன், விக்கிரமன் முதலானவர்களும் ஆண்டிருக்கிறார்கள் எனத் தெரியவருகின்றது.

கலியுகம் பிறந்தபின்னரும், இரகுகுலத்தரசரும் குருகுலத்தரசரும் ஆண்டுவந்திருக்கிறார்கள். பரசுராமர் இவர்கள் பூண்டைக் கருவறுத்தாரா? சேரன் சோழன் பாண்டிய வமிசத்தார் துலுக்கர் வந்து கைக்கொள்ளுகிறவரையும் ஆண்டிருக்கிறார்களே, இவர்கள் பூண்டைக் கருவறுத்தாரா?

வடதேசத்தில் இக்காலத்தும் அநேக க்ஷத்திரிய வமிசத்தார் இருக்கிறதாகத் தெரியவருகிறது. ஆகையால் க்ஷத்

திரிய வமிசத்தைப் பரசுராமர் முழுதுங் கருவறுத்தாரென்பது பொருந்தாது.

இனி, கிருஷ்ணன் யாதவர்களைக் கருவறுத்தான் அதனாலே வைசியப்பூண்டு ஒழிந்துவிட்டதென்பதை விசாரிக்குமிடத்தில், யாதவர்களை வைசியரென்று ஆரியதிராவிட வேதங்களில் கூறப்படவில்லை. ஆதலால் யாதவர் வைசியரல்லர். ஒருகால், ஆரியர் கூறியபடியே அவரை வைசியரென வைத்துப்பார்த்தாலும் கிருஷ்ணன் சண்டையிற் போர்புரிந்திறந்தவர்கள் போக, அவர்கள் வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளும், கருப்பத்திலிருந்து பின்னிட்டுவெளிபட்ட சிசுக்களும், அளவிறந்த தாயிருக்குமன்றோ? ஆதலினவர்கள் வாழையடிவாழையாகப்பரவி இக்காலத்துமிருக்கிறார்களென்பது வெளிப்படை. ஆதலால் மேற்கூறிய கிழவி கதையினால், வைசியர்கள் மாண்டுபோனார்கள் இக்காலத்து ஒருவருமில்லையென்பது பொருந்தாதாம்.

இது நிற்க, சாதுர் வருணங்களும் சீவசிருட்டியா? ஈசுரசிருட்டியா? என்று கேள்வி நிகழும். அதற்கு விடை வேதங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதால் ஈசுரசிருட்டியென்றே கூறுதமையும். அங்ஙனமாயின், ஈசுரனால் அநாதியில் ஆக்கப்பட்ட சாதுர் வருணங்களுள் 2-சாதிகெட்டு 2-சாதிமாத்திரமிருக்குமா? ஒழிந்தால் 4-ம் ஒழியவேண்டும். 2-கெட்டு 2-இருக்க ஹேதுவில்லை. ஆகையால் கலியில் க்ஷத்திரியவைசியர்களில்லை என்பது அடாதவார்த்தையாம்.

"All this is said with the full admission of the fact that the Brahmanical theory of the total extention of the Kshatriyas and Vaishyas is altogether inadmissible." Vide [Indian caste by Mr. Wilson page 53).

மொழிபெயர்ப்பு.

உல்சன் துரையாற் செய்யப்பட்ட இந்தியர்களின் சாதி நூல் 53-ஆவது பக்கம்.

க்ஷத்திரிய வைசியர்கள் ஒருங்கே ஒழிந்துபோனுர்கள் என்ற அந்தணர்களின் கற்பனையை முழுதும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறுங் கூற்று முற்றுமே நம்பத் தக்கதல்லவாம்.

திராவிட நாட்டில் க்ஷத்திரிய வைசியரில்லை என்பதை மறுத்தல்.

மேற்கூறிய பிரமாணங்களால் கலியில் க்ஷத்திரிய வைசியர்க ளிருக்கிறுர்களென ஒப்புக்கொள்ளுவோமாயினும், அவர்கள் விந்தகிரியின் தென்பாகத்திலுள்ள தமிழ் நாட்டிலில்லையாம். ஏன் என்றுல் இந்நாட்டையாளும் சேர சோழ பாண்டியர்கள், முதலாவது க்ஷத்திரிய குலத்தினரன்றும் 2-ஆவது அவர்களுக்கு வைதிக கர்மமின்றும். 3-ஆவது அவர்கள் பயிரிடுங்குடிகளாயிருந்து அரசரானவர்களாம். இக் காரணம்பற்றி அவர்கள் சூத்திரராம். அவர்க்குப் பின்னவராயுள்ள கிரிஷ்கரும் அங்ஙனமாகவே கொள்ளப்படும் என்கிறுர்கள் ஆதலின், அவற்றை யிங்கு விசாரிப்போமாக.

தமிழரசர்கள் க்ஷத்திரிய குலத்தாரேன்பது.

பெரியபுராணம், அதிபத்தநாயனுர் புராணம்.

மன்னிநீடியசெங்கதி ரவன்வழிமரபின்
ெறுன்மையாமுதற் சோழர்தந்திருக்குலத்துரிமை
பொன்னிநாடெனுங் கற்பகப்பூங்கொடிமலர்போ
லன்மைசான்றது நாகப்பட்டினத்திருநகரம்.

திருவிளையாடற்புராணம்

உக்கிரகுமாரபாண்டியன் திருவவதாரப்படலம்.

மற்றதற்கிசையத்தானு மருமகனுகிவைய
முற்றும்வெண்குடைக்கீழ்வைக முறைசெய்தானுகமூன்று
கொற்றவர்தம்மிற்றிங்கட் கோக்குடிவிழுப்பமெய்தப்
பெற்றதுபோலுமின்னும் பெறுவதோர் குறைவுதீர்ப்பான்.

மேற்கூறிய இரண்டு செய்யுளானும் சோழன் சூரியகுலத்தாசனென்றும், பாண்டியன் சந்திரகுலத்தாசனென்றும், வெளிப்படுகின்றன. அவர்கள் விந்தகிரியின் தென்பாகத்திலே தண்டகனுட்டிலுள்ள க்ஷத்திரியர்களாகவே யிருக்கிறுர்கள். அதனுல் தென்னுட்டிலரசாண்ட சேர சோழ பாண்டியர்கள் க்ஷத்திரியரல்லரென்பது பொருந்தாவுரை யெனமறுக்க.

தமிழ்நாட்டரசர் வைசியர் வைதீக கர்மமுடையார் என்பது.

பின்னும் ஓதலாதி அறுதொழிலும் திராவிட க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்கில்லை. அதனுல் க்ஷத்திரியராகாரெனக் கூறுகிறுர். அங்ஙனமாயின்,

பெரியபுராணம்—கழறிற்றறிவார், புராணம்.

வேதநெறியின்முறைபிறழா மிக்கவொழுக்கந்தலைநின்ற
சாதிநான்குநிலைதழைக்குந் தன்மைத்தாகித்தடமதில்சூழ்
சூதவகுளசரளநிரை துதையுஞ்சோலைவளநகர்தான்
கோதையரசர்மகோதையெனக்குலவுபெயருமுடைத்துலகில்

இச்செய்யுளால் இத்தமிழ் நாட்டிலுள்ள சேர தேசத்தின் ஒழுக்கங் கூறுமிடத்துச் சாதுர் வருணத்தாரும் வேதநெறி தவறுது நடந்துவந்தார்களென்று கூறப்படுகின்றது. அதற்குச் சான்றுகவே, பாண்டிநாட்டரசனுகிய மலயத்துவச பாண்டியன் 100 அசுவமேத யாகஞ்செய்தானென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்குப் பிரமாணம்,

திருவிளையாடற்புராணம்.

தடாதகைப் பிராட்டியார் திரு அவதாரப்படலம்.

கண்ணுதலைமுப்பொழுதும் வந்துபணிகற்றோ
னெண்ணில்பலநாண்மக விலாவறுமையெய்திப்
பண்ணரியதானதருமம் பலவுமாற்றிப்
புண்ணியநிரம்புபரி வேள்விபுரிகுற்றான்.

ஈறின்மறைகூறுமுறை யெண்ணியொருதொண்ணூற்
ருறினொடுமூன்றுமக மாற்றவமரேச
னூறுமகமும்புரியி னென்பதநொடிப்பின்
மாறுமெனமற்றதனை மாற்றியிதுசாற்றும்.

என்பதனு லறிக.

இது இவ்வாறிருக்க இத்தமிழ் நாட்டரசர்களுக்கு. ஓதலாதிய கருமங்கள் இல்லை என ஆரியர் கூறத்துணிந்தது தங்களுக்குத் திராவிடர்கள் சமமாகப்படாதென்னுங் கருத்துப்போலும்.

பயிர்த்தே ழில் செய்ததனுல் அரசராகாரேன்பதின் மறுப்பு.

பின்னும் இவ்வாரியர்களின் அபிப்பிராயப்படி.

History of India by Sinclair.

The most ancient kingdoms were Pandiya and Chola both of which were founded by persons belonging to the aggricultural classes.

இதன் மொழிபெயர்ப்பு

சின்கிளேயர் ஹிந்துஸ்தான சரித்திரம்.

மிகவும் பூர்வீகமாயுள்ள பாண்டிய சோழ இராஜாங்கங்கள் பயிரிடுங் குடிகளால் உண்டாக்கப்பட்டன.

ஆதலால் இத்தமிழ் நாட்டரசர்கள் பயிரிடுங்குடிகளா யிருந்து அரசரானார்கள் என்பதும், அதனால் அவர்கள் க்ஷத் திரிய வமிசத்தார்களன்றென்பதும் ஆரியரின் கருத்தாம். அங்ஙனமானால்,

ஆரியர் என்பவர்யாவர்? அவர் பூர்வத்திலெப்படி யிருந்த வர்களென விறு நிகழுமன்றோ? அதை விசாரிப்போமாக.

Indian Reform-Caste.

The word Aryas probably comes from "Ar" to plough.

மொழி பெயர்ப்பு.

ஆரியர் என்றமொழி "ஆர்" என்னுந்தாதுவி லிருந்து ண்டானதாம். ஆர் = உழுதல். எனவே, ஆரியர் என்பவர் உழவினரென்பது பொருளாம்.

Afterwards it comes to mean noble, nations following aggriculture being more civilized than the wandering races.

நாடோடித் திரிபவர்களைப் பார்க்கிலும் உழவுத்தொழி லினைச் செய்பவர் மிகவும் விவேகிகளாயிருத்தலின், அவர்க ளுக்குப் பின்னர் மேன்மக்கள் எனப் பொருள்கொள்ளப் பட்டது.

The Aryans were a pastoral and aggricultural people.

ஆரியர்கள் ஆனிரை மேய்ப்பவரும் பயிரிடுங்குடிகளு மாயிருந்தார்கள். பின்னர், இந்தியாவில் வந்து பிரம க்ஷத்தி ரிய வைசியரானார்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளும்போது, திரா விட நாட்டிலுள்ள அப்பயிரிடுங்குடிகள் ஏன் க்ஷத்திரிய வைசியராகக்கூடாது? ஆதலால் இது பொருந்தாவுரை என மறுக்க.

பின்னும் திருவிளையாடற் புராணத்தில், இவ்வுலகம் கடல் கொள்ளப்பட்டகாலத்தில் சோமசூரியாக்கினி என்னு மூச்சுடர்களினின்றும் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களும் உண்டாக்கப்பட்டார்களென்று கூறப்படுகின்றது. அஃது புராண கற்பனையெனின்? இது சாமானியர்களால் கூறப்பட்டதன்று. பதினெண்புராணங்களில் ஒன்றாகிய ஸ்காந்தபுராணம் ௬ச சங்கிதை ஆலாஸ்யமான்மியமென்னும் கிரந்தத்தில் ஆசாரியரிற் சிறந்துள்ள சூதமுனிவராலேயே கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாரியாசாரியரின் வாக்கியம் பொய்யென்றால், ஆரியர்களால் ஆக்கப்பட்ட நூல் முழுதும் பொய்யென்றே யொழிக்க. அவற்றை யுண்மையெனக்கொள்ளின், தமிழ்நாட்டரசர்கள் க்ஷத்திரியரென்றே கொள்க. இப்பிரமாணங்களாலே, தமிழ் நாட்டுள்ள வேளாளரும் வைசியரெனக்கொள்க. பின்னும் அவ்வேளாளர் வைதிக கிரியையுடையாரென்பதை வேளாளரது தொழில்விளக்கமென்னும் அத்தியாயத்திற் கண்டுதெளிக.

சூத்திரர்.

ஆதிகாலத்தில் ஏற்பட்ட சாதிகள் நான்கேயாம். ஐந்தாவதில்லை என மநுவால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அவர்களுள் முதன் மூவருக்கும் முறையே அவ்வாறு தொழில்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நான்காவது ஆன சூத்திரனுக்கு இன்னதொழில் என்று ஏற்படவில்லை. ஆயினும் முதன் மூவருக்கும் பணிசெய்வதெனப் பொதுவகையாற் கூறப்பட்டிருக்கின்றதன்றி, இதுதான் தொழிலென வரையறுக்கப் படாமையின் எசமான் ஏவின வேலை எல்லாஞ்செய்ய வேண்டுமெனப் பொருளாயிற்று.

ஆகவே அச்சூத்திரர் செய்யற்பாலனவாகிய தொழில் பலப்படவிரிந்துகிடந்தமையின், அவை எல்லாம்ஏககாலத்தில் ஒருங்கே ஒருவரால் செய்து முடித்தற்குக் கூடாதிருந்தன.

ஆதலால் ஒவ்வொரு தொழிலையுந் தனித்தனியேசெய்து முடிப்பதற்கு அச்சூத்திரர், வண்ணார், அம்பட்டர், குயவர் முதலிய பற்பல சாதியராகப் பிரிந்தனர்.

இவர்கள் பூர்வத்தில் ஏற்பட்டபடி ஓரேவகையான சூத்திர சாதியராக இருந்தபோதிலும்,

பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யால்.

என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி அவரவர்கள் செய்தொழில் வேற்றுமையால், சிலர் மேலானவராகவும் சிலர் கீழானவராகவும் மதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இவை நிற்க, அக்காலத்தில் மேற்குலத்தார், கீழ்க்குலத்தார் பெண்ணை விவாகஞ்செய்யலாமென விதியேற்பட்டிருந்தது. அதனால் நான்குவருணத்துள்ளும் ஒருவர்க்கொருவர் விவாக சம்பந்தத்தினாலோ, களவுப்புணர்ச்சியாலோ உண்டானவர்கள், அநுலோமர், பிரதிலோமர், அந்தராளர், விராத்தியர் எனப் பலசாதியர்களாகப் பிரிந்தார்களென்று மிருதிகளிலும் புராணங்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அங்ஙனமுண்டாகிய சாதிகள் கணக்கிடத் தொடங்கின் நூற்றிற்கு மேற்படவிரிந்து கிடக்கின்றன.

அவைகளை யீண்டெடுத்துக்கூறின் ஒவ்வொருவருக்கும் மனவருத்தத்தை யுண்டாக்குவதாக முடியும். அவற்றை ஒருவரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதாகவுமில்லை. ஒவ்வொருவன் ஜாதியை விசாரிக்கப்புகின், நான் அநுலோபஜாதியன், நான் பிரதிலோமன், நான் மிசிரமஜாதியாருக்கு உற்பத்தியானவனென ஒருவனும் கூறான். நூல்களிலுள்ளபடி எடுத்துக் கூறினும், ஒருவனும் ஒப்புக்கொள்ளான். ஆகையால் அவற்றை விரித்தோதுவதில் பயனில்லையாம்.

இவை நிற்க, பிற்காலத்தில் கோமாமிசம் புசிப்பவர் பஞ்சமசாதியரென ஏற்படுத்தப்பட்டனர். இவர்களுள்ளும் பறையன், பள்ளன், வெட்டியான் என உட்பிரிவுகளுண்டாயிருக்கின்றன.

பூர்மா ஏற்பட்ட சாதி நான்கனுள், வேதமோதுபவன் அந்தணன் என்றும், உலகாள்பவன் க்ஷத்திரியன் என்றும் வெளிப்படையாகத் தெரியவருகின்றன. எஞ்சியவர் குடிகளாயிருத்தலின் அவர்களுள் வைசியரின்னாரென்றும் சூத்திரரின்னாரென்றும் வெளிப்பட விளங்கவில்லையே எனின், நாயனார் குறளில்.

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.

என்னுங் குறளால் கிருஷித்தொழிலினராகிய வேளாளரே வைசியரென்றும், தொழுதுண்டு வாழ்பவர் சூத்திரரென்றும் விளக்கியருளினர்.

பின்னும் இச்சூத்திராரவாரின்னாரென்று புலப்படுத்தும்படி மண்டல புருடனார் தமது சூடாமணி நிகண்டில்

இந்தமுக்குலத்துளார்க்கே யேவல்பூண்டொழுகுகின்ற
வெந்திறலாளர்தாமே விதித்தசூத்திரரென்றுகும்

எனச் சுருங்கக்கூறி விளங்கவைத்தனர்.

தொழிலாளிகளுள் இன்னாரின்னார் இன்னவேலை செய்கிறதென்று பூர்வகாலத் தரசர்களால் விதிக்கப்பட்டு இக்காலத்தும் நடந்துவருகின்றது. அவர்களுள்,

ஆடைவெளுக்க	...	வண்ணான்.
க்ஷவரம்செய்ய	...	அம்மட்டன்.
மட்பாத்திரஞ்செய்ய	...	குயவன்.

கலப்பையாதி மரவேலை செய்ய	...	தச்சன்.*
கொழுவாதி இரும்புவேலை செய்ய	....	கொல்லன்.
வெண்கலப் பாத்திரஞ் செய்ய	....	கன்னான்.
கருங்கல் வேலைசெய்ய	....	கல் தச்சன்.
பணிசெய்ய	....	தட்டான்.
மாடுமேய்க்க, பால்கறக்க	....	இடையன்.
எண்ணெய்யாட்ட	....	செக்கான்.
ஆடைநெய்ய	....	சேணியன்.†
ஆடைவெளுக்க	...	பாணன்.
நெல் சுமக்க	...	எருத்து வாணியன்.
குயிலுவத்தொழிலாகிய தோற்கருவியடித்தற்கும், துளைக் கருவியூதற்கும்	...	தேவதாசிமக்கள்.
வேட்டையாட	...	வேடுவன்.
தோல்வினைசெய்ய	....	சக்கிலியன்.

என இவைபோன்ற பற்பல தொழிலாளிகள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றனர்.

இனி, இச்சூத்திரர்களின் பாகுபாடுகளும், உயர்வு தாழ்வுகளும், அவரவர்களின் தரத்திற்குத் தக்கபடி நிகண்டுகளில் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன ; ஆங்குணர்க. மேற்கூறியவற்றால் ஆதியில் ஒரு குடும்பமாயிருந்த சூத்திரர் வகுப்பினரே பிற்காலத்தில் பலகுடும்பமாகப் பரவிப் பல தொழில்புரிந்து பல சாதியர்களானார்களென்பது வெளியாகின்றது.

பின்னும் சூத்திரர்களைப்பற்றிய விஷயங்களெல்லாம் ஆரியகாண்டம் வருணோற்பத்தி 168-ஆவது பக்கத்திலும், திராவிடகாண்டம் வருணவிளக்கம் 278-ஆவது பக்கத்திலும் விரித்துரைக்கப்பட்டன ; ஆங்கறிந்துணர்க.

---

* கம்மாளர் ஐவர். கர்மாளர்—(கர்மம-தொழில்) தொழிளாளிகள்.

† சேணியர்.—1. பட்டுநூல்காரர், 2. சாலியார். 3. கைக்கோளர். 4. சேணியர். 5. சேடர்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

வேளாளருற்பவ விளக்கம்.

வேளாளர் கங்கையிடத்துதித்தாரெனல்.

இமயமலையின்கண் தவம்புரிந்திருந்த பர்வதராஜ குமாரியான உமாதேவியாரைச் சிவபெருமான் திருமணம்புரிந்து கைலயங்கிரியில் வந்தெழுந்தருளியிருந்தனர். அக்காலத்தில், உமாதேவியார் தாம் இமயமலையில் தோழிகளோடும் விளையாடினதுபோலக் கைலயங்கிரியில் வந்தகாலத்துங் கமலினி அநிந்திதை முதலிய சேடியர்களோடு நீர் விளையாடல் முதலிய மகளிர் விளையாடல் புரிந்துவருங்காலத்தில், ஒருநாள் சிவபெருமானுடன் தனித்திருந்தபோது அவரை நோக்கி ஆகாயத்தில் பிரகாசித்து உலகினில் ஒளியை விளக்கும் சூரிய சந்திரர்கள் யாவரென்று வினவுதலும், சுவாமிகள், அவர்களிருவரும் நமதிருகண்களே எனக்கூறினர். அங்ஙனமாயின் தங்கள் கண்களை மூடின் உலகமெல்லாமிருளடைந்துவிடுமோ வெனலும், சுவாமிகள் ஆம் என்றார். அங்ஙனமாயின் பார்ப்போமென்று பார்வதிதெவியார் ஏனைய விளையாடல்களிலொன்றாக நினைத்துச் சுவாமிகளின் கண்களைத்தமது திருகரத்தாற் பொத்தினர். உடனே உலகமெல்லாம் இருளடைந்தது. பிரம விஷ்ணுவாதி தேவர்களும் இருடியர்களும் பதினெண்கணங்களும் உலகிலுள்ள நால்வகையோனி எழுவகைத் தோற்றமாகிய எண்பத்துநான்குலட்ச சீவராசிகளும் கண்ணொளியிழந்திருந்தார்கள். பின்னர் இவர்கள் தத்தம் தொழிலை நடத்தமுடியாமல் சிவபெருமானைக்குறித்துத் தியானித்து வருந்தினர்கள். உடனே சிவபெருமான் சகலசீவதயாபரரானதால் அவர்கள் வந்தனைக்கிரக்கமுற்றவராய்த் தமது நெற்றிக்கண்ணினைத் திறந்தார். கோடிசூரிய ருதயமானாற்போலப் பிரகாசமுண்டாயிற்று. இதைக்கண்ட உமாதேவியார் பயந்து சிவபெருமான் கண்களில் பொதிந்துள்ள

தமது இருகரங்களையும் எடுத்தருளினார். தேவியாரது சீதள மான கராம்புயங்களில் சுவாமிகளது கண்களின் வெப்பம் தாக்கியமாத்திரத்தில் சலசலவென்று வியர்வையுண்டாகிப் பிரளயகாலத்தைப்போலும் பிரவாகமாகக் கங்கை ஆரவாரித் தெழுந்தது. அக்கங்கையிடத்துச் சிவபிரான் திருவருளால் வேளாளர்கள் தோன்றி உமாதேவியையும் சிவபெருமானையும் சூழ்ந்திருந்தார்கள். (கங்கை என்பதற்கு, கம்+கை என இரண்டுபதங்களாகப் பிரித்து, அவற்றுள், கை-உமாதேவி யார் கையினிடத்துண்டாகிய, கம் - சல மெனப்பொருள் கொள்க). அப்பால் அந்தக்கங்கைப் பிரவாகமானது உலகினை யழிக்குமென்றஞ்சி, மனிதரும் தேவரும் சிவபெருமானிடத் து எம்மைக் காத்தருளவேண்டுமென்றிரந்தார்கள். பக்த வத்ஸலனான எம்மான் அவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அக் கங்கையைத் திருக்கரங்களா லெடுத்துத் தமது சடாமகுடத் தில் தரித்தனர். வேளாளர் கங்கையினிடத் துதித்தமையால், கங்கை புத்திரரென்று பெயர்பெற்றனர். பின்வருஞ் செய் யுட்களிற் காண்க.

கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் அருளிச்செய்த

ஏரெழுபது.

கங்கைபெறுங்காராளர் கருவியெழுபதுமுரைக்க
வங்கைபெறும்வளைத்தழும்பு முலைத்தழும்புமணியமலை
மங்கைபெறுந்திருவுருவாய் வந்துறைத்தார்தமைவலஞ்செய்
கங்கைபெறுந்தடவிகடக் களிற்றினைக்கழல்பணிவாம்.

சேக்கிழார் சுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ்.

மூரியுமலரும்பொருவுதிருமேனியுமையம்மை மூவுலகு யத்தழுவுபு, மூரிப்புனற்கங்கை யெம்பிரான்றிருமேனி முற் றுங்குழைத்தனான்றி, லரியும்வகையறமெலாம்பொலிய வி ருநாழிநெலளந்தப்பிரான்கொடுக்க, வளையமாதேவியேற்றேற் றகையுயிர்த்த மகளாலுயிர்த்தோர்களேகன், னெறியுநலனும்

பெருகவுளரெவல் குமித்தவர்கைநீட்டடப்பலரிந்துவாங்கி, நீ டுங்கொழுக்கொடுதம் மனையுதவியான ஸிரிமப்பெருக்குகு டிபுட், செறியுமொருகுடியாய சேவையர்குலாதிபன் சிறுதே ருருட்டியருளே, சிறுகோலெடுத்தரசு செங்கோனிறுத்தி னேன் சிறுதேருருட்டியருளே.

இதை இன்னும்,

"பரப்புநீர்க்காவிரிப் பாவைதன்புதல்வர்."

என்ற சிலப்பதிகாரம் நாடுகாண்கதையினுங் காண்க.

கணபதியும், கந்தரும் கங்காபுத்திரர்களாம்.

முதலாவது நிகண்டு.

அங்குசபாசமேந்தி யம்பிகைதநயன் முன்னோன்
ஐங்கரன்மூத்தோ னொற்றையணிமருப்பின்னோரம்பன்
கங்கைபெற்றோன் முக்கண்ணன் கணபதி யீசன் மைந்தன்
வெங்கயமுகனேயாகுவாகனன் விநாயகன்பேர்.

முருகன்வேள்சாமியாறுமுகன் குகன்குழகன்மாயோன்
மருகன்சேய்கார்த்திகேயன் வரைபகவெறிந்தோன்செட்டி
யான்மகன்கங்கைமைந்தன் ஆண்டலைக்கொடியுயர்த்தோன்
சரவணபவன்கடம்பன் முருகன் செற்றோனுசான்.

இதனுல் கந்தன் கணபதி இருவரும் கங்கையார் திருமக்க ளென்றும், வேளாளர் கங்கையார் வரமக்களென்றும் உணர்க.

இது நிற்க, அம்மையார் எழுந்து சிவபெருமானை வணங்கி இவ்வுலகுயிர்கள் துன்பமடையும்படி சுவாமிகளு டைய திருக்கண்களைப் பொத்திய பாவம் எவ்வாறகலுமென வினவுதலும், சுவாமிகள் அம்மையாரை நோக்கி நீ பூலோகத் திற்போய்த் தவஞ்செய்வாயாக வென்முர்; அதற்கு உமாதே வியார் பூலோகத்தில் தவஞ்செய்வதற்குச் சிறந்துள்ள தல

மேது? கிருபை கூர்ந்தருளுமென்ன, அதற்குச் சிவபெருமான் பூலோகத்தில் அயோத்தி மதுரை மாயை காசி காஞ்சி அவந்தி துவாரகை ஆகிய இவ்வேழும் முத்திநகரங்களென்று சொல்லப்படும். அவற்றுள்ளும் சிறந்துள்ளது காஞ்சிநகரம், அவ்விடத்திற்சென்று தவம்புரியின் உனது பாவம் நீங்கும், நாம் அங்கேவந்து கருணைசெய்வோமென்றார். ஈங்கு முத்திநகர் எழினுள் காஞ்சிநகர் சிறந்ததென்பதற்குப் பிரமாணமென்னை எனின்,

அருணாசலப்புராணம்.

ஈசனுமங்குரைத்தருள்வா னுனைவினைவந்தணுகாதே
யெனினும்யார்க்கு, மாசகலும்படிக்கரியதவம்புரிய விரும்பி
னையேன்மதுரை*மாயை, காசி†யவந்துதிவாரையயோத்தியி
னுஞ் சிறப்புடையகாஞ்சிமேவிப், பூசைபுரிந்தரியதவம் புரி
யென்றான் விடைகொண்டாள்புகழ்ந்துபோற்றி.

என்றசெய்யுளாற் காண்க.

இதைக்கேட்ட உமாதேவியார் பின்னுஞ் சிவபெருமானை நோக்கி "நான் சீவராசிகளுக்கு ஹிம்சையையுண்டாக்கினவளாயிருத்தலின், இப்போது அச்சீவராசிகளுக்கு இதமுண்டாகும்படி அறம்வளர்க்க வேண்டுமென விரும்புகிறேன்; அதற்கு என்ன உபகரணங்கள் வேண்டுமோ அதனை எனக்கருளவேண்டும்" என்றார்; அதைக்கேட்டுச் சிவபெருமானும் அம்மையாருக்கு இருநாழிநெல்லளித்து இதைப் பூலோகத்தில் கொண்டுபோய் உழவுதொழிலாற்பெருக்கி அறம்வளர்ப்பாயெனக் கிருபைசெய்தார். அதைப்பெற்றுக் கொண்டு உமாதேவியார் கைலயங்கிரியைவிட்டுப் பூலோகத்திற்குச் செல்லப்புறப்பட்டார்.

---

* மாயை—அரித்துவாரம். † அவந்தி—உஞ்சை.

அக்காலத்து, கமலினி அநிந்திதை முதலிய சேடியர்களும் சப்தகன்னியர்களும் கந்தன் கணேசன் காராளர் முதலானவர்களும் அம்மையாரோடு சூழப் புறப்பட்டார்கள். உமாதேவியார் முத்துச் சிவிகையின்மீது ஆரோகணித்தார். அப்போது விஜய லட்சுமி குடைபிடித்தாள், சரசுவதி அடைப்பைதாங்கி வந்தாள், கமலினி அநிந்திதை இருபுறத்தினின்று சாமரை வீசிவந்தார்கள். இவ்விதமாகக் கங்கை சூழ்ந்துள்ள நாட்டை வந்தடைந்தமாத்திரத்தில், காராளரிற் சிலரை நோக்கி, நீங்களிங்கிருந்து வேதமோதல், வேள்வி செய்தல், ஈதல் கிருஷிவாணிகம் ஆனிரைகாத்தலாகிய அறு தொழில்களைச்செய்து அறங்களை வளர்ப்பீரென்று, சிவபெருமான்றந்த நெல்லிற் சிறிதை உமாதேவியார் கொடுத்தருளினர்.

இறந்தவுயிர்கள் மீளவும் பிறவாதிருக்கும்படி சிவமே திருவுருக்கொண்டெழுந்த தலமாகிய காசி நகரையடைந்து, ஆங்கு விசுவேசுரரைப் பூசித்து, அந்நாட்டில் அநேக நாளாக மழையின்றி க்ஷாமம்டைந்திருப்பதொழிந்து மழை பெய்யவும், அத்தலத்திலுள்ளோர் பிழைக்கவும்செய்து, காசிராஜனுக்கு விடையளித்து, உமாதேவியார் தொண்டைமண்டலம் வந்து சேர்ந்து, அத்தொண்டைநாட்டின் நடுநாயகமாயுள்ள காஞ்சிபுரத்துக்கெழுந்தருளி, ஏகம்ப வாணரைக்குறித்துத் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினர்.

அக்காலத்துத் தம்முடன் கைலையிலிருந்துவந்த காராளரை நோக்கிப் பிள்ளைகளே! வாருங்கள்; நீங்கள் இளங்கோக்கள், மன்னர் பின்னர், வேளாளர் முதலிய பேர்கள் பூண்டு, உங்களைப் பலரும் போற்றும்படி இக்காஞ்சி மண்டலத்திலிருந்து, வேதமோதல் வேள்விசெய்தல் ஈதல் கிருஷி வாணிகம் ஆனிரைகாத்தலாகிய அறுதொழிலும் பின்னிடாதியற்றுதிர், சிவபெருமான் தந்தருளிய உணவின் மூலத்தை உமக்குத் தந்தோம்; இவற்றை உழவாற் பெருக்கி 32-அறங்

களையும் வளர்ப்பீராகவென்று கட்டளையிட்டருளினர். இதற்குப்பிரமாணம் பின்வரும் செய்யுட்களிற் காண்க.

புராணசாரத்திரட்டு.

அழகின்மேம்படுமாரனை வென்றருளமலன்
குழவிவெண்மதிதவழ்திருக் கயிலையங்குன்றின்
மழலைமென்மொழியுமையவ ளொடுமனமகிழ்ந்து
பழகுமேல்வையினிகழ்ந்ததொன் றுளத்தைப்பகர்வாம்

நாயகன்றிருமலர்முக நோக்குபுநங்கை
சேயசெஞ்சுடர்வெண்சுடர் விரித்துவான்றிகழ்ந்து
மேயஞாயிறுமதியமும் யாரெனவினவ
வேயநம்மிருகண்களா மென்றனனிறைவன்

அனையநல்லுரைகேட்டரு ளம்பிகையங்கண்
வினையமுன்னியீதறிவமென் றன்புமீக்கொண்டு
நினையுமோர்விளையாட்டென வுவகையினிமலன்
றனையுமின்னருள்விழிகளைப் புதைத்தனடுணிந்து

ஆயகாலையிலிந்திரன் பிரமன்மாலாதி
யேயவோரிருசுடர்களுந் தமதொளியிழப்ப
மாயமென்னென மற்றுளவுயிர்களுமயங்கப்
பாயகாரிருள்பொதிந்ததா லுலகெலாம்படர்ந்து

நெருங்குகாரிருட்செறிவினுற் றங்தொழினீங்கி
யொருங்குமான்முதலோர்குழீஇ யவ்விடரொழிப்பான்
மருங்குவந்துநம்மானெதிர் காவெனவணங்க
முருங்குசெந்தழல்விழியினை நுதலினின்முகைத்தான்

கோடிசூரியருதித்தெனப் பேரொளிகுலாவ
வோடியேகினவிருளொடு வானவருறுகண்
ணுடியானவையுங்கண்டுள நடுங்கியநங்கை
யீடிலெம்பிரான்விழியைவிட் டெடுத்தனளிருகை

எடுத்தவம்பிகையிருகைமா மலரினின்றெம்மான்
மடுத்தகண்களின்வெம்மைதாக் குறும்வியர்வையினு
லடுத்ததாஞ்சலசலவெனு மொலியொடுமடங்காத்
தொடுத்தவெண்டிரைமாநதி யொன்றுதோன்றியதால்

அந்தமாநதியின்பெயர் கங்கையாமப்பேர்
வந்தகாரணம்புனலெனுங் கங்கையின்மங்கை
தந்ததாலெனப்புகலுவர் கற்றுணர்சான்றோ
ரிந்தமர்ந்தசெஞ்சடைமுடி யிறைவனவ்வேலை

மையுலாம்விழியுமையறம் வளர்த்திடவருநா
ணையுமாறின்றியுலகுயிர் பசிப்பிணிநண்ணு
துய்யுமாறுதன்றிருவுளத் தெண்ணியாங்குவந்து
பெய்யுமின்னருள்சுரந்து வேளாளராய்ப்பிறங்கும்

மைந்தர்பற்பலருதித்திடக் கங்கையைமகிழ்ந்து
சிந்தையன்பொடுநோக்கலுங் கங்கையாந்தெரிவை
யந்தவெல்லையிற்பெற்றன ளுலகெலாமாக்கு
மெந்தையெம்பிராற்கரியதோ விதுசெயலெளிதே.

வேறு

இன்னணமைந்தர்தம்மை யீன்றருள்கங்கையாங்க
ணென்னருநடுங்கவேகத் தெழுந்தெங்கும்பரவமாலு
மன்னவூர்தியுமேனேரு மானடியடைந்தாராகி
முன்னர்நின்றிறைஞ்சியேத்தி முறைமுறைமொழிபலுற்றார்

ஐயவிக்கங்கைவேக மாற்றிலேமடக்காவிட்டால்
வையகத்தேவருய்வார் மற்றெமைக்கடைக்கணித்தே
யொய்யெனக்காத்தியென்ன வொலிகெழுகங்கைதன்னைச்
செய்யவார்சடையுள்வைகத் தரித்தனன்சிவபிரானும்

தனைமப்பெறுந் தாயாங்கங்கை தனைத்தலைதரித்தார்தம்மை
யமைப்பருந்தோளியாகு மம்பிகைதன்னையாங்கட்
கமைப்பெருந்திறல்வேளாளர் கைதொழுஉக்களிப்புமீக்கொ
டெமைப்புரந்தருளுகென்ன வேத்தினரிருந்தா ரிப்பால் [ண்

பலவுயிர்க் கொருதாயாகும் பார்பதி பரமன்பாத
மலரினை வணங்கிநின்று வள்ளலுன் மலர்க்கண்பொத்தி
யுலகுயிர்க் கிடையூறுற்று மொருதல நேகற்கொத்த
நலமெதைப் புரிவதென்று வினவலு நவிலுநம்மான்

ஏதமில்லையயின்ற விளம்பரங்கிளி நீயேகிப்
பூதலந் தன்னின்முத்தி பொருந்துறு காசியாதி
யோதலாந்தலமோரேழுண் டவைகளு ளுயர்ந்தகாஞ்சி
மாதலந் தன்னிற்சென்று மாதவ மியற்றவேண்டும்

ஆயிடைநம்மைப்பூசை யாற்றுக வாங்கனெய்தி
மீயுயர்கருணைசெய்ய மேவுவம் விடுக்கும்பாவம்
நீயினிக்கொள்கவென்ன நின்பிரிவாற்றே னிசொல்
வாயுரைமறுப்பநன்று லென்றுமை மறித்துங்கூறும்

உயிர்க்கெலா முயிராய்நின்ற வுன்விழி புதைத்தலான்மற்
றுயிர்க்கெலா மிதஞ்செய்தே னுவகைக்கூரவந்த
வுயிர்க்கெலா மிதஞ்செய்வானல் லுபாரமுளுற்றவேண்டு
முயிர்க்கெலாந் தந்தையாநீ புதவிசெய் தருளுகென்றாள்

என்றலுங் கருணைவைப்பா மிறையவ ளிலங்கிழாய்நீ
நன்றது புரிகவென்று நயந்திரு நாழிநெல்லை
யன்னவட் கருளியிந்நெல்லவனியிற் கொடுபோயாங்கட்
குன்றலி லுயவாலாக்கங் கொளவொன்று கோடியாக்கி

அன்புமிக் கொள்ளவென்னுன் கரங்களும்வளர்ப்பாயென்று
புன்புலி யுரிவைபோர்த்த பூரணன் கருணைபூப்ப
மன்புலி யடைதற்கம்மை யெழுதலும் வளங்கூர்கங்கை
தன்புதல்வர்களு மேனைக்கணங்களுந் தழுவிச் சூழ்ந்தார்

வேறு.

அருகினின்றுவிசையமகள்குடைபிடிப்பச் சயமகள்பொன் னடைப்பைதாங்கத், திருவமையுமகிழ்ந்திதையுங்கமலினியும ணிக்கவரிசெங்கையேந்தி, மருவியிருபுடையிரட்டபாமணிப் பொற்சிவிகையினைமங்கையூர்ந்து, பொருவிலறம்வளர்ப்பதற் குப்புனன்மலிகங்காநதியின்புறத்துச்சார்ந்தாள்.

அந்நதியின்புனன்மூழ்கிக் கணங்களொடும்விசுவேசரம ருங்கோயிற், சந்நிதியையடைந்திறைஞ்சி மருங்கினின்ற காராளர் தமிற்சில்லோரை, யிந்நதியின்பாங்கிருந்தானிரைகாத் துழவோடுவாணிசமுஞ்செய்தே, யெந்நலமும்பெறுவிரெனவி றைதருநெற்சிறப்புதவர்கட்கீந்தாளன்றே.

ஆங்கவர்களெம்மிறைவி யருட்பணிகொண்டுழுதொழி லேயாதியாற்றிப், பாங்கமையுமறையோதல்வேள்வி செயலீ தலுறப் பயில்வதானார், தேங்கமழ்பூங் குழலுமையுமழை வளத்தாலந்நாடுசெழிக்கச்செய்வித், தோங்கறமெண்ணான் கும்வளர்த்துயிரெலாம்புரந்துசின்னாளுறைந்தாளிப்பால்.

கங்கைநாடாண்டுவரு மரசனறம் வளர்த்தருளுங் கௌ ரியென்னு, மங்கைநாயகிகருணைத்திறம்வியந்துவந்தெதிரே மலர்ப்பொற்பாதந், செங்கைகூப்புபுநின்றுதிருவருள்பெற் றேகவிடைசெலுத்திப்பின்ன, ரங்கண்வேளாளரொடுகணம் பரவத்தொண்டைநாடடைந்தாளன்றே.

அந்நாட்டுளநகர்க்குமேனைய நாட்டுளநகர்க்குமணியென் றோதுஞ், செந்தமிழ்மாமறைமுழங்குங்காஞ்சி நகர்புகுந்து தவஞ்செய்யவெண்ணி, வந்தருளம்பிகைதனைச்சூழ்வேளாளர் தம்மைமுகமலர்ந்துநோக்கி, யெந்தமரும்பிள்ளைநீரிளங்கோக் கண் மன்னர்பின்னரெனலாய்வைகி,

உமக்குரியதொழிலாறுமியற்றுகெனக் கருணைபுரிந்து யர்வொப்பில்லா, னெமக்குதவுசாலியினைக்கொண்மினெனக் கொடுத்தனளாலெம்பிராட்டி, நமைக்குமராப்பெறற்குநாஞ் செய்தவ மென்னையெனநயந்தன்னோருந், தமக்கினியவறம் புரிந்தாரீதுநிற்க வம்மைதவஞ்சாற்றலுற்றும்.

32. அறங்களாவன.

நேரிசையாசிரியப்பா.

1 ஆதுலர்க்கடையச் சாலையமைத்தலும்
2 ஓதுநர்க்கருங்கலை யோதுவித்தோதுநர்க்
குறுசுவையூணுடை முதலியவுதவலும்
3 அறுசமயத்தோர்க் கன்னமளித்தலும்
4 பசுவுக்குணவிட்டுப் பாதுகாத்தலும்
5 சிசுவுக்குப்பால் தெளிமருந்துதவலுஞ்
6 சிறைபட்டோர்க்குத் தினவூணளித்தலும்
7 அறச்சோறிரப்போர்க் களித்துக்கொடுத்தலும்
8 விளைபயனனைத்தையும் விழைந்துணக்கொடுத்தலுங்
9 களைகணற்றோரைக் காத்தினிதோம்பலும்
10 ஆதரவற்ற பிள்ளைகட்கருத்தித்
தீதறவளர்த்துச் சிறப்புறவுய்த்தலும்
11 அநாதியாயுயி ரகன்றகளேபரந்
தனதெனவெடுத்துத் தகனஞ்செய்தலும்
12 ஏழைமைமணத்துநல் வியங்கலிப்பித்தலுங்
13 கோழுடைபாகுசுண் ணத்தொடுகொடுத்தலும்
14 பிணிப்பட்டோர்க்குப் பெறலருமருந்து
தணிப்பிலன்பொடு தந்திரட்சித்தலும்
15 வலியற்றோர்க்கு மாசுடைத்தூசினை
யொளித்துக்கொடுக்க வண்ணானுதவலுந்
16 தலைமயிர்கழிக்கத் தருபொருளிலர்க்கு
விலைதந்தேமயிர் வினைஞனையுதவலும்
17 முன்னுறமுகந்தெரி கண்ணாடிகொடுத்தலுங்
18 கன்னியர்காதணி யோலைகொடுத்தலுங்
19 கண்ணோயகற்றுங் கண்மருந்துதவலும்
20 எண்ணெய்பெண்ணுக்குத் தலைக்கிடவீதலுங்
21 காமச்சத்திரங் கட்டிநடாத்தலும்
22 ஏமமாயிடர்பட் டோர்குறைதீர்த்தலு
23 நெடுவழிச்செல்வோர் விடாய்க்குநீர்ப்பந்தரும்

24 படுபசிதீர்க்கப் பாலூண்மடமும்
25 ஊர்தொறுஞ்செல்லற் குறுநன்னெறியுஞ்
26 சேர்பவர்வெம்மை தெறுநிழற்சாலையும்
27 மக்கள்விலங்குபுள் ளாதியமன்னுயிர்
தொக்கமர்தண்ணிழற் சோலையமைத்தலும்
28 பெற்றமுரிஞ்சப் பெருங்கன்னட்டலு
29 மற்றையுயிர்க்கும் நீர்நிலைவகுத்தலும்
30 ஆவினஞ்சூல்கொண் டருங்குலம்பல்கச்
சேவினம்வளர்த்துத் தேவர்க்குவிடுதலுங்
31 கொல்லப்படுமுயிர்க் குறுவிலைகொடுத்தே
யொல்லையின்மீட்டவற் றுயிர்பிழைப்பித்தலுங்
32 கைப்பொருளில்லாக் காளையைக்கன்னியை
மெய்ப்படுநன்மண விதியிற்புணர்த்தலும்
இன்னவாமுப்பா னிரண்டெனவிதந்து
சொன்னவறங்களின் றொகையுந்துறவும்
வேந்துயர்குடையும் விதிச்செங்கோலும்
ஆய்ந்துயர்கலைகளு மமரர்தஞ்சிறப்பும்
வழுவில்வாணிகப் பயனும்
உழுநர்தங்தொழிலி னுண்டாவனவே.

இதனாற் கண்டுகொள்க.

உமாதேவியார் வேளாளர்களுக்கு அறம் வளர்க்க உழவின்மூலந் தந்தாரென்பதற்குப் பிரமாணம்,

பெரியபுராணம், திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனர் புராணம்.

விழவின்மலி திருக்காஞ்சி வரைப்பின்வேளாண்
விழுக்குடிமைப்பெருஞ்செல்வர் விளங்கும்வேணி
மழவிளவெண்டிங்கள்புனை கம்பர்செம்பொன்
மலைவல்லிக்களித்த வருளுணவின்மூலந்
தொழவுலகு பெறுமவடா னருளப்பெற்றுத்
தொன்னிலத்துமன்னுபயிர் வேதவாய்மை
யுழவுதொழிலாற்பெருக்கி யுயிர்களெல்லா
மோங்கவருந்தரும வினைக்குளாரலென்றும்.

என்னுஞ் செய்யுளால் அறிக.

ஆதியில் வேளாளர் கங்கைநாட்டவரானது.

வேளாளரென்பவர்கள் எக்காலத்தும் பயிரிடுங்குடிக ளேயாம். அவர்கள் சதா நீர்வளம் நிலவளமுள்ள நாட்டிலே யே குடியிருக்க விரும்புவார்கள். இந்தியாவின் வடபாகத் திலுள்ள நிலங்கள் அதிகவளமுடையனவாகவும், ஹிமாச லத்திலிருந்து கங்கை, யமுனை, சரசுவதி முதலிய நதிகள் சதாகாலமும் வந்து பாயும்படியானவையாயும் இருந்தன. ஆகையால், காசிப்பதிக்கடுத்த கங்கையாற்றின் இருபுறத் துமுள்ள நிலங்களில் ஆதிகாலத்தில் கைலையங்கிரியிலி ருந்து உமாதேவியாருடன் வந்த வேளாளர்கள் வசித்தி ருந்தார்கள். அவர்கள் வைசிய குலத்தாராதலின், தினந் தோறும் கங்கையில் ஸ்நாநஞ்செய்து சபதப முதலிய அநுஷ்டானமும் சிவபூசையுஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அதனால் அவர்களுக்குக் கங்கை நாட்டாரென்றும் பெயர் வழங்கப்பட்டிருந்தது. இதற்குப் பிரமாணம்,

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

சீகாழி—பண்-பியந்தைக் காந்தாரம்.

மங்கைகூறமர்மெய்யான் மான்மறியேந்தியகையா
னெங்களீசனென்றெழுவா ரிடர்வினைகெடுப்பவற்கூராஞ்
சங்கையின்றிநன்னியமந் தாஞ்செய்து தகுதியின்மிக்க
*கங்கைநாடவர்கீர்த்தி மறையவர்காழிநன்னகரே.

இ-ள். எமது சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமூர் யாதெனவினவின் நியம நிஷ்டைகளிற் சிறந்துள்ள கங்கை நாடவர் (வேளாளர்) கீர்த்தியும், மறையவர் கீர்த்தியும் நிறைந்துள்ள சீகாழிப்பதியாம் எ-ம்.

ஆதியில் வடநாட்டில் சைவந்தழைத்திருந்ததெனல்.

பூலோகத்தில் சம்புத்தீவின் நடுவிலிருக்கும் மகமேரு விற்குத் தென்பாரிசத்திலுள்ள இமயமலைக்குத் தென்புறமா யிருக்கும் கண்டம் பாதகண்டமென்பது எங்கும் பிரசித்த மாயிருக்கின்றது.

---

* கங்கைநாடுவர் என்றும் பாடபேதமுண்டு.

அதில் தூர்வாசமாமுனி... ஆமர்த்தகமடம். அந்தமடத்தில் கௌ... வர்கள், தக்ஷிணாமூர்த்தி சொரூபரான ஸ்ரீ... ரை யுபாசித்து ஆகம ஞானம்பெற்றுக்கொண்டி...

ஆங்குச் சனகாதி நால்வரும், நான்கு வேதங்களையும் வேதாந்த சாத்திரங்களையும் முற்றுமோதிக் கரைகண்டவர்களாக விருந்தும், பிரக்ஞானம்பிரமம், அகம்பிரமாஸ்மி, தத்துவமசி, அயமாத்மாபிரமம் என்னும் நான்கு வாக்கியங்களையும் அநுசந்தானஞ்செய்தும், பிரமநிஷ்டைகூடியும் சித்தம் நிலைபெறாதவராய் ஸ்ரீகண்ட பரமேசுவரரை யுபாசிக்க, அவர் கல்லாலின் கீழ் எழுந்தருளி இவர்களின் சந்தேக விபரீதங்களொழியவும், சிவானுபவத்தில் சித்தம் நிலைபெறும்படியாகவும், பதி பசு பாசம் அநாதியென்பது விளங்கவும், அவைகளில் பாசம் நீங்கிப் பசு பதியிற்கூடுமுபாயத்தைச் சின்முத்திரையாற் காட்டியருளி, சட்சுபரிசமுதலிய தீக்ஷைகளாலனுக்கிரகஞ்செய்தனினர். இதற்குப் பிரமாணம் பின்வருஞ் செய்யுளிற் காண்க.

தாயுமானவர் பாடல்.

பன்முகச்சமயநெறிபடைத்தவரு மியாங்களேகடவுளென் றிடும்
பாதகத்தவரும்வாததர்க்கமிடு படிறருந்தலைவணங்கிடத்
தன்முகத்திலுயிர்வரவழைக்குமெம தருமனும்பகடுமேய்க்கியாய்த்
தனியிருப்பவடநீழலூடுவளர் சனகனாதிமுனிவோர்கடஞ்
சொன்மயக்கமதுதீரவங்கைகொடு மோனஞானமதுணர்த்தியே
சுத்தநித்தவருளியல்பதாகவுள சோமசேகரகிர்பாளுவாய்த்
தென்முகத்தின்முகமாயிருந்தகொலு வெம்முகத்தினும்வணங்குவேன்
றெரிவதற்கரியபிரமமேயமல சிற்சுகோதயவிலாசமே.

மேற்கூறிய ஆமர்த்தக மடத்திலிருந்து அதற்குச் சரியானதாக இரணபத்திரம் கோளகி புஷ்பகிரி என்னும் மூன்று மடங்கள் பிரிந்தன. ஆக நான்கு மடங்களுக்கும் சனற்குமாரர் முதலான நால்வரும் அதிபதிகளாக இருந்தார்கள்.

ர்; அவர்
ஃ. அங்கே
ம்.)

ர ; அவர் சந்ததி
ங்க அர்ச்சுனவிருக்ஷ

ர சனதனர்; அவர் சந்ததி
திகளாயிருந்தார்கள். அங்கே
பு-நாவல்).

_த்திரசுதிபதி சநந்தர் ; அவர் சந்
ததியார் மடாதிபதிகளானார்கள். அங்கே வட
விருக்ஷமுள்ள. வடம்-ஆலமரம்).

கோதாவரி தீரத்தில் சைவர்கள் வாசஞ்செய்யும் மந்திர காளி என்னும் ஒருபட்டணமுண்டு; அவ்விடத்தில்தான் சைவாசாரியர்கள் விசேஷமாயுண்டாயிருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் மந்திரகாளிஸ்வரரைச் சூழ மேற்கூறிய ஆமர்த்தக முதலான இந்நான்கு மடங்களுமிருந்தன.

இவையெல்லாஞ் சித்தாந்த சாராவளியிற் கண்டுணர்க.

இவை நிற்க, இக்காலத்துள்ளும் காசிப்பதியில் திருப்பனந்தாள், தருமபுரம், திருவாவடுதுறை முதலிய சைவாதீனத் தலைவர்களால் நூற்றுக்கணக்கான அநேக சைவமடங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. குமரகுருபர சுவாமிகளை வாதுக்கழைத்த டில்லிபாட்சாவை ஷை சுவாமிகள் வாதில்வென்றதனால் அந்த டில்லிபாட்சாவால் காசிவிசுவநாதர் கோவிலுக்கும் அதைச் சார்ந்தமடங்களுக்கும் அநேக கிராமங்கள் மானியம் விடப்பட்டு நாளிதுவரையும் அம்மானியமுடையார் அநுபவித்துவருகிறது பிரத்தியட்சமாகவிருக்கிறது.

இதனால் மகமேருவுக்கும் விந்தகிரிக்கும் மத்தியப்பிரதேசங்களிலும் ஆங்காங்குத் தலைநகரங்களாயுள்ள அயோத்தி மதுரை மாயை காசி காஞ்சி அவந்திகை துவாரகை ஆகிய சப்தபுரிகளிலும், சைவர்களாயுள்ள வேளாளர்களும், சைவஸ்தாபனாசாரியர்களாயுள்ளவர்களும் பிரபலமாயிருந்தார்கள். மேற் கூறிய சைவ தபோதனர்கள் நிறைந்திருந்தபடியால், இந்தச் சப்த புரிகளுக்கும் முத்தி நகரங்கள் என்று பெயராயிற்று. முத்தி நகரங்களென்பது பின்வருஞ் சுலோகத்திற் காண்க.

அயோத்யாமதுராமாயா காசிகாஞ்சிஅவந்திகாபுரி
துவாராவத்திநைமிஸாரண்யா ஸப்ததேமோட்சதாயகஃ

பின்னும்,

கங்கே சைவயமுனேசைவ கோதாவரி ஸரஸ்வதி
நர்மதேஸிந்து காவேரி ஜலேஸ்மின் சந்நிதிம்குரு

என்ற அங்குள்ள கங்கையமுனை கோதாவரி சரஸ்வதி நருமதை சிந்து காவிரி என்னும் சப்த நதிகளும் முத்தி தீர்த்தங்களாயின.

MADURA MANUAL OF 1868.—PAGE 32.

In connection with the devotedness of the Vellalars to the Saiva faith there is a curious tradition existent to the effect that they came to Madura from Benares in the reign of Kulasegara Pandya, with a sole object of establishing there the Sivagama Siddantam or Saiva rule of faith. Perhaps they were amongst the earliest and most faithful converts of Manikavasaka and came to Madura shortly after their conversion.

இதன் மொழிபெயர்ப்பு.

1868-ஆம் வருஷத்திய மதுரைஜில்லா சரித்திரம்—பக்கம் 32.

வேளாளர்கள் சைவமதத்தில் அழுத்தமுடையவர்களாக இருந்ததனால், அவர்கள் குலசேகர பாண்டியன்காலத்தில் காசியிலிருந்து சைவசித்தாந்தத்தை மதுரையில்

ஸ்தாபிக்கும்பொருட்டு வந்தார்கள். அவர்கள் ஆதியில் மாணிக்கவாசகரிடத்து அனுக்கிரகம் பெற்றுச் சிலகாலத்தின் பின்னர் மதுரைக்கு வந்திருக்கவேண்டும்.

இந்தச் சரித்திரங்களால் வேளாளர்கள் பூர்வகாலத்தில் கங்கை நாட்டிலிருந்ததாகவே ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது.

ஆரியர் வேளாளரோடு போர்புரிதல்.

மேற்கூறிய வேளாளர்கள் கங்கைநாட்டில் வசிக்குங்காலத்து ஆரியர்கள் பார்சிகநாட்டிலிருந்து இந்தியாவிற் குடிபுகுதத்தொடங்கினர்கள். அதன்முன்னர்ச் சிந்துநதியின்மேலைக்கரையில் வந்துசேர்ந்து, அங்குள்ளநாட்டை வசப்படுத்திக்கொண்டு பின்னர்ச் சிந்துவைக்கடந்து கீழைக்கரையிற் சேர்ந்து, அங்குள்ள பூர்வகுடிகளுடன் அநேகயுத்தஞ்செய்து அவர்கள் நாட்டைக்கைக்கொண்டார்கள்.

அங்குச் சிலகாலமிருந்து கிழக்கே திரும்பி சரஸ்வதி திருஷ்வதி யென்னும் இரண்டுநதிகளுக்கும் மத்தியிலுள்ள தேசங்களையும் சண்டைசெய்து கைபற்றிக்கொண்டார்கள். இவ்விதமாக இந்தியாவில் இவர்கள் ஸ்தாபனையான பின்னர், கங்கைநாட்டின்மேலே படையெடுத்தார்கள். அங்குள்ள வேளாளர்கள் ஆரியர்களைக் கூடியமட்டில் அடித்துத் துரத்தினார்கள்.

ஆரியர் வெற்றிபேறல்.

ஆரியருக்குச் சேனைகள் மேலுமேலும் பின்பலமாக வந்து சேர்ந்தவுடனே வேளாளர்கள் அவர்களுடன் போருக்காற்றாது பின்னிட்டார்கள். அதைக்கண்டு ஆரியர்கள் இவர்களைத் துரத்த ஆரம்பித்தார்கள். வேளாளர் போருக்காற்றாது ஓடி, விந்தகிரிக்குத் தென்பாகத்தில் தண்டகாரண்யத்திலுள்ள சோழநாட்டில்வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வேளாளர் வெற்றிபேறல்.

அவர்கள் சிலகாலம் அங்கு வசித்திருந்து பின்னர்ச்சோழமன்னனைச் சிநேகித்துக் கங்கைநாட்டில் ஆரியரால் தங்களுக்குநேரிட்ட துன்பங்களை அவனுக்குத்தெரிவித்து, அவ

ஞல் படைத்துணைகொண்டு மீளவுங் கங்கைநாட்டை நோக்கிச்சென்று ஆரியருடன் யுத்தஞ்செய்து, அவர்களைப் புறங்காட்டியோடும்படி துரத்தியடித்தார்கள். மேழிக்கொடியினையும், புலிக்கொடியினையும் மகமேருவிற்கொண்டுநாட்டினார்கள்.

யுகமேழுகோடியிருபதிலக்கமுமுள்ளமட்டுஞ்
சகமேழுமேழும்புகழேகிறுத்தித்தமிழ்புனைந்து
புகழ்மேழிவாகைப்பதாகையும்வீரப்புலிக்கொடியு
மகமேருவிற்சென்றுநீட்டியதாற்றொண்டமண்டலமே.

வேளாளர் தென்னடைதல்.

பின்னர், அவர்கள் சிலகாலம் கங்கைநாட்டிலிருந்தார்கள். மிலேச்சர்கள் மேலிட்டபடியால் இங்கு இனி வசிப்பதற்கு யோக்கியதையில்லையென்று அவர்கள் சோழநாடு வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். இந்த வேளாளர்தான் வைசியரென்பவர்கள்.

வேளாளர் குடியரசு செலுத்தி முதலிப்பட்டம் பெற்றது.

ஒரு காலத்து, காஞ்சி நாட்டில் பலவளங்களும் நிறைய அதிலுள்ள மனுக்கள் இன்புற்று வாழ்ந்துவருநாளில், அந்நாட்டையாளும், மதனபூபதி என்னுமரசன் அரசர்க்குரிய உலகோம்பல், படைபயிலல், மனமடக்கல் என்னுமூத்தொழிலினையும் ஒருங்கே துறந்தவனாய்த் துன்மந்திரிகளின் சகவாசத்தால் காமம் கட்குடி முதலிய துர்ச்செய்கைகள் அதிகரித்துத் தன்னாட்டிலுள்ள ஸ்திரீகளைப் பலவந்தஞ்செய்யத் தொடங்கினான். அக்காலத்தில் ஓர் பதிவிரதா சிரோமணியாகிய வேதவல்லி என்னும் ஸ்திரீ அவனுக் கிணங்காதிருக்கவும் கையைப்பிடித்துப் பலவந்தஞ்செய்து இம்சை செய்தான். அதைக்கண்ட அம்மாது மனம்புழுங்கி நீயும் உனது குடும்பமும் உனது நாடும் இருந்தவிடந் தெரியாமல் அழிந்துபோகக்கடவதென்று சபித்துவிட்டுத் தன்னுடலைவிட்டுப் பிரிந்தனள். இதைக்கண்ட அவ்வூரிலுள்ளா ரெல்லோரும் நாம் இவ்வூரிலிருந்தால், இவளுக்கு வந்த கதிதானே நம்முடைய ஸ்திரீகளுக்குமுண்டாம்.

கொடுங்கோல்மன்னன் வாழுநாட்டிற்
கடும்புலிவாழுங் காடுநன்றே.

என்று பெரியோர் கூறியிருப்பதால் இந்நாட்டைவிட்டுப் பிற தேசத்தில் போய்ச்சீவிப்பதே தகுதியென்று வேற்றரசர் நாட்டில் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். உடனே அவ்வரசனும் அவனது குடும்பமும் ஒருங்கேயழிந்தன. அவனது நாடும் மண் மேடிட்டுப் புல் பூண்டுகளுமின்றி வெட்டவெளியாய்விட்டது. சில நூற்றாண்டுகளின் பின்னர்க்காடுகள் மண்டிப் புலி கரடி மான் பன்றி முதலிய துஷ்டமிருகங்கள் வசித்திருந்தன. சில நாளுக்குப்பின்னர், குறும்பர்கள் அக்காட்டில் ஆடு மேய்க்கவந்துசேர்ந்தார்கள். பின்னர்ப்பலசனங்களும் சிறுகச் சிறுக வந்துசேர்ந்து சிற்றூர்களாயின. பின்னருஞ் சனங்கள் வந்துசேரவே குடிகள் பயிர்த்தொழில்செய்ய ஆரம்பித்தனர். பிறநாட்டில் போயிருந்த வேளாளர், கவரை, செட்டி, வாணிகர், முதலிய பலகுடிகளும் வந்து சேர்ந்தார்கள். இங்ஙனம் காடாயிருந்த இடமெல்லாம் நாடானது. ஆகிலுமதிலுள்ள மனுக்கள் தங்களையாள அரசில்லாமையால் தங்கள் தங்கள் குலதருமங்களை நடத்தமுடியாமலும், தாந்தாம் சம்பாதித்த பொருளை அனுபவிக்கக்கூடாமலும், தீவர்த்திக்கொள்ளை கன்னங் களவு பகற்கொள்ளை முதலானவைகளால் இடர்ப்பட்டு வர்த்தகம் நடத்த முடியாமலும், ஈவிரக்கம் தானதருமம் செய்ய ஏலாமலும் இருந்ததுடன், ஒருவர் மனைவியை வேறொருவர் கைப்பற்றுதலும் பசிநோயால் வருந்துதலும் நேரிட்டன.

அங்ஙனம் நேர்ந்தகாலத்தில் விவேகியாயுள்ளவர்கள் இப்படியிருப்பது சரியல்ல ; நாம் எல்லாருங்கூடி நம்முள் ஒரு எசமானை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அவனுக்கு உலகியலை நடத்தவேண்டிய அதிகாரங்களைக்கொடுத்து, அவன் கட்டளையின்படி நாம் நடக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடுகள் செய்தால், நாம் இவ்விடத்தில் சுகசீவனஞ்செய்யலாமென்று

சொன்னார்கள். இது நல்லகாரியமே இப்படிச்செய்வது எங்க ளெல்லாருக்குஞ் சம்மதமென்று சகலரும் ஒப்புக்கொண் டார்கள். ஆனால், நம்முள் யாரை அதிகாரியாகக் கொள்ளலா மென்று அவர்கள் ஆலோசிக்கத்தொடங்கினார்கள். அதில் விவேகியாயுள்ள ஒருவன் எழுந்து, ஒழுக்கம் வீரம் தயை சாந்தம் ஈகை பொறை மானங் குலம் கல்வி புகழ் சான் றாண்மை மாண்பு நாணம் வாய்மை இன்சொல் பெருமை இவை நிறைந்துள்ள நற்குடிப்பிறந்தானை நமக்குத் தலைவ னாகக்கொள்ளின் நன்மையுண்டாகுமென்றான். இதை எல்லா ருங்கேட்டுச் சந்தோஷங்கொண்டு இக்குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே எக்குடியில் நிறைந்துள்ளனவென விசாரிக்கவே, அதில் ஒருவன் இவை யெல்லாம் வேளாண்குடியிற் காண லாமென்றான். பின்னும் இவ்வேளாண்குடிப் பிறப்பினர் நடுநின்றெவ்வுயிர்க்கும் நுகர்ச்சி வருவித்தலும், பகைப் புலன் முருக்கிப்பாதுகாத்தலுந் திருவிற்பொலிந்த சிறப் புடைமையும், இன் சுவையமுதமிரந்தோர்க்கீதலும், பூம கட் குரிமைபூண்டு நிற்றலுஞ் சத்துவத்தனிக்குணத்திலே பயிறலும் ஊக்கமுஞ் செவ்வியும் உடையாரென ஆன்றோர் வாக்காலுமறிந்திருக்கிறோமென்றான். மகாசனங்கள் எல்லா ருங்கூடிச் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து, இக்குணநிசயமுள் ளார் வேளாளரென்று சருவசம்மதமாய் ஒப்புக்கொண்டு, அக்குடியிலுள்ள சகல சற்குணங்களு மமைந்த ஓர் பிரபு வைக் குறிப்பிட்டு, இவரே நமக்கெல்லாம் முதன்மையாக இருந்து அதிகாரஞ்செலுத்தி நம்மையாளவேண்டுமென்று அவருக்குப் பட்டங்கட்டினார்கள். அன்று முதல் அவ ருக்கு முதலியார் எனப்பட்டப்பெயர் வந்தது. இப்பெயர் இக்காலத்தும் அவர் மரபிலுள்ளார்க்கும் வழங்கிவரு கின்றது.

அது அங்ஙன மிருப்ப, இதைக்கண்ட கம்மாளர்கள் அழுக்காறுடையவர்களாய் இவ்வேளாளருக்கு நாம் அடங்கி நடக்கிறதா? நாம் இவர்களை எதிர்த்தால் வெல்லமாட்டோம்.

இம்மனிதருக்குள் சிலரைக் கலகப்படுத்திக் கட்சியேற்படுத்திக்கொண்டு, அவர்களை முன்னாகச் செல்லவிட்டு, நாம் பின்னிருந்து அவ்வேளாளருக்குக் கொடுத்த அதிகாரத்தை மாற்றவேண்டுமென்று நினைத்து, வியாபாரச்செட்டிகளைக் கூட்டி, நீங்கள் செல்வவந்தர்களாயிருந்தும் வேளாளர் பட்டங்கட்டியாள, நாம் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறதா? என்று சொல்லவே, வியாபாரச்செட்டிகள் அதற்கு என்னசெய்கிறதென்றார்கள். நீங்கள பொருளைச் செலவிடும்பட்சத்தில் மகாசனங்களையெல்லாம் நம்முடைய பட்சம் திருப்பிக்கொண்டு, அவ்வேளாளர்களுக்குக் கொடுத்த அதிகாரத்தை உங்களுக்குக்கொடுக்கும்படி நாயகள்செய்விக்கிறோம்; நீங்கள் எசமானாக ஆளலாமெனவே, அவர்களும் அதைநம்பித் தங்களிடத்தில் உண்டான திரவியங்களை வாரிவிட்டார்கள். அத்திரவியங்களைப்பெற்றுச் சொற்செல்லுதலுடைய சனங்களுக்கெல்லாம் வேண்டுமானவரையும் கையடைகட்டுகிறோம் அவ்வதிகாரத்தை வியாபாரச்செட்டிகளுக்கு மாற்றவேண்டுமென்றார்கள். அதற்குச் சிலர் உடன்பட்டும், சிலர் உடன்படாமலும், வெகு சனக்கூட்டங்களுள் இரண்டுகட்சி உண்டாயின. வேளாளருக்குக் குடியரசுப்பட்டம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கட்சிக்காரர்கள் யாவரெனின், கவரைகள், இரெட்டிகள், கம்மவாரு, கொந்தளவர், நத்தமான், மலையமான், கோமுட்டி, இடையர், சாலியர், சேணியர், பட்டுநூற்காரர், சேடர், செக்குவாணியர், எருத்துவாணியர், இலைவாணியர், ஜனப்பர், முச்சிலியர், காஞ்சியார், வேதகாரர், ஜோகியர், குயவர், மேளகாரர், நட்டுவர், தாசிகள், ஈட்டியர், குறவர், சுக்கார்செட்டி, லம்பாடிகள், வேட்டைக்காரர், பட்டனவர், ஏட்டர், உப்பரவர், போகி, பணிசெய்வோர், வண்ணார், நாவிதர், பூசாரி, இருளர், பறையர், வெட்டியான் முதலானவர்களாம்.

வியாபாரச் செட்டிகளுக்கு குடியரசுபட்டங் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கட்சிக்காரர்கள், கைக்கோளர், கம்மாளர், பள்ளிகள்.

வேளாளர் கட்சி பலத்ததனுல் வலங்கையென்றும், வியாபாரச் செட்டிகள் கட்சி இளைத்ததனுல் இடங்கையென்றும் பெயராயின. வேளாளருக்காகக் கூடிய கூட்டம் வலுத்ததனுல் அந்தப்பட்டம் வேளாளருக்கே நிலைத்தது.

இவ்விரு கட்சிகளுள்ளுஞ் சேராது வேளாளர்கள் பொதுவாகவே யிருந்திருக்கிறுர்கள். அங்ஙனமாயின் வேளாளர் வலங்கையென வழங்கப்பட்டு வருகின்றனரேயெனின், கவரை முதலியோரும் வேளாளருக்காகவே வலங்கையிற் சேர்ந்தமையின் அவ்வலங்கைக் கட்சியார் இவ்வேளாளரையுந் தங்கள் கட்சியிற் சேர்ந்தவரென்று கூறுவர்.

அங்ஙனமிருப்பக் கம்மாளர், வேளாளரின்மேலே தீராப் பகையுடையவராய், "உழவுத்தொழிற்குரிய கொழு முதலிய கருவிகளை நாம் செய்து கொடுப்பதனுலன்றே இவர்கள் நம்மையடக்கி யாளவந்திருக்கிறுர்கள்? இவர்கள் அதிகாரத்தைப்பார்ப்போம்,'' என்று அவர்க்ள் தங்கள் தொழிலைச் செய்யாமல் இறுமாப்படைந்திருந்தனர். கிராமத்தார் உழவுத்தொழில் செய்யமுடியாமல் குடியரசாயுள்ள முதன்மையாருக்குத் தெரிவித்தவுடனே, அவர் இக்கம்மாளர்களைப் பிடித்துச்சிறையிலிட்டொறுத்தனர். உடனே, அக்கம்மாளரின் மனைவிமார்கள் வந்து, உழவிற்கு வேண்டிய கருவிகளை நாங்கள் செய்து தருகிறேும்; எங்கள் புருஷர்களை ஒறுக்காதிருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அப்படியே அநேக நாள் அப்பெண்பாலார் உழவிற்குரிய ஆயுதங்களைச் செய்து கொடுத்து வந்தார்கள். கம்மாளரில் புருஷர்கள் இடங்கையிலிருந்தும், பெண்பாலார் வலங்கையிற் சேர்ந்திருந்தார்கள். அநேக நாள்வரையும் கம்மாளர்கள் சிறையினின்று நீங்கமுடியாமல் வருந்தினர். பின்னர், அவர்கள் முதன்மையாரை நோக்கி, "இனி நாங்கள் வழக்கப்படி எங்கள் தொழிலைச் செய்துவருகிறேும்; எங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்துக் காவலினின்று விடுவிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்துச்

சிறையினின்று நீங்கி வழக்கப்போலத் தங்கள் வேலையை நடத்திவந்தார்கள். இதனைப் பின்வருஞ் செய்யுலாலறிக.

குழுவார் குடிமக்களானகண்ணாளர் குறும்படக்கி
யெழுவாயமைந்த மநுநீதியாற் பதினெண்மரபு
முழுவானரித்துக் கிடந்துவிடாம லுலகுக்கெல்லாம்
வழுவாதமைக்கவும் வல்லது நீடொண்டமண்டலமே.

இக்கம்மாளர்களைப்போலவே ஏனைய குடிமக்களும் தத் தந்தொழில்களைச் சரிவர நடத்திவந்தமையால், தருமநீதி தவறாமல் குடியரசு அநேகநாள் வரையும் நடத்தப்பட்டு வந்தது ; நாடும் வளப்பட்டுவந்தது.

பிறதேசத்திலுள்ள சனங்கள் இந்தக் குடியரசு சுக மடைந்திருப்பதைக்கண்டு, சிறுகச் சிறுக அவ்விடத்தே வந்துசேர்ந்தார்கள். இங்ஙனம் சிறப்படைந்திருக்கும் இந் நாட்டைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்று குறும்பரசர்கள் படையெடுத்துவந்தனர். இக்குடியரசுஞ் சனங்களும் ஒருங்கு கூடி அவர்களுடன் அநேகதரஞ் சண்டைசெய்து, அவர்களை யடித்துத் துரத்தினார்கள். பின்னுஞ் சிலகாலங்கழித்து, அநேக குறும்பரசர்கள் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து பெருந்திரளான சேனைகளுடன் இவர்களை வந்தெதிர்த்தார்கள். இவர்களும் கூடியவரையும் அவர்களுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்து வந் தார்கள். எதிரிகளின் படை பலத்திருந்தமையானும், இவர் களுக்குப் பக்கத்துணையின்மையானும், முடிவில் இவர்கள் அந்நாட்டைவிட்டுப் பிறதேசங்களிற் போய்க் குடியேறினார் கள். குறும்பரசர்கள் அந்நாட்டைக் கைக்கொண்டு ஆங் காங்குக் கோட்டையிட்டு அரசாண்டுவந்தார்கள்.

வேளாளர் தொண்டைநாட்டில் குடியேறினது.

சோழமகாராஜன், தன்னுடைய நாட்டிலுள்ள குடிகள் துஷ்டமிருகங்களால் வருந்துவதையும், பயிர்கள் பாழாவ தையும் கண்டு, வேட்டையாடவேண்டுமென்று எண்ணி,

மந்திரி, பிரதானிகள், வேடுவர், குறவர், மறவர் முதலானவர்கள் புடைசூழத் தண்டகாரண்யத்துள் புகுந்து, புலி, கரடி, காட்டுப்பன்றி முதலியவைகளை அழித்துவருகையில், நாழிகை 15-ஆகிவிட்டது. அதனல், அவன் தன்னுடன்வந்த சேனைகளையெல்லாம் ஒரு சோலையிலிருக்கச்செய்து, தனக்கெதிரிற்றோன்றிய ஓர் இருடி ஆச்சிரமத்தைக்கண்டு, தான் தனித்து ஒருகுதிரையின் மேலேறிச்சென்றான். அப்போது அவன் ஆங்குள்ள இருடியர் நிட்டையிலிருக்கக்கண்டான். பின்னர், அவருக்குச் சிசுருஷைசெய்துவரும் அவர்புத்திரி நாககன்னியென்பவள் மிகவும் ரூபவதியாயிருக்கக்கண்டு, அவள் மீதுமோகங்கொண்டான். அந்தக்கன்னிகை இதையறிந்து, "நான் என் தந்தையனுமதியின்றி உன்னைச்சேரேன்" என்றாள். அதற்கு அவன் "உன் தந்தை தவத்திலிருப்பதால் இப்போது நாம் அதற்கு இடையூறு செய்யதலாகாது; நானே இந்நாட்டையாளுமரசன்; உனக்கு வேண்டுவன வெல்லாம் கொடுப்பேன்; என்னிஷ்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்" என்று கேட்கவே, அதற்கு அவள், "நான் விவாகமின்றி எவ்விதம் உம்மைச்சேருவேன்" என்றாள். உடனே, அவன் ஆங்குள்ள ஆதொண்டைப் பூக்களைக்கொய்து மாலையாக்கி, அவள்கழுத்திலிட்டுத் தன்விரலிலுள்ள மோதிரத்தை அந்தக்கன்னிகையின் விரலிலிட்டுச் சேரத்தொடங்குகையில், "அரசே! எனக்குப் பிள்ளைபிறந்தால் என்னசெய்வீர்" என்று அவள் கேட்க, அதற்கு அவன், "பெண்மணி! நான் என்னரசை அப்பிள்ளைக்கு அளிப்பேன்" எனப் பிரமாணஞ்செய்து கொடுத்து, அவளுடன் சுகித்திருந்தான். பின்னர், போதுபோனபடியால் அவன் மீளவும் வருகிறேனென்று, தன் சேனையுடன் தனதிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தான். பின்னர், அவ்வரசன் அதை மறந்து இராஜகாரியத்திலிருந்துவிட்டான்.

ஈண்டுக்கூறிய சோழனைச் சிலர் மணிகண்ட சோழன் என்றும், சிலர் குலோத்துங்கசோழனென்றுங்கூறுகிறார்கள்; அதை விசாரித்தறியவேண்டியது.

அந்த நாககன்னியானவள் உடனே கருப்பமாகி ஒரு ஆண் மகவைப்பெற்றாள். தந்தையாகிய முனிவர் நிஷ்டை நீங்கி, நடந்த வர்த்தமானங்களைக்கேட்டுக் களிப்புற்று, அக் குழந்தைக்கு ஆதொண்டன் என நாமகரணஞ்செய்து வளர்த்து, வேண்டுமான வித்தைகளையெல்லாம் கற்பித்தார். அவனுக்கு வயதும் இருபது ஆய்விட்டது. இஃதிங்ஙனமிருக்க, இப்பால் சோழராஜன் பிள்ளையில்லாதிருந்து, பின்னர்த் தன் பட்டஸ்திரீயின் வயிற்றில் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறக்க, அக் குழந்தையை அன்புடன் வளர்த்து வந்தான். முடிவில் அவன், தனக்கு வயோதிகம் நேரிட்டபடியால், நாககன்னியை மறந்தவனாய்த் தன் பட்டஸ்திரீயின் பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணி, ஊர்கள் தோறும் பறையறைவித்தான். இதைச் செவியுற்ற நாககன்னி, தன் தகப்பனிடஞ்சென்று, அரசன் முன் தனக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்ததையும், இப்போது அதற்கு மாறாகப் பறையறைவித்ததையும் தெரிவித்தாள். அது கேட்ட பிதாவாகிய முனிவர், தம் பௌத்திரனையழைத்து, அவனுக்குப் பூர்வ வரலாற்றை யுணர்த்தி, "அப்பா! நீ அரசனிடஞ்சென்று, உன் தாய்க்கு அவன் செய்த பிரதிக்கினையின்படி உனக்குப் பட்டங்கட்ட வேண்டுமென்று கேள்; அதற்கு, அவன் சம்மதியாவிட்டால் யுத்தத்துக்குவாவென்று அழைத்து, அவனோடு யுத்தஞ் செய்து வென்று, அவ்வரசைப் பெறுவாயாக" என்று உபதேசித்து அனுப்பினார்.

ஆதொண்டனும், அவர் ஆஞ்ஞையின்படி சோழனிருக்கும் நகரிற்சென்று, "நாககன்னியினிடமுண்டான உமது குமாரன் வந்திருக்கிறான்; அவன் தனக்குப் பட்டங்கிடைக்க வேண்டுமெனக் கேட்கிறான்" என்று அரசனுக்குச் சொல்லும்படி ஒரு தூதனையனுப்பினான்.

இருபது வருடத்துக்குமுன் நடந்த விஷயங்கள் அவ்வரசனுக்குச் சிறிதும் ஞாபகமேயில்லாதிருந்ததால், அவன் அந்தத் தூதன்வந்து சொல்வதைக்கேட்டு நகைத்து, "எவ

னே பைத்தியங்கொண்டுபிதற்றுவதையா என்னிடத்தில் அச்சமின்றிச்சொல்லவந்தாய்? உயிர் பிழைத்துப்போய்ச்சேருக" என்று சொல்லி அனுப்பினன். இதைத்தூதன் ஆதொண்டனுக்குத் தெரிவித்தான். அப்படியானல் யுத்தத்துக்குவரும்படி சொல்லெனை மீளவும் அவன் தூதனுப்பினன். அதைக் கேட்டுச் சோழனுந் திடுக்கிட்டான்; மந்திரிகளும் ஆலோசிக்கத் தொடங்கினர்கள். முன் வேட்டைக்குப் போனபோது கூடப்போயிருந்து, ஆங்கு நடந்தவற்றுள் சிலவற்றை யுணர்ந்த ஒரு மந்திரியானவன், அந்தப் பிள்ளையை நேரில்வரும்படி உத்தரவு செய்யவேண்டுமென, அவ்வண்ணமே அரசன் உத்தரவுசெய்தலும், தூதன் ஆதொண்டைமாலை பூண்டுள்ள பிள்ளையை எதிரில் கொண்டுவந்து விட்டான். ஆதொண்டன் உடனே அரசன் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, எழுந்து நின்றான். அப்போது, ஆதொண்டனைநோக்கி "நீர் எப்படி அரசன் புத்திரன் என்றீர்?" என மந்திரி விசாரிக்கவும், அவன், தன் தந்தையாகிய இவ்வரசன் தண்டகாரண்யத்தில் வேட்டைக்கு வந்ததையும், நாககன்னியாகிய தன்னுடைய தாய்க்கு ஆதொண்டைமாலையிட்டுக் கணையாழி தந்து, அவளைக் காந்தருவ விவாகஞ் செய்துகொண்டதையும், பிள்ளைபிறந்தால் தன் பட்டத்தை அந்தப் பிள்ளைக்குக்கொடுப்பதாகப் பிரமாணஞ்செய்து கொடுத்ததையும், கிரமமாகச் சொல்லி, அந்தக் கணையாழியையும் காண்பித்தான். சோழனது திருவுருவே இந்தச் சிறுவனிடத்தில் அமைந்து கிடப்பதையும், இந்தச் சிறுவனிடத்தில் சொலிக்கும்படியான இராஜ தேஜஸையும், காம்பீரத்தையும் கண்டு, இச் சிறுவன் சொல்வதெல்லாம் உண்மையென்று அங்குள்ளோர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இவைகளையெல்லாங் கேட்டவுடனே அரசனுக்கும் முன்பு நடந்தனயாவும் நினைவிற்குவர, உடனே அரசன், அந்தச் சிறுவனை யணைத்துக்கொண்டு அருகிலிருக்கச்செய்தான். இச்சிறுவன் பிறந்தது தெரியாமல் பட்டஸ்திரீயின் குமாரனுக்குப் பட்டங்கட்டுவதாய் அறிக்கைசெய்து விட்டோம்; அதை மாற்றினல் உலக நிந்தனைக்கு நாம் ஆளா

வோம்; இச்சிறுவனுக்குப் பட்டங்கொடாவிட்டால் சத்தியத்துக்கு விரோதமாகிறது; இதற்கு என்னசெய்வதென, இருதலைக்கொள்ளியின் எறும்புபோல அரசன் தருமசங்கடத்தில் அகப்பட்டு வருத்தமுறுகையில், உம்முடைய தேசத்தை யிருகூறுக்கி இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் கொடுப்பதே தருமமென்று மந்திரிமார்கள்சொல்ல, உடனே பெண்ணையாற்றின் தென்புறத்திலுள்ள நாட்டைத் தென் சோழமென்றும், வடபுறத்திலுள்ள நாட்டை வடசோழமென்றும், இருகூறுக்கித் தென் சோழத்தைப் பட்டஸ்திரீயின் பிள்ளைக்கும், வடசோழத்தை நாககன்னியின்பிள்ளைக்கும் கொடுத்து, இருவருக்கும் பட்டங்கட்டிவிட்டுக் காலஞ்சென்றுன். அவற்றுள் தென் சோழ வடசோழ எல்லைகளை 304, 305-ஆவது பக்கங்களிற் கண்டுதெளிக.

சோழ மகாராஜன் வடசோழத்தை நாககன்னியினிடம் பிறந்த தன் குமாரனுக்குப் பிரித்துக்கொடுத்ததுமன்றி, ஆதொண்டப்பெருமான் எனப்பட்டமுங்கொடுத்து, ரதகஜ துரகபதாதிகளாகிய சதுரங்கசேனைகளையும், வேண்டுமான திரவியங்களையும், அவனுக்கு உதவியாக மந்திரி பிரதானிகளிற் சிலரையும், பயிர்த்தொழிலில் சிறந்துள்ள வேளாளக் குடிகளையும் துணையாகக்கூட்டி அனுப்பினன். இவ்விதமாகச் சேனைசமுத்திரங்களோடு, ஆதொண்டன் வடசோழம் வந்து சேர்ந்தான். அந்நாள் முதலாக அவ்வடசோழத்துக்குத் தொண்டைமண்டலமெனப்பெயராயிற்று.

அவன் அந்த நாட்டையடைந்து, நாற்புறமுஞ் சுற்றிப் பார்க்குமிடத்துப் பெரும்பாலும் அது காடுகளால் சூழப்பட்டு, மிருகங்களுக்கொப்பாகிய குறும்பர்களால் வசிக்கப் பட்டிருந்தது.

படவேடு, மகேந்திரவாடி, ஆம்பூர்பேட்டை, நாராயணவனம், வள்ளிமலை என்ற இவைமுதலான இடங்களில், குறும்

பர்கள் கோட்டைகட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவை பிற்காலத்துக்கோட்டமெனை வழங்கப்பட்டன. அக்கோட்டைகள் இக்காலத்தும் சில இடங்களில் காணப்படுகின்றன. கோமந்து குறும்பப்பிரபு என்பவன் குறும்பர்களுக்கெல்லாம் தலைமையான அரசனாக இருந்தான்; இவன் அந்நாட்டை இருபத்துநான்கு கோட்டங்களாகப்பிரித்தான்.

குறும்பரசர்கள் பலதரமும் சோழ மகாராஜனால் சயிக்கப்பட்டபோதிலும், தங்களரசை முழுமையும் இழக்கவில்லை. ஆதொண்டப்பெருமான் புழற்கோட்டத்தில் இந்தக்குறும்பர்களை எதிர்த்துப் போர்செய்தான். எனினும், அவன் போருக்காற்றுதவனாய்ச் சோழிங்கபுரத்திற்போய்த் தங்கியிருந்தான். சோழிங்கபுரமென்பது சோழ இலிங்கபுரம் என்பதன் மரூஉமொழி. அவ்விடம் சோழனால் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுச் சிவாலயமுங் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆதொண்டப்பெருமான் சிவபெருமானை நோக்கி வருந்தித் தவம்புரியுங் காலத்தில், அவனது சொப்பனத்தில் சிவபெருமான் தோன்றியனுக்கிரகஞ்செய்தார்.

உடனே, ஆதொண்டப்பெருமான் திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு படையெடுத்து மீளவும் அக்குறும்பரசனை வந்தெதிர்த்து வெற்றிகொண்டு புழற்கோட்டையைப் பிடித்து அதிலுள்ள வெண்கலக்கதவினையுங் கைக்கொண்டுபோனான்.

இவ்விதமாக ஏனைய குறும்பர்களையும் எதிர்த்து வெற்றிகொண்டு அவர்கள் கோட்டையையும் இடித்துத்தகர்த்தான். அதன்மேல், கீழைத்தொண்டைநாட்டிலுள்ள குறும்பர்களையெல்லாம் போர்செய்து ஓட்டிவிட்டான். அவர்கள் மைசூர், நீலகிரி முதலான இடங்களில் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். மேலைத்தொண்டைநாட்டிலுள்ளவர்கள் இன்னமும் சிலபேர் இருக்கிறார்கள்.

அப்பால் ஆதொண்டப் பெருமான் தன்னுடன் வந்த வேளாளர்களை இந்நாட்டிற் குடியேற்றினான். அன்றியும்,

முன்னர் இந்நாட்டில் குடியரசாயிருந்து, குறும்பருடைய ஹிம்சைக்காற்றாது புறநாட்டிற்போய்க் குடியேறி யிருந்தவர்களையும் அழைப்பித்துக் குடியேற்றினான். பின்னர், அவன் அவர்களைக்கொண்டு, காடாயிருந்த பாகங்களையெல்லாம் வெட்டி, நாடாகச்செய்தான். அடியில் வரும் செய்யுள் இதற்குப் பிரமாணமாகும்.

எசெழுபது.

மேடுவெட்டிவளப்படுத்தி பெய்வரம்புநிலைநிறுத்திக்
கோடுவெட்டிக்காராளர் குவலயத்தைக்காத்திலரேற்
பாடுவெட்டிக்குறும்படக்கப் படைவேந்தரவர்விளைத்த
காடுவெட்டிப்பகையறுத்துக் கலிகளையமாட்டாரே.

வேளாளர்களையே தேடிக்கொண்டுவந்து இந்நாட்டிற் குடியேற்றுவானேன் என்னில், இத்தேசங்களிலுள்ள நாடெல்லாம் நாடன்றாம். பின்னை நாடெனப்படுவது யாதெனில்?

நாயனார் குறள்.

தள்ளா விளையுளுந் தக்காருந் தாழ்விலாச்
செல்வருஞ் சேர்வது நாடு.

என்பதால் குறைவிலாது பயிர்செய்யும் வேளாளரும் அறவோருங் குறைவிலாச் செல்வமுடையாருஞ் சேர்ந்துள்ளதே நாடாம். இங்கே விளையென்பது உழவுசெய்பவராகிய வேளாளரையுணர்த்தி நின்றது. இதனைத் திருக்குறள், நாடு என்னும் அதிகாரத்திற் காண்க. ஆகையால், ஆதொண்டப்பெருமான் இவ்விலக்ஷணங்களமைந்துள்ள வேளாளர்களைக் கொண்டுவந்து குடியேற்றினான்.

இது நிற்க, இவ்வேளாளர்கள் இந்நாட்டிற் குடியேறுங் காலத்தில் மூன்று வகுப்பினராயிருந்தார்கள்.

1. **கொண்டை கட்டிகள்.**—இவர்கள் குடுமிக்குப்பிரதியாகத் தலைமயிர் முழுமையும் வளர்த்துக் கொண்டையாகக் கட்டிக்கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் குறும்பரோடிருந்த பழக்கவாசனையால் கொண்டை கட்டிக்கொண்டிருந்தார்களெனக் கூறுவார்கள். அன்றியும், நாவிதன் பிடிக்கத் தங் குடுமியைக் கொடாத காரணத்தால் இப்பெயருற்றார் என்பாருமுளர். இவர்கள் இந்நாட்டில் சீர்திருத்தப்பட்ட வூர்களில் மிகத்தூரத்தில் அங்குமிங்குமாகச் சிதறுண்டிருந்தார்கள்.

2. **சோழிய வேளாளர்கள்.**—நற்குடி 48,000; பசுங்குடி 12,000; ஆக 60,000, பேர்கள் அரசனோடுகூடச் சோழநாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள். இவர்கள் நிலத்தைத் திருத்துவதால் உண்டாகும் அதிகப் பிரயாசையையும் அதனால் உண்டாகும் சொற்ப பலனையுங்கண்டு வெறுப்படைந்தார்கள். அதனால் சிலர்தாம் இந்நாட்டில் தங்கியிருந்தார்கள். ஏனையோர், பழையபடி தங்கள் சுயநாடாகிய தென்சோழம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

3. **துளுவ வேளாளர்கள்.**—இவர்கள் கன்னடதேசத்தில் துளுவ நாட்டிலிருந்து வந்து குடியேறினவர்கள். இவர்கள் இந்நாடு முழுமையையும் வளப்படுத்துவாராகில், காணி மானியம், மிராசு முதலானவைகளும் இவர்களுக்கு விடப்படுமென்று அரசனுந்தரவுசெய்தான். அவ்வாறே இவர்கள் வளப்படுத்திக் காணி முதலியவைபெற்றார்கள்.

இவ்விதமாக மேற்கண்ட மூன்று வகுப்பாரும் தொண்டைமண்டலத்தில் இக்காலத்தும் மிராசு பெற்றிருக்கிறார்கள். இவர்களுள் பெரும்பாலார் துளுவரேயாம். சோழியரும், கொண்டைகட்டிகளும் தனித்தனியே சிறுபான்மையராயிருக்கிறார்கள். தமிழரசு காலம்வரையும், இந்த நாட்டில் பூஸ்திதியை அடைதற்கு யோக்கியதை யுடையவர்கள் வேளாளர்களே யொழிய யேனைய சாதியாரல்லர்.

ஆதொண்டப்பெருமான் தன் நாட்டை, 24-கோட்டம், 79-நாடு, 1,900-நத்தமாகப் பிரித்தான்.

கோட்டமோரிருபானுன்கு கூறுநாடெழுபத் தொன்பான்
ருேட்டெழிலாயிரத்துத் தொளாயிரநத்தமாகுந்
நாட்டெழுகோத்திரங்கள் சகத்திரம்பன்னிரண்டாம்
நாட்டில்வேளாளர்தம்மை நவின்றிடவடங்காலக்கம்.

மேற்கண்ட 1,900-நத்தங்களில் இக்காலத்தில் கணக்கிடு மிடத்தில் 680-நத்தங்கள் தானிருக்கின்றன; 12,000-கோத் திரத்துள் 2,000 கோத்திரங்களிருக்கின்றன. எனைய நத்தங் கள் சமுத்திரங் கொள்ளப்பட்டிருக்கவேண்டும்; அல்லது காடுமேடுகளா யிருக்கவேண்டும்; அல்லது வேற்றரசர் நாட்டில் சேர்ந்திருக்கவேண்டும்.

பிராசுரையிட்டு, 57-ஆவது பக்கம்.

சீர்கொண்டதொண்டமண்டல மிருபதுடனுறு
செப்பிடுங்கோட்டமவையிற்
சேருமெழுபத்தொன்பதாகு நாடவையினூர்
தசநூறுநவநூறதாம்
பார்கொண்டகோத்திரம் பன்னீராயிரமுன்
பகர்ந்தபட்டயமுள்ளதிப்
பட்டயந்தனிலில்லை யுள்ளபடிமுன்னோர்
பகர்ந்திடும்மூர்களவையில்
வேர்கொண்டகாடுசில வாயவோதிரைவீசு
வேலைசிலதைக்கொண்டதோ
வேற்றரசர்நாட்டினிற் சேர்ந்திட்டவோவலது
மேடாய்வளர்ந்திட்டவோ
கார்கொண்டநீர் கொண்டுபள்ளவழியாயவோ
கழறுமிவ்வூர்களெல்லாங்
கச்சியிற்கல்வெட்டுசெப்பேட்டிலுளவென்று
கற்றநாவலர்சொன்னதே.

தொண்டைமண்டலம்.

ஜில்லா.	தாலூக்கா.	எண்.	கோட்டம்.	நாடு.	எண்.	கூட்டுத் தொகை
செங்கல்பட்டு ஜில்லா.			கீழைத்தொண்டை நாடு.			
	சைதாப்பேட்டை ...	1	புழற் கோட்டம் ...	ஞாயிறு		
				அம்பத்தூர்		
				ஆகுடி		
				ஆற்றூர்		
				எழுமூர் ...	5	5
	ஷை	2	புலியூர்க் கோட்டம் ...	குன்றத்தூர்		
				பேறூர்		
				மாங்காடு		
				அமரூர்		
				கோட்டூர் ...	5	10
	திரு எவ்வுளூர் ...	3	ஈக்காடு ...	காக்களூர்		
				கச்சி ...	2	12
	காஞ்சிபுரம் ...	4	செங்காட்டுக் கோட்டம் ...	பொன்னலூர்		
				அதிகத்தூர் ...	2	14
	பொன்னேரி ...	5	பையூர்க் கோட்டம் ...	விற்பற்றி		
				சேனூர்		
				வெண்கலி		
				கன்னி ...	4	18

ஜில்லா.	தாலுக்கா.	எண்.	கோட்டம்.	நாடு.	எண்.	கூட்டுத் தொகை
செங்கல்பட்டு ஜில்லா.	காஞ்சிபுரம் ...	6	எயிற் கோட்டம் ...	தண்டகம்		
				மாகறல்		
				கோனேரி ...	3	21
	௸ ...	7	தாமக் கோட்டம் ...	கரிவீடு		
				வடகரைவல்லம் ...	2	23
	௸ ...	8	ஊற்றுக்காடு ...	பாலையூர்		
				கம்மனூர்		
				குன்றம்		
				நீவளூர் ...	4	27
	செங்கற்பட்டு ...	9	களத்தூர் ...	குறும்பறை		
				வல்லிபுரம்		
				மாத்தூர்		
				நடு ...	4	31
	பொன்னேரி. ...	10	செம்பூர்க் கோட்டம் ...	பிறையூர்		
				பட்டணம்		
				முறுந்தூர் ...	3	34
	செங்கற்பட்டு ...	11	ஆமூர்க் கோட்டம் ...	முமுழி		
				படுவூர் ...	2	36
	மதுராந்தகம் ...	12	ஈதூர்க் கோட்டம் ...	அறமுறங்கா ...	1	37

செங்கல்பட்டு ஜில்லா.	காஞ்சிபுரம் ...	13	காலியூர்க் கோட்டம் ...	காழியூர்		
				திருபபுலிவனம்		
				விற்பேடு		
				எரிகீழ்		
				பாவூர் ...	5	42
	மதுராந்தகம் ...	14	வேலூர்க் கோட்டம் ..	ஒழுகரை		
				கெணமலி		
				மாத்தூர் ...	3	45
தென்	ஆற்காடு ஜில்லா ...	15	சிறுகாரைக் கோட்டம் ...	ஆயந்தம் ...	1	46
வட ஆற்காடு ஜில்லா.	கார்வேட்டி நகரம் ...	16	மணவூர்க் கோட்டம் ...	பாசாலை		
				இல்லத்தூர்		
				கண்ணூர்		
				புரிசை		
				பெருமூர் ...	5	51
	ஷை ...	17	வெண்குன்றக் கோட்டம் ..	பெருநகர்		
				அரசூர்		
				மருதாடு		
				நல்லூர்		
				தென்னாறு ...	5	56
	ஷை ...	18	பல்குன்றக் கோட்டம் ...	பாச்சூர்		
				தச்சூர்		
				மெய்யூர்		
				சிங்கம்பொருத வளநாடு		
				பெருந்திமிரி ...	5	61

ஜில்லா.	தாலூக்கா.	எண்.	கோட்டம்.	நாடு.	எண்.	கூட்டுத் தொகை.
வட ஆற்காடு ஜில்லா.	கார்வேட்டிநகரம் ...	19	இளங்காட்டுக்கோட்டம் ...	பொன்னூர்		
				தென்னாற்றூர்		
				மாகுணம் ...	3	64
	ஆற்காடு ...	20	படுவூர்க் கோட்டம் ...	ஆற்காடு		
				செங்குன்றம் ...	2	66
			மேலைத் தொண்டை நாடு.			
	சோழிங்கபுரம் ...	21	கடிகைக் கோட்டம் ...	பெருங்காஞ்சி		
				நாகவேடு		
				பராஞ்சி ...	3	69
	சந்திரகிரி ...	22	சந்திரிகை கோட்டம் ...	போளூர்		
				வளகுளம்		
				ஆலத்தூர்		
				அருங்குளம் ...	4	73
	ஷை ...	23	குன்றபத்திர கோட்டம் ...	மாகாளம்		
				நின்றை		
				மங்கலம் ...	3	76
	ஷை ...	24	வேங்கட கோட்டம் ...	குடகரை		
				தொண்டமான்		
				போத்தப்பி ...	3	79

முன் குறித்த மூன்று வகுப்பினராயுள்ள வேளாளர்களுக்கு, அவரவர்கள் சக்திக்குத்தக்கபடி பயிரிடும்படி, ஒவ்வொரு நாட்டிலுள்ள நிலங்களையும் பிரித்துப் புத்திரபவுத்திர பாரம்பரியமாக ஆண்டு அனுபவித்துக்கொள்ளும்படி, அரசனால் காணியாட்சி யேற்படுத்தப்பட்டது.

பின்னும் அவ்வேளாளர்க்குப் பணிசெய்யும்படி, பதினெட்டுக் குடிமக்களையும் ஏற்படுத்தி, அவரவர்களுக்கு மானியமும் கொடுக்கப்பட்டது.

"தொண்டமண்டலவரிசைமூவாறுகுடிமக்கள்சுருதிநாண் முதலாகவே, துங்கமிகுநாவிதன்குயவன்வண்ணானென்லை சொன்னபடியெழுதுமோச்சன்,—கண்டகம்மாளர்வகையைவர்வாணியர்மூவர் கந்தமலர்மாலைகாரர், கலைமீதுசரடோட்டுபாணன் றலைக்கடைக் காவல்புரி பள்ளிவலையன்,—பண்டுமுதலூரான்மறிக்குமிடையன்விருது பலகூறுவீரமுடையான், பதினெண்மர்குடிமக்களனைவருங்காராளர் பணிசெய்து பலமுறைமையுங்,—கொண்டுபரிவட்ட முங்கட்டியேவருவரிக் குவலயமதிக்கவேதான், கூறியகச்சிவாழேகம்பராலயக் குழுத்தத்திலிட்டவிதியே."

இவர்கள் குடியிருப்புக்குப் பள்ளிக்குப்பம் அம்பட்டக்குப்பங்களும், பறைச்சேரி யிடைச்சேரிகளும், பிறவும் அந்தந்த ஊருக்கருகே அமைக்கப்பட்டன. பயிர் சாகுபடி யாகுங் காலத்தில் ஒவ்வொரு மிராசுதாரர்களும், களவாசத்தில் குறுணிபதக்கென்று பிச்சை கொடுப்பார்கள்.

இதுவன்றியும் பயிர்செய்வதற்கு, இவ்வேளாளர்கள் பறை பள்ளிகளை அடிமையாகவுங் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எழுதிக்கொடுத்த சாசனங்கள் வேளாளர் அறுதொழில்விளக்க அத்தியாயத்திற் கிருஷிபிற் கூறப்படும்; ஆங்குணர்க.

ஆதொண்டப்பெருமான் தான் பிரித்த 79-நாட்டிற்கும் வேளாளருள் 79-பெயரை நாட்டாரென நிருமித்தான்.

MIRASI RIGHT OF 1852, PAGE 57.

The sub-division of Nadus was introduced by the agricultural colonists and the office of Nattan or head of the Nadu which still remains and possesses some authority as to questions of Caste especially was established and conferred on the principal Vellalar whose descendants now hold it.

1852ஞூ த்திய மிராசு ரயிட்டி, 57-ஆவது பக்கம்.

நாடுகளின் உட்பிரிவுகள் குடியேறின கிருஷிகர்களால் உண்டாக்கப்பட்டன. சாதியைப்பற்றிய விவகாரங்களை விசாரிப்பதற்காகச் சிறிது அதிகாரத்தைப் பெற்றுவிளங்குகிற நாட்டுத் தலைமை நாட்டாண்மையானது, முக்கியமாக உண்டாக்கப்பட்டு, அவ்வுத்தியோகம் வேளாண்டலைவருக்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவர்கள் சந்ததியார் இக்காலத்தும் அந்நாட்டாண்மைத் தனத்தைப்பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

The junction of the Nattans of a Kottam with the chief proprietors of their respective Nadus formed what was called the Maha-Nadu, an assembly of which the tradition now only remains, the consideration of agricultural improvements in the Kottam, of the means of extending irrigation, &c., seem to have been principally the purposes for which it met. Whether its members possessed deliberative and administrative powers and resembled our ancient * Witena- Gemotes. I posses not data for determining; though the phrase, Manthri Mahanadu, the former term signifying a Minister of State being generally used to express the concurrence of the government and the people would seem to indicate that it actually had such powers.

* An assembly of wise men in England in ancient days.

இதன் மொழிபெயர்ப்பு.

ஒவ்வொருகோட்டத்தினது நாட்டார்கள் தங்கள் தங்கள் முக்கியமான மிராசுதாரர்களுடனே கூடுங் கூட்டமானது மகாநாடென்னப்படும். அந்தக்கூட்டமானது விசாரிக்குமிடத்து இக்காலத்தில் சரித்திரமாத்திரமே யிருக்கிறது. இந்தக்கோட்டத்தில் நீர் பாய்ச்சுவதை எவ்விதமாக விருத்திசெய்தால் பயிர் விருத்தியாகுமென்பதை ஆலோசிப்பதற்காகவே இக் கூட்டம் ஏற்பட்டதென்று தெரியவருகிறது. நம்முடைய பூர்வ Witena-gemot என்ற கூட்டத்தாரைப்போலவே இந்தக் கூட்டத்தாருக்கு வாதிப்பதற்கும், அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதற்கும், அதிகாரமுண்டோ இல்லையோ அதை நிச்சயிக்க எனக்குச்சாதனங்கள் அகப்படவில்லை. இராஜாங்க மந்திரி என்னும் பொருளைக்கொள்ளும் மந்திரி மகாநாடு என்னும் பூர்வபதம் இராஜகாரியங்களைக்குறித்து ஆலோசிப்பதற்காகவே வழங்குவதால், ஜனங்கள் அவ்வித அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது.

TINNEVELLY MANUAL OF 1879.

The land owners had always the complete command of the village servants, and could refuse the use of barbers washerman or watchman to recusant members of any of the other classes.

1879-ஆண்டில் திருநெல்வேலிச்சில்லாச் சரித்திரம்.

காணியாளர் அல்லது மிராசுதாரர்கள் கிராமத்தொழிலாளிகளை நடத்துவதற்குப் பூரண அதிகாரமுண்டு. அதனால் அம்பட்டன், வண்ணான், காவலாளி முதலியவர்களை இதராசாதியாருக்கு வேலைக்குப் போகவொட்டாமல் தடைசெய்யலாம்.

1901ஆவில் எடுத்த ஜனசங்கையில் வேளாளர்கள், தொண்டைமண்டலத்து வேளாளர், சோழநாட்டுவேளாளர், பாண்டிநாட்டு வேளாளர், கொங்குநாட்டு வேளாளரென நான்கு வகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

மண்டலங்கள்.	தொண்டைமண்டலத்து வேளாளர்.	சோழமண்டலத்து வேளாளர்.	பாண்டிமண்டலத்து வேளாளர்.	கொங்குநாட்டு வேளாளர்.	
இருப்பிடம்.	செங்கல்பட்டு ஜில்லா, வட ஆற்காடு ஜில்லா.	தஞ்சாவூர் ஜில்லா திருச்சிறாப்பள்ளி ஜில்லா.	மதுரை ஜில்லா, திருநெல்வேலி ஜில்லா.	கோயம்புத்தூர் ஜில்லா, சேலம் ஜில்லா.	
ஜாதி, பிரிவு.	தாளுவர், பூந்தமல்லியார், பொன்னேரியார், கொண்டைகட்டிகள்.	சோழிய வேளாளர் வேளாண் செட்டிகள், கொடிக்காயவேளாளர், கானக்கிளிநாட்டார்.	கண்காத்தார், நன்குடியார், பஞ்சேயர், அரும்பூரார், சிறுகுடியார், அகமுடையார், நீறுபூசிவேளாளர், * கோட்டை வேளாளர்.	செந்தலையார், படைத்தலையர், வெள்ளிக்கையர், பவழம் கட்டிகள், மலையடியார், தொள்ளைக்காதர், ஆத்தங்கணயார்.	* கோட்டை வேளாளர் ஸ்ரீவைகுண்டம் கோட்டையுள் வாழ்ந்துள்ளவர்கள்.
பட்டப் பெயர்.	முதலி, இரெட்டி, நைனர்.	பிள்ளைமார், செட்டிமார்.	பிள்ளைமார்.	கௌண்டன்மார்.	

பரம்பரையாக, புலாலுண்ணாத சுத்த சைவர்களே வேளாளரெனப்படுவர். இவர்கள் ஆசார ஒழுக்கங்களில் அந்தணரை ஒத்திருப்பார் அல்லது அதற்கு அடுத்த வரிசையில் இருப்பர். இவர்களினின்றும், பண்டாரங்களும் தமிழ்வேதம் ஓதும் ஓதுவார்மூர்த்திகளும், அபிஷேகம் பெற்றுள்ள ஆசாரியமார்களும், திருவாவடுதுறை, தருமபுரம் முதலான சைவ மடாதிபதி சந்நிதானங்களும், கட்டளைத்தம்பிரான் முதலானவர்களும் ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள்.

வேளாளரல்லாத கீழ்மக்களும் தாங்கள் வேளாளரெனப் பெயர்வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அவை பிரமாணமாகா. "கள்ளன் மறவன் கனத்த அகம்படியன் மெள்ளமெள்ள வந்து வெள்ளாளனாவான்" எனப் பழமொழி யிருப்பதால் உண்மை விசாரித்தறியவேண்டும். மேற்கண்ட 4 வகுப்பு வேளாளர்களும் அந்தணர் நீங்கலான வேறு ஜாதியாரிடத்து உண்பன தின்பன செய்வதில்லை. கொள்வன கொடுப்பன சம்பந்தமுமில்லை. அயலார் வீட்டில் உண்பவர்கள் போலி வேளாளராம்.

இளங்கோக்கள்.

ஆதொண்டப்பெருமான் தனது இராச்சியத்திலுள்ள குடிகளை நீதிதவறாது அடக்கியாளத் தான் ஒருவனாலேயே இயலாது என்பதை அறிந்து, இங்குள்ள 24-கோட்டங்களிலும் இருந்து அரசுசெலுத்துவதற்கு 24-இளங்கோக்களை நியமிக்க நிச்சயித்து, அதற்குத் தகுதியுடையார் யாரென ஆலோசிக்கத்தொடங்கினான்.

இந்து ஜாதியர்களுள் முதன்மைபெற்றுள்ள அந்தணர்களைக் கோக்களாக நியமிக்கலாமெனின், "ஆறுகெட நாண

விடு ஊர்கெட நூலைவிடு" எனப் பழமொழியிருப்பதால் அந்தணரை நியமிக்கின் அவர்கள் நாட்டைக் கெடுத்துவிடுவார்கள்; நமது சோழ வமிசத்திலுள்ளவர்களை நியமித்தால் அவர்கள் நமது இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு நம்மை இராச்சியத்தைவிட்டு ஓட்டிவிடுவார்கள்; வேளாளரல்லாத வேறுசாதியாரை நியமித்தால் நீதி தவறாது செங்கோல்செலுத்தமாட்டார்கள்; ஆகவே, வேளாளரை நியமித்தால் ஆணைவழிநிற்றல், அழிந்தோரைநிறுத்தல், கைக்கடனாற்றல், கசிவகத்துண்மை, ஒக்கல், போற்றல், ஓவாமுயற்சி, மன்னிறைதருதல், ஒற்றுமைகோடல் விருந்துபுறந்தருதல், திருந்தியவொழுக்கம் என்னுந் தசவித நற்செய்கை யுடையவர்களாதலின், அவர்கள் உலகுயிர்க்கு எப்போதும் உபகாரஞ்செய்வார்களேயன்றி ஒருவருக்குந் தீங்குசெய்யக்கனவிலும் நினையார்கள் என நிச்சயித்து ,அவர்களில் செல்வம், அறிவு, ஒழுக்கம், நற்குண நற்செய்கை முதலான அமையப்பெற்ற 24-வேளாளப் பிரபுக்களை ஆராய்ந்தெடுத்து, 24-கோட்டங்களுக்கும் அவர்களை அவன்; இளங் கோக்களாக நியமித்தான்.

இவவேளாளரை இளங் கோக்களாக நியமித்தற்குச் சிலர் வேறு நியாயமுஞ்சொல்லுகிறார்கள். அதாவது கரிகாலச் சோழனுக்கு முன் இந்த வேளாளர்கள் இந்த நாட்டில் தாமே அரசாண்டுகொண்டிருந்தார்கள்; பின் குறும்பர்களது கொடுமையினால் அவர்கள் இந்நாட்டையும் அரசையும்இழந்து, பிறதேசங்களில் சென்று, வர்த்தகம் கிருஷியாதி தொழிலைச் செய்து கொண்டு அங்ஙனே நிலைத்த குடியாயிருந்துவிட்டார்கள்; ஆதொண்டச் சக்கரவர்த்தி அக்குறும்பர்களைத் தொலைத்து, அரசிழந்த வேளாளர்களை மீளவும் யழைத்து, அவ்வரசாட்சியை அவர்களுக்கே கொடுத்தானென்பது. தேவியாரால் வேளாளர்கள் இந்நாட்டில் வந்து நிறைந்ததனால் தொண்டைநாடு ஏனையநாடுகளைவிடப் பெரிய தவத்தைச்செய்த நாடெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதற்குப் பிரமாணம்,

பூதவஞ்சூதமுதலாகநின்ற பொதும்பிற்சந்தப்
பாதவம்போன்மிக்கவேளாளர் தங்கியபான்மையினு
லாதவஞ்சூழ்தருபல்கோடிதேய மனைத்தினுமா
மாதவஞ்செய்ததன்றோதமிழ் சேர்தொண்டைமண்டலமே.

என்றபாடலாற் காண்க. இது நிற்க,

சேரமண்டலம்	....	80	காதம்.
பாண்டியமண்டலம்	....	56	,,
சோழமண்டலம்	....	24	,,
தொண்டைமண்டலம்	....	20	,,

இதன் விவரம் 304, 305-ஆவது பக்கங்களிற் காண்க.

சேர சோழ பாண்டியர்களின் தேசங்கள் தொண்டைமண்டலத்தைவிடப் பெரியனவாயிருப்பினும், அவற்றையாளும் அரசர்களுக்குச் சக்கரவர்த்தியென்றபட்டம் வாராதிருக்க, குறைந்த அளவுள்ள தொண்டைமண்டலத் தரசனுக்குச் சக்கரவர்த்திப்பட்டம் எவ்வாறு வரக்கூடுமெனின் அவர்கள் நாட்டில் அவர்கள், அரசின் மேலரசாயிருந்திலர். தொண்டைமண்டலத்தில் 24 - அரசின் மேலரசாயிருப்பதனால், ஆதொண்டவரசனுக்கு, இளங்கோக்களாகிய 24-கோட்டத்து வேளாளரும் முடிசூட்டிச் சக்கரவர்த்திப்பட்டங்கொடுத்தார்கள். இதனால் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள 24-கோட்டங்களுக்கும் வேளாளர்கள் இளங்கோக்களெனப் பெயர்பூண்டு அரசாண்டுவந்தார்களென்பது பெறப்பட்டது.

வேளாளர் அரசாண்டாரென்பதற்குப் பிரமாணம்.

காளமேகப்புலவர்.

உள்ளங்கால் வெள்ளெலும்பு தோன்ற வொருகோடி
வெள்ளங்கா லந்திரிந்து விட்டோமே—தெள்ளுதமி
ழாமூர் முதலி யரசர்பிரா னிங்கிருக்கப்
போமூ ரறியாமற் போய்.

தொண்டைமண்டல சதகம்.

மோதிச்சிவந்தகவிகாளமேக மொழிந்தவெண்பாப்
பாதிக்குமுந்திப்பரிசளித்தோன் களப்பாளனென்று
மாதிக்கம்பெற்றவனாமூர் முதலியரசிருப்ப
மாதிக்கெலாம்புகழ்நின்றதொல் சீர்த்தொண்டைமண்டலமே.

இதனால் களப்பாளன் என்னும் ஆமூர் முதலியார் அரசாண்டதாகத் தெரியவருகிறது.

வாணன் புகழெழுதா மார்புண்டோ மாகதர்கோன்
வாணன் புகழுரையா வாயுண்டோ—வாணன்
கொடிதாங்கி நில்லாத கொம்புண்டோ வுண்டோ
வடிதாங்கி நில்லா வரசு.

இதனால் வேளாளராகிய ஏகம்பவாணர் மகதநாட்டரசர் எனத் தெரியவருகிறது.

நீளத்திரிந்தென்றுவெண்பாவினாலன்று நின்றையர்கோன்
காளத்திவாணனைப்பாடியபாடல் கருதுமண்ட
கோளத்தினுஞ்சென்று பாதாளம்புக்குக்குலவுசக்ர
வாளத்தினுஞ்சென்றதா லெளிதோதொண்டைமண்டலமே.

இதனால் வேளாளராகிய காளத்திவாண முதலியார் திருநின்றையூர்க்கரசர் எனத் தெரியவருகிறது.

பயிரைப்பெரும்பன்றிதின்றதற்காகப் பரிசனத்தோ
ருயிரைப்பருகியுடலவர்க்கீய வொருபுலவன்
செயிரைப்புடைத்ததுந்தானே பொறுத்தந்தச்செய்யுதவு
வயிரப்பனென்பவன் வாழ்வானதுந்தொண்டைமண்டலமே.

குருகுதங்கள்கருவெனவெண்முத்தமிசை குடியிருக்குமெழில்பழனநீள், குமுதமல்குதடமேயவென்றிதருதொண்டைமண்டலவரம்பினுட், பரவுகால்வளைபல்குன்றகோட்டமெய்யூரமர்ந்தவயிரப்பபூ, பதிதனக் கடிமைவேலைசெய்பவர் வளர்த்தபன்றியொருபாவலன், விரிநிலத்தில்சிறுபயிரழிக்க

னி வெகுளிகொண்டுவிரல்கவிவலான், விரைவிலாங்கதனை யும்வளர்த்தவனையுஞ் செகுக்கவைரப்பவேள், கருதிவான னிகன்முனிவுதீரநெடு கதிர்விளைச்சலுதவிப்புகழ், கமழ்பெ ருங்குவளைமாலைசேரிலகு கங்கையக்குலவேளாளனே.

இதனால் பல்குன்றக்கோட்டம் மெய்யூரிலுள்ள வயிரப்ப முதலியாரைப் பூபதியெனக் கூறியிருப்பதாலும் கொடையின் வளப்பத்தாலும் அவர் அரசரெனத்தெரிகின்றது.

வேளாளர் வீரம்.

தாறுற்றசெந்தமிழொப்பாரி யென்னுந்தமிழ்புனைந்தோன்
சேறைப்பதிச்சந்த்ரசேகரவாணன்முன் சென்றவந்நாள்
வீறுற்றனரென்று வேளாளரைமன்விலங்கிலிட
மாறற்குவந்துமுடிசூட்டினன் றொண்டைமண்டலமே

இப்பாடலால் கம்பராலொப்பாரியென்னும்பாடலைப்பெற் ருேனகிய சேறையம்பதியில் வாழும் சந்திரசேகரவாணன் என்னும் பிரபுவினிடத்தில் காஞ்சிநகரையாண்டுவந்த சோழ குலத்தரசன்வர, அவனை அப்பிரபு எதிர்கொள்ளாதிருக்க வே, வேளாளர் செருக்கடைந்தார்களென்று கோபித்து, வே ளாண்குடிகளை விலங்கிலிட்டுச் சிறைசெய்யக்கண்டு, அப்பிரபு அவ்வரசனைப்பிடித்துச் சிறைசெய்துவிட்டுப், பாண்டியதே சத்தரசனொருவனைக் கொணர்ந்து முடிசூட்டினன். அப்ப டிப்பட்ட வீரத்தனமுடைய வேளாளரையுடையதாம் இத் தொண்டைமண்டலம் என்பது தெரியவருகின்றது.

இதனால் சந்திரசேகரனென்னும் வேளாளன் சோழனு ரசைப்பறித்துப் பாண்டியனுக்கு அளித்தான் என்பதாம்.

இதுநிற்க, ஒருகாலத்து சேர சோழ பாண்டியராகிய மூவேந்தர்களுந் தங்கள் இராச்சியத்தினெல்லை வழக்கைத் தீர்த்துக்கொள்ள ஒன்றுசேர்ந்து எல்லை வரையறுத்தபின், சோழநாட்டிலுள்ள பலதலங்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு வருகையில், ஆற்றூரில் எண்டிசையினும் கீர்த்திபெற்றுள்ள

ஏகம்பவாணராகிய வேளாளவரசனைப் பார்க்கவேண்டி, அவர் வீட்டில்வந்து விசாரித்தார்கள். அவரது மனைவி "முதலியார் கழனி பார்க்கப்போயிருக்கின்றார்" என்று ஏவலாளராலறிவிக்க, அது தெரிந்து மூவரசர்களுள், சேர சோழர் நாம் வந்தபோதிருந்து உபசரிக்கவில்லையே யென்று மனவருத்தங் கொள்ளப் பாண்டியன் அகங்கரித்து "மூப்பர் நாற்றுமுடி பிடுங்கி நடப்போயினரோ" என்று ஏளனமாகச்சொல்ல ஏவலாளராலது தெரிந்த ஏகம்பவாணன்மனைவி,

சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர்தேக்கி
யானை மிதித்த வருஞ்சேற்றின்—மானபரன்
பாவேந்த னேகம்ப வாணன் பறித்துநட்டான்
மூவேந்தர் தங்கண் முடி.

என்னும் பாடலைச் சொல்லியனுப்பக்கேட்டு மனம் புழுங்கி யரசர் மூவருஞ் சென்றனர்.

வாணர் வீட்டில் வந்தவுடனே அவர் மனைவி நிகழ்ந்த செய்தியை அவருக்குச்சொல்ல, அவர் மானத்தால் மனம் புழுங்கிக் கண்கள் சிவந்து அம்மூவரது செருக்கை யொழிப்பேனென்று கோபித்தெழுந்து, தனக்கடிமையாகிய பூதத்தை யழைத்துச் சேர சோழ பாண்டியர்களை யுடனே பிடித்துக் கொண்டுவந்து சிறைச்சாலையிலடைக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அப்பூதம் உடனே சேரசோழர்களைப் பிடித்துச் சிறையிலடைத்துவிட்டுப், பாண்டியனிடத்தில் வேப்பமாலையிருப்பதா லவனைக்கிட்டவொண்ணலாகாதென்றது. அதன்மேல் சேர சோழர்கள் வேண்டிக்கொண்டமையால் அவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுத்துப், பின்னர் ஏகம்பவாணர் தம்மிடத்திருந்த நான்கு தாதிப்பெண்களை வரவழைத்து, அவர்களுக்கு வேண்டுமான வஸ்திராபரணங்களைக் கொடுத்துப் பாண்டியன் சபையிற்போய் அவன்மேற் கவிபாடி அவனணிந்துள்ள வேப்பமாலையைப் பரிசாக வாங்கிவரும்படி யனுப்பினான்.

அப்பெண்கள் அவ்வாறே பாண்டியன் சபையிற்போய் அவ்வரசன்மேற் கவிபாடப் பாண்டியன் அவர்களை மெச்சி, ஆடையாபரணங்களும் வேண்டுமான திரவியங்களுமளித்தான். உடனே அத்தாதிப்பெண்கள் எமது ஏகம்பவாணரது தயையால் அளவிறந்த செல்வம் எங்களுக்கு இருக்கின்றது; எம்மை வந்து யாசிப்போருக்கு நாங்கள் இதினும் பதின்மடங்கு கொடுப்போம்; ஆதலின் நாங்கள் இதனைக்கருதி வந்தேமல்லோம்; உமது வேப்பமாலையே எமக்கு வேண்டுவது என்று சொல்லி, ஒவ்வொரு பெண்ணும் ஒவ்வொரு பாடலைப் பாடினள்.

அப்பாடல்கள் வருமாறு.

மாப்பைந்தார்க் கல்லமுத்து வண்ணத்தார்க் கல்லவென்பெண்
வேப்பந்தார்க் காசைகொண்டு விட்டாளோ—பூப்பைந்தார்
சேர்ந்திருக்கும் நெல்வேலிச் சிவிலிமா ராதமிழை
யாய்ந்திருக்கும் வீரமாறு.

தென்னவா மீனவா சிவிலிமா ராமதுரை
மன்னவா பாண்டி வரராமா—துன்னுஞ்
சுரும்புக்குத் தாரளித்த துய்யதமிழ் நாடா
கரும்புக்கு வேம்பிலையே கண்.

வேம்பா கிலுமினிய சொல்லிக்கு நீமிலைந்த
வேம்பா கிலுமுதவ வேண்டாவோ—மீன்பாயும்
வேலையிலே வேலைவைத்த மீனவா நின்புயத்து
மாலையிலே மாலைவைத்தாண் மான்.

அப்பெண்கள் இவ்வாறு பாடல்களைப்பாட, பாண்டியன் தன்வேப்பமாலையைக் கொடுத்தால் வாணர்பூதம் வந்து பிடித்துக்கொண்டுபோம்; கொடேனென்றால் ஒரு வெள்ளாட்டியாசித்த கேவலப்பொருளைக் கொடாதவனும் வள்ளலாவானோவென்று யாவரும் இகழ்வர்; இகழ்ந்துகூறின், நமது மானம் போமே, என்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒருத்தி,

இலகு புகழாறை யேகம்ப வாண
னலகை வரும்வருமென் றஞ்சி—புலகறிய
வானவர்கோன் சென்னிமிசை வன்கை வளையெறிந்த
மீனவர்கோன் கைவிடான் வேம்பு.

என்னும் பாடலைப்பாடின உடனே, பாண்டியன் வெட்கி இனி நமக்கு என்ன நீங்கு நேரிடினும் நேரிடுக; நமது குடிக்கும் கொடைக்கும் பழிப்பில்லாதிருந்தாற் போதுமென்று துணிந்து, தனது கழுத்திலுள்ள வேப்பமாலையை எடுத்துக்கொடுக்க, அப்பெண்கள் அதைக்கொண்டுபோய் ஏகம்பவாணரிடத்திற் கொடுத்துப் பரிசுபெற்றுப்போனார்கள். உடனே, அந்த முதலியாரும் பூதத்தைக்கொண்டு பாண்டியனைப் பிடித்து வந்து சிறையிலிட்டனர். அக்காலத்து ஒருபாணன் முதலியார் சபையில் வந்து அப்பிரபுவைப் புகழ்ந்து பாடவே, அப்பாணனுக்குப் பாண்டிநாட்டைப் பரிசாகவளித்தார்.

இதையறிந்த பாண்டியன் மனைவி உடனே ஏகம்பவாணரிடத்துவந்து, அவரது செல்வம் அதிகாரம் கொடைமுதலியவற்றின் சிறப்புத்தோன்ற,

என்கவிகை யென்சிவிகை யென்றுவச மென்கவச
மென்கரியீ தென்பரியீ தென்பரான்—மன்கவன
மாவேந்த னேகம்ப வாணன் வரிசைபெற்ற
பாவேந் தரைவேந்தர் பார்த்து.

என்னும் பாடலைப்பாடித் தன் மங்கிலியத்தைப் பரிசாகக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டாள். அதுகேட்ட ஏகம்பவாணர் பாண்டியனைச் சிறைவிடாவிடின் இவ்வரசி உயிர்விடுவள்; நமக்குப்பெண்பழிநேருமென்றஞ்சி, உடனே அப்பாண்டியனைச் சிறையினின்றும் விடுத்தனர். பின்னர், ஏகம்பவாண முதலியார் பாண்டியனைப்பார்த்து, உன்னுடையநாட்டை ஓர் யாழ்ப்புலவனுக்கு யான் பரிசாகக் கொடுத்துவிட்டபடியால், என்னை யவமதித்து நீ பேசின குற்றத்துக்கு அபராதமாகக்

கோடி செம்பொன்னை அப்பாணனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு உன்னுடைய நாட்டைப் பெற்றுக்கொள்ளுகவென்று, மணி பொன், ஆடை, ஆபரணுதிகளும் சதுரங்கசேனைகளும் கொடுத்து விடைகொடுத்தனுப்பினர்.

"தேருளைப்புரவிவாரணத்தொகுதி திறைகள்கொண்டு வருமன்னநின், றேயமேதுனதுநாமமேதுபுகல் செங்கைபாழ் தடவுபாணகேள், வாருமொத்தகுழுநீருநாமு மகதேவனுறை நகர்காவலன், வாணபூபதிமகிழ்ந்தளித்தவெகுவரிசைபெற்று வருபுலவன்யான், நீருமிப்பரிசுபெற்றுமீளவர லாகுமேகும வன் முன்றில்வாய், நித்திலச்சிசரமாடமாளிகை நெருங்குகோ புரமருங்கெலா, மாருமிற்குமொருவேம்புநிற்கு முயர்பனையு நிற்குமதனருகிலே, யரிருக்குமரசைச்சுமந்தசில வத்திநிற்கு மடையாளமே."

இப்பாடலால், ஆடை ஆபரணத் திரவியங்கள் சதுரங்க சேனையுடன் செல்லும் ஒருவித்துவானை மற்றொரு வித்து வான்கண்டு மன்னு உமதுதேசமெது? உமது நாமமென்ன ? சொல்லுகவென்றுகேட்க, அதற்கு அந்த வித்துவான் சொல் லுவான் ; நான் அரசனல்ல உம்மைப்போல் நானும் வித்து வான்; ஆகையால் கேண்மின்; நான் மகதேசாதிபதியாகிய ஏகம்பவாணனிடத்தில் பாடி இவைகளைப் பரிசாகப் பெற்று வந்தனன்; நீரும்போய்ப்பாடி இப்பரிசுகளெல்லாம் பெற்று வரலாமென்றுன். ஆனல் ஏகம்பவாணனிருப்பிடத்துக்கு அடையாளம் யாதெனின், முத்துக்களாற் செய்யப்பட்ட சிகரங்களையுடைய மாடமாளிகை கூடகோபுரங்கள் நெருங்கி யிருக்கும்; அவரது அரண்மனை முற்றத்தில் ஆத்தி, வேம்பு, பனை இருக்கும் ; அதன் மத்தியிலரசிருக்கும் ; அரசைச் சுமந்த சில அத்திகள் நிற்கும் ; இதுதான் அடையாள மென்றுன்.

இவற்றுல் ஆத்திமாலையும் வேப்பமாலையும் பனைமாலை யுந் தரிக்கும் சேர சோழ பாண்டியர்கள் சூழ்ந்திருப்பார்கள்;

அவர்களின் மத்தியில் ஏகம்பவாணர் அரசு வீற்றிருப்பரென்பது பெறப்பட்டது.

இதனால் வேளாளராயுள்ள ஏகம்பவாணர் மகததேசத்து அரசரென்றும், அவர் சபையில் சேர சோழ பாண்டியர்களும் நிறைந்திருப்பார்களென்றும் வெளிப்படுகின்றன. அன்றியும் அவரைப்பகைத்த பாண்டியன் அரசிழந்தானென்றும், அந்தப்பாண்டிநாட்டைத் தாம் அடைய ஆசைகொள்ளாது, தம்மைப்பாடிவந்த கேவலமான ஒருபாணனுக்கு அதை ஒரு சிறு பரிசாக எண்ணிக்கொடுத்தாரென்றும் தெரியவருகின்றன.

ஆரான்முடியுமிக்காரியந்தோடவிழாத்திமலர்த்
தாரானைவேம்பின்றொடையானைப்பெண்ணையந்தாமனையும்
போராடிக்காவலில்வைத்தவப்பாட்டும்புனைந்ததன்றோ
வாராருமோட்டிளங்கொங்கைநல்லாய்தொண்டைமண்டலமே

* * * * *

"மாவேந்த னேகம்ப வாணன் பறித்துநட்டான் மூவேந்தர் தங்கள் முடி" என வித்தொடக்கத்தனவற்றால் இளங்கோக்களாகிய வேளாளர்கள் அரசர்களுக்கு முடிசூட்டவும் வாங்கவும் வீரம்பெற்றுளாரெனத் தெரியவருகிறது.

இவைபோல்வன பல சரித்திரங்களுள; அவற்றை ஈண்டு விரிக்கிற்பெருகும். இவற்றால் பூர்காலத்து வேளாளர்கள் அரசராகவும், இளங் கோக்களாகவும், இருந்தார்களெனத் தெரியவருகிறது. அற்றேல் அரசரென்றதனோடமையாது இளங்கோக்களெனக் கூறுவானேன் எனில், இல்லையேல் அவர்கள் ஒருவேளை க்ஷத்திரிய வகுப்பில் சேர்க்கப்படுவார்கள்; அதனால் அவர்கள் சுயகுலமாறி விடுமென்று இளங்கோக்கள் எனக் கூறப்பட்டனர்.

பின்னும் கோக்களுக்குப்போல இளங்கோக்களாகிய வேளாளர்களுக்கும் அறுதொழில் பரிவாரம் சின்னம் தசாங்கம் முதலியவை ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவை அடியில் விவரிக்கப்படும்.

அறுதொழில்.

கோக்கள் = அரசர்.	இளங்கோக்கள் = வேளாளர்.
வைதிககருமங்கள்.	**வைதிககருமங்கள்.**
1 வேதமோதல்.	1 வேதமோதல்.
2 வேள்விசெய்தல்.	2 வேள்விசெய்தல்.
3 ஈதல்.	3 ஈதல்.
இலௌகீககருமங்கள்.	**இலௌகீககருமங்கள்.**
4 உலகோம்பல்.	4 கிருஷி.
5 படைபயிலல்.	5 வாணிசம்.
6 * பொருதல்.	6 பசுர்காத்தல்.

பிரமாணம் பிங்கலந்தையார்.

767. ஓதல் பொருத லுலகு புரத்த
லீதல் வேட்டல் படைபயில் வறுதொழில்.

ஆரியகாண்டம் 148, 149-ஆவது பக்கங்களிலும் திராவிட காண்டம் 308-ஆவது பக்கத்திலுங் காண்க.

778. ஓதல் வேட்ட லுபகார மன்றியும்
வாணிகம் பசுக்காவ லுழவு தொழிலெனப்
புகன்றவை யாறும் பூவைசியர் தொழிலே.

ஆரியகாண்டம் 153-ஆவது பக்கத்திலும் திராவிடகாண்டம் அறுதொழில்விளக்க அத்தியாயத்திலும் காண்க.

* பொருதலுக்குப் பிரதியாக வடநூலார் மனமடக்கலெனக் கூறுவர்.

பரிவாரம். கஅ.

எண்.	கோக்களுக்கு.	எண்.	இளங்கோக்களுக்கு.
1	மந்திரி.	1	நாவிதன்.
2	புரோகிதர்.	2	குயவன்.
3	சேனாபதி.	3	வண்ணான்.
4	தூதர்.	4	ஓச்சன்—கணக்கன்.
5	சாரணர்—வேவுகாரர்.	5	கொல்லன்.
6	கரணத்தியல்வோர்.	6	தச்சன்.
7	கருமவதிகாரர்.	7	தட்டான்.
8	சுற்றத்தார்.	8	கன்னான்.
9	கடைகாப்பாளர்—வாயில்காப்போர்.	9	சிற்பி.
10	நகரமாக்கள்.	10	செக்கான்.
11	படைத்தலைவர்.	11	இலைவாணியன்.
12	இவுளிமறவர்.	12	எருத்துவாணியன்.
13	யானைவீரர்.	13	மாலைக்காரன்—சாத்தானி.
14	நட்பாளர்.	14	பாணன்—தையற்காரன்.
15	அந்தணாளர்.	15	பள்ளி.
16	மடைத்தொழிலாளர்.	16	வலையன்.
17	மருத்துவக்கலைஞர்.	17	இடையன்.
18	நிமித்திகப்புலவர்.	18	பறையன்.

பிங்கலந்தையார் ஐந்தாவது ஆடவர்வகை.

769. மந்திரியர் புரோகிதர் சேனாபதியர்
தந்திரத் தூதர் சாரணரென்றிவ
ரந்தமிலரசர்க் கைம்பெருங்குழுவே.

770. கரணத்தியல்வோருங் கருமவதிகாரரு
மகன்றசுற்றமுங் கடைகாப்பாளரு
நகரமாக்களு நனிபடைத்தலைவரு
மிவுளிமறவரும் யானைவீரரு
மரசர்க்கெண்பெருந் துணைவராகும்.

771\. அடுத்தநாட்பாளரு மந்தணாளரு
மடைத்தொழிலாளரு மருத்துவக்கலைஞரு
நிமித்திகப்புலவரு நீணிலவேந்தர்க்
குரைத்தவைம்பே ருறுதிச்சுற்றம்.

772\. உரைத்தமுப்பாலு முயர்குடைவேந்தர்க்குப்
படைத்தபதினெண் டொழிலுடைப்பாலோர்.

இளங்கோக்களுடைய பரிவாரம் 18-க்கும் பிரமாணம் 357-ஆவது பக்கத்திற் காண்க.

சின்னம்.

எண்.	கோச்சின்னம் அல்லது அரச சின்னம்.	எண்.	இளங்கோச்சின்னம் அல்லது வேளாளர் விருது.
1	முடி.	1	வெள்ளைப்பூச்சக்கரக்குடை
2	குடை.	2	வெள்ளைநிசானி.
3	கவரி.	3	சுருட்டி.
4	தோட்டி.	4	சூதாமரம்.
5	முரசு.	5	திருச்சின்னம்.
6	சக்கரம்.	6	அருகுதீவத்தி.
7	யானை.	7	அலப்படை.
8	கொடி.	8	சித்திரமேழிக்கொடி.
9	மதிள்.	9	எடுகோல் நிசானி.
10	தோரணம்.	10	சிங்கக்கொடி.
11	நீர்க்குடம்.	11	ஜயமணிசலவாதிமுத்திரை.
12	பூமாலை.	12	குயில் நிசானி.
13	சங்கு.	13	கிளிநிசானி.
14	கடல்.	14	ஆலவட்டம்.
15	மகரம்.	15	பெரியபேரி.
16	ஆமை.	16	பசுங்குவளைத்தார்.
17	இணைக்கயல்.	17	ஆத்தித்தார்.
18	சிங்கம்.	18	தவண்டை.
19	தீபம்.		
20	இடபம்.		
21	ஆசனம்.		

அரசசின்னம் 21-க்கும் பிரமாணம் சதுரகராதியிற் காண்க. வேளாளர் விருது 18-க்கும் பிரமாணம் பின்வருஞ் செய்யுளிற்காண்க.

"நிறையும்வெண்பூச்சக்கரக்குடைவெள்ளைநிற நிகழ்துவசமேழிக்கொடி, நிலவுமெடுகோற்கேதனக் குயிற்கொடி சிங்க நீடுகொடியோடுலாவு,—முறையுறுகிளிக்கொடிசுருட்டி சாமர மருகுமூந்துநீவர்த்தி பின்ன, முன்னுசயமணிசலவாதி முத்திரைதுன்றமுதிர் திரைசுருட்டியென்று,—மறைகடல்சுலாவுநிலமுழுமலப்படைவட்டமானநல்லாலவட்ட, மாய்பெரிய பேரிபசுமைக்குவளை மாலையோடாத்திமாலைதவண்டை,— தறையிலுயர்வாமிளங்கோக்களெனும் வேளாளர்தங்கள்விருதென்றுமிக்க, சான்றோருரைப்பரிப்பதினெட்டு மிகவுந்தழைத்து நீடுழிவாழி.

மூவேந்தர்களின் தசாங்கங்கள் திராவிடவேதம் வருண விளக்கம் 306-ஆவது பக்கத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டன. ஆண்டுணர்க.

இனி, இளங்கோக்களாகிய வேளாளர்களின், தசாங்கம் வருமாறு.

தசாங்கம்.

1	பெயர்	வேளாளர்
2	மலை	மகமேரு.
3	ஆறு	கங்கை.
4	நாடு	79.
5	நகரம்	1,900.
6	ஊர்தி	ஐராவத யானையும், உச்சைஸ்வர குதிரையும்.
7	மாலை	செங்குவளை.
8	கொடி	மேழி, குயில், சிங்கம்.
9	படை	அலப்படை.
10	முரசு	கொடைமுரசு.

இதற்குப் பிரமாணம்.

முத்தமிழ்நிலந்தனின் மூன்றுங்குலத்தவர்
முழங்கிடு தசாங்கமேதின்
மூவுலகத்துளும் புகழோங்குமேதக்க
முதன்மை வேளாளர்பெயரா
மத்தனுறைகின்றதோர் மேருவேமலையதா
மற்புதக் கங்கையாறு
மனையறம்வளர்த்ததே தமது*நாடொன்பது
மைம்பதுட னிருபதாகு
மொத்தவூராங்கதிற் றசநூறுநவநூறு
மும்பர்நாட் டதிபனைய
வுத்தமச்சசிபதி தனதுவெள்வாரண
முச்சைசு வரியமூர்தி
கொத்தலர்செங்குவளை மாலைகொடிகூழிடிற்
குயில் சிங்க மேழியுலகின்
கொடும்பசிப்பகை யடுமலப்படையுமேபடை
கொடைமுரச மோங்கமாதோ.

காஞ்சிநாடு அறம்வளர்த்த நாடு என்பதற்குப் பிரமாணம்.

எண்ணான்கறந்தொண்டைமண்டலத்தார்க்கன்றியில்லையெ
தண்ணார்வயலுழன்றான்சோலவேந்தன்றலைதடிந்த [னத்
தெண்ணாமன்மன்னனுமப்படியேசொலவிப்படியின் [மே.
மண்ணாளும்வேந்தன்வரிசைபெற்றான்றொண்டைமண்டல

இதன் சரித்திரம்.

அரசன் தனது சபையில் பலசாதியருங் கூடியிருக்குங் காலத்தில் 32 அறங்களையுஞ் செய்வோர் எச்சாதியாரெனக்

* இவ்வெழுபத்தொன்பது நாட்டினுள்ளுமத்தியில் மதாணிப் பதக்கம்போலும் விளங்குவது காஞ்சிநாடாம் அக்காஞ்சிநாட்டில் உமையம்மையார்வந்து தங்கியிருந்து சிவபெருமானைப் பூசித்து 32 அறங்களையும் வளர்த்தமையால், அக்காஞ்சிநாடேயன்றி அதைப் பரிவாரங்கள் போலும் சூழ்ந்துள்ள நாடுகளாக இருத்தலின், அவைகளையும் பொதுவகையால் அறம்வளர்த்த நாடெனக் கூறப்பட்டது.

கேட்க, ஒருவேளாளனெழுந்து ௩௨ அறங்களையும் செய்பவர் வேளாளரேயன்றி பேணையசாதியரின்றுமென, க்ஷத்திரிய சாதியாராகிய எங்களுக்குமின்றோவென அரசன் கோபங் கொண்டு அவன்றலையைக் கொய்தெறிந்தான். சிலநாட் பின்னர், அவ்வரசன் பிள்ளையைச் சத்துருக்கள் கொல்லவேண்டித் துரத்த, அவ்வரசகுமாரன் முன் கொல்லப்பட்டவன் குமாரனாகிய கிடங்கின் பெருமாள் முதலியார் வீட்டில் அடைக்கலம் புகுந்தான். உடனே அம் முதலியார் தமது தந்தை தலையைக் கொய்ததைப்பற்றி வைரம் பாராட்டாது, அவ்வரசகுமாரனை யொளித்துவைத்துத், தமது பிள்ளையை இவன்றான் அரசகுமாரன் என்று கொலைசெய்யக் கொடுத்தார். இதையறிந்த அரசன் கிடங்கின் பெருமாள் முதலியாரை யழைத்து வேண்டிய சன்மானஞ்செய்து, ௩௨ அறஞ் செய்பவர் வேளாளரேயன்றி வேறு சாதியாரில்லையெனத் தனது சபையிலுள்ள பல சாதியாருமறியும்படி, தன் வாயினாலே கூறினன் என்பதாம்.

மன்னர் பின்னர்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் 30-வது சூத்திரம்.

"மன்னர் பாங்கிற்பின்னோராகுப."

வேளாளரென்பவர்கள் மன்னருக்கடுத்தவரிசையில் உள்ளார் எனக்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால் அவர்கள் மன்னர் பின்னரெனக் கூறப்படுவர். அவர்கள் மண்டிலமாக்களும் தண்டத்தால்விருமாய்ச் சோழநாட்டிற் பிடவூரும், அழுந்தூரும், நாங்கூரும், நாவூரும், ஆவஞ்சேரியும், பெருஞ்சிக்கலும், வல்லமும், கீழ்வேளூரும் ஆகியபதிகளில் தோன்றி வேள் எனவும் அரசு எனவும் உரிமை யெய்தினோரும், பாண்டிநாட்டுக் காவிதிப்பட்டம் எய்தினோரும், குறுமுடி குடிப்பிறந்தோர் முதலியருமாய், முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரியருமாயிருக்கின்றார்கள்.

உமாபதி சிவாசாரியார் செய்தருளிய திருத்தொண்டர் புராணவரலாறு.

"அத்தகையபுகழ்வேளாண்மரபிற்சேக்கிழார்குடியில்வந்த வருண்மொழித்தேவர்க்குத், தத்துபரிவளவனுந்தன்செங்கோலோச்சுந்தலைமையளித்தவர்தமக்குத்தனதுபேரு, முத்தமச்சோழப்பல்லவன்றானென்னு முயர்பட்டங்கொடுத்திடவாங்கவர்பிர்நாட்டு, நித்தனுறை திருநாகேசுரத்திலன்பு நிறைதலினான் மறவாதநிலைமைமிக்கார்.

தம்பதிகுன்றத்தூரின் "*வடவளாகந் தானாக்கித்திருக்கோயிறாபித்தங்கண், செம்பியர்கோன்றிருநாகேசுரம்போலீதுந் திருநாகேசுரமெனவேதிருப்பேர்சாற்றி, யம்புவியி†லங்காங்கவைபவங்கட்கானபரிகலந்திருநாள்பூசைகற்பித், திம்பர்புகழ் வளவனரசுரிமைச் செங்கோலிமசேதுபரியந்தமியற்று நாளில்.

வேறு

ஆயவேலையனபாயனிந்நிலைமை யாதலாலறுசர்பாலரு
வாயரெங்குளரெனப்பணிந்திருமருங்குநின்றவர்விளம்புவார்
தூயகுன்றைநகர்மீது தம்பெயர் துலங்க வோர்குளமமைத்தபி
னேயநாகையரனார்திருப்பணியியற்றியவ்விடையிருந்தனர்.[ன்

என்றுசொல்லவவர்தமையழைத்தரசனிவரமைச்சரிவர்பட்டமு, மன்றன்மாலைபுனைதொண்டைமானென வகுத்தபின்றமதுமண்டல, மன்றுவற்பம்வரவந்தடைந்தவரை யாற்றல்செய்துதொண்டைமண்டல, நின்றுகாத்தபெருமானெனத்தமது பெயரையெங்கணு நிறுத்தினார்.

மேற்கண்ட செய்யுட்களால் சேக்கிழார் சுவாமிகளை அனபாயச்சோழமகாராஜன் தனக்கு முதன் மந்திரியாராக்கிக்.

* வடவளாகம்—திருமதிலின் புறத்துள்ள வீதி.
† அங்காங்கம்—நித்தியம் நைமித்தியம்.

கொண்டதுமன்றி அவருக்கு உத்தமச்சோழபல்லவன் என்னும் பட்டப்பெயரையும் அளித்தார் என்பதும், அந்த சுவாமிகள் அடியாரான பின்னர் அவர் தம்பியாகிய பாலறுவாயரை அழைப்பித்து அவரைத் தமக்கு முதன் மந்திரியாக்கித் தொண்டமான் என்று பட்டமும் அளித்தார் என்பதும் தெரியவருகின்றன.

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனர் புராணம்.

இன்னவாழ்பதியதனிடையேயர்கோக்குடிதான்
மன்னுநீடியவளவர்சேனுபதிக்குடியாந்
தொன்மைமேவியநிகழ்ச்சியானிறைவது தூய
பொன்னிநாட்டுவேளாண்மையி லுயர்ந்தபொற்பினதால்.

இதனுல் வேளாள குலத்தினராகிய ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனுர் சோழராசனிடத்துச் சேனுதிபதியாக இருந்தாரென்பது தெரியவருகின்றது.

கோட்புலிநாயனர் புராணம்.

நலம்பெருகுஞ்சோணுட்டுநாட்டியத்தான்குடிவேளாண்
குலம்பெருகவந்துதித்தார் கோட்புலியாரெனும்பெயரார்
தலம்பெருகும்புகழ்வளவர் தந்திரியாய்வேற்றுப்
புலம்பெருகத்துயர்விளையப்போர்விளைத்துப்புகழ்விளைப்பார்

இதனுல் வேளாண் குலத்தினராகிய கோட்புலியார் சோழராசனிடத்துச் சேனுதிபதியாக இருந்திருக்கிருரெனத் தெரியவருகின்றது.

மானக்கஞ்சாறநாயனர் புராணம்.

அப்பதியிற்குலப்பதியா யரசர்சேனுபதியாஞ்
செப்பவருங்குடிவிளங்கத் திருவவதாரஞ்செய்தார்
மெய்ப்பொருளாயிந்துணர்ந்தார் விழுமியவேளாண்குடிமை
வைப்பனையமேன்மையினுர் மானக்கஞ்சாறனுர்.

இதனால் வேளாளருள் ஒருவராகிய மானக்கஞ்சாற நாயனார் சோழராசனிடத்துச் சேனாதிபதியாக இருந்திருக்கிறாரெனத் தெரியவருகின்றது.

கலிப்பகையார் புராணம்.

ஆங்காலத்திலகவதி யாருக்காண்டா றிரண்டின்
முன்னாகவொத்தகுல முதல்வேளாண்குடித்தலைவர்
மின்னார்செஞ்சடையண்ணல் மெய்யடிமைவிருப்புடையார்
பொன்னாருமணிமௌலிப் புரவலன்பாலருளுடையார்.

ஆண்டகைமைத்தொழிலின்கணடலரியேறெனவுள்ளார்
காண்டகையபெருவனப்பிற் கலிப்பகையாரெனும்பெயரார்
பூண்டகொடைப்புகழனார் பாற்பொருவின்மகட்கொள்ள
வேண்டியெழுங்காதலினால் மேலோரைச்செலவிட்டார்.

இதனால் வேளாள மூர்த்தியாகிய அப்பர்சுவாமிகளின் தமக்கையாராய திலகவதியாரை மணம்புரியவந்த கலிப்பகையார் சோழராசனிடத்துச் சேனாதிபதியாயிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது.

Madura Manual Part III, Chapter II, Page 90-104.

அரியநாயக முதலியார்.

இன்னும் அரியநாயக முதலியார் என்பவர் காஞ்சிபுரத்துக்கடுத்த மைப்பேடு என்னுங் கிராமத்தில் வேளாளகுலத்திற் பிறந்தவராம். இவர், விஜயநகரத்திலிருந்து விசுவநாத நாய்க்கர் மதுரைக்கு வந்தகாலத்தில் அவருடன் கூடவந்தவர். இவர் பாண்டிநாட்டில் பட்டத்துக்கு அரசரையும், அவர்களுக்குள் பளையக்காரர்களையும், ஏற்படுத்துபவராம். இவர் அந்த விசுவநாதநாய்க்கரிடத்தில் தளவாயாகவிருந்தவர். தளவாய் என்பது முதன்மந்திரியும் சேனாதிபதியுமாகிய இரண்டு உத்தியோகங்களை உள்ளடக்கியபெயராம். இராமராசாவுக்குப்பின் இங்கிலிஷ் (A. D.) 1,564 ஆண்டில் அரியநாயக

முதலியாருக்கு இராயர்பட்டம் ஆகிறதாயிருந்தது. இவர் ஆரியரின் துர்போதனைக்குள்ளாகி அப்பட்டத்தைத் தாம் வகித்துக்கொள்ளாமல், குமாரகிருஷ்ணப்ப நாய்க்கருக்குக் கட்டிவைத்துத் தாம் தளவாயாகவே இருந்துவிட்டார். இவர் சுத்தவீரர் ஆதலால் இவரது வடிவம் எல்லார் மனத்திலும் ஞாபகத்துக்குவரும்படி பெரியநாய்க்கரால் மதுரைக்கோயில் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் ஒரு தூணிற்செய்து ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இக்காலத்தும் வீரராயுள்ளவர்கள் அவ்வுருவுக்கு மாலைசாத்திப் பூசிக்கிறார்கள்.

மாவைக் குமாரசுவாமி முதலியார்.

இவர் மேற்கூறிய அரியநாயக முதலியாருடைய தூரமான பின்சந்ததியினரென்று சொல்லுகிறார்கள். இவர் கர்த்தாக்கள் வம்மிசத்தினராகிய மங்கம்மாள் காலத்துக்குப் பிற்காலத்தில், திருநெல்வேலிஜில்லாவில் அக்கர்த்தர்களால் கொடுக்கப்பட்ட அராசாங்க அதிகாரஞ்செய்திருக்கிறார்.

ஆறை அழகப்ப முதலியார்.

இவர் மாவைக் குமாரசுவாமி முதலியாருடைய சமீப பந்து. அவருக்குப் பின் வாரிசாகத் திருநெல்வேலி மதுரை திருச்சிராப்பள்ளி இம்மூன்று ஜில்லாக்களிலும் இராசாங்கஞ் செய்திருக்கிறார்.

குமாரசுவாமி முதலியார்.

ஆறை யழகப்ப முதலியாருக்கு அடுத்த பிந்திய வாரிசாகக் கர்த்தாக்கள் கடைசிக்காலத்திலும், பத்தையசிங்கு என்ற மகாராட்டிர ராசாவின் காலத்திலும், திருநெல்வேலி மதுரை யிரண்டு சில்லாவிலும் ராசரீகஞ்செய்தவர், தளவாய்க் குமாரசாமி முதலியார்; இவருக்கு ராசரீக பதவியளித்த கர்த்தாக்களால், விசேஷ சேனையும் தளகர்த்த மோதிரமும் "தளவாய் என்ற பட்டமுங்" கொடுக்கப்பட்டன. அந்தப்

பட்டம் பாரம்பரியமாய் இக்காலத்திலுள்ள அவர் சந்ததியார் யாவருக்கும் வழங்கப்பட்டுவருகிறது. 'இவருடைய முதலாவது குமாரர் தளவாய் அழகப்ப முதலியாரும், நபாபு ராசாங்கத்தில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ராசரீகஞ்செய்தவர்.' ஷை தளவாய் அழகப்ப முதலியார் குமாரரில், மூத்தகுமாரர் தளவாய் தீத்தாரப்ப முதலியாரும், மூன்றாங் குமாரர் தளவாய் திருமலையப்ப முதலியாரும், அதே சில்லாவில் அரசாண்டு வந்திருக்கிறார்கள். தளவாய் ராமசாமி முதலியார் காலம் கொல்லம் 972-ஆம் ஆண்டு, என்று தெரிகிறது. இவருடைய நேரான பௌத்திரர் தளவாய் ராமசாமி முதலியார் திருநெல்வேலியில் சீவவந்தவராக இருக்கிறார். மேற்கூறியவர்கள் தளவாய் திருமலையப்ப முதலியார் அரசாண்டு வந்த காலத்தில், பற்பல ஆலயங்கள் மடங்கள் முதலிய இடங்களுக்கு விசேடமாக மானியங்கள் விட்டு, வேறு பல தருமங்களுஞ்செய்தவர்கள். அத்தருமங்கள் இன்றும்நிலைபெற்றிருக்கின்றன. இந்தத் திருமலையப்ப தளவாய் முதலியாரின் பின் சந்ததியாகத் திருநெல்வேலியில் தற்காலத்தில் தளவாய் திருமலையப்ப முதலியாரிருக்கிறார். இந்தத் தளவாய் முதலியார்கள் குடும்ப வைபவச் சிறப்பு நெல்லைக்குறவஞ்சியிற் புகழ்ந்து பாடப்பட்டுள்ளது. இந்தக்குடும்பத்தார் அரசாட்சி செய்துவந்ததற்காக, இந்தக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு, இன்றும் ஆலயங்களிலும், பெரிய சபைக்கூட்டங்களிலும், பிரதம மரியாதை செய்யப்பட்டுவருகிறது. அன்றியும் இக்குடும்பத்தார் மட்டுமே வெளிப்பிரவேசகாலங்களில், இரட்டை அருகு தீவத்தியோடு செல்லுங் கௌரவத்துக்குரியராயிருக்கிறார்கள். பெரிய பட்டணமாகிய திருநெல்வேலியில் இன்றும் இவர்கள் வீடு அரண்மனையென்று வழங்கப்பெற்று வருகிறது.

மேற்கூறிய குடும்பத்தார்போலவே திருநெல்வேலியில் கார்காத்த வேளாளர்குலத்தில், வடமலையப்பபிள்ளையன் முதலிய சிலர் அரசாண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் வமி

சத்தினராகத் திருநெல்வேலியில் தற்காலம் சிலர் இருக்கிறார். அவர்களுக்கும் பெரிய சபைகளில் முதன் மரியாதைசெய்யப் பட்டுவருகிறது.

பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில் திரிசிரபுரம் ஆண்டுவந்த சொக்கநாத நாய்க்கன் ஐயன் என்னும் அரசனிடத்தில் இவ் வடமலைப்பிள்ளை என்பவர் முதலில் சேனாதிபதியாயிருந்தார். பின்னர், இவரிடத்தில் அரசன் வைத்த விசுவாசத்தினால் தமக்குரிய ஐயன் என்னும் பட்டத்தையும் அவர்கட்குச் சூட்டித் தமக்குப் பிரதிநிதியாக்கி திருநெல்வேலி யாளும்படி அரசுரிமை யளித்தனர். இவர் அரசுபுரிந்து வருங்காலில் போர்த்துகேசியர் (Portugees) துர்மத வெறியினால் திருச் செந்தூர் ஆலயத்துட் புகுந்து தேவாரகமான ஆபரணமுத லாய நிதிகளை வலிந்தெடுத்து மகமயாது ஆறுமுகக்கடவு ளையும் தூக்கிச்சென்றார்கள். அக்கடவுள் கிருபையால் சுழல் காற்று படகினைமோதியடிக்கக் கலங்கித் திருவுருவை கடலில் விடுத்துத்தம் வழியே சென்றார்கள். பின்னர், முருகக்கடவுள் பிள்ளையவர்கள் கனவிற் சென்று நடந்தனவற்றை யறிவிக்க, அவரும் மனமகிழ்ந்து, ஆறுமுகக்கடவுளைக் கடலினின்றும் வெளிப்படுத்திக் கும்பாபிஷேகஞ்செய்துப் பிரதிஷ்டை செய் வித்தார். இவர் அரண்மனை திருநெல்வேலியில் இக்காலத் தும் விளங்குகிறது.

பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் சேரநாட்டில் பெரியவீட்டு முதலியார் வம்சத்தார் அரசுபுரிந்து வந்ததாகத் தெரியவரு கின்றது. Trvencoor Manual of 1900 Page 263.

1730-ம் வருஷத்தில் சேரநாட்டில் மார்த்தாண்டவர்மா அரசாண்டகாலத்தில் ஆறுமுகம் பிள்ளை தளவா வாகவும், குமாரசாமிப் பிள்ளை (Commander-in-Chief) சேனாதிபதியா கவும், தாணுப்பிள்ளை இளைய தளகர்த்தராகவு மிருந்திருக்கி றார்கள். ஷை Manual Page 334.

1758-ம் வருஷத்தில் ஷை. சேரநாட்டில் இராமவர்மா காலத்தில், ஐயப்பன் மார்த்தாண்டபிள்ளை யென்பவர் தளவாயாக இருந்திருக்கிறார். ஷை Page 370.

நூல்களையும் பழையசரித்திரங்களையும் ஆராயுமிடத்து அரசர்கள் மந்திரி பிரதானி சேனாபதி முதலிய பெரிய உத்தியோகங்களையெல்லாம் பூர்வத்தில் வேளாளர்களுக்குக் கொடுத்து வந்திருக்கின்றார்கள் என்பது தெரியவருகின்றது.

"கைம்மாறு கனவிலுங்கருதலின்றி வரையாதுவழங்கும் வள்ளற்றன்மை உடையாரென்றும், எவ்வாற்றானுமுயர்ந்தோர்கட்குந் தம்மையன்றி உலகுபெனடத்தப்படாச் சிறப்புடைக்கருவியாந்தன்மை உடையாரென்றும், இங்ஙனம் வையகத்தார்க்கன்றி வானகத்தார்க்குங் குன்றாநன்றி குயிற்றுநரென்றுந் தம்மானேயன்றித் தங்கருவியானுங் கருமத்தானும் எவ்வெவ்வளாகத் தெவ்வெவ்வுயிர்கட்கு மின்பந்தருஉ மியல்பினரென்றும், ஆன்றகல்வி யூன்றுகேள்வி சான்றவுணர்ச்சியென்றவொழுக்க முதலிய உயர்நெறிக் குன்றத்தும்பரிம்பர் பலகாற்பயிலுறும் பாங்கினரென்றும், தொன்னெறியரையர்க்குத் துணைவராகிப் பகைப்புலனடுங்கிய படர்ந்தெதிருற்றி வாய்விட்டார்த்து வாள்புடைபெயர்த்து வெற்புடைத்தசுரிஇப் பொற்பொடுபொப்பும் ஆண்மையரென்றும், தண்ணளியுருக்கொடு தாங்கிச்செங்கோனிலைபெறச்செய்யுந் தகைமையரென்றும், எத்திறத்தவருமெதிர் கொடுபராஅய்ப் பற்பல திறப்படுஉம் பரிசிற்பழிச்ச உயரிடத்தோங்கிய பெயருளரென்றும், கடவுளாணையிற் கடவாச்செறிவும் யாவருமதிக்கு மேன்மையும் புலவராற் புணையும் புகழினிட்டமுங் களக்கறுமொண்மையும் விளக்குறுபசுமையும்பொய்யாமாற்றமும் போக்கறுதோற்றமு மின்னவைநிறைவுமெத்திறநலனுமுடையரென்று மூவகைக்குறிப்பாற் பெறப்படுதலின் வேளாளரென்பார் வேந்தரின்றேரே."

நான்காவது அத்தியாயம்.

வேளாளர் அறுதொழில் விளக்கம்.

வேளாளர் வேதமோதல்.

ஓதற்பாலனவாய மறைகள்.

ஓதல் என்பதற்குப் பொதுவகையால் சொல்லல், படித்தல், வாசித்தல் எனப் பொருளாம்.

"ஓதாதார்க்கில்லை யுணர்வொடுமொழுக்கம்."

"ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்
பேதையிற் பேதையாரில்."

என்பனவிற்போல சிறப்புவகையால் இம்மொழிக்கு வேதத்தை யுச்சரித்தலென்பதே பொருளாம். இதனை,

"ஓதுவனே வேதியர்க்கொழுக்கம்."

"காலையுமாலையு நான்மறையோதா
வந்தணரென்போ ரனைவரும்பதரே."

இவைபோல்வனவற்றானு முணர்க. இவ்வோதலை ஆரியத்தில் அத்தியயன மென்பார்கள். ஆகவே, திராவிட வேதமாகிய தேவார திருவாசகங்களைச் சுரவடிவாகிய பண்களி லமைத்து ஓதும் வேளாளருக்கு ஓதுவாரென்றும், பண்டாரமென்றும்,† ஆரியவேதம் ஓதும் அந்தணருக்கு அத்தியாபகர்

---

* நான்மறை என்பது ஆரியத்தில், இருக்கு, யசுர், சாம, அதர்வணமாம், திராவிடத்தில், மூவர் தேவாரமும், திருவாசகமுமாம்.

† பண்டாரம் என்பது, பண்—வேதகானம்—தாரம்—நா; எனவே பண்டாரம்—வேதகான நாவலர் என்பதாம். தாலம் தாரமெனத்திரிந்ததாம்.

என்றும் பெயர்களாம். ஆகவே ஆரியவேதம் அல்லது திராவிடவேதம் இவ்விரண்டினுள் ஒன்றேனும் ஓதவேண்டும். அங்ஙனமோதாதாரெல்லாம் பாவிகளென்றே சம்பந்தப்பிள்ளையாரால் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

திருவாலவாய்—நாலடிமேல் வைப்பு.

மறைவழக்கமில்லாத மாபாவிகள்
பறித்தலைக்கையர் பாயுடுப்பார்களை
முறியவாதுசெயத் திருவுள்ளமே
மறியுலாங்கையின் மாமழுவாளனே
ஞாலநின்புகழே மிகவேண்டுந்தென்
னாலவாயிலுறையு மெம்மாதியே.

இப்பதிகத்தில் மறை வழக்கம் என்பதற்குத் திராவிட வேதத்தை யொழித்து ஆரியவேதத்தை யோதுபவர் என்று பொருள்கொள்ளலாகாதோ எனின், அங்ஙனங்கொள்ளின் தமது திருக்கூட்டத்துள்ள ஆரியவேத மோதாத சைவர்களும், தாநேசொத்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை முதலிய அடியார்களும் பாவிகளாகவேண்டும். ஆதலின், அவர்கருத்து அங்ஙனமாகாது. ஆகவே, மறை வழக்கம் என்பதற்குப் பொருள் ஆரிய திராவிடங்களிலுள்ள வேதங்களில் இயன்ற ஒன்றின் அல்லது வழக்கம் என்பதே பொருளாம்.

திராவிடத்துள்ளும் வேதமுண்டென்பதனை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டன்றோ சிவபெருமான் மூன்று வயதுள்ள சம்பந்தப்பிள்ளையாருக்கு ஞானப்பாலூட்டித் திராவிடவேதத்தை போதஞ்செய்தார்?

"தமிழ்வேதப்பாடினர் தாளம்பெற்றார்"
"விருப்புடன்பாடலிசைத்தார் வேதந்தமிழால்விரித்தார்."
"பன்னுதமிழ்மறையாம் பதிகம்பாடி"

என்ற இவை முதலிய செய்யுள்வழக்கால் இதைக் கண்டுகொள்க.

ஓதலின்பேதம்.

திருவாரூர் முதலிய சிவாலயங்களில் சிவபெருமான் திருவாராதனை காலத்து, ஒருபுறம் அந்தணர் ஆரியவேதத்தை யும்; ஒருபுறம் வேளாளர்கள் தமிழ்வேதத்தையும் ஏக காலத்தில் ஓதிவருகிறார்கள்.

சிதம்பரம் முதலிய சிவாலயங்களில், அந்தணர்கள் ஆரியவேதத்தை யோதி நிறுத்தினவுடன் வேளாளர்கள் தமிழ் வேதம் ஓதுகிறார்கள்.

ஏனைய சிவாலயங்களில் ஆரியவேதம் ஓதவுமையாவிடத்தும், தமிழ்வேதமோதியே ஆராதனை பூர்த்திசெய்வது பிரத்தியட்ச அநுபவமாயிருக்கிறது.

ஓதுவார்களின் மிராசு பாத்தியதை.

ஆரியவேதம் ஓதுகிறவர்களுக்கு மிராசு கிடையாது. அவர்களுக்கு அப்போதப்போது சம்பாவனை கொடுத்து வருகிறார்கள்.

திராவிடவேதம் ஓதும் ஓதுவாருக்குக் கோயிலில் நித்தியப் படித்தரமும் மிராசு பாத்தியதையுமுண்டு.

வேளாளர் ஆரியவேதமோதுமுறை.

திராவிடவேதத்தை யோதுவதுபோல ஆரியவேதத்தை யோதுவதுண்டோவெனின், ஆத்மார்த்த பூசைகளில் யசுர் வேதத்தில் ஸ்ரீருத்திர முதலிய சிலபாகங்களை ஓதுகிறார்கள். எனவே, பசுத்தன்மையான கடவுளர்களைப் பதியாகக்கூறும் ஏனைய பாகங்களை யோதார் என்பது கருத்து.

வேதமோதுவதில் அந்தணரும் வேளாளரும் ஒத்தவரேனல்.

வேதம் ஓதுவதில் அந்தணரும் வேளாளரும் ஒத்த தரத்தினரென்பதை நோக்கியே, திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தமது பதிகங்களுள் பல இடத்திலும் இவ்விருவரையும் சமமாகப்புகழ்ந்து பாடியிருக்கின்றனர். பின்னர் வருந் தேவாரங்களாலுணர்க.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருக்கொச்சைவயம், பண் - பியந்தைக்காந்தாரம்.

விடையுடையப்பனொப்பினடமாடவல்லவிகிர்தத் திருக்கோள்விமலன், சடையிடைவெள்ளெருக்க மலர்கங்கைதிங்கடகவைத்தசோதிபதிதான், மடையிடையன்னமெங்குநிறையப்பரந்துசமலத்துவைகும்வயல்சூழ், கோடையுடைவண்கையாளர்மறையோர்களென்றும்வளர்கின்ற கொச்சைவயமே.

திருப்புகலி, பண் - செவ்வழி.

விடையதேறிவெறியக்கரவார்த்தவிமலனூர்
படையதாகப்பரசுதரித்தார்க்கிடமாவது
கோடையிலோவார்குலமும்முயர்ந்தம்மறையோர்கடாம்
புடைகொள்வேள்விப்புகையும்பருலாவும்புகலியே.

சீகாழி, பண் - பியந்தைக் காந்தாரம்.

மங்கைகூறமர்மெய்யான் மான்மறிபேந்திபகையா
னெங்களீசனென்றெழுவா ரிடர்வினைகெடுப்பவற்கூராஞ்
சங்கையின்றிநன்னியமந் தாஞ்செய்து தகுதியின்மிக்க
கங்கைநாடர்கீர்த்தி மறையவர்காழிநன்னகரே.

சிவாலயங்களில் வேதமோதுவதற்கு இவ்விருதிறத்தாரன்றி வேறு சாதியார் ஓதப்படாதோ எனில், பரம்பரையில் அறிவு, ஒழுக்கம், உயர்குலம், சிவதீட்சை, சுத்தபோசனம்,

வேதாகம விதிதவறாமை ஆகிய இவை முக்கியமாக உடையார் இவரேயாதலின், ஏனையர் ஓதுதல் கூடாதென்க. இவற்றுள் மூன்று தவறினும் ஓதுதற்கருகரல்லராவர். அவருள்ளும்,

"படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல் நன்றூக்காது."

என்று கூறியபடி அரசர் அநுத்தவாசனை மிகுந்துள்ளாராதலின் அவரை நீக்கி, அந்தணர் வேளாளர்களே சிவாலயங்களில் ஓதற்குரியோரென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. இங்ஙனஞ் சிறந்த வேளாளகுலத்தாராகிய வைசியரை ஏவலாளராகிய சூத்திர வகுப்பினரென்பார் விவேகமில்லாரே யாவர்.

ஆரியர் திராவிடவேதமோதாமைக்குக் காரணம்.

சிவாலயங்களுள் ஆரியர்கள் திராவிடவேதமோதவில்லையே எனின், ஆரியர்களிற் பெரும்பாலும் ஸ்மார்த்தர்களேயன்றிச் சைவர்கள் கிடையாது. விபூதி ருத்திராட்சம் தரித்தாலும், அவர்கள் கேசவா, மாதவா, நாராயணா, கோவிந்தாவென்று விஷ்ணு மந்திரங்களை கூறுவார்கள்; அவர்களுக்குச் சிவதீட்சை கிடையாது. சிவதீட்சை யில்லாதவர்கள் தேவாரம் திருவாசக முதலிய திராவிட வேதத்தை ஓதப்படாது. சிவதீட்சைபெற்ற அந்தணர்கள் மகா சைவராம். அவர்கள் பூர்வகாலத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் திருக்கூட்டங்களாக மடங்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்டு தேவார திருவாசகங்களை யோதிவந்தார்கள். இக்காலக் கச் சிற்சில இடங்களில் அருமையாயிருக்கிறார்கள். அன்றியும் தேவார திருவாசகங்கள் எல்லாரும் ஓதுவதற்கு எளிதில் அமையாவாம். ஏன் எனில், ஆரியவேதங் கற்கவேண்டுமானால் உதாத்தம், அநுதாத்தம், சுவரிதகம் முதலியவை தெரியவேண்டும். அனுஷ்டுப், திரிஷ்டுப், பிரஹதி, சதோபிரஹதி, உஷ்ணி, காயத்திரி, விராஜ, ஜகதி, பங்தி முதலிய சந்தசுபேதங்கள் கற்கவேண்டும். அதுவும் பலநாள் முயன்று கற்கவேண்டும். அவ்வாறே திராவிட

வேதமாகிய தேவாரமும், நட்டபாஷை, நட்டராகம், சீகாமரம், செவ்வழி, கௌசிகம், பஞ்சமம், பழம்பஞ்சுரம், புறநீர்மை, இந்தளம், செந்துருத்தி, திருநேரிசை, திருவிராகம், திருவிருத்தம், திருக்குறுந்தொகை, திருத்தாண்டகம், தக்கராகம், தக்கேசி, குறிஞ்சி, காந்தாரம், கொல்லி, சாதாரி என்னும் பண் வரிசைகளையுடைமையால், அநேகநாள் முயன்று கற்கவேண்டுமென்க. ஆகலின் இசைவன்மையில்லார் ஓதலரிதென்பதாயிற்று. இதற்குப் பிரமாணம்,

"பாகத்தினாற்கவிதை பாடிப்படிக்கவோ பத்திநெறியில்லை வேத, பாராயணப்பனுவன் மூவர்செய்பனுவலது பகரவோ விசையுமில்லை,—யோகத்திலேசிறிது முயலவென்றாற்றேக மொவ்வாதின் றுண்வெறுத்தா, லுயிர்வெறுத்திடலொக்கு மல்லாது கிரியைகளுபாயத்தினாற் செய்யவோ,—மோகத்திலேசிறிது மொழியவில்லைமெய்ஞ்ஞான மோனத்தினிற்கவென் றூன், முற்றுதுபரிபாக சத்திகளனேகரின் முதுமியிலேயெ முந்த,—நாகத்திலேவாய்ந்த மமிர்தப்பிரவாகமே தன்னந் தனிப்பெருமையே, சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான சச்சிதானந்தசிவமே."

எனவரும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்காலுணர்க.

வேதமோது முறைமை.

பிராமணன் ஆரியவேதமோதத் தொடங்கும்போதும், முடிக்கும்போதும், பிரணவத்தைச் சொல்லவேண்டும். அப்படி முன் சொல்லாமல் ஓதினால், வேதம் சிறிது சிறிதாக மறந்துவிடும். பின்சொல்லாமலோதினால், ஞாபகத்தில் தரிக்கப்படமாட்டாது (மநு. 2-74). அதுபோலத் திராவிட வேதமோதத் தொடங்கும்போதும் முடிக்கும்போதும் திருச்சிற்றம்பலமென்னு மநுவைச் சொல்லவேண்டும். இதற்குப் பிரமாணம் பின்வருஞ் செய்யுளிற் காண்க.

திருமாளிகைத்தேவர்—திருவிசைப்பா.

செக்கரொத்திரவிநூறாயிரத் திரளொப்பாந்தில்லைச்
சொக்க*ரம்பலவரென்னுஞ் சுருதியைக்கருதமாட்டா
வெக்கரைக்குண்டமிண்ட வெத்தரைப்புத்தராதிப்
பொக்கரைக்காணுநன்வாய் பேசாதப்பேய்களோடே.

எவன் நாள்தோறுந் தன் சக்திக்குத் தக்கபடி வேதத்தில் நான்கு வாக்கியமாவது ஓதுகிறானோ அவன் பாதாதிகேசம் வரையுந் தவஞ்செய்கிறவனாகச் சொல்லப்படுகிறான். (ம. நூ. 2-167.)

எந்தத் துவிஜனானவன் வேதத்தைபோதாமல் வேறான அர்த்த சாஸ்திரத்தில் முயற்சிசெய்கிறானோ அவன் ஜீவித்திருக்கும்போதே தன் வமிசத்தாருடன் சூத்திரனாகிறான். (ம. நூ. 2-168.)

ஓதுவார்களுக்கு மரியாதை.

திருநெல்வேலிமுதலிய சிவாலயங்களில் ஆரியவேதம் ஓதுகிற அந்தணர்களுக்கு விபூதிப்பிரசாதம் அளித்துமுதன் மரியாதை நடத்தினபின், மற்றைப் பிராமணர்களுக்கு விபூதி யளிப்பதென்று சாம்பிரதாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது போலவே சிவாலயங்களிலும் மடாலயங்களிலும், தமிழ் வேதம் ஓதுகிற ஓதுவார்களுக்கு விபூதிப்பிரசாதம் முன்னர் அளித்து, பின்னர் மடாதிபதிகளுக்கும் வேளாளருக்கும் ஏனையோருக்கும் முறையே கொடுப்பதென்று கிரமங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மடாலயங்களிலும் ஏனைய இடங்களிலும் நடக்கும் மகேசுர பூசாகாலத்தும் முதன் மரியாதை ஓதுவார்க்கேயாம்.

---

* அம்பலவரென்னுஞ்சுருதி—திருச்சிற்றம்பலமென்னும் சொல்லை முதலாகவுடைய தேவார திருவாசகங்களாம்.

மார்கழிமாதம் உற்சவகாலத்துச் சுவாமி எழுந்தருளி வீதியலம்வரும்போது, ஓதுவார்க்குப் பரிவட்டங்கட்டி மாலை மரியாதைசெய்து, மாடவீதி அஷ்டதிக்கிலும் சுவாமிக்குத் திருவாசகம் ஓதுவித்துத் தீபாராதனை செய்வது வழக்கத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் பல விசேஷகாலங்களிலும் சுவாமிக்கு முன்னின்று ஓதும் திராவிடவேதியராகிய ஓதுவாருக்குப் பரிவட்டம் மாலை மரியாதையும் செய்வதைக்கண்டிருக்கிறோம். இவ்வித மரியாதை ஆரியவேதியருக்குமின்றாம்.

இதன்றியும் திராவிடவேதமாகிய தேவார திருவாசகங்களை அந்தணர்கள் மிகமுயன்று பண்வரிசை கற்றுச் சிவாலயங்களுள் ஓதப்புகினும் "ஓதுவதொழியேல்" என்ற முதுமொழிநோக்கி வேளாளகுலத்தராகிய ஓதுவார் தாங்கள் வேதமோதியடையும் மிராசு பாத்தியதையை ஒருக்காலும் விடமாட்டார்கள்.

இனி, ஆரியவேதம் ஒருவன் இறக்குங்காலத்தில் ஓதப்படாதெனக் கூறுகிறார்கள். திராவிடவேதம் அற்றன்று; இறக்குங்காலத்தில் அது ஆவசியகம் ஓதப்படவேண்டும். ஒருவனது மனம், அவன் இறக்கிறகாலத்தில் எந்த விடயத்திற்செல்லுமோ அதற்கேற்றசனனம் அவன் எடுக்கிறானென்றேற்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமாக, அக்காலத்தில் திருவாசகாதி திராவிடவேதங்களை யோதவே, அவை செவிப்புலனில் நுழைந்தமாத்திரம் அவைகளிற்கூறும் சிவகதி யடைகிறானென்பது சித்தாந்தம். அக்காலத்தில் ஓதக்கூடாத வேதம் ஏனைய காலத்தில் ஓதுவதனால் என்ன பயன்?

"ஆபத்துக்குதவாப்பிள்ளை யரும்பசிக்குதவாவன்னம்"

என்ற நீதிவாக்கியத்தின்படி ஆபத்துக்காலத்துக்குதவாதென்றால், அவ்வேதம் நிஷ்பிரயோசனமென ஏற்படுகின்றது. இறக்கிறகாலத்தில் காதில் பஞ்சாட்சரம், அஷ்டாட்சரமுதலியவை யோதுவதெதற்காக? ஆலோசித்துணர்க.

வேளாளர் வேள்வி செய்தல்.

வேள்வியென்பதென்னையெனின், எண்ணித்தல் உபசரித்தல் விருந்தளித்தல் பலியிதல் பூசித்தலென்பனவாம்.

வேள்வி வகை.

சூத சங்கிதை—வேதார்த்த முலைரத்த அத்தியாயம்.

யாகமெனப்படுவதிரு வகைதூலஞ்சூக்குமமென்
றாகுமவற்றுட்கரும யாகமேதூலமக
யோகமுறுஞானமக மொழிசூக்குமமசமா
மாகதனிலுங்கரும மகமொருமூவகைப்படுமால்.

வேள்வியானது தூலசூக்குமமென இருவகைப்படும். அவற்றுள், தூலவேள்வி கருமவேள்வியாம். சூக்குமவேள்வி ஞானவேள்வியாம். அந்தக்கருமவேள்வி மூவகைப்படும்.

தூலவேள்வி அல்லது கரும வேள்வி.

கரைதருமம்மூன்றின்பேர் காயிகமேவாசிகமே
புரைபெறுமானதமேயென் றுரைப்பர்காயிகமதுதான்
விரைமலருநித்தியநை மித்தியகாமிகமாகும்
வரைதலின்மந்திரசெபமே வாசகயாகத்தவத்தீர்.

இந்தத் தூல வேள்வி என்ற கருமவேள்வியானது, காயிக வாசிக மானதவேள்விகளென மூவகைப்படும். அவற்றுள் காயிக வேள்வியானது நித்திய நைமித்திய காமிகமென மூவகைப்படும். வாசிகவேள்வி மந்திரஜபமேயாம்.

மருவுதெய்வத்தி யானமேமானதயாக
மொருவிலாவினை யொன்றற்கொன்றுயர்ச்சியாமுனிவீர்
பெருகுசித்திபம் மானதயாகமும்பேசி
லிருவகைப்படு முத்தமமதமமேயென்ன.

மானதவேள்வி என்பது தெய்வத்தியானமாம். அம்மா னதமும் உத்தமம் அதமம் என இருவகைத்தாம்.

மட்டவார்குழன் மலைமகள்கூறுடையானை
யட்டமூர்த்தியை யளவிலின்பருள்பரிவனை
யிட்டமாவுளத் தியானித்தலேயென்றுஞ்
சட்டவுத்தமமுத்தமமென்பர் நற்றவையோர்.

உத்தமமானதவேள்வியானது யாவர்க்கும் மேலாகிய சிவபெருமானைத் தியானித்தலாம்.

சுதநிலாவியநிகிரிபார் கரத்தனைக்கவின்மான்
மதம்விராந்தனக்கௌமைகண் மணாளனைமற்றைப்
பதம்விராவுவானவரைப்புட் டியானித்தல்பகரி
னதமமேயெனவறைவர்நா லுணர்ச்சியாதனால்.

அதமமானதவேள்வியானது விஷ்ணுபிரமேந்திராதி பதமுத்தி தேவர்களைத் தியானித்தலாம்.

தரைகொள்காமியமேதயங்குநித்தியமே சாற்றுநைமித் தியமேயென், றுரைசெய்காயிகவேள்யாகமூவகைத்தா லுவப் புறுகாமியபலன்றான், நிரைதலில்சுவர்க்கமுதலிய வருத்த சித்திநன்னித்தியபலன்றான், புரைதவிர்த்துயருஞ்சத்துவ சுத்தி பொலியுநைமித்தியபலன்றான்.

பாதகநாசஞ்சிறப்புறவுணர்வோர் பற்றுவர்காமியயாக, மேதகவுணர்வோர்நித்தியமகநை மித்தியமகமுயலுறுவார், நீதகலிவர்கள்கிரமமாமுத்தி சேருவரினையமும்மகமும், வேத நன்கியற்றவேண்டுமென் றுரைக்கும்விதியினா லியற்றுகோ மென்று.

காயிகவேள்வியானது காமியம், நித்தியம், நைமித்தியம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள், காமியவேள்வியின் பலன் சுவர்க்கப்பேறு, மகப்பேறு முதலியனவாயாம். நித்தியவேள்வி

சத்துவ சுத்தியைக் கொடுக்கும். நைமித்தியவேள்வி பாதகங் களை நாசஞ்செய்யும்.

நித்தியவேள்வி என்பது ஜபதபஹோம சிவபூசை சிவார்ச்சனை முதலிய நித்தியகருமங்களாம்.

நைமித்திய வேள்வி என்பது பௌர்ணமாவாசை கிரகணகாலம், உத்தராயண புண்ணியகாலங்களில் ஒவ்வொரு நிமித்தமாகச் செய்யுஞ் சற்கருமங்களாம். இதனை நைமித்திககருமமென்பார்.

சூக்குமவேள்வி அல்லது ஞானவேள்வி.

ஞானயாகரேர்யாகநான் மறையுமில்லை
யானமற்றிதற்கதிகயா கமுமெங்குமில்லை
மானமாரிதுவாய்த்தவர்க் கரிபதுமில்லை
வீனராயினோர்க்கிதனிடத் திச்சையுமில்லை.

அருண்மெய்ஞ்ஞானமுண்டாகுவ தெவற்குமற்றவற்குத்
தெருள்விராவியசிவன்பவன் முதற்றிருப்பெயரிற்
பொருளதாஞ்சிவமூர்த்தி பேதங்களிற்புரைசெய்
மருளறுக்கியாந்தி முற்சாதனவகையில்.

பெற்றும்புண்ணியநீற்றினிற் பொருந்துகண்மணியிற்
சாற்றுமெய்ச்சிவலிங்கபூசையிற்சிவதலத்திற்
சாற்றும்வல்லியையுயிற் கணிப்பரும்பத்தி
யாற்றுதற்கிதாம்வித மியற்கையின்மருவும்.

சொற்றவிவ்விடயங்களிற் றுவேடமுற்றேன்றப்
பெற்றவன்பெருள் பெறலரிதாஞ்சிவஞானம்
பொற்றவச்சிவபூசையாதிகளிறும் பொருந்து
முற்றநிச்சசஞ்சலமறத் தொல்குருஞானக்கு.

பிரதிபந்தமாமாதலிற் பேசருஞானி
வருமுறைவ்விடயங்களின் மலிதருதுவேடம்
பரவுமாறுவைப்பானெனிற் பகருதுங்கேண்மின்
கரகந்தாங்கிய கையுடையருந்தவக்கணத்தீர்.

நலமெய்ஞ்ஞானிக்குச் சாத்தியமானஞானத்து
மிலகுசாதகமான பூசாதிகளிடத்து
நிலவுவாஞ்சையல்லாற் சிறுதுவேடமுமிலையா
தலமிலாதமாதவத்தினிர் நன்றறிந்திடுமின்.

உத்தமச்சிவபூசையாதிகளி லொண்ஞான
சித்தியாதலின்விருப்பமே ஞானிசெய்திடுவன்
பெத்தநீங்கினும்பிறங்குறவெழுமுன்வாசனையா
லொத்தநற்பிரியஞ்சுபாவத்தினுற்றிருக்கும்.

பத்திவருமுன்சிவார்ச்சனை முதற்பலவற்று
நந்தலாஞ்ஞைசெய்பா னவன்ஞானியேயல்ல
னெந்தநாளினுமூக்கமற் றெக்கருமத்துஞ்
சிந்தைவைத்தியற்றித்திரி வார்களுஞ்சிலரே.

இவைகளால் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தங்களினும், சிவபூசை சிவார்ச்சனைகளிலும், சிவ சாதனமான பஞ்சாட்சர விபூதி உருத்திராட்சங்களிடத்தும், சிவனடியாரிடத்தும் அன்பு பூண்டொழுகுதலே ஞானவேள்வியென்றும், இது எல்லா வேள்விகளிலுஞ் சிறந்ததென்றும், தெரியவருகின்றன. இதற்குமேலான வேள்வி உலகத்திலுமில்லை வேதங்களிலுமில்லை. ஞானிகளுக்குச் சிவஞானங் கைவல்யமான காலத்தும், இடையிடையே பழயவாதனைவிடயங்கள்வந்து இடர்செய்யும்; அந்தோ இச்சிவபூசையாதிகளாலொழியும்.

இவ்வேள்விகளெல்லாம் சைவர்களென்று சொல்லப்பட்ட வேளாளர்களிடத்துண்டோ இல்லையோ வென்று விசாரிப்பாராக. அவர்களின் அநுஷ்டானத்திலிருக்குமிவைகளை இல்லையென்று யாவரால் மறுக்கக்கூடும்.

பஞ்சமகாவேள்வி.

வேதங்களுள் பஞ்சமகா வேள்வியென்பது பிரமவேள்வி, தெய்வவேள்வி, பிதுர்வேள்வி, மாநுடவேள்வி, பூதவேள்வி யென ஐவகைப்படும். அவற்றுள்,

1. பிரமவேள்வி = ஆரியதிராவிட வேதபோதலாம்.

2. தெய்வவேள்வி = அக்கினி காரியஞ்செய்தல் அல்லது அக்கினிமூலமாகத் தேவர்களைப்பூசித்தலாம்.

3. பிதுர்வேள்வி = சிராத்தாதிகளில் பிதுர்களை உண்பித்தலாம்.

4. மாநிடவேள்வி = அதிதி அப்பியாகிகளுக்கு உணவளித்தலாம்.

5. பூதவேள்வி = சாதுவன்றும்போது காகமுதலிய ஜீவராசிகளுக்குப் பலியிடுதலாம்.

வேதாத்தியானத்தால் ருஷிகளையும், ஓமத்தினாலே தேவர்களையும், சிராத்தத்தினாலே பிதுரர்களையும், போசனத்தினாலே அதிதிகளையும், பலிபோடுவதினாலே பூதங்களையும், திருப்திசெய்யவேண்டும். (மநு - 3, 81)

மேற்கூறியவற்றுள், பிரமவேள்வி வாசிக வேள்வியினும், ஏனைய நான்கும் காயிகவேள்வியினும், அடங்கினமை காண்க.

இவ்வேள்வி தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்தினர், சுற்றத்தார், தான் என ஐவகையாகத் திராவிடவேதங்களில் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அது வருமாறு.

தேவர் குறள்.

"தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க றானென்றாங்
கைம்புலத்தா றோம்ப றலை."

இதில் பிரமவேள்வியினை, தெய்வமென்றதிலடக்கிக் கூறினார்; மானிட வேள்வியென்பதனை விருந்து, ஒக்கல், தான் என முப்பாலாக விரித்துக்கூறினார். பூதவேள்வியினைத் தனக் கெனப்படைக்கு மன்னத்தினின்றும் பகிர்ந்து பலியிடுத லின் வேறுபிரித்துக் கூறாது தான் எனக்கூறி முடித்தார்.

வேள்வியின் பலன்.

இப்பிறப்பில் விருந்தினரை யுபசரிப்பவன், மறுபிறப் பில் தேவனாகப்பிறந்து தேவர்களால் உபசரிக்கப்பட்டுச் சுவர்க்க போகத்தையடைவான் என்பது தோன்ற

செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பா
னல்விருந்து வானத் தவர்க்கு

எனவும், தானளிக்கும் பொருள் சிறிதேயாயினும் உத் தமபாத்திரத்திற் செய்யும் வேள்வியின்பலன் இவ்வளவின தென்று வரையறுக்கப்பட்டதென்பது தோன்ற

இனைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை விருந்தின்
றுணைத்துணை வேள்விப் பயன்.

எனவும், திராவிடவேதமாகிய நாயனார் குறளில் கூறப் படுகின்றன. இஃது இங்ஙனமிருப்ப, மேற்கூறிய பஞ்சமகா வேள்விகள் வேளாள ரநுஷ்டானத்திலுளவோ வெனின் உள; எங்ஙனமெனில் கூறுதும்.

1. பிரமவேள்வி என்பது வேதமோதலன்றோ? வே ளாளராயுள்ளவர்கள் திராவிடவேதமாகிய தேவார திருவாச கங்களைப் படுக்கைவிட்டெழுந்தபோதும், சந்தியாகாலத்தும்,

பூசாகாலத்தும் ஓதுகிறார்கள். சிவாலயங்களில் தமிழ்வேதம் ஓதும் வேளாளர்களுக்கு ஓதுவாரென்று பெயர் வழங்கப் பட்டுவருகிறது. ஆகையால் பிரமவேள்வியை யிவர்கள் நித்திய நைமித்திகங்களிலும் அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள்.

2. தெய்வவேள்வி என்பது அக்கினிகாரியமாம். வேளாளரில் அபிஷேகம் பெற்றுள்ளார் தினந்தோறும் அக்கினி வளர்த்துப் பூசிக்கிறார்கள். இதனாலன்றோ பட்டாரகர் (பண்டாரம்) வீட்டில் ஓமகுண்டமும், யாகசாலையும், பூசாமடமும் நிருமிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தினந்தோறும் அக்கினி வளர்த்துப் பூசிக்கச் சக்தியில்லாதவர்கள், பூசாகாலத்தில் மந்திரமூலமாகப் பாவனை வேள்விசெய்து பூசையை முடிக்கிறார்கள். இதன் உளவு சிவபூசை செய்பவர்களுக்கே தெரியும். நைமித்தியத்தில் கல்யாணம், சோபனம், சீமந்தம், மகப்பேறு, நாமகரணம் உபநயனமுதலிய சுபகாரியங்களிலும், சிவப்பிராயச்சித்தம், சூர்ணோச்சவம், அந்தியேட்டி, கிரகசாக்கியம் முதலிய அசுப காரியங்களிலும் அக்கினிகாரியம் செய்துவருகிறார்கள்.

3. பிதுர்வேள்வி என்பது சிராத்தகாலங்களில் பிதுரர்களை ஆவாகித்து, வேளாளர்கள் அன்னசிராத்தம், ஆமசிராத்தம், இரண்யசிராத்தம் என்ற உத்தம மத்திம அதமசிராத்தங்களில் ஏதேனும் அவரவர்களுக்கியன்ற மாத்திரம் செய்து வருதலாம்.

4. மானிடவேள்வி என்பது *அதிதி †அப்பியாகதிகளுக்கு அன்னமிடுதல். இது வேளாளர்களுக்குச் சுபாவத்திலுள்ளதாம்.

"தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு."

என்னும் நாயனார் குறளானுணர்க.

---

* அதிதி – ஓர் இராத்திரிவரையும் புதிதாய் வந்திருப்பவன்.
† அப்பியாகதி – நாடோறும் வாராமல் ஒருகாலத்தில் வருகிறவன்.

5. பூதவேள்வி என்பது இலையிலிட்ட அன்னத்தைப் பிசைந்து சீவர்களுக்காகப் பலிவைத்து, நீர்வளாவிப் பின்னர்க் காக முதலியவைகளுக்குப் பலிகொடுத்துத் தேவாராதனை செய்து உண்பது. இது வேளாளர்களுக்கு வழக்கத்திலுள்ளதாயிருக்கிறது.

ஆகவே இந்தப் பஞ்சமகாவேள்விகளும் வேளாளர்கள் அநுஷ்டானத்திலிருப்பதை யில்லையென்று மறுக்க ஒருவராலுமுடியாது.

பசுபந்த வேள்வி.

வேதத்தில் கூறும் பசுபந்தயாகத்தை ஆரியர்கள் செய்வதுபோல வேளாளர்கள் செய்யக்காணவில்லையே எனின், ஆரியவேதத்தில் கூறுவது ஹிம்ஸாவேள்வி யென்றும் அஹிம்ஸா வேள்வியென்றும் இருவகைத்தாம். அவற்றுள் ஹிம்ஸா வேள்வியானது மது மாமிசங்களால் தேவாராதனை செய்தலாம். அஹிம்ஸாவேள்வி அன்னம் பலகார பட்சணங்களால் தேவாராதனை செய்தலாம். ஆதலால் ஹிம்ஸா வேள்வியை,

அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்ற
னுயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று.

எனத் திராவிடவேதத்தில் மறுக்கப்பட்டமையின் வேளாளர்கள் அதனைச் செய்வதில்லையாம்.

ஹிம்ஸாவேள்வி தகாதகாரியமென்றால், ஆரியவேதத்துள் கூறியதெற்றுக்கெனின், மாமிசபட்சணிகளாயுள்ள மந்தாதிகாரிகளைக் குறித்துக் கூறியதாம்.

முன்னர் ஹிம்ஸா வேள்வியைக் குறித்துக் கூறிய வேதமே பின்னர் "அஹிம்ஸா பரமோதர்மா" என அதைப் பூர்வபக்ஷமாக்கி அஹிம்ஸா வேள்வியினையே சிறப்பித்துக்கூறுகிறது.

தேவர்களுக்கு மதுமாமிசங்களில் பிரியுண்டானதனு லன்றோ வேதங்களில் ஹிம்ஸா வேள்விக்கு இடங்கொடுத்த தென்னின், அற்றன்று. தேவர்களுக்கு மதுமாமிசங்களில் பிரி யுண்டாகும்பட்சத்தில் பூலோகத்திலுள்ள ஆடு மாடு முதலிய சீவராசிகள் ஒன்றேனும் அவர்கள் வைக்கமாட்டார்கள். தென்னை பனையிலுள்ள கள்ளும் நில்லாது. பிராமணர்கள் இவற்றைக்கொண்டுவந்து அவர்களுக்கு நைவேதிக்கிற வரை யும் அவர்கள் பொறுத்திரார்கள். ஒருவேளை அவற்றை நெரு ப்பில் பாகஞ்செய்தாலொழிய அவர்கள் புசிக்கமாட்டார்களோ வென்னின், தெய்வலோகத்தில் இவற்றைப்பாகஞ்செய்து கொ டுக்கப் பரிசாரகர்களில்லையா? இவைகளை உயிருடனே அவ் விடத்திற்குக்கொண்டுபோய் விடுவார்களே! இது நிற்க; ஆடு கோழிகளைப் பூசாரிகள் சேதித்துப் பாகஞ்செய்யாமற் பச்சை மாமிசமாகத்தானே ஐயன், பிடாரி முதலிய தேவதைகளுக்கு நைவேதிக்கிறார்கள். அவற்றை ஐயன் பிடாரி ஒப்புக்கொண் டிருந்தால், அதுபோலவனையதேவர்கள் பச்சையாகத்தின்ன ஏன் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள்? ஆகையால் இதுகருத் தன்று. எங்கெந்த மனிதர்கள் எதை எதைப்புசிக்கவிரும் புகிறார்களோ அதையதை அவரவர்கள் தங்கள் இஷ்ட தேவதைகளுக்கு விருப்புடன் பூசிக்கின்றார்களேயன்றி வேறில்லை.

பாரதம்—அசுவமேத பருவம், வேள்விச் சருக்கம்.

தேவருமவர்க்கிறைவ னுந்திருவில்வீர
மூவருமகிழ்ந்தவி முறைப்படிபருந்த
மேவரவளித்தபினர் வேதமுனிவோர்கள்
தாவரவியற்றுமுறை யூபவிதிதந்தார்.

காதிரமதாருகல் வில்லுவமதாறு
பத்துடலாசமதி லாறுவிறன்மிக்க
சாதலுதேவமதி தாரமதிரண்டு
மேதினிசெலுமொன்றுமெழு மூன்றுவிதியூபம்.

எற்றுமிரண்டிபரிதொன் றெனவிசைக்கும்
போற்றரியசாறுடைய பொற்பினிலமைத்தே
நாற்றிசையுமேமமணி நற்றுமிருந்நாலுஞ்
சாற்றுமுறைதந்தனர்க ளறுமதுதக்கோர்.

வேறு

முறைப்படியுபத்தோறுயாருயிர் பூட்டிமுன்னர்
மறைப்படியிடையில்வேள்வி வாசியைநிறுவிக்கப்பேர்
துறைப்படிசடங்குமுற்றித் தொலைத்துறப்பவிக்கணோர்க்
கிறைக்குரியவராயுள்ள நிமலவானவர்களம்மா. [தார்

எடுத்தநல்லவைபவங்கடோறுந் தொறுமிரந்துமேதை
மடுத்தமுதிறுஞ்சுவைக்க வானவர்களித்தபின்னர்த்
தொடுத்தமாமுனிவராருந் தம்மனைவார்த்தெழுந்து
முடித்தனர்கலைபாசி மொழிந்தனர்முறைபான்மாதோ.

இச்செய்யுட்களால் வேள்விக்கண் கொடுக்கப்பட்ட மது மாமிசங்களைத் தேவர்களுண்டு களித்ததாகத் தெரியவருகின்றதே எனின், அது உபசாரமேயன்றி வேறில்லை; முனிவரும் அந்தணரும் உண்டு களித்ததேயுண்மையாம்.

சிறுத்தொண்ட நாயனாரிடம் சிவபெருமான் பிள்ளைக் கறிதின்னவில்லையோவெனின், அந்நாயனார் பக்தி வைராக்கியத்தை வெளிப்படுத்தியதன்றி, அவர் சமைத்த மாமிசத்தைத் தின்றதே கிடையாது. அவரது புராணமுழுதும் வாசித்துணர்ந்தால் தெரியும்.

மதுமாமிசங்கள் தேவர்களுக்குப்பிரியாநிபட்சத்தில், சிவாலய விஷ்ணுவாலயங்களில் தினந்தோறும் மகா நைவேதனமாகிறதே அதனுடன் மதுமாமிசங்களும் ஏன் நைவேதிக்கக்கூடாது?

பசுபந்த வேள்வி ஏற்பட்ட காரணம்.

பூர்வகாலத்தில் ஆரியர்கள் காட்டிலுள்ள மிருகங்களைக் கொன்று, பச்சையாக மாமிசங்களைப் பிடுங்கித்தின்று கொண்டிருந்தார்கள். நாகரிகம் உண்டான காலத்து, ஒரு விவேகியானவன் அதை மறுக்கமுயன்று முடியாமல், தந்திரோபாயங்களால் நீக்கவேண்டுமென்று ஆலோசித்துப் போதிக்கத் தொடங்கினான். எங்ஙனமெனில், கூறுதும்.

1. அவன் முதலில், நீங்கள் இந்த மாமிசங்களைப் பச்சையாகத் தின்பதால் உங்களுக்கு அடிக்கடி நோயுண்டாகிறது; வேகவைத்துத் தின்றால் சுகமுண்டாமென்றான். அவர்கள் அப்படியே செய்தார்கள்.

2. பின்னுஞ் சிலநாள்கழித்து, அவன் இப்படி வேகவைத்துத் தின்பது சரியல்ல; புளி மிளகாய் உப்பு முதலியவை சேர்த்துத்தின்பீராகில் சுகத்தைக்கொடுக்குமென்றான், அவர்கள் அதையும் அப்படியே செய்துவந்தார்கள். அப்போது சாமான்வர்க்கம் தேடச்சிறிது தாமதப்பட்டதால், இரண்டொருநாள்கழிய, மாமிசமில்லாத அன்னமுண்ணநேரிட்டது.

3. பின்னுஞ் சிலகாலங்கழிந்து, அவன் அவர்களைக் கண்டு, இதுவுஞ்சரியல்ல; எண்ணெய் நெய் முதலியவைகளில் வேகவைத்துத் தின்றால் மிகவும் சுகமென்றான். இவைகளைத் தேடுவதால் பின்னுஞ் சிலகாலந் தாமதப்பட்டது. அதற்குள்ளாக அன்னபானாதிகள் புசிக்கும் பழக்கம் மிகுதியாய் விட்டது.

4. பின்னுஞ் சிலகாலங் கழித்து, அவன் விரதாதிகளனுஷ்டித்தால் புண்ணியமுண்டாகும்; அக்காலங்களில் மாமிசம் புசிக்கப்படாதெனப் போதித்தான். அதைக்கேட்டு, அவர்கள் பஞ்சபருவங்கள், வெள்ளிக்கிழமை, மாசப் பிரவேசம் இக்காலங்களில் மாமிசம் புசிப்பதைவிட்டொழித்தார்கள்.

5. முடிவில், உத்தம சீலர்களாயுள்ளவர்கள் மாமிசமே புசிக்கலாகாது; வேண்டுமானால் வேள்விசெய்து புசிக்கவேண்டுமென்று விதியேற்படுத்தினான். அதையுமங்கீகாரஞ்செய்து வேள்வி மாதந்தோறுஞ் செய்யமுடியாமல், வருஷத்தில் 2-3-தரம் யாகஞ்செய்து மாமிசங்களைப் புசித்தார்கள்.

இவ்விதமாகவே ஆரியர்களுக்கு மாமிசபோசனம் சிறுகச் சிறுக நீங்கியது. நீங்கியபின்னரும், முன்பழக்கத்தினால் இன்னும் யாகஞ்செய்ய முயலுகிறார்கள். முன்போல அடிக்கடி செய்யமுடியவில்லை. ஆகையால் மாமிசபட்சணிகளாயுள்ளவர்கள் மறுத்தால் மாமிசத்தை ஒரேதரத்தில் நிறுத்தமுடியாது. அதற்காக அரியவிதிகளை யேற்படுத்தி யாகஞ்செய்ய வேண்டுமென்று அவர்களுக்குப் போக்குக் காட்டுவதுபோல ஆரியவேதத்தில் பசுபந்த வேள்வி ஏற்பட்டதேயொழிய வேறில்லை. இதற்குப் பிரமாணம் பின்வருஞ் செய்யுட்களிற் காண்க.

கைவல்லியம், சந்தேகந் தெளிதற்படலம்.

கள்ளுமூனுநீவிரும்பினுன்மகள்கள்செய் காமத்தின்மன
தானும், கொள்ளும்பெண்டொடுகலவிசெய்யெனிவிவன் கு
றையெலாந்தொடாவெனன்றே, கள்ளும்வேதத்தின்சம்மதந்
சகலமுந் தவிர்வதேகருத்தாகும், விள்ளுமிவ்விதியென்னை
னிற்புருவநியாயமாம்விதியன்றே.

மதுவிமைச்சிகளுண்ணென்றகருநிபின்மணந்துபாசே
னல்பாராய், மிதுனவிச்சையும்புத்திரோற்பத்தியால் விரும்
பென்றவிதிபாரா, யிதையும்விட்டொழியதிநபிட்டிகவன்னிக்
கிழ்ச்சியுற்றதும்பாரா, யதையுமிக்துகன்மங்காரைசகலொ
ழிந் தானந்தமடைவாயே.

பசுபந்த வேள்வியின்பயன்.

இனி, பசுபந்த வேள்வியினால் தேவர்கள் திருப்தியடைகிறார்கள். அதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லையெனச் சாதிக்கப்புகினு மங்ஙனமாகுக. அதனால் வரும்பயன் யாதெனவிசாரிக்கில் சுவர்க்கபோக மடைவதே யென்று தெரிகிறது. அச்சுவர்க்கப்பேறுதான் எத்தன்மையதென விசாரிக்குமிடத்தில், பதினாறுவயதுடையகுமாரனும் பன்னிரண்டுவயதுடையகுமரியுந் தம்முளொத்தமரபும் தம்முளொத்த அன்புமுடையவராகிச் சகல சம்பத்தையும் போகபோக்கியங்களையும் கற்பக விருட்சமுதவப்பெற்று, தாம்செய்த தவத்தளவும் அப்போகபூமியிலநுபவிப்பதாம். இதற்குப்பிரமாணம்,

பிங்கலந்தையார்—அநுபோகவகை.

பதினாறாட்டைக் குமரனுஞ்சிறந்த
பன்னிராட்டைக் குமரியுமாகி
யொத்தமரபி னொத்தவன் பினுங்
கற்பகநன்மர நற்பயனுதவ
வாகியசெய்தவத் தளவுமன்னெறிப்
போகநுகர்வது போகபூமி.

என்பதனாற்காண்க.

வேள்விகளுட்சிறந்தது அசுவமேதம்; இது எளிதில் செய்து முடிக்கத்தக்கதன்று. அரசர்களையெல்லாம் வென்றபின் இராஜாதிராஜனால் செய்யத்தக்கது. அப்படிப்பட்ட அசுவமேத வேள்விகள் 100 செய்துமுடித்தால் தேவேந்திரப்பட்டங் கிடைக்குமென்பது நூற்றுணிபு. இவ்வளவு அருமையாகக் கிடைத்த தேவேந்திரப்பட்டமும், வேறொருவன் 100 அசுவமேத யாகஞ்செய்வானாகில், மாறி வரும்; இவன் மீளவும் பூமியில் வந்து பிறக்கவேண்டும். தேவேந்திரப்பட்டமாளுகிறவன், "எவன் 100 மகம் முடிக்கிறானோ? எப்போது நம்முடைய பட்டம் மாறுமோ?" என்னும் பயம் எப்போதும் கொண்டிருப்பான்.

மலையத்துவஜ பாண்டியன் 99 மகஞ்செய்து முடித்தவுடனே, தேவேந்திரன் இன்னம் ஒன்றையுஞ்செய்து முடிப்பானேல், நமது பட்டம் மாறிவிடுமென்று பயந்து, நூறாவது அசுவமேதத்தைச் செய்யவொட்டாமல் தடுத்து, புத்திர காமேஷ்டி யாகஞ்செய்யும்படி செய்தான். பிரமாணம் பின் வருஞ் செய்யுட்களிற் காண்க.

திருவிளையாடற் புராணம்.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப் படலம்.

ஈறின்மறைகூறுமுறை யெண்ணரியொருதொண்ணூற்
றூறிநெடுமூன்றுமக மாற்றவமரேச
னூறுமகமும்புரியினென்பத நொடிப்பின்
மாறுமெனமற்றதனை மாற்றியிதுசாற்றும்.

நன்பொருள்விரும்பினை யதற்கிசையஞால
மின்புறுமகப்பெறு மகத்தினையியற்றி
நன்புறுமகப்பெறுதி யென்றமரர்நாடன்
றன்புலமடைந்திடலு மிம்பருகுதாரான்.

இங்ஙனம் அருமையாகப் பசுபந்த யாகத்தைச் செய்து சுவர்க்க போகத்தைப் பெற்றாலும், சிறிது காலமநுபவித்து மீளவும் இப்பூமியின்கண் வந்து பிறக்கவேண்டும். ஆகையால் பயனற்ற இதனை விவேகிகள் விரும்பார்.

ஆரியர்களுக்குக் கொலை, புலை, மதுபானம் எக்காலத்தும் உண்டு. அதை வடதிசையிலுள்ள பிராமணர்களுள், யாகத்திலும் சிராத்தாதியிலும், விருந்தளிக்கும்போதும், மற்றைய காலத்தும், உண்பதை வெளிப்படையாகக் காணலாம்.

திராவிடதேசத்து வந்து, திராவிடர்களுடன் பழகி நாகரீகம் பெற்றுச் சைவாசாரத்தை யனுஷ்டித்து வரும் பிராமணர்களும், பழையவாசனையால் யாகாதிசெய்து மது மாமிசங்களை யுண்ண விரும்புகிறார்கள். அப்படி விரும்

பழுள்ளவர்கள் வெளிப்படையாகப் புசிக்கமாட்டார்களா எனின், அவர்கள் மது மாமிசம் உண்பதாகத் தெரிந்தால், திராவிடர்கள் அவர்களைப் பூசிதைசெய்யார்கள். அவர்கள் கைப்படவுணவுங்கொள்ளார்கள்.

"ஆரியர் மிலேச்ச" ரென மண்டல புருடன் நிகண்டிற் கூறியது மிக்கருத்துப்பற்றியே யென்க. சமணர்கள் கொல்லாவிரதியராதலின் ஆரியர்கள் பசுபந்த யாகத்தில் செய்யும் கொலை புலைமதுபானங்கண்டு சகியாராகி, அவர்கள் செய்யும் யாகத்துக்கும் இடையூறு செய்துவந்தார்கள்.

ஆரியர்களுக்குக் கொலை புலை மதுபானமுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம், பின்வருவனவற்றாற்காண்க.

ஆரியர் கொலைபுரிதல்.

ம.நு. 5-22. புசிக்கும்படி சொல்லியிருக்கிற மிருகம் பட்சி இவைகளைப் பிராமணர் எக்கியத்துக்காகவும், அல்லது தன் மாதா பிதா முதலிய போஷிக்கவேண்டியவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், கொல்லலாம்.

முற்காலத்தில் அகத்திய மகாமுனிவர் தன் பிதா முதலிய போஷிபவர்க்கங்களுக்காக ஜந்து ஹிம்சைசெய்திருக்கிறார்.

5-23. இருடிகள் செய்த பழமையான எக்கியங்களில் பட்சிக்கத்தக்க மிருகம் பட்சி இவைகள் அவிசாக இருந்தன. ஆகையால் எக்கியத்தில் ஹிம்சை செய்யலாம்.

10-107. தவத்தில் உயர்ந்த பாரத்துவாசர் தம்புத்திரனோடு காட்டில் வசிக்கையில், விருது வென்னுந் தச்சனிடத்தில் அநேக பசுக்களைவாங்கிக் கொன்று தின்றார் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

10-105. வேதத்துள் ஐதரேயப் பிராஹ்மணம் 7-ஆம் அத்தியாயம் 7-ஆம் பஞ்சகத்தில், அஜிகர்த்தன் என்ற ரிஷியின் புத்திரன் ஷுனஷேபனை நரமேதயாகஞ் செய்வதற்குப் பசுவாக்கினர்களென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஆரியர் மாமிசபட்சணஞ்செய்தல்.

ஆரியர்கள் பூருவத்தில் மாமிசபட்சணிகளாகவே இருந்திருக்கிறார்கள் இதற்குப்பிரமாணம் கீழ்வருமாறு.

மநு தருமசாத்திரம் பார்வண சிராத்த நியமம்.

3-266. பிதுர்களுக்கு எவ்விதமாகச் சிராத்தஞ்செய்தால் நெடுநாள்வரையும் திருப்தியுண்டாகுமோ அது முழுமையுஞ் சொல்லுகிறேன்.

3-267. திலம, செந்நெல்லரிசி உழுந்து, ஜலம், கிழங்கு, பழம் இவைகளினால் சிராத்தஞ்செய்தால் மனிதர்களின் பிதுர்க்கள் ஒருமாதம் வரையும் திருப்தியடைகிறார்கள்.

3-268. பாடீநசம் முதலிய மச்சமாமிசத்தால் செய்தால் இரண்டுமாதம்வரையும், அரிணமென்கிற மான் மாமிசத்தால் செய்தால் மூன்றுமாதம் வரையும், செம்மறியாட்டு மாமிசத்தால் செய்தால் நான்குமாதம்வரையும், பட்சிகளின் மாமிசத்தால் செய்தால் ஐந்துமாதம் வரையுந் திருப்தியடைகிறார்கள்.

3-269. வெள்ளாட்டின் மாமிசத்தால் செய்தால் ஆறுமாதம் வரையும், புள்ளிமான் மாமிசத்தால் செய்தால் ஏழுமாதம் வரையும், கறுப்பு மான் மாமிசத்தால் செய்தால் எட்டுமாதம் வரையும், கலைமான் மாமிசத்தால் செய்தால் ஒன்பதுமாதம் வரையும் திருப்தியடைகிறார்கள்.

3-270. முள்ளம்பன்றி, காட்டெருமைக்கடா இவைகளின் மாமிசத்தால் செய்தால் பத்துமாதம் வரையும், முயல், ஆமை இவைகளின் மாமிசத்தால் செய்தால் பதினொருமாதம் வரையும் திருப்தியடைகிறார்கள்.

3-271. பசுவின்பால், தயிர், நெய் இவைகளால் சிராத்தஞ் செய்தால் ஒருவருஷம் வரையும், தண்ணீர் குடிக்கும்போது இரண்டுகாதுந் தண்ணீரிற்படக் குடிக்கின்ற க்ஷீணவிந்திரியத்தை யுடையதாகிய வார்த்திநசமென்னும் கிழ வெள்ளாட்டுக் கடாவின் மாமிசத்தாற் செய்தால் பன்னிரண்டுவருடம் வரையும் திருப்தியடைகிறார்கள்.

3-272. அந்தந்தக்காலத்திலுண்டான கறியமுது முள்ளுள்ள வாளை, மச்சம், கட்கமிருகம், சிவந்த ஆடு இவைகளின் மாமிசங்களாலும், காட்டில் முளைத்திருக்கும் செந்நெல்லின் அரிசியினாலும் சிராத்தஞ்செய்தால் அளவற்றநாள் வரையும் பிதுர்க்கள் திருப்தியடைகிறார்கள்.

ஆகிதாக்கினி விஷயம்.

4-27. ஆகிதாக்கினியான பிராமணன் தான் தீர்க்காயுளாயிருக்க வேண்டுமென்றும் விருப்பமிருந்தால், புதிதாக நெல்விளைந்துவந்தவுடனே, ஆக்கிரயணேஷ்டி செய்யாமல் அதைத் தான்புசிக்கக்கூடாது. மேற்சொன்னகாலத்தில் பசுவேஷ்டிசெய்யாமல் மாமிசபட்சணமுஞ் செய்யப்படாது.

மாமிசத்தின் விதிவிலக்குகள்.

5-16. ஆயிரம் பல்லுள்ள பாடீநசமென்னு மச்சமும் சிவப்புமச்சமும் எக்கியத்திலும், சிராத்தத்திலும், புசிக்கலாமென விதிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. கூட்டத்தோடு சஞ்சரிக்கின்ற மீனும், சிங்கமுகமீனும், முள்ளுமீனும் மற்றக்காலங்களிலும் கூடுமென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலால் ஆபத்துக்காலத்தில் இவைகள் கூடுமென்பது கருத்து.

5-18. முள்ளம்பன்றி, சல்லியமிருகம், உடும்பு, காண்டாமிருகம், ஆமை, முயல் இவைகள் ஐந்து நகங்களாயிருந்தபோதிலும் இவைகளையும், ஒருபக்கம் பல்லுள்ள மிருகங்களில் ஒட்டகம் நீங்கலாக மற்றவைகளையும், புசிக்கலாம்.

5-27. ஒரு பிராமணன் தன்னை மாமிசம் புசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளும்போதும், விதிப்படி சிராத்தத்தில் வரிக்கப்பட்டபோதும், வேறே ஆகாரமில்லாமல் உயிர் போகும்படி நேரிட்டசமயத்திலும், மந்திரத்தினுற் கொல்லப்பட்ட மிருகாதிகளின் மாமிசத்தைப்புசிக்கலாம்.

4-250. கருப்பூர முதலிய வாசனுதிரவியம், படுக்கைவீடு, தருப்பை, ஜலம், புஷ்பம், ஆசனம், தயிர், அவல், அரிசி, மீன், பால், மாமிசம், கறியமுது இவைகள் வலிய வந்தால் நீக்கப்படாது.

5-28. ஏனென்றால், பிரமன் இவ்வுலகமுழுதும் ஜீவனுக்காகாரமாக வுண்டுபண்ணினுர். ஆகையால் நெல் முதலான தாபரமும் மிருகமுதலான சங்கமமும் ஜீவனுக்காதாரமாகவே யிருக்கின்றன.

5-29. எப்படி என்றுல் மான்முதலியசரங்களுக்குப் புல் முதலிய அசரங்களும், புலி முதலிய கோரைப்பல்லுள்ளவைகளுக்கு, மான் முதலிய கோரைப்பல்லில்லாதவைகளும், மாறுடர் முதலிய கையுள்ளவர்களுக்கு மீன் முதலிய கையில்லாதவைகளும், சிங்க முதலிய வீரமுள்ளவைகளுக்கு யானைமுதலிய பயமுள்ளவைகளும் ஆகாரமாக இருக்கின்றன.

5-30. ஆதலால் பிராணன் போகிற காலத்தில் புசிக்கத்தகுந்த ஜந்துக்களைத் தினந்தோறும் புசித்தபோதிலும் தோஷத்தை யடையமாட்டான். பிரமனுலேயே புசிக்கத்தக்கவர்களும் கொல்லத்தக்கவைகளும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரல்லவா.

5-31. ஆனல் யாகஞ்செய்து அதின் மிகுந்தமாமிசத்தைப் புசித்தல் தேவகாரியமென்றும், மற்றவேளையில் தனக்காக ஜந்துக்களைக் கொன்று புசித்தல் ராட்சச காரியமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

5-32. மாமிசம் விலைக்கு வாங்கினாலும், தானாகவே சம்பாதித்தாலும், ஒருவனிஷ்டமாகக் கொடுத்தாலும், அவைகளைத் தேவர்களுக்கும் பிதுர்களுக்கும் நைவேத்தியஞ்செய்து புசிக்கிறவன் தூஷிக்கப்படமாட்டான்.

5-35. சிராத்தத்தில் விதிப்படி வரிக்கப்பட்ட துவிஜனானவன் தோஷமென்று மாமிசத்தைப் புசியாவிட்டால் அவன் இருபத்தொரு ஜனனம் பசுவாய்ப் பிறப்பான்.

5-39. எக்கியத்திற்காகவே பசுக்கள் பிரமனால் சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த எக்கியஞ் செய்தால் உலகமெல்லாம் க்ஷேமத்தை யடைகின்றன. ஆகையால் எக்கியத்தில் செய்யும் பசு ஹிம்சை ஹிம்சையன்று.

5-40. கொடிகள், பசுக்கள், விருக்ஷங்கள், மிருகங்கள், பட்சிகள் இவைகளை எக்கியத்திற்கு உபயோகப்படுத்தினால் பின்பு அவைகளுயர்ந்த கதியையடைகின்றன.

5-41. மதுவர்க்கம், எக்கியம், சிராத்தம் இவைகளுக்கு மாத்திரம் ஜந்து ஹிம்சை செய்யலாம், மற்றவிஷயத்தில் கூடாதென்று மநுப் பிரஜாபதி ஆஞ்ஞாபித்திருக்கிறார்.

5-42. வேதத்தின் தத்துவார்த்தத்தையறிந்த துவிஜனானவன் இந்த மதுவர்க்கமுதலிய விஷயத்தில் ஜந்து ஹிம்சை செய்தால் தன்னையும் அந்த ஜந்துவையும் நற்கதியடைவிப்பான்.

5-44. சராசரவிஷயத்தில் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஹிம்சையை ஹிம்சையென்று நினைக்கக்கூடாது. வேதத்தினின்றே தருமம் விளங்கினதல்லவா. ஆதலால் அந்த வேதம் ஹிம்சையைச் சொன்னபோதிலும் புண்ணியமாகவே யிருக்கும்.

இன்னும் ஆரியர்கள் மாமிசம் புசிப்பதைப்பற்றிய அநேக சரித்திரங்களுள, அவற்றை விரிக்கிற் பெருகும்.

4-176-ல் கலியுகத்தில் மாமிசத்தோடு சிராத்தஞ் செய்தல் உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்பட்டதென்று கூறுகிறது. இதனால் மாமிசபக்ஷணங் கூடாதென வெளிப்படையாக மறுக்கவில்லை. மறுத்ததாக வைத்துக்கொள்வோமாயினும் வடநாட்டிலுள்ள பிராமணர்களில் வழக்கத்திலும் யாகத்திலும், மறுத்ததாகக் காணவில்லை. தென்னாட்டிலுள்ள பிராமணர்களோ, எனின், திருவையாறு, சிதம்பரம் முதலிய திவ்யக்ஷேத்திரங்கள் பலவற்றிலும், பசுபந்த யாகஞ்செய்து தற்காலத்திலு மாமிசபக்ஷணம் புசித்து வருகிறார்கள்; இது பிரயத்தியட்சமாகக் காணலாம்.

ஆரியர் சோமபானம்.

சாமவேதம் 2-ஆம் பாகம் iii. 3.

𑌸𑍋𑌮𑌃 𑌪𑌵𑌤𑍇 𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾 𑌮𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂
𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍋 𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 ।
𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯
𑌜𑌨𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌨𑌿𑌤𑍋𑌤 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 ॥

సోమః పవతే జనితా మతీనాం
జనితా దివో జనితా ప్రధివ్యాః ।
జనితాగ్నేః జనితా సూర్యస్య
జనితేంద్రస్య జనితోత విష్ణోః ॥

* ஸோம: பவதே ஜநிதா மதீநாம்
ஜநிதா தேவோ ஜநிதா பிரதிவ்யா
ஜநிதா:க்நே ஜநிதா ஸூர்யஸ்ய
ஜநிதேந் திரஸ்ய ஜநிதோ தக்விஷ்ணோ:

---

*சோமம்—ஓர்வகைக் கள்.

இ-ள். சுபமாயுள்ள சோமம் விவேகத்தை விளக்கும், ஆகாயத்தை யுண்டாக்கும், அக்கினியை யுண்டாக்கும், சூரியனை யுண்டாக்கும், இந்திரனை யுண்டாக்கும், பூமியை யுண்டாக்கும், விஷ்ணுவை யுண்டாக்கும்.

ബ്രഹ്മാ ദേവാനാം പദവീഃ കവീനാമൃഷിർവി-പ്രാ
ണാം മഹിഷോ മൃഗാണാം |
ശ്യേനോ ഗൃധ്രാണാം സ്വധിതിർവ-നാനാം
സോമഃ പവിത്രമത്യേതി രേഭൻ ||

బ్రహ్మా దేవానాం పదవీః కవీనా
మృషిర్విప్రాణాం మహిషో మృగాణాం ||
శ్యేనో గృధ్రాణాం స్వధితిర్వనానాం
సోమః పవిత్రమత్యేతి రేభన్ ||

பிரஹ்மா தேவாநாம் பதவீ: கவீநா
மிருஷிர் விப்ராணாம் மஹிஷோ மிருகாணாம்
ஸ்யேனோ கிருத்ராணாம் ஸ்வதி திர்வநாநாம்
ஸோம: பவித்ர மத்யேதி ரேபன்.

இ-ள். தேவருள் பிரஹ்மாவும், வித்வானுள் பண்டிதனும், விப்பிரருள் இருடியும், கொம்புள்ள மிருகங்களுள் எருமையும், பட்சிகளுள் இராஜாளியும், ஆயுதங்களுக்குள் கட்கமும், சிறந்தனபோல, காட்டிலுள்ள ஓடதிகளுள் சோமம் சிறந்ததாம். அந்தச் சோமம் தன் பெயரைச்சப்தித்த மாத்திரத்தில் சப்திக்கிறவனைச் சுவர்க்கத்துக்குக் கொண்டு போகின்றது.

இதனால் சோமபானமானது வேதத்துள் ஆரியருக்குச் சிறந்துள்ளதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. உல்சன் துரையாற் செய்யப்பட்ட இந்துக்களின் சாதிநூல் 123-ஆவது பக்கத்திற் காண்க.

பசுபந்த வேள்வியின் கருத்து என்னை எனில், தேவர்களைப் பூவுலகினிடத்தே வருவித்து அவர்களுக்கு மதுமாமிசாதிகளால் விருந்தளித்துக் களிப்பித்தலாம். தேவர்கள் இதற்குப் பிரதியாக இப்படி விருந்தளித்தவர்களைத், தங்களிருப்பிடமாகிய சுவர்க்கலோகத்துக் கழைப்பித்துத், தங்கள் நாட்டிலுள்ளதை விருந்தளித்துக் களிக்கச்செய்து, மீளவும் பூவுலகிற் செல்ல வழிவிடுதலாம்.

நித்திய சுகத்தை யடைவதற்குரிய அநேக சன்மார்க்க நெறிகளிருக்க, அதைவிடுத்துச் சொர்க்காதி அநித்தியசுகத் தின்பொருட்டுக் கொலைபுரியவும் மதுமாமிச பட்சணஞ் செய்யவும் யாகத்தை விரும்புவது,

இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.

என்று நாயனார் கூறியபடி நல்லதீங்கனியைத்தின்று சுகத்தை யடையாது, துவர்க்காயைத்தின்று வருந்துவதுபோலுமாம்.

இவ்வாறாக ஆரியவேதமானது சிறியபயனைக்கருதிப் பெரும்பாவமான சீவஹிம்சையைச் செய்யும்படி கற்பிக்கும். திராவிடவேதமோ என்றால் சீவர்களுக்குச் சற்றும் ஹிம்சையின்றியே பெரும்பயனாகிய மோட்சசாதனத்தைக் கற்பிக்கும். அதற்குச் சான்று வருமாறு.

நாயனார் திருக்குறள்.

கொல்லாமை யதிகாரம்.

அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும்.

தருமமென்பது ஒருயிரையும் கொலைசெய்யாமையாம். பாவம் என்பது பிறவுயிரைக்கொலைசெய்தலாம். இது எல்லாத்தீமைகளையும் உண்டாக்கும்.

நல்லா றெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்
கொல்லாமை சூழு நெறி.

கொல்லாதமார்க்கமே நல்லமார்க்கமாம். கொலைசெய்யும் மார்க்கம் தீவினைமார்க்கமாம்.

கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற்
செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று.

கொல்லாவிரதியரிடம் கூற்றுவனணுகான்.

தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை.

தன்னுயிரை நீக்கவரினும் பிறவுயிரை நீக்கலாகாதாம்.

நன்றாகு மாக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக்
கொன்றாகு மாக்கங் கடை.

கொலைசெய்வதால் இன்பமிகுவதாகிய செல்வப்பெருக்கே யுண்டாயினும், பெரியோர்கள் அதை யிழிவாக மதிப்பார்கள்; பொருளாகக் கொள்ளார்கள்.

புலான் மறுத்தல் என்ற அதிகாரத்துள்.

தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பா
னெங்ஙன மாளு மருள்.

தனது மாமிசதேகத்தை வளர்ப்பதற்காகப் பிறவுயிர்களைக்கொன்று அதன் மாமிசத்தைப் புசிப்பானாயின், அவனுக்குச் சிவபெருமான் அருள் எவ்விதஞ் சித்திக்கும். என

வே புலாலுண்பவனுக்குச் சிவபெருமானது அருள் ஒரு போதுஞ் சித்தியாதென்பது சித்தாந்தம்.

படைகொண்டார் நெஞ்சம்போ னன்றூக்கா தொன்ற
னுடல்சுவை யுண்டார் மனம்.

ஒரு சீவனைக்கொன்று அதன்மாமிசத்தை யுண்பவர்மனம் எப்படியிருக்குமென்றால், யுத்தகளத்தில் ஒருவரை யொருவர் கொல்லவேண்டுமென்று வாளைக் கையிற்பற்றி வீராவேசங் கொண்டெழுவார் மனம் எவ்வளவு கொடுமையாயிருக்குமோ அவ்வளவு தீமையுடையதாயிருக்கும்.

கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும்.

கொலைசெய்யாதவனும் மாமிசம் புசியாதவனுமாயுள்ளோன் உயர்ந்தோனவன். இப்பேரருளுடையோன் மறுமையில் தேவரிற் சிறந்திருப்பானாதலின் எல்லாராலும் வணங்கப் பெறுவான்.

அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்ற
னுயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று.

குடங்குடமாக நெய்களைச் சொரிந்து அநேக பசுபந்த யாகங்களைச்செய்து அதனாலாகும் பலனை விரும்புவதைப் பார்க்கிலும், ஓர் சீவசெந்துவின் உயிரைப்போக்கி அதன் மாமிசத்தை யுண்ணாதிருத்தல் அதனிலும் மேலான பலனை யுடையது.

இதனால் பசுபந்தயாகங்களை மறுத்து, ஒருயிரையுங் கொல்லாமையே நன்றெனச் சித்தாந்தப்படுத்தினர்.

கள்ளுண்ணாமை.

உண்ணற்க கள்ளை யுணிலுண்க சான்றோரா
லெண்ணப் படவேண்டா தார்.

மதுபானஞ் செய்யற்க சான்றோரால் மதிக்கவேண்டா ராயின் மதுபானம் செய்க. எனவே மதுபானம் சான்றோர் செய்கையன்றாம்; இயோர் செய்கையாம்.

துஞ்சினர் செத்தாரின் வேறல்ல ரெஞ்ஞான்று
நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவர்.

உறங்கினர்க்கும் செத்தார்க்கும் பேதமின்றாம்; அது போல நஞ்சுண்டார்க்கும் கள்ளுண்டார்க்கும் பேதமின்றாம் அறிவழிதலால்.

1. கொலை ... பாவத்தை விளைக்கும்.
2. புலை ... தாமதகுணத்தை யுண்டாக்கும்.
3. மதுபானம் ... அறிவை யழிக்கும்.

கொலை, களவு, கள், காமம், கோபம் இவ்வைந்துமே மகாபாதகங்களாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வைந்தினை யும் விட்டவருக்கே திருவருள் மலையிலக்காக வெளிப்படும்.

கொலைகளவு கட்காமங் கோபம்விட்டார்க் கன்றே
மலையிலக்கா நின்னருள் வாய்க்கும் பராபரமே.

என்ற தாயுமானசுவாமிகள் பாடலால் இதனைக், கண்டுணர்க.

ஆதலால், ஆரியவேதத்துள் கொலை, புலை, மதுபானமென் கிற இம்மூன்றும் பசுபந்தயாகத்தில் சுவர்க்கப்பேற்றின் பொருட்டுச் செய்யும்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மகாபாதகங்களைச்செய்து அதனாலுண்டாகும் பயன் சுவர்க்கப்பேறேயாயினும் அது தீமையேயாம். அதனைச் செய்யப்படாதெனத் திராவிடவேதமாகிய திருக்குறளில்,

நன்றே தரினு நடுவிகந்தா மாக்கத்தை
யன்றே யொழிய விடல்.

என மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமாயின்,

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாலவாய்

நாலடிமேல் வைப்பு.

வேதவேள்வியை நிந்தனைசெய்துழ
லாதமில்லி யமணொடுதேரரை
வாதில்வென்றழிக் கத்திருவுள்ளமே
பாதிமாதுட னாயபரமனே
ஞாலநின்புக ழேமிகவேண்டுந்தென்
னாலவாயி லுறையுமெம்மாதியே.

என வேதவேள்வியை நிந்தனை செய்யப்படாதெனக் கூறியிருப்பதனால் அவர்கள் அவ்வேள்வியை ஒப்புக்கொண்டார்களென்பதற்கு ஐயமுண்டோ? இல்லாதிருக்க, நீர் அதை எங்ஙனமறுக்கக்கூடுமெனின், அவர்கருத்ததுவன்றும். வேறென்னையெனின், வேதம் என்பதற்குத் தாதுப்பொருள் வித் என்பதாம். வித் = ஞானம்; ஆகவே ஞானவேள்வியென்பது பெறப்பட்டது. இதன் விளக்கம் சூக்குமவேள்வியிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; ஆங்கறிந்துணர்க.

கோயில் பண் - குறிஞ்சி.

பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட்டெரி யோம்புஞ்
சிறப்பர்வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலமேய
பிறப்பில்பெருமானைப் பின்றாழ்சடையானை
மறப்பிலார்கண்டீர் மையறீர்வாரே.

இங்ஙனம் பசுபந்த வேள்வியை வெளிப்படையாகக் கூறியிருக்கின்றாரே இதற்கென்ன சமாதானஞ் சொல்லப்போகிறீர் எனின், பசுவேட்டெரி என்றது ஹிம்ஸாவேள்வியைக் குறித்ததன்றும். பின்னை யெதைக்குறித்தது எனின், அதன் பொருளை விளக்குதும் கேண்மின்.

இ-ள். எங்கும் - விடயங்களெங்கலும், பழப்பை-பாங் தெழு மனோவெழுச்சியை, படுத்து-கெடுத்து, (எனவே ஜீவ போதத்தை யொழித்து,) பசு-சீடனது ஆன்மாவை, வேட்டு-நாடி சங்நானத்தால் தன்னுடன் யுணர்த்தி, (எனவே மலத்தி லழுந்தியுள்ள ஆன்மாவைச் சிவத்தி லழுந்தச்செய்து,) எரி-ஞானச்சுடரை விளக்கி, ஓம்பும்-பாதுகாக்கும், சிறப்பர்-சிறந்துள்ள சைவாசாரியர்கள், வாழும்-வசிக்கும், தில்லை-சிதம்பரத்தில், சிற்றம்பலமேய - சிற்சபையிலெழுந்தருளி யிருக்கும், பிறப்பில் பெருமான்-தாயின் கருப்பவாசத்திற் குட்படாத பெரியோனை, பின்றாழ் சடையானை-பின்புறத்துத் தொங்கும் சடையையுடையவனை, மையல்தீர்வார்-பதி நிச்சயார்த்தத்தில் மயக்கமற்றவர்கள், மறப்பிலார்-(ஒருபோதும்) மறக்கமாட்டார்கள், கண்டீர்-என்றுணர்வீராக,

கருத்து.

தம்மை வந்தடுத்த சீடனது சிவபோதத்தை யொழித்துச் சிவதிட்சாக்கிரமத்தால் சிவபதத்திலிருத்தும் சைவாசாரியர்கள் வாழும் சிதம்பரத்தில் சிற்சபையிலெழுந்தருளி யிருக்கும் சிவபெருமானைக் கற்றுணர்ந்தோர் மறவார் என்பது பொருளாம்.

இதனால் பசுவேட்டெரி என்றது ஞானவேள்வியேயன்றிக் காமியவேள்வியன்றாம். இதைக் காமிகாகமம் பிராயச்சித்தப்படலத்தும், பௌஷ்க்கராகமம் பசுபடலத்திலும், சித்தாந்த சாராவளி கிரியாபாதத்திலும் வாசித்துணர்க.

திருப்பஞ்சாக்கரப்பதிகம்—காந்தாரபஞ்சகம்.

ஊனிலுயிர்ப்பை யொடுக்கியொண்சுடர்
ஞானவிளக்கினை யேற்றிநன்புலத்
தேனைவழிதிறந் தேத்தவல்லார்க்கிட
ரானகெடுப்பனவஞ்செழுத்துமே.

என்று கூறினமையின் இவர் கூறுங்கூற்றெல்லாம் ஞானப் போக்காகவே யிருக்குமேயன்றி காமியங்களின் கருத்தன்றாம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பசுவினைக்கொன்று செய்யும் யாகத்தை வெளிப்படையாகக் கூறியிருப்ப, அதை மறைத்துத் தமக்கு இஷ்டமானவாறே பொருள் கூறுவது பொருந்தாத காரியமெனின், தேவாரதிருவாசகங்கள் மறைகளன்றோ? அவைகளிற் கூறும் "பேயோடாடி" "சுடலையாடி" "கோயில்சுடுகாடு" "பூதநாதன்" "பித்தன்" "பெரும்பித்தன்" என்ற பதங்களுக்கு என்ன பொருள்கூறுவது? இவைகள் வெளிப்படைப்பொருளோ? மறைபொருளோ? அதுபோல மறைபொருளேயாமென்க. மதுமாமிசத்தி லிச்சையுள்ளவர்கள் பசுபந்தவேள்வியில் செய்யும் பசுக்கொலை ஹிம்சையாகாதெனக் கூறுகின்றார்கள். (மநு. 5-39.) அதை அறிவுடையோர் சித்தாந்தமாகக் கொள்ளார்.

திரிகடுகம்.

ஊனுண் டுயிர்கட் கருளுடையே மென்பானுந்
தானுடன்பாடின்றி வினையாக்கு மென்பானுங்
காமுறு வேள்வியிற் கொல்வானு மிம்மூவர்
தாமறிவர் தாங்கண்ட வாறு.

என்பது மதுவாம். நம்மை யெல்லாம் உண்டாக்கினவர் பிரமாவன்றோ? அவரால் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டபடி நாம் நடக்கவேண்டியதன்றோ எனின், ஈசுரன் நமக்கு அறிவினைக் கொடுத்திருக்கிறார் அதைக்கொண்டு இந்தப் பசுபந்த யாகம் எதற்காகச் செய்யவேண்டுமென்று ஏன் விசாரித்தொழிக்கப்படாது?

மநுதர்மசாத்திரத்திலும் கொலை, புலை மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை வருமாறு.

மநு 5-51. இதில் 1. சீவர்களைக் கொல்லச்சொன்னவன், 2. கொன்றவன், 3. மாமிசத்தைச் சேதிக்கிறவன், 4. அதை விற்கிறவன், 5. அதை வாங்குகிறவன், 6. அதைச் சமைக்கிறவன், 7. பரிமாறுகிறவன், 8. புசிக்கிறவன் இவர்களனைவரும் காதகர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள்.

5-53. உயிருள்ளளவும் எவன் மாமிசத்தைப் புசியாதிருக்கிறானோ அவன் 100-அசுவமேதயாகஞ் செய்தவனுக்கொப்பாவான்.

5-54. மாமிசத்தை நீக்குகிறவன் எந்தப்பலனை யடைகிறானோ அதைப் பழம், கிழங்கு, சாலியன்னம் இவைகளால் ஜீவிக்கிற முனியும் அடையமாட்டான்.

5-55. நான் எதன்மாமிசத்தை இம்மையில் சாப்பிடுகிறேனோ அது இறந்தபின் என்னைப் பட்சிக்கிறது. என்பதனாற் காண்க.

வேளாளர் ஈதல்.

ஈதலென்பது கொடையாம்.

ஈகைதான மிடுகைகவிகை
வேள்விவண்மை தியாகம்வேளாண்மை
யுதாரங்கடப்பா டுபகாரங்கொடையெனல்.

என்னும் பிங்கலந்தையாலுணர்க. இது இருபிறப்பாளராயுள்ள முதன் மூன்று வருணத்தாருக்கும் விதிக்கப்பட்ட வைதிக கருமங்களுள் ஒன்றாம்.

அந்தணர் ஈகை.

முதலாவது அந்தணரீகையை விசாரிப்போமாக.

அந்தணருக்கு ஜீவன்வகையாயுள்ளது உஞ்சவிருத்தியேயன்றித் சுதந்தரவிருத்தியின்றாம். அதனால் அந்தணர் தங்க

ளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற ஏற்றல் என்னும் இலௌகிக கருமத்தால் பொருள்தேடி ஈதல் என்னும் வைதிக கருமத்தை நடத்தவேண்டும். தங்கள் சீவனத்துக்கே ஏற்றலால் வரும் பொருள் சாலாதிருப்பதால், அவர் பிறருக்குக்கொடுக்க இயலாதாம். ஒருக்கால் இயையினும் அது சிறுபான்மை யாதலால் சிறப்புடையதன்றாம்.

அரசர் ஈகை.

இரண்டாவது அரசனது ஈகை பெருமிதமாயுள்ளதேனும், அது எளியோர்க்கு எளிதிற்பெறுதற்கு முடியாததாம். கற்றுணர்ந்தோர்களே இராஜபேட்டிக்காக வெகுகாலங் காக்கவேண்டியிருத்தலின், எளியோர்கள் தங்களுக்கு வறுமை நேரிட்டகாலத்துத் தடையின்றி அரசனிடத்து நெருங்குதற்கு இயலாது. ஒருக்கால் அரசனைச் சந்திக்கப்பெறினும், அவன் நிமித்தமில்லாமலே பொருளை வாரிவழங்கமாட்டான். சுபாசுபங்களினும் யாககாரியங்களினும் தானஞ்செய்வான்.

அவ்வரசனால் பெருமிதமாகக் கொடுக்கப்பட்ட கொடையினையும் விவேகமுள்ள வேதியர்கள் பாவத்தை விளைக்குமெனக் கொள்ளார்கள். அதற்குப் பிரமாணம்.

விஷ்ணுதருமோத்திரம்.

𑌦𑌶𑌸𑍂𑌨𑌾𑌸𑌮𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍀 𑌦𑌶𑌚𑌕𑍍𑌰𑌿𑌸𑌮𑍋 𑌧𑍍𑌵𑌜𑍀 ।
𑌦𑌶𑌧𑍍𑌵𑌜𑌿𑌸𑌮𑌾𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌶𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑍋𑌨𑍃𑌪𑌃 ॥
𑌦𑌶𑌸𑍂𑌨𑌾𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑍋𑌵𑌾𑌹𑌯𑌤𑌿 𑌸𑍌𑌨𑌿𑌕𑌃 ।
𑌤𑍇𑌨𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌘𑍋𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ॥

దశసూనాసమశ్చక్రీ దశచక్రీసమో ధ్వజీ ।
దశధ్వజిసమా వేశ్యా దశవేశ్యాసమో నృపః ॥
దశసూనాసహస్రాణి యోవాహయతిసౌనికః ।
తేనతుల్య స్తతో రాజా ఘోర స్తస్య ప్రతిగ్రహః ॥

தஸஸூநாஸமஸ் சக்ரீ தஸசக்ரீ ஸமோத்வஜீ
தஸத்வஜிஸமா வேஸ்யா தஸவேஸ்யா ஸமோந்ருப:
தஸஸூநா ஸஹஸ்ராணி யோவாஹயதி ஸௌநிக:
தேநதுல்ய ஸ்ததோராஜா கோரஸ்தஸ்மாத் ப்ரதிக்ர:

இ - ள். சூனனென்பவன் கொலையாளி அல்லது ஊன் விற்போன்; அவன் மகாபாவியாவன். சூனனிற்பதின்மடங்கு பாவமுள்ளவன் செக்கான்; செக்கானிற் பதின்மடங்கு பாவமுள்ளவன் கள்விற்பவன்; கள்விற்பவனில் பதின்மடங்கு பாவமுள்ளவர் விலைமாதர்; விலைமாதரிற் பதின்மடங்கு பாவமுள்ளவன் அரசனும்.

பதினாயிரம் சூனபாவத்தை எவன் சுமக்கின்றானோ அவன் சௌனிகன். அரசன் அவனுக்கொப்பாவன். ஆதலின் அரசனிடத்திருந்து பெறுங்கொடை பெரும்பாவத்தை விளைவிக்கும். அதனால் அரசன்கொடை சிறப்புடையதன்றாம்.

சூத்திரர் ஈகை.

சூத்திர ரீகையோ என்றால், அதுவும் மேற்கூறியவாறாம். எங்ஙனமெனில், முதலாவது அறுதொழிலுள் ஒன்றாகிய கொடுக்குமதிகாரம் வேதத்துள் சூத்திரருக்கு விதிக்கப்படவில்லை. ஒருவேளை அவர்கள் கொடுக்கநேரினும், மேல்குலத்தாராயுள்ள இருபிறப்பினர் அவரிடத்துத் தானம் ஏற்கலாகாது.

வியாசர்.

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌧𑌨𑌂 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ।
𑌅𑌪𑌿 𑌵𑌾 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌤𑍁 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨 ॥

ద్విజాతిభ్యోధనంలిప్సే త్ప్రశస్తేభ్యోద్విజో త్తమః ।
అపివాజాతిమాత్రేభ్యో నతుశూద్రాత్కథంచన ॥

திவிஜாதிப்யோதநம்லிப்ஸேத் பிரஸஸ்தேப்யோத்விஜோத்த
அபிவாஜாதிமாத்ரேப்யோநது ஸூத்ராத்கதஞ்சன. [மக

இ-ள். இருபிறப்பாளர் மூவருள்ளுஞ் சிறந்த அந்தணன் ஒருவன் தனத்தைத் தானமாக ஏற்றலுக்கு அதிகாரியாவன். அவ்வந்தணன் அச்சிறந்த இருபிறப்பாளரிடத்திலேயே பொருளைப்பெற விரும்பவேண்டும். இல்லையேல் சாதிமாத்திரையால் இருபிறப்பாளராயிருப்பினும் அவரிடத்திலாவது அவ்விருப்பஞ் செலுத்தலாம். எவ்வளவு துன்பம் வந்தபோதிலும் சூத்திரனிடத்தில் பொன்னை விரும்பலாகாது.

மநு.

നയജ്ഞാർത്ഥം ധനം ശൂദ്രാദ്വിപ്രോ ഭിക്ഷേത ധർമ്മവിത്।
യജമാനോ ഹി ഭിക്ഷിത്വാ ചണ്ഡാലഃ പ്രേത്യ ജായതേ।

నయాగార్థందనంశూద్రాత్ ద్విజో౾భిక్షేతధర్మవిత్ ।
యజమానో౾పిభిక్షిత్వా చండాలఃప్రేత్యజాయతే ॥

நயோகார்த்தந்தநம்ஸூத்ராத்திவிஜோபிக்ஷததர்மவிது
யஜமானோபிபிக்ஷித்வா சண்டாலஃப்ரேத்யஜாயதே.

இ-ள். தருமத்தை யறிந்த இருபிறப்பாளன் சூத்திரனிடத்தில் பொன்னை வேள்வியின் பொருட்டு இரக்கலாகாது. வேள்வித்தலைவனாயினும், அங்ஙனம் இரத்தலைச் செய்தால், இறந்தபின் சண்டாளனாகப் பிறப்பான். மேற்கூறியவற்றால் சூத்திரரீகை தீயதென விலக்கப்பட்டது.

வைசியர் ஈகை.

வைசியர் கொடையோவெனின், அதையுஞ் சற்றே விசாரிப்போமாக.

ஆரியத்தில் வைசியரென்பதைத் திராவிடத்தில் வேளாளரெனக் கூறுவர். வேளாளரென்பதற்குப் பொருள் உபகாரிகளென்பதாம்.

புரவலனீகையாளன் போற்றும்வேளாளன்றியாகி
யுரைசெழுவேள்வியாள னுபகாரிகொடையுளோனும்
வரைவறக்கொடுக்களிப்போன் வள்ளியோனென்றுங்கூறு
மிரவலன்பரிசிலாளன் யாசகன்றினனேற்போன்.

என்றுஞ் சூடாமணி நிகண்டானுணர்க. இதனால் வேளாளரென்பது காரண இடுகுறிப்பெயராயிருத்தலின், ஈதல் என்பது அவ்வருணத்தாருக்குக் கூறுதலையும். இதனாலன்றே திராவிட வேதமாகிய நாயனார் குறளில்,

பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்ப
ரலகுடை நீழ லவர்.

என்றுஞ் செய்யுள் கொடுக்கற்பாலார் கொடையெல்லாம் வேளாளர் கொடையின் கிழடங்கியதெனக் கூறுகின்றது. பின்னும் தேவாரத்தினுள்ளும்,

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்—திரு ஆக்கூர் பண்-சீகாமரம்.

வாளார்கண்செந்துவர்வாய் மாமலையான்றன்மடந்தை
தோளாகம்பாகமாப்புல்கினான்றன்கோயில்
வேளாளரென்றவர்கள் வள்ளன்மையான்மிக்கிருக்குந்
*தாளாளராக்கூரிற் றான்றோன்றிமாடமே.

ஔவையார் பொற்சங்கிலி யறுக்கப் பாடியது.

சண்டாமலிவது தாளாண்மை தண்டி
அடுத்தக்காலிவதுவண்மை அடுத்தடுத்துப்
பின்சென்றாலிவது காற்கூலி பின்சென்றும்
ஈயா னெச்சம் போலறு.

---

* தாளாண்மை.

எனனுஞ்செய்யுளில் வேளாளர் என்பவர் வள்ளற்றன்மையுடையாரெனப் பொதுவகையாகக் கூறியருளினர். இதற்கு இலக்கியமாக,

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்—திருப்புகலூர், பண் - கொல்லி.

மிடுக்கிலாதானைவீமனேவிறல்விசையனே வில்லுக்கிவனென்றுங், கொடுக்கிலாதானைப்பாரியேயென்று கூறினுங் கொடுப்பாரிலை, பொடிக்கொண்மேனியெம்புண்ணியன் புகலூரைப்பாடுமின்புலவீர்காள், ளடுக்குமேலமருலகமாள்வதற்கியாதுமையுறவில்லையே.

என்னுஞ்செய்யுளில் கடை எழு வள்ளலில் ஒருவனுயுள்ள பாரியென்னும் வேளாளன் தன்மையைச் சிறப்புவகையால் எடுத்தோதினர். பின்னும், இப்பாரி என்னும் வள்ளலைப்பற்றிச் சங்கப்புலவருள் ஒருவராகிய கபிலரும்,

> பாரிபாரி யென்றுபலவேத்தி
> யொருவற்புகழ்வர் செந்நாப்புலவர்
> பாரியொருவனு மல்லன்
> மாரியுமுண்டீண் டுலகுபுரப்பதுவே.

என்று பாடியிருக்கின்றனர். இதனல் பாரிபாரியென்று அவ்வொருவனையே செந்நாப்புலவர்கள் புகழ்வர். பாரி ஒருவனுமேயல்லன்; மாரியுமுண்டு இவ்வுலகத்தைக் காப்பதற்கென்றனர். ஆகவே உலகத்தை மாரிகாப்பதுபோலும் பாரிகாத்தனன் எனப் பொருளாகின்றது.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் வாக்கியத்திற் கிலக்கியமாக, பின்னும் கடையெழுவள்ளலில் ஒருவனுகிய ஆய் என்னும் வேளாளனைச் சங்கத்தாருள் ஒருவராகிய உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் பாடியிருக்கிறார்; அச்செய்யுள் வருமாறு.

முன்னுள்ளுவோனைப் பின்னுள்ளினேனே
யாழ்கென்னுள்ளம் போழ்கென்றுவே
பாழூர்க்கிணற்றிற் றூர்கவென்செவியே
நாந்தைநறும்புன் மேய்ந்தகவரி
ருவளைப்பைஞ்சுனை பருகியயல
தகரத்தண்ணிழற் பிணையொடுவதியும்
வடதிசையதுவே வான்றோயிமயந்
தென்றிசையாஅய் குடியின்றாயிற்
பிறழ்வனமன்றோவிம் மலர்தலையுலகே.

யாவரினும் முன்னே நினைக்கப்படுவோனைப் பின்னே நினைத்தேன். யான் அவ்வாறு நினைந்த குற்றத்தால் என்னுள்ளம் அமிழ்ந்திப்போகக்கடவது. அவனையன்றிப் பிறரைப் புகழ்ந்த நாவுங் கருவியாற் பிளக்கக்கடவது. அவன் புகழன்றிப் பிறர் புகழைக் கூறக்கேட்ட எனது செவியும் பாழ்ங்கிணற்றைப்போலத் தூரக்கடவது. மான்கள்வசிக்கும் வடதிசையிலுள்ள மகமேருவும் தென்றிசையிலுள்ள ஆய் குடியுந் தாங்கிற்றில்லையாயின், இந்தவுலகம் கீழ்மேலாகப் புரண்டுவிடுமென்பது பொருளாகின்றது. வடதிசை தேவருலகோடு ஒத்தலான் இமயத்தால் தாங்கவேண்டுவதில்லை; தென்றிசைக்கண் ஆய்குடி தாங்கிற்றில்லையாயின் இவ்வுலகு பிறழும். அதனால் இமயத்துக்கு முன்னுள்ளப்படுவோனைப் பின்னுள்ளின்மையின் என்னுள்ளம் ஆழ்கவென்றார்.

இனி "இரப்போர் சுற்றமும் புரப்போர் கொற்றமும், உழவிடை விளைப்போர்" என்ற சிலப்பதிகாரம் நாடுகாண் கதையினுங் காண்க.

ஏரெழுபது.

நாவலோநாவலென நாடறியமுறையிட்ட
வேவலோர்போர்க்களத்தி லெதிர்நிற்பர் முத்தமிழ்தேர்
பாவலோரிசைவல்லோர் பற்றுடையபதினெண்மர்
காவலோரெல்லோருங் கையேற்கும்பொருட்டாலே.

இதனுல் கவிவாணர், ஏவலர், பதினெண்குடிமக்கள் அனை வரும் வேளாளன் கொடையையே பெறுகிறுர்கள் என்று தெரிகிறது. பின்னும்,

பார்வேந்தர்பெருஞ்செல்வம் பழுதுபடாதொருநாளு
மோர்வேந்தர்பெருஞ்செல்வ மழிவுபடாதிருந்தலினுற்
றோர்வேந்தர்போர்க்களத்துச்சிலர்வெல்வர்சிலர்தோற்ப
ரேர்வேந்தர்போர்க்களத்து ளிரப்பவருந்தோலாரே.

என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதனுல், அரசன் யுத்தஞ்செய்யுங்காலத்து அவன் போர்க்களத்தில் சிலர் வெற்றிபெறினும் சிலர் தோற்பார்; வேளாளரது போர்க்களத்தில் வந்த யாசகரும் தானம்பெறு தலால் வெற்றிபெறுவர். எனவே எல்லாரும் பயனை யடைவ ரென்பதாயிற்று.

திருக்கைவழக்கம்.

கல்லார்களென்னுமைற் கற்ருேர்களென்னும
லெல்லாரையுங்காத்தீ டேற்றுங்கை-வல்லமைசேர்
மைம்மாமுகிலுலகைவாழ்விக்கு மேன்மேலுங்
கைம்மாறிலாதளிக்குங் கற்பகக்கை-சும்மையா
மூருணிநீர்போ லுலகத்தவர்க்கெலாம்
பேரறிவாலீயும் ப்ரதாபக்கை-பாரி
னுடுக்கையிழந்தவன் கைபோலவாங்கே
கொடுக்கவிசைந்த குளிர்கை-யிடுக்கணினுன்
மாமறையோர்மன்னர் வருவினைஞர்சங்கரர்க்குந்
தாமலையாமற் கொடுத்துத்தாங்குங்கை-மாகளத்தி
லேற்கவந்தவாதுலருக் கில்லையென்னுதுநெல்லைக்
கார்க்கையினுன்முக்கைபிட்ட கற்பகக்கை-தீர்க்கமுடன்
செம்பொன்விளைகளத்தூர் செந்நெல்விளைந்ததனை
நம்பிமறையோர்க்களித்த நாணயக்கை...

வையகமெங்குந்தேடி வந்ததமிழோன்புகழச்
செய்யமுடியைக்கொடுத்த செம்பொற்கை...
மூக்கிற்புகழ்புரிந்த மூதாவின்வாயிடத்து
நீக்கியபைநாக்கதனி னீட்டுங்கை.

இரந்தவர்க்கு இல்லையென்னுமற் கொடுத்தற்றொழில் வேளாளரிடத்தே யுள்ளதென்பது இதனால் தெரிகின்றது.

வரையாது கொடுக்குங் கொடை.

கொண்டலைநிகர்க்கும்வேளாண்குடியொடுதழீஇயதொண்டை
மண்டலசதகந்தன்னை வளமையால்வகுப்பதற்குப்
புண்டரநுதலிரண்டு புயமிசையிருந்திரண்டு
குண்டலநிகரிரண்டு குமரரைவணக்கஞ்செய்வாம்.

இதனால் வேளாளர் பிறரிடம் பயனைக்கருதாது மேகத்தைப்போலுங் கொடுப்பவர் என்பது பெறப்பட்டது.

யாசிக்க நாணுபவர்க்குக் குறிப்பறிந்து கொடுத்த கொடையாளன்.

"நீணிலத்திலுறுமேழைமாந்தரீர் நீவிர்வேண்டுவனவின் புறீஇ, நேரிற்கேண்மினவைதருவன்யானலதுங் நினைவிலுன் னுமவைநவிலநீர், — நாணிலென்னுடைய மனைமுன்வாயிற வினன்மணன்மிகுதிகொட்டியே, நான்பரப்பியுமிருக்கிறேன தனி லுடிவந்ததனையெழுதுமின்,—காணிலங்குடனேயருள் வனென்னவவன் கட்டளைப்படிதிட்டமாக், கையினாலெழுதவு வகையோடுபொருள் கண்டளித்தப்ரபுவாரெனிற்,—பூணிலங் குவாரந்திகுலத்தில்வரு புண்யனனவதிகன்யனும், புலவர் போற்றுமாகறலின் மேவுமெழில் புண்யகோடி யெனும் பூபனே."

"உணலைப்பசும்பொன்முதலானவற்றை யுதவிப்பின்னுங்
குணலச்சையுள்ளவர்கேட்கவுங் கூசுவர்சொல்லெனவே
யெணலைக்கருதியெழுதிவைப் பீரெனவின்மறைந்து
மணலைப்பரப்பியமுன்றி லுளான் றொண்டைமண்டலமே."

வந்த யாசகர்களுக்கு உண்பொருள், பசும்பொன், மணி, யாடையாபரணமுதலிய வேண்டுவனவற்றைக் கொடுப்பன் கேண்மின்! என்றும், ஒருகால் கேட்கக் கூசுவீராயின், என் முன்றிலில் மணலைப்பரப்பியிருக்கிறேன், அதில் நுமக்கு வேண்டுவனவற்றை யெழுதினல் கொடுப்பேனென்று மறைந்திருந்து கொடுப்பவனுமுண்டு; அவன் யாரெனின் மாகறலின்கண் வாழும் கங்காகுலதிலகனுகிய புண்ணியகோடி யென்னும் பூபனும்.

அடையாத வாசலுடையான்
என்னும் பெயர்பெற்ற கொடையாளன்.

கடைவாயிலினின்றியாசகர் கூப்பிடக்காதிலது
தடையாகவெம்பசியால்வருந்தாமற் றடையகற்றி
யடையாதவாசலுடையானெனும் பெயராதரித்தான்
மடையார்கழனியிடையாலத்தான் றொண்டைமண்டலமே.

வீட்டின்வாயில் அடைக்கப்படின் யாசகர்கள் வந்து கூப்பிடுஞ் சொல் காதில் கேளாமல் தடைபடும். அதனல் அவர்கள் பசியால் வருந்துவர்களென்று நினைத்து, யாசகர்கள் தடைபடாதுண்டு களிக்கும்படி கதவினைத்திறந்துவைப்பன்; அவன் யார் என்றால், இடையாலம்பதியில் வாழும் வேளாளப் பிரபு.

பஞ்சந் தெளியும்வரை புலவோர்க்கு ஈந்து
புகழ்பெற்ற கொடையாளன்.

கோலூருழவுக்குடியானவன்றன் குமிழம்பட்டு
வேலூர்க்கிழானொருவேளாளன் பஞ்சம்விடுமளவும்
காலூரிலுள்ளபுலவோர்க்குந்தேசத்து நாவலர்க்கு
மாலூரிலன்னங்கொடுத்தளித்தான்றொண்டைமண்டலமே.

யஞ்சம் வந்தகாலத்து நாலாமூர்களிலிருந்து வந்த வித்துவான்களையெல்லாம் அன்னமுதலியவை கொடுத்தாதரித்துப், பஞ்சந்தெளிந்தவுடன் பரிசு கொடுத்தனுப்பினன்; அவன் யாரெனின், குமிழம்பட்டிலுள்ள வேளாளனும்.

மதுரைக் கடைச்சங்கத்தார் காலத்துப் பாண்டியன் அரசாளும்பொழுது பஞ்சம் வந்தது; அப்பொழுது அரசன் புலவர்களையழைத்து நீயிர் பஞ்சந்தெளியுமளவும் வேற்று நாட்டில் வசித்துப் பின்வருதிர் என்று கூறிப் போகவிடை கொடுத்தான் என்று ஆசிரியர் நக்கீரனார் அகப்பொருளுரையில் கூறினார். இதனோடு வேளாளன் வள்ளன்மைக்குணத்தை யொப்பித்து ஏற்றம் அறிந்துகொள்க.

தாமில்லாக்காலத்தும் தம்மில்லம் வரும்
புலவோர்க்கு ஈயக் கட்டளைதந்திருந்த கொடையாளர்.

பன்னுந்தமிழ்க்கவன்மா மனைத்தாதிபரிசளிப்ப
முன்னம்பிகாளிக்குநெற்குன்றவாண முதலியென்போன்
பின்னுஞ்சிலபலபொன்னுங் கொடுத்தத்தன்பேர்நிறுத்த
மன்னுந்தமிழுமுரைத்தானவன் றொண்டைமண்டலமே.

நெற்குன்றவாணமுதலியார் வீட்டில் காளமேகப்புலவர் வந்து முதலியார் வீட்டிலிருப்பதாகக்கருதி அவர்பேரில் தமிழ்க்கவிதை சொல்லக்கேட்ட அவருடைய தாதியானவள் ஓடிவந்து அவ்வித்துவானுக்குபசரித்துத் தக்க பொன்

முதலிய பரிசுகளையளித்து முதலியார் வருவாரென்று சொல்லிச் சென்றவளவில், முதலியாரும் வெளியேயிருந்து வந்து வேண்டியபரிசுகளை அவ்வித்துவானுக்குக் கொடுத்தார்.

பொன்னெல்லையும் செந்நெல்லாக அளந்து
அளித்த கொடையாளர்.

நன்றாய்விளைந்ததைவேதியர்க்கீந்தந்த நன்மையினாற்
பொன்றான்விளைந்திட நெற்போலவேயதைப்போரடித்துக்
குன்றாக்குவித்ததைநெற்பரிமாற்றங் கொடுத்தளித்தான்
மன்றார்களந்தைக்குடிதாங்கியுந் தொண்டைமண்டலமே.

களத்தூரில் குடிதாங்கி முதலியாரென்பவர், தமது வயலின்கண் நன்றாய் விளையப்பட்ட நெல்லையெல்லாம் வேதியர்களுக்கே தானங்கொடுப்பதென்று விரதம்பூண்டு நடந்தேறிவருங்காலத்து, ஈசுரன் அவரது கொடைப்பெருமையை வெளிப்படுத்து நிமித்தம் ஒருவருடம் நெற்கதிர்களெல்லாம் பொற்கதிர்களாக விளையச்செய்தனர். அப் பொற்கதிர்களிடத்துத் தாம் ஆசைகொள்ளாது, அப் பொன்னையும் நெற்போலவே யடித்துத் தூற்றிக் குன்றுபோலக் குவித்து, நெல்கொடுக்குமளவாகவே வேதியர்களுக்குத் தானங்கொடுத்தார். இக்காரணத்தால் அவ்வூரிற்கு, பொன்விளைந்த களத்தூரென்று நாளைக்கும் பெயர் வழங்கிவருவதைக் காணலாம்.

பாண்டியனைவென்று அவனரசைப் பாணற்கீந்த
கொடையாளர்.

பாண்டியனைப் போர்மாற்றிப் பாணற் கரசளித்த
வாண்டகையென் றன்னை யறியேனோ—மூண்டெழுந்த
கார்மாற்றுஞ் செங்கைக் கடகரிவாணு வுனது
பேர்மாற் றுவதரிதோ பேசு.

இது ஏகம்பவாணரைக் கண்டபோது அவர்பேரில் கம்பர்பாடிய கவியாம்.

இதனல் ஏகம்பவாணரென்னும் ஓர் வேளாளப்பிரபு தன்னை அவமதிப்பாகப் பேசின பாண்டியனைப் பிடித்துச் சிறையிலிட்டு, அவனுடைய அரசையும் பாண்டிநாட்டையும் தம்மைப்பாடிய ஒரு பாணனுக்குக் கொடுத்தாரென்பது காண்க.

யானையைக் கொடையாகக் கொடுத்தவர்.

உலைக்குரிய பண்ட முவக்கிரக்கச் சென்றாற்
கொலைக்குரிய வேழங் கொடுத்தான்—மலைக்குரிய
வாணர்கோ ஞறை மகதேவனுக்கிந்தப்
பாணன்மே லென்ன பகை.

இதனல் ஆறைப்பதி ஏகம்பவாணர் சாப்பாட்டுக்கு வேண்டிய பண்டங்கொடுப்பரென்று அறிந்த ஒரு பாணன் அவர்மீது பாடல் பாடிக்கொண்டு போனன். அதற்கு அவர் ஓர் யானையைப் பரிசாகக்கொடுத்தார் என்று தெரியவருகிறது.

ஆயிரம் குதிரைகளைக் கொடையாக் கொடுத்தவர்.

கூற்றூர்புலவனொருபரிகேட்பக் கொடைமதத்தா
லாற்றூர்கிழான்பரியாயிர மீந்தனனுதலினல்
வேற்றூர்பலவிதுநம்மூரெனும்படி வெம்பசியை
மாற்றூர்பலவுளமண்டலங்காண் டொண்டைமண்டலமே.

இதனல் கூற்றூரிலுள்ள ஓர்வித்துவான் ஆற்றூரிலுள்ள ஓர் வேளாளப்பிரபுவினிடத்துச் சென்று ஓர் குதிரைகேட்டான். ஒரு குதிரை கொடுத்தால் நம்முடைய கௌரவத்துக்குக் குறைவென்று அவர் ஆயிரம் பரிகளைக் கொடுத்தார் எனத் தெரியவருகிறது.

ஆனிரையைக் கொடையாகக் கொடுத்தவர்.

கொல்லையிற்பாற்பசுமேய்ப்போன் கறப்பவன்கொண்டுசென்
யெல்லையிற்சேர்ப்பவன்பாலடுவோ னிவரித்தனையுஞ் [றே
சொல்லையிற்பாவலனேரோர்கவி சொல்லச்சொல்லிநல்கும்
வல்லையிற்காளத்திவாழ்வானதுந் தொண்டைமண்டலமே.

இதனால் வல்லத்துக் காளத்திமுதலியாரிடத்தில் ஓர் வித்துவான் பசு வேண்டிவந்தான். அவருக்கு ஷை முதலியார் ஆனிரையும் பொன்னும் பரிசளித்தார். இவர் கவிக்குக் கொல்லையிற் பசுநிரை மேய்ப்பவன், கறப்பவன், கொண்டு போவோன், பால் காய்ச்சுவோன், இவர்களும் உபசரித்து ஒவ்வொரு பசுவளித்தார்கள் என்று தெரியவருகின்றது.

அரசன் மகனைக் கொல்லவந்தவனுக்குத் தம் மைந்தனை உதவிய கொடையாளர்.

வெங்கொலைக்கஞ்சியடைக்கலந்தான்புக வேந்தன்மைந்த
னுங்கலையாமலொளித்துவைத்தே தன்னொருமகவை
யிங்கிவன்றானவனென்றே யடையலர்க்கீந்துவிட்டான்
மங்கலஞ்சேர்கிடங்கிற்பெருமான் றொண்டைமண்டலமே.

கொலை செய்யவருஞ் சத்துருக்களுக்கஞ்சி யடைக்கலம் புகுந்த இராஜகுமாரனைத் தம் வீட்டிலுள் ளொளித்து வைத்துவிட்டு, ஏகபுத்திரனாகிய தமது புத்திரனை இவன்றான் அவன் என்று கொடுத்து, அரசபுத்திரனைக் காத்தவர் கிடங்கின் பெருமாள் முதலியார் என்பவராம்.

தம்மை விற்றும் பிறர்க்குங் கொடுக்கும் கொடை.

மிண்டரைவெல்லும்புகழ்ச்சிங்கராயன் விலைகொடுப்பத்
தண்டமிழ்மேகமுறத்தூரில் வேதியன்றானும்விற்பக்
கொண்டவன்பின்சென்றுமண்டலத்தே புகழ்கொண்டபிரான்
வண்டமிழக்கும்பன்னதாரியுந் தொண்டைமண்டலமே.

இதனால் உறத்தூரிலுள்ள ஓர் பார்ப்பனவித்துவான் தனக்குப் பொருள்வேண்டி, வாயிலாமூர் வேளாளராயுள்ள கும்ப முதலியார் குமாரர் அனந்தரியப்ப முதலியாரிடத்தில் வந்து யாசிப்ப, அவர் அக்காலத்தில் பொருளுதவ இயலாமையால், சிங்கவராயனென்னும் பிரபுவினிடத்தில் தம்மை விற்று வந்த புலவருக்குப் பரிசுகொடுத்தனுப்பினர் எனத் தெரியவருகிறது.

தன் தலையை அரிந்து கொடுத்த கொடையாளன்.

"புறவோடுடற்றசைபோக்கியவேந்தன் புரிந்தநிறு
மறவோகொடிதுகொடிதுகண்டீ ரறனன்றுமற்றுப்
பிறவோமறுத்துரைசெய்யான் மிகுசிரம்பேர்த்துவைத்த
மறவோனைத்தாங்கியவையமன்றோ தொண்டைமண்டலமே."

"ஆலெங்கே யங்கே யரும்பறவை யாற்றுயிலு
மாலெங்கே யங்கே மலர்மடந்தை—சோலைதொறுஞ்
செங்கே தகைமணக்குஞ் செங்குன்றை யெல்லனெங்கே
யங்கே யிரவலரெல்லாம்."

செங்குன்றையில் வாழும் எல்லன் என்னும் ஓர் வேளாளன், வந்த புலவர்கள் வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் வரையாது கொடுப்பானென்று கீர்த்தியடைந்திருக்க, அதைச் சோதிக்க ஒரு வித்துவான் உன் தலையைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க, அவ்வெல்லன் உடனே தன் தலையை யரிந்து அவனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தான்.

தம்முயிரையே கொடுத்த கொடையாளர்.

ஈட்டாலமன்னவன்பின்னேயறிய வெனக்கெனமுன்
கேட்டானதற்குமுன்சென்றதவ் வாருயிர்கேட்டவர்க்கு
நீட்டாவிடினுந்தனக்கென்ன கேட்பிறுநெஞ்சமுய்ய
மாட்டாதிரண்டுமுன்கற்றிலதோ தொண்டைமண்டலமே.

முன் ஓர் காலத்தில் ஈட்டாலம் என்னும் ஊரில்வாழ்ந்த இல்லையென்னாது கொடுக்கும் ஓர் வேளாளப்பிரபுவினது கொடைத்தன்மையைச் சோதித்தறியும்படி, அவரிடத்தே ஒரு புலவன் வந்து உமது உயிரைத் தரவேண்டுமென்று கேட்டான். அவன் கேட்பதற்கு முன்னமே யப்பிரபுவினுயிர் போயிற்று.

பிணத்தை மூடி யன்னமிட்ட கொடையாளன்.

தன்னுடன்கூடப்பிறந்த வருந்துணைத்தம்பியுயி
ரன்னிலைமாண்டதுதோன்றுமன் மூடிவைத்தன்னமிட்டான்
மன்னவர்போற்றிடவாழ் சேங்கலங்கைவடுகனுக்குக்
கன்னனுஞ்சோமனுமோ விணையாகக்கழறுவதே.

இச் செய்யுளால் சேங்கலங்கை யென்னும் வாயற்பதியில் வாழும் வடுகநாதன் என்னும் ஓர் வேளாளப்பிரபு, தன் அருமைத்துணையாகிய சகோதரன் மாண்டிருக்கையில், அப்பிணத்தை மூடிவைத்துவிட்டு வந்த வித்துவானுக்கு அன்னமிட்டான் எனத் தெரியவருகிறது.

பிணத்தை மூடி மணத்தை நிறைவேற்றிய கொடையாளன்.

"நெடுகவிரித்துப்பிணமூடினேன்மக னீயெனில்வா
கடுகவெனக்குமுன்முந்தவென்றேயோர் கவிதைசொல்லி
முடுகவழைப்பமனையாள்பிணத்தினை மூடிச்சென்ற
வடுகனளித்தமகன்வாயிலான் றொண்டைமண்டலமே."

"முந்தவிளை யோன்மாள முத்தமிழோர்க் கன்னமிட்ட
வந்த வடுகன் மகனால்—வந்தென்
றிலக்கலியா ணத்துக்கே தான்பிணத்தை மூடி
யிலக்கணமாச் செய்குவைரீ யே."

இச்செய்யுட்களால் வாயற்பதி வடுகநாத முதலியார் மகனிடம், அவன் மனைவி மரணமடைந்திருக்குஞ் சமயத்தில்,

ஓர் வித்துவான் வந்து, "உன் தந்தையான், தன் சகோதரன் இறந்துகிடந்தபோது அவன் தேகத்தை மூடிவைத்துவிட்டு வந்த வித்துவானுக்கு அன்போடு அன்னமளித்தான். அவன் மகன் நீயாயில், இப்போது இறந்துகிடக்கும் உன் மனைவியின் தேகத்தை மூடிவைத்துவிட்டு என்னுடைய கல்யாணத்தை நடத்திவைப்பதற்கு எனக்கு முன்னே நட" என்ன, அவனு மவ்வண்ணஞ் சென்று நடத்திவிட்டுத் தன் மனைவியின் உடலைப் பின் தகனஞ்செய்தான்.

தாம் உடுத்திருந்த ஆடையைக்கொடுத்து, ஊருணியில் மறைந்திருந்த கொடையாளர்.

உளத்துத்தயையும்மவோர்புலவோனுக் குடையுதவிக்
குளத்துப்புனலையுடுத்துநின்றேபின்பு கூவியவைக்
களத்துப்புகுதக்கலையுடுத்தே கரையேறிவந்த
வளத்துப்புகழ்பெற்றவல்லாளனுந் தொண்டைமண்டலமே.

இதனால் வல்லாளமுதலியாரென்னும் ஓர் வேளாளப் பிரபு அரச சபைக்குச் செல்லுங்கால், இடைவழியில் ஓர் வித்துவான் இவரைக்கண்டு உடுக்க ஆடைவேண்டுமென, அவர் தாம் உடுத்திருந்த ஆடைகளைக் களைந்து அவ் வித்துவானுக்குக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு, அருகிலுள்ள குளத்தி லிறங்கித் தம்தேகத்தை மறைத்துக்கொண்டு, கரையிற் செல்வோரைக் கூவியழைத்து ஆடைதருவித்து, உடுத்திக் கொண்டு போயினர் எனத் தெரியவருகிறது. இஃதன்றியும் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட ஏரெழுபது என்னும் நூலில்,

ஆழித்தேவர்கடலானுரல்லாத்தேவரம்பலத்தா
ரூழித்தேவரெலாங்கூடி யுலகங்காக்கவல்லாரோ
வாழித்தேவர்திருமக்கள் வையம்புரக்கும்பெருக்காளர்
மேழித்தேவர்பெருமைக்கு வேறுதேவர்கூறேனே.

என்றும்,

அழுங்குழவிக்கன்புடையதாயேபோ லனைத்துயிர்க்கு
மெழுங்கருணைப்பெருக்காள ரெளியரோயாம்புகழ
வுழுங்கொழுவிற்கருவிநி யுலகமுதற்கருவாகச்
செழுங்கமலத்தயனிவரைச் செய்துலகஞ்செய்வானேல்.

என்றும், வேளாளர்களின் கொடைப்பெருமையினை எடுத் தெடுத்தோதியும் அளவைக்கடங்காமைகண்டு எளியரோ யாம்புகழ என இளைத்துவிட்டனர்.

வேளாளர் கிருஷி அல்லது உழவுசெய்தல்.

உலகின்கணுள்ள பலவகைச் சீவனத் தொழிலுள்ளும் கிருஷி, வாணிகம், கோ சமரட்சணை ஆகிய இம்மூன்றுமே சிறந்ததெனு ஸ்மிருதிகள் முறையிடுகின்றன.

உலகுயிர் நிலைபெறுதற்குரிய பண்டங்களை ஆக்கல் கிருஷியாம். அக்கிருஷிக்குத் துணைக்கருவியாயுள்ளது ஆனினம்; அவற்றைக் காத்தல் கோ சம்ரட்சணையாம். இவ் விரண்டால் ஆக்கப்பட்ட பொருளை அல்லது பண்டங்களைப் பிறர்க்குப் பகிர்ந்தளித்தல் வாணிகமாம். இவை மூன்றும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியாதது ஒரு தொடர்பாய் நிற்றலின், இம் மூன்றினையும் உயர்வொழுக்கமுடைய வைசியர்க்குரிய தொழிலெனு ஸ்மிருதிகள் விதிக்கின்றன.

யாஞ்ஞவற்கியர்.

ப்ரதாநம்க்ஷத்ரியே கர்ம ப்ரஜாநாம் பரிபாலநம் ।
குஸீதம் க்ருஷிவாணிஜ்யம் பாஶுபால்யம் விஶஸ்ம்ருதம் ॥

ప్రదానంక్షత్రియేకర్మ ప్రజానాంపరిపాలనం ।
కుసీదంకృషివాణిజ్యం పాశుపాల్యంవిశస్స్మృతం ॥

பிரதானம்க்ஷத்திரியேகர்ம பிரஜாநாம்பரிபாலநம்
குஸீதங்கிருஷிவாணிஜ்யம்பாஶுபால்யம்விஶஸ்ஸ்மிருதம்.

இ-ள். அரசனுக்குக் குடிகளைப்புரப்பதே சிறந்த தருமமாம்; வைசியனுக்கு வட்டிவாங்குதல் உழவு பண்டமாற்றுதல் ஆனிரையோம்பல் என்னுமிவை சிறந்த தருமமாம் என்பது.

வைசியனுக்குரிய இம் முத்தொழிலினுள்ளும் கிருஷி சுதந்தரத்தொழிலாதலானும், இத்தொழிற்குரியவன் பிறரை வணங்காது பலருந் தன்னை வணங்கத் தான் இறுமாந்திருந்து உலகுயிர்களை இன்புறச்செல்தலானும் இது முதன்மையான தொழிலாம்.

ஒன்றாகக்காண்பதேகாட்சி புலனைந்தும்
வென்றான்றன் வீரமேவீரம்—என்றுந்தான்
சாவாமற்கற்பதேகல்வி பிறர்தன்னை
ஏவாமலுண்பதே யூண்.

என்ற ஔவையார் வாக்கானும் இதனையுணர்க.

அதனால் அத்தொழிலுடையான் Land-Lord. நிலகர்த்தன் எனக் கூறப்படுகின்றான்.

இக் கிருஷித்தொழிலே பலவற்றுள்ளும் மேம்பட்டதென்பது தோன்ற "நெற்பயிர்விளை," "பூமிதிருத்தியுண்," "சீரைத்தேடி னேரைத்தேடு," "தொழுதூண்சுவையினுழுதூணினிது," "மேழிச்செல்வங் கோழைபடாது" என ஆன்றோர்கள் கூறியிருக்கின்றனர்.

ஔவையார் நல்வழியில்.

ஆற்றங்கரையின் மரமுமரசறிய
வீற்றிருந்தவாழும் விழுமன்றே—யேற்ற
முழுதுண்டு வாழ்வதற் கோப்பில்லைகண்டீர்
பழுதுண்டு வேறோர்பணிக்கு.

அன்றியும் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் இயற்றிய ஏரெழுபதில்,

வாழிநான்மறையோர்கள் வளர்க்கின்றவேள்விகளு
மாழியா லுலகளிக்கு மடல்வேந்தர்பெருந்திருவு
மூழிபேரினும்பெயரா வுரையுடையபெருக்காளர்
மேழியால்விளைவதல்லால் வேறொன்றால்விளையாவே.

பார்பூட்டுந்திசையனைத்தும் பகடுகளும்பரம்பூணு
போர்பூட்டுங்காமனுந்தன் புரைசிலைமேற்சரம்பூட்டான்
கார்பூட்டுங்கொடைத்தடக்கைக் காவேரிவளநாட
ரேர்பூட்டினல்லதுமற்றிரவியுந் தேர்பூட்டானே.

பத்திவிளைத்திடுந்தெய்வம் பணிவார்க்குத்தற்பரமா
முத்திவிளைத்திடுஞான முதல்வருக்குமின்னமுதம்
வைத்துவிளைத்திடுவார்க்கும்வல்லவர்க்கும்பெருக்காளர்
வித்துவிளைத்திடிலன்றி வேண்டுவனவிளையாவே.

எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

பின்னும் பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னும் நான்கு வருணங்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள கிருஷி நீங்கலான எத்தொழிலினையும் வேதங்களிலெடுத்துக் கூறவில்லை. வைசியர்க்குரிய கிருஷியினைத் திராவிடவேதமும் ஆரியவேதமும் புகழ்ந்து கூறுகின்றன.

இனி உழவு என்பது, விளைத்தல். உழுதொழில் செய்பவன்-உழவனும். வடநூலார், ஆர் = உழவு, அதனைச்செய்பவர் ஆரியர் எனக் கூறுவர். ஆதலால் இக்கிருஷிகன் வடமொழியில் ஆரியனென்றும், தென்மொழியில் வேளாளனென்றும் வழங்கப்படுவன். பின்னும் உழவன் என்னும் பதப்பிரயோகம் அந்தணன், அரசன், வேளாளன் ஆகிய மூவருக்கும் பொதுவகையாக நின்றது. மறையை ஏராகக்கொண்டுழுப

வன் அந்தணன் என்றும், சிலையை ஏராகக்கொண்டுழுபவன் அரசன் என்றும், அலப்படையை ஏராகக்கொண்டுழுபவன் வைசியனென்றும், செய்யுள் வழக்கத்தில் வழங்கப்பட்டுவரு கின்றன. இம் மூவருள் முன்னையிருவருக்கும் பிரமாணம்,

கம்பராமாயணம்—சரபங்கர் பிறப்பு நீங்குபடலம்.

வரிசிலையுழவனு மறையுழவனீ
புரிதொழிலென்பது புகலுதியெனலுந்
திருமகடலைவசெய் திருவினையுறயா
னெரிபுகவினைகுவெ னருளெனவிறைவன்.

என்னும் செய்யுளாற் காண்க.

திராவிடவேதத்தில் கூறும் உழவு.

முன்னவராகிய மறையுழவனுஞ் சிலையுழவனும் பிற்பட்டுள்ள நிலவுழவனாகிய வேளாளன் பின்னரேயாம். எங்ஙனமெனின்,

நாயனார் திருக்குறள் 104-ஆம் அதிகாரம்.

சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலக மதனா
லுழந்து முழவே தலை.

இதனால் உலகினுள்ளார் பற்பல தொழில்புரிந்தும் பசியாற்றாராய், முடிவில் ஏருடையார் பின்னானார்கள் என்பதாம். ஆதலின், முதன்மையான தொழில் உழவு என்பது பெறப்பட்டது.

உழுவா ருலகத்தார்க் காணியஃ தாற்றா
தெழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து.

உழுதொழில் செய்யமாட்டாமல் பிறதொழில்களின் மேற்செல்வோரையெல்லாம் இவ்வுழுதொழிலாளர் தாங்குதலால் உலகத்தாராகிய தேர்க்கு இவர் ஓர் அச்சாணிபோலுமாம்.

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.

எல்லாரும் உண்ணும்படி உழுதலைச்செய்து, அதனால் தாமும் உண்டு, வாழ்வாரே தமக்குரியராய் வாழ்பவராம். மற்றவரெல்லாம் பிறரைத்தொழுது, அதனால் தாம் உண்டு, அவரைப் பின் செல்கின்றவராம்.

பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்ப
ரலகுடை நீழ லவர்.

இதனால் நெற்பயிர்செய்யும் கிருஷிகர் குடைநிழற்கண்ணிருந்து அரசாளும் பல மன்னரையும் தமது நெற்பயிர் நீழலை அவாவக்காண்பராம்.

இரவா ரிரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
கைசெய்தூண் மாலை யவர்.

இதனால் தமது கையினால் உழவுத்தொழிலைச்செய்து சீவிக்கும் கிருஷிகர் பிறரிடஞ்சென் றிரவாராம். தம்மிடம் வந்து இரப்பவர்க்கு ஒளியாது கொடுப்பவராம்.

உழவினார்கைமடங்கினில்லை விழைவதூஉம்
விட்டேமென்பார்க்கு நிலை.

இதனால் வேளாளர் கொடாதொழிந்தால் ஒருவர்க்கொருவர் அன்புபாராட்டலும், முத்திகாரணமாகத் துறவுபூணலும் உளவாகாவாம்.

ஆரியவேதத்தில் கூறும் உழவு.

4-ஆவது மண்டலம்; 5-ஆவது அநுவகம்; 3-ஆவது அஷ்டகம்; 8-ஆவது அத்தியாயம்; 57-ஆவது சூக்தம்; 9-ஆவது வருக்கை க்ஷேத்திரபதி.

இதனுட் கூறிய தேவர்கள் சூத்திரத்தோடு சம்பந்தப் படுத்திப் பார்க்கும்பொழுதுமட்டுமே தேவர்களாவர். யதார்த் தத்தில் இருஷிக்குச் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை யவ்வித மாக உருவகப்படுத்தியதாம். உழவாரம்பத்தில் அக்கினிக்கு நைவேதனஞ்செய்து ஒவ்வொரு வாக்கியங்களையும் மௌன மாக உச்சரிக்கவேண்டுமென்று கிரஹ்ய சூத்திரத்தில் கூறப் பட்டிருக்கின்றது. முதன் மூன்று வாக்கியங்கள் க்ஷேத்திர பதியையும், 4-ஆவது வாக்கியம் சுனனையும், 5-8-ம் சுனசீரா வையும் கூறுகின்றன.

இதற்கு இருடியர் வாமதேவர் சந்தசு, 1-4-7 வாக்கியங் களுக்கு அனுஷ்டுப் மற்றையவைகளுக்கு திரிஷ்டு.

1. *ക്ഷേത്രസ്യപതിനാവയം
ഹിതേനേവജയാമസി
ഗാമശ്വംപോഷയിത്ന്വാ
സനോമൃളാതീദൃശേ

క్షేత్రస్యపతినావయం
హితేనేవజయామసి
గామశ్వంపోషయిత్న్వా
సనోమృళాతీదృశే

க்ஷேத்ரஸ்ய பதிநாவயம்
ஹிதேநேவ ஜயாமஸி
காமஸ்வம் போஷயித்நவா
ஸன்னோம்ருளாதீ திருஶே

நமது நண்பராகிய புலகர்த்தாவுடன் நாம் வெற்றி யடைவோமாக. அவர் நமக்கு ஆனிரைகள் அசுவங்கள்

*க்ஷேத்ரஸ்யபதினும் என்பது உருத்திரன் அல்லது அக்கினி யென்னும் மூலார்த்தத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது.

உணவு ஆகிய இவற்றை யளிப்பார். ஏனெனில் இவற்றை நமக்குக் கொடுப்பதால் நம்மைப் பாக்கியவான்களாக்குகிறார்.

2. 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌪𑌤𑍇𑌮𑌧𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌮𑌿𑌂
𑌧𑍇𑌨𑍁𑌰𑌿𑌵𑌪𑌯𑍋 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌸𑍁𑌧𑍁𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵
𑌮𑌧𑍁𑌶𑍍𑌚𑍁𑌤𑌂𑌘𑍃𑌤𑌮𑌿𑌵𑌸𑍁𑌪𑍂𑌤
𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑌃𑌪𑌤𑌯𑍋𑌮𑍃𑌳𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁

క్షేత్రస్యపతేమధుమంతమూర్మిం
ధేనురివపయో అస్మాసుధుక్ష్వ
మధుశ్చుతంఘృతమివసుపూత
మృతస్యనఃపతయోమృళయంతు

க்ஷேத்ரஸ்யபதே மதுமந்தமூர்மிம்
தேனுரிவபயோ அஸ்மாஸு துக்ஷ்வ
மதுஸ்சுதம் கிருதமிவஸுபூத
மிருதஸ்யநःபதயோ மிருளயந்து.

புலகர்த்தனே! தேன் சொரிவதுபோலப் பாற்பசுக்கள் பாலைச்சொரிந்து நவநீதத்தை யுதவுகின்றன. அதுபோல மதுரமுள்ள நீரினைப் புஷ்களமாகத் தந்தருளும். ஜலகர்த்தன் நம்மைப் பாக்கியவான்களாக்கவேண்டும்.

3. *𑌮𑌧𑍁𑌮𑌤𑍀𑌰𑍋𑌷𑌧𑍀𑌰𑍍𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵
𑌆𑌪𑍋𑌮𑌧𑍁𑌮𑌨𑍍𑌨𑍋𑌭𑌵𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌂
†𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌧𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋
𑌅𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋𑌅𑌨𑍍𑌵𑍇𑌨𑌂𑌚𑌰𑍇𑌮

---

* மதுமத்—மதுரமுடையது.

† இதுவும் இதையடுத்துவரும் க்ஷேத்திரபதியின் விசேஷணமும் பயிரின் விசேஷணமும் ஒன்றேயாம்.

మధుమతీరోషధీర్ద్యావ
ఆపోమధుమన్నో భవత్వంతరిక్షం
క్షేత్రస్యపతిర్మధుమాన్నో
అస్త్వరిష్యంతో అన్వేనంచరేమ

மதுமதீரோஷதீர்த்யாவ
ஆபோமது மந்நோபவத்வந்தரிக்ஷம்
க்ஷேத்ரஸ்யபதிர்மது மாந்நோ
அஸ்த்வரிஷ்யந்தோ அந்வேநஞ்சரேம.

புலத்திலுள்ள பயிர்கள் நமக்கு மதுரமாகவேண்டும். ஆகாயமும், நீரும், வான வெளியும் நமக்கு அன்புடையவைகளாகுக; புலகருத்தன் நமக்குக் கருணைசெய்வாராக; சத்துருக்களால் தடைபடாவண்ணம் அவரிடத்து நாம் அடைக்கலம் புகுவோம்.

ശുനംവാഹാഃ ശുനംനരഃ
ശുനംകൃഷതുലാംഗലം
ശുനംവരത്രാബധ്യന്താം
ശുനമഷ്ട്രാമുദിംഗയ

ಶುನಂವಾಹಾಃ ಶುನಂನರಃ
ಶುನಂಕೃಷತುಲಾಂಗಲಂ
ಶುನಂವರತ್ರಾಬಧ್ಯಂತಾಂ
ಶುನಮಷ್ಟ್ರಾಮುದಿಂಗಯ

ஶுநம்வாஹா: ஶுநம்நரா:
ஶுநம்கிரஷதுலாங்கலம்
ஶுநம்வரத்ரா பத்யந்தாம்
ஶுநமஷ்டராமுத்திங்கய.

எருதுகள் சுகமாக இழுக்க; மனிதர்கள் சுகமாகத் தொழில்புரிக; ஏர் சுகமாக வுழுக; கட்டுவாருகள் சுகமாகக் கட்டுக; தாற்றுக்கோல் சுகமாகச் செலுத்துக.

குறிப்பு:—சுனம் வாஹா சுனம்நரா: இதில் உரையாசிரியர் சுனம் என்பதற்கு, சுகம் யதாபவதிததா என்றார். எனவே அவ்வண்ணமே சுகமாகவிருக்கின்றது அல்லது இருக்கும் எனக் கூறியதாம். இதைத் தெய்வமாக்கி அத்தெய்வத்தின் கிருபைத்துவாராவாக இவை செவ்வனே தொழிற்படுகின் றன வென்பதாம். சுகிருதுதேவா = வாயு அல்லது இந்திரன்.

5. ശുനാസീരാവിമാംവാചം
ജുഷേഥാംയദ്ദിവിചക്രഥുഃ
പയസ്തേനേമാമുപസിഞ്ചതം

శునాసీరావిమాంవాచం
జుషేథాంయద్దివిచక్రథుః
పయః తేనేమాముపసించతం

ஶு—நாஸீராவிமாம்வாசம்
ஜு—ஷேதாம்யத்திவிசக்ஷது:
பய:தேனேமாமுபஸிஞ்சதம்.

சுனுவே! ஸீராவே! எங்களது துதியால் சந்தோஷமடைவீர்களாக. ஆகாயத்தில் உங்களால் ஆக்கப்பட்ட நீரைப் பூமியின்மேல் சொரியச்செய்க.

குறிப்பு:—சுனுஸீரௌ என்பதை இரண்டுகூறாக்கி இரண்டுதெய்வப்பெயர்களாகவும் கொள்ளலாம். அவற்றுள் சுனு என்பது சௌனகவாக்கியத்தின்படி தியுதேவ: = வானதேவன் அதாவது இந்திரன். அப்போது ஸீராசாயனர் வாக்கியத்தின்படி வாயுவாகும். யாஷாநிருக்தா 9-40-ல் சுனுவை

வாயுவெனவும், சீராவை ஆதித்தனெனவுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சாதாரணப் பிரயோகத்தில் சுனுஸீரா என்பது இந்திரன் பெயராம்.

6. 𑌅𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍀 𑌸𑍁𑌭𑌗𑍇 𑌭𑌵
𑌸𑍀𑌤𑍇 𑌵𑌂𑌦𑌾𑌮𑌹𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌃 𑌸𑍁𑌭𑌗𑌾𑌸𑌸𑌿
𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌃 𑌸𑍁𑌫𑌲𑌾𑌸𑌸𑌿

అర్వాచీసుభగేభవ
సీతేవందామహేత్వా
యథానఃసుభగాసని
యథానఃసుఫలాసని

அர்வாசீஸுபகேபவ
ஸீதேவந்தா மஹேத்வா
யதாநः ஸுபகாஸஸி
யதாநः ஸுபலாஸஸி.

மங்கலமுள்ள சீதா! உன்னை வாழ்த்துகிறோம் எதிரில் வந்திரு. அவை எங்களுக்கு அதிக பலனைக்கொடுக்கும்படி எங்களிடத்தில் சுபகரமாய் விளங்குக.

குறிப்பு:—"சீதா" என்பது சாதாரணத்தில் படைச்சாலாம். இந்தக் கருத்துக்கொண்டு, அல்லது யசுர்வேதத்தில் கூறப்பட்ட 12, 69-முதல் 72-வரையிலுள்ள 4-செய்யுட்களைத் தழுவி ஒரு தெய்வமாக உருவகப்படுத்திச் சடங்கின் போது அந்த 4-சுலோகங்களைச் சொல்லி 4-படைச்சால்கள் கீறவேண்டும். ஆனால் அடுத்த செய்யுளில் இதை உழவு காறைத்தாங்கும் மரத்துண்டுக்குச் சாயனாசாரியார் பொருள் கூறுகின்றார். "சீதாதாராகாஷ்டம்" இதை இந்திரன் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டும். "இந்திரக்கிரஹ்நாது" காஷ்டத்

தைப் பெண்பாலாக்குகிற பூமி வானசந்தியிடத்தின்மீதேற்றிக்கொள்ளுவமேயாயின், பின்வரும்வரியில் கூறிய துபோலச் சீதா என்பது ஆகாயத்திற்குப் பொருள்படும். சீ = (அவன்) என்பதை உரையாசிரியர் சீயென = (ஆகாயம்) உனக் கூறியிருக்கிறார்.

7. 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑍁
𑌤𑌾𑌂𑌪𑍂𑌷𑌾𑌨𑍁𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑍁
𑌸𑌾𑌨𑌃𑌪𑌯𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀𑌦𑍁𑌹𑌾
𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌂𑌸𑌮𑌾𑌂

ఇంద్రఃసీతాంనిగృహ్ణాతు
తాంపూషానుయచ్ఛతు
సానఃపయస్వతీదుహా
ముత్తరాముత్తరాంసమాం

இந்த்ர: ஸீதாம்நிக்ருஹ்ணாது
தாம்பூஷானுயச்சது
ஸாந:பயஸ்வதீ துஹா
முத்தராமுத்தராம்ஸமாம்.

இந்திரன் சீதையைப் பற்றிக்கொள்ளுக; பூஷன் அவளைச்செலுத்துக; அவள் நன்றாய் நீரால் பூரிக்கப்பட்டுப் பால் சொரிவதுபோல் வருடாவருடம் சொரிவாளாக.

குறிப்பு:—பூஷன் = மார்க்க சகாயன். வியாபாரஞ் செய்வதற்கும், பிறதேசத்தாருடன் பழகிவருவதற்கும், தத்தம் இடம்விட்டு யாத்திரை செய்பவர்களுக்குக் காவற் கடவுள். அபகரித்துக்கொண்டுபோன சொத்துக்களைக் கண்டுபிடிக்கும் மாந்திரிகளுக்குஞ் சகாயன்.

8. 𑌶𑍁𑌨𑌂 𑌨𑌃 𑌫𑌾𑌲𑌾 𑌵𑌿𑌕𑍃𑌷𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌂
𑌶𑍁𑌨𑌂 𑌕𑍀𑌨𑌾𑌶𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌹𑍈𑌃
𑌶𑍁𑌨𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌪𑌯𑍋𑌭𑌿𑌃
𑌶𑍁𑌨𑌾𑌸𑍀𑌰𑌾 𑌶𑍁𑌨𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌸𑍁 𑌧𑌤𑍍𑌤𑌂

శునంనః ఫాలా వికృషంతు భూమిం
శునం కీనాశా అభియంతు వాహైః
శునం పర్జన్యో మధునా పయోభిః
శునాసీరా శునమస్మాసు ధత్తం

ஶுநம்நஃபாலாவிகிருஷந்துபூமிம்
ஶுநங்கீநாஶா அபியந்துவாஹைஃ
ஶுநம்பர்ஜந்யோ மதுநாபயோபிஃ
ஶுநாஸீரா ஶுநமஸ்மாஸுதத்தம்.

கொழுமுனை சந்தோஷத்துடன் நமது நிலத்தைப் பிளக்கச்செய்க. உழவினர் எருதுடன் சந்தோஷமாகச் செல்லுக. பர்ஜன்னியர் மதுரமுள்ள நீர்த்தாரையால் நமது நிலத்தை யீரமாக்குக. சுனனே! ஸீரனே எங்களுக்குப் பாக்கியத்தைத் தந்தருளுக.

ம நு.

𑌬𑍀𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌬𑍀𑌜𑌗𑍁𑌣𑌸𑍍𑌯𑌚
𑌮𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍁𑌲𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃

బీజానాముప్తిమావిద్యాత్ క్షేత్రబీజగుణస్యచ
మానయోగాంశ్చజానీయాత్ తులాయోగాంశ్చసర్వశః

பிஜாநாமுப்திமாவித்யாத் க்ஷேத்திரபீஜகுணஸ்யச
மாநயோகாம்ஸ்சஜாநியாத் துலாயோகாம்ஸ்சஸர்வஶஃ

தானியங்களும், பிரம்பு மூங்கில் முதலிய மரவகைகளும், பிறவுமுள்ள பண்டங்களின் விலைகளும், அவற்றின் தரங்களும், நிலத்தின் குணங்களும், எந்த நிலத்தில் எந்தக்காலத்தில் எதனை விதைத்துப் பயிர்செய்து பயன்கொள்ளவேண்டுவதோ அதனையும், தானியமுதலிய பண்டங்களைச் சுத்தஞ்செய்துவைத்தலையும், வித்துக்களைச் சீர்செய்து வைத்தலையும், முகத்தலளவையின் வேறுபாடுகளையும், கணிதவேறுபாடுகளையும் அறியவேண்டும் என மறு கூறுகிறார்.

இக்கிருஷியாகிய உழவு-இம்மை மறுமை வீடு பேறடைதற்குரிய மக்களுயிர்க்குப் பெருங்கருவியாகிய வுடம்பு நிலை பெறச்செய்யுஞ் சிறப்பிற்றாய் உண்டி வினைக்கின்றியமையாத விளையுளைத்தரும் அருந்தொழிலாம். அதனை உழுதலென்னாது உழவென்றதென்னை எனின், ஏருழுதல், பரம்படித்தல், நிலந்திருத்தல், புழுதியாக்கல், சேடைசெய்தல், விதைவிதைத்தல், நாறுநடுதல், நீர்பாய்ச்சல், களைகட்டல், ஓம்புதல், விளைவறுத்தல், போர்செய்தல், பிணையடித்தல், சேர்த்தல், பார்த்தல் என்ற பல தொழில்களையுந் தனக் குறுப்பாகக்கொண்டு, அவ்வத்தொழில்களெல்லாம் விளங்கப் பொதுமையினிற்றல் வேண்டித் தொல்லோர் அங்ஙனம் கூறி வழங்கியவாறென்க.

ஒருவன் கிருஷிசெய்யத் தொடங்குமுன் கவனிக்கவேண்டுவன.

நிலவளம்.

இது பள்ளத்தாக்கு; இது மேட்டுப்பாங்கு; இது சமநிலம்என்றும், இது செய்கால்; இது வானமாரி; இது கரம்பு; இது புறம்போக்கு; என்றும், இது மணற்பாங்கு; இது களிமண்நிலம்; இது கரிசல்நிலம்; இது செம்மண்நிலம்; இது வெண்மண்நிலம்; இது சுக்கான்றரை; இது தைலமண்நிலம்; இது இவர்மண்நிலம் எனவும், நிலவளத்தை முதலில் அறியவேண்டும்.

நீர்வளம்.

இது ஏரிப்பாய்ச்சல்; இது ஆற்றுக்கால்பாய்ச்சல்; இது வானமாரி என நீர்வளமும் அறியவேண்டும்.

நிலந்திருத்தல்.

காடழித்துக் கரம்புதிருத்தி மேடுபள்ளமின்றி நிலத்தைச் சமானமாக்கவேண்டும்.

செய்நேர்த்தி.

ஏர்கட்டி உழுது, அதில் குப்பை, தழை முதலிய எரு விடவேண்டும். பின்னர்ப் பரம்படித்துச் சேடையாடி வளப் படுத்தவேண்டும்.

நன்செய்த் தானியம்.

சீரகச்சம்பா முதலிய சம்பாவினங்களும், கடப்புக்கார், மோசனம், மணக்கத்தை, பிச்சவாரி, ஈசுரக்கோவை முதலிய காரினங்களும்—

புன்செய்த் தானியம்.

கோதுமை, வாற்கோதுமை, வரகு, கேழ்வரகு, மஞ்சள், சோளம், செஞ்சோளம், முத்துச்சோளம், கம்பு, சாமை, தினை முதலியவைகளும்—

காய்த் தானியம்.

அவரை, துவரை, உளுந்து, கடலை, மொச்சை, கறுப் புப்பயறு, பச்சைப்பயறு, பனிப்பயறு, மூரிப்பயறு, தட்டைப் பயறு, பெரும்பயறு, கொள்ளு எள்ளு முதலிய காய்த்தானி யங்களின் குணகுணங்களும் அறியவேண்டும்.

காலம்.

"பருவத்தே பயிர்செய்" என்று வேதமொழி யிருப்பதால் கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்ற இவற்றுள், இன்னபயிர் இன்னகாலத்திற் குரியதெ‌ன அறிந்து பயிர்செய்யவேண்டும். இதை,

"உழுகிறகாலத்தில் உழவேண்டும்
அறுக்கிறகாலத்தி லறுக்கவேண்டும்."

என்றும்,

"உழுகிறகாலத்தி லூருக்குப்போனல்
அறுக்கிறகாலத்தி லரிவாள்பிடிக்கவேண்டாம்."

என்றும்,

"உண்பாரைப் பார்த்திருந்தாலும்
உழுவாரைப் பார்த்திருக்கப்படாது."

என்றும் வரும் பழமொழிகளானு முணர்க.

பின்னுங் கிருஷிக்குரிய தொழில் பலவுளவேனும், அவற்றுள் ஐந்து சிறந்துள்ளன. அவை உழுதல், எருப் பெய்தல், களைபறித்தல், நீர்பாய்சல், காத்தல் என்பனவாம். அவற்றுள்,

1. உழுவதே சிறந்தது ; 2. அதனினும் எருவிடுதல் சிறந்தது ; 3. அதனினுங் களைபறித்தல் சிறந்தது ; 4. அதனினும் நீர்பாய்ச்சல் சிறந்தது ; 5. அதனினுங் காத்தல் சிறந்தது.

ஏரினு நன்றா லெருவிடுதல் கட்டபின்
னீரினு நன்றதன் காப்பு.

என்ற நாயனர் குறளால் இதனை உணர்க.

பின்னும் அப்படி யுழுவதிலும் ஒருபலப்புழுதியைக் காற்பலப்புழுதியாகும்படி உலரவைத்தால் எருவேண்டாமலே பயிர் செழுமையாக வளரும். இதனை,

தொடிப்புழுதி கஃசா வுணக்கிற் பிடித்தெருவும்
வேண்டாது சாலப் படும்.

என்ற குறளா லுணர்க.

இவ்வுழவினுக்கு வேண்டிய முக்கியமான வியல்புகளு மிருக்கவேண்டும். எனவே கிருஷிகனென ஒருவனுக்குக் குறைந்தபக்ஷம், 1. இரண்டேரிருக்கவேண்டும்; 2. வீட்டில் விதையிருக்கவேண்டும்; 3. நீரருகாயுள்ள நிலமிருக்கவேண்டும்; 4. அந்நிலமும் ஊருக்கருகானதா யிருக்கவேண்டும்; 5. பண்ணையாட்கள் சொற்படி நடக்கிறவர்களாக இருக்க வேண்டும். இவற்றிற்கு பிரமாணம்,

ஏரு மிரண்டுளதா யில்லத்தில் வித்துளதாய்
நீரருகே பாயு நிலனுளதா—யூரருகே
சென்று வரவெளிதாச் செய்வாருஞ் சொற்கேட்கி
லென்று முழவே யினிது.

என்பதாகும்.

பயிர் செய்யுமுறை.

ஆனிமாதம் வெள்ளம் வந்தவுடனே நாற்றங்கால் நிலத்தை உழுது, இரண்டு தரம் சலங்கட்டிப் பாகப்படுத்தி வைக்கவேண்டும்.

விதை நெல்லை ஒருநாள் அல்லது இரண்டுநாள் சலத்தில் ஊறப்போட்டு நல்ல நாளில் மேற்படி நிலத்தில் விதைக்க வேண்டும்.

விதைத்த மறுநாள் நாற்றங்காற் சலத்தை வடியவிட வேண்டும்; மூன்றுநாள் சலங்கட்டவேண்டும்; மறுநாள் மீளவும் வடியவிடவேண்டும்.

நாற்றைப் பிடுங்குகிறவரையும் 10-நாளைக்கொருதரம் சலங்கட்டவேண்டும். இதற்கு மத்தியில் நடவுசெய்யவேண்

டிய நிலத்தில் நாற்றங்காலுக்குச் சலங்கட்டும்போதே நடவு நிலத்துக்குஞ் சலங்கட்டி 1-அல்லது 2-தரம் உழுது, ஈரம் உலராது வைத்திருக்கவேண்டும். நாறு நடுமுன்னம் மறு படியும் ஒருதரம் உழவேண்டும்.

நாறு செவ்வையாக வளருகிறவரையும் அது நாற்றங் காலில் இருக்கவேண்டும். வளர்ந்தவுடனே பிடுங்கி, அதை நடவு நிலத்தில் நடவேண்டும்.

நடவுநிலம் சிலவேளை அதிக வெள்ளத்தால் ஜலங் கொண்டிருந்தாலும், சலமில்லாமல் வறண்டுபோயிருந்தா லும், நிலத்தைப் பதப்படுத்தத் தாமதித்தாலும், நடவு செய்யப்படாது. நாற்றங்காலிலேயே நாறு இருக்கவேண் டும். நாற்றுக்கள் பருவமடைந்த ஒருவாரத்துக்குமேலும் இருக்கப்படாது.

பின்பு நாறுகளைப் பிடுங்கிக் கற்றை கற்றையாகக்கட்டி நடவு நிலத்திற்குக் கொண்டுபோகவேண்டும்.

நடும்போது நடவுநிலத்தில் சலம் இருக்கப்படாது; போதுமான ஈரமுள்ளதாய் இருக்கவேண்டும்.

நடவு நட்ட 3-நாள்வரையும் சலமிருக்கக்கூடாது; சலம் இருந்தபோதிலும் அதை வடியவிடவேண்டும்.

அதன்பின்பு கதிர்விடுகிறவரையும் நீர்பாய்ச்சுவதும் வடியவிடுகிறதும் மாறிமாறிச் செய்யவேண்டும்; மூன்று தரம் களைபிடுங்கவேண்டும்.

முதல்தரம் சலம் பாய்ச்சின 1½-மாதம் வரையும் 4-விர லடி அளவு வயலில் சலமிருக்கவேண்டும். பின்பு பயிரின் விளைவுக்குத் தக்கபடி ஒரு முழமுதல் 2-முழம்வரையும் இருக்கலாம். குலைக்கதிர்கள் பழுத்தவுடன் அறுப்புக்கு 2-அல்லது 3-வாரத்துக்கு முன்னமே சலத்தை வடித்துவிட வேண்டும்.

நன்செய்த் தானியங்கள்.

தானிய வகைகள்.	விதைப்புலத்தில் வளருங்காலம்.	நடவுசெய்த புலத்தில் வளரும் காலம்.	வேலி 1க்குவிதைக்கிறகலம்.
* கடப்பு.	நாள்.	மாதம்.	
கடப்பு அல்லது பெருங்கார்			
சிறுவைக்கடப்பு	30	3 அல்லது 4	11⅔
குழியடிச்சான்			
மட்டக்குறுவை			
கருங்குறுவை	25	3	13⅓
செங்குறுவை			
கன்னுக்குறுவை			
அறுபதாங்குறுவை ...	18	2	20
கார்.			
பூங்கார்	30	4	13⅓
கறுத்தகார்			
சண்டிக்கார்	35	6	13⅓
காடைக்கழுத்தன்			
† சம்பா.			
வெள்ளை சம்பா.			
கைவிரிச்சம்பா			
இராமன்சம்பா			
கருடன்சம்பா			
முத்துச்சம்பா			
ஈர்க்குச்சம்பா			
சீரகச்சம்பா			
அன்னதானச்சம்பா	40	5	10
பாலன்சம்பா			
வாகன்சம்பா			
கம்பன்சம்பா			
செம்பிலிச்சம்பா			
செம்பிலிப்பிரியன்			
சிகப்புச்சிறுமணி			
வெள்ளைச்சிறுமணி			
அன்னதானம் அல்லது பொங்கற்சம்பா	35	4	10
சடைச்சம்பா			
பசானம்.			
பசானம்			
தில்லை	45	6½	10
கல்லுண்டை			
ஒட்டடையன்			
காட்டழிவாளன் ...	50	7	10
குட்டாளை ...	35	5	10

* கடப்பு—இது கார்வகையில் ஓர் பிரிவு.

† சம்பா—இது பசானவகையில் ஓர் பிரிவு.

புன்செய்த் தானியங்கள்.

தானியம்.	விதை காலம்.	அறுப்புக் காலம்.	ரீ
	(Cereals) முதிரை அல்லத புன்செய்த்தானியங்கள்.		
கேழ்வாகு (Ragi)...	ஜுன், ஜூலை—அக்டோபர், நவம்பர் ...	செப்டம்பர், அக்டோபர்—பிப்பரவரி, மார்ச்சு	3
கம்பு ...	,, ,, ...	செப்டம்பர், அக்டோபர்—ஜனவரி, பிப்பரவரி	3
சோளம் ...	,, ,, ...	,,	3
வரகு ...	ஜூலை, ஆகஸ்டு	டிசம்பர், ஜனவரி	5
	(Pulses) காய்த்தானியங்கள்.		
கொள்ளு ...	அக்டோபர், நவம்பர்	ஜனவரி, பிப்ரவரி	3
கடலை ...	,, ...	,, ...	6
உளுந்து ...	ஜூலை, ஆகஸ்டு	,, ...	6
துவரை ...	,, ...	,, ...	6
எள்ளு ...	,, ஜனவரி, பிப்பரவரி ...	செப்டம்பர், அக்டோபர்—மார்ச்சு, ஏப்பிரல்	2
மொச்சை ...	ஜூலை ஆகஸ்டு	ஜனவரி, பிப்பரவரி	6
காராமணி ...	,, ...	,, ...	6
வயற்பயறு ...	ஜனவரி	மார்ச்சு	2

இதர பலன்கள்.	விதை காலம்.	அறுப்புக் காலம்.	ம
	(Other Dry Crops) இதர புன்செய்ப் பலன்கள்.		
வேர்கடலை ...	ஜூலை, ஆகஸ்டு ...	... ஜனவரி, பிப்பரவரி	6
ஆமணக்கு ...	ஆகஸ்டு, செபடம்பர்—நவம்பர், டிசம்பர்	... அக்டோபர், நவம்பர்—பிப்பரவரி, மார்ச்சு.	2
பருத்தி ...	நவம்பர், டிசம்பர் ...	... மார்ச்சு, எப்பிரல்	4
அவுரி ...	டிசம்பர், ஜனவரி ...	... ,, ...	3
	(Garden Crops) தோட்டக்கால் பயிர்.		
கரும்பு ...	ஜனவரி, பிப்பரவரி ...	... டிசம்பர், ஜனவரி	11
புகையிலை ...	,, ...	... மே, ஜூன்	4
முத்துச்சோளம் ...	ஜூன், ஜூலை ...	... செப்டம்பர், அக்டோபர்	3
மஞ்சள் ...	,, ...	... ஜனவரி, பிப்பரவரி	7
இஞ்சி ...	,, ...	... ,, ...	7
வெங்காயம் ...	,, ...	... ,, ...	7
கடுகு ...	நவம்பர், டிசம்பர் ...	... பிப்பரவரி, மார்ச்சு	3
கொத்தமல்லி ...	,, ...	... ,, ...	3
வெந்தயம் ...	,, ...	... ,, ...	3
மிளகாய் ...	ஜூன், ஜூலை ...	... செப்டம்பர், அக்டோபர்	3
கருணை ...	,, ...	.. டிசம்பர், ஜனவரி	6
சேனை ...	,, ...	... ,, ...	6
சிறுகிழங்கு ...	,, ...	... ஜனவரி, பிப்பரவரி	7
கத்தரி ...	ஜனவரி, பிப்பரவரி ...	... மார்ச்சு, எப்பிரல்	2

கொத்தவரை ...	ஜனவரி, பிப்ரவரி ...	... மார்ச்சு, எப்பிரல் ...	... 2
வெண்டை ...	" ...	... " ...	... 2
பூசனி ...	" ...	... " ...	... 2
கல்யாண பூசனி ...	" ..	... " ...	... 2
சுரை ...	" ..	... " ...	... 2
புடல் ...	" ...	... " ...	... 2
கொம்பன்பாகல் ...	ஜுன், ஜுலை ...	... செப்டம்பர், அக்டோபர் ...	... 3
மிதிபாகல் ...	ஜனவரி, பிப்பரவரி ...	... மார்ச்சு, எப்பிரல் ...	... 2
வெள்ளரி ...	ஜுன், ஜுலை—ஜனவ', பிப்பரவரி	... ஆகஸ்டு, செப்டம்பர்—மார்ச்சு, எப்பிரல்,	3
கக்கரி ...	" ...	... " ...	... 3
கொம்மட்டி ..	' வரி ...	... " ...	... 3
பீர்க்கு ...	ஜனவரி, பி ...	... அக்டோபர், நவம்பர் ...	... 9
அவரை ...	,' ...	... டிசம்பர், ஜனவரி ...	... 12
வாளவரை ...	ல ...	... " ...	.. 12
காச்சுருக்கு ...	ஜுன். ...	... " ...	... 6

எருதுக்குரியார் வேளாளரேனல்.

எருதுடையான் வேளாள னேலாதான் பார்ப்பா
னொருதுடையான் வெல்லுவது கோழி—யுருவோ
டறிவுடையா னில்வாழ்க்கைப் பெண்ணெனன்பாள் சேனைச்
செறிவுடையான் சேனு பதி.

என்னுஞ் சங்கநூல்களி லொன்ருகிய நான்மணிக் கடிகையி லும் எருதுடையான் வேளாளன் என்றூர். இஃதன்றியும் இன்னும் பலபிரமாணங்களுள. அவையெல்லாம் எடுத்துரை க்கிற் பெருகுமென்க.

எருதின் வலிமைகூறல்.

வானமழைபொழிந்தாலும் வளம்படுவதெவராலே
ஞானமறையவர்வேள்வி நலம்பெறுவதெவராலே
சேனைகொடுபொருமன்னர் செருக்களத்திற்செருக்குமத
யானைவலியெவராலே யிவ்வெருத்தின்வலியாலே.

எனக்கூறிய இச்செய்யுளால் உலகவுயிர்களுக்கு வேண்டிய பலவளமும், அந்தணர்களின் ஐவகை வேள்வியும், அரசர்க ளின் போர்வலியு, முண்டாவது வேளாளர்களின் எருதின் வலியால் எனத் தெரியவருகின்றது. இவைகளால் கோ சம்ரட்சணை வேளாளர்க்கேயுரியதென்பது விளங்கு கின்றது.

எருதின் தோகை.

ஹாரீதர்.

பக்ஷாஹவம் ஷஷ்டவம்ஜீவிதாயுஷ்நாம் ।
அஷ்டவம் ந்ருபாணாம் த்ரிமவம் ப்ரஹ்மவாதிநாம் ॥

అష్టగవం ధర్మ్యహలం షడ్గవం జీవితార్థినాం ।
చతుర్గవం నృశంసానాం ద్విగవం బ్రహ్మఘాతినాం ॥

அஷ்டாகவந்தர்ம்யாஹலம் ஷட்கவஞ்ஜீவிதார்த்திநாம்
சதுர்க்கவந்ந்ருஸம்ஸாநாம் த்விகவம்ப்ரஹ்மகாதிநாம்

இனி ஏர்பூட்டி யுழும்போது, 8-எருது பூட்டுவது உத்தமம், 6-எருது பூட்டுவது மத்திமம், 4-பூட்டுவது அதமம், 2-பூட்டுவது அதமாதமமாம்.

இக்காலத்து நிலங்கள் வளம்பட்டமையால் 2-எருதுகளுக்கு மேற்பூட்டி யுழுவதில்லை. சில கடின இடங்களில் 4-எருதுகள் பூட்டி யுழுகிறார்கள்.

உழவிற்கேற்ற வெருதுகள்.

பராசரம், ஆசாரகாண்டம் 2-ஆவது அத்தியாயம் 4-ஆவது சுலோகம்.

സ്ഥിരാംഗം നീരുജം തൃപ്തം സുനർദ്ദം ഷണ്ഡവർജിതം ।
വാഹയേദ്ദിവസസ്യാർദ്ധം പശ്ചാത്സ്നാനം സമാചരേത് ॥

స్థిరాంగం నీరుజం తృప్తం సునర్దం షణ్డవర్జితం ।
వాహయేద్దివసస్యార్థం పశ్చాత్స్నానం సమాచరేత్ ॥

ஷ்திராங்கம்நீருஜந்திருப்தம் ஸுநர்தம்ஷண்டவர்ஜிதம்
வாஹயேத்திவஸஸ்யார்தம் பஸ்சாத்ஸிநாநஸமாசரேத்

ஊனமும் இளைப்பு மற்ற வுறுப்பினவும், நோயற்றனவும், திருப்திபெற்றனவும், செருக்கி முழக்கஞ் செய்வனவும், ஆண்டன்மை குன்றாதனவுமாகிய எருதுகள் உழுதொழிற்குரியனவாம். தொழின் முற்றியபின்னரவற்றைக் குளிப்பிக்க வேண்டும்.

ஆசாரகாண்டம் 2-ஆவது அத்தியாயம், 3-ஆவது சுலோகம்.

உழவிற்கு விலக்கான எருதுகள்.

𑌕𑍍𑌷𑍁𑌧𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍃𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌬𑌲𑍀𑌵𑌰𑍍𑌦𑌂 𑌨𑌯𑍋𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌹𑍀𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌲𑍀𑌬𑌂 𑌵𑍃𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍋 𑌨 𑌵𑌾𑌹𑌯𑍇𑌤𑍍 ।

క్షుధితం తృషితం శ్రాంతం బలీవర్దం నయోజయేత్ ।
హీనాఙ్గం వ్యాధితం క్లీబం వృషం విప్రో న వాహయేత్ ॥

க்ஷுதிதம் திருஷிதம் சிராந்தம் பலீவர்தம் நயோஜயேத்
ஹீனாங்கம் வியாதிதங் க்லீபம் விருஷம் விப்ரானவாஹயேது

பசி தாகம் இளைப்புற்ற எருதுகளை ஏரிற்பூட்டிவிக்கலாகாது. குறைந்தவுறுப்புகளாயுடையதனையும், நோயுள்ளதனையும், ஆண்டன்மையற்றதனையும் பாரம் சுமப்பிக்கலாகாது.

உழவெருதினை நடத்துமுறை.

அசுவமேதம்.

𑌵𑌾𑌹𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌾𑌵𑌯𑌾𑌵𑌾𑌸𑌵𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾 ।
𑌨𑌜𑌂 𑌬𑍇𑌨𑌨𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌵𑌾𑌶𑍇𑌨𑌨𑌵𑌾𑌵𑌾𑌨𑌃 ॥
𑌨𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂𑌕𑌂 𑌵𑌾𑌹𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 ।
𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌹𑌾𑌂 𑌜𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍋𑌢𑌕
𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌹𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌂
𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑌾𑌮𑍇 𑌹𑌾𑌮𑍇 𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌸𑌂 ।
𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌯𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌯𑌤𑌿 ।
𑌵𑌾𑌹𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌰𑍁𑌪𑍍𑌯𑌾𑌰𑌂𑌶𑍂 𑌨𑌸𑌵𑌾 𑌵𑍇𑌨𑌵𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥
𑌚𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌹𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌜 𑌦𑍍𑌰𑌿𑌪𑌤𑌂𑌯𑌾𑌤𑌿𑌰𑍌𑌰𑌵𑌂 ।
𑌰𑌾𑌪𑌿𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌹𑌯𑌂 𑌷𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌹𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌣𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌵𑌾𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌬𑌾𑌨𑌂𑌢𑌨 ।

వాహయేద్ధుంకృతేనైవ శాఖయా వాసపత్రయా
నదండేన నయష్ట్యా వా నపాశేన నవాపునః
నక్షుత్తృష్ణాశ్రమక్లాంతం వాహయేద్వికలేంద్రియం ।
సుతృప్తేషుభుంజీయా త్పిబేత్తేషుచోదకం ॥
అహ్నః పూర్వం ద్వియామం వా ధుర్యాణాం వాహనం స్మృతం ।
విశ్రామేన్మధ్యమే భాగే భాగే చాంత్యే యథాసుఖం ॥
యాత్రాయాం త్వరయానిత్యం సంశ్రయో యత్రచాధ్వని ।
వాహయే త్తత్ర ధుర్యాంస్తు నసపాపేన లిప్యతే ॥
అన్యథా వాహయ న్రాజ న్నియతం యాతి రౌరవం ।
రుధిరం వాహయం స్తేషాం యస్తు మోహాన్నరాధమః ॥
భ్రూణహత్యాసమం పాపం తస్యస్యాత్పాండునందన ॥

வாஹயெத்துஂக்ருதெ நைவஸாகயாவாஸபத்ரயா
நதண்டேநயஷ்ட்யாவா நபாஸேநநவாபுந:
நக்ஷுத்துருஷ்ணாஸிரமகாந்தம் வாஹயேத்விகலேந்திரியஂ
ஸுத்ருப்தேஷுதுபுஞ்ஜீயாத்பிஜேத்பிதேஷுசோதகஂ
அஹ்நா:பூர்வஂதிவியாமம்வா துர்யாணும் வாஹநஂஸ்மிருதம்
விஸ்ராமெந்மத்யமேபாகேபாகே சாந்தியெயதாஸுகஂ
யாத்ராயாத்வரயாநித்யஂஸஂ ஸரயோயத்ரசாத்வநி
வாஹயெத்ததிர துர்யாஂ ஸ்துநஸபாபேநலிப்யதே
அன்யதாவாஹயந்ராஜந் நியதம்யாதிரௌரவம்
ருதிரஂவாஹயஂஸ்தேஷாஂயஸ்து மோஹாந்நராதம:
புருணஹத்யாஸமம்பாபம் தஸ்யஸ்யாத்பாண்டுநந்தந.

ஊங்கார சத்தமாத்திரையானே எருதுகளை ஓட்டுதல் செய்யவேண்டும். அல்லது இலைகளோடுங்கூடிய வளாரினலாவது ஓட்டவேண்டும். பெருங்கட்டை, தடி, சிறுத்தகோல்கள், கயிறு இவைகளால் ஓட்டுதல் செய்யலாகாது. ஒருக்

கால் ஓட்டிய எருதை யடிக்கடி யோட்டலாகாது. பசி தாகத்தினையுடையதனையும் இளைப்படைந்ததனையும் அவயவக்கருவிகள் கெட்டுள்ளதனையும் பாரம் சுமப்பிக்கலாகாது. உழுத எருது இருத்தியடைந்த பின்னரே தான்புசிக்கவேண்டும். அது நீர் குடித்தபின்னரே தானும் நீர்குடிக்கவேண்டும். உச்சிக்குமுன் இரண்டு யாமப்போதளவே வேலைசெய்வித்தல் வேண்டும். சுமக்கத்தக்க அளவே பாரம்வைத்தல்வேண்டும். நடுப்பகலிலும், மாலையிலும், இராவிலும் சுமைத்தொழிலின்றிச் சுகமாகவைத்தல்வேண்டும். ஆயின், ஒருதலையான பயணவிரைவினால் நாடோறும் வழிநடக்கவேண்டியதாக நேர்ந்தபொழுது பாரஞ் சுமக்கத்தக்க நல்ல பலமுள்ளதனை யாராய்ந்து இருபோதினும் வேலைசெய்விக்கலாம். அப்படிச்செய்யும் ஒருவன்மாத்திரம் பாவத்தாற் பூசப்படமாட்டான். அவ்வாறன்றி இரண்டு காலங்களிலும் வேலைசெய்வித்தவன் இரௌரவம் என்னும் நரகினுக்குச் செல்வன். எவன் அறிவில்லாமையால் அவ்விடப சாதிக்கு இரத்தம் வரும்படி செய்கிறானோ அவனுக்குக் கருக்கொலை சிசுக்கொலை செய்த பாவம் வரும்.

உழவெருதை வருத்தினதற்குப் பிராயச்சித்தம்.

ஆசாரகாண்டம் 5-ஆவது சுலோகம்.

𑌜𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌂 𑌹𑍋𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌮𑌭𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍
𑌏𑌕𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍋𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌕𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥

జప్యం దేవార్చనం హోమం స్వాధ్యాయం చైవ మభ్యసేత్ ।
ఏకద్విత్రిచతుర్విప్రాన్ భోజయేత్స్నాతకాన్ద్విజః ॥

ஜப்யந்தேவார்ச்சநஹோமம்
ஸ்வாத்யாயம் சைநமப்யஸேது
ஏகத்வித்ரிசதுர் விப்ரான்போ
ஜயேத்ஸ்நாத காந்த்விஜ:.

இங்ஙனம் உழவுக்குன்றையை வருத்திய நிமையர இருபிறப்பினர் மூவரும், தவம், தேவபூசனை, வேள்வி, வேதமோதல் முதலியவற்றைப் பலகாற்புரிவதன்றி வேதியரையும் நாடோறு முண்பிக்கவும் வேண்டும்.

அவ்வுழவினுக்கு இன்றியமையாத துணைக்கருவியாயுள்ளது எருது; ஆதலின் அதனைப்பற்றிச் சிலகூறுதும்.

உழவர்.

வண்டிக்காரன் என்னுமிடத்து வண்டியுடைய எசமானுக்கும் வண்டியைப நடத்தும் சூத்திரனுக்கும் பொருளாமாறுபோல, உழவர் என்பதும் ஏவுதற் கருத்தா இயற்றுதற் கருத்தா ஆகிய இருவருக்கும் பொருளாமாறு காண்க.

ஏவுதற் கருத்தாவாகிய உழவர் வேளாளராம்; இயற்றுதற் கருத்தாவாகிய உழவர் பண்ணையாட்களாகிய சூத்திரராம்.

இப்பகுப்பறியாமாக்கள் இவ்வுழவு வேளாளராயுள்ள வைசியர்க்குரியதென்றது சூத்திராதியர்க்குரிய தெனக் கொள்ளுகிறார்கள். இன்னும் இவ்வுழவைப்பற்றிச் சுக்கில யசுர்வேதம் 30-ஆவது அத்தியாயத்தில் நின்றும் Wilson துரை என்பவரால் எடுத்தெழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

Tillage is in the hands of the Vaishya. who, it is to be noticed, is distinct from the Vani or Merchant The symbalical representative of toil is the Shudra.

வேளாண்மை அல்லது உழவு என்பது வைசியர்க்குரிய தொழிலாம். அவ்வைசியரோ வைணிகருள் ஒருவரல்லர். தொழிலாளிகள் சூத்திரரென்று சொல்லப்படுவர்.

இதனால் வேளாண்மைக்குரியர் வணிகருமல்லர் சூத்திரருமல்லர். எனவே வேளாளரென்பது தேற்றம்.

கூலிவேலை செய்பவனும், கொண்டுவிற்கும் வணிகனும் எதிரியின் இலாபத்தைக்கெடுத்துச் சுயலாபத்தையே கொள்வாராகலின், இவர்கள் வஞ்சகரென ஒழிவிலொடுக்கத்தினுங் கூறப்படுகின்றனர்.

கூலித்தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர் போன்ற குரு
வேலைப் பதடிகளை மேவாதே—காலம்போற்
பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுரு வைப்பரவ
வார்த்தையிலை தீண்டா மனம்.

கூலியாளரும் வணிகரும் எங்ஙனம் வஞ்சகராவாரெனின், கூலிக்கு வேலைசெய்கிறவனுக்கு பொழுதின்மேலே கண்ணோக்கமேயொழிய எஜமான் வேலையின்மேல் கண்ணிராது. கூலியாளன், வேலையானாலும் ஆகாவிட்டாலும் பொழுதுபோனால் சம்பளம் வந்துவிட்டதென்றிருப்பான். அறுபடைக்காலத்தில் கூலியாளை வைத்தறுத்தால் "அரிவாளும் அசைந்தாற்போலிருக்கவேண்டும் ஆண்டைகுடியுங் கெட்டாற்போலிருக்கவேண்டும்" என்று கூறுவதுபோலப் பொழுதுபோகும்; வேலைநடவாது. இந்தக் கூலியாட்களின் குணங்களை வெளிப்படுத்துவாராய், சோமசுந்தரக்கடவுள் பிட்டுவாணிச்சிக்கு ஆளாய்வந்து கிரமமாக வேலைசெய்யாமல் பிட்டுமாத்திரம் அடிக்கடி வாங்கிப் புசித்துவிட்டு விளையாடிக்கொண்டு பொழுதுபோக்கினதே பிரமாணமாம். பின் பாண்டியராசன் பிரம்படி கொடுத்தபோது கரைபோட்டு முடித்ததும் கூலியாட்களின் திறத்தை வெளிப்படுத்தியதாம். இனி, கொண்டுவிற்போர் யோக்கியதையைக் கூறவேண்டுவதில்லை. "வியாபாரந் துரோகசிந்தா" என்றபடி அவர்கள் அரைப்பணத்துக்கு வாங்கி ஐந்துபணத்துக்குக் கொண்டதென்று வந்தவன்றலையி லடிப்பதும், அரிசியோடு நொய் தவிடுகளைச் சேர்த்து விற்பதும், க்ஷாமகாலத்தில் ஒரு மூட்டையில் பாதி மணலும் பாதி அரிசியுமாகக் கலந்துவிற்பதும், விறகுக்கடையில் பெரியவிறகை விலைபேசிப் பொடிவிறகைக்

கலந்து விற்பதும் நாம் கண்டிருக்கிறோம். கேட்டால் ஐந்து விரலும் சரியாயிருக்கிறதா அப்படித்தானிருக்குமென்று வம்புவழக்குகள் பேசி, வந்தவனை மோசஞ்செய்து விற்பதைக் கண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் இவ்விருவரும் வைசியர்களாகாரென்பது கருத்தாம்.

௰௫.

𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂𑌚𑌭𑍃𑌤𑌿𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌷𑌾𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍍𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂
𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌯𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌯𑌮𑍇𑌵𑌚 ॥

భృత్యానాంచభృతింవిద్యా ద్భాషాశ్చవివిధాన్నృణాం
ద్రవ్యాణాంస్థానయోగాంశ్చ క్రయవిక్రయమేవచ ॥

புருத்தியானாஞ்சபுருதிம்வித்யாத் பாஷாஸ்சவிவிதாந்ருணாம்
திரவியாணும்ஸ்தானயோகாம்ஸ்ச கிரயவிக்கிரயமேவச

இ-ள். வைசியனானவன் பயிர்வேலை செய்பவர்களுக்கும், மாடுமேய்ப்பவர்களுக்கும் தேசம் காலம் இவைகளுக்குத் தக்கபடி சம்பளம் கொடுப்பதை ஆலோசிக்கவேண்டும். பின்னும் நானாதேசத்தில் வழங்குகிற பாஷையை யறிய வேண்டும். சரக்குகளைச் சமயம்பார்த்து விற்கவும் வாங்கவும் வேண்டும்.

மேற்கண்ட சுலோகம் பயிர்வேலைக்கு எவுதற் கருத்தாவும் இயற்றுதற் கருத்தாவும் உளரென்பதைப் பிரித்துணர்த்துகின்றது.

வேளாளர்கள் உழவினைப் பண்ணையாட்களைக் கொண்டு செய்வதேயன்றித் தாங்கள் செய்வதில்லையாம். இதற்குப் பிரமாணம்.

CHINGLEPUT MANUAL OF 1879 P. 50.

Brahmins and Velalars seldom themselves work on the farm. Indeed the Sastras distinctly forbid a Brahmin to plough and it is used to be a recognized custom to make a deduction called Brahma-naminah from the Government demand against this class in order to compensate them for the extra expense involved by this disability. The lands of Brahmins and Velalars are generally cultivated by farm servants either Pullis or Pariahs.

1879-ஆண்டு்திய செங்கல்பட்டு ஜில்லாச் சரித்திரம்.

50-ஆவது பக்கம்.

வயல்களில் அந்தணரும் வேளாளரும் சுயமாக வேலை செய்வதில்லை. பிராமணர்கள் உழப்படாதென்று சாஸ்திரங்கள் விளங்கக்கூறுகின்றன. இந்தப் பலக்குறைவினால் இவர்களுக்கு அதிகவிரயத்தினிமித்தம், இராஜாங்கத்துக்குக் கொடுக்கும் தீர்வையிலிருந்தும், பிராமணாமினம் என்று சிறிதுபாகந் தள்ளிக்கொடுக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பிராமணர், வேளாளர் இவர்களின் நிலங்கள், சாதாரணமாகப் பள்ளி அல்லது பறையர் ஆகிய பண்ணையாட்களால் பயிர் செய்யப்படுகின்றன.

TANJORE MANUAL OF 1883.

The occupation of the generality of the Velalars is agriculture in which they excel all other classes ; but many are found in the various grades of the Government service more especially as Karnams or village accountants : some are engaged in trade. They do not however condescend to work of a degrading nature. They carry on agriculture by Pannials or Prædial loborers.

1883-ஹூத்திய தஞ்சாவூர் ஜில்லாச் சரித்திரம்.

வேளாளர்தொழிலுள் சாதாரணத்திலுள்ளது கிருஷி யோம். இதில், எல்லாரையும்விட இவர்கள் மேம்பட்டவராக இருக்கிறார்கள். அநேகர் இராஜாங்க உத்தியோகத்திலமர்ந்திருக்கிறார்கள். பெரும்பாலும் கிராமக் கணக்காயிருக்கிறார்கள். சிலர் வர்த்தகமுஞ் செய்கிறார்கள். ஆனபோதிலும், அவர்கள் குறைவான வேலைகளில் பிரவேசிக்கிறதில்லை. அவர்கள் வேளாண்மையை அல்லது கிருஷியைப் பண்ணையாட்களைக்கொண்டு நடத்துகிறார்கள்.

MADURA MANUAL OF 1868, PAGE 30.

Most Velalars support themselves by husbandry which according to native ideas is their only proper means of livelihood But they will not touch the plough, if they can help it ; and ordinarily they do every thing by means of hired servants and prædial slaves.

1868-ஹூத்திய மதுரைஜில்லாச் சரித்திரம்

30-ஆவது பக்கம்.

வேளாளர் பெரும்பான்மையும் கிருஷியினலே சீவனஞ் செய்கிறார்கள். இந்துக்கள் அபிப்பிராயப்படி இதுதான் அவர்களுக்கு உரிய தொழிலாயிருக்கிறது. சாத்தியமான வரையில் வேளாளர் மேழி பிடிக்கமாட்டார்கள். சாதாரணத்தில் சகலமும் கூலியாள் அல்லது பண்ணையாட்களைக் கொண்டு செய்கிறார்கள்.

MADURA MANUAL PAGE 57.

Pallars are a very numerous, but a most abject and despised race, little of indeed at all superior to the loathed Pariahs. Their principal occupation is ploughing the lands of more fortunate Tamilians : and though

nominally free they are usually slaves in almost every sense of the word; earning by the ceaseless sweat of their brow a bare handful of grain to stay the pangs of hunger, and a rag with which to partly cover their nakedness. They are to be found in almost every village toiling and moiling for the benefit of Velalars and others; and with the Pariahs doing patiently nearly all the hard and dirty work that has to be done. Personal contact with them is carefully avoided by all respectable men; and they are never permitted to dwell within the limits of a village *nattam*. Their huts form a small detached hamlet, the *Pallacheri* removed to a considerable distance from the houses of the respectable inhabitants and barely separated from that of the Pariahs, the Parei-cheri.

மதுரைஜில்லாச் சரித்திரம், 57-ஆம் பக்கம்.

பள்ளர் என்பவர் மிகப்பெருத்துள்ள கூட்டத்தினராம். ஆனால் அவர்கள் மிகவுங் குறைவாயும் அலட்சியமாயுமுள்ள சாதியாம். அவர்கள் எவ்வளவும் இழிவான பறையருக்கும் மேம்பட்டவரல்லர். அவர்களின் முக்கிய தொழிலானது செல்வராயுள்ள தமிழர்களுக்கு உழவுதொழில் செய்வதாம். இவர்கள் சுதந்தரராய்த்தோற்றினபோதிலும், இடைவிடாது நெற்றி வியர்வை சிந்த உழைத்துப் பசிநோய் தணிக்க ஒரே பிடி நெல்லும், மானத்தைக்காக்க ஓர்சுற்றுக்கந்தையும் சம்பாதிக்கிறபடியால், இவர்கள் பலவிதத்தாலும் சாதாரணத்தில் அடிமை ஆட்களென்று பொருளாகின்றது. வேளாளருக்கும் பிறர்க்கும் இவர்கள் உழுவதையும் நீர்பாய்ச்சுவதையும் சகல கிராமங்களிலும் காணலாம். செய்யவேண்டிய கடுமையாகிய சகலவித இழிதொழிலையும் பறையரோடிருந்து பொறுமையுடன் செய்கிறார்கள். கௌரவமாயுள்ளவர்கள் ஒருவரும் இவர்களைத் தீண்டார்கள். இவர்கள் நத்தங்களில் குடியிருக்கப்படாது. இவர்களிருக்கும் குடிசைகள் ஊருக்குப் புறம்

பாக வெகுதூரத்தில் பறைச்சேரியுடன் சேராது பள்ளச்சேரி எனப் பிரத்தியேகமாக இருக்கின்றன.

MADURA MANUAL PAGE 75.

The Parayans (Parayas) are very numerous Their original occupation is said to have been beating the parei or tom-tom at funerals ; but as they increased and multiplied they were obliged to do indiscriminately all kinds of menial and degrading work. They are now employed everywhere as prædial slaves, scavengers, burners, and buriers of corpses, musicians and the like; and where there are Europeans, as gentlemen's servants. They are still theoretically loathed and despised by all bud a few of the lowest classes of natives; their touch defiles ; and their mere presence is believed to taint the air. They are obliged to live apart from their employers in separate quarters, called the *Parei-cheri* ; and must never come near a Brahman or a Vellalan or indeed any respectable man.

மதுரை ஜில்லாச் சரித்திரம் 75-ஆவது பக்கம்.

பறையர் பெருத்த கூட்டத்தாராம். இவர்கள் தொழில் சாவுக்குப் பறையடித்தலாம். இவர்களில் சனங்கள் பெருகவே இவர்கள் வித்தியாசமில்லாமல் பலவித ஈனத்தொழில்களைச் செய்ய வுடன்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் இக்காலத்தில் எவ்விடத்தும் பண்ணைவேலைசெய்யும் முறிகளாகவும், தோட்டிகளாகவும், பிரேதங்களைப் புதைக்கிறவர்களாகவும், சுடுகிறவர்களாகவும், வாத்தியம் வாசிக்கிறவர்களாகவுமிருக்கிறார்கள். ஐரோப்பியர்களுள்ள இடங்களில் துரை வேலைக்காரர்களாகவுமிருக்கிறார்கள். சில கீழ்மக்களொழிய மற்ற எல்லாரும் இவர்களிடத்தில் அருவருப்பும் அலெட்சியமு முடையவர்களாக விருக்கிறார்கள். இவர்களைத் தீண்டினால் தீட்டாகிறது. இவர்களிருந்த விடத்தில் காற்றும் அசுத்தப்படுகிறது.

ங்கங்கள் ஆண்டைகளிருக்குமிடத்துக்குப் புறம்பாக இவர்கள் வசிக்கவேண்டும். அதற்குப் பறைச்சேரி என்று பெயராம். இவர்கள் பிராமணன் வேளாளன் முதலியோர் சமீபத்திலும் வேறுபெரியமனிதர்கள் சமீபத்திலும் வரக்கூடாது.

TANJORE MANUAL PAGE 379.

In the case of Pannai cultivation, the laborers employed are either Pariahs or Pallars or Sudras of the ordinary Palli or Vannia class, such hired laborers are employed also by Purakudies, when, as on occasions of planting, weeding and reaping a large number of hands are required. Ploughing and other ordinary operations are performed by Purakdies themselves and their families. The status of all Panneyals in former days was slavery. From the report of the Tanjore Commissioners (1799) it appears that the land holders bought and sold them to each other as they did their cattle. The price then current having been 20 chakrams, equal to a little over 3. Rs. each ; but no vestige of slavery now remains. On the other hand, the general complaint now is, that the Panneyals desert the Mirasidars without working out their advances, and that the advances are often lost from want of assets.

தஞ்சாவூர்ஜில்லாச் சரித்திரம் 379-ஆவது பக்கம்.

பண்ணை பயிரிடுவதில் ஆட்களாயுள்ளவர்கள் பறையர் பள்ளர் அல்லது சூத்திரரில் சாதாரண பள்ளி அல்லது வன்னியராம். புறக்குடியாரும், நாறு நடவுகளை பிடுங்கல், அறுப்பு இக்காலங்களில், வேண்டுமானவரையும் பெருங் கூட்டமாக இவர்களைக் கூலியாளாக வைத்துக்கொள்ளுகிறார் கள். உழவும் மற்றச் சாதாரண வேலைகளும் புறக்குடியார்

களை தாங்களும் தங்கள் பெண்டுகளுமாக இருந்து செய்கிறார்கள். பூர்வத்தில் சகல பண்ணையாட்களின் நிலைமையும் அடிமைத்தனமாம். தஞ்சாவூர் கம்மிஷனர்களின் (1799௵) ரிப்போர்ட்டு அல்லது அறிக்கைப் பத்திரிகையிறுல் காணியாளர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் இவர்களை ஆடுமாடுகளைப் போலவே விலைக்குக் கொள்ளவும் கொடுக்கவுமாக இருந்தார்கள். அக்காலத்து விலைப்பருவம் ஒவ்வொரு அடிமையும் 20 சக்கரமாம். அது 31 ரூபாய்க்குக் கொஞ்சம் உயர்வாகவேயிருக்கும். இக்காலத்தில் அடிமையென்பதின் அடையாளமேயில்லையாம். இது நிற்க, அந்தப்பக்கத்தில் பார்க்கும்போது, பண்ணையாட்கள் தாங்கள் வாங்கியிருந்த முன்பணத்துக்கு வேலைசெய்யாமலேயே, மிராசுதார்களை விட்டோடிப்போகிறார்கள் என்ற பிராதுகள் மிகப் பெரிதாயிருக்கின்றன. ஓடிப்போனவனிடத்துச் சொத்தில்லாமல் போவதால் கொடுத்திருந்த முன்பணம் ஈடில்லாமல் நஷ்டப்படுகின்றது.

வேளாளருக்குப் பறையர் எழுதிக்கொடுத்த அடிமை சாதனம்.

1852-௵த்திய மிராசுரையிட்டு 48-ஆவது பக்கம்.

சுவஸ்தி ஸ்ரீமன் மகாமண்டலேஸ்வர ராஜாதிராஜராஜ பரமேஸ்வர ராஜ குலதிலத ராஜமார்த்தாண்ட பாஷைக்குத் தப்புவராதகண்ட கண்டநாடு கொண்டு கொண்டநாடுகொடாதோன், எம்மண்டலமும் திறைகொண்டு ஈழமும் திறைகொண்டு தலைகொண்ட கண்டன், துலுக்க தளவிபாடன், துலுக்கமோகந் தவிர்த்தோன், மனுசூர மகாசூர மகாமண்டலாதிபதி, அஸ்வபதி, நரபதி, கெஜபதி, கெடிமன்னன், நாத்தானன், ராயசூரத்தானன், ராஜாதிராஜன், ராஜகெம்பீரன், ராஜநாராயணன், சேனவாசிசூரன் தீனவர்த்தோழன், சத்துருக்கள்கண்ட நவகோடி நாராயணன், பூலோகபுரந்தரன், அசுவகுணகுலன், விருதுநரபாலன், கோதண்டராமன், கலியுககர்ணன், தெக்ஷணசுலுத்தானன், இந்துராயர்சுலுத்தா

வன், அஷ்டாங்கயனோபயங்கரன், மத்தகாசினிமானபாணன், இரணரங்காவேசியர் புயங்கன், உபயகுலதிலக கடகத்தளவிபாடன், ராயர்க்குத் தக்ககண்டன், நாகலோக நரபாலன், பூலோகபுரந்தரன், உத்தரதெக்ஷண பூர்வபசிம சத்தசமுத்திராதிபதி, கெஜவேட்டை கண்டருளிய ஸ்ரீவீரப்பிரதாபன், சோழமண்டல ஸ்தாபனாசாரியன், தொண்டமண்டல ஸ்தாபனாசாரியன், பாண்டிமண்டல ஸ்தாபனாசாரியன், ஈழமண்டல முங்கொண்டருளிய ராஜாதிராஜ ராஜபரமேஸ்வரன், ஸ்ரீ வீரப்பிரதாப ஸ்ரீ வீரவேங்கடபதி ராயர் ஐயர் தேவமகாராயர், பிருதிவிராச்சியம்பண்ணியருளாநின்ற சகாப்த௵ 1512-க்குமேற் செல்லாநின்ற விளம்பி-௵ அற்பிசி௴ ௰௨ செயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துக் குலோத்துங்க சோழவளநாட்டுப் புழல்கோட்டத்து எழும்பூர் நாட்டில் தண்டையார்பேட்டையிலிருக்குங் கொட்டி பெரியான் மகன் பெரியதிம்மன் சின்னதிம்மன் உள்ளிட்டாரும், அடிமை விலைப்பிரமாணம் பண்ணிக்கொடுத்தபடி எங்களுடன் பிறந்த பெண் வெள்ளச்சியையும், அவள் மகள் பெரியாளையும், ஷை மகள் சோலைச்சியையும், ஆக இந்த 3-பேரையும். கொத்தடிமையாகக் கொள்வாருளரோ வென்று முற்கூற, இம்மொழி கேட்டு இதற்கு எதிர்மொழி கொடுத்தோன், இம்மண்டலத்து இக்கோட்டத்து இந்நாட்டில் வல்லூரிலிருக்கும் வேளாளரில், வாண்டராய உலகநாதமுதலியார் மகனை ஒற்றியப்பமுதலியார் விலை கூறித்தரில் நானேகொள்வேனென்று பிற்கூற, முற்கூறிய பெரிய திம்மன் சின்ன திம்மன் உள்ளிட்டாரும் பிற்கூறிய ஒற்றியப்ப முதலியாரும் எம்மிலிசைந்து, தம்மில்பொருந்தி, திருமயிலாப்பூர் மன்றுளார் பலைகொள்வர் முன்பாக இந்தப் பறைச்சி வெள்ளச்சியையும், அவள் மகள் பெரியாளையும், மேற்படி மகள் சோலைச்சியையும், இந்த 3-பேரையுங் கொத்தடிமையாக விலையாக நிச்சயித்த கெட்டி வராகன் 2. இந்தவராகனிரண்டிற்கும், இந்த வெள்ளச்சியையும், இவள் மகள் பெரியாளையும், இவள் மகள் சோலைச்சியையும், இந்த மூன்றுபேரையும், விற்று விலைப்

பிரமாணம் பண்ணிக்கொடுத்தோம். இருக்காலாவது, முக்காலாவது, இதுவே விலைப்பிரமாணமதாகவும் விற்று, விலைப் பிரமாணமதாகவும் இதுவல்லது, வேறு விலைப்பொருள் மாவறுதிப்பொருள் சில ஓலைக்காட்டென்று சொல்லப்பெறுவதல்லாததாகவும் இந்த வெள்ளைச்சிக்கும், இவள் மகள் பெரியாளுக்கும், இவள்மகள் சோலைச்சிக்கும், யாதொரு கலனுமில்லை. கலனுளதாய்த் தோற்றப்படில், நாங்களே முன்னின்று கலன் தீர்த்துக்கொடுக்கக் கடவோமாகவும். இப்படிக்குச் சம்மதித்து, இந்த வெள்ளச்சியையும், இவள் மகள் பெரியாளையும், இவள் மகள் சோலைச்சியையும், இந்த மூன்றுபேரையும், ஒற்றியப்ப முதலியாருக்கு விற்று விலைப் பிரமாணம் பண்ணிக்கொடுத்தோம். பெரிய திம்மன், சின்ன திம்மன் உள்ளிட்டாரும். இவை பெரிய திம்மன், சின்ன திம்மன் உள்ளிட்டார் கைநாட்டு.

வேளாளருக்குப் பள்ளியெழுதிக்கொடுத்த அடிமைசாதனம்.

சுவஸ்தி ஸ்ரீமன் மகாமண்டலேஸ்வர மேதினிகண்டன், கண்டகட்டாரி சாருவன், ஆரியதளவிபாடன், ஆரியமோகந் தவிர்த்தோன், ஒட்டியதளவிபாடன், ஒட்டியமோகந் தவிர்த்தோன், பாஷைக்குத் தப்புவராதகண்டன், மூவராயகண்டன், கண்டநாடு கொண்டுகொண்ட நாடு கொடாதோன், இம்மண்டலமுங் கொண்டு ஈழ மு ந்திறைகொண்ட இராஜாதிராஜ இராஜ பரமேஸ்வர இராஜமார்த்தாண்டன், இராஜகெம்பீரன், இராஜதுரந்தரான், பிற்பட்ட தேவமகாராயர் இராமதேவமகாராயர், அருள்தேவமகாராயர், கிருஷ்ணதேவமகாராயர், ஸ்ரீரங்கராயர், இவர்கள் பிருதிவி ராஜ்யம் பண்ணுகையில் சாலிவாகன சகாப்தம் 1668ன்டுக்கு மேற்செல்லாநின்ற பிரபவ ஆண்டு ஆனிமீ 14உ சனிவாரநாள் துதிகை திருவோண நக்ஷத்திரமுங்கூடின சுபதினத்தில் தொண்டமண்டலத்தைச் சேர்ந்த செஞ்சிராஜ்யம் வழுதிலம்பட்டுக் காவடிக்கு வடக்கு, வக்கரைக்குத் தெற்கு, ஓவற்கு மேற்கு,

கூழையானை போனவழிக்குக் கிழக்கு, மலைக்கழிஞ்சிப்பத்தில் சேர்ந்த கோட்டப்பட்டியிலிருக்கும் பாரிவாக்கம் மாரியப்ப முதலியாரவர்களுக்குக் கருக்களாம் பாக்கத்திலிருக்கும் பள்ளிகளில், சின்னப்பயல் என் பெண்சாதி சேவி நாங்களிருவருங் கிறையசாதன முறிகொடுத்தபடி: எங்கள் குமாரத்தியான குழந்தையைக் கொள்வாருளரோ கொள்வாருளரோ வென்று நாங்கள் முற்கூற, தாங்கள் கொள்ளுவோங் கொள்ளுவோமென்று பிற்கூறுகையில் எம்மிலிசைந்து தம்மில்பொருந்தி நால்வர்கூடி மூவர்மதித்துக் கிறைய நிச்சயித்த நக்ஷத்திர வராகன் 1. இந்த வராகன் ஒன்றும், நாங்கள் பற்றிக்கொண்டு எங்கள் மகள் குழந்தையைக் கிறையமாகக் கொடுத்தபடியினாலே இந்தக் கிறையசாதனம் புத்திர பௌத்திர பாரம்பரியமாகச் சந்திராதித்தர் வரைக்கும், இந்தக் கிறையசாதனம் அநுபவித்துக் கொள்ளக்கடவீராகவும், இந்தக் கிறையசாதனத்துக்கு யாதொரு கலனில்லை, கலனுண்டென்று யாராமொருவர்வந்தால், எறுமண்டலமேறி நானே தீர்த்துக்கொடுக்கக்கடவேனாகவும். இந்தப்படி சம்மதித்து எங்கள் ராஜியில் மாரியப்ப முதலியாரவர்களுக்குச் சின்னப்பயலும் சேவாத்தாளும் கிறைய சாதனமுறி கொடுத்தோம். இதற்குச் சாட்சிகள்.

நத்தம்பட்டு அன்னப்ப ரெட்டியார்.
சந்தக்குமாரபுரம் வெங்கடபதி ரெட்டியார்.
தோட்டப்பட்டுக்குடி வெங்கட்ட ரெட்டியார்.
உள்ளூர் தச்சவீரப்பாசாரி.
கருமார சின்னக்குட்டியாசாரி.
அழகப்பெருமாள் முதலியார்.
பாளையக்காரர் குமஸ்தா துளசிராவு.
தொட்டிகளில் குப்பிரி நாய்க்கன்.

இந்த முறியெழுதின நன்மைக்குத் தோட்டபட்டு ஊர் கணக்கு. குழந்தை கையெழுத்து.

—இவை சின்னப்பயல் கைநாட்டு.
—இவை சேவாத்தாள் கைநாட்டு.
—இவை குழந்தையம்மாள் தேப்பெருமாள் கைநாட்டு.

பள்ளிகள் = வன்னியராம்.

வநேப வேத்வந்ய:—(வனேப வேத்வன்ய:) இவர்கள் வனத்திலிருந்து வந்தவர்களாதலின் வன்னியரெனக் கூறப் படுகின்றனர். தொண்டமண்டலத்திலுள்ள காடுகளை வெட்டி நாடாக்கியகாலத்தில், அக்காட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டவர்களாம். அதனால் அவர்கள் வனசராள், வனவாசிகள், வேடுவரெனவுங் கூறப்படுவர். இதற்குப் பிரமாணம் கீழ் வருமாறு.

கடம்பவன புராணம் இலீலாசங்கிரக அத்தியாயம்.

பன்றிக்குட்டிக்குத் தாயான திருவிளையாடற் புராணம்.

உயர்தந்தை யிறந்திடப் பன்னிருவர் மைந்தருழ்வினை யாற் காட்டுறை வன்னியர்கள் போந்தோ—ரயர்வறு தூற்றிருப்ப முனிவன் சூழ்ந்தேதம் மங்கைகொட்டியிகழ்வவர்தம் மைப்பன்றி—வயிறுதிமின் முனிவன் சபிப்பத்தாயும் வந்தியாமுனம் வேட்டைக்காட்டிற்றுஞ்ச—வியலுறுதாயிழந்த குருளைகளிரா றுமினிதுய்த்தாய வடிவின்முலையூட்டினனே.

இதனால் மேலான வேளாளர் குலத்திற் பிறந்த 12 பிள்ளைகள், இளவயதில் தாய்தந்தையர் இறந்துபோகக் காவலில்லாமையால் காட்டில் வசிக்கும் வன்னியர்களுடன் கூடி வேட்டையாடித் திருந்தாரென்றும், அக்காலத்தில் புதரில் தவஞ்செய்திருந்த ஓர் முனிவர்மீது கற்களை வாரி எறிந்து கைக்கொட்டி ஏளனஞ் செய்தார்களென்றும், அதைக்கண்ட அம்முனிவர் கோபித்து, நீங்கள் பன்றிகளாகப் பிறந்து வருந்துவீர்களெனச் சாபங்கொடுத்தாரென்றும் தெரியவருகின்றது.

இதே கதையைப் பரஞ்சோதிமுனிவர் தமது திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறியவிடத்தில், அக்காட்டிலுள்ள வன்னியரை வேடுவரெனக் கூறுகின்றார்.

பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த படலம்.

தந்தையுந்தாயுமாய்த் தறுகண்மிக்குடையராகி, மைந்தரும் வேடரோடு கூடி வெங் கானில்வந்து, வெந்தொழில் வேட்டஞ்செய்வார் வெயில்புகாப் புதற்கீழெய்தி, வையத்த வித்திருந்து நோற்குங் குரவனை யங்குக்கண்டார்.

இதனால் வன்னியரென்பார் வேடுவரென விளங்குகின்றது. இவர்கள் புன்செயாய்யுள்ள மேட்டு நிலங்களை நன்செய்யாகப் பள்ளம் வெட்டிய காரணத்தால் பள்ளிகளெனக் கூறுவர். இருஷிமூலம் நதிமூலம் விசாரிக்கலாகாதென்பது இது காரணமாம்.

இந்தச்சாதிப்பெண்கள் புருஷனிறந்து விதந்துவானால் மறுமணம் செய்துகொள்வார்கள். எத்தனைத்தரம் விதந்துவானாலும் அத்தனைத்தரம் செய்துகொள்வர். கடல்தண்ணீர் வற்றினாலும், பள்ளித்தாலி வற்றாதெனப் பழமொழி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இனி, பயிர்த்தொழில் செய்பவன் பயிர் அறுவடையான காலத்துக் களவேள்வி செய்யவேண்டும்.

களவேள்வி.

பிள்ளையார், ஐயன், பிடாரி முதலிய கிராமதேவதைகளுக்குக் கொடுக்குந் தேவதத்தமும்,

பஞ்சாகம் புரோகிதம் முதலிய புரியும் அந்தணர்களுக்குக் கொடுக்கும் பிரமதத்தமும்,

கொல்லன், தச்சன், குயவன், வண்ணான், பரிகாரி, பள்ளி, வலையன், இடையன், தோட்டிக்காரன், காவலாளி, பறையன், வெட்டியான், தலையாரி, கொம்புக்காரன் முதலியவர்களுக்குக் கொடுக்கும் வருஷ வர்த்தனையும்,

களங்கூட்டடுகிறவன், வேஷக்காரன், கூத்தாடி, பிடாரன் முதலியவர்களுக்குக் கொடுக்கும் பிச்சைக்கதிர்களும் களவேள்வியாம்.

ஏரெழுபது.

பார்வேந்தர்பெருஞ்செல்வம் பழுதுபடாதொருநாளு
மேர்வேந்தர்பெருஞ்செல்வமழிவுபடா திருத்தலினுற்
றேர்வேந்தர்போர்க்களத்துச்சிலர்வெல்வர்சிலர்தோற்ப
ரேர்வேந்தர்போர்களத்து ளிரப்பவருந்தோலாரே.

இதனால் களத்தின்கண் வரப்பட்டவர்களுக்கெல்லாம் இல்லை என்னது கொடுப்பவர்கள் வேளாளர்கள் என்பதாயிற்று.

களவேள்வி செய்யாவழி வருங்குற்றம்.

பராசரம் ஆச்சாரகாண்டம் 2-ஆம் அத்தியாயம்.

𑌯𑍋𑌨𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌶𑌿𑌮𑍂𑌲𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑌃 |
𑌸𑌚𑍋𑌰𑌸𑍍𑌸𑌚𑌪𑌾𑌪𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌘𑍍𑌨𑌂𑌤𑌂𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍 ||

యోనదద్యాద్ద్విజాతిభ్యో రాశిమూలముపాగతః
సచోరస్సచపాపిష్ఠో బ్రహ్మఘ్నంతంవినిర్దిశేత్ .

யோநதத்யாத்த்விஜாதிப்யோ ராஸிமூலமுபாகத:
ஸசோரஸ்ஸசபாபிஷ்டோ பிரஹ்மக்நந்தம்விநிர்திஸேத்.

இ-ள். நெற்போரடிக்குவந்த உழவுத்தலைவன் வேதியர் பொருட்டு விளைபயனைக் கொடுப்பதில்லையேல் அவனே கள்ளன், அவனே பாவத்துள்ளான், அவனையே வேதியனைக் கொன்றவனென்று காட்டி விடப்படும் எ-று.

உழவோனுக்கு அக்களவேள்வி நித்தியமோ, காமியமோ, எனில், நித்தியம் காமியமென்னும் இருவகையுமாமென்று இருவகையுரைவழியாலும் விளங்குகின்றது. என்னை? செய்யாவிடிற் பாவம்வருகின்றதெனவே நித்தியமாயிற்று. மரம்வெட்டியது முதலிய பாவங்களை யொழிக்கின்றதென்றதனாற் காமியமாயிற்று.

சிவபுராணம்.

𑌅𑌥𑌤𑍍𑌵𑌾𑌕𑌰𑍍𑌷𑌕𑍋𑌦𑍇𑌵𑌿𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌭𑌿𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂𑌤𑌨𑍍𑌮𑌹𑌦𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ।
𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂𑌵𑌰𑍍𑌷𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂𑌤𑍁 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌕𑍃𑌷𑌿𑌕𑌾𑌰𑌕𑌃 ।
𑌮𑌰𑍁𑌦𑍇𑌶𑍇𑌧𑌵𑌦𑍍𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌫𑌲𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌃 ॥
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂𑌤𑍇𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌾𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥
𑌦𑌰𑌿𑌦𑍍𑌰𑍋𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌤𑍋𑌮𑍂𑌰𑍍𑌖𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌹𑍀𑌨𑌶𑍍𑌚𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

అథత్వాకర్షకోదేవి యస్తుధాన్యంప్రవేశయేత్
తస్యకృష్ణాభిభూతస్య యత్పాపంతన్మహద్భవేత్
దివ్యంవర్షసహస్రంతు దురాత్మాకృషికారకః
మరుదేశేధవద్వృక్షస్తు పుష్పఫలవర్జితః
తస్యాంతేమానుషాభూత్వాకదాచిత్కాలపర్యయాత్
దరిద్రోవ్యాధితోమూర్ఖః కులహీనశ్చజాయతే.

அதத்வாகர்ஷகோதேவி யஸ்துதான்யம்பிரவேஶயேத்
தஸ்யகிருஷ்ணாபிபூதஸ்ய யத்பாபம்தன்மஹத்பவேத்

திவ்யம்வர்ஷஸஹஸ்ரம்து ஸுராத்மாகிருஷிகாரக:
மருதேஸேபவேத்விருக்ஷஸ்ஸ–ம் புஷ்பபலவர்ஜித:
தஸ்யாம்தேமாநுஷோபூத்வா கதாசித்காலபர்யயாத்
தரித்திரோவ்யாதிதோமூர்க்க: குலஹீனஸ்சஜாயதே.

இ-ள். உழுதொழில்செய்வோன் யாவன் தானியங்களை யொருவர்க்குங் கொடாது தன் மனைக்கே கொண்டுபோகின்றானோ அவனுக்குவரும் பாவம் பெரியதாயிருக்கும்; உமையே! கேள் உழவு செய்பவன் தானதருமமில்லாத துரான்மாவாக விருந்தால் தேவரளவையால் ஆயிரம் வருஷம்வரையும் நீரற்ற பாலைவனத்தில் பூ, காய், பழமற்ற மரமாகப்பிறந்து துன்புற்று ஒழிந்தபின்பு, பக்குவம் வந்தபோது, மானிட யாக்கைபெற்று வறியோனும் நோயாளியாயும் மூர்க்கனும் தாழ்ந்தகுலத்துள்ளோனும் பிறக்கின்றான் எ-று.

உலகியலைவிட்டு அருள்வசப்பட்டுள்ள அடியார்கள் சிவபெருமானைத் தோத்திரஞ் செய்யுமிடத்து உலகியற் கிருஷியினையே அவரது அருளியற் கிருஷிக்கு உவமானமாக எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றனர். அது கீழ்வருமாறு.

அருளியற்கிருஷி.

திருவாசகம் திருவண்டப் பகுதி.

பரமானந்தப் பழங்கடலதுவே
கருமாமுகிலிற் றோன்றித்
திருவார்பெருந்துறை வரையிலேறித்
திருத்தகுமின்னொளி திசைதிசைவிரிய
வைம்புலப்பந்தனை வாளரவிரிய
வெந்துயர்கோடை மாத்தலைகரப்ப
நீடெழிற்றோன்றி வாளொளிமிளிர
வெந்தம்பிறவியிற் கோபமிகுத்து
முரசெறிந்துமாப்பெருங் கருணையின்முழங்கிப்

பூப்புரையஞ்சலி காந்தள்காட்ட
வெஞ்ராவின்னரு ஞுண்டுளிகொள்ளச்
செஞ்சுடர்வெள்ளந் திசைதிசைதெவிட்டா, வரையுறக்
கேதக்குட்டங் கையுறவோங்கி
யிருமுச்சமயத் தொருபேய்த்தேரினை
நீர்நசைதரவரு நெடுங்கண்மான்கணந்
தவப்பெருவாயிடைப் பருகித்தளர்வொடு
மலப்பெருந்தாப நீங்காதசைந்தன
வாயிடைவானப் பேரியாற்றகவயிற்
பாய்ந்தெழுந்தின்பப் பெருஞ்சுழிகொழித்துச்
சுழித்தெம்பந்தமாக் கரைபொருதலைத்திடித்
தாழுளோங்கிய நங்க
ளிருவினைமாமரம் வேர்பறித்தெழுந்
துருவவருளி ரோட்டாவருவரைச்
சந்தின்வான்சிறை கட்டிமட்டவிழ்
வெறிமலர்க்குளவாய் கோலிநிறையநின்
மாப்புகைக்கரைசேர் வண்குடைக்குளத்தின்
மீக்கொளமேன்மேன் மகிழ்தலினோக்கி
யருச்சனைவயலு ளன்புவித்திட்டுத்
தொண்டவுழவ ராரத்தந்த
வண்டத்தரும்பெறன் மேகன்வாழ்க.

வைதீகப்பயிர்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தனித் திருநேரிசை.

மெய்ம்மையா முழவைச்செய்து விருப்பெனும் வித்தைவித்திப்
பொய்ம்மையாங்களையைவாங்கிப் பொறையெனுநீரைப்பாய்ச்சித்
தம்மையுநோக்கிக்கண்டுத் தகவெனும்வேலியிட்டுச்
செம்மையுணிற்பராகிற் சிவகதிவிளையுமன்றே.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார்.

அஞ்சக்கரமெனுங்கோடாலி கொண்டிந்தவைம்புலனும்
வஞ்சப்புலக்கட்டை வேரறவெட்டி வளங்கள்செய்து
விஞ்சத்திருத்திச்சதாசிவ மென்கின்ற வித்தையிட்டு
நன்செய்க்களைபறித்தேன் வளர்த்தேன்சிவபோகத்தையே.

வேளாளர் வாணிகம் செய்தல்.

வாணிகம் என்பது கொள்ளல் விற்றலாகிய பண்டமாற்றலாம். வைசியனுயுள்ளவன் கிருஷி அதிகாரத்தில் "பீஜாநாம்" என்ற சுலோகத்தில், நிலவளம் நீர்வளம் காலபேதம் தானியவகை, அவற்றின் குணங்கள், வித்துகளைச் சேர்திருத்தல் ஆகிய இவைகளை அறியவேண்டுமெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இனி,

பராசரம், வைசியதருமம்.

𑌲𑌾𑌭𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑌥𑌾𑌰𑌤𑍍𑌨𑌂 𑌗𑌵𑌾𑌂𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌲𑌨𑌂।
𑌕𑍃𑌷𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌚𑌵𑌾𑌣𑌿𑌜𑍍𑌯𑌂𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾॥

లాభకర్మధారత్నం గవాంచపరిపాలనం
కృషికర్మచవాణిజ్యం వైశ్యస్య వృత్తిరాహృతా,

லாபகர்மததாரத்நம் கவாஞ்சபரிபாலநம்
கிருஷிகர்மசவாணிஜ்யம் வைஸ்யவிருத்திருதாஹ்ருதா.

வட்டி வாங்குதல், இரத்தின முதலிய மணிச்சோதனை, பசுநிரைகளைக்காத்தல், உழுதல், கொள்ளல், விற்றலாகிய பண்டமாற்று, இவைகள் வைசியன்தருமமாகக்கூறப்பட்டன.

மநு.

𑌮𑌣𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌳𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌹𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌸𑍍𑌯𑌚 |
𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂𑌚𑌰𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂𑌚 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑌰𑍍𑌘𑌬𑌲𑌾𑌬𑌲𑌂 ||

మణిముక్తాప్రవాళానాం లోహానాంతాంతవస్యచ
గంధానాంచరసానాంచ విద్యాదర్ఘబలాబలం.

மணிமுக்தாப்ரவாளாநாம் லோஹாநாம்தாந்தவஸ்யச
கந்தாநாஞ்சரஸாநாஞ்ச வித்யாதர்கபலாபலம்.

இ-ள். வயிரம் முதலிய மணிகள் சந்திரகாந்தம் சூரிய காந்தம் படிகம் அயக்காந்தமுதலிய உபமணிகள், முத்து சங்கு பவளம் முதலியவும், வெள்ளி பொன் முதலிய லோகங்களும், கார்ச்சிலே நூலாடை பட்டு கோசிகம், மயிர்க்கம்பளம் அகில் சந்தனம் குங்குமப்பூ கஸ்தூரி பச்சைக்கர்ப்பூரம் புழுகு சவ்வாது விலாமிச்சம் முதலிய வாசனைப்பண்டங்களும், வெல்லம் சருக்கரை உப்பு புளி மிளகாய் நெய் எண்ணெய் தேன் அரக்கு கந்தம் முதலிய இரசவருக்கங்களும்,

𑌸𑌾𑌰𑌾𑌸𑌾𑌰𑌂𑌚𑌭𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂𑌚𑌗𑍁𑌣𑌾𑌗𑍁𑌣𑌂 |
𑌲𑌾𑌭𑌾𑌲𑌾𑌭𑌂𑌚𑌪𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍂𑌨𑌾𑌂𑌚𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌂 ||

సారాసారంచభాండానాం దేశానాంచగుణాగుణం
లాభాలాభంచపణ్యానాం పశూనాంచవివర్ధనం.

ஸாராஸாரஞ்சபாண்டாநாம் தேஸாநாஞ்சகுணகுணம்
லாபாலாபஞ்சபண்யாநாம் பஸூநாஞ்சவிவர்தனம்.

இ-ள். ஆக்கப்பட்ட பண்டங்களின் நன்மைதீமை முதலிய நிலைமைகளும் நிறவண்ணங்களினேற்பாடுகளும் "ச" என்றதனாற் சிற்பபேதங்களும் தேயவியறகைகளும், கொள்ளல் விற்றலின் நயநஷ்டங்களும் பசுக்களைக்காக்கத்தக்க வகைகளும் தெரிந்து,

𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇𑌣𑌚𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 ।
𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑍇𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃 ॥

ధర్మేణచద్రవ్యవృద్ధ్యా తిష్ఠేద్యత్నముత్తమం
దద్యాచ్చసర్వభూతానా మన్నమేవప్రయత్నతః.

தர்மேணசதிரவ்யவ்ருத்தாவா திஷடேத்யத்நமுத்தமம்
தத்யாஸ்சசர்வபூதாநா மந்நமேவப்பிரயத்நதஃ.

இ-ள். தருமத்தோடும் "ச" என்றதனால் தருமத்திற்கு மாறுபாடில்லாத பொய் முதலியவற்றோடும் நடத்தியும், தன் பொருள் விருத்தியாகும்படி நல்ல முயற்சிகளை எப்பொழுதும் செய்துவரவேண்டும். இப்படிப்பட்ட வைசியன் விசேடமாகப் பொருளைத்தேடி எல்லா முயற்சியாலும் அந்தப் பொருளினை வேதியன் முதலிய எல்லாவுயிர்களுக்கும் தக்கவாறு சோறிடுதல் முதலிய *வேளாண்மை செய்யவேண்டும்.

சாந்திபர்வம்.

𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌬𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍𑌯𑌧𑍂𑌨𑍍 𑌵𑌣𑌿𑌕𑍍𑌕𑍂𑌟𑍇𑌨𑌵𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌸𑌯𑌾𑌤𑌿𑌨𑌰𑌕𑌂𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌧𑌨𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥

యఃకరోతిద్విజదానాన్యధూ న్వణిక్కూటేనవంచితాన్
సయాతినరకంఘోరం ధనంతస్యాపిహీయతే.

* வேளாண்மை—கொடை.

திருக்குறள்.

வாணிகஞ்செய்வார்க்கு வாணிகம்பேணி
பிறவுந்தம்போற் செயின்.

யஃகரோதிஜடான்ஸாதூன் வணிக்கர்மணிவஞ்சிதான்
ஸயாதிநாகங்கோரம் தனந்தஸ்யாபிஹீயதே.

இ-ள். எந்த வைசியன் சாதுக்களாயும் தெரியாதவர்களாயுமுள்ளவர்களை வஞ்சிக்கிறானோ, அந்த வைசியன் அச்சத்தைத் தருகின்ற நரகத்திற்குச் செல்வன். அவன் பொருளும் அழிந்துவிடும் வஞ்சிக்கக்கூடாதென்பது பின்வருஞ் செய்யுளானுமுணர்க.

பிரபுலிங்கலீலை.

கலமலிவயலிலாற்றி னந்தனத்தாலயத்திற்
சலமலமொழிப்பான்றானுந் தனிவழியிலக்குவானும்
விலைமொழிபொய்த்துவிற்கும்வெய்யவாணிபனுந்தாழ்ந்து
குலமிலிதன்குற்றேவல் கூலிகொண்டியற்றுவானும்.

சாந்திபர்வம்.

𑌯𑌦𑍍𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿𑌨𑌦𑌂𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌮𑌿𑌨𑌚𑌾𑌧𑌿𑌕𑌂।
𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌮𑌿𑌰𑌸𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹 𑌮𑌨𑍍𑌨𑌵𑌰𑍍𑌜𑌮𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾।
𑌕𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑍈𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑍀𑌣𑍇 𑌪𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌧𑌨𑌂𑌬𑌹𑍁॥

యద్దదామినదంన్యూనం యద్గృహ్ణామినచాధికం
విక్రీణామిరసాంశ్చాహ మన్నవర్జమమాయయా
క్రీత్వావైప్రతివిక్రీణే పరహస్తాద్ధనంబహు.

யத்ததாமிநதம்ந்யூநம் யத்க்ருஹ்ணாமிநசாதிகம்
விக்கிரீணாமிராஸாம்ஸ்சாஹ மந்நவர்ஜமமாயயா
க்ரீத்வாவைப்ரதிவிக்ரீணே பாஹஸ்தாத்தநம்பஹு-ம.

இ-ள். நான் எதனைக்கொடுக்கின்றேனோ அது குறைவாகவிராது. நான் எதனைக்கொள்ளுகின்றேனோ அதுமிகுதியாகவிராது. சமைத்த சோறொன்றொழிய மற்றைய இரசவருக்கமனைத்தினையும் வஞ்சிப்பின்றி விற்கின்றேன். ஆயினுங்

கொண்டதினும், அதிகப்பொருளைப் பிறன்கையிற்பெற்று விற்கின்றேன்.

கோடிலாபங் கிடைப்பதேனும் நடுவிகந்தவாக்கத்தைச் செய்யப்படாது. நடுவிகந்த வாக்கமாவது, விற்கத்தகாதன வற்றை விற்றுப் பொருளீட்டலாம். விற்கத்தகாதன, கஞ்சா அபின் மதுமாமிசம் ஸ்திரிகள்முதலியவைகளாம். இதற்குப் பிரமாணம். பின்வருமாறு.

நன்றே தரினும் நடுவிகந்தா மாக்கத்தை
யன்றே யொழிய விடல்.

பிரபுலிங்கலீலே, மாதேவியம்மை துறவுகதி.

கற்பழிமனைவியோடு கலந்திருப்பவனுமற்றோர்
பொற்புடைமனைவிதன்னைப் புணர்வதற்கெண்ணுவானுஞ்
சொற்பொருளுணர்த்தினனைத் தொழவுளநாணுவானும்
விற்பனவலாதுவிற்று மெய்வளர்ந்தழிகுவானும்.

இந்த வாணிகத்தை இக்காலத்துச் சென்னையில் துலுக்கர், சோனகர், குசராத்தியர், வியாபாரிச்செட்டி, கோமுட்டிச்செட்டி, கவரைகள்முதலானவர்கள் நடத்தினபோதிலும், சோழநாடு தொண்டைநாடு பாண்டிநாடு முதலியவற்றுள், பூர்வமாக நடத்திவருகிறவர்கள் பெரும்பாலும் வேளாளர்களேயாம்.

இக்காலத்தும் இவர்களுக்குச் சோழநாட்டில், சோழபுரத்துச்செட்டி, சித்தக்காட்டுச்செட்டி, ஆடுதுறைச்செட்டி, நுணுக்காட்டுச்செட்டி, திருப்பூண்டிச்செட்டி, அறுபத்துநாலு தலைக்கட்டுச்செட்டி, பஞ்சுக்காரச்செட்டி, வாட்போக்கிச்செட்டி, காவிரிப்பூம்பட்டினச்செட்டி, ஆடூர்பாக்கியச்செட்டி, மைக்காணச்செட்டி, பொன்னடிச்செட்டி என இவை முதலாகிய வகுப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தன்றியும் தஞ்சாவூர், கும்பகோணம், நாகூர், நாகைப் பட்டினம், தரங்கம்பாடி, சீகாழி சிதம்பரம் முதலிய இதர நகரங்களிலும், சிற்றூர்களிலும், இந்தவேளாளர் அல்லது வேளாஞ்செட்டி வகுப்பினர்கள் தங்கம் பொன் வெள்ளி ரத்தினமுதலிய நாணயக்கடைகளும், புளி மிளகாய் மளிகைக் கடைகளும், பட்டுநூலாடை முதலிய சவுளிக்கடைகளும், வெங்கலப்பாத்திரக் கடைகள் அரிசிமண்டி நெல்மண்டி கறிகாய்க்கடைகளும், வைத்து வியாபாரஞ் செய்வதுலகமறிந்த விஷயமேயாம்.

இந்தன்றியும் இவ்வேளாளரைப் பற்றி மகாகவியாகிய கம்பரால் செய்யப்பட்டதிருக்கை வழக்கமென்னும் நூலில்

"காலையுழுதுண்டு கழிபொருளெல்லாங்கொண்டு
வாணிகங்கள்செய்தங்கு மாற்றுங்கை—மாணிவர்ந்த
வைக்கிளை யின்பொருள் யாவுமறத்தாற்றேடித்
தக்கிளையில்வந்தணையத் தாங்குங்கை—முந்திப்
பிறர்பொருளுந்தம்பொருள்போற் பேணியேமூன்று
மறவளவையாலளக்கு மங்கை."

என்று கூறியிருப்பதே வேளாளருக்கு வாணிகமுண்டென்பதற்குப் போதுமான சான்றாம்.

TANJORE MANUAL OF 1883.

Chetties other than Komatis.

This is the general trading class, and its sub-divisions had reference originally probably to territorial and Commercial distinction, each of which latterly assumed the form of a distinct Caste. The main sub divisions, so far as they are known are:—

1. Vellan Chetti.
2. Solapurm Setti.
3. Sittakadu Setti.
4. Aududorai Setti.
5. Nonakadu Setti.
6. Tirupundi Setti.
7. Arupattu Nalu Talai-kattu Setti.
8. Tamil Vyapari Setti.
9. Telugu Vyapari Setti.
10. Panju Setti.

The name of the first indicates merely that the *settis* are of the Velala caste, and those of 2 to 6 denote the places of their original habitation (all in the Tanjore District). The seventh means the sixty-four who bound (covered) their heads probably sixty four families first obtained by royal grant the privilege of wearing a head cloth or brought it with them from elsewhere. The eighth and the ninth mean traders of the Tamil and Telugu countries respectively. The tenth probably means cotton traders; the word *panju* being applied in common parlance to cotton

These ten divisions represent the primary institution of setti castes; but inferior castes which have entered upon trade have assumed the title of setti, and evidently all such as are included under this head in the census tables. Men of Ordinary Palli or Vannia Caste, as they rise in the world, assume the title of Setti or Pillai according as they pursue trade or agriculture; and the class of Setties and Pillais thus newly formed have now become so numerous that it is difficult to distinguish the true castes from them. Some of the setti families abstain from animal food and otherwise follow the pure Vellala customs, and very probably they are of the true Vellala castes. The occupation of Setti class in Tanjore is almost wholly trade.

இதன் மொழிபெயர்ப்பு.

1883-ளு தஞ்சாவூர் ஜில்லாச் சரித்திரம்.

கோமட்டி* லிங்கலான செட்டிகள்.

இது சாதாரணத்திலுள்ள பெரிய வர்த்தகக் கூட்டம். இதன் உட்பிரிவுகள் அவரவர்கள் ஊரையும் வர்த்தகப்பிரிவுகளையும் குறிக்கின்றன. தெரிந்தமட்டில் முக்கியப்பிரிவுகளாவன:—

1. வெள்ளான் செட்டி.
2. சோழபுரத்துச் செட்டி.
3. சித்தக்காட்டுச் செடடி.
4. ஆடுதுறைச் செட்டி.
5. அருறுக்காட்டுச் செட்டி.
6. திருப்பூண்டி செட்டி.
7. அறுபத்துநான்கு தலைக் கட்டுச் செட்டி.
8. தமிழ் வியாபாரச் செட்டி.
9. தெலுங்கு வியாபாரச் செட்டி.
10. பஞ்சுக்காரச்செட்டி.

---

* கோமட்டி—கோமர்த்தி என்னும் ஆரியபதம் கோமுட்டி என மருவியதாம். கோமர்த்தி என்பது கோக்கொலை செய்பவன். இவ்வகுப்பினர் பிரதிலோமரில் ஒருவராம். ஆகலால் வைசியராகாரென நீக்கப்பட்டது. இதன் விரிவை வட ஆர்க்காடு ஜில்லாச்சரித்திரத்தில் கண்டுணர்க.

இருடிமூலம்.

கோமட்டி = கோமுட்டியகாரணத்தால் வந்துதித்த ஓர் வித ஜாதியாம்.

ஓர் ஊரில் மாடுகட்டுந் தொழுவத்தில், மாதவிடவாயிருந்த ஓர் பிராம்மண கன்னிகை ஒதுங்கியிருந்தாள். அக்காலத்தில் காற்று மழையினுக்காற்றாது கறுப்புகம்பளம் போர்த்திருந்த ஓர் சக்கிலியன் அத்தொழுவத்தில் ஒதுங்கினன். அத்தொழுவத்துள்ள பசு மிரண்டு அவனைக் கொம்பினால் முட்டித் தூக்கி எறிந்தது. அவன் அந்தப்பெண்ணிடத்தில் போய் விழ அவ்விருவருக்கும் சம்பந்தமாய் அவள் அச்சக்கிலியனிடம் போய்ச் சேர்ந்தாள். அவர்களிடம் உண்

முதலாவது செட்டி வேளாள சாதியைக் குறித்ததாம். 2-முதல் 6-வரையும் அவர்கள் பூர்வம் (தஞ்சை ஜில்லாவில்) குடியிருந்த ஊர்களைக்குறித்தனவாம். 7-வது 64-பேருக்குத் † தலைகட்டிக்கொள்ளும்படி இராஜாங்கத்தாரால் கொடுத்த வெகுமானம் அல்லது வேறிடத்திலிருந்து கொண்டுவந்த தலைத்துண்டுகளைக்குறித்தாம். 8-ம் 9-ம் தமிழ் தெலுங்கு நாட்டு வியாபாரிகளைக் குறித்ததனவாம். 10-ஆவது பஞ்சு வர்த்தகர்களைக்குறித்ததாம். பஞ்சு என்பது சாதாரண வார்த்தையில் பருத்தியினைக் குறிப்பிப்பதாம்.

† தலைக்கட்டென்பது—குடும்பமெனக் கொள்ளவேண்டும்.

டான சந்ததியார், கோமட்டிகள் அல்லது கோமுட்டிகள் எனப்படுவர். இவர்களை ஆரியத்தில் கோமர்த்தியெனக்கூறுவர்.

யமஸ்மிரு ஜாதிநிர்ணய அத்தியாயம்.

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌨𑍍𑌯𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂𑌚
𑌸𑌂𑌜𑌾𑌤𑌃 𑌚𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌿𑌣𑌃
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌗𑍋𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌥𑌿
𑌷𑌟𑍍𑌪𑌂𑌚𑌾𑌶 𑌚𑍍𑌚𑌜𑌾𑌤𑌯𑌃

బ్రాహ్మణ్యాం కన్యకాయాంచ
సంజాతః చర్మవిక్రిణః
తస్య నామేతి గోమర్థి
షట్పంచా శచ్చజాతయః ॥

பிராஹ்மண்யாம் கந்நிகாயாஞ்ச
ஸஂஜாதః சர்மவிக்ரிணః
தஸ்யநாமேதி கோமர்த்தி
ஷட்பஞ்சா ஸச்சஜாதயః.

இ-ள். பிராஹ்மணகன்னியினிடத்தில் தோல்விற்பவனு லுற்பத்தியானவன் கோமர்த்தியாம். கோமர்த்தி = கோக் கொலை செய்கிறவன். அக்காலத்தில் தோல்விற்பவன் சக்கிலி யன் என விளங்குகின்றது.

இந்தப் பத்துவகுப்பும் செட்டி எனச் சாதியில் முக்கியமானவையாக ஏற்பட்டுள்ளன. ஆனாலும் வர்த்தகத்தில் பிரவேசித்துள்ள இழிசனங்களும் செட்டியென வழங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். இதுவிளக்கமாயிருக்கவும், அவர்களும்ஜனசங்கைப் பட்டோலையில் இவ்வகுப்பினுட் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றனர். சாமானியனாயுள்ள பள்ளி அல்லதுவன்னியனும் வியாபாரத்திலோ அல்லது பயிர்த்தொழிலிலோ பிரவேசிக்குங்கால் அதற்குத்தக்கபடி செட்டி அல்லது பிள்ளையென வைத்துக்கொள்ளுகிறான். இவ்விதமாக நவீன செட்டி, பிள்ளையென ஏற்பட்ட சாதியரும் அவ்வளவு மிகுந்துவிட்டபடியால்அவர்களினின்றும் உண்மையாயிருக்கிற சாதியாரைப் பகுத்தறிவது கஷ்டமாயிருக்கிறது. சில செட்டி குடும்பத்தார் மாமிசபட்சணத்தை நீக்கிவிட்டு உண்மையான வேளாளர்களைப்

இருஷிமூலம் நதிமூலம் விசாரிக்கலாகாது என்பதுமிது.

NORTH ARCOT MANUAL OF 1881.

By No. A. F. Cox M. C. S.

The story account for it is not fit for publication, but it states that the Komutties are the descendants of Brahmin woman by a Chuckler or Coller.

வட ஆற்காடு ஜில்லா சரித்திரம்.

இவர்களைப்பற்றிய சரித்திரம் வெளியிடுவதற்கு உசிதமானதல்ல. அதில் கோமுட்டி யென்பவர்கள் பிராமணகன்னிக்கும் சக்கிலியனுக்கும் பிறந்த வமிசத்தார் எனக் கூறுகின்றது.

கோமுட்டி—திராவிடபதம்.
கோமர்த்தி—ஆரியபதம்.

போலவே நடிக்கிறார்கள். சற்றேறக்குறைய இவர்கள் உண்மை யான வேளாளர்போலவே இருக்கிறார்கள். தஞ்சாவூர்ச் சீமை யிலுள்ள செட்டிகள் தொழில் முழுமையும் வியாபாரமாக வேயிருக்கின்றன.

வேளாளர் ஆனிரை காத்தல்.

ஆன் நிரை எனப்பிரிக்க; அல்லது ஆநிரையெனக் கூறி ஆ நிரையெனப்பிரித்தலுமாம். இதற்குப் பிரமாணம்: "ஆவுமெருமையு மவையுமானே" "எருமையும் பசவு மவையுமாவென்ப" எனப் பிங்கலந்தையுட் கூறப்படுகின்றன. ஆதலின் ஆநிரை எருமை சேர்ந்துள்ள கூட்டமாம். பசுவர்க்கத்தின் கூட்டங்கூடு மிடத்துக்கு மாட்டுமந்தை என்றும், வெள்ளாடு செம்மறியாடு பள்ளையாடு முதலியவற்றின் கூட்டங்கூடுமிடத்துக்கு ஆட்டு மந்தை என்றுங்கூறுவார்கள்.

நிரை என்பது கூட்டம். காத்தலாவது வைக்கோல் புல் விடுதல், நீர்குடிப்பித்தல், மேய்த்தல், தேய்த்தல், சொறிதல் நீராட்டல், புலிமுதலியவற்று லிடையூறுவராமற் காத்தல் முதலியவைகளாம். இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு.

பெரிய புராணத்தில், சண்டேசநாயனார் புராணம்.

பதவுகாலங்களின்மேய்த்துப் பறித்துமளித்தும்பரிவகற்றி
யிதமுண்டுறையுணற்றண்ணீ ரூட்டியச்சமெதிர்நீக்கி
யதர்நல்லனமுன்செலநீழ லமர்வித்தமுதமதுரப்பா [தார்
லுதவும்பொழுதுபிழையாம லுடையோரில்லந் தொறுமுய்த்

சங்கலிதர்.

ஸ்ரீமச்சக்ராவபாகலாதிசௌஷம்யேண ஸம்|
தர்வவிஶேஷஸ்ய வத்ஸ்ய வைநீவைராக்யஸ்ய |

[illegible]
[illegible]
[illegible]

గారక్షేత్రాస్వపీతాసునపిబేన్నతిష్ఠేన్న
గూపవిశేన్నస్వ్యయముత్థాపయెన్నైవా
ద్రిశాఖయానఫలాశయాపృష్ఠతోభిహన్యా
త్తీర్థనవిషమేణాల్పోదకేన్నైవతారయె
ద్బాలవృద్ధరోగార్తానాంశక్తితః
ప్రతీకారంకుర్యాదన్యథావిప్లవః.

காரக்ஷேத்ராஸ்வபீதாஸுநபிபென்னதிஷ்டென்ன
நோபவிஸென்னஸ்வபய முத்தாபயெந்நைவாத்ரி
ருஸாகயாநபலாஸயா பிருஷ்டதோபிஹன்யாத்
தீர்த்தேஷவிஷமேஷ்வாற்ல்போதகேஷ நைவதாரயேத்
பாலவிருத்தரோகார்த்தானாம்ஸக்தித:
பிரதீகாரங்குர்யாதன்ய தாவிப்லவ.

இ-ள். ஆனிரை காத்தல்வேண்டும். அவை நீர்குடிக்குமளவுந் தான் நீர் குடிக்கலாகாது; அவை படுக்காவிட்டால் தான் இருக்கலாகாது; படுத்திருப்பதனைத் தான் எழுப்பலாகாது; கையினற்றீண்டாது; பசிய சிறியவளாரினலும் இலையற்ற கட்டைக்கோட்டினலும் உலர்ந்த இலைகளோடுங்கூடிய உலர்ந்த சிறுவளாரினலும் அதன்கால் முதலிய இடங்களின் மெல்லப்பரிசித்துச் செலுத்தவேண்டும்; பெரு சிறு மேடு பள்ளம் அழுக்கு உளை முதலியனவுடைய நீர் நிலைகளில் இறக்கவிடலாகாது; நீரில்லாத நிலைகளிலும் விடலாகாது; இளங்கன்று கிழப்பசு நோயுடையன இவற்றிற்குத் தன்னுலியன்ற மட்டும் அவற்றின் துன்பத்தை யொழிக்கத்தக்க வுபாயமுமுபகாரமுஞ் செய்தல்வேண்டும். செய்யாவிடின் பாவத்

துள் அமூர்துவன். அதனாலன்றோ திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராகிய கிருஷ்ணபகவான் பசுக்காத்து கோபாலனெனப் பெயர் பூண்டார்.

ஆனினங்கள் மிருகசாதிகளில் ஒன்றாயிருக்க அவைகட்கு இவ்வளவு பூசிதைசெய்வானேன் எனின்,

சண்டேசுர நாயனார் புராணம்.

தங்குமகிலயோனிகட்குமேலாம் பெருமைத்தகைமையன
பொங்குபுனிததீர்த்தங்க ளெல்லாமென்றும்பொருந்துவன
துங்கவமரர்திருமுனிவர்கணங்கள் சூழ்ந்துபிரியாத
வங்கமனைத்துந்தாமுடைய வல்லவோநல்லானினங்கள்.

இவ்வானினங்களின் அவயவங்களெல்லாவற்றிலும் சகலதீர்த்தங்களும் தேவர்களும் முனிவர்களும் இருத்தலால் எல்லா யோனிகளிலும் இவை சிறந்தனவெனக் கொள்ளப்பட்டன எனக்கூறியதனாலென்க. இதன் விரிவு சிவதருமோத்தரத்தில் கூறப்படுகின்றது. பின்வருஞ் செய்யுட்களிற் காண்க.

சிவதருமோத்தரம்.

வேதாவுக்கரியவனுமாவினது கோட்டடியின்விளங்கிவாழ்வர்
கோதாவிமுதற்றீர்த்தங்கோட்டினுனிச் சராசரமுங்கூடிநிற்கு
மீதானசிரத்தமலன்விமலையத னடுநெற்றிவிசாகனாசி
மீதானந்தனிலதனுண்ணாசிதனி னாகேசர்விளங்குவாரே.

பசுவின் கொம்பினடியில் பிரமவிஷ்ணு வசிக்கிறார்கள்; கொம்புனுனியில் கோதாவரி முதலிய தீர்த்தங்களும் சகல சராசரங்களும் பொருந்தியிருக்கும்; சிரசில் பரமசிவனும், நடுநெற்றியில் பார்வதியாரும், நாசியில் முருகவேளும், உண்ணாசியில் திக்குப்பாலகர்களும் வசிக்கிறார்கள்.

ஆகலவிருகன்னாப்பணச்சுவினிதேவ ரமர்ந்துவாழ்வர்
தேசுடையபரிபெமதியனத்திற் றந்தத்திற்செறியும்வாயு
வோரையுறுநாவதனில் வருணனுரைமகளோங்கூங்காரநெஞ்
னேசமுறயமனியக்கர்கண்டதலத் தெங்காளுநிலவுவாரே. [சி

காதுகளில் அச்சுவினிதேவர்களும், கண்களில் சூரியசந்திரர்களும், பற்களில் வாயுவும், நாவில் வருணனும், ஊங்காரத்திற்கிடமாகிய நெஞ்சில் சரஸ்வதியும், இருதயத்தில் யமனும், மார்பில் காந்தருவரும் வசிக்கிறார்கள்.

ஒட்டத்திலுறையாத்தமனசந்தி யிவையுறையுமுறைவன்கண்டத்
நீட்டுடையவிந்திரனேயிமிலிருப்பாருக்கனெவியம்புந்தேவர்
வாட்டமிலாச்சாத்தியரே வாழ்வார்களுரமதனிலனிலவாயு
நீட்டியதாளொருநான்கின் மருத்தென்பர்முழந்தாளினிலவுவாரே.

உதட்டில் காலைசந்தி மாலைசந்தி தேவதையும், கழுத்தில் இந்திரனும், இமிலில் சூரியனும், மார்பில் சாத்தியரும், கால்களில் வாயுவும், முழந்தாளில் மருத்துக்களும் அசுவினி தேவர்களும் வசிக்கிறார்கள்.

குரத்திறுதிபன்னகரேகுடிகொள்வர் காந்தருவர்குதத்திறைப்ப
ளிருப்பாரமகளிர்சணமிவரெல்லாமேற்குதத் தின்முதுகினெல்லை
யுருத்திரரேசந்தொறு முறைவார்கள் வசுதேவர்பிதிர்க்களோங்கிப்
பருத்தவரைப்பலகைதனிற் பகத்துறைவரெழுமாதர்பரிவுகூர்ந்தே.

குரத்து நுனியில் நாகலோகத்தாரும், குரத்துநடுவில் காந்தருவரும், மேற்குரத்தில் தேவமாதர்களும், முதுகில் உருத்திரரும், சந்துகளில் வசுக்களும், அரைப்பலகையில் பிதிர்தேவர்களும், பகத்தில் சத்தமாதர்களும் வசிக்கிறார்கள்.

திருமகளேயபானத்திறுகேசரடிவாலிற் சிறந்துவாழ்வ,
ரீரவியோளிவாலின்மயி ரிலங்கியிடுஞ்சுரநதிதானேயுநீரின்,

வாமுடையயமுனேமயமதுதன்னின் மாதவர்களுரோமம்வாழ் வ, ருரமுடையபூதேவியுதாத்திற் பயோதாத்தினுநதியெல் லாம்.

குதத்தில் இலட்சுமியும், அடிவாலில் தேவர்களும், வால்மயிரில் சூரியனொளியும், கோசலத்தில் கங்கையும், கோமயத்தில் யமுனேயும், உரோமத்தில் மாதவர்களும், வயிற்றில் பூதேவியும், முலையில் சமுத்திரமும் பொருந்தியிருக்கிறார்கள்.

சடாத்தினிதையத்திற்றழைத்தமுக மதுதன்னிற்றங்குமங்கி
கடனுடனேகாருகபத்தியமெழுவா யொருமூன் றுங்கடினவெம்பி
னுடலுறசுக்கிலத்தனினுமுறையுமகவினேயனேத்துமுறப்புத்தோறுந்
திடமுறுகற்புடைமடவார் செறிந்திருப்பாரிம்முறையைச்சிந்தைசெ
[ய்தே.

வயிற்றில் காருகபத்தியமும், இருதயத்தில் தக்கணுக்கினியமும், முகத்தில் ஆசுவனீயமும், எலும்பிலும் சுக்கிலத்திலும் யாகாதிகளும், ஏனேய அவயவங்களில் கற்புடைமகளிரும் வாழ்வார்கள்.

இவ்வானினங்களிலுண்டாய பால், தயிர், நெய், கோமயம் கோசலங்கள் இந்துக்களின் இலெளகிகவைதிக கருமங்களுக்கு இன்றியமையாத பொருள்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. எங்ஙனமெனில் முன்னர் இலெளகிக கருமத்தை யெடுத்துக்கொள்ளுவோம்.

மனிதர்களின் தேக போஷணேக்குப் பால் தயிர் வெண்ணெய் சிறந்துள்ளனவாக இருக்கின்றன. இவை கிடையாவிடத்துத் தேகத்தில் சூடேறியும் பித்தமதிகரித்தும் கோயினல் துன்புற்றுவருந்துவார்கள். ஒளடதங்களுள் இலேகியம் கிருதாதிகள் நெய்யின்றி முடியாவாம். அடுப்பெரிவதற்கும் வயலினுரத்துக்கும் கோமயம் மிகவுபகாரமாயிருக்கிறது. நேர்வாளத்தைச் சுத்திசெய்யவும், எச்சில் மூத்திரமா

திய துர்க்கந்தங்களை யொழிக்கவும், பாஷாணாதி விஷங்களைப் போக்கவும், வாந்திபேதிக்கு ஆதாரமாயுள்ள விஷக்காற் றினையொழிக்கவும், விஷ செந்துக்கள் அணுகாதிருக்கவும் கோமயமே பிரதானமாகிய கருவியாயிருக்கின்றது. கோசலம் மகோதர முதலிய நோய்களை நீக்கவும், பூச்சி, புழு முதலிய வையணுகாதிருக்கவும் உபயோகமாயிருக்கின்றது.

இனி, வைதிக கருமங்களுக்கோவென்றால் சிவாலய விஷ்ணுவாலயங்களிலும், மனிதர் குடியிருக்கப்பட்ட கிருகங் களிலும், அசுத்தப்படுமிடங்களிலும், கோமயத்தால் மெழு கியும், கோசலத்தால் புரோக்ஷித்தும் சுத்திசெய்து வருகி றார்கள். சோடச கிரியைகளிலும் புண்யாவாகனம் பஞ்ச கௌவியம் சேர்த்து நடத்தவேண்டியதாயிருக்கிறது. கிருக சுத்தியேயன்றி ஆத்ம சுத்திக்காகப் பஞ்சகௌவியங்களை யுட்கொண்டும் வருகிறார்கள். இவை மாத்திரமா, சிவாலயங் களில் அபிஷேகத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ளனவாகிய பழவர்க்கம், தேன் இளநீர் பச்சைக்கர்ப்பூரம் குங்குமப்பூ கோரோசனை நிறைந்துள்ள சுத்தோதகம் சந்தனாதித்தயிலங்களுக்கெல் லாம், சிறந்தன பால் தயிர் முதலிய பஞ்சகௌவியங்களாம். பிரமாணம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

பூவினுக்கருங்கலம் பொங்குதாமரை
யாவினுக்கருங்கல மரனஞ்சாடுதல்
கோவினுக்கருங்கலங் கோட்டமில்லது
நாவினுக்கருங்கல நமச்சிவாயவே.

என்று கூறியதனாலுணர்க.

இவ்வைம்பெரும்பொருளை ஆனினங்கள் மக்கள் தேவர் களுக்குதவுதலால், எல்லாயோனிகளுள்ளும் சிறந்துள்ளன வென்பது பின்வருஞ்செய்யுளிற் காண்க.

சண்டேசுர நாயனார் புராணம்.

ஆபசிறப்பினாற்பெற்ற வன்றேமன்றுனடம்புரியு
நாயனார்க்குவளர்மதியு நதியுநகுவெண்டலைத்தொடையு
மேயவேணித்திருமுடிமேல் விரும்பியாடியருளுதற்குத்
தாயதிருமஞ்சனமைந்து மளிக்குமுரிமைச்சுரபிகடாம்.

சைவசமயத்தை விளக்கும் சாதனம் பலவற்றுள்ளும் பூதிசாதனஞ் சிறந்துள்ளது. சிவனடியார் தரித்தற்குரிய அச்சாதனத்திற்கும், சகலபுவன கர்த்தாவாயுள்ள ஸ்ரீகண்ட பரமேஸ்வரர் திருமுகமண்டலத்திற் சாற்றுதற்கு உரிய திருநீற்றிற்கும், காரண பூதமாயிருக்கின்றனவாம். பிரமாணம்.

சிலமுடைகோக்குலங்கள் சிறக்குந்தகைமைத்தேவருடன்
காலமுழுதுமுலகனைத்துங் காக்குமுதற்காரணராகு
நீலகண்டர்செய்யசடை நிருத்தர்சாத்துநீறுதரு
மூலமவதாரஞ்செய்யு மூர்த்தமென்றுமுன்மொழிவென்றே.

அவ்வானினத்தின் பெருமை இவ்வளவி னின்றதோ இல்லை. கைலாசபதியாகிய சாட்சாத் பரமசிவமும் தேவியாரும் ஆரோகணித்தருளப் பெறுதற்குரியனவாயு மிருக்கின்றன. பின்வருஞ் செய்யுளிற்காண்க.

உன்னுந்தகைமையினிப்பிறவே றுளவேயுழைமான்மறிக்கன்று
துன்னுங்கரத்தாரணிபணியின் சுடர்சூழ்மணிகள்சுராதிநீர்
தென்னுஞ்படையார்தேவர்கடம் பிராட்டியுடனேசேரமிசைக்
கொன்னுஞ்சினமால்விடைத்தேவர் குலமன்றோவிச்சுரபிகுலம்.

மநுஸ்மிருதி.

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌿𑌦𑌦𑍇𑌪𑌶𑍂𑌨𑍍।

ప్రజాపతిర్హి వైశ్యాయ సృష్ట్వాపరిదదేపశూన్ ।

பிரஜாபதிர்ஹறவைஸ்யாய ஸிருஷ்ட்வாபரிததேபஸூன்.

இ-ள். பிரமன் பசுக்களைப்படைத்து வைசியரிடத்தில் ஒப்புவித்தான் எனக்கூறப்படுகின்றது.

𑌨𑌚𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌯𑌂𑌪𑌶𑍂𑌨𑌿𑌤𑌿 ।
𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑍇𑌚𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨 ॥

నచవైశ్యస్యకామస్యా న్నరక్షేయంపశూనితి ।
వైశ్యేచేచ్ఛతినాన్యేన రక్షితవ్యాఃకథంచన ॥

நசவைஸ்யகாமஸ்யாந் நரக்ஷேயம்பஶூநிதி
வைஸ்யேசேச்சதிநான்யேந ரக்ஷதவ்யா:கதஞ்சந

இ-ள். பசுக்களை நாம் காப்பாற்ற வேண்டாமென்று வைசியன் எண்ணக்கூடாது. அவன் காப்பாற்றும்போது மற்றொரு ஜாதியாலும் பசுக்களைக் காப்பாற்றக்கூடாது.

இவ்வான் காத்தலை வைசியர்பாற்படுத்தியது எற்றுக் காகவெனின், அம்மையார் காஞ்சியிற்றவம்புரிய வந்தகாலத் துக் கொண்டுவந்த இரு நாழிநெல்லில் வேளாளர்களுக்குச் சிறிது நெல்லளித்து அதை உழவு தொழிலாற்பெருக்கி 32, அறங்களையும் வளர்க்கும்படி கட்டளையிட்டருளினர். அவ் வறங்களுள் பசுவுக்குணவிட்டுப் பாதுகாத்தல் ஓர் தருமமா யிருத்தலால் அதுவேளாளருக்கே யுரியதென்க. பசுவினைக் காத்தலால், அவ்வினம்பெருகும். பெருகவே, கிருஷி இடை யூறின்றி நடக்கும். அக்கிருஷி நடப்பதால் உலகின்கண் பல வறங்களும் நடந்தேறிவருமென்க.

இதை நோக்கியே மகாகவியாகிய கம்பர்திருக்கை வழக் கத்துள்.

ஊன்காக்கு மாவிக் குறுதியுழவாமதற்கா
யான்காப்பே காப்பாகவாளுங் கை.

எனக்கூறினர். ஆதலால் ஆனினங்காத்தல் வேளாளர்க்கே உரியதாயிருக்கிறது.

ஆனிரைக்குப் பூசனைபுரிதல்.

ஆனிரைகளைத் தினந்தோறும் மேய்த்து நீராட்டிவைக்கோல் புல் முதலியவை உண்பித்து நீர் காட்டுவதுடன், சுக்கிரவாரங்களில் மஞ்சள் பூசிக் குங்குமமிட்டு மலர்சூட்டி இலட்சுமியாகப் பாவித்துப் பூசிக்கிறார்கள். இது நித்திய கருமமாம். வருடாந்தரம் மகா சங்கராந்தி காலத்துப் பெரும்பொங்கலுக்கு அடுத்த நாளில், மேற்கண்ட பூசிதையுடன் மாவிலை சல்லியாதிபூட்டி அலங்காரஞ்செய்து பொங்கலிட்டுத் தூபதீபங்கொடுத்துப் பூசிக்கிறார்கள். இது மாட்டுப் பொங்கல் என்பார்கள். இதுவே ஆனிரைக்கு நைமித்திய பூசையாம்.

ஸ்ரீரங்க முதலிய திவ்ய க்ஷேத்திரங்களில் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவராகிய ஸ்ரீமன் நாராயணரே திருப்பள்ளி எழுச்சி பூசாகாலத்து பசுவினை பிரஷ்ட பாகத்தைத் தெரிசித்து வருகிறா ரென்றால் பசுவின் பெருமையை யாவரால் அளவிட்டுக் கூறக்கூடும்.

ஆனிரைக்கு உறைவிடம்.

இராக்காலங்களில் தங்கவும் படுக்கவும் பசுக்களுக்கும் கன்றுகளுக்கும் உழவெருதுகளுக்கும் எருமைமாடுகளுக்கும் தனித்தனியே தொழுவங்கள் ஏற்படுத்தவேண்டும். அவற்றில் முளைகளடித்து ஒவ்வொன்றினையும் தனித்தனியே கட்டவேண்டும்.

வைசியராகிய வேளாளர்கள் ஒரு காணிமுதல் 5 வேலி 10 வேலி 100 வேலி 1,000 வேலி மிராசுதாரர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களின் கௌரத்துக்குத் தக்கபடி ஒரிணை ஈரிணை முதல் 100, 1,000 கணக்காக ஆனிரைகளுண்டாம். இவற்றுள் கிருஷிக்கு வேண்டுவனவற்றை மருத நிலத்தில் வைத்துக்கொண்டு, மிகுந்தவற்றை முல்லைக்கு மேய்ப்பதற்காக இடையன் வசமாக ஓட்டிவிடுவார்கள். மருத நிலத்தில்

பெருமந்தையாயுள்ள ஆவினங்களுக்குப்போதுமான உணவு கிடையாதாகலின் முல்லைக்கனுப்புவது வழக்கத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. உழவுகாலத்தில் வேண்டுவனவற்றை யழைப்பித்துக் கொள்ளுவார்கள்.

ஆனிரைக்குரிய ஏவலாளர்.

ஆனிரை மேய்ப்பதற்குரிய தொழிலாளிகள் இடையரும் பறையருமேயாம். கிராமங்களில் பசுக்களையும் எருதுகளையும் மேய்ப்பவர்கள் பறையர்களாம். இவர்கள் நத்தம் புறம்போக்கிலுள்ள நிலங்களில் மேய்த்து நீரூட்டி மாலைக் காலந்துத் தொழுவத்தில் கொண்டுவந்து கட்டிவிட்டுப் போரிலுள்ள வைக்கோல்களை யெடுத்து இரவிற்கு வேண்டியமட்டும் உதறிப் போட்டுப் போவார்கள். விடியற்காலத்துப் பறைச்சிகள் வந்து கோமயத்தை யெடுத்துக் குவியலாகச் சேர்த்து மிதித்து உருண்டையாடி எருமுட்டை தட்டியிருந்துள்ள குப்பை செத்தைகளைக் கூட்டி ஓர் பள்ளத்தில் எருவிற்காகச் சேர்த்துவைப்பார்கள். மாட்டுக்காரப்பையல்கள் வந்து ஆனினங்களைத் தறியினின்றுங் கட்டவிழ்த்து மேய்ப்பதற்கு ஓட்டிக்கொண்டுபோவார்கள். இடையர்கள் காலைமாலைகளில் வந்து பால் கறந்து கொடுத்துவிட்டுப் போவார்கள். நகரங்களில் ஆனிரைமேய்ப்பவர் இடையர்களேயாம்.

ஏவலாளர்களுக்கு இருப்பிடம்.

கிராமத்திற்குப் புறத்தே யுள்ளது புறச்சேரியாம். அதில் பறையர்கள் வசிப்பார்கள். அதனுல் அதற்குப் பறைச்சேரி என்றுஞ் சொல்வார்கள். கிராமத்திற்கடுத்தது பார்ப்பனச்சேரி அதனையடுத்தது இடைச்சேரி அதனையடுத்தது பறைச்சேரி என்பது பழய ஏற்பாடு.

பிற்காலத்தில் பார்ப்பார் கிராமத்தினுள் நுழைந்த காலத்தில் அவர்களுக்கிருப்பிடம் அக்கிராகாரம் என ஏற்

பாடு. பார்ப்பார் கோயில் பூசைக்கு ஏற்பட்டதால் அக்கிரா காரம் கோயிலுக்கருகி லமைக்கப்பட்டது. இதனாலாரியர் புறநாட்டாரென ஏற்படுகிறது. அக்கிராமத்திற்கும் புறச் சேரிக்கும் இடையிலுள்ளது இடைச்சேரியாம். இது இடையர்கள்வசிக்குமிடமாம்.

பெறுதற்குரிய பேறு.

இனி, உலகின்கணுள்ள சிறப்புடை மாந்தர்கள் பெறு தற்குரிய பேறுகள் பதினாறும். அவை புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், நல்லூழ், நுகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, துணிவு, நோயின்மை, வாழ்நாள் என்பனவாம்.

சிறியோர் பெரியோரை நமஸ்கரிந்த காலத்துப் பதினா றும்பெற்றுப் பெருவாழ்வும் வாழ்கவென ஆசீர்வதிக்கிறார் கள். இதன் பொருளறியாதார் பதினாறு பேறென்பதற்கு பதினாறு மகப்பேறெனப் பொருள் கொள்ளுகிறார்கள். அஃதின்றென்பதற்குப் பிரமாணம் மேற்கூறியவற்றாலும் பிற்கூறுஞ் செய்யுளாலுங் காண்க.

சீவகசிந்தாமணி.

உருவளர்வயதுபூமி யுயர்தவங்கருணையூக்கம்
பெருநிதியொழுக்கஞ்சீலம் பேரபிமானங்கல்வி
பொருவலிவிசையவீரம் புண்ணியமாதர்போகம்
திருமலிபுகழிரெட்டுஞ் சீவகனொருவன்பெற்றான்.

முற்கூறிய பேற்றிற்கும் இதிற்கூறிய பேற்றிற்குஞ் சிற் சில பேதப்படுகின்றன.

துதிவாணிவீரம் விசயஞ் சந்தானந்துணிவுதனம்
அதிதானியஞ் சவுபாக்கியம்போகம் அறிவழகு
புதிதாம் பெருமை அறங் குலநோயகல் பூண்வயது
பதினாறு பேறுந்தருவாய் மதுரைப் பராபரனே.

எனச் சிறிது வேறுவகையாகக் கூறுவாருமுண்டு.

ஸ்ரீயாம்வர்த்திஷ்ய ஆயுஷ்யமாயுதா
லோபமானம் மஹீயது
தான்யந்தனம் பசுபுத்திரலாபம்
சதசம்வச்சரம் தீர்க்கமாயுஃ.

எனச் சகல சாதியாராலும் ஒவ்வொரு சுபகாரியங்களி லும் ஆசீர்வதிக்கக் கண்டிருக்கிறோம். தனம் தான்யம் பசு இம்மூன்றும் முறையே வாணிபத்தையும் கிருஷியையும் கோ சம்ரட்சணையையும் குறிக்கின்றன. இம்மூன்று முடைய வைசியருக்கு மேலாயுள்ள வேதமோதலாதி அந்தணர் தொழிலையாவது உலகோம்பலாதி அரசர் தொழிலையாவது குறித்தவொன்றையும் விரும்பாது வைசியர் தொழிலைக் குறித்த, தனம் தான்யம் பசு ஆகிய இம்மூன்றுமே சித்திக்க வேண்டுமென்று ஆசிகூறுகிறார்கள். ஆதலால்வைசியருக்கு மேலிட்ட அந்தண ரரசரும் அவ்வைசியர் தொழிலையே மேலாக விரும்புவாரென்பது பெறப்பட்டது.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

வேளாளர் பலசிறப்பு விளக்கம்.

அரசருக்கு முடிசூட்டல்.

உலகபாலனஞ்செய்யும் க்ஷத்திரியர்களுக்கு ஆதிகாலந் தொடங்கி முடிசூட்டிங் கௌரவத்தைப் பெற்றுள்ளார் வேளாளரா பிருத்தலின் அவர்கள் உயர் வகுப்பினராகிய வைசியரேயாம். பிரமாணம்.

உமாபதி சிவாசாரியார்.

காராள ரணிவயலி லுழுதுதங்கள் கையாரநட்டமுடி திருந்திலிந்தப், பாராளுந்திறலரசர்கவித்தவெற்றிப் பசும் பொன்மணிமுடிதிருந்துங் கலப்பைபூண்ட, வேரா லெண் டிசைவளர்க்கும் புகழ்வேளாளரோ டிருக்குஞ்சிறுகோலாற் றரணியாளச், சீராருமுடிபரசிருந்து செங்கோல்செலுத்து வர் வேளாளர்புகழ்செப்பலாமோ.

ஏரெழுபது.

தென்னன்முடிசேரன்முடி தேங்குபொன்னிநாடன்முடி
கன்னன்முடிகடல்சூழ்ந்த காசினியோர்தங்கண்முடி
யின்னமுடியன்றியுமற் றெடுத்துரைத்தமுடிகளெல்லா
மன்னுமுடிவேளாளர் வயலின்முடிகொண்டன்றே.

இவற்றால் வேளாளர்கள் தங்கள் வயலினிடத்தே பிடுங் கிநடும்படியான நாற்றுமுடி ஒங்கினால், உலகத்தையெல்லாம் ஒருகுடை நிழலின்கண் செங்கோல் செலுத்தும் வேந்தனது முடி ஓங்குமென்பதாம். ஏன் எனில் வேளாளர்களின் பலத் தைக்கொண்டு வேந்தருலகாளவேண்டுமென்பது கருத்து.

போர்வாகை வாய்த்த புரவலரின் மேதக்கா
ரேர்வாழ்நரென்பதற் கேதுவாஞ்—சீர்சா
லுரைகாக்கு மன்னர்க் கொளிபெருகத் தாங்க
ணிரைகாத்துந் தந்த நிதி.

இதனாலன்றோ அநாதிகாலந்தொடங்கித் தேவரும் வேந்தரும் வேளாளர்களால் முடிசூட்டப்பட்டுவருகின்றார்கள். பிரமாணம் வருமாறு.

சோமசுந்தரபாண்டியற்கு முடிசூட்டல்.

திருநெல்வேலித்தலபுராணம், பட்டாபிஷேகச்சருக்கம்.

ஆயபங்குனியுத்திரநாளதிலமுதவேளாரையிலன்பாய்த்
தாய்பராபரைபாங்கர்நெல்வேலிவாழ்தற்பரர்முடிமீதே
நேயமோமேழவென்றரமாலயனிந்திரன்முனிவோர்க
ளேமாமணிமுடியினைச்சூட்டினர்சொரிந்தனர்மலர்மாரி.

ஸ்ரீ இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டல்.

கம்பராமாயணம்.

அரியணையனுமன்றாங்க வங்கதனுடைவாளேந்தப்
பரதன்வெண்குடைகவிக்க விருவருங்கவரிவீச
விரைசெறிகுழலியோங்க வெண்ணெயூர்ச்சடையன்றங்கண்
மரபுளோர்கொடுக்கவாங்கி வசிட்டனேபுனைந்தான்மௌலி.

கரிகாலச்சோழனுக்கு முடிசூட்டல்.

சோழமண்டலசதகம்.

கண்டன்கரிகாலனுக்குமுடி கவித்துக்காணிபடைத்தோரும், தொண்டைநாட்டினற்குடியாய்ச் சூழவமைந்தனுயோரும், பண்டுமெநநீதிகையத்தொடுத்துப் பயின்றுவருஞ்சோழியரெனவே, மண்டுகீர்த்திபடைத்தோரும் வளஞ்சேர்சோழமண்டலமே.

தொண்டமானுக்கு முடிசூட்டல்.

தொண்டைமண்டலசதகம்.

வெல்லாமல்வென் றூற்சந்தனக்காட்டத்தின்மேலிருந்து
கல்லாரைநந்திக்கலம்பகங்கேட்டபினற்றுணைக்குக்
கொல்லாபுரிச்சந்திரன்முடிசூட்டக்குடைகவித்து
மல்லார்புரித்தொண்டைமானனதுந் தொண்டைமண்டலமே

பாண்டியனுக்கு முடிசூட்டல்.

சேறையம்பதி சந்திரசேகரவாணமுதலியார் வேளாளருக்குத்
தீங்கிழைத்த சோழனைச் சிறையிலிட்டு ஓர் பாண்டியனைக்
கொணர்ந்து முடிசூட்டல்.

தாருற்றசெந்தமிழொப்பாரியென னுந்தமிழ்புனைந்தோன்
சேறைப்பதிச்சந்த்ரசேகரவாணன்முன்சென்றவந்நாள்
வீறுற்றனரென்றுவேளாளரைமன்விலங்கிலிட
மாறற்குவந்துமுடிசூட்டினன்றொண்டைமண்டலமே.

சேரனுக்கு முடிசூட்டல்.

1758-ம் வருஷத்தில் இராமவர்மா திருவாங்கூரில் பட்டத்துக்கு வந்தபோது. தளவா அய்யப்பன் மார்த்தாண்டபிள்ளை என்பவரால் முடிசூட்டத் துலாபாரம் இரணகர்ப்பம் முதலிய சடங்குகளெல்லாம் நடத்தப்பட்டிருக்கின்றன. 1906-வருஷத்திய (Truvancore manual) திருவாங்கோர் மானியுயல் 370-வது பக்கத்திற் காண்க.

திருக்கைவழக்கம்.

மங்கையொருபாகற்கு மன்னவற்கு மாதவற்குந்
தங்கமணிமுடியைச் சூட்டுங் கை.

என்னுஞ் செய்யுட்களாலும் அரசர்களுக்கு முடிசூட்டுவார் வேளாளரேயென்பது காண்க.

அரசருக்குத் துலாபாரம் செய்தல்.

இதற்குத் துலாபுருஷதானமென்று பெயராம். இது செய்யவேண்டிய முறை சிவபுராணத்துள் விரித்துக் கூறப் படுகின்றது.

துலாபாரத்தாலுண்டாகும் பயன்.

பெரும்பொருளாற் செய்யத்தக்கதும், தேகசுத்தியுண்டாக்கத்தக்கதும், சுவர்க்க பதவியையடையச் செய்வதும், மகாபாதகங்களை ஒழிப்பதுமாகிய இந்தத்தானத்தை ஒருவன் செய்யும்பட்சத்தில் அவன் சத்தியமாக மோக்ஷத்தை யடைவான். பிருகு வமிசத்திற் பிறந்த பரசுராமர் இருபத்தொரு தலைமுறைவரையும் க்ஷத்திரிய வதஞ்செய்த பாவத்தை யொழிக்கப் பலவித தானஞ்செய்தும், அசுவமேத முதலியன நடத்தியும், அப்பாவம் அகலாது வருந்தியிருக்குஞ் சமயத்தில் திரிநேத்திரதாரியாகிய சிவபெருமானால் இந்தத் துலாபுருஷ தானமானது செய்யும்படி அவருக்கு அருளிச்செய்யப்பட்டது.

பாவத்தையே செய்துவந்தவனும் பலரைச் சிறையிலிட்டவனும் அநேகரைக் கொன்றவனும் பரஸ்திரீயைப் புணர்ந்தவனும் மதுபானஞ்செய்தவனும் மாமிச பட்சணம் செய்தவனும் புசிக்கத்தகாதவற்றைப் புசித்தவனும் சிசுஹத்தி செய்தவனும் குருபத்தினியைப் புணர்ந்தவனும் இந்தத் தானத்தைச் செய்யவேண்டும்.

துலாபாரஞ் செய்யுமுறை.

துலாபாரஞ்செய்யுங் கருத்தா, முதலில் இந்திரன் வருணன் வாயு நிருதி புதன் அக்கினி முதலிய தேவர்களுக்குப் பிரீதியாக ஹோமஞ்செய்து, கிருகதேவதை இஷ்டதேவதைகளைப்பூசித்து, துலையின் ஒரு தட்டில் திரவியத்தைவைத்து மற்றொரு தட்டில் தான் ஏறவேண்டியது. அதன் பின்னர்

துலையே! பூமிதேவியே உன் தாயும், பிரமதேவனே உன் தந்தையுமாயிருப்பது சத்தியமானால், நீ சத்திய தரும ரூபமாகி உன்மேல் ஏறியிருக்கிற என்னைத் தரிக்கவேண்டும். சத்தியத்தினாலேயே தேவர்களும் முனிவர்களும் நற்கதியடைந்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சத்தியரூபமாகிய நீ என்னாற் செய்யப்பட்ட தானத்தை யங்கீகரித்து என்பாவத்தைப் போக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து, துலையில் நின்று இறங்கிவிடவேண்டும். பின்னர் துலையிலிருந்த திரவியங்களைச் சற்பாத்திரமாயுள்ள அந்தணர்களுக்குத் தானஞ் செய்யவேண்டும்.

துலாபாரம் நிறுத்தற்குரியார்.

அரசனைத் துலையிலேற்றி நிறுக்கும் அதிகாரம் யாவர்க்குரியதெனில், வேளாளர்க்கே உரியதாம். வேறு வருணத்தார் செய்யப் படாதோவெனில் செய்யப்படாது. நிலத்தில் விளைபொருளெல்லாம் எடுத்தல் முகத்தலாதிய துலாக்கோல் மரக்காலாதி கருவிகளைக்கொண்டு கணக்கிடவேண்டுமாதலால், அக்கருவிகள் வைசியராகிய வேளாளர்பால் வைக்கப்பட்டன, அக்கருவிகள் ஏனையரிடத்துளவேனும்,

> வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
> பிறவுந் தம்போற் செயின்.

என நாயனார் கூறியபடி, சத்தியவழியில் நின்று தராசு முனைகோணாது, பிறர்பொருளையும் தம்பொருள்போற்கருதிநிறுக்கவேண்டு மாதலால், அந்நிறைக்குரியார் வைசியராகிய வேளாளரேயாம்.

திருக்கைவழக்கம்.

> தலாபாரந்தாங்குந் தனியரசும்பொன்னுந்
> துலாபாரந் தட்டினிற் றாக்குங் கை.

எனக் கம்பர் கூறியதனாற்காண்க.

இனி, "வயலின் முடிக்கொண்டு மன்னர்முடி திருந்த வேண்டும்" "ஏரடிக்கோல்கொண்டு இறைகோல் செலுத்த வேண்டும்" பிரமாணமிருப்பதால் அரசர்க்கு வேளாளரே முடிசூட்ட வேண்டுமென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது போல அரசரை சிறுக்கவும், வறுமைக்காலத்தும் செழித்த காலத்தும் மன்னர்க்குக் குறைவுபடாது இறைசெலுத்தவும், யுத்தகாலங்களில் திரவியம் குறைவுபடுமாயின் கைக்கட ஞற்றவும், இவ்வித உபகாரகுணங்களெல்லாம் இளங்கோக் கள் என்று சொல்லப்பட்ட வேளாளர்க்கே உரியனவாம். ஆகவே முற்காலத்து அயோத்திக்கரசனாகிய ஸ்ரீ இராமபிரா னுக்கும் பாண்டி நாட்டிற்கு அரசாய சோமசுந்தரபாண்டிய னுக்கும் முடிசூட்டினதும், துலாபாரஞ் செய்வித்ததும், வேளாளரே. சிலகாலத்துக்குமுன் தஞ்சைமாநகரத் தரச னுக்கு அணைக்குடிச் சாமிநாதபிள்ளை இக்கருமங்களைச் செய்தாரென்பது உலகப்பிரசித்தமாகத் தெரிந்தவிஷயமாம். அவர் சந்ததியார் இக்காலத்து மிருக்கின்றனர். அவர் இருந்த அரண்மனை 32-கட்டுகளுள்ளதென்று இக்காலத்துங் காணலாம்.

வேளாளர் குலம்.

குலம் என்பது என்னை எனின் குடிப்பிறப்பாம். ஆயின் வேளாளருக்கு என்னகுலமெனின் கங்கைக்குலமாம். கங்கை என்பது சிவபெருமானது திருமுடியி லெழுந்தருளி யிருக்கும் அருட்சத்தியாம்.

ஆகவே, கங்கைக்குலமென்பது கங்கையாரிடத் துதித்த குடிகளாம். இவர்களைக் கங்கைப்புத்திரர்கள் என்றுங் கூறு வார்கள். இவர்கள் வரலாறு வேளாளருற்பவ விளக்கமென் னும் அத்தியாயத்தில் விரித்துரைக்கப் பட்டது. ஆங் குணர்க.

உமாபதி சிவாசாரியார் செய்தருளிய திருத்தொண்டர் புராண வரலாறு.

தோடுசெய்ததிருநெறியசெந்தமிழோ டொக்குமென்றுரைதொடர்ந்துசெப், பேடுசெய்துநடராசர்சந்நிதியி லேற்றினர்க ளிதுபாலிசூழ், நாடுசெய்ததவநீடு குன்றைவள நகரிசெய்ததவநிகரிலாப், பீடுசெய்த "பகீரதிகுலத்திலகர் சேக்கிழார்" செய்தபெருந்தவம்,

வளவர்கோன்வரவறிந்து தில்லைமறையோரும் வண்மைமடபதிகளும், பிளவுகொண்டமதிநுதன் மடந்தையருமற்றுமுள்ளபெரியோர்களுங், களவிலாதமொழிகொடு புராணகதைசெய்த கங்கைகுலதிலகருந், தளவமாலைய பயனோயெதிர்ந்தினிய சாரவாசிபலசாற்றினர்.

இச்செய்யுட்களான் வேளாளராகிய சேக்கிழார் கங்கைகுலத்தாரென விளங்குகின்றது.

வேளாளர் கோத்திரம்.

கோத்திரமென்பதென்னை எனின் ஒருவன் தானும் தன் மூதாதைகளுந் தோன்றுதற்குக் காரணமாயிருந்த மூலபுருஷன் வழியை விளக்குவதாம.

எல்லாருக்கும் கோத்திரமுண்டெனல்.

அங்ஙனமாயின், எல்லாருக்குங் கோத்திரமுண்டோ எனின், சிவபெருமான் ஒருவர் நீங்கலாக ஏனைய தேவர் மக்களாதியர்க்கெல்லாமுண்டு.

கோத்திரமில்லாதான் சிவபெருமானெனல்.

சிவபெருமானுக்குக்கோத்திரமில்லாதகாரணமென்னை யெனின்,மேற்கூறிய தேவர் மக்களாதியரையெல்லாந்தோற்று வித்துத், தாம் ஒருவரிடத்துந் தோன்றாது அநாதி முத்த சித்துருவாயிருத்தலினாலென்க. இதற்குப் பிரமாணம்.

பிங்கலந்தையார், வானவர் வகைப் பெயர்ப்பிரிவு.

சிவனெண்குணத்தின் பெயர்.

பவமின்மையிறவின்மை பற்றின்மைபெயரின்மை
யுவமையின்மை யொருவினையின்மை
குறைவிலறிவுடைமை கோத்திரமின்மையென்
றிறைவனிடத்தி லெண்குணமிவையே.

வேளாளர் கோத்திரமீதேனல்.

இனி வேளாளர்களின் கோத்திரம் யாதெனின் பூர்வத்தில்,

மநு. 1-35. மநுவிடத்திருந்து மரீசி அத்திரி ஆங்கீரசு புலத்தியன் புலகன் கிரது பிரசேசு வசிட்டன் பிருகு நாரதன் ஆகிய தசப்பிரமர்கள் உண்டானார்கள்.

3-198. அவர்களில் புலத்தியன் புத்திரர்கள் ஆஜ்ஜியபர்கள் என்னும் பிதிர்களாம்.

பன்னிருபாட்டியல்.

" குடிப் பெயராளனுவகடலுங்காலைச்
சேரன் சோழன் பாண்டியனென்றிப்
போல்வன பிறவும் பொருத்தங் கொள்வரே."

கோத்திரம் இது என்பது.

" கோத்திரப்பெயரே கூறுங்காலை
தாதைக்குடிப் பெயரைத் தக்க வய்த்தியற்றல் "

தந்தைதாய் இல்லாதவர் சிவபெருமான் எனல்.

திருவாசகம்-திருச்சதகம்.

எந்தையா மெம்பிரான் மற்றுமியாவர்க்குந்
தந்தைதாய் தம்பிரான் றனக்கஃதிலான்
முந்தியென்னுள புகுந்தனன் யாவருஞ்
சிந்தையாலு மறிவருஞ் செவ்வனே.

திருச்சாழல்.

கோயில்சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை
தாயுமிலிதந்தையிலித் தான்தனியன் காணேடி
தாயுமிலித் தந்தையிலித் தான்தனியனாயிடினுங்
காயிலுலகனைத்துங் கற்பொடிகாண் சாழேலோ.

வைசியர் கோத்திரம்.

பிங்கலந்தை நிகண்டு.

7-வது பண்பின்-செயலிற் பகுதிவளக் குடியே யும்பல் கோத்திரமாகும்.

3-197. இந்த ஆஜ்ஜியபர்ப் பிதிர்களினின்றும் வைசியர்களாகிய வேளாளருண்டானார்கள்.

இதனால் வைசியர்களுக்கு ஆதிகோத்திரம் புலத்திய மகாரிஷி கோத்திரமாம்.

இக்கோத்திரத்தினின்றும் அநேக கோத்திரங்கள் பிரிந்தன. அவைகளினின்றும் ஆதொண்டச் சக்கரவர்த்திகாலத்தில் 12,000 கோத்திரங்கள் கணக்கிடப்பட்டன. இதற்குப் பிரமாணம் கீழ்வருஞ் செய்யுளாற் காண்க.

கோட்டமோ ரிருபானான்கு கூறுநா டெழுபத்தொன்
றோட்டெழிலாயிரத்துத் தொளாயிரநத்தமாகும் [பான்
நாட்டெழுகோத்திரங்கள் சகத்திரம்பன்னிரண்டா
காட்டில்வேளாளர்தம்மை நவின்றிடவடங்காலக்கம்.

இக்கோத்திரங்களை வெளியிடுவது மரபன்றாதலின் ஈண்டுவிடுத்தனம். அங்ஙனமாயினும் சில வேளாளர்கள் சிவகோத்திரமெனக் கூறுவதென்னை எனின், தங்களுக்கு மூலபுருஷனாகிய புலத்தியரையும் அவருக்குப்பின் சந்ததியாரையுங் கூறுவதைப்பார்க்கிலும், அவ்விருவகையினருந் தோன்றுதற்கு மூலமாயிருந்த சிவபெருமானைக் கூறுவது சிறப்புடைத்தெனப் பக்தி விசேடத்தால் சிவகோத்திரமெனக் கூறுவதேயாம்.

சூத்திரர்க்குங் கோத்திரமுண்டெனல்.

ஆனால் சூத்திரர்களுக்குக் கோத்திரமில்லையெனக் கூறுகிறார்களே அது பொய்யோ எனின், சூத்திரர்களுக்கும் கோத்திரமுண்டென்பதனை அடியில் குறித்த பிரமாணங்களால் கண்டுதெளிக.

பாராசரம் முதல் அத்தியாயம், 431-வது பக்கம்.

𑌶𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂𑌵𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑍁
𑌗𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂𑌚𑍈𑌵𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌦𑌾𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌃॥

శర్మాంతం బ్రాహ్మణస్యోక్తం వర్మాంతం క్షత్రియస్య తు ।
గుప్తాంతం చైవ వైశ్యస్య దాసాంతం శూద్రజన్మనః ॥

ஸர்மாந்தம்பிராஹ்மணஸ்யோக்தம்
வர்மாந்தம்க்ஷத்திரியஸ்யது
குப்தாந்தஞ்சைவவைஸ்யஸ்ய
தாஸாந்தம்ஸூத்ரஜந்மந:

அந்தணன், அரசன், வைசியன், சூத்திரன் இவர்களுடைய பெயர்களின் முடிவில் கூறிய முறைப்படி நிரலே, சருமன், வருமன், குப்தன், தாசன் என்ற சொற்களைச் சேர்த்துத் தருப்பணம் செய்யவேண்டும்.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂𑌪𑌿𑌤𑍃𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰
[𑌤𑌃।
𑌪𑌿𑌤𑍃𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍀𑌣𑌾 𑌊𑌢𑌾𑌨𑌾𑌂𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰
[𑌤𑌃॥

చతుర్ణామపివర్ణానాం పితౄణాంపితృగోత్రతః ।
పితృగోత్రంకుమారీణా మూఢానాంభర్తృగోత్రతః ॥

சதுர்ணமபிவர்ணாநாம்-பித்ரூணாம்பித்ருகோத்ரத:
பித்ருகோத்ரங்குமாரீணா-மூடாநாம்பர்த்ருகோத்ரத:

இந்நான்கு வருணத்துள்ளவர்க்கும் அந்தந்தப் பிதிரர்கட்கும் அவ்வவர் கோத்திரத்தோடும், மணம்புரியாத பெண்களுக்குத் தந்தை கோத்திரத்தோடும், மணம்புரிந்த பெண்களுக்குக் கணவன் கோத்திரத்தோடும் தருப்பணம் செய்க.

வேளாளர் பிள்ளைப்பட்டம்.

எல்லாம் வல்ல சிவபெருமானைவிட்டு நீங்காத அருட்சத்தியாகிய கங்கையாரிடத் துண்டான வேளாளர்களைப் பிள்ளைகளேயென்று உமாதேவியார் அழைத்ததனால் அப்பிள்ளை யென்னும் பெயர், " தாயிட்ட பெயரையே ஊரிட்டழைக்கும் " என்னும் பழமொழிப்படியே அவ்வேளாளருக்கு எக்காலமும் வழங்கிவருகின்றது, பிரமாணம்.

வேளாளருற்பவச் சருக்கம், 321-ஆம்பாக்கம்.

அந்த நாட்டுளொநகர்க்குமேனைய நாட்டுள நகர்க்குமணி யென்றோதுஞ், செந்தமிழ்மாமறைமுழங்குங் காஞ்சிநகர் புகுந்துதவஞ்செய்யவெண்ணி, வந்தருளம்பிகைதனைச்சூழ் வேளாளர்தம்மை முகமலர்ந்துநோக்கி, யெந்தமரும்பிள்ளை நீரிளங்கோக்கண் மன்னர்பினனரெனலாய்வைகி.

எனவருஞ்செய்யுளிற் காண்க.

பிள்ளைப்பட்டம் ஏனையசாதியருக்குரியகாலம்.

இவ்விப்பிள்ளை என்பது அருமையும் பெருமையும் சீரும் செல்வமுங் குறித்த சிறப்புப்பெயராம். எங்ஙனமெனில் கலியாணகாலத்தில் எவ்வளவு வயதுசென்ற கிழவனேயானாலும், எவ்வருணத்தவரேனும், மணமகனை "மாப்பிள்ளைவந்தார்" எனக் கூறுகிறார்கள். இது சிறப்பினும் சிறப்பாயுள்ள பெயராம். "பிள்ளை ஊர்கோலம்போகிறது" "பிள்ளை மருவுண்ணுகிறது"எனவும், மாமியார் வீட்டிற்குப்போனவுடன் "மருமகப்பிள்ளை வந்தார்" எனவுங் கொண்டாடுகிறார்கள். இங்ஙனங் கூறுவதெல்லாம் அருமையையும் சிறப்பையும் குறித்து நின்றபெயராம். இப்பெயர் ஏனையவருணத்தார் சீறிடுங் காலத்தேயொழிய, ஏனையகாலத்து மாற்றித் தத்தம் பட்டப்பெயரால்—ஐயர் இராயர் நாய்க்கர் செட்டியெனத் தத்தமக் குரிய பெயர்களாலழைக்கப்படுகிறார்கள்.

பிள்ளைப்பட்டம் வேளாளருக்கு எக்காலத்துமுளதெனல்.

வேளாளருக்கோவென்றால் அற்றன்றும். கருப்பத்திலுதித்தபோதும் பிள்ளையே, பிறந்தகாலத்தும் பிள்ளையே, இறந்தகாலத்தும் பிள்ளையே, விவாககாலத்தும் பிள்ளையே ஆதலின், அது எந்தக்காலத்தும் இவர்களுக்கு நிலைத்த பட்டப்பெயராக இருக்கிறது. இந்தப்பிள்ளையென்னும்பெருமை நோக்கியே கடவுளர்களாயுள்ள சிவகுமாரர்களையும் மூத்த பிள்ளையார் இளையபிள்ளையார் என்று கூறுகிறார்கள்.

MADURA MANUAL OF 1863, PART II. PAGE 32.

Vellalars so generally adopt the title of Pillai, that in the Madura District the terms of Vellalar and Pillai are almost interchangeable. The title of Pillai appears to have been generally adopted by these and other castes at a comparatively recent period probably about three or four centuries ago. Before that time, it is said Brahamans alone called themselves "Pillai" or sons of the Gods Rama Krishna and others, on the same principle as that on which the God Vigneshwara was and is still called Pillayar or the honorable son, namely of Siva and Parvathi.

1868-ஹிந்திய மதுரைஜில்லாச் சரித்திரம் 32-ஆம் பக்கம்.

பிள்ளை என்றபட்டத்தை வேளாளர்கள் அவ்வளவு சாதாரணத்தில் வழங்கப்பட்டு வருதலால் மதுரைஜில்லாவில் வேளாளர் என்பதும் பிள்ளை என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று பிரதிபதமாயிருக்கின்றன. வேளாளர்களும் இன்னும் சில சாதியாரும் சிலகாலத்தின் முன்னர் சுமார் 3 அல்லது 4 நூற்றாண்டுகளாக இந்தப்பிள்ளை என்னும் பட்டம் வழங்கப்பெற்று வருகிறார்கள். விக்கினேஸ்வாருக்கு முற்காலத்தும் தற்காலத்தும் சாட்சாத் பரமசிவம் பார்வதியார்களின் பிள்ளை என வழங்கிவருதல்போல, இராமகிருஷ்ண முதலிய தேவர்களின் பிள்ளைகளென பூர்வகாலத்தில், பிராமணர்கள் தங்களுக்கே பிள்ளையென்ற பட்டம் உரியதாக வழங்கப்பெற்று வந்தார்கள்.

MADURA MANUAL OF 1868, PART III. PAGE 84.

About the year 1515 the administration of the country devolved upon one Narasu Pillai, who is said to have ruled four years. Curiously enough this man is called a Pillai in the Stritala book, an Ayyar in an inscription of 1515, and both an Ayyar and a Nayakkan

in another of 1516. As the title Ayyar is one usually borne by Brahmans alone at the present day—that is of course in the Madura District and the title Pillai is usually borne by Vellalars and men of a few other castes, I doubted at first whether the Narsa of the Stritala book could be the Narsa of the inscription. But all doubt on this point was set at rest by the discovery that in the inscription of 1515 the names of the ancestors of Narasa are given, and they are said to have been Pillais of Tanjore. Very probably therefore Narasa was a Brahman. (I am told that Brahmans formerly bore the title of Pillai not infrequently, as being "sons" of the Gods Rama, Subramanya, and others) and on becoming Governer of Madura in behalf of the Rayar of Vijayanagar endeavoured to assume the more dignified titles of Ayyar (Ayya) and Nayaka, leader.

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு 1868-௵த்திய

மதுரைஜில்லாச்சரித்திரம் 3-வது பிரிவு 84-வது பக்கம்.

1,515-வது வருடத்தில் இந்த இராச்சியத்தின் ஆளுகையானது நாசப்பிள்ளை யென்னும் ஒருவர்பால் வைக்கப்பட்டது. இவர் 4-வருடம் ஆண்டார். இவர் பட்டப்பெயர் ஆச்சரியமாகவே, சிதளபுத்தகத்தில் பிள்ளையென்றும், 1,515 ஆம்௵ல் ஏற்பட்ட சிலாசாசனத்தில் ஐயர் என்றும், மற்றோர் சாசனத்தில் நாயகர் என்றும், குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மதுரைச்சில்லாவில், தற்காலத்தில் சாதாரணமாக ஐயர் என்பது பிராமணருக்கும், பிள்ளை என்பது வேளாளருக்கும், இன்னும் சில ஜாதியாருக்கும், ஏற்பட்டிருப்பதால், சிதள புத்தகத்தில் குறித்திருக்கிற நாசு என்ற பெயரே சிலாசாசனத்தில் குறித்திருக்கிற நாசாக இருக்குமோவென்று நான் முதலில் சந்தேகப்பட்டேன். 1,855-௵த்திய சிலாசாசனத்தில் இந்த நாசென்பவரின் முன்னோர்கள் தஞ்சாவூர்ப் பிள்ளைகளெனக் குறித்திருப்பதைப் பார்த்தவுடன்

இந்தச்சந்தேகங்களெல்லாம் நிவர்த்தியாய்விட்டன. அநேகமாகப் பிராமணர்கள் பூர்வத்தில் பிள்ளைப்பட்டம் வகித்திருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருப்பதால், (பிள்ளை = இராமன் சுப்பிரமணியன் முதலிய தேவர்களின் பிள்ளை) நாசு என்பவன் பிராமணனாகவே யிருக்கவேண்டும். இவர் விஜயநகரத்து இராயருக்காக மதுரைச் சில்லாவுக்குக் கவர்னராக ஏற்பட்டதின்மேல், ஐயர் என்றும் நாய்க்கர் என்றும் சொல்லும் பெயர்களை அதிக கௌரவமான பட்டப்பெயரென்று வைத்துக்கொண்டார்.

மேற்கூறிய பிள்ளையென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகவே பெரியபுராணத்தில் குறிக்கப்பட்ட 63. நாயன்மார்களில் பிராமணத்திருமேனிகளாகிய சம்பந்த சுவாமிகளுக்கு, சம்பந்தப்பிள்ளையார், ஆளுடைய பிள்ளையார் என்றும், சண்டேசுரநாயனருக்கு சேய்ஞலூர்ப்பிள்ளையார் என்றும் வழங்கி வருகின்றன. பிராமணம் பின்வருஞ் செய்யுட்களிற் காண்க.

பெரியபுராணம், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்.

சேணுயர்மாடப்புகலியுள்ளார் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாரைக், காணும்விருப்பிற்பெருகுமாசைகைமிகுகாதல் கரையிகப்பப், பூணுமனத்தொடுதோணிமேவும் பொருவிடையார்மலர்ப்பாதம்போற்றி, வேணுபுரத்தையகன்றுபோந்து வீழிமிழலையுள்வந்தணைந்தார்.

சண்டேசுர நாயனர் புராணம்.

ஞாலமறியப்பிழைபுரிந்து நம்பாருளானன்மறையின்
சீலந்திகழுஞ் சேய்ஞலூர்ப்பிள்ளையார் தந்திருக்கையிற்
கோலமழுவாளேறுண்டு குற்றநீங்கிச்சுற்றமுடன்
மூலமுதல்வர்சிவலோக மெய்தப்பெற்றான்முதுமறையோன்.

சிம்மாசனாதிபதிகளுள் அந்தணர் குலத்துதித்த வமிசத்தார்களாகிய வைணவாசாரியர்கள்.

1. வரதராஜன் மகன், நம்பிள்ளை.
2. பெரியவாச்சான் பிள்ளை.
3. வடக்குத்திருவீதி பிள்ளை.
4. ஷியார் மகன், ஸ்ரீலோகாசாரியன்.
5. திருமலையாழ்வான் மகன், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை.
6. திருக்குருகைத் தம்பிரான்பிள்ளை இவர்கள் பிள்ளைப்பட்டம் தரித்திருந்தவர்கள்.

சைவசரபம் P. 48, 85.

முதலியாண்டான்.
சேனை முதலியாண்டான்.

வேளாளர் முதலியார்ப் பட்டம்.

வேளாளருக்கு முதலியார்ப்பட்டம் வந்தகாரணம் என்னை எனின் கூறுதும்.

குடிகளால் பெறப்பட்ட முதலியார்ப் பட்டம்.

பூர்வத்தில் காஞ்சிநாட்டில் குடியரசா யிருந்தகாலத்தில் அக்குடியரசுக்கு வேளாளரைத் தலைவராகக்கொண்டு அவருக்கு முதன்மையாரென்னும் பட்டப்பெயரைக் குடிகள் கொடுத்தார்கள். அன்றுமுதல் அவர் சந்ததியாருக்கும் முதலியாரெனப் பெயர்வழங்கிவருகின்றது.

ஆதொண்டச்சக்கரவர்த்தியால் பெறப்பட்ட முதலிப் பட்டம்.

ஆதொண்டச்சக்கரவர்த்தி காலத்துத், தொண்டைமண்டலத்தில் பிறதேசத்திலிருந்து வேளாளரைக்கொணர்ந்து குடியேற்றி, அத்தொண்டைமண்டலத்தை 79 நாடுகளாகப்

பிரித்து, அந்நாடுகளைச்சீர்திருத்தி வளப்படுத்தவும், குடிகள் செய்யுங் குற்றத்தை விசாரிக்கவும், ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் ஒவ்வொரு வேளாளரை முதன்மையராக்கி நாட்டாண்மை கொடுத்து, ஏனைய குடிகளுக்கு முதன்மை பெற்றிருந்தமையால், அவ்வேளாளருக்கு மேற்படி சக்கரவர்த்தியால், முதலியார் என்ற பட்டமுங் கொடுக்கப்பட்டது.

"கதலிதொண்டைக் காவலன் காமுறுமக்கட்குண்
முதலியெனப் பேர்படைத்த முன்கை."

என்ற திருக்கை வழக்கத்தானுங் காண்க.

அநபாயச் சோழனாற் பெறப்பட்ட முதலிப்பட்டம்.

இதுவன்றியும் அநபாயச்சோழன்காலத்து, சேக்கிழார் பெரியபுராணம் அருளிச்செய்து சிதம்பரத்தில் சிற்சபையின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும், முதலாகிய நடேசப்பிரபுவின் சந்நிதானத்தில் அரங்கேற்றினர். அப்போது அதைக்கேட்டுச் சிரவணானந்தங்கொண்ட அச்சோழமகாராசன் சேக்கிழாரை "எம்முதலியோ இவர்" எனத் தழுவிக்கொண்டான். அன்று முதல் சேக்கிழாருக்கும் அவர் குலத்தாருக்கும் முதலியார்ப் பட்டம் வந்ததாகக் கூறுகின்றார்கள்.

சிருட்டியில் முதன்மைநோக்கிவந்த முதலிப்பட்டம்.

பிரமாவானவர் உலகினுயிரைச் சிருட்டிக்கத்தொடங்குகையில் வேளாளரை முதலில் சிருட்டித்து அவர்களால் உயிர்களுக்கு வேண்டிய உணவுகளை உண்டாக்கிப் பின்னர் ஏனைய வருணத்தாரையும் சீவராசிகளையும் உண்டாக்கியதால் இவர்களுக்கு முதலிப்பட்டம் உண்டானதாகத் தெரியவருகிறது. பிரமாணம் கம்பரால் செய்தருளிய,

ஏரெழுபது.

அழுங்குழவிக்கன்புடைய தாயேபோலனைத்துயிர்க்கு
மெழுங்கருணைப்பெருக்காள ரெளியரோயான்புகழ
வுழுங்கொழுவிற்கருவிழி யுலகமுதற்கருவாகச்
செழுங்கமலத்தயனிவரைச் செய்துலகஞ்செய்வானேல்.

என்னுஞ் செய்யுளாற்காண்க.

சிருட்டி திதி சம்மார திரோபவ அநுக்கிரகமென்னும் பஞ்ச கிருத்தியங்களை நடாத்தும் முதற்காரணராகிய நடாஜப்பெருமானுக்கு முதலிப்பட்டம் வந்ததுபோலச், சருவான்மாக்களுஞ் சீவிப்பதற்கு முதற்காரணமாயுள்ள உழவு தொழிலையுடையார் வேளாளராதலின், அவருக்கும் முதலியாரென்னும் பெயர் வந்ததென்க. பிரமாணம் பின்வருவனவற்றாற்காண்க.

தொண்டைமண்டல சதகம்.

சீரொன்றுதேவர்முதலாத லாற்றில்லைவாழ்முதலி
யாரென்றுநாமம்படைத்தது போன்மற்றவருமந்தப் [வோ
பேரொன்றுபெற்றது வேளாண்முதன்மையைப்பெற்றல்ல
வாரொன்றுபூண்முலையாயெளிதோ தொண்டைமண்டலமே.

அநு = தொடர்ச்சி எனவே அநுசைவனென்பது பழமையாகுவே சைவனும்.

அவாந்திரம் = மத்தியகாலம் எனவே அந்தியசைவனென்பது கட்சியில் சைவனுகவந்தவனும்.

கங்கையாரிடத்துண்டான கந்தன், கணேசரும் சிவன் மக்களெனப்படுதலின் அக்கங்கையாரிடத்துண்டான வேளாளரும் சிவன்மக்களேயாவர் சிவனுக்குச் சைவனெனப் பட்டமிருத்தலின், வேளாளருக்கும் சைவப்பட்டம் வந்தமை காண்க. இது இயற்கைப்பெயராம். அநுசைவரென்பது உபசாரவழக்காம்.

பின்னும் சைவம் என்பது ஸவ்யம் என்னுந் தாதுவினி ட்டுண்டானது. ஸவ்யம் = கந்தமூலங்கள் அதனாலே மாமி சபட்சணி யில்லாதார் சைவரெனக்கொள்க.

சைவர் = கந்தமூல பக்ஷணிகள்.

நாயனார் குறள்.

சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலக மதனா
லுழந்து முழவே தலை.

மேற்கூறிய பிள்ளைப் பட்டமும் முதலிப்பட்டமும் வேளாளர்க்கே உரியனவென்க. அங்ஙனமானால் இக்காலத்துப் பிறசாதியாரும் அப்பட்டப்பெயர்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே அதற்கு என்ன காரணமெனின், முற்காலத்து வேறுசாதியார் முதலியார் பிள்ளை யெனப்பட்டம் வைத்துக் கொண்டால் மற்றவர்கள் என்னடா! நீ வேளாளனுக்குப் பிறந்தவனா எனக்கேட்பார்கள். அதனை நோக்கி வேறுசாதியார் அப்பட்டப்பெயர்களைவைத்துக்கொள்ள நாணுவார்கள். ஒருகால் நாணமின்றி வைத்துக் கொண்டபோதிலும் அக்காலத்துள்ள தமிழரசர்களால் அவர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்கள். இக்காலத்திலுள்ளார் சிலர் வேறுசாதியார்க்குரிய பட்டப்பெயரைத் தாங்கள் வைத்துக்கொள்வதற்கு நாணுவது மில்லை. அங்ஙனம் நாணமின்றி வைத்துக்கொண்டபோதி லும் இக்காலத்தரசர்களால் அவர்கள் தண்டிக்கப்படுகிறார்க ளுமில்லை.

வேளாளருக்குச் சைவப்பட்டம்.

சைவன் என்னும் பெயர் யாருக்கு வழங்குமெனின் விஷ்ணுவை வழிபடுவோனுக்கு வைஷ்ணவன்எனவும், புத்தனைவழிபடுவோனுக்குப் பௌத்தன் எனவும், பெயர்கள் வழங்குவனபோலச் சிவனை வழிபடுவோனுக்குச் சைவனெ

னப் பெயர்வழங்கும். சிவனை வழிபடும் சிவத்துவிஜனுக்கு ஆதிசைவனென்றும், ஏனைய அந்தணனுக்கு மகாசைவனென்றும், க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்கு அநு சைவரென்றும், சூத்திரனுக்கு அவாந்திர சைவனென்றும், அநுலோமாதியருக்கு மத்திய சைவர் அல்லது பிரவர சைவரென்றும், பிரதிலோமாதியருக்குப் பாரசைவர் அல்லது அவாந்திர சைவரென்றும், பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன. அங்ஙனம் ஒவ்வொரு சாதியார்களுக்கும் சிறப்புவகையால் இன்ன இன்ன சைவரென்று நான்முகத்தா லுணர்வதேயன்றி அநுபவத்தில் பொதுவகையால் சைவர் என்பது வேளாளரைக் குறிப்பிப்பதுபோல வேறு சாதியாரைக் குறியாதாம். ஏனெனில், சாத்தன் கொற்றனைநோக்கி இவ்வூரில் சைவன் வீடெங்குளது என வினவவே, கொற்றன் உயர்குலத்துள்ள ஆதிசைவன் மகாசைவன் வீட்டையாவது, அல்லது இழிகுலத்தானாகிய பாரசைவனாயுள்ள அம்பட்டன் வீட்டையாவது, காட்டாது வேளாளன் வீட்டையே காட்டுகிறான். ஆகையால் சைவன் என்பது காரண இடுகுறியாய் வேளாளனுக்கே யுரியதாயிருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. இத்தகைய சைவன் என்றபெயர் வேளாளருக்குச் சிறந்து நின்றதுபோலச் சிவபெருமானுக்குஞ் சிறந்துநின்றதாம் பிரமாணம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாலவாய்—திருநேரிசை.

செய்யநுன்கமலபாதஞ் சேருமாதேவர்தேவே
மையணிகண்டத்தானே மான்மறிமழுவொன்றேந்துஞ்
சைவனேசாலஞானங் கற்றறிவிலாதநாயே
னையனேயாலவாயி லப்பனேயருள்செய்வாயே.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திரிசிரபுரம்

பண்—வியாழக்குறிஞ்சி.

வானவர்மதியொடு மத்தஞ்சூடித்
தானவர்புரமெய்த சைவனிடங்
கானமடமயில் பெடைபயிலுந்
தேனமர்பொழிலணி சிரபுரமே.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாசகம்—குலாப்பத்து.

பாழ்ச்செய்விளாவிப் பயனிலியாய்க்கிடப்பேற்குக்
கீழ்ச்செய்தவத்தாற் கிழியீடுநேர்பட்டுத்
தாட்செய்யதாமரைச் சைவனுக்கென்புன்றலையா
லாட்செய்குலாத்தில்லை யாண்டானைக்கொண்டன்றே.

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

வேளாளர்கள் வைசியர்கள் என்பது முன்னரே அநேக பிரமாணங்களால் விளக்கப்பட்டது. இப்பிரமாணங்களினால் தெளியாதார்க்கு இன்னும் வேறுபிரமாணங்களாலும் விளக்குதும்.

சாதுர்வர்ணர்களின் மேம்பாடு.

மநு-2-155.

𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑍋𑌜𑍍𑌯𑍈𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂𑌤𑍁
𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑌃 । 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌧𑌨𑌤𑌃 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇
𑌵𑌜𑌨𑍍𑌮𑌤𑌃॥

విప్రాణాంజ్ఞానతో జ్యైష్ఠ్యం క్షత్రియాణాంతువీర్యతః ।
వైశ్యానాందాన్యధనతః శూద్రాణామేవజన్మతః ॥

விப்ராணாம்க்ஞாநதோஜ்யைஷ்டியம் க்ஷத்ரீயாணாந்துவீர்யத
வைஸ்யாநாம் தாந்யதநதஸ் ஸூத்ராணாமேவஜந்மதஃ.

இ-ள். பிராமணர்களுக்கு ஞானத்தினாலும், க்ஷத்திரியர்களுக்கு வீர்யத்தினாலும். வைசியர்களுக்கு தானியம் பொருள் இவைகளினாலும், சூத்திரர்களுக்கு வயதினாலும் மேன்மையுண்டாகிறது.

ஞாயஸ்தானங்களில் வாதி பிரதிவாதிகள் வாக்குமூலம்.

மநு. 8-113.

𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌶𑌾𑌪𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌵𑌾𑌹𑌨𑌾𑌯𑍁
𑌧𑍈𑌃 । 𑌗𑍋𑌬𑍀𑌜𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑍈𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌂𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌂𑌸
𑌰𑍍𑌵𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑌾𑌤𑌕𑍈𑌃 ॥

సత్యేనశాపయేద్విప్రం క్షత్రియం వాహనాయుధైః ।
గోబీజకాంచనైర్వైశ్యం శూద్రం సర్వైస్తు పాతకైః ॥

ஸத்யேநஶாபயேத்விப்ரம்க்ஷத்ரியம்வாஹநாயுதை:
கோபீஜகாஞ்சநைர்வைஸ்யம் ஸூத்ரம்ஸர்வைஸ்துபாதகை:.

இ-ள். ஞாயாதிபதி வாதிபிரதிவாதிகளைப் பிரமாணங் கேட்கும்போது, பிராமணனைச் சத்தியமாகச் சொல்லென்றும், க்ஷத்திரியனை உன் வாகனம் ஆயுதம் இவைகளின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லென்றும், வைசியனை உன் பசு தானியம் தனம் இவைகளின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லென்றும், சூத்திரனை நான் பொய்சொன்னால் பஞ்சமகா பாதகங்களை யடையக்கடவேனென்று சொல்லச்சொல்லியும் பிரமாணங் கேட்கவேண்டியது.

சாதுர்வருணசாட்சிகளின் வாக்குமூலங்கள்.

மநு. 8-88.

ബ്രൂഹീതിബ്രാഹ്മണംപൃച്ഛേൽ സത്യംബ്രൂഹീതി പാൎത്ഥിവം। ഗോബീജകാഞ്ചനൈൎവൈശ്യംശൂദ്രം സൎവൈസ്തു പാതകൈഃ॥

బ్రూహీతిబ్రాహ్మణంపృచ్ఛేత్ సత్యంబ్రూహీతిపార్థివమ్ ।
గోబీజకాంచనైర్వైశ్యం శూద్రం సర్వైస్తు పాతకైః ॥

ப்ரூஹீதிப்ராஹ்மணம்ப்ருச்சேத்ஸத்யம் ப்ரூஹீதிபார்திவம்
கோபீஜகாஞ்சநைர்வைஸ்யம் ஸூத்ரம்ஸர்வைஸ்துபாதகை:.

இ-ள். நியாயாதிபதி சாட்சிகளை விசாரிக்குமிடத்து, பிராஹ்மணனைச் சொல்லென்றும், க்ஷத்திரியனை உண்மையைச் சொல்லென்றும், வைசியனை நான் பொய்சொன்னால்

என்னுடைய பசுவும் விதையும் பொன்னும் பலியாதழியுமென்றும், சூத்திரனை நான் பொய்சொன்னால் மறையோனைக் கொன்றது முதலிய பாவங்களை யடைவேனென்றும், சத்தியஞ் சொல்லுவித்து வாக்குமூலங் கேட்கவேண்டும்.

சாதுர்வருணத்தார் திட்டுப்போக்கு.

𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌪𑌸𑍍𑌸𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌵𑌾𑌹𑌨𑌾𑌯𑍁𑌧𑌂
𑍈𑌵𑌶𑍍𑌯𑌃𑌪𑍍𑌰𑌤𑍋𑌦𑌂𑌰𑌶𑍍𑌮𑍀𑌨𑍍𑌵𑌾𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌃𑌕𑍃𑌤𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃

విప్రస్సత్యస్తపస్స్పృష్ట్వా క్షత్రియో వాహనాయుధమ్ ।
వైశ్యః ప్రతోదం రశ్మీన్ వా యష్టింశూద్రః కృతక్రియః ॥

விப்ரஸ்ஸத்யத்யபஸ்ஸப்ரஷ்ட்வா க்ஷத்திரியோவாஹநாயுத
வைஸ்ய: பிரதொதoரஸ்மீந்வாயஷ்டிoஸ-ூத்ர: கிருதகிரிய: [ம்

இ-ள். திட்டுப்போக்கும் நாளில் நான்குவருணத்தாருள், பிராஹ்மணனுக்கு ஸ்நாநத்தாலும், க்ஷத்திரியனுக்கு வாகனம், வில்லு இவைகளைத் தொடுவதினாலும், வைசியனுக்கு உழவுகோல், தராசு, கயிறு இவைகளைத் தொடுவதினாலும், சூத்திரனுக்கு மூங்கிற்றடியைத் தொடுவதினாலும் சுத்தியுண்டாகிறது.

மேற்கண்ட சாதுர்விதப் பிரமாணங்களாலும் தனம், தானியம், பசு, உழவுகோல், தராசு, கயிறு இவை வைசியர்களின் பொருள்களென்றே மநு தர்மசாஸ்திரங்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேளாளர் சூத்திரராயின் இப்பொருள்கட்கு இவர் உரியரல்லராவர். ஆதலால் அது பொருந்தாது. உரியராகிய இவர் வைசியரென்பது திண்ணம்.

விடயம்.	அந்தணர்.	அரசர்.	வைசியர்.	சூத்திரர்.
நியாயாதிபதி பிரதிவாதி விசாரணையில் ...	சத்தியமாகச் சொல்லென்றும் ...	உன்வாகனம் ஆயுதம் இவைகளின்மேலாணையிட்டுச் சொல்லென்றும் ...	உன்பசு தானியம் தனம் இவைகளின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல் என்றும் ...	பொய்சொன்னால் பஞ்சமகாபாதகங்களையடையக்கடவாயென்றும் சொல்லிப் பிரமாணங் கேட்க வேண்டும்.
களவுசெய்வதற்கு அபராதம் ...	அந்தணருக்கு. 64-பங்கு ...	அரசருக்கு. 32-பங்கு ...	வைசியருக்கு. 16-பங்கு ...	சூத்திரருக்கு. 8-பங்கு.
* அந்தணர் சதுர்வருணத்தில் தானம் வாங்கும்போது பெற்றுக் கொண்டேனென்று ...	அந்தணரிடத்தில். வெளிப்படையாகச் சொல்ல வேண்டும்	அரசரிடத்தில். மெள்ளச் சொல்லவேண்டும் ...	வைசியரிடத்தில். வாயுடன் சொல்லவேண்டும் ...	சூத்திரரிடத்தில் மனத்தினால் சொல்ல வேண்டும்.
ஷை	பிரணவத்தோடு சொல்லவேண்டும் ...	பிரணவத்தை நீக்கிச் சொல்ல வேண்டும்	காதுடன் சொல்லவேண்டும் ...	சுவஸ்தியென்று கூற வேண்டும். சுவஸ்தி—நல்லது.

*சூத்திரரிடத்தில் அந்தணர் தானம் வாங்குவது ஆபத்துக்காலத்திலென்க.

பதவி ...	சத்தியலோகம் ...	இந்திரலோகம் ...	மருத்துலோகம் ...	கந்தர்வலோகம்,
பிதிர்கள் ...	சோமபர்கள் ...	ஹவிர்ப்புக்குகள் ...	ஆஜ்ஜி ர் ...	சுகாலிகள்,
விவாகம் ...	பிராமணாதி 4-ல் ...	க்ஷத்திரியாதி 3-ல் ...	வைசியாதி 2 ல் ...	தங்குலத்தில்.
உபநயனகாலம் ...	8-முதல் 16-க்குள் ...	11-முதல் 22-க்குள்..	12-முதல் 24-க்குள்...	சூன்யம்.
அந்தணர் க்ஷேமம் விசாரிப்பது ...	அந்தணரை. குசலமாக இருக்கிறுயா? ...	அரசரை. நோயற்றிருக்கிறுயா?	வைசியரை. க்ஷேமமாக இருக்கிறுயா? ..	சூத்திரரை சுகமாக இருக்கிறுயா?
சூதகம் ...	அந்தணருக்கு. 10-நாள் ...	அரசருக்கு. 12-நாள் ...	வைசியருக்கு. 15-நாள் ...	சூத்திருக்கு. 30-நாள்.
தீட்டுப்போவது ...	ஸ்நானத்தால் ...	வாகனம் வில்லுகளைத் தொடுவதால் ...	உழவுகோல் தராசு கயிறு இவைகளைத் தொடுவதால் ..	மூங்கிற்றடியைத் தொடுவதால்.
நியாயாதிபதி சாட்சிவிசாரணையில் ...	அந்தணரை. சொல்லென்றும் ...	அரசரை. உண்மையைச் சொல்லென்றும் ...	வைசியரை. பொய்சொன்னால் பசுவும் விதையும் பொன்னும்உனக்குதவாவென்றும் ...	சூத்திரரை. நீ பொய் சொன்னால் அந்தணனைக்கொன்றபாவம் அடைவாயென்றும் கேட்கவேண்டும்.

விடயம்.	அந்தணர்.	அரசர்.	வைசியர்.	சூத்திரர்.
உற்பத்தி, பிரமாவின்	முகத்தில்	தோளில்	தொடையில்	பாதத்தில்.
நாமகரணம்	தெய்வத்தன்மை	பராக்கிரமம்	செல்வம்	இழிவு.
பட்டப்பெயரந்தத்தில்	சர்மன்	வர்மன்	குப்தன்	தாசன்.
உயர்வு	ஞானத்தால்	வீரியத்தால்	தனம்தானியம்பசுவால்	வயதினால்.
சாதி உயர்வு	6-பங்கு	3-பங்கு	2-பங்கு	1-பங்கு.
பற்குச்சியளவு	12-அங்குலம்	11-அங்குலம்	10-அங்குலம்	9-அங்குலம்.
சௌசம்	5-தரம்	4-தரம்	3-தரம்	2-தரம்.
ஸ்நானம் நீரில்	புயத்தளவு	கண்டத்தளவு	முகத்தளவு	சிரசளவு.
ஆசமனம்	மாரளவு	கழுத்தளவு	உண்ணாக்களவு	உதட்டளவு.
உபவீதம்	பட்டுநூல்	சணல்	கம்பளம்	சூன்யம்.
கருமம்	ஓதல் வேட்டல் ஈதல் ஓதுவித்தல் வேட்பித்தல் ஏற்றல்	ஓதல் வேட்டல் ஈதல் உலகோம்பல் படைபயிற்றல் மனமடக்கல்	ஓதல் வேட்டல் ஈதல் கிருஷி வாணிபம் பசுக்காத்தல்	மேன் மூவருக்கும் பணிசெய்தல்.

விருதுகள்.

வேளாளர்களுக்கு, கரிகாலச்சோழனளித்த விருதுகள்.

காவியமாகியகாமீகக்கண்டுகங் காகுலத்தோ
ரோவியபாத்திரராகவிருபத்து நான்குயர்ந்த
மேவியகோட்டத் திலுங்கரிகாலவளவன்மிக்க
வாவியமேன்மைகொடுத்தளித்தான் றொண்டைமண்டலமே.

இதனால் கரிகாலச்சோழன் ஆகமசாஸ்திர புராணங்களில் தேர்ச்சியுடைய தனது தொண்டைமண்டலத்து 24-கோட்டங்களிலுமுள்ள கங்கை குலத்தோராகிய வேளாளர்களுக்கு மேன்மையான பட்டமும் விருதுகளுமளித்தான் எனத் தெரியவருகின்றது. இந்த விருதுகளை எல்லாம் வருண உற்பவவிளக்க அத்தியாயத்தில் 391-ஆவது பக்கத்தில் இளங்கோக்களின் சின்னமெனக் கூறப்பட்டன. ஆங்குணர்க.

பிற்காலத்தும் இடங்கை வலங்கையார்களுள் வெகுகாலமாக விவாதங்கள் நேரிட்டுவந்தன. கடைசியாக A. D. 1809-ஸு-ல் செங்கல்பட்டு சில்லாக் கோர்ட்டாரால் இன்ன இன்னாருக்கு இன்ன இன்ன விருதுகளுரியனவென்றும், அவரவர் இன்ன இன்னபடி நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டன. அவற்றை யடியில் காட்டுதும் கண்டுணர்க.

இடங்கை வலங்கையார் விருதுகளைப்பற்றிய தீர்ப்பு.

1809-ஸு ஜூலைமீ 25உ செங்கல்பட்டு ஜில்லா ஜட்சி மேஜிஸ்திரேட்டு ஜார்ஜ-கோல்மன்துரையவர்கள் செய்த தீர்மானத்தின் சங்கிரகம்.

வலங்கையார் விருதுகள்.

வேளாளர் கவரைகளுக்கு—சங்குசக்கரக்கோல், பசுமைக் குவளைத்தார், ஆத்தித்தார், தவண்டை, அருகு இவட்டி, வெள்ளைக்குடை, வெண்சாமரம், திருச்சின்னம், செயமணி, சித்திரமேழிக்கொடி, வெள்ளைக்கொடி, அம்சக்கொடி, அனுமக்கொடி, மயிற்கொடி.

கன்னிடையருக்கு—கூடாரம், பசவசங்கரக்கொடி, பஞ்சவர்ணக்கொடி.

வடுகுவேளாளருக்கு—அம்சக்கொடி.
இரெட்டிகளுக்கு—கலப்பைக்கொடி.
கம்மவாருக்கு—ரிஷபக்கொடி.
கொந்தளவருக்கு—சகோரபக்ஷிக்கொடி.
கத்தமான்களுக்கு—ஆளிக்கொடி.
மலையமான்களுக்கு—அரிதாளக்கொடி.

கோமட்டிகளுக்கு—இடுமயிர், இடுமுரசு, இலவங்தார், மகாதோரணம்.

இடையருக்கு—சக்கரம்.
வடுகு இடையருக்கு—சங்கு.
பத்மசாலியருக்கு—புலிவாகனம், ஆண்புலிக்கொடி.
பட்டுச்சாலியருக்கு—இருதலைப்பட்சிக்கொடி.

வடுகுசேணியருக்கு—பிச்சிமாலை, நாகபாசம், பெண்புலிக்கொடி.

சேன்றவருக்கு—முதலைக்கொடி,

கன்னிடைய சேணியருக்கு—முல்லைமாலை, விசுறுதண்டை, கெண்டபேரண்ட பட்சிக்கொடி.
பட்டுநூற்காரருக்கு—பட்டுக்கொடி.
சேடருக்கு—கூர்வாள்கொடி, கொழிஞ்சிக்கொடி.

செக்குவாணியருக்கு—செண்டு, தொண்டு, இடுமயிர்த்தார், இடுமுரசு, கெருடக்கொடி.

இலைவாணியருக்கு—தொண்டு, தார், இடுமுரசு, குயிற் கொடி.

ஒண்டியெருது வாணியருக்கு — பஞ்சவர்ணக் கிளிக் கொடி.

சணப்பருக்கு—சவுரிக்கொடி.

முச்சியருக்கு—மகரமீன்கொடி.

காஞ்சியருக்கு—பொதிக்கொடி.

வேதகாரருக்கு—சிக்கிலிக்கொடி, பொய்க்காற்குதிரை, கத்திக்கொடி.

நரிசோகிகளுக்கு—நாய்க்கொடி.

தமிழ்க்குசவர், வடுகுக்குசவர், குசக்கணக்கர்—சக்கரம், தடி, தாளவிருஷபக்கொடி.

மேளகாரருக்கு—டமாரக்கொடி.

நட்டுவருக்கு—தாளக்கொடி.

தாசிகளுக்கு—மன்மதக்கொடி.

சாணருக்கு—குறிஞ்சித்தார், சாணை, ஏணிக்கொடி.

குறவருக்கு—கழுதைக்கொடி.

சுக்காசெட்டி லம்பாடிகளுக்கு—சித்திரக்கொடி.

வேட்டைக்காரருக்கு—கவுண்டுக்கொடி.

பட்டணவருக்கு—ஆமைக்கொடி.

கரையாருக்கு—மச்சக்கொடி.

ஒட்டருக்கு—மண்வெட்டிக்கொடி.

உப்பரவருக்கு—பன்றிக்கொடி.

போயிகளுக்கு—பல்லக்குக்கொடி.

பணிசெய்வருக்கு—தாரைக்கொடி.

தமிழ் வண்ணார், வடுகு வண்ணார்—சாய்ப்பு அரிவாள், அல்லித்தார், வெள்ளையானை.

தமிழ் நாவிதனுக்கு—தும்பைமாலை, புருஷாமிருகம்.

வடுகு நாவிதனுக்கு—நாகசுரம்.

தொம்பரவருக்கு—கெடைக்கொடி.

மாரியம்மைக்காரருக்கு—உடுக்கைக்கொடி.
பூசாரிக்கு—சிலம்புக்கொடி.
ஏறுகிகளுக்கு—முயற்கொடி.
அரிப்புக்காரருக்கு—தாமரைபத்மக்கொடி.
வடுகு பண்டாரங்களுக்கு—சூலக்கொடி.
வஞ்சூராருக்கு—முத்துக்கோவைக்கொடி.
குடுகுடுப்பைக்காரருக்கு—சத்திக்கொடி.
இளாசுக்காரருக்கு—வண்டிக்கொடி.
இருளருக்கு—சில்லாக்கோற்கொடி.
வெளிக்கருமானுக்கு—துத்திக்கொடி,சம்மட்டிக்கொடி.
வெளிக் கற்றச்சருக்கு—உளிக்கொடி.
கப்பல் தச்சருக்கு—வாச்சிக்கொடி.
கப்பல் வடுகருக்கு—கப்பற்கொடி.
பண்டருக்கு—கத்திக்கொடி.

* * * * *

வலங்கைப் பஞ்சமர்களுக்கு விருதுகள்.

பவுனியருக்கு—டமாரக்கொடி.

வள்ளுவர், மாவட்டியர், பறையர், பண்டப்பறையர், இவர்களுக்கு — வெள்ளைக்குடை, வெண்சாமரம், வெள்ளைக்கொடி, செக்குத்தடி, தமுக்கு, தப்பட்டை, வாங்கா, பறை, சங்கீதமேளம், பஞ்சகலசம்.

* * * * *

இடங்கையார் விருதுகள்.

செட்டிகளுக்கு—பிருந்துக்கொடி.

நகரவாணியருக்கு—நவரத்தினமாலை, தொண்டு, தார்.

கைக்கோளருக்கு — திருவரைப்பத்திரம், அடக்கம், தோமரம், ஏறுசழுகு, சிங்கக்கொடி, கரடிக்கொடி, மான்கொடி, மயிற்கொடி, போத்துக்கொடி, இடுமுரசு.

கம்மாளருக்கு—சுத்தி, உளி, வாச்சி, சக்கரக்கோல், கிளிக்கொடி, கழுகுக்கொடி.

பள்ளிகளுக்கு—குந்தளி, கொக்கிறகு, இடுமயிர், செங்கழுநீர்மாலை, பசுமை, வெங்கத்தார், அக்கினிக்கொடி, சேவற்கொடி, சிலைக்கொடி, மாலக்கொடி, கழுகுக்கொடி, போத்துக்கொடி, நரிக்கொடி, இடுமுரசு.

* * * * *

இடங்கைப் பஞ்சமர் விருதுகள்.

பள்ளருக்கு—நெல்லித்தார், அலவங்கொடி.

சக்கிலியருக்கு—மஞ்சள்தட்டி, கறுப்புருமால், வீரகத்தி, தென்னஞ்சோலை, தப்பட்டை, கோணக்கொம்பு.

* * * * *

(இதற்கு சாக்ஷி 1809ஷ ஜூலைமீ 25உ செங்கல்பட்டு ஜில்லா ஜட்சு மேஜிஸ்திரேட்டு விசாரணைக்கர்த்தராகிய மேஸ்டர் ஜார்ஜி கோல்மன்துரை அவர்கள் கையெழுத்தும் கோர்ட்டின் முத்திரையும் போடப்பட்டுள்ளன.)

(Signed) GEORGE COLEMAN.
Judge and Magistrate.

(Signed) திருவேற்காடு சுப்பராய முதலியார்,
நேட்டிவ் ரிஜிஸ்டார்.

இத்தமிழ்நாட்டில் ஒவ்வொரு நகரங்களிலும் சிற்றூரிலும் இடங்கை வலங்கையார் வசிப்பதற்கு வீதிகள் தனித்தனியே ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவர் வசிக்குந் தெருவில் மற்றொருவர் வசிப்பதில்லை. சுபாசுபப் பிரயோசனங்களிலும் ஒருவரிருக்கும் வீதிவழியாக மற்றொருவர் ஊர்வலம் வருவதில்லை; பிரேதங்கொண்டு போவதில்லை. கருமாதியிலுமப்படியே. இருவருக்கும் பொதுவாயுள்ள வீதியில் போவதற்குத் தடையிராது. சுவாமிகளுக்கு உற்சவாதிகளும் அந்தந்தக்

கட்சிகளிலுள்ள வீதிகளிலேதான் நடத்துவார்கள். மறுகட்சி வீதிகளில் கொண்டுபோவதில்லை. இந்த 2-கட்சிக்காரருக்கும் தாசிகள் பணிசெய்வோர் வெவ்வேறாக இருக்கிறார்கள். வலங்கைத்தாசிகள் இடங்கைக்கோவில் அல்லது அவர்கள் வீட்டில் நடக்கும் சதுர்களுக்குப் போகமாட்டார்கள். இடங்கைத் தாசிகள் வலங்கையாரிடத்துமப்படியே. வலங்கைப்பணி செய்வோரும் இடங்கையாருக்கு நேரில், போய் சாவுசொல்ல மாட்டார்கள். அப்படி வலங்கையார் இடங்கையாருக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமானால் இடங்கைப்பணி செய்வோனைக் கொண்டுதான் தெரிவிக்கவேண்டும். இடங்கையார் தமது ஏவலரைக்கொண்டு வலங்கையாருக்குத் தெரிவிப்பார்கள். இன்னுமிங்ஙனஞ் சிற்சிலவித்தியாசங்களுண்டு.

கவரைகளுக்குத் தேசாயிப்பட்டமும் விருதுகளும் வந்தகாரணம்.

வேளாளர்க்குரிய விருதுகள் கவரைகளுக்கு எங்ஙனம் பெறப்பட்டதெனில், சாலிவாகனசகாப்தம் 1433-ல் சந்திரகிரியில் கிருஷ்ணராயர் அரசாண்டுவந்தார். அவருக்கு அறன் வளர்த்தான் முதலியார் மந்திரியாகவிருந்தார். அக்காலத்தில் சிலவேடதாரிகள் இராஜசபையில் நூதனமான ஆட்டங்களை யாடவேண்டுமென்று நினைத்து வேடங்கட்டியாடினார்கள் அவ்வாட்டத்துள், ஓர் வேளாளப்பெண் வந்ததுபோல ஒருவன் வேடங்கட்டியாடினான். அதனைக்கண்ட முதலியார் தம்முடையகுலத்தைப் பரிகாசஞ்செய்வதுபோல நினைத்துக் கோபக்குறியாயிருந்தார். இதைக்கண்ட தமது சேவகனாயுள்ள ஓர் கவரைச்செட்டியானவன் அவ்வேளாளப் பெண்ணைப்பார்த்து, "தாயே! தாங்கள் திருமனைவாயில் கடந்து சபையேறி இங்குவந்த காரணம் யாது?" என்றுகேட்க, வேடதாரியும் பரிகாசமாகவே "நீ வந்ததுபோல நானும் வந்தேன்" என்றான். அதுகேட்ட அச்சேவகன், எமது எஜமான் சாதிக்குத் தகாதகாரியஞ் செய்தமையால் உன்னைத் தண்டிப்பேனென்று,

தன் கையிலிருந்த வாளாயுதத்தால் ஒரே வெட்டாகவெட்டித் தலையை வீழ்த்தினன். அப்படி வெட்டினதற்காக அச்சேகவனைக் குற்றவாளியாக்காமல் வேடப்பிராந்தியால் வெட்டினனென்று அவன் பிழையை முதலியார் மன்னிக்கச்செய்தார். பின்னும் அவனது வீரத்தனத்தை மெச்சி, தேசாயிப்பட்டமும் வேளாளர்க்குண்டான விருதுகளும் அவனுக்குக் கொடுத்துச் சன்மானஞ் செய்தார். அன்றுமுதல் கவரைச் செட்டிகளுக்கும் வேளாளர்விருதுகள் வழங்கிவருகின்றன.

இதற்கு வேறு சிலகாரணமுமுண்டு. அஃதென்னை எனில், குடியரசுக்காலத்தில் குடிகளை யாளுவதற்கு, கவரைகள் அதிகமுயற்சிசெய்து வேளாளரை முதன்மையராக்கினார்கள். அவ்வபிமானம்பற்றி அவருக்குத் தேசாயிப்பட்டமும், தமது விருதுகளும் வேளாளர் கொடுத்தனர் என்பது.

வேளாளருக்குக் கரிகாலச்சோழனுல் கொடுக்கப்பட்ட விருதுகள் 18. அவை 391-ஆம் பக்கத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. செங்கல்பட்டுஜில்லா தீர்ப்பில் அலப்படை, எடுகோல், சிங்கக்கொடி, குயிற்கொடி, கிளிக்கொடி, ஆலவட்டம், பெரியபேரி இவை ஏழும் விடுபட்டிருக்கின்றன. சங்கு சக்கரக்கோல், அப்சக்கொடி, அநுமக்கொடி, மயிற்கொடி ஆகிய இந்நான்கும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குக் காரணந்தெரியவில்லை. இவ்விருதுகளெல்லாம் ஒவ்வொரு சாதியாருக்கும் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றியே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் கங்காதேவியின் கொடி சிங்கம். அது அவள் புத்திரருக்கே யுரியதாம்.

வலங்கைத்தலைவராயுள்ள வேளாளரைச் சூத்திரரென்றும், இடங்கைத் தலைவராயுள்ள வணிகரை வைசியரென்றும் சில வித்துவான்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். முற்காலத்திலுள்ள அவ்வித்துவான்கள் அவ்விதம் கூறியதற்குக் காரணம் வடநூலாராய்ச்சியின்மையினலோ, வணிகரிடத்துப் பொருளுதவிபெற்ற வஞ்சகத்தினலோ தெரியோம். பின்

வரும் வித்துவான்களும் அவற்றையே பாடமாகக்கொண்டு வழங்கிவருகிறார்கள். இது எதுபோலிருக்கிறதெனின், பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகளுள் முன்னிருந்த ஒருவன் ஆறும் நாலும் எட்டென்றால் பின்னின்றாரும் அவ்வாறே கூறுவர் அதுபோலாம்.

நூற்புரட்டுகள்.

வேளாளரைச் சிலநூல் வைசியரென்றும், சிலநூல் சூத்திரரென்றுங் கூறுகின்றன. இவ்விரண்டனுள் எதைப் பிரமாணமாகக் கொள்வதெனின், வேதங்களில் வைசியரெனக் கூறுதலால் அதையே பிரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டும். எங்ஙனமெனில்,

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம் திருவாக்கூர்.

வாளார்கண்செய்துவர்வாய் மாமலையான்றன்மடந்தை
தோளாகம்பாகமாப்புல்கினான் றன்கோயில்
வேளாளரேன்றவர்கள் வள்ளன்மையான்மிக்கிருக்குந்
தாளாளராக்கூரிற் றான்றோன்றிமாடமே.

என்பதனாற் காண்க. வேளாளரைத் தளாளரென்றால் எங்ஙனம் வைசியரெனக்கூடும் எனின்,

தாளாளரிப்பர் கருமக்கிழவர்
வேளாளரிலங்கோக்கள் வைசியர்பொதுப்பெயர்.

என்னும் பிங்கலந்தை வாக்கால் தெளிக. இனிப் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள் நால்வரும் முறையே பிரமாவின் முகம் தோள் தொடை தாள்களிற் பிறந்ததாக வேதங்களிற்கூறப்படுதலின், தாளாளர் என்பதைத் தாளிற்பிறந்தார் எனக்கொண்டு சூத்திர ரென்னப்படாதோவெனின், தாளிற்பிறந்தார் தாளாளரெனக்கூறின், தலையிற் பிறந்தா

ரைத் தலையாளரெனவும், தோளிற்பிறந்தாரைத் தோளாள ரெனவும், தொடையிற் பிறந்தாரைத் தொடையாளரெனவுங் கூறவேண்டும்; அங்ஙனம் கூறுதலின்மையாலது பொருந்தா தெனக்கொள்க. அன்றியும் "வள்ளன்மையான் மிக்கிருக்குந் தாளாளர்" என்று அடைகொடுத்துக்கூறியதே சூத்திரால்ல ரென்பதற்குச் சான்றும். ஏனெனில், சூத்திரருக்கு வள்ளன் மைத்தொழிலில்லை யாதலினென்க. வேளாளரே வைசியரெ னப் புலப்படுத்தற்கு வேளாளரென்றதனோடு விடாது தா ளாளரென்று கூறியருளினர். வள்ளன்மையால் மிக்கிருக்கும் தாளாளரென்றதனால் அந்தணர் கொடையினும் அரசர்கொ டையினும் வேளாளர் கொடைசிறந்ததென்பதாயிற்று. இனி, தாளாளர் என்பதற்கு முயற்சியாளரெனக் கொள்ளுவோம் எனின், உலகின்கணுள்ள சீவராசிகளனைத்தும் மூலப்பிரகிரு தியினின்றும் வெளிப்படுங்காலத்து முயற்சிவடிவாகவே வெ ளிப்படுகின்றன, ஆகலின் அதுசிறப்பன்றும்.

பெரியபுராணத்திற் புரட்டு.

சேக்கிழார் வேளாளர்தானே, அங்ஙனமிருக்கவும் வே ளாளரைப் பெரியபுராணத்தில், சூத்திரரெனக் கூறியிருக் கின்றாரேயெனில், அவர் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரங்களையே பிரமாணமாகக்கொண்டு புராணஞ்செய்பவந்தவராதலின்' அவ் வேதவாக்கியத்திற்கு மாறாக வேளாளரைச் சூத்திர ரெனக்கூறாரென்பது துணிபாம். அதுபற்றியே வேளாள ரைக்கூறுமிடமெல்லாம் மேம்பாடாகக் கூறியிருக்கின்றார். இதற்குப் பிரமாணம்,

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம்.

தலத்தின்கண்விளங்கியவத் தனிப்பதியிலனைத்துவித, கலத்தின்கண்வழுவாத நடைமரபிற்குடிநாப்பண், விலக்கின் மனையொழுக்கத்தின் மேதக்கநிலைவேளாண், குலத்தின்கண் வரும்பெருமைக் குறுக்கையர்தங்குடிவிளங்கும்.

விறன்மிண்டநாயனார் புராணம்.

என்னும்பெயரின்விளங்கியுல கேழும்பெருமையுடைய துதா, னன்னப் பயிலுயர் வயலுழவி னமைந்தவளத்தாலாய்ந்த மறை, சொன்னநெறியின்வழியொழுகுந் தூயகுடிமைத்தலை நின்றார், மன்னுங்குலத்தின்மாமறைநான்மரபிற்பெரியோர் வாழ்பதியாம்.

மானக்கஞ்சாற நாயனார் புராணம்.

அப்பதியிற்குலப்பதியா யரசர்சேனாபதியாஞ்
செப்பவருங்குடிவிளங்கத் திருவவதாரஞ்செய்தார்
மெய்ப்பொருளையறிந்துணர்ந்தார் விழுமியவேளாண்குடிமை
வைப்பனையமேன்மையினார் மானக்கஞ்சாறனார்.

சாக்கிய நாயனார் புராணம்.

தாளாளர்திருச்சங்க மங்கையினிற்றகவுடைய
வேளாளர்குலத்துதித்தார் மிக்கபொருடெரிந்துணர்ந்து
கேளாகிப்பல்லுயிர்க்கு மருளுடையராய்க்கெழுமி
நீளாதுபிறந்திறக்கு நிலையொழிவேனெனநிற்பார்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் புராணம்.

தாளாண்மையுழவுதொழிற் றன்மைவளந்தலைசிறந்த
வேளாளர்குண்டையூர்க் கிழவரெனுமேதக்கோர்
வாளார்வெண்மதியணிந்தார்மறையவனாய்வழக்கினில்வென்
றாளாகக்கொண்டவர்தா ளடைந்தன்பாலொழுகுவார்.

என மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

அங்ஙனமாயின், வாயிலார்புராணத்தில் "தொன்மை நீடிய சூத்திரத்தொல்குலம்" என்றும், இளையான்குடிமாற நாயனார் புராணத்தில் "நம்புவாய்மையினீடு சூத்திரநற் குல" என்றும், ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் புராணத்தில்

"நாலாங்குலத்திற் பெருகுநலமுடையார்" என்றும் கூறி யிருக்கின்றதேயெனின், இவையெல்லாம் பிற்காலத்தில் வந்த அழுக்காறுடைய இழிகுலத்தாரால் புரட்டப்பட்டனவெனக் கொள்க. புரட்டென்பது எற்றாற் பெறப்பட்டதெனின், தொன் மைமீடிய சூத்திரத்தொல்குலமென்று கூறியிருப்பதில் "தொன் மை" என்பதும் "தொல்" என்பதும் வேறுபொருளன்றே? ஒரே பொருள்தானே? அங்ஙனமாயின், கூறியது கூறலென் னுங் குற்றமன்றோ? சேக்கிழார் இவ்வாறுகூறுவரோ? கூறார். ஆகையால், இவையெல்லாம் புரட்டெனக்கொள்க. இவை மாத்திரமன்று; பூர்வகாலத்து வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான் என்றொருவரிருந்தார், அவரும் இன்னுஞ்சிலரும் பெரியபுரா ணம், தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய நூல்களில் பலபாடல் களைப் புரட்டியும், சில பாடல்களின் பதங்களைப் புரட்டியும், தங்களுக்கு மனங்கொண்டவாறு கற்பனையாகச் சில செய்யுட் களை நவீனமாக எழுதி இடையிடையே சேர்த்தும் ரசாபா சஞ்செய்தொழித்தார்கள். இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு.

பெரியபுராணம்—திருமலைச்சிறப்பு.

காதில்வெண்குழையோன்கழற்கேழ்நெடியோன் காலம் பார்த்திருந்ததுமறியான், சோதிவெண்கைலைத் தாழ்வரை முழையிற்றுதிக்கையோனூர்தியைக்கண்டு, மீதெழுபண்டைச் செஞ்சுடரின்றுவெண்சுடரானதென்றதன்கீ, மூதியேனம தாயிடக்கலுற்றானென் றதனைவந்தணைதருங்கலுழன்.

கண்ணப்பநாயனர் புராணம்—157-வது செய்யுளின்கீழ்.

பொருப்பினில்வந்தவன்செய்யும்பூசனைக்குமுன்பென்மே
லருப்புறுமென்மலர்முன்னைபவைநீக்குமாதரவால்
விருப்புறுமன்பெனும்வெள்ளக்கால்பெருகிற்றெனவீழ்ந்த
செருப்படியவ்விளம்பருவச்சேயடியிற்சிறப்புடைத்தால்.

உருகியவன்பொழிவின்றிநிறைந்தவவ்வுருவென்னும்
பெருகியகொள்கலமுகத்திற்பிறங்கியினிதொழுகுதலா
லொருமுனிவன்செவியுமிழுமுயர்கங்கைமுதற்றீர்த்தப்
பொருபுனலினெனக்கவன்றன்வாயுமிழும் புனல்புனிதம்.

இம்மலைவந்தெனையடைந்தகானவன்றனியல்பாலே
மெய்ம்மலருமன்புமேல்விரிந்தனபோலவிழுதலாற்
செம்மலர்மேலயனெடுமான்முதற்றேவர்வந்துபுனை
யம்மலருமவன்றலையாலிடுமலர்போலெனக்கொவ்வா.

வெய்யகனற்பதங்கொள்ளவெந்துளதோவெனுமன்பா
னையுமனத்தினினிமையினினையமிகமென்றிடலாற்
செய்யுமறைவேள்வியோர்முன்புதருந்திருந்தவியி
லெய்யும்வரிச்சிலையவன்றானிட்டவூனெனக்கினிய.

மேற்கண்டபாடல்கள் மழவை மகாலிங்கையர் அச்சிட்ட புத்தகத்தில், சேர்க்கப்பட்டும், காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியார் அச்சிட்ட பிரதியில் நீக்கப்பட்டுமிருக்கின்றன.

தேவாரத்தில் புரட்டு.

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருக்காரோணம் பண்—காந்தாரபஞ்சமம்.

பொன்னுமிதழிவிரைமத்தம்பொங்குகங்கைபுரிசடைமேன்
முன்னுவரவமதியமுஞ்சென்னிவைத்தன்மூர்க்கன்றே
துன்னுமயூரஞ்சோலைதொறுமாடத்தூரத்துணைவண்டு
தென்னுவென்னுந்தென்னாகைத்திருக்காரோணத்திருப்பீரே.

வரக்கைகவேழமுரித்துமானடமாட்டானன்மனைதோறு
மிரக்கையொழியீர்பழியறியீலேற்றைவிற்றுநெற்கொள்ளீர்
முரைக்கைப்பவழக்கால்காட்ட மூரிச்சங்கத்தொடுமுத்தந்
திரைக்கைகாட்டுந்தென்னாகைத் திருக்காரோணத்திருப்பீரே.

புல்லும்பெறுமேவிடைபுணரச்சடைமேலொருபெண்பு
கவைத்தீ, ரில்லந்தோறும்பலியென்றுமிரக்கவிடுவாரிடுவதே
முல்லைமுறுவல்கொடியெடுப்பக்கொன்றைமுகமோதிரங்காட்
டச், செல்லும்புறவிற்றென்னாகைத்திருக்காரோணத்திருப்
பீரே.

மாண்டாரெலும்புங்கிலும்புமெல்லாமாலையாகமகிழ்ந்தருளிப்
பூண்டார்பொலியாடரவாமைபுரமூன்றெரித்தீர்பொருளாகத்
தூண்டாவிளக்குமணிமாடவீதிதோறுஞ்சுடருய்க்கச்
சேண்டார்புரிசைத்தென்னாகைத்திருக்காரோணத்திருப்பீரே.

ஒருவர்க்கொருவரரிதாகிலுடைவெண்டலைகொண்டூரூரி
னிருவர்க்கொருவரிரந்துண்டாலெளிதேசொல்லீரெத்தனையு
பருவற்கனகங்கற்பூரம்பகர்ந்தமுகந்துபப்பரவாத் [ம்
தெருவிற்சிந்துந்தென்னாகைத்திருக்காரோணத்திருப்பீரே.

தோடையுடுத்தகாதுடையீர்தோலையுடுத்துச்சோம்பாதே
யாடையுடுத்துக்கண்டக்காலழகிதன்றேயரிதென்று
ஓடையுடுத்தகுமுதமுளங்கைமறிப்பப்புறங்கையனஞ்
சேடையுடுத்துந்தென்னாகைத்திருக்காரோணத்திருப்பீரே.

கடுநஞ்சுண்டீராகவேகண்டங்கறுத்ததிக்காலம்
விடுநஞ்சுண்டுநாகத்தைவீட்டிலாட்டவேண்டாநீர்
கொடுமஞ்சுகடோய்நெடுமாடங்குலாவுமணிமாளிகைக்குழா
மிடுமிஞ்சிசைசூழ்தென்னாகைத்திருக்காரோணத்திருப்பீரே.

பள்ளம்பாறுநறும்புனலைச்சூடிப்பெண்ணோர்பாகமா
வெள்ளைநீறேபூசுவீர்மேயும்விடையும்பாயுமே
தொள்ளையான்றகாத்தானைச்சுமந்துவங்கஞ்சுங்கமிடத்
தெள்ளும்வேலைத்தென்னாகைத்திருக்காரோணத்திருப்பீரே.

மத்தங்கவருமலர்க்கொன்றை மாலைமேன்மாலானானை
யுய்த்தங்கவருமுரைசெய்தா லுமக்கேபன்றேபழியுரையீர்
முத்தங்கவருநகையினையார் மூரித்தானைமுடிமன்னர்
சித்தங்கவருந்தென்னாகைத் திருக்காரோணத்திருப்பீரே.

மன்னியன்றாலின்கீழ்நால்வர்க் கறித்திரக்கறித்தார்மதி
யுன்று, மிறைமிலெலித்திரேமூலகுமுடையிரங்ஞாணிவிதே
தான், விறைகொண்டமாசிறந்திறைஞ்சித் திருக்கோபுரத்து
செருக்கமலர்ச், சிறைவண்டறையுந்தென்னாகைத் திருக்கா
ரோணத்திருப்பீரே.

சேராரீதித்தென்னாகைத் திருக்காரோணத்திறைபானைச்
சீரார்மாடத்திருநாவலூர்க்கோன் சிறந்தவன்றொண்ட
ஞாரவன்போடுரைசெய்த வஞ்சோடஞ்சுமறிவார்கள்
வாரார்முலையாளுமைகணவன் மதிக்கவிருப்பார்வானகத்தே.

இப்பதிகம் இரத்தாட்சி௵ மாசி௴-ல் உலகநாத முதலியாரால் அச்சிட்ட பிரதியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனைக் காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியார் தாம் அச்சிட்ட பிரதியில் வெள்ளிபாட்டென்று நீக்கிவிட்டனர்.

திருவாசகத்தில் புரட்டு.

அச்சோப்பதிகத்துள்.

செத்திடமும்பிறந்திடமுஞ் சாகாமலிருந்திடமு
மித்தனையுமறியாதா ரறியுமறிவெவ்வறிவோ
வொத்தநிலத்தொத்த பொருளின்பெரும்பயனை
யத்தனெனக்கருளியவா றார்பெறுவாரச்சோவே.

படியதனிற்கடினசித்தம் பசுபாசந்தவிரவிடுங்
குடிமையிலேதிருந்தடியேன் கும்பியில்வீழாவண்ண
நெடியானுநான்முகனு நீர்கான்றுங்காணவொண்ணா
வடிகளெனக்கருளியவா றார்பெறுவாரச்சோவே.

பாதியெனுமிரவுறக்கிப் பகலெனக்கேயிரைதேடி
வேதனையிலகப்பட்டு வெந்துவிழக்கடவேனைச்
சாதிகுலம்பிறப்பறுத்துச் சகமறியவெனையாண்ட
வாதியெனக்கருளியவா றார்பெறுவாரச்சோவே.

இப்பாடல்கள் 1,883-ஆம்வருஷம் பரசிராமமுதலியாரது பாரப்பிர்மமுத்திராக்ஷசாலேயில் அச்சிட்டிருந்த திருவாசகத் திலுள்ளேகாணலாம். இவைமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் வாக்கன்றென ஏனேயோர் அச்சிட்ட பிரதிகளின் நீக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

திருவிளேயாடலிற் புரட்டு-

திருவிளேயாடற் புராணஞ் செய்தருளிய பரஞ்சோதி முனிவர் என்பவர் சிறந்த பக்திமான்என்பதற்கும் பாக்களேச் சுவைபடப்புனேயும் வித்துவசிரோமணி என்பதற்குஞ் சந்தேகமில்லே. ஆயினும், சில விடயங்களில் ஒன்றையொன்றுக மாறுபடக்கூறியிருக்கின்ருர். அவற்றை யெடுத்துக்காட்டுதும்.

விடந்தீண்டப்பட்டிறந்த வணிகனுயிரைத் திருஞானசம் பந்தசுவாமிகள்பதிகம் பாடிவரவழைத்துத்தந்து வன்னி, கிணறு, இலிங்கம் இவைகள் முன்னிலேயில் வணிக கன்னிகைக்கு மணம்புரிவித்ததலம் திருமருகல் என்று பெரியபுராணத்திலுந் தேவாரத்திலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்குப் பிரமாணம் பின்வருஞ் செய்யுட்கள்.

பெரியபுராணம்—திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்.

அடியாராமிமையவர்தங்கூட்டமுய்ய வலேகடல்வாய்நஞ் சுண்டவமுதேசெங்க, ணெடியானுநான்முகனுங்காணுக்கோல நீலவிடவரவணிந்தஙிமலாவெந்து, பொடியானகாமனுயிரிரதி வேண்டப் புரிந்தளித்தபுண்ணியனேபொங்கர்வாசக், கடியாருமலர்ச்சோலேமருங்குசூழுங்கயின் மருகற்பெருமானே காவாயென்றும்.

இது வணிக கன்னியின் புலம்பலாம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்,

திருமருகல்—விஷந்தீர்த்த திருப்பதிகம், பண்-இந்தளம்.

சடையாயெனுமால் சரணீயெனுமால்
விடையாயெனுமால் வெருவாவிழுமான்
மடையார்குவளை மலருமருக
லுடையாய்தகுமோ விவளுண்மெலிவே.

பெரிய புராணம், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்.

பொங்குவிடந்தீர்ந்தெழுந்துநின்றாள்சூழ்ந்தபொருவிறி ருத்தொண்டர்குழாம்பொலியவார்ப்ப, வங்கையிணையுச்சியின் மேற்குவித்துக்கொண்டங் கருட்காழிப்பிள்ளையாரடியில் வீழ்ந்து, நங்கையவடனைநயந்தநம்பியோடு நானிலத்திலின் புற்றுவாழும்வண்ண, மங்குறவழ்சோலைமலிபுகலிவேந்தர் மணம்புணரும்பெருவாழ்வுவகுத்துவிட்டார்.

இம் மூன்று பாடல்களாலும் இங்ஙனம் நிகழ்ந்தவெல் லாம் திருமருகலில் எனத்தெரியவருகின்றன. இங்ஙனமிருப் பவும் இவை புறம்பயமென்னு மூரில் நடந்ததாகப் பரஞ் சோதிமுனிவர் பாடியிருக்கின்றார். பிரமாணம் பின்வருஞ் செய்யுட்களிற் காண்க.

திருவிளையாடற் புராணம்.

வன்னியுங் கிணறும் இலிங்கமும் அழைத்தபடலம்.

வெங்கதிர்வேலைசெல்லும் வேலைவந்தடையுமுன்ன
மிங்கிருந்தொழிகமென்னாப் புறம்பயமூதூரெய்தி
யங்கிறைகோயின்முன்னிக் கூவனீராடியங்குத்
தங்கியவன்னிமாடே போனகஞ்சமைத்துண்டல்வாய்.

மலைவைத்தசிலையான்கோயின் மருங்கொருபடியினும்பர்
தலைவைத்துத்துயிலுமெல்லை விதிவழிச்சாரவந்தோர்
கொலைவைத்தவிட்வாய்நாகங்கடித்ததுகொதித்துநீண்ட
விலைவைத்தகொடும்பூணுய்கன்விடந்தலைக்கொண்டுமொய்ந்தான்

தந்தையுந்தாயுமன்னோர் தமியளாயிரங்குப்பேதைப்
பைந்தொடியாவிகாப்பான் பாம்புகோட்பட்டான்மாடே
வந்தவனுகமெல்லா மருந்துருவாகும்வண்ணஞ்
சிந்தைசெய்தருட்கண்வைத்தார் குதித்ததுதீய்வாய்நஞ்சம்.

இம்மட்டோ! திருஞானசம்மந்த சுவாமிகள் திருவாக்கூர்த் தேவாரத்தில், "வேளாளரென்பவர்கள் வள்ளன்மையால் மிக்கிருக்குந்தாளாளர்" எனவே வைசியரெனக் கூறியிருப்பவும், அதற்கு மாறுபாடாகத் திருவிளையாடற் புராணம் இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த படலத்தில், ஒரு வேளாளன் மேகங்களுக்காக என்றுகொள்ளுஞ் சமயத்தில்.

இடுக்கண்வந்துயிர்க்குமூற்ற மெய்தினும்வாய்மைகாத்து
வடுக்களைந்தொழுகும் நாலாமரபினனுரையையாத்த
னெடுத்துரைமறைபோற்சூழ்ந்து சிறைக்களத்திட்டயாப்பு
விடுத்தனன்பகடுபோல மீண்டனமேகமெல்லாம்.

என்னுஞ்செய்யுளில் வேளாளரை வேதவாக்கியத்திற்கு விரோதமாக நாலாமரபினரெனக் கூறியிருக்கின்றார்.

ஐயோபாவம் இவர் என்செய்வார்! ஆரியத்திலுள்ளதை இவர் மொழிபெயர்த்தாராதலின், அதிலுள்ளபடி வேளாளரைச சதுர்த்தரெனக் கூறினரெனக் கூறுவாருமுளர். அதனுண்மையும் வெளிப்படுத்துவாம்.

ஆலஸ்யமான்மியத்தில்.

[illegible]
[illegible]

వృష్ట్యర్థంప్రతిభూః కస్యాదితిప్రాహ్యతనీరూపతః ।
తదాహంప్రతిభూరస్మీత్యుక్తః ప్రీత్యైపౌలజసః ॥

விருஷ்டியர்த்தம்பிரதிபூ: கஸ்யாதிதிப்பிராஹ்யதநீரூப:
ததாஹம்பிரதிபூரஸ்மீத்யுக்த: பிரீத்யைபௌளஜஸ:.

இ-ள். ததா = அப்பொழுது, பௌளஜஸ: = இந்திரனுடைய, பிரீத்யை = பிரீதியின்பொருட்டு, அகம் = நான், பிரிதிபூ: = பிணை, இதி = என்று, இதியுக்த: = சொன்னான். எ-று.

கருத்து. மேகங்கள் வருஷிக்குமென்பதற்கு பிணையாரென்று அரசன்கேட்க, தேவேந்திரனிடத்து அன்புடையவொருவன், நான் பிணையென்று சொன்னான் என்பதாம்.

സപ്തഗ്രാമാധിപേഷ്വേകഃ വംദ്യേഷ്വജനേഷ്വച|
പ്രസിദ്ധശ്ശംഭുഭക്ത്യാച വീൎയ്യേണയശസാശ്രിയാ||

సప్తగ్రామాధిపేష్వేకః వంద్యేషుచజనేషుచ ।
ప్రసిద్ధశ్శంభుభక్త్యాచవీర్యేణయశసాశ్రియా ॥

ஸப்தக்கிராமாதிபேஷ்வேக: வந்தியேஷு—ஜனேஷு—ச
பிரஸித்தஸம்புபக்தியாச வீர்யேணயஸஸாஸ்ரீயா.

இ-ள். ஸம்புபக்தியா = சிவபக்தியினாலும், வீர்யேணா = ஆண்மையினாலும், யஸஸ: = கீர்த்தியினாலும், ஸ்ரீயாச = ஐஸ்வரியத்திலும், பிரஸித்த: = பிரபலமாயுள்ளவன், வந்தியேஷு ஜனேஷு—ச = சகலராலும் வணங்கப்பட்டவன், ஸப்தகிராமாதிபேஷ்வேச: = ஏழுகிராமாதிபதிகளில் ஒருவன். எ-று.

கருத்து. அவன் யாரென்றால் ஏழுகிராமாதிபதிகளில் ஒருவனாகியும், சகல சனங்களாலும் வணங்கப்பட்டவனாயும், சிவபக்தியிலும் வீரத்திலும் கீர்த்தியிலும் ஐஸ்வரியத்திலும் பிரசித்தியடைந்தவனும்.

𑌏𑌕𑌵𑍀𑌰𑌯𑌿𑌤𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌃 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯𑍇𑌨𑌚𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌃।
𑌅𑌤𑌃𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍍𑌯𑌮𑌹𑍀𑌪𑌾𑌲𑍋 𑌮𑍁𑌮𑍋𑌚𑌜𑌲𑌭𑍃𑌦𑍍𑌵𑌰𑌾𑌨𑍍॥

ఏకవీరయితిఖ్యాతః నామధేయేనచార్థతః ।
అతఃపాండ్యమహీపాలోముమోచజలభృద్వరాన్ ॥

ஏகவீரயிதிக்கியாதஃநாமதேயேனசார்த்ததஃ
அதஃபாண்டியமஹீபாலோமுமோசஜலபிருத்வரான்.

இ-ள். ச அர்த்தஃ = பொருளினாலும், நாமதேயேன = பெயரினாலும், கியாதஃ = பிரசித்தியுள்ளவனான, ஏகவீர இதி = ஏகவீரன் என்று சொல்லப்பட்டவனும். அதஃ = ஆகையினாலே, பாண்டியமஹீபாலோ = பாண்டியமகாராஜன், ஜலபிருத்வரான் = மேகக்கூட்டங்களை, முமோச = விட்டுவிட்டான். எ-று.

கருத்து. இவன் பின்னும் செல்வத்தினால் பிரசித்தியடைந்தவனாகிய ஏகவீரனென்னும் நாமத்தை புடையவனும். இதைக்கேட்ட பாண்டியமகாராஜன் மேகக்கூட்டங்களை விடுதல் செய்தான் என்பதாம் அன்றியும்.

திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்.

இந்திரன் முடிமேல் வளை எறிந்தபடலம்.

வந்தவோலையினியைந்தபாசுரமிருந்து கண்டுளமகிழ்ந்துபின், முந்தைமன்னர்நெறிநீதியாய்த் துயர்முகிற்தலைத்தலைவர் தங்களைப், பந்தநீக்கிடவுளத்து நன்கொடுப்பிணைப்படும் பெரியபண்புளா, ரிந்தநல்லவையுளாரெனக்கடிதெழுந்துமுன் சிலரிறைஞ்சினர்.

பரிந்தருகாலுமுன்னோர்பாண்டியன்சோழற்காய்ந்து,பெருங்களவேள்விசெய்தபின்னுடைக்காட்டுநாட்டு, ஞராங்கொளேருர்கடம்பிலொருவனுமுன்னென்றேதி, *வரும்பெயர் தம்மைத்தள்ளிப்புணைநின்றூன்மண்ணளிற்றேறி.

விரைவொடுமவன்றன்மாட்டு மேகமன்னவரைவிட்டுப், பரிவுசெய்யாமுனந்தப்பாண்டியன்பாண்டிநாட்டுக், கருணைகூர்ந்தெழுமுழங்கிக்காலங்கடோறும்பொய்யா, தருண்மழைபொழியக்கண்டவமரருமதிசயித்தார்.

1. பாண்டியன் மேகங்களைப்பிடித்துக்கட்டியவிடம் கட்டுநல்லூர் என்றும்,

2. அவற்றைச் சிறைபடுத்தியவிடம் இருஞ்சிறை என்றும்,

3. அவன் தனித்துநின்று போர்செய்து வென்றவிடம் தனிச்சயம் என்றும் வழங்கப்படும்.

4. மேகத்துக்குப் புணைகொடுத்தவன் களவேள்விநாட்டிலுள்ள ஏருரையுடைய ஒருவன்.

5. அவன் புணைகொடுத்தற்கு "நாம்முன்" என்று சொல்லிக் கொண்டுவந்தமையால் அவன் ஊர் நாமுனூர் என்று பெயர்பெற்றது.

6. தமக்குப் புணைகொடுத்தற்கு முதலிலெழுந்தவர்களுடைய இடமாகிய துவரைநாட்டில் முதலில் மழைபெய்தற்குத் தோன்றிப் புணைகொடுத்தவனுடைய இடமாகிய களவேள்விநாட்டிற் பின்பெய்யாநிற்கும்.

---

* வருட்பெயரென்றது—துவரைநாட்டாரை எனக் கொள்க. P-305.
துவரை—துவாரகை துவாராவதி. காட்டுநாடு—காரைக்காட்டுநாடு.

கடம்பவனபுராணம்.

இலீலாசங்கிரகவத்தியாயம்.

44-வது. இந்திரன்முடிமேல் வளையெறிந்த திருவிளையாடல்.

" மன்னவர்மூவரும்வரவிந்திரனிக்கென்னீர், வந்ததென விருவர்மழையென்றுபோற்ற, வுன்னுமுனமுதவியுரைகொடாதமாறற்குறுவலிகாண்பானூரமுதவப்பூண, வின்னருளாலிருந்துளங்கண்டேகுமென்னவேயினருள் வழுதிபுயலரசர் தம்மை, மின்னிகளமிடவவனொங்கோலைபோக்க வேளாளர் பிணையில்விட்டான் மழைமல்கிற்றால். "

மேகத்துக்குப் பிணைப்பட்டவர்கள் திருவாலவாயுடையார் புராணத்தில் "உயர்முகிற்குலத்தலைவர்" எனவே கங்காகுலத்தாரென்றும், கடம்பவனபுராணத்தில் வேளாளரென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கிறதேயன்றி யாண்டும் அவர்கள் சூத்திரர் அல்லது நான்காம் வருணத்தாரெனக் கூறப்படவில்லை.

இந்தச்சுலோகங்கள் எங்கேனும் மேகத்திற்குப் பிணைபட்டவன் சூத்திரனென்று கூறுகின்றனவா? அங்ஙனமிருப்ப வேதவாக்கியத்திற்கு விரோதமாக வேளாளனை நாலாம் வருணத்தானாகிய சூத்திரனென்று பரஞ்சோதிமுனிவர் கூறியது புரட்டன்றோ? இவர் இம்மட்டில் விடுத்தனரோ!

திருவிளையாடற்புராணம் நகரப்படலம்.

வழுக்கறுவாய்மையுமாண்புங்கங்கைதன்மரபின்வந்த
விழுக்குடிப்பிறப்புமூவரேவியவினைகேட்டாற்று
மொழுக்கமுமமைச்சாய்வேந்தர்க்குறுதி சூழ்வினையுங்குன்றா
விழுக்கறுமேழிச்செல்வர்வளமறுகியம்பலுற்றாம்.

இப்பாடலில் பரஞ்சோதிமுனிவர் வேளாளரை "மூவரேவிய வினைகேட்டாற்றுபவர்" என்றும்; "அமைச்சாய் வேந்தர்க்குறுதி சூழ் வினையுடையார்" என்றுங்கூறினர். வேளாளர்

இவ்விரண்டுவினைகளுக்கும் உரியரோ, இவற்றுளொருவினைக் குரியரோ, என விசாரித்தொழிக்கவேண்டும்; மூவரேவிய வேலைகளைச் செய்பவராயின், அவர் வேதசாத்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்து அரசனோடு சமமாக இருந்து மந்திராலோசனைசெய்து அரசனுக்குறுதிசூழும் அமைச்சராதற்கு யோக்கியதையுடையராக மாட்டார். அமைச்சராய் வேந்தர்க்குறுதி சூழ்வினையுடையராயின், அங்ஙனம் மேம்பாடுடையார் மூவரேவிய இழிதொழிற் பணிவிடைகளைச் செய்தற்கிசையமாட்டார். ஆதலின், மேற்கூறிய இரண்டனு ளொன்றற்கொன்று முரணுதலா லொன்றற்கே யுரியராவாரெனக் கொள்ளவேண்டும். வேளாளர் வைசியரென்று ஆரியதிராவிட வேதங்களிலும், நிகண்டுகளிலும் பலபிரமாணங்களோடு கூறப்பட்டிருத்தலாலும், அரசருக்குச் சேனாதிபதிகளாகவும், அரசருக்கு முடிசூட்டுபவராகவும், அரசரைத் துலாபாரத்தில் வைத்து நிறுப்பவராகவு மிருப்பவராதலாலும், அமைச்சராய் வேந்தர்க்குறுதி சூழ்வினையுடையாரென்பதே பொருந்தும். ஆகவே வேளாளரைச் சூத்திரரென்றது ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

நிகண்டில் புரட்டு.

உலகின்கண் வழங்கும் நிகண்டுகள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்துள்ளது மண்டல புருடனாற்செய்யப்பட்ட சூடாமணி நிகண்டாம்.

இது 12-தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இரண்டாவது மக்கட்பெயர்த்தொகுதி 107-பாடல்களாக முடிக்கப்பட்டதென்று அத்தொகுதியின் கடைக்காப்பில் முத்திரை வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்நூற்றேழுபாடல்களுள், வைசியருக்கு இரண்டுபாடல்களும், சூத்திரருக்கு ஓர் பாடலும் ஆக 3-பாடல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அம் மூன்றினுள் முதற்பாடலில் வைசியரென்பவர் வேளாளரென்றும், இரண்டாவது பாடலில் அவ் வைசியர் கோவைசியர் தனவைசியர்

பூவைசியரென முப்பாலினரென்றும், மூன்றாவது பாடலில் மேல் மூவர்க்கும் ஏவலாளிகள் சூத்திரரென்றும் (பிங்கலந்தையில் 773-முதல் 778-ஆவது வரையிலுள்ள சூத்திரங்களின்படி) கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பாடல்கள்வருமாறு,

இளங்கோக்கண்மன்னர்பின்ன *ரிப்பரெட்டியர்காராளர்
வளம்பெறவாழ்வேளாளர் வைசியர்தம்பொதுப்பேராகு
கிளந்தகோக்காத்தன்மற்றுங் கிளர்பொருளீட்டலேரை
விளக்கவேயுழலான்மூன்று குலம்பெறும்வேறுசொல்வாம்.

வந்தகோவலருடன்கோ வர்த்தனரிப்பர்முப்பேர்
முந்துகோவைசியரென்று மொழிந்திடும்வணிகர்நாய்கர்
தந்தநாற்பாதர்முப்பேர் தனவைசியர்க்கேசாற்று
முந்துபூவைசியர்முப்பே ருழவர்மேழியர்வேளாளர்.

இந்தமுக்குலத்துளார்க்கே யேவல்பூண்டொழுகுகின்ற
வெந்திறலாளர்தாமே விதித்தசூத்திரரென்றாகுந்
தந்தநாலுரைத்தவாறே சாற்றினமிவர்கடாமே
யுந்தியதொழிலுக்கெல்லா முரியவர்தெரியுங்காலே.

இப்பாடல்களை யுடைய நிகண்டு பலநூற்றாண்டுகளின் முன்சமணராற்செய்யப்பட்டு, சென்னையிராஜதானியில் அச்சுயந்திரசாலை யேற்பட்ட காலத்தே ஜட்சி தாண்டவராய முதலியார், காலேசு நயினியப்ப முதலியாரவர்களால் அச்சிடப்பட்டு வழங்கிவருகின்றது.

இஃதிங்ஙனமிருப்ப ஈழநாட்டு வித்துவான்களில் சிறந்துள்ள யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகநாவலரென்பவர் இந்நிகண்டைச் சென்ற சௌமிய வருடத்தில் பரிசோதித்து அச்சிட்டனர் (About A. D. 1850). அக்காலத்தில் மேற்கண்ட 3-பாடல்களையும் உண்மையானவையென்றே ஒப்புக்கொண்டு

---

* இப்பிய:—தனவான்.

அச்சிட்டிருக்கின்றார். அங்ஙனமிருப்பவும், அவர் பின்னர் அச்சிட்ட பிரதிகளில் மேற்கண்ட பாடல்களை நீக்கி அடியிற் கண்ட பாடல்களைச் சேர்த்திருக்கிறார்.

இளங்கோக்கண்மன்னர்பின்ன ரிப்பரெட்டியரேநாய்கர்
வளம்பெறுவணிகர்நல்லான் காவலருழவர்மற்றும்
விளங்கியபாதர்மேய வினைஞர்செட்டியர்பன்னொன்று
மூளக்கெழுவைசியர்பேரா முறுசிரேட்டிகளுமாகும்.

மண்மகள்புதல்வர்வாய்ந்த வளமையர்களமரென்று
முல்லைமகால்சதுர்த்தர்மாறு வுழவர்மேழியர்வேளாளர்
நெல்லைமகோளேரின்வாழ்நர் காராளர்வினைஞர்செம்மை
நண்ணுபின்னவர்பன்னொன்று நவின்றசூத்திரர்தம்பேரே.

இந்த 2 பாடல்களைச் சிருட்டித்தெழுதியதுமன்றி, மூன்றாம் அச்சிட்ட பிரதியின் கடைக்காப்பாயுள்ள,

இருபதோடிருபான்முப்பா னிருபானீரைந்துமேலு
மருவியவேழுசெய்யுண் மக்கடம்பெயர்க்குச்செப்தான்
குருநறுக்குன்றைவேந்தன் குணபத்திரன்றந்தநோன்மை
சருநெறிநோற்கும்வீரை தழைத்தமண்டலவன்றானே.

என்னுஞ் செய்யுளைப் பின்னர் அச்சிட்ட பிரதிகளில் அச்செய்யுளினிரண்டாமடியில் "மருவியவேழுசெய்யுள்" என்பதை யழித்து "மருவியவாறுசெய்யுள்" எனப்புரட்டி அச்சிட்டிருக்கின்றார். இவர் இப்பாடல்களைப் புரட்டினாலும் புரட்டுக. மண்டலபுருடன் வைத்த முத்திரையை அழித்து அவர் முத்திரையைப்போலும் வேறு முத்திரையிடலாமா? இதை ஞாயஸ்தானத்திற்குக் கொண்டுபோனால் (Foregery) என்னுங் குற்றத்திற்குள்ளாவாரல்லவா? இதுநிற்க, பின்னும் இதற்கு ஒற்றுமையாக ஷெ நிகண்டு பன்னிரண்டாவது பல்பெயர் கூட்டத்தொருபெயர்த்தொகுதியில்,

வைசியர்மூவகையுள்ளார்க்கு வகுத்தமுத்தொழில்களான
பசுவோம்பல்பொருளேயிட்டல்பாரிவோர்த்தொழிலைச்செய்த
விசையவேதியருக்கேவல் குயிலுவத்தொழிலியற்ற
லசைவில்காருகவினைக ளாக்கல்சூத்திரருக்காமே.

என முன்பிரதிகளில் அச்சிட்டிருக்க அதனை மாற்றி,

வைசியர்தந்தொழில்களாறுள் வகுத்தமுத்தொழில்களான
பசுவோம்பல்பொருளேயீட்டல் பயிரிடல்புராணமாதி
நசையுறவோதலீத னண்ணுமந்தணர்முன்னோர்க்கு
வசைதவிரநுகூலம்மாம் வகைத்தொழில்சூத்திரர்க்காம்.

என அச்சிட்டிருக்கிறார். இப்படி மாற்றி யச்சிட்டது எதற்காக எனின்? வேளாளராகிய தம்மைச் சூத்திரரென்றே சித்தாந்தப்படுத்திக்கொண்டு, அப்பாடலின்படி ஆடை நெய்வதோடு, தோற்கருவியடிக்கவும் துளைக்கருவி யூதவும்வேண்டுமே இவை இழிவன்றோவென்று நாணமடைந்ததோடு, யாராவது விவேகியாயுள்ளவர் நீர் ஏன் உமது குலதருமத்தின்படி எங்கள் வீட்டில் வந்து வாத்தியம் வாசிக்கப்படாதெனக் கேட்டால், அதற்கு நாம் என்ன மறுமொழிசொல்வது என்று பயந்து அச்செய்யுளைப்புரட்டி வேறுசெய்யுள் கூறியதுமன்றி, வடநூலில் சூத்திரனானவன் அந்தணராதி மூவர்க்கும் பணிக்காகவே சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கிறனெனக் கூறுதலின், அதற்கு மாறுகொளக் கூறலாகாதென "அந்தணர் முன்னோர்க்கு வசைதவிரனுகூலமாம் வகைத்தொழில் சூத்திரர்க்காம்" எனக் கூறியொழித்தார்போலும். ஐயோ பாவம்! இவர் நெடுநாள் சத்தியவந்தரென்று பெயரெடுத்துக் கடைசிக்காலத்தில் இத்தீய செய்கைக்கு உடன்படலாமா! "உள்ளியர் தெள்ளியராயினு மூழ்வினை மெள்ள நுழைந்து விடும்" என்ற பழமொழியும் பொய்யாகாதென்பதைப் பிரத்தியட்சமாகக்கண்டோம்.

சாந்தோக்கிய வுபநிஷத்து பிரமஞான வுபதேசத்தைப் பற்றிய ஓர் கதை.

பூர்வகாலத்தில் பௌத்திராயண ஜானசுருதி என்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். இவன் புத்திரனென்னும் அரசனுடைய பேரனாதலால், பௌத்திராயணன் என்றும், ஜனசுருதா என்னும் அரசனது புத்திரனாதலால் ஜானசுருதியென்றும் ஆக இருபெயரொட்டிய பௌத்திராயண ஜானசுருதி என்று பெயர்பெற்றனன். இவன் தருமஞ்செய்வதில் மிக ஆசையுள்ளவனாகத் தன்னாட்டிலுள்ள பலவிடங்களினும், அன்னசத்திரங்கள் கட்டி, வந்தவர்களுக்கெல்லாம் சோடச உபசாரங்களோடு அன்னமிட்டுவந்தான். இவனுடைய தருமமானது நாளுக்குநாள் மேலாக வளர்ந்துவந்தது. ஆயினும் இவன் பிரமஞானம் சிறிதும் பெறாதவனாகவிருந்தான். இவனது தருமவிசேடத்தாற் பரிபக்குவ காலம் வந்தது. அக்காலத்தில் சில தேவர்கள் இவனுக்குப் புத்தியுண்டாகும்படி நினைத்தார்கள். நினைக்கும்போது அவ்வரசன் மேன்மாடத்தின்மீது காற்றின் சுகத்துக்குப் படுத்துக்கொண்டிருக்கையில், முன்குறித்த தேவர்கள் ஆண் பெண்ணென்ன இரண்டு அன்னப்பட்சிகளின் வடிவங்கொண்டு அவ்வரசன் சமீபத்தில் சஞ்சரித்தனர். அவைகளில் ஆண் அன்னம் பெண் அன்னத்தைநோக்கி, தூரதிருஷ்டியில்லாதவளே! ஜானசுருதியின் தேஜசானது சுவர்க்கம்வரையும் பரவியிருக்கிறது. நீ அதை நெருங்கிப்போகாதே அது உன்னைக் கொளுத்திவிடும் என்றது. இதைக்கேட்ட பெண் அன்னமானது இவரிடத்து ஓர் அதிசயமுமில்லை, இவரை வண்டியோடிருக்கும் சாகவரைப் போல நினைக்கிறாயோ என்றது. அங்ஙனமாயின், அச்சாகவர் எப்படிப்பட்டவர் என்று ஆண் அன்னங் கேட்டது. நான்காம்படி ஏறினவனுக்கு ஏனைய மூன்றுபடிகளும் அவனுக்குள்ளடங்கியதாம். அதுபோல இவ்வுலகத்தில் எவன்எவன் எந்த எந்த நற்கருமஞ் செய்தாலும் அவை எல்லாம் இவரது நற்கருமத்தில் அடங்கியன. அதுபோல உலகத்திலுள்ள

ஞானமெல்லாம் இவரது ஞானத்தில் அடங்கியனவெனப் பெண்ணன்னங் கூறியது.

இதைக்கேட்ட ஜானசுருதியாகிய அரசன் நம்முடைய தருமத்தைப்பார்க்கிலும், பிரமஞானமே சிறந்ததென்றறிந்து அதையறியாமற்போய்விட்டோமேயென்று மனவருத்தமுற்றவனாய், சூரியனுதயமாவதை எதிர்பார்த்திருந்தான். விடிந்தவுடனே சாகவரிருக்குமிடத்தை வேவுக்காரராலுணர்ந்து அவரிடஞ்சென்று வந்தனை வழிபாடுசெய்து அவருக்கு 600-பசுக்களையும் பரிகள் பூட்டிய இரதத்தையும் காணிக்கை வைத்துக் கழுத்தில் ஆரத்தையிட்டு, தனக்குப் பிரமஞானத்தை யுபதேசிக்கும்படி கேட்டான். அதற்கு, சாகவர் சொன்னதாவது.

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து நான்காம் பிரபாடகம்,

3-ஆவது சுலோகம்.

தமுஹ பர: ப்ரத்யுவாசாஹ ஹாரேத்வா ஶூத்ர த
வைவ । ஸஹ கோபிரஸ்த்விதி தது ஹ புநரேவ ஜாந
ஶ்ருதி: ॥
பௌத்ராயண: ஸஹஸ்ரம் கவாம் நிஷ்கமஶ்வதரீரதம்
துஹிதரந்ததாதாய ப்ரதிசக்ரமே ॥
தம் ஹாப்யுவாத ரைக்வேமாநி ஸஹஸ்ரம் கவாமயம்
நிஷ்கோऽயமஶ்வதரீரத இயம் ஜாயாயம்
க்ராமோ யஸ்மிந்நாஸ்ஸேऽந்வேவ மா பகவஶ்ஶாதீதி ॥

తముహాపరః ప్రత్యువాచాహాహారేత్వాశూద్రతవై
వసహాగోభిరస్త్వితితదుహాపున రేవజానశ్రుతిః
పౌత్రాయణస్స హాస్రంగవాంనిష్కమశ్వతరీరథం
దుహితరంతదాదాయప్రతిచక్రమే ॥ 3.

తగ్ హాభ్యువాదైతదగ్ సహస్రంగవామయం
నిష్కోయమశ్వతరీరథ ఇయం జాయాయం
గ్రామో యస్మిన్నాస్సేన్వేవ మా భగవశ్శాధీతి.

தமுஹபர:ப்ரத்யுவாசாஹஹாரேத்வாஶூத்ர தவைவ
ஸஹகோபிரஸ்த்விதி தது ஹ புநரேவ ஜாநஶ்ருதி:
பௌத்ராயணஸ்ஸஹஸ்ரங்கவாம் நிஷ்கமஸ்வதரீரதம்
துஹிதரம் ததாதாய ப்ரதிசக்ரமே ௩.
தக்ஹாப்யுவாதைத்வேதக் ஸஹஸ்ரங்கவாமயம்
நிஷ்கோ—யமஸ்வதரீரத இயஞ்ஜாயாயம்
க்ராமோயஸ்மிந்நாஸ்ஸே—ந்வேமா பகவஸ்ஸாதீதி.

இ-ள். அடே சூத்திரா! இவைகளை நீயே வைத்துக் கொள் என்று சாகவர் சொன்னார். மறுபடியும் அரசன் 1,000-பசுக்கள் விலையுயர்ந்த ஆரம் உயர்ந்த பரிகளைப்பூட்டிய ரதம் தன்னுடைய பெண் இவைகளைக் கொண்டுவந்து சாகவரிடம் கொடுத்து, இந்நாட்டையும் உமக்கே கொடுத்துவிடுகிறேன்; எனது குமாரத்தியையும் நீர் பாரியாளாகக் கொள்ளும். இப்பொருள்களையும் அங்கீகரித்துக்கொண்டு எனக்குப் பிரம வித்தையை யுபதேசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டான்.

இவ்விடத்து, சாகவர் என்னும் ஆசிரியர் பௌத்ராயண ஜானசுருதி என்னும் க்ஷத்திரியனை நோக்கி அடா சூத்திரா என்றார். எனவே, அடா மூடா ஆசிரியனிடத்துச் சிசுருஷை செய்து கற்றுக்கொள்ளவேண்டியதிருக்க, பொன்னையும் மண்ணையும் பொருளையும் கொடுத்துக் கேட்கிறாயே என்பது கருத்தாம்.

இதனால் சூத்திரனென்பது மூடனெனப் பொருளா யிற்று. இதுவே, ஆரியவேதத்தின் உட்கருத்தாம். *அங்ஙனமிருப்ப மண்டல புருடனிகண்டில் வேளாளரை வைசியரென்று கூறியிருக்க, வித்துவசிகாமணியாகிய ஆறுமுகநாவலர் சூத்திரரெனத்திருத்தி வைசியராயுள்ள வேளாளருக்கு மூடப்பட்டங்கட்டினர். அவர் தாமும், வேளாளராதலின் அப்பட்டம் தமக்கும் வருமேயென்பதையறிந்திலர்போலும்.

இப்புரட்டுகள் வந்ததற்குக் காரணம் ஆரியர்கள் தென்னாட்டிற் குடிபுகுந்ததேயாம்.

இவ்வாரியர்கள் வேளாளரை மாத்திரமா சூத்திரரென்றனர். சேரன் சோழன் பாண்டியனென்னும் தமிழ் வேந்தரையும் சூத்திரரென்றே சாதிக்கிறார்கள். அதன் மறுப்பு 333-ஆவது பக்கத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது ஆண்டுக்காண்க.

இது நிற்க, இந்து பெருங்காப்பியங்களின் கதியிதுவானால், ஏனை நூல்களிற் கூறும் குளறுபாடுகட்கு வரம்புண்டோ? இல்லை. மேற்குறித்த நூல்களில் வேளாளரைச் சூத்திரரென்பது நூற்புரட்டன்று, அந்நூல்கள்செய்தார் கருத்தென்று கூறுவாராயின்,

அதிமதிநுட்பமோ டறிகலைகற்பினும்
விதியதுவசத்தால் விதிவிலக்கயர்ப்பா
ரிம்முறைதன்னை யெவர்பகுத்தறியினு
நாலுரைபோத காசிரியர்மூவரு
முக்குணவசத்தான் முறைமறைந்தறைவ
ரவத்தை வசத்தாலலைகுவர்திடனே.

என்று இலக்கணக் கொத்துட்கூறியபடி அவத்தைக்குள்ளாய் அப்புராணங்களிற்கூறினர் எனக்கோடல் வேண்டும்.

---

* இது இகழ்ச்சிக் குறிப்பாம்

இவ்வேறுபாடுகளைப் பிரித்தறியாதவர்களும், நூதன விவேகிகளும், வேளாளர் சூத்திரரென்றே சித்தாந்தப்படுத்தி வருகிறார்கள். கற்றுணர்ந்தார் யாரேனும் மறுத்துக்கூறின், அவர்களுடன் எதிர் வாதமிட்டு, "காட்டு முயலுக்கு நாலே கால்; நான்பிடித்த மோட்டு முயலுக்கு மூன்றேகால்" எனக் கூறி, அவர்களைப் பயித்தியகாரராக்குகிறார்கள். கலியின் வலிமை யிதுவானால் ஐயோபாவம் வேளாளர்கள் என் செய வார்கள்!

இதனுண்மை யறியாத சென்னை மியூனிசிப்பாலிடியார் வேளாளரை 1901௵ ஜனசங்க பத்திரிகையில் சூத்திர வகுப்பிற் சேர்த்தார்கள். அது பிசகென மறுத்ததின்மேல் (3—2—1911) இவர்களைச் சூத்திரவகுப்பினின்றும் நீக்கி விட்டார்கள்.

> எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
> மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் கூறியபடி எல்லா நூல்களையுஞ் சீர்தூக்கிப்பார்த்து உண்மையுணர வேண்டியது பேரறிவுடையோர் கடமையாம்.

இரண்டாவது திராவிடகாண்டம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

வருணாசிந்தாமணி.

மூன்றாவது

விவகார காண்டம்.†

வரலாறு

இவ் வருணாசிந்தாமணி என்னும் நூற்கண்ணுள்ள கொள்கைகளினுண்மை யறியாதார் சிலர் பத்திரிகையின் வாயிலாக வீண்வாதஞ் செய்யத்தொடங்கினர்.

"நாயகன் கவிக்குங் குற்ற நாட்டிய கழகமாந்தர்
மேயவத் தலத்தினோர்க் கென்வெள்ளறி வுரையிற்குற்ற
மாயுமா றரிதன்றேனு நீர்பிரித்தன்ன முண்ணுந்
தூயநீம் பால்போற்கொள்க சுந்தரன் சரிதந்தன்னை."

எனப் பரஞ்சோதி முனிவர் தாமியற்றிய திருவிளையாடற் புராணத்துட் கூறியிருப்பது யாவருமறிந்த விஷயமே. அதனால் எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் கூறுங் கவிக்கே அக்காலத்திலுள்ள சங்கத்தார் குற்றங் கூறினாரென்றால், சிற்றறிவினனாகிய எளியேனா லியற்றப்

† வருணத்தின் மேலெழுந்த ஆக்ஷேப சமாதானங்களை விளக்குவதாம்.

பட்ட இந்நூன்மீது இக்காலத்தார் குற்றங் கூறுவது ஆச்சரியமாமோ? ஆகாவாம். ஆயினும், யான் கூறிய கூற்றினுண்மையை ஆய்ந்தறிந்தோருட் சிலர் வெளிப்போந்து, அவ்வாறு உண்மை யறியாதாருடைய ஐயத்தானும் திரிபுணர்ச்சியானும் எழுந்த வினாக்களுக்குத் தக்க விடையிறுத்து, அவற்றைப் பத்திரிகை வாயிலான் வெளிப்படுத்தி அவர் தம்மைத் தெருட்டியும், அவர் தமது திரிபுணர்ச்சியை யேற்ற மற்றவர்கட்கும் எமது கொள்கையி னுண்மையை விளக்கிக் காட்டியுமுள்ளார். வேளாளரின் நிலைமையின் உண்மை இன்னதென அறிய விருப்பமுள்ளோ ரனைவரும் எளிதில் அறியவேண்டுமெனு மெண்ணங்கொண்டு, அவர் தம் நிலைமையைக் குறித்தெழுந்த விவாதங்களுள் முக்கியமானவற்றைத் திரட்டி அதற்கு "விவகாரகாண்டம்" எனப் பெயர் புனைந்து, முன்னர் இவ் வருணசிந்தாமணியில் ஏற்பட்ட ஆரியகாண்டம், திராவிடகாண்ட மென்ற இரண்டுடனே இதனை மூன்றாவது காண்டமாக அடியேன் வெளியிடத்துணிந்தனன்.

க-வது

வேளாளர் சூத்திரரென்பார் மதமழித்தல்

பா. குமாரசாமி முதலியார் மறுப்புக்கழிவு.*

பூலோக நண்பன் (30-9-1902-வது) பத்திரிகையில் "வேளாளரும் சூத்திரரும் வேறுவரோ?" என்ற தலைப்பின் கீழ் நமது முதலியார்,

"தெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்த சமயாசாரியர்கள், சந்தான ஆசாரியர்கள், பெரியபுராணத்தார், தொல்காப்பியர் முதலாயினோரும், நிகண்டாரும், ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலப்பெருமான் அவர்களும், உரையாசிரியர்களும் வேளாளர் சூத்திரரென ஆங்காங்குக் காட்டியுள்ளார். நாமே சகல கலா ஞானசாகரமென்று கிளம்பும் சிலர், வேளாளருஞ் சூத்திரரும் வேறுவார் என்றும், வேளாளர் வைசியரேயென்றும், சூத்திரர் தாழ்ந்த குலத்தார் என்றும் பறையறைந்து முன்னோரைப் பழிக்கின்றனர். இதனுண்மையை நியாயவாயிலாக வெளிப்படுத்தில் உலகிற்கு உபகாரமாகுமென எண்ணுகின்றேன். தயைகூர்ந்து நும் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டினன்." என்றார்,

சமயாசாரியர்கள், சந்தான ஆசாரியர்கள், தொல்காப்பியர் முதலாயினோர் வேளாளரைச் சூத்திரரென எங்ஙனம் கூறியுள்ளார்? பெரியபுராணத்தார், நிகண்டார் முதலியோர் கூறினரெனச் சொல்லுங் கூற்றை வருணசிந்தாமணி 554-முதல் 576-வரையிலுள்ள பக்கங்களிற் கண்டித்திருப்பதைக்

*மறுப்பு—கழிவு எனினும், அல்லது மறுப்புக்கு—அழிவு எனினும் அமையும்.

காண்க. நமது நண்பர் முன்னர் வேளாளர் என்ற பதத்திற்குப் பொருள் விளங்க உணர்ந்திருப்பரேல், வேளாளருஞ் சூத்திரரும் வேறு என அறியாமல் மயங்கார். சகல சாத்திரங்களையும் நிலை கண்டுணர்ந்தவர்கள் வழித்துக்கொள்ளத் தக்க பண்டித சிரோமணி, மாயாவாத தும்ஸகோளரி, அத்துவித சித்தாந்த மஹோத்தாரணர் என்னும் பட்டங்களைத் தாமே தரித்துக்கொண்ட நா. கதிரைவேற் பிள்ளை என்பார் 1899-ஞ அச்சிட்ட பெயரகராதியில் வேளாளர் என்பதற்குச் சூத்திரரெனப் பொருள் வரைந்துள்ளார், இவர் ஈழநாட்டுச் சூத்திரராகலின் அவ்வாறு பொருள்கொண்டனர் போலும். அதனைக் கண்டு மயங்குதல் அறிவின்மையே. இந்து ஜாதிக் கோட்பாட்டிற் சிறிதும் பற்றில்லாத வீரமாமுனிவர் சதுரகராதியில் வேளாளர்க்கு ஈகையாளர் எனப் பொருள் கூறுகின்றார். பின்னும் "தாளாற்றித் தந்தபொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு" எனப் பொய்யாமொழியும், "வேளாளரென்றவர்கள் வள்ளன்மையான் மிக்கிருக்குந் தாளாளர்" எனத் தமிழ்வேதமுங் கூறின. இவ்வாற்றான் வேளாளர் ஈகையாளர் எனும் பொருள்பட நிற்றல்காண்க. இது நிற்க,

வீரமாமுனிவர் சூத்திரருக்குப் பொருள் கூறுங்கால் தச்சர் என்றனர். அதற்கிணங்கவே நா. கதிரைவேற் பிள்ளையும், சூத்திரர் வேலைசெய்பவர் எனத் தாமே தமது அகராதியில் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார். எனவே சூத்திரர் ஊழியவகுப்பினரெனச் சித்தாந்தப்படுகின்றது. சூத்திரர்களின் நிலைமையை வருணசிந்தாமணியில் 168-முதல் 182-வரையிலுள்ள பக்கங்களிற் கண்டுணர்க.

மந்திரக்கிழமையுந் தந்திரத் தலைமையும் பூண்டுள்ள வேளாளரையோ வேலை செய்பவர், தச்சர் எனப் பொருள் கொள்ளத்தக்க சூத்திரரெனக் கூறுவது? சிற்றறிவுடைய சிறுமகாரும் பேதைப்பெண்களு மவ்வாறுகூறுவரா? கூறார்.

இது நிற்க, தேவர் குறளில் அந்தணர் தருமத்தையும் அரசர் தருமத்தையுங் கூறியபின்னர், வைசியர் தருமம் சொல்ல வந்தவர் "உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார், மற்றெல்லாந் தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்" எனச் சூத்திரர் சொரூபத்தையும் பிரித்து விளக்கியருளினர். சாதி தருமத்திற் பூரணவாராய்ச்சி யில்லாதார் "கண்டதே காட்சி கொண்டதே கொள்கை" யாக "எழுதினவன் ஏட்டைக்கெடுத்தான், படித்தவன் பாட்டைக்கெடுத்தான்" என்னும் பழமொழிக்கிணங்க, நிகண்டு, அகராதி முதலியவைகளைக் கண்டபடி மாற்றி யச்சிட்டுக் கெடுத்தார்கள். பஞ்சாங்கம் கிழிந்துவிடில் நக்ஷத்திராதிகளுங் கிழிவதில்லை. ஆதலால் ஏவுதற் கருத்தாவை இயற்றுதற் கருத்தாவாகவும், இயற்றுதற் கருத்தாவை ஏவுதற் கருத்தாவாகவும் கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று முரண்படக் கூறுவார் கூற்றைப் பொருளெனக் கொள்ளார் அறிவுடையோர். "எப்பொருள் யார் யார்வாய்க்கேட்பினும் அப்பொருள் காண்பதறிவு" என்பதை உற்றுணர்வாராக.

பிரபஞ்சமித்திரன் 27-3-1903. } இராமநாதபுரம், எஸ். வி. ஆறுமுகத்தேவர்.

உ-வது.

பூலோகநண்பன் பத்திராதிபர் போய்க்கூற்றுப் புறம்போக்கல்.

சில வினாக்கள்.

பூலோக நண்பன் பத்திராதிபர் அவர்களே! தங்கள் (30-9-1902)வது பத்திரிகையில்,

(வேளாளரை வைசியர் என்னும்) "இது விஷயமாக வருணசிந்தாமணிக்காரரும் வேறொரு சிலருங்கூறிய கூற்றுக்களை யெல்லாங் கண்டித்து வேளாளர் சூத்திரரே இருவரல்லர் என்று பண்டிதரால் எழுதி நாட்டப்பட்ட "வருணசிந்

தாமணி மறுப்பு" மறுமுறை வருகின்றது. அதனிற் பாக்கக்காண்க. இன்னும் யாழ்ப்பாணம் பண்டித சிரோமணி ஆகிய மாயாவாத தும்ஸகோளரி ஸ்ரீமன் நா. கதிரைவேற் பிள்ளை யவர்கள் ஸ்ரீலஸ்ரீ நாவலர் அவர்களையும் முன்னோரையுந் தாஷித்த வருணசிந்தாமணியைக் கண்டித்து உபந்நியாசித்து ஒழித்தனர். அந்நாலை யாக்கிய ஸ்ரீ கனகசபைப்பிள்ளை யவர்களும் இவ்விடயமாகக் கோளரி அவர்களுடன் வாதித்து வாயடங்கித் தோற்றார். ஆதலின் வேளாளர் சூத்திரரே."

எனக் கூறிப் பத்திராதிபர் என்னுங் கையொப்பமிட்டிருக்கின்றீர். அதனுள் "வேளாளர் சூத்திரரே இருவரல்லர் என்று பண்டிதரால் எழுதி நாட்டப்பட்ட வருணசிந்தாமணி மறுப்பு" என்றீரே. அவ்வாறு நாட்டிய பண்டிதர் யார்? பண்டிதர் என்ற அளவினுனே உலகமுற்றும் பெயர் விளங்கக்கூடுமோ? அவர் எவ்வூரினர்? அவர் பெயர் யாது? எச்சாதியினர்? சற்று விளக்குவீராக. "நா. கதிரைவேலரவர்கள் வருணசிந்தாமணியைக் கண்டித்து உபந்நியாசித்து ஒழித்தனர்; அந்நாலை யாக்கிய ஸ்ரீ கனகசபைப்பிள்ளை யவர்களும் கோளரி அவர்களுடன் வாதித்து வாயடங்கித் தோற்றார்." எனப் பெரும்பொய்சொல்லத் தலைப்பட்டீரே! எந்த இடத்தில்? எந்த வித்வ சிரோமணிகள் கூடிய அவைக்களத்தில்? என்ன பிரமாணங்களைக்கொண்டு உபந்நியாசித்து ஒழித்தனர்? அக்காலத்தில் நீரு முடனிருந் திருந்தீரோ? இருந்தீராயின், ஏன் அவைகளை விளக்கினீரில்லை? நா. கதிரைவேலரவர்களைப் பண்டித சிரோமணி, மாயாவாத தும்ஸகோளரி, பின்னர்த் தனியே கோளரி எனப் பல பட்டப்பெயர் கொடுத்து வரைந்திருக்கின்றீரே? அப் பட்டப்பெயர்கள் நீரே கொடுத்தனவா? பிறரால் கொடுக்கப்பட்டனவா? யாரால் என்னதிறங்கண்டு எந்த அவைக்களத்திற் கொடுக்கப்பட்டன? அல்லது அவரே வகித்துக்கொண்டனவா? அவர் பண்டித சிரோமணியாயின், வைத்தியத்திலா? கல்வியிலா? வைத்தியத்திலெனில்; யாருக்கு என்ன நோய் தணித்து இப்பட்டம் பெற்றார்? கல்வியிலெனில், எந்தெந்தக் காவியங்கள்

செய்துள்ளார்? இன்னும் மாயாவாத தும்ஸகோளரி என்னில் பொருள் யாது? நீங்காத காற்றை அழிக்கத்தக்க நீங்குள்ள பாம்பு என்னும் கவர்படு பொருள் கருப்பெயரை வகித்துக் கொள்வதிற் பயனென்னையோ? கோளரி அவர்களுடன் ஸ்ரீ கனகசபைப்பிள்ளை யவர்கள் எந்தவாண்டில் எம்மதியில் எந்த காலில் எவ்விடத்தில் எவர்கள் முன்னிலையில் வாதித்து வாயடங்கித் தோற்றூர்கள்? நீர் நேரிற் பார்த்தீரா? எவரே னுஞ் சொல்லக்கேட்டீரா? ஆனால் இவ்வாறு வாயடங்கித் தோற்றுப்போனதாகக் கோளரிதான் சொல்லிற்றே? நன்கு விரித்து மேற்குறித்த வினக்கட்கு இப் பிரபஞ்சமித்திரன் வாயிலாக விடைதர விரும்புகிறேன். இவ்வளவு சிரமம் கொடுத்ததற்காகத் தாங்கள் பூலோக நண்பனுக்கே அதிபரா யிருத்தலால் உவகையாகவே விடையளிப்பீர்களென்று நம்பு கின்றேன்.

பிரபஞ்சமித்திரன்
27-3-190௩.
　　　　இராமநாதபுரம்
　　　　எஸ். வி. ஆறுமுகத்தேவர்.

௩-வது.

தூத்துக்குடி ரா. ம. நயினர் செட்டியார்

மறுப்புக்கழிவு.

வருணபேத வாதிகட்கோர் நன்மதி

என்று புன்மதி காட்டியவர்க்கு வாய்ப்பூட்டு.

பொன்மகள் வளருஞ் சென்னையம் பதியில் பூலோக நண்பன் (15-11-1902-வது,) பத்திரிகையில் தூத்துக்குடிச் சிவஞானப்பிரகாச சபையின் ஓர் அபிமானி ரா. ம. நயினர் செட்டியார் என்ற ஒருவர் "வருணபேத வாதிகட்கோர்

நன்மதி" எனத் தலைப்பெயரிட்டுத் தமது அறியாமையை விளக்கியிருக்கின்றார். அதனுள் அவர்,

"நம் தமிழ்நாட்டின்கண் சிலகாலமாக வேளாண்மக்கள் சூத்திரரல்லர் வைசியரேயாமெனச் சிலர் கூறுகின்றார்கள். இதுபற்றிக் கூடலூர் கனகசபைப்பிள்ளை என்பார் "வருண சிந்தாமணி" எனப் பெயரிய ஓர் நூல் நவீனமாய் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அந்நூல் வெளிப்பட்டு இரண்டுவருடமாகலாம். அதன் பின்னரே அவ்விஷயம் சாதித் துவேஷாவேசங் கொண்டார் சிற்சிலராற் பேசப்பட்டு வருகின்றது. இன்னோர் பேசும் அவ்விஷயத்தாற் பெறப்படும் நன்மை சிறிது மின்றாயினும், அது கேடுகள் பெரிதும் விளைத்தற்குக் காரணமாயிருக்கின்றது" என்றார்,

அந்தோ! இவர்மதிக் கென்செய்யலாம்? எய்தவ னிருக்க அம்பை நோவார்போல அரற்றுகின்றார். அழகியது! அழகியது!! முற்காலத்தே மண்டலபுருடன் நிகண்டு மக்கட் பெயர்த்தொகுதியில் "இளங்கோக்கள் மன்னர் பின்னர் இப்பரெட்டியர்காராளர், வளம்பெறவாழ் வேளாளர் வைசியர்தம் பொதுப்பேராகும்" என்னும் பாட்டின் பொருளை யுணர்ந்திலார்போலும். வடகலை தென்கலைகளிலுள்ள பன்னூற்களையு மாராய்ந்து ஐயந்திரிபறவுணர்ந்து "நாவலர்" என்னும் பட்டாபிதானம்பெற்ற "ஆறுமுகநாவல ரவர்கள்" சென்ற சௌமிய௵த்தில் மேற்கண்டவாறு வேளாளரை வைசியரென்று உள்ளபடி நிகண்டில் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினவர், சின்னாட்கழித் தந்நூலையே அச்சிட்டபோது வேளாண்மக்களென ஈழநாட்டிலுள்ளாரது ஆசார வொழுக்கங்கள் வைசியர தொழுக்கங்கட்கு மாறுபட்டிருந்ததானோ, மற்றெது காரணத்தானோ, அச்செய்யுளை மாற்றி,

"இளங்கோக்கள் மன்னர் பின்னரிப்ப ரெட்டியரே நாய்கர்
வளம்பெறு வணிகர் நல்லான் காவலருழவர் மற்றும்
விளங்கிய பரதர்மேய வினைஞர் செட்டியர் பன்னொன்றும்
உளங்கெழு வசியர்பேரா முறுசிரேட் டிகளுமாகும்"

என்றும்,

"மண்மகள் புதல்வர் வாய்ந்த வளமையர்களமரென்றும்
உண்மைசால் சதுர்த்தர் மாறுவுழவர் மேழியர் வேளாளர்
திண்மை கொளேரின் வாழ்நர் காராளர் வினைஞர் செம்மை
நன்னூ பின்னவர்பன் னொன்று நவின்றசூத்திரர் தம்பேரே."

என்றும், இரண்டு கவிகளை நூதனமாய்ச் சிருட்டித்து வேளாளரைச் சூத்திரரென வெளியிட்டனர். இஃதறியாதார் யாவர்? இந்த நாவலர் அவர்கட்கும், அவர் தாதை மூதாதையாதியர்க்கும், ஏனைய எல்லா வித்வான்களுக்கும் பாடமாக வழங்கிவந்த செய்யுளை யாவர்தாம் மறைப்பார்? கதிரொளியைக் கையான் மறைத்தல் கூடுமா? பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளும், நாவலர் பின்ன ரச்சிட்ட பிரதியல்லாத ஏனைய அச்சுப்பிரதிகளும் சான்று பகருமன்றோ? இவர் இவைகள் முற்று மாராயாது "வருணசிந்தாமணி என்னும் நூல் கேடுகள் பெரிதும் விளைத்தற்குக் காரணம்" என்றது பேதைமையன்றோ? உள்ளதை உள்ளவாறு விள்ளப்புகுதாதார் வெளியிடும் நூல்களே கேடுகள் விளைத்தற்குக் காரணமாகுமேயன்றி மற்றெந்நூலுமாகா. இது நிற்க,

"வருணசிந்தாமணி என்னும் நூல் பொதுவாக எல்லா வருணவியல்புகளையும் தெள்ளிதின் உணர்த்தும் பெற்றிமை வாய்ந்தது போலப் பெயர் மாத்திரையாற் காட்டியதன்றி, உண்மையில் அங்ஙனங் கருதாது, வேளாண்மாந்தர் வைசியர் என்பதையே பெரிதும் பேசி மற்றைய வருணத்தவரை மிக்க சாமானியமாய்க் கூறியுள்ளது. இதனானே வேளாண்மக்கள் வைசியர் என்பதைத்தாபித்தற்கே எழுந்ததென்பது தெற்றென விளங்குகின்றது" என்றனர்.

அஃதுண்மையேயாம். ஏனெனில், கலிகாலத்திலுள்ள நான்கு வருணங்களில், தலையுங் கடையு மிருக்கின்றனவன்றி, நடுவிரண்டு வருணங்களு மிறந்துபோயின வெனக் கூறித் திரியு மறைக்கொடியர் கூற்றை மறுப்பதற்கே நன்கு விளக்கி

யிருக்கின்றதெனவறியார்க்கிது நகையே. அன்றியும், நல்ல மாத்திற்குப் புல்லுருவிபோலும், நெற்பயிருக்குப் புற்களைபோலும், முற்காலத்து வேற்றரசர் கொடுமையும், இழிகுலத்தா ரழுக்காறும், ஆரியர் அபவாதமும், நாளுக்குநாள் இலைமயாய்வளர்ந்து, முன் சைவம் சமணால் மூடப்பட்டதுபோல, வேளாளர், வைசியர் என்பது மூடப்பட்டுச் சூத்திரரெனக் கூறுவார்க்கிடமாயிற்று. (வருணசிந்தாமணி 322-ம் பக்கத்திற்காண்க.) இவ்வாறாகப் பலகாலங் கடந்தமையால், கல்வியாராய்ச்சி செய்யுங் கவிவாணர்களுக்கு அரசருதவியின்றி, கல்வியும் நாளுக்குநாள் குறைந்து, சாதியினும் பூரணவாராய்ச்சி யில்லாமல், வேளாளரைச் சூத்திரரெனப் பிறழ்ந்த ஒருவர் கருத்தையே பின்பற்றிப் பலரும் பல நூல்களில் எழுதிவைத்தனர். பின்னர் ஈழநாட்டாரொருவ ரச்சிட்ட நிகண்டிலும் பிறழ்வு செய்தனரென முன்னரே காட்டியுள்ளாம். அவர்கள் மயக்கி லகப்பட்ட சில உள்நாட்டாரும் கோடாலிக் காம்புபோல் நின்று குலத்தைக்கெடுக்கத் தலைப்படுகின்றனர். கலியின் கொடுமை வலிது ! வலிது !! இதற்கார்தான் என் செய்வது ?

இவ்வாறு வேளாளரைச் சூத்திரரென்று மயக்கங்கொண்டிருப்பாரைச் சுருகி யுத்தி யனுபவத்தாற் றேற்றியும் தேராத மந்தாதிகாரிகளாயின் அவர்கள் பொருட்டு "நாற்குழி பறுத்துமெள்ள நாட்டிய கம்பந்தன்னை, யுரமுறக் குத்திக்குத்தி யுரப்பிக்கு முபாயம்போலச்" சிறிது விரித்துரைத்துக் காட்டினமேயன்றி வேறில்லை. அங்ஙனம் விரித்துரைத்ததா லிவருக்கெழுந்த பொறுமைக்குக்காரணம் என்னையோ? பின்னும் செட்டியார்,

"அந்நூல் தேசத்தாலும், பாஷையாலும் நடையாலும் உடையாலும் பாவனையாலும் வேறுபட்ட சில ஆங்கில சரித்திரக்காரர்கள் வேதாதி நூல்களின் உண்மைப் பொருள்களை

உள்ளவா றுணருமாற்றலிலராய்த் திரித்துணர்ந்து, தம்மனம்போனவாறு சித்தாந்தஞ்செய்து பெருமைக்காக வெளிப்படுத்திய அவர்தம் (ஆங்கில) பாஷையிலுள்ள சரித்திரங்களையே பெரிதும் ஆதாரவாகக் கொண்டியற்றிய ஓர் நூல் ஆதலால்" என விகழ்ந்துரைத்தனர்.

ஆரியவேதம், உபநிடதம், மிருதி புராணம், இதிகாசம் முதலியவைகளி னின்றும், தமிழ் வேதமான தேவாரம், தேவர் குறள், புராணம், நிகண்டு முதலியவைகளி னின்றும், வேளாளர் வைசியரென எவ்வளவோ சான்று கூறுவனவென எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் இவருக்குக் கண்ணிருந்தும் புலப்படாமற் போனமைக்குக் காரணம் யாதோ?

" கண்ணுடையரென்பர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லாதவர் " அன்றோ! ஐரோப்பியரைப்போலுங் கண்ணுடையார் யாவர்? இந்து துரைத்தனஞ் செய்த பூர்வ அரசர்களும் சக்ரவர்த்திகளும் எந்த அற்புத வேலைகளை இயற்றியிருக்கின்றார்கள்? அயபாதம், காந்தாதம், மின்றபால்முதலியன கண்டுலகுக்கு உபகரித்தவர் நம்மவர்களோ? ஐரோப்பியரோ? பெண்களும் சூத்திரரும் ஓதக்கூடாதெனபேதப்படுத்தித் திராவிடர்களுக்கு விரோதமாகப் பல விஷயங்கள் பொதிந்துள்ள ஆரியவேதம் உபநிடத முதலியவைகளை நம்மவரா மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டனர்? ஆங்கிலேய பண்டிதர்களான மாக்ஸ்முல்லர், உல்ஸன் முதலியவர்களன்றோ. அளவிறந்த திரவியத்தைச் செலவிட்டு மனவூக்கங்கொண்டு பன்னாளாராய்ந்து, மொழிபெயர்த்துத் தந்தனர். திருவாசகத்துக்கு ஜீ. யூ. போப்பையர் செய்த மொழி

பெயர்ப்பின் சிறப்பைச் செப்ப முடியுமா? இவ்வளவு பேருபகாரிகளான இன்னோர்க்கு யாஞ் செய்யுங் கைம்மாறு யாதுளது? இஃது அறியாது ஆங்கிலேயரை யுண்மையறியாதவரென விகழ்ந்துரைத்தது என்னமதி? நன்குணர்ந்தடங்குவாராக மேலும் இச் செட்டியார்,

“வேதாதிநூல்களி னுண்மைப்பொருளை யுள்ளவாறுணர்ந்து, தாமுணர்ந்த அவ் வுண்மைகளை ஏனையோருங் கண்டு தெளிந்துய்ய வேண்டுமென்னுங் காருண்யமேலீட்டால் அவ்வேதாதி நூல்களுக்கு வழிநூலாகவும், சார்புநூலாகவும் புராணவிதிகாச வருநூல்களையும் இலக்கிய விலக்கணப் பெருநூல்களையும் இயற்றிவைத்த மேலோர், தாமியற்றிய வந்நூல்களில் வேளாளர் சூத்திரரெனப் பக்ஷபாதமின்றிக் கூறியிருத்தலால், அந் நற்பெரும் பரமஞானாசாரிய மூர்த்திகள், மெய்ப்பெரும் புலவர்கள் மீது அழுக்காறு பெரிதுங் கொண்டு அன்னோர்க்குப், அன்னோரியற்றிய நூல்கட்கும் ஏதம்பேசிப் பேதமை கற்பித்துத் தூஷணமே பூஷணமாய்ப் புனைந்து வெளிப்பட்டுள்ளது” எனக் குளறினர்.

இவர் விபரீதமதிக் கென்செய்யலாம்? திராவிடவேதமான தேவாரத்தினுள் பரமஞானாசாரியராகிய ஞானசம்பந்த சுவாமிகள், “வேளாளரென்றவர்கள் வள்ளன்மையான் மிக்கிருக்குந் தாளாளர்” என்றும், மெய்ப்பெரும்புலவரான திருவள்ளுவர் “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாந் தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்” என்றும்; தாளாளர், உழுதுண்டு வாழ்வார் என்னும் வைசியர்க்குரிய பெயர், தொழில்களால் வேளாளரைக் குறித்துரைத்தனரே யன்றிச் சூத்திரரைக்கூறினாரிலர். அன்றியும் ஆரியத்துள் மனுபராசர முதலிய மிருதிகளும், வராக மார்க்கண்டேய முதலிய புராணங்களும் வேளாளரை வைசியரெனக்கூறினவேயன்றிச்

சூத்திரரெனக்கூறக்கண்டிலம். இவைகளையெல்லாம் பிரமாணமாகக் கொள்ளாவிடின் இத்தகைய நூலாசிரியர்களைப்பார்க்கிலும் மேற்பட்ட பரமஞானாசாரியரும், மெய்ப்பெரும் புலவரும் இவருக்கெவருளரோ; அறிகிலம். ஒருகால் ஆறுமுகநாவலரே அன்னாரெனக் கூறுவர் போலும். அங்ஙனமாயின், அந்நாவலர் தாமச்சிட்டசிகண்டில் வேளாளரை வைசியரென முன்னும், சூத்திரரெனப் பின்னுமாக இரண்டு பிரதிகள் வெளியிட்டிருக்கிறார். இவைகளில் முன்னர் வெளிவந்த பிரதியிற் குறித்ததே மெய்ம்மையெனில் பின்னர்வந்த பிரதியிற் குறித்தது பொய்ம்மையாம். இவ்வாறு பொய்யு மெய்யுங் கலந்து உலகத்தாரை மயங்க வைத்தவரைப் பரமஞானாசாரியர், மெய்ப்பெரும் புலவர் எனக்கூறுதல் தகாதாம் பின்னும்.

"அந்நூல்(வருணசிந்தாமணி) வெளிப்பட்டஞான்றே அதனியல்பை நன்கறிந்த மெய்ம்மை கடைபிடித்தொழுகும் சைவ வித்வ சிகாமணிகள் பலர், அது நியாயவாதத்திற் கெட்டுணையும் ஒத்துவராத அவலசித்தாந்த நூலெனப் பல அறிஞர்கள் குழுமிய அவைகளத்துப் பிரசங்க வாயிலாற் பல பிரபல பிரமாணங்களைக் கொண்டு கண்டித் தொதுக்கி விட்டனர்."

எனப்பொய்ம்மை கூறவுந் தலைப்பட்டனர் இச்செட்டியார். இது சாலவியப்புடைத்தே! இவர் மெய்ம்மை கூறுவாரேல, இன்ன நகரில், இன்ன பெயருடையோர் இன்ன பிரபல நியாயப் பிரமாணங்களைக் கொண்டு பிரசங்கித்து இன்ன காலத்திற் கண்டித்தொதுக்கினர், எனக் கூறுவரன்றோ? இவ்வருண சிந்தாமணி வெளிப்பட்டவுடன், திருநெல்வேலி ஜில்லா எட்டையாபுரம்சம்ஸ்தானத்தில், ஜமீன்தார் அவர்களும் பல சைவப்பிரபுக்களும் வித்வசிகாமணிகளுங் குழுமிய அவைக்களத்தில், ஸ்ரீமஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகளுமிருந்து வாசித்து நன்கு பாராட்டினர். அது போலவே பல விடங்

களிலும் பார்த்தானந்தித்துக் கல்வியிற் சிறந்த கனவான்கள் பல சிறப்புக்கவிகளும் சர்ட்டிபிகேட்டுகளும் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இது நிற்க, வருணசிந்தாமணியினுள் வேளாளர் வைசியர் எனத் தாபித்தற்குக் காட்டியுள்ள பிரமாணங்கள் சாமானிய மின்றி, ஆரிய வேதங்களினின்றும் திராவிட வேதங்களினின்றுமன்றோவந்துள? அவைகளை மறுக்கக்கூடிய மேலான பிரபல பிரமாணங்கள்எந்த நூலிலிருந்து எவரெடுத்துக்காட்டி எக்குப் பிரசங்கித்துக் கண்டித்தனரோ? இனிது விளக்குவாராக. ஆரியவேதத்தையும் தமிழ் வேதத்தையும் மறுப்பவரும் சைவசித்தசிகாமணிகள் என்னும் அபிதானத்திற் குரியராவரோ? என்னபேதமை? "அரும்பயனாயுமறிவினர் சொல்லார், பெரும் பயனில்லாத சொல்" என்னும் பொய்யாமொழியையுணர்கிலார் போலும். இது நிற்க.

"வேளாளரைவைசியரெனக் கூறுதற்கொருப்பட்டு, சற்சாத்திரங்களையும், அதனை யியற்றினோரும் வெளிப்படுத்தினோருமாகிய ஆன்றோரையும், அழுக்காற்றின் மேலீட்டால் இகழ்ந்து கூறி வீண்பழிபாவங்களைப் பேராபரணமாய்ப் பூண்டாராயினர்"

என, நமது நண்பராகிய செட்டியார் கூறுகின்றனர். ஆனால் ஆன்றோர் நமக்கு யாது தீங்கிழைத்தனர்?தீங்கிழைத்தவர் ஆன்றோராவரா? ஆகார். ஆன்றோர்மீது அழுக்காறு கொண் டிகழ்வதற்குக் காரணமென்னையோ? எந்த ஆன்றோரை எவர் எங்ஙன மிகழ்ந்திருக்கின்றார்? ஒருவன் சாதி சமயம் முதலியன குறித்துச் சித்தாந்தஞ் செய்யத்தொடங்குவனேல் சுருதி, குரு, சுவானுபவம், யுக்தி, சம்மதம் என்னும் ஐந்திற்கும் பொருந்தக்காட்டியன்றோ ஸ்தாபித்தல் வேண்டும்? இல்லையேல் யார்தாம் ஒப்புவார்? ஆதலால் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்கும் வேதாகமசம்மதத்திற்கு மூர

னுமிடத்துச் சுருதிமுதலியன கொண்டு மறுக்கப்புகுந்தான் ஆன்றோர்மீது அழுக்காறு கொண்டு இகழ்ந்ததாகக்கூறும் இவருரை வெற்றுரையாமென்க.

"ஒருகுலத்தவர் மற்றைக்குலத்தவரால்மேற்குலத்தவ ரெனவிதந்துகூறப்படுதலே, சிறப்புடைத்தாவதன்றி, அக்குலத்தவர் தாமேதங்குலத்தை உயர்த்திக் கூறிக்கொள்ளுதல் அத்துணைச்சிறப்புடைத்தாகா."

என்றார் அது யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததே. அது போலவே, அந்நியதேசத்தவரும் அந்நிய ஜாதியருமான ஆங்லேயகிரந்தகர்த்தர்கள் பட்சபாதமின்றி வேளாண்குலத்தவரை வைசிய ரெனச் சித்தாந்தஞ்செய்ததை இவரும் இவர் போன்றவரும் ஏன் ஒப்புக்கொள்கிலார்? ஓங்கிவளரும் பயிரினோடு மூளைத்த களைகளைக் களையாவிடில் பயிர் செழித்து விளைந்து பலன் தராதன்றோ?இவருக்கும், இவர் போன்றவருக்கும் அறிவுறுத்துமாறே பிரபல பிரமாணங்கொண்டு இந்நூல் (வருணசிந்தாமணி) இயற்றினரெனக் கற்றுணர்ந்தடங்குக.

"இதுகாறும் நம் நாட்டில் எத்தனை சாதியார் தந்தம் சாதியே உயர்ந்ததெனை வீண்பெருமை பாராட்டத்தலைப் பட்டனர்? அன்னோர் அங்ஙனம் கூறத் துணிந்தபின்னர் உலகத்தவரால் எவ்வாறு மதிக்கப்பட்டனர்? படுகின்றனர்? இவ்வுண்மையைக் கைத்தல நெல்லிக்கனிபோற் கண்டிருந்தும் காணாதார் போன்று இக்கடையாய செயலைத் தலையாயதங்கருமமெனக் கொண்டு வறிதே சற்காரியத்திற் செல்விடத்தக்க காலத்தை அவலமாப்போக்கி வாதசந்தத்தராய் நிற்றல் அதிசயிக்கத்தக்கதேயாம்"

என, மனம்போன வழி வரைகின்றார் நமது செட்டியார். உலகில் எச்சாதியாராயினும் தங்குலமேன்மையைச் சுருதியாதிய கொண்டு தாபிப்பாராயின் அது நாமும் ஒப்பத்

தக்கதே. அங்ஙனமின்றி இவர்போற் பிதற்றும் வெற்றுரையை யாவர் ஒப்புவார்? அன்ன தன்மைய நூல்களோடு வேதாகமாதி நியாய பிரமாணங்களுடன் ஸ்தாபித்துள்ள இந்நூலையும் ஒப்பிட்டுக்கூறத் துணிந்தது அவரதறியாமையேயாம். அன்றியும் உலகத்திலிவர் தேசாபிமானம் பாஷாபிமானம், குலாபிமானம், மதாபிமானமுள்ள மனிதர்களுளொருவராயிருந்தின் "கடையாயசெயலைத் தங்கருமமெனக்கொண்டு காலத்தை அவலமாப்போக் "கினதாகக் கூறுவரா? கூறார். இவர் குலாபிமான மில்லார் போலும். இதுநிற்க,

"ஒருவனை யுயர்த்துவதுந் தாழ்த்துவதும் கல்வியறிவொலாயேயன்றி, குலத்தினாலன்றும்எனப்பலவிரித்து குலாபிமான வெறுப்புடையர்போல ஞானோபதேசஞ் செய்யப் புகுந்தார். இவர் கூறுவதுண்மையாயின் " நலத்தின் கணாரின்மைதோன்றினவனைக், குலத்தின்க ணையப்படும்" காட்டுங்குலத்திற் பிறந்தார் வாய்ச்சொல்" "குலத்தளவேயாகுங் குணம்' "தத்தங்குல நலத்தாலாகுவர் சான்றோர்" " குலம் வேண்டினென்றிருப்பர் குலத்துளார்" " தன்குலவியற்கை தவறுதொழூஉமுனே முன்புரைசெய் நல்லறமெனப் புகல்வர் முன்னோர்" என்ற திருவள்ளுவர் ஔவையாராதியோரினுமேற்பட்ட வறிவுடையோராகவன்றோ விவர் விளங்க வேண்டும்? அங்ஙனங் கண்டிலம். இவரறிவின் திறமறிய மேற்போந்தவைகளானே நன்கு புலப்பட்டன. இவர் செட்டியானமையால், தமக்குச் சொல்லிக்கொள்ளுகிற வைசியப் பட்டம் பறிபட்டுவிடு லென் செய்வோமென வச்சமுற்று அழுக்காறுகொண்டு, அவலை நினைத்துக்கொண்டுரலை யிடிப்பார் போல, நன்மதியெனப் புன்மதிசொல்லின், அம்மதியைச் சம்மதிப்பவரெவர்?

இனி இவ்வருணங்களைப் பற்றிய ஐயப்பாடுகள் உள்ளோர் " வருணசிந்தாமணி " எனனும் நூலையே அழுக்காறின்றி, ஆதியோடந்தமாய் முறையே சிரவணமனனஞ்செய்

வாராயின், அவர்க்கச்சந்தேகவிபரீதம் ஒழியுமென்பதுதிண்ணம். வீண்வாதஞ் செய்வார் விடைபெறுரெனக் கொள்க. இதனிற்க,

"சேக்கிழார் மரபான் எனக் கைச்சாத்திட்டு 'வருணசிந்தாமணி மறுப்பு' என ஒருவர் வரைந்து அப் பூலோகநண்பன் மூலமாகவே வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.,, என்றார்.

அவருக்கும் அடுத்தமுறை அறிவுறுமாறு அறைவோமாக.

இங்ஙனம்;

பிரபஞ்சமித்திரன் 20-2-1903 27-2-1903 } எஸ். வி. ஆறுமுகத்தேவர்.

௬ - வது,

இதுவும்மேற்படி தூத்துக்குடி நயினார்செட்டியார் மறுப்புக் கழிவு.

வருணபேதவாதம்

இது வேறொருவர் மறுப்பு,

சென்னை 'பூலோக நண்பன்' ஆரும் இலக்கப் பத்திரிகையில் தூத்துக்குடி கீழவூர் சிவஞானப் பிரகாச சபையின் ஓர் அபிமானியும் எமது நண்பருமான ரா. ம. ந. நயினார் செட்டியாரவர்கள் வருணபேத வாதிகட்கோர் நன்மதி என்னுந்தலைப் பெயர்தந்து ஓர்விஷயம் வரைந்துள்ளார்.

அங்ஙனஞ்சிலரை வருணபேத வாதிகளெனச் சுட்டி அவர்கட்கு நன்மதிகூற வெளிவந்தமையின், நண்பர் அவர்கட்கு எதிரான வருண அபேதவாதிஎனவும், தாம்கொண்ட அபேதவாதமே நன்மதி எனவும், எதிரிகள்கொண்ட வருணபேதவாதம் துன்மதி எனவும், அத்துன்மதியை ஒழிக்கத் தாம் கொண்ட வருண அபேதவாத நன்மதியை அவர்கட்கு உபதேசிக்கவே வந்தாரெனவும், கரதலாமலகம்போல் விளங்குகின்றது.

அங்ஙனமாயின், வருணபேத வாதத்தைத் தழுவல் நன்மதியோ, அன்றி வருண அபேதவாதத்தைத் தழுவல் நன்மதியோ, என்பதைச் சிறிது விசாரித்து, நன்மதியாவதை நன்மதி எனவும், அல்லாததைத் துன்மதியெனவும் நிர்ணயித்திடுவர்.

இதர தேசவாசிகளும் புண்ணிய பூமியெனப் புகழும் நம்மிந்து தேசவாசிகளும் பெரும்பான்மையோர், அதாவது சற்றேறக்குறைய இருபத்தைந்துகோடி ஜனங்களால் உத்தமப்பிரமாண மெனத்தழுவப்படும் வேத, ஆகம, ஸ்மிருதி, புராண, இதிகாசாதி நூல்களும் வருணபேத வாதத்தை அங்கீகரித்து அவ்வவ்வருணங்கட்கு விதிவிலக்கான ஒழுக்கபேதங்களை வரையறுத்துக் கூறுதலின் அவ்வருணபேதவாதம் பெருநூல் வழக்காயுள்ளதும், அந்நூனெறி ஒழுகுவோர் அனைவராலும் தழுவப் படுவதால், பேருலகவழக்காயுள்ளது மாதலின், அவ்விரு வழக்கோடு முரணாது வருண பேதவாதத்தை அங்கீகரித்தோர்தம் மதி நன்மதி என்பதே தேற்றமாம்.

இனி, அம்மெய்ந்நூல் வழக்கொடும், அம்மேலோர் வழக்கொடும் முரணி, நாஸ்திகர், கிறிஸ்தவர், மகமதியர் நூல் வழக்கொடும், அவருள்ளும் சிறு பான்மையரே அநுஷ்டிக்கும் அவ்வுலக வழக்கொடும் பொருந்தி, வருண அபேதவாதத்தை அங்கீகரித்த நண்பர்மதி துன்மதி என்பதே தேற்றமாம்.

இனி, இத்துன்மதி நன்மதியாக சிவஞானப் பிரகாச சபையின் ஓர் அபிமானியாகிய நண்பர்க்குத் தோற்றியது, அச்சைவ சபையினன்றி, சைவசாஸ்திரத்தின் கண்ணும் சைவாசாரத்தின் கண்ணும் அபிமான மில்லாக்குறையாலோ அன்றி, " நிலத்தியல்பா னீர்திரிந்தற்றாகுமாந்தர்க், கினத்தியல்பதாகுமறிவு " என்றபடி சாவகாச தோஷத்தாலோ, அன்றி ஆசாரத்தை அநாச்சாரமாகவும் அநாசாரத்தை

ஆசாரமாகவும், தோற்றுவிக்கும் கலியுக வலியாலோ, அறிகின்றிலம். அஃதியாதாலாயினுமாகுக. நண்பர் நன்மதி எனக்கொண்ட வருண அபேதவாதமதி வைதீகசைவாசாரம் பேணுவார் கழகத்தில் துன்மதியாய் நிலைபெறுமென்பதிற் சந்தேகமின்று.

இனி, நண்பர் விஷயாபாசத்துள் விரிவஞ்சிச் சிலவற்றை விளக்குவாம்.

பூர்வபக்ஷம்—நண்பர்கொள்கை, சித்தாந்தம்—அதன்மறுப்பு

பூர்வபக்ஷம்.

இரண்டு வருடத்ததான வருணசிந்தாமணி நூல்வெளிப்பட்ட பின்னரே ஜாதித் துவேஷாவேசங் கொண்டோர் சிலரால், வேளாளர் வைசியரென்ற விஷயம்பேசப்பட்டு வருகின்றது.

சித்தாந்தம்.

வேளாளர் வைசியரென்ற விஷயம் அவ்வுண்மை அறியாதார்க்கு, அறிந்தோரால் நூல்வழியாயும், வாய்மொழியாயும் நீண்டகாலமாய்ப் பேசப்பட்டே வந்திருக்கிறது. அவற்றுள் சில வருமாறு.

(1) 1871-ஆம் வருஷத்தில் அதாவது பிரதம ஜனசங்கை காலத்தில் சென்னை காசிவிசுவநாத முதலியாரவர்களால் அந்நகர் முனிசிப்பாலிட்டியாருக்கு அச்சன சங்கைக் கணக்கில் வேளாளரை வைசியவருணத்தாரென வகுக்கவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு வகுத்தற்கு அவரே உரியஜாதியாரென்றும், அநேக பிரபலப் பிரமாணங்காட்டி ஓர் மனு விடுக்கப்பட்டு அதற்கு அம்முனிசிபாலிடியார், " ஜனசங்கைக்கணக்கில் நாங்கள் வருணப்பாகுபாடு செய்யவில்லை, அகராதி வரிசைக் கிரமப்படி ஜாதிப்பிரிவையே எழுதுகின்றோம்; தாங்கள்வைசியரென்ற பாத்தியதையை நாங்கள் மறுக்கவில்லை ,, எனப் பதிலும் அளித்திருக்கின்றார்கள்.

(2) 1880 - ஹூத்தில் பான்டூர் மிட்டா ஜமீன்தார் ம-ா-ா-ஸ்ரீ குன்றத்தூர் சோமசுந்தர முதலியாரவர்களாலும், விச்சூர் மிட்டா ஜமீன்தார் ம-ா-ா-ஸ்ரீ திருவூர் தெய்வநாயகமுதலியாரவர்களாலும் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டு சென்னை துரைத்தன சங்கத் தமிழ்ப்புலமையும், சமரச வேத சன்மார்க்க சங்கத்தலைமையும் வாய்ந்த ம-ா-ா-ஸ்ரீ தொழுவூர் வேலாயுத முதலியாரவர்களால் " வேளாண்மரபியல்" என்ற நூலொன்றியற்றி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டுமிருக்கின்றது.

(3) 1880 - ஹூ முதல் 82 - ஹூ வரை அவ்வித்வசிரோமணியால் சென்னை முதல் திருநெல்வேலிவரையுள்ள ஜில்லாக்களிலும் மற்றும் பிரதான பட்டணங்களிலும் "வேளாளர் வைசிய " ரென்ற விஷயம் பிரசங்கிக்கப்பட்டுமிருக்கின்றது.

(4) 1900-ஹூத்தில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ இளவரச னேந்தல் ஜமீன்தாரவர்களால் திருநெல்வேலியில் பிராமணாதியோர் நிறைந்துள்ள பெருஞ்சபையில் அநேக பிரபல பிரமாணங்களோடு இவ்விஷயம் பிரசங்கிக்கப் பட்டுமிருக்கின்றது.

இங்ஙனம் நூல்வழியாயும், வாய் மொழியாயும் பேசப்பட்டு வந்த இவ்விஷயத்தை மறுத்தார் யாருமிலர். அற்றாகவும், நண்பர், வருணசிந்தாமணி வெளிப்பட்ட பின்னரே வேளாளர் வைசியரென்ற விஷயம் பேசப்பட்டுவருகின்றதென்பது வெற்றுரையெனக்கொள்வதற்கு யாதேனுமோராயப்பாடுளதோ?

பூர்வபக்ஷம்.

வருணசிந்தாமணியானது தன் பெயர்க்கியைய எல்லா வருணவியல்பையும் நன்கு விளக்காது, வேளாளர் வைசியரென்பதையே பெரிதும் பேசி, மற்றைய வருணத்தாரைச் சாமானியமாகச் சிறிது கூறியுள்ளது.

சித்தாந்தம்.

ஏனைய வருணத்தவருள் தம் வருணத்தைத்தாமே தாழ்த்திக் கெடுவாரின்மையின், வேளாண்மாந்தருட் சிலர் சிற்சில திரிபேதுக்களான் மயக்குற்றுக் "குலத்தைக்கெடுக்குங் கோடரிக்காம்பு" போன்று தம்மைத்தாமே தாழ்த்திக் கெடுவாராயினமையின், அவர்கட்கு அவ்வருணவியலைப் பெரிது பேசிய துமமைவுடைத்தேயாம்.

பூர்வபக்ஷம்.

வருணசிந்தாமணியானது, வேதாதிகளினுண்மைப்பொருளையுள்ளவாறுணராது, திரித்துணர்ந்தோரும் சமயமுதலியவற்றால் மிகவேறுபட்டோருமான ஆங்கிலேயர் சரித்திர ஆதாரவைப் பெரிதுங்கழுவி, அவ்வேதாதிகளினுண்மைப் பொருளுணர்ந்து தாமியற்றிய வழிநூல் சார்பு நூல்களில், வேளாளரைச் சூத்திரரென்று பக்ஷபாதமின்றிக் கூறியுள்ள ஞாலாசிரியர் பெரும்புலவர் மீதும், அந்நூல்மீதும், அதனை வெளிப்படுத்தியுள்ளார் மீதும், அழுக்காற்றால் பெரிதுங் குற்றங்கூறி, தூஷணமே பூஷணமாகப் புனைந்து வெளிப்பட்ட ஓர் நவீனநூல்.

சித்தாந்தம்.

வருணசிந்தாமணியானது தான்கொண்ட வருணவியலை விளக்கச் சுருதி, ஸ்மிருதி, புராண, இதிகாச நிகண்டாதியவற்றைப் பெரிதும் ஆதாரவாகக்கொண்டு, உள்ளதையுள்ளவாறே கூறிச் சத்தியத்தைப் பூஷணமாகப் பொதிந்து வெளிப்பட்ட நூலேயன்றி, ஆங்கிலேய சரித்திரத்தையே பெரிதும் ஆதாரவாகக்கொண்டியாரிடத்தும் இல்லாத குற்றத்தை இருப்பதாகக்கூறி அந்தூஷணத்தைப் பூஷணமாகப் பொதிந்து வெளிப்பட்ட நூலன்று.

அந்நூல் முதல் தொடுத்து முடிவுவரை நடுநின்று பார்ப்போர்க்குப் போற்றுந்தகைய தாகுமேயன்றித் தூற்றுந் தகையதாகாது. அற்றாகவும், நண்பர்அதனைத் தூற்றத்தலைப்

பட்டது வருணபேதத்தை ஒழிக்கக் கங்கணம் பூண்டதங் கருத்தோடு மாறுபட்டு வருணபேதத்தை நிறுத்தக் கங்கணம் பூண்டிருத்தலாற்போலும்.

அற்றாயினும், நன்றாற்றுவாரிடத்துக் காணப்படும் குற்றத்தையும் குணமாகவே கிரஹிக்கும் தலையாயசெயலைவிட்டு விடலாமேயன்றி, குற்றத்தைக் குற்றமாகவும் குணத்தைக் குணமாகவுங் கிரஹிக்கும் இடையாய செயலையும் விட்டுவிடலாமா? அதனையும் விட்டுக் குணத்தினைக் குற்றமாகக் கிரஹிக்கும் கடையாய செயலைத் தலையாய செயலாகக்கொண்டு, போற்றத்தகும் அந் நூலைத் தூற்றப்புகுந்த தழகன்றே.

அற்றேல், வருணசிந்தாமணி சிலபெரியார் குற்றங்களை எடுத்துக்காட்டியது அதன்மேற்குற்றமாகாதோ? எனின், அஃதவ்வாறு எடுத்துக்காட்டியது உலகின் கண்பொய்யை யொழித்து மெய்யை நிறுத்துதற்குப்பெருஞ்சாதகமாயிருத்தலின் குற்றமாகாது குணமேயாம். அங்ஙனம் திராவிட மாபாடிய கர்த்தராகிய ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகளும், சிவாக்கிர யோகிகள், நச்சினார்க்கினியர் சேனாவரையர் உரைகளில் பல வெடுத்துக் காட்டியுள்ளதை, சித்தியாருரையுள்ளும், தொல் காப்பியச் சூத்திர விருத்தியுள்ளுங் கண்டுணர்க.

இறைவனை யொழிந்தோரெல்லாம் கிஞ்சிஞ்ஞரேயாதலின், அவரெத்துணைக்கல்வியறிவுடையரே யாயினும், அறுகம் புல்லிற் றடுக்கியயானை போன்று யாதேனும் ஒரேதுவால் ஒவ்வொரு விஷயங்களிற் றவறுதல் கூடும். அதனை "அதிமதி நுட்பமோடதிகலை கற்பினும், விதியதுவசத்தால் விதி விலக்கயர்ப்பார், "முக்குணவசத்தான் முறைமறந் தறைவர்" எனவரும் இலக்கணக் கொத்துடையார் வாக்கியத்தாற்றெளிந்துணர்க.

இனி, ஆங்கில சரித்திராசிரியர்களெல்லாம் வேதாதிகளினுண்மைப் பொருளை யுணராதவரென்றதும், வேளாளரைச்

சூத்திரரென்றவரெல்லாம்வேதாதிகளினுண்மைப் பொருளை யுணர்ந்தவரென்றதும், முற்றும் பொருந்தாது. என்னே? ஆங்கில சரித்திராசிரியரெல்லாம் பலவகையாலும் அந்நிய ரேயாயினும் அவருட் பலர், தேசம், பாஷை, ஜாதி, மதத் துவேஷமின்றி ஆரிய பாஷா விற்பத்தியில் அதி மேதாவிக ளாயும், இருக்காதிவேதங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்தவர்களா யும், அவைகளை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினவர்களாயுமிருத் தலின் அவர்களவற்றினுண்மைப் பொருளை யுணர்தல் கூடு மாதலின் அவர் சரித்திர ஆதாரவை " அந்நியநூலும் அவி ரோதமே லுன்னேல் பழுதன்றுந்தீபற? என்ற வாக்கியப் படிதழுவலும விதியே.

இனி அச்சுருதி, ஸ்மிருதியாகிய பிரபல பிரமாணங்க ளால்வைசிய வருணத்தாரென நிச்சயிக்கப்பட்ட வேளாள ரை, அவற்றோடு முரணிக் கூறுவாரெல்லாம் பெரும்பாலும் வேளாளராகவே காணப்படுதலின், நண்பர் சித்தாந்தப்படி சூத்திரராகிய அவர் வேதாதிகளினுண்மைபொருளை எவ்வா றுள்ளவாறுணர்தல் கூடும் சூத்திரர் இருக்காதி வேதங் களைப் பார்த்தால் கண்ணைப் பிடுங்கவும், கேட்டால் காதில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி விடவும் விதி யேற்பட்டிருத்தலை நண் பர் அறியார் போலும்.

இனிவேளாளரைச் சூத்திரரெனப்பிராமணராகிய உமா பதி சிவாசாரிய ஸ்வாமிகளும், நச்சினார்க்கினியரும் கூறியுள் ளாரேயெனின், உமாபதி சிவாசாரியஸ்வாமிகள் அங்ஙனங் கூறியதில்லை. அச்சுவாமிகள்கூறிய செய்யுள்கட்கு உண் மைப் பொருள் காணமாட்டாதாரே அங்ஙனங் கூறுவர்.

இனி உண்மைப் பொருள் தான் யாதெனில்:—மூன் றுங் குலத்தவருள் வியாபாரம செய்யுந்தனவைசியரைவணி கரெனவும், விவசாயம் செய்யும் பூவைசியரை வேளாளர் எனவுந் தொழில் காரணமாகத் தொல்காப்பியம், சூடாமணி

நிகண்டு பிங்கலந்தை பிரித்தோதியவாறே பிரித்து கூறியதா மென்க. இக்கருத்தை வேளாண் மரபுண்மை விளக்கத்தில் விரிவாய்க் காணலாம்.

இனி நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பிய வுரையுள் வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கூறியதும் அந்நூலாசிரியர் கருத்தோடு மாறுபட்ட வுரையேயாமென அதனை எடுத்து வேளாண்மரபியலிற் கண்டித்திருத்தலைக் கண்டுணர்க.

பூர்வபக்ஷம்.

வருணசிந்தாமணி நியாய வாதத்திற்கு ஒத்துவராத அவல சித்தாந்தமென அது வெளிப்பட்ட ஞான்றே பலர் குழுமிய சபைகளில் சைவ வித்வான்களாற் கண்டித் தொதுக்கப்பட்டது.

சித்தாந்தம்.

வருண சிந்தாமணியை அவல சித்தாந்தமென எவ்வெக் காலங்களில், எவ்வெவ்விடங்களில், யாவரால் கூட்டப்பட்ட எவ்வெச்சபைகளிலெல்லாங் கண்டித் தொதுக்கப்பட்டது? அது உண்மையாய் நிகழ்ந்த சம்பவமானால், ஓர் சபையிற் கண்டித்த ஓர் வித்வான் பெயரையாகிலும் வெளிப்படுத்த லாகாதா அவ்வாறு செய்யாமையின் அது சாக்கிராவஸ்வதையில் நிகழ்ந்த செயலாகாது. வருணசிந்தாமணியையாரா வது கண்டித்துப் பிரசங்கஞ் செய்யமாட்டார்களா என்ற நினைப்புடன் செய்த நித்திரையிடையில் நிகழ்ந்தஸ்வப்நாவஸ்தையிற் கண்ட காட்சியாயிருக்கலாம்..

பூர்வபக்ஷம்,

வருணசிந்தாமணியைப் பின்பற்றிச் செல்வார் சிலர்தாமும் வேளாளரை வைசியரெனக் கூறுதற்கு ஒருபட்டு, அது விஷயத்திலேயே தங்கருத்தைச் செலுத்தி சற்சாத்திரத்தையும், அதன் ஆக்கியோரையும், வெளிப்படுத்தினோரையும், அழுக்காற்றின் மேலிட்டால் இகழ்ந்து கூறிப்பழி பாவங்களைப் பேராபரணமாய்ப் பூண்பாராயினர்.

சித்தாந்தம்.

வருண சிந்தாமணியைப் பின்பற்றிச் செல்வோர் அந்நூலாசிரியர்போற் புகழ் புண்ணியத்தை ஆபரணமாய்ப் பூண்பவராவரன்றி, பழிபாவங்களை ஆபரணமாய்ப் பூண்பவராகார். அவர் செயலில் நமது நண்பர் காணுங் குற்றமும், வருண சிந்தாமணியிற்கண்ட குற்றமேபோன்று, நடுநின்று ஆராய்வார்க்குக் குணமாகவே தோன்றுமென்ப தொருதலையாம். சமாதானம் வேண்டுவார் அதற்குக் கூறிய சமாதானத்தையே இதற்கும் சமாதானமாக விரவுறித் துணர்ந்து கொள்க.

இனி, நண்பர் அழுக்காறு, அழுக்காறு என அடுத்தடுத்துப் பிரயோகித்து, ஒருவரிடத்து மற்றொருவருக்கு அழுக்காற்றையுண்டாக்கும் ஏது இன்னதாமெனத் தாமறிந்திலரென்பதனையே வெளிப்படுத்திக்கொள்கின்றார். நண்பர் அவ்வவ்விடங்களில் "துவேஷத்தால்" எனப் பிரயோகஞ்செய்திருப்பினும் ஒருவாறு பொருந்தும். அவ்வாறின்றி விஷயப் பொருத்தஞ் சிறிதுமில்லாமல், யாண்டும் அழுக்காறு, அழுக்காறு எனப் பிரயோகிப்பதை நோக்க, "அகத்துள்ளது புறத்தது" என்ற பழமொழிப்படி நண்பரகத்து அழுக்காறே நிறைந்துள்ளது போலும்.

பூர்வபக்ஷம்.

வேளாளரை வைசியரென்பவர் கருத்தெல்லாம், வைசியரென்பது உயர்வைத் தருவதென்பதும், சூத்திரரென்பது இழிவைத் தருவதென்பதுமாம். வேளாண் மாந்தரைச் சூத்திர வருணத்தாராய்க் கூறப்படினும், அவ்வருணத்தைச் சார்ந்த பின்னுள்ளோராம் மற்றை இழிதொழின் மாக்களைப் போலாது, அவ்வேளாண் மாந்தர்க்கு எத்தகைய பெருமை கூறப்பட்டிருக்கிறதென வருண தாரதம்மியங்களை யுள்ளவாறுகூறும் பொதுநூல் சிறப்புநூல்களைச் சித்தசமாதானத்தோடு ஆய்ந்துணர்ந்திருப்பாராயின் அங்ஙனங் கூறத்துணியார்.

சித்தாந்தம்.

வேளாளரை வைசியரென்பார் கருத்து நண்பர் கூறிய படியன்று. மற்றியாதெனின்? பூர்வபுண்ணிய விசேடத்தால் தமக்கெய்திய உயர்குடிப்பிறப்பை இழிகுலமாக்கப் பிரவர்த்திப்பார்க்கு உண்மையை யுணர்த்திச் செம்மை நெறியிற் செலுத்துவதேயாம். இனி வேளாண் மாந்தர்க் களவிலாப் பெருமை கூறும் பொது நூல் சிறப்பு நூல்களுள், ஆக்கியோராலோ, பெயர்த்தெழுதுவோராலோ, அச்சிடுவித்தாராலோ பிழையுற்றதும், பிரமாண வரிசையில் மிகத் தாழ்வுற்றது மான தலபுராணாதிகளன்றி, ஏனைய பிரபலப் பிரமாண நூல்களெல்லாம் வேளாளரை வைசிய வருணத்தாரென அங்கீகரித்தே அவர்கட்கத்தகைய அளவிலாப் பெருமை கூறியிருக்கின்றன. அந்நூல்களைச் சித்த சமாதானத்தோடு ஆராய்ந்துணர்ந்தவர்கள், வேளாளரை வைசியரென அந்நூற் பிரமாணங்கொண்டே சாதிக்கின்றார்கள். இனி ஈண்டுச் சூத்திரரை இழிதொழில்மாக்கள், உயர்தொழில்மாக்கள் என ஒழுக்கத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு இருவிதபாகுபாடு செய்தமை, மற்றோரிடத்தில் ஒருவர்க்கு அவரவர் அறி வுயர்விழிவுக்குத் தக்கதாகவே, மேன்மை கீழ்மைகளெய்துவவெனக் கூறிய நண்பர் சித்தாந்தத்தோடு முரணி பூர்வாபர விரோத தோஷத்தையுண்டாக்குகின்றது.

பூர்வபக்ஷம்.

வேளாண்மாக்கள் சூத்திரரென எண்ணப்பட்ட இது நாள் காறும் யாவரால் இகழ்ந்து கூறப்பட்டார்; இனி வைசியரெனப்படுவதால் யாவரால் புகழ்ந்து கூறப்படப்போகின்றார்; மன்னர் மன்னர்க்கு மந்திரத் தலைமையும், தந்திரக் கிழமையும் பூண்டு அம்மன்னவராலும், பின்னவராலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டு நற்புகழ் படைத்ததெல்லாம், வேளாண் மாக்கள் சூத்திரரென எண்ணப்பட்டுக் கிடந்தகாலத்திற்றானே;

சித்தாந்தம்.

வேளாண்மாந்தர் மந்திரத்தலைமை தந்திரக்கிழமையா நிய பெற்று மன்னர் மன்னரால் மதிக்கப் பெற்றதெல்லாம் அவர் வைசிய வருணத்தாராக எண்ணப்பட்டுக் கிடந்த காலத்தன்றி, சூத்திரராக எண்ணப்பட்டுக்கிடந்தகாலத்தன்று. அரசரால் வேளாளர் வைசியராகவே எண்ணப்பட்டுவருகின்றார்கள். அதனை முற்காலத்தரசர், தம் பின்னவர்க்குரிய மந்திரி சேனாதிபதி உத்தியோகத்தைக் கொடுத்தமையாலும் தற்காலத்தரசர் ஒவ்வொரு ஜில்லா ரிப்போர்ட்டுகளிலும் வேளாளரே வைசியவருணத்தாரெனக்குறிப்பிட்டிருக்கின்றமையாலுந் தெளிக.

முற்காலத்தரசர் தமக்கடுத்த அந்தஸ்துள்ள மந்திரி சேனாதிபதி உத்தியோகத்தை அடுத்த வருணத்தாரான வேளாளர்க்குக் கொடுத்து வந்ததொன்றோ? தமக்கு முடிசூட்டி அரசுரிமையைக் கொடுக்கும் பெருமையையும், தம்மைத் தலையிடைவைத்து நிறுக்கும் உரிமையையும், அவர்க்கேயன்றோ கொடுத்து வந்திருக்கின்றார்கள்? வேளாளர்வைசிய வருணத்தாராகாது சூத்திர வருணத்தாராயிருந்திருப்பின், மூவருணத்தார்க்கும் அடிமைப்பணி செய்யும் அச்சூத்திரர்க்குஅவ்வளவு கௌரவங்களெல்லாம் அவர்கள் கொடுத்திருப்பார்களா?

அரசரே கொடுத்தாலும், வைசிய வருணத்தார், எங்கள் அடிமைகள் உமக்கடுத்த ஸ்தானத்திலிருந்துஅதிகாரஞ் செலுத்துவதாகியான கௌரவமுடையராக, நாங்கள் அவர் கட்கடங்கி அடிமை போல் வழிபாடு செய்து வருதல் நியாயமா எனக் கேட்கமாட்டார்களா? மந்திரி, சேனாதிபதி உத்தியோகங்களைச் சூத்திரர்க்குக்கொடுக்க ஒரு கால்சம்மதித்தாலும், அரசரைத்தலையிடை வைத்து நிறுக்கும் வைசிய பிரதானத் தொழிலையுமா சூத்திரர்க்குக் கொடுக்கச் சம்மதித்திருப்பார்கள்?

வேளாளருக் கந்நியமாக வைசியர் வேறிருப்பின், இத் தகைய கௌரவங்களை ஒருபோதும் வேளாளர்க்குக் கொடுக் கச் சம்மதித்திருக்கமாட்டார்கள். அன்றியும், அவ்வவ்வரு ணத்துக்குரிய ஒழுக்கத்தைத்தழுவியேஅதிகாரங்கொடுக்கும் முற்காலத்தரசரும், ஏவற்பணிசெய்யுஞ் சூத்திரர்க்கு மந்திரி சேனாதிபதி உத்தியோகாதி கௌரவத்தை ஒரு போதுங் கொடுக்கவுமாட்டார்கள்.

பூர்வபக்ஷம்.

ஒரு குலத்தார் மற்றொரு குலத்தாரால் உயர்த்தப்பட வேண்டு மன்றி, தங்குலத்தைத்தாமே உயர்த்தல் பெருமை யன்று. தங்குலத்தைத் தாமே உயர்த்திய ஜாதியாரெல்லாந் தாழ்த்தப்பட்டார்.

சித்தாந்தம்.

வேளாளரை மற்றைய குலத்தாரான ஸ்மிருதிநூலாசிரிய ரும், பௌராணிகரும், ஏனையபிரபந்த வித்வான்களும் கூறி யிருப்பதையறியு மாற்றலில்லார்க்கு, சுருதி, யுக்தி, அநுப வப் பிரமாணங்கொண்டு விளக்கிக்காட்ட வந்தவரே நண்பர் கூறும் வேளாளராதலின், அவர் கூறுவதெல்லாம் பிறர் கூறி யதேயாம். இனி அதனை அவர் கூற்றாகவே கொள்ளினும் அது வேளாளரை உயர்த்திக் கூறியதாகாது. அது எட் டும் இரண்டும் பத்தென்பார் போன்று, உள்ளதைக்கூறிய தேயாம். எட்டும் இரண்டும் பதினைந்தென்பார் கூற்றே உயர்த்திக் கூறியதாம். அவ்வாறு கூறுவார் மாட்டு விவா தம் ஏற்படுதல் இயல்பே. அது காரணமாக எட்டும் இரண் டும் ஐந்தென்பார் போன்று தம் குலத்தைத்தாமே தாழ்த் திக் கூறுவார்க்குச் சாற்றுக்கவி கொடுத்தலுந் தக்கதாமோ?

பூர்வபக்ஷம்.

ஒருவர்க்குயர்குலப் பிறப்பால் உயர்வும், இழிகுலப் பால் இழிவும் எய்துவதன்று. " அறிவுடையாரெல்லாமுடை

யர்", "குலத்தை மறைக்கும் குணம்" என்றபடி அவரவர்க் குற்ற அறிவுயர் விழிவுக்குத் தக்கதாகவே ஒருவர்க்கு மேன் மை கீழ்மைகளெய்தும். அவ்வறிவைத் தருவது "மடங் கொன்றறி வகற்றுங் கல்வி" என்றபடி கல்வியே.

சித்தாந்தம்.

அறிவின் மிகுதி, அது தரவல்ல மேன்மையைத் தரு மென்பதையும், கல்வி மிகுதி அது தரவல்ல மேன்மையைத் தருமென்பதையும் மறுப்பார் யாருமிலர். கண் திருஷ்டி யுடையதாயின் பார்த்தறிதலாகிய மேன்மையையும், காது செவிடிலதாயின் கேட்டறிதலாகிய மேன்மையையும், தரு மென்பது போல்வதொன்றும். அக்கண் கேட்டறிதலாகிய மேன்மையைத் தராதது போலவும், அக்காது பார்த்த றிதலாகிய மேன்மையைக் தராதது போலவும், அறிவும் கல்வியும் அது அது தரவல்ல மேன்மையைத்தருமேயன்றி வருண உயர்வு தரும் மேன்மையைத் தரமாட்டா. ஆயின், "களர் நிலத்துப் பிறந்த உப்பினைச் சான்றோர்விளைநிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர்", "கடை நிலத்தோரா யினுங்கற்றறிந்தோரைத், தலை நிலத்துவைக்கப்படும்" என் பதாதி வாக்கியங்களெல்லாம் பொய்படுவதோவெனின், அவைகளைத் துதிவாக்கியமாகக்கொண்டு பொருள்கிரஹிப் பின் பொய்படா. அன்றி விதிவாக்கியமெனக்கொண்டு பொ ருள் கிரஹிப்பின் பொய்படுவவேயாம். இத்தியாதி துதி வாக்கியத்தை ஆதரவாகக்கொண்டு,விதிவாக்கியத்தால் நிறுத் தப்பட்டதும் உலகத்தாரால் தழுவபட்டதுமான வருண பே தத்தைப்பூண்ட நண்பர் செயல் மிகக்கொடிதினுங் கொடிதே.

இனி, இவர் பக்ஷத்துக்கு ஆதரவாக் கொண்டவாக்கி யங்களையெல்லாம் பூர்வபக்ஷம் பண்ணும் சித்தாந்த வாக்கி யங்கள் சில "நில நலத்தானந்திய நெல்லே போற் றத்தங் குலநலத்தானாகுவர்சான்றோர்","தவத்தளவே யாகுமாந்தான்பெற்றசெல்வங், குலத்தளவேயாகுங்குணம்";

"நிலத்திற்கிடந்தமைகால்காட்டுங் காட்டுங், குலத்திற் பிறந்தார் வாய்ச்சொல்"; "கற்க கசடறக் கற்பவைகற்றபினிற்க வதற்குத் தக", "ஓதி யுணர்ந்தும்பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப், பேதையிற் பேதையாரில்", "கற்றதனாலாய பயனென் கொல்வாலறிவ, னற்றாடொழா அரெனின்" இவ்வாறு நண்பர் பக்ஷத்தை மறுக்கத்தகும் வாக்கியங்கள் இன்னும் பலவுள. இங்ஙனம் ஒவ்வொன்றைச் சிறப்பித்துக் கூறும் துதி வாக்கியங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு, வருணபேத வாதம் கோடல் பயனைத்தராது கேட்டையே தருமென வாதிடும் நண்பர்,

திருவாலவா யென்று கேட்டவரேயறம்பெறுவர் செல்வமோங்குந்
திருவாலவாயென்று நினைத்தவரே பொருளடைவர் தேவதேவன்
றிருவாலவாயதனைக் கண்டவரே யின்பநலஞ்சேர்வரென்றுந்
திருவாலவாயிடத்து வசித்தவரே பரவீடு சேர்வாரன்றே.

என்னுந் திருவாலவாய்த் தலைமான்மியச் செய்யுளைப் பார்த்த மாத்திரையில், ஆண்டுள்ள தீர்த்தம் படிதலும், மூர்த்தி தரிசித்தலும் பயனில் செயலெனவும், அதனோடு,

"எண்டிசையகநிலாவி வடிவானமா தீர்த்தமெல்லாமிப் பொற்
புண்டரிகத்தடத்திலொரு கோடியிலோர் கூறுநிகர் போதா வீது
கண்டதனாலறந் தீண்டப்பெற்றதனாற்பொருளங்கையாலள்ளிக்
கொண்டதனாலின்பநலங்குடைந்ததனாற்பேரின்பங்கொடுக்கு மன்றே

என்னும் தீர்த்தமான்மியச் செய்யுளையும்,

....................மெய்யுணர்வானந்த
வித்தினையவிலிங்கமிதற் கொப்பாவோரிலிங்கமும்பார் விண்மேலென்
முத்தலத்துமிலையத்தமூர்த்தி திருநாமங்கண் மொழியக்கேண்மின் [னு

என்னு மூர்த்திமான்மியச் செய்யுளையும் ஒருங்கே பார்த்த அளவில், திருவாரூர், சிதம்பரம், காசி, காஞ்சி, காளத்தியாதி மூர்த்தி தல தீர்த்த தரிசனாதிகள் பயனைத்தராவாய்க் கேட்டையே தருமெனவும் போதித்துப் பல தல யாத்திரை செய்வாரோடு வாதிடவு முற்படுவாரோவென அஞ்சுகின்றனம்.

இனி, கலவி அறிவையே, மேன்மை கீழ்மைக்குக் காரணமாகக்கொண்ட நண்பர், இவற்றினும் எத்தனையோமடங்கு சிறந்து, மேன்மை கீழ்மையைத் தரவல்ல ஒழுக்கத்தையேனே அவற்றிற்குக் காரணமாகக் கூறினரிலர்? "சூத்திரனு மொழுக்கமுறின்மறையோனெனப்பான்; சூத்திரனெப்பான் மறையோனொழுக்கம் விட்டால்" என்பது போன்ற வாக்கியங்களைக் காணாமையாலோ, கண்ணுற்றும் மேன்மை கீழ்மைக்கு ஒழுக்கத்தையே காரணமாகக் கூறுவோமேல், அது, "நல்ல மாதவமியாது தங்குலம்புரிநடையே" எனவும் "தன் குல வியற்கை தவறுதொழுகலுனே, முன்புரைசெய் நல்லறமெனப் புகல்வர் முன்னோர்" எனவும் வரும் வாக்கியங்களின்படி, தத்தம் குல ஒழுக்கமே, எனவேறுபட்டு, எதிரிகட்குச் சாதகமாயும் தமக்குப் பாதகமாயும் வருணபேதவாதத்தையே நிறுத்துமென்றஞ்சியோ, ஒழுக்கத்தை ஓரிடத்திற்றொட்டுந் தொடாதவர் போன்று நழுவவிட்டுவிட்டனர்?

இது காறுங் கூறிய எமது சித்தாந்த வசனங்களில்ஆங்காங்கு வேண்டும் பிரமாண வாக்கியங்களை விரிவஞ்சி எடுத்துதகரியாது விட்டு விட்டனம். வேண்டுவார் வேளாண்மரபியலினும், வருணசிந்தாமணியினும், எமது ஆப்தர் ஒருவரால் விரைவில் வெளிப்படுத்தஉத்தேசித்திருக்கும்வேளாண்மரபுண்மை விளக்கத்தினுங் கண்டு கொள்க.

இங்ஙனம் நண்பர் பக்ஷத்தைப் பூர்வபக்ஷஞ் செய்தது "நலலாரெனத் தாம் நனி விரும்பிக் கொண்டாரை யல்லாரெனினுமடக்கிக் கொளல்வேண்டும்", "நகுதற்பொருட்டன்றுநட்டன் மிகுதிக்கண்,மேற்சென்றிடித்தற்பொருட்டு" என்றபடி நன்னெறிச் செலுத்தி நட்பைவளர்த்தற்பொருட்டேயாம்.

தூத்துக்குடி.

சேலம் தெக்ஷணதீபம் 14—3—1903 21—3—1903

பொ. மு. முத்தைய பிள்ளை.

ரு-வது.

புரசைபாலசுந்திரநாயகர், மா. நீலகண்ட முதலியார், இவர்கள்

மறுப்புக்கழிவு.

வாய்ப்பூட்டுக்குச் சர்வாங்கப் பூட்டினது பிழை.

நீவிர் பூலோக நண்பன் 4-3-1903. 12-ஆம், இலக்கப்பத்திரிகையில் இராமநாதபுரம் எஸ். வி. ஆறுமுகத்தேவரை விளித்து, நியாயவரம்பை மீறி நும்மனம் போனபடி கூறியிருக்கின்றீர்,

நீவிர் கூறிய சிலவரிகளுக்குட் பலமுரண்களும் பிழைகளும் பொய்யுமலிந்திருக்கின்றன. அதைப் பூலோக நண்பனில்வந்த "வாய்ப்பூட்டுக்குச் சர்வாங்கப் பூட்டினது பிழை" எனத்தலைப்பிட்டு விளக்குவோம், ஆங்குக்கண்டு தெளிக. இச்சிலவரிசைகளைச் சரியாயெழுத வன்மையற்ற நீவிரும், நமதுசபைத்தலைவருமா, தமிழ்யோக சூத்திரம், வேதாந்த சூத்திரங்களுக்காசிரியராகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ விருதை சிவஞான சுவாமிகள் முன்னிட்ட, வருண சிந்தாமணிக்குச் சாற்றுக் கவி தந்த வித்வான்களெவரையு மதியாது உலகிற் றமக்கு நிகரொருவரு மிலரென்று செருக்கி யறைகூறவல்லுநர்?

நமது சபைத்தலைவர் கா. கதிரைவேற்பிள்ளை யென்பவர் தேசாதிபதியா? அறிஞரனைவராலு மொப்புக்கொள்ளப் பட்ட புலவரா? வித்வான்கள் வந்து கண்டு கொள்ளத்தக்க கனவானா? அல்லது தனவானா? அவரொப்பினால் உலகொப்பியதாமா? சற்று மாராயாது அவ்வினைறைகூவல்மாணுது. அவர் எழுதிய "சைவ பூஷண சந்திரிகை" வழுக்களையப் படில் பயன்படும் " என்று ஞானபோதினி சம்புடம் (III) புத்தகம் (ii) பக்கம் 493-ல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதை நோக்கில் அவர் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி இத்தகைத்தென நன்கு விளங்கும். வைசிய வேளாளரைத்தான் வைசியரென்றுரைக்

கின்றோம்; சூத்திர வேளாளரையன்று. வைசியரல்லாத தன்மையாவது நம் சபைத்தலைவரையாவது இவ்விடயத்தைத் தீர்மானிக்கவொருவரும் வேண்டிலர். சூத்திரராகிய நமக்கு வைசியருண்மையாது தெரியும்?

நீவிர் அதைப்பேசவும் அருகரல்லீர். ஆயினும் நீவிரே யொன்றைச் சாதிப்பதாக வலுவில் முன்வருவதால், நீவிர் தாம் நமது கூற்றைச் சாதிக்க, யாம் குறிக்கும் தக்க கனவான்கள்பால் வரல் வேண்டும். ஆதலால் பிரபுவாகிய ஸ்ரீமான் நெல்லை தளவாய் தீத்தாரப்ப முதலியாரவர்கள், ஆழ்வார் திருநகரிநெல்லையப்பப் பிள்ளையவர்கள் கவிராஜ நெல்லையப்பப் பிள்ளையவர்கள், ஸ்ரீலஸ்ரீ விருதை சிவஞான சுவாமிகள் இவர்கள் முன்னிலையில், திருநெல்வேலியில், நமது கா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்களோடு வந்து சைவ வேளாளர் வைசியர் அல்லர் என்று நூற்பிரமாணங்களோடு தாபிப்பீரேல் 1000 ரூபா பரிசுதரப்பெறுவீர். சைவ வேளாளரை வைசியரன்று சூத்திரர் தாமென்று சித்தாந்தம் செய்பவருக்குப் பரிசிலளித்தற்காக 1000 ரூபா கிழிக்கட்டி வைத்திருக்கின்றோம். நீவிர் அபஜயப்படில் தோல்விப் பட்டந் தந்தனுப்பப்படுவீர்.

நீவிர் முன்னர் " 1000 ரூபா வித்தியா வெகுமதி" " அதற்காக ஆயிரம் ரூபா வித்தியா சுற்கம் வைத்துமிருக்கின்றோம்" என்று வென்றவர்க்குப் பரிசுதரப் பணம்வைத்திருப்பதாய்க் கூறி, பின்னர் " அதில் வென்றவர்க்குத்தோற்றவர் ஆயிரம் ரூபா வித்தியாசுற்கமாகக் கொடுக்கவேண்டும் என்று முன்னுக்குப்பின் விரோதமாய்ப் பந்தயங் கூறினீர். அங்ஙனமேல் ஒருவரை மற்றொருவர் தம்மிடத்து வரும்படியழைத்தல் சாலாது? இருவருமொப்பிய பொதுத்தலத்தைக் குறித்து இருவர் தொகையையும் கிழிக்கட்டி வைத்துவிட்டு வாது நடத்த வேண்டும். ஜாதியபிமானம் விடுத்த துறவியாயும்*ஞானார்ணவத்துட்டிளைத்துக் களிப்பவராயும் விளங்கும் ஸ்ரீமத் விருதை சிவஞான ஸ்வாமிகளஜாதிவழக்கைப்பேசப்

* அர்ணவம் - ஸமுத்திரம் (ஞானக்கடல்.)

பந்தயங் கட்டிக்கொண்டு நம்மிடந் தேடிவருவார்களா ? அங்ஙனம் எதிர் பார்த்தால் அறிஞர்க்கழகாமா ? நாவி னுண்மைகளை யறிய விரும்புவோர் சுவாமிகளிடஞ்சென்று வணங்கிக்கேட்கில் பாரபக்ஷமின்றியுண்மையிஃதென்றுகூறி யருள்வார்கள்.

இனிமேல் நீவிர் நமதுகூற்றைமாற்றிப்பந்தயம் வேண்டாம் வெகுமதியாகவே 1000 ரூ வைப்போமென்றெழுதத் துணியன்மின். அஃது வழக்கன்மையின். நீவிர் அறை கூவியபடி சாதிக்கவல்லுநரேல், மேற்கூறியவர்கள்முன்னிலையில் நெல்லையில் அறிஞரவையில் பேசிச்சாதிமின். நமதுசபைத் தலைவர் கா- கதிரைவேற்பிள்ளைக்கிது சித்திக்குமானால் அதிர்ஷ்டந்தான். அவர் பலவருடச்' சம்பளத்தானு மித்தொகை சேர்க்கவேலாது. நீவிர் வருந்தேதியைக் குறித்து 15 தினங்களுக்குமுன் திருநெல்வேலி கவிராஜ நெல்லையப்பபிள்ளை யவர்களுக்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்மின். இங்ஙனம் யாம் குறித்த அவைக்களத்துச் சாதிப்பதைவிடுத்து, அவைக்கஞ்சி மற்றொன்று விரிப்பீரேல், எலாமற்கூறும் போக்குகளாகவும் வெறியர் புலப்பம் ஆகவும் கணிக்கப்படும்.

இங்ஙனம்:

(ஒப்பம்) யொ. மு. முத்தைய பிள்ளை.

கிட்டங்கு வியாபாரி

(ஒப்பம்) தி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை

பிரஸ் மானேஜர்.

தூத்துக்குடி.

நாகை-நீல லோசனி
27—6—1903

சு- வது.

பி. நா. சிதம்பர முதலியார் முதலிய மூவர் மறுப்புக்கழிவு.

சர்வாங்க பூட்டு தகர்வு.

பி. நா. சிதம்பர முதலியார், ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், பு. பாலசுந்தர நாயகர், ஆகிய இம்மூவரும், முன்னர்க் கூறிய தூத்துக்குடி நயினூர் செட்டியார் தூண்டுதலின் பேரிலோ, அல்லது அவருக்காக இவர்கள் தாமே பரிவுடையவர்களாகியோ, இவ்வருண சிந்தாமணியைக் கண்டிக்க வெளிப்போந்து, பிரபஞ்சமித்திரன் 6—3—1903 பத்திரிகையில்: " சர்வாங்கப் பூட்டு" எனத்தலைப் பெயரிட்டு. அதன் கீழ் கர்ண கடோமான தூஷணைப் பிரயோகங்களை விடுத்து ஏதேதோ தங்கள் வாயில் வந்தவாறு குழறியழுதார்கள்.

நலத்தின்மிக் கார்சொலார் நயமில் சொல்லையே
சொலத்தகாப் பழிபிறர் மீது சொல்லுவோன்
குலத்தினு நலத்தினுங் குறையு ளானெனத்
தலத்தவன் வாய்மொழி சாட்சி யாகுமே.

என்ற ஆன்றோர் வாக்யத்தைச் சிந்தித்துணர்வாராக. பின்னும், இவ்வாறு செய்வது தோல்வித்தானமென இவர்கள் அறியார் போலும். இது நிற்க,

கூர்த்து நாய் கௌவிக்கொளக்கண்டுந் தம்வாயாற்
பேர்த்து நாய் கௌவினரீங்கில்லை—நீர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காற் சொல்பவோ
மேன்மக்க டம்வாயான் மீட்டு.

என்னும் நாலடியால், நாம் அவர்களது தூஷணைவழூவாசகங்களை ஓர் பொருட்படுத்தாது ஒதுக்கி, வேளாளர் வைசியராகா ரெனக்கூறும் அவ்வளவிற்றுனே அவர்களது அப்

பிரமான வாக்கியங்களைக் கண்டித்துப் பிரமாணவாயிலாக வேளாளர் வைசியரே எனத்தாபிக்க முற்படுகிறோம், மேற்கூறிய மூவரும்,

"வடமொழி தென்மொழி நூல்களும் பண்டையாசிரியர்களும் நான்காவது வருணமெனக்காட்டி நிறுவிய நம் வேளாளர் குலத்தையுள்ளவாறே அங்கிருந்த நிலையில் வைத்துச் சிறப்பிக்காது மூன்றாங்குலமாக்க முயல்வது மடமும் நகையுமன்றோ?"

என்றார்- இதனுள் "நம் வேளாளர்குலத்தை" என்றமையால், இங்ஙனம் வாதத்திற்குமுற்போந்த மூவரும் வேளாளர் என அவ்வாக்கியம் புலப்படுத்துகின்றது. ஆதலால் அவர் வேளாளர் குலத்தைச் சேர்ந்துளரோ அலரோவென விசாரித்தறிதல் முக்கிய விஷயமாயிருக்கின்றது. அங்ஙனம் விசாரிக்குமிடத்தில், தலையாய-பி, நா. சிதம்பரமுதலியார் ஆட்டுவாணிகராம். இதனால் இவர் ஈரமில்லாநெஞ்சத்தினராகலின் வேளாளராக மாட்டார் எனத்துணிய வேண்டியதாயிருக்கின்றது. கடையாய பூ. பாலசுந்தர நாயகர் வன்னியரென வெளிப்படுதலின் இவர் வேளாளருக்குஅன்னியராதல் நிச்சயம். பின்னும், இவர் தாம் இன்னார் எனப்பலரும் அறியும்படி "மேற்படி ஆசிரியன் மாணாக்கர்" என்று வரைந்திருக்கிறார். ஆசிரியருக்கு அன்விகுதியும் மாணாக்கனுக்கு அர் விகுதியும் கொடுத்தமையானே, இவரது குலம், கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் மிகத்தெளிவாக விளங்குகின்றன. இப்படிப்பட்ட மாணாக்கனையுடைய புலவரேற்றின் பெருமையாவரால் அளந்தறியக்கூடும். இடையாய சுப்பிரமணிய முதலியாரென்பார் வேளாளரோ அல்லது எக்குலத்தினரோ அறியேம். விசாரித்து அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். என்னை எனின்? இக்காலத்து வேளாளரல்லாதாரும் முதலியாரெனப் பட்டஞ்சூட்டிக் கொள்வதினாலென்க.

இம்மூவங்கூடி நாங்களும்வேளாளர்களே, எங்களுக்கும் ஓர் தலைவாழையிலையுண்டென, எழுவழுக்கெடுத்து வேளாளரின் நடுப்பந்தியில் நுழையத்துணிந்தது, வேளாளகுல விவாதத்தலைவராய இவர்கட்கும் ஆசாரியரான புலோலிப் பிள்ளையின் போதனையே போலும். அதனாலன்றோ இவர்கள் "நம்" வேளாள குலமென அடைகொடுத்துக் கூறினர். வேளாளர் சூத்திரரென்பது இவர் தம் துணிபேயாதலின் மேற்கூறிய இவர்கள் எல்லோரும் சூத்திரவகுப்பில் அடங்கவேண்டியது தானே? வைசியரென்றாலன்றோ இவர்களைச் சேர்க்கத் தடையாகும்? அதனாலன்றோ வேளாளரை வைசியராகக் கூறலாகாதென்பது இவர்களது கருத்தாயிற்று? இது நிற்க,

வடமொழி தென்மொழி நூல்களும் பண்டையாசிரியர்களும் வேளாளர் மூன்றாங் குலத்தினரென நிறுவினரேயன்றி, நான்காங் குலத்தினரென நிறுவினாரல்லர். ஆயினும் வேளாளர் நான்காம் வருணத்தவரென மயங்கிக் கூறிய சில்லாசிரியர் கூற்று வருணசிந்தாமணி 568-ம் பக்கத்தில் மறுக்கப்பட்டமை காண்க. ஈழநாட்டாருட் சிலர் இக்காலத்தில் நிகண்டைப் புரட்டியும், அகராதிகளைப்புரட்டியும், நான்காங் குலத்தினரென நிறுவத்தலைப்பட்டனர்.

இது எல்லோருக்கும் வெள்ளிடை மலைபோல்விளங்குமன்றோ? இவ்வீழநாட்டார் தமக்கு வைசியர்க்குரிய ஆசார ஒழுக்கமின்மையானே ஈழநாட்டுப் புலோலியாரின் மாணாக்கர்களாயுள்ள இவர்கள் "வேளாளரை மூன்றாங் குலமாக்க முயல்வது மடமும் நகையுமன்றோ" வென்று குழறுவாராயினர்? பின்னும்,

"வேளாளரை மூன்றாங்குல மாக்குதலால் வரும் பெருமை என்னோ?"

என்றார். இஃது ஒருவன் விடியுமளவும் இராமாயணங் கேட்டு விடிந்த பின்னர் இராமருக்குச் சீதை என்ன முறை

யாகவேண்டுமெனக்கேட்டது போலுமிருக்கின்றது. வேளாளர் மூன்றாங்குலத்தவர் என்றால் ஏவுதற்கருத்தாவாகி எஜமான ஸ்தானத்திலிருப்பர். நான்காங்குலத்தவரெனில் அவர் இயற்றுதற்கருத்தாவாகி மற்றைமூக்குலத்தவர்க்கும் ஊழியம் செய்தற்குரியவராவர். பின்னும், எக்காலத்தும்மூன்றாங் குலமாயுள்ள வேளாளரை, இவர்கள் தங்களது திரிபுணர்ச்சியால் சூத்திரரெனக்கொண்டு, இப்போது "மூன்றாங்குலமாக்க முயல்வது" எனக்கூறியது இவர்களது பேதைமையேயாம். அன்றியும்,

"சூத்திரன் என்பதற்கு மூடன் என்று பொருளாதலால் யாமெல்லாம் மூடபட்டத்தைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டிவருமேயென்று பயந்தீர்போலும். சூத்திரான்மா எனச்சிவபெருமானுக்கும், போதாயன சூத்திரன் எனவந்தணர்க்கும், வியாசசூத்திரம், கம்ப சூத்திரம், சிவஞான போத சூத்திரம் முதலாகவந்த பெயர்கள் அரிய நூல்களுக்கும், சூத்திரமுனி எனச் சூதமுனிவருக்கும், பெயராக வழங்கப்படலான இவர்க்கும் இந்நூல்களுக்கும் மூடத்துவம் செறியும் போலும். உள்ளது போகாது இல்லது வாராதன்றே?"

என்றார். ஶூத்ர: சூத்திரன் [illegible] ஶூத்ர: ([illegible]) இலேசப்படுகின்றவர்கள். அதாவது முன் மூவருணத்தவர்க்குப் பணிபுரிந்து துன்பப்படுகின்றவர்கள். இப்பொருளினடியாகவே வினைஞர் என்ற பெயர் சதுர்த்தருக்கு வந்தது.

சாந்தோக்கியோபநிஷத்தில் 4-வது பிரபாடகம் - 2-5-வது மந்திரத்தில் ஸாகவர் என்ற ஞானி ஜானசுருதி என்றவனை நோக்கிச் சூத்திரா! என்று விளித்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அதற்கு பாஷிய காரர்கள் சூத்திரன் என்றபதம் சுச் = (துன்பப்படு) என்றபகுதியி னடியாகப் பிறந்த தாதலால் (பிரமஞானம் கிடையாமைக்காக) துன்பப்படுகிறவனே என்ற பொருளில் விளித்தாரென்று பொருள் கூறியிருக்கின்

றனர். இந்தத் துன்பமும் அறிவின்மையினிடத் துண்டானதால் 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌃 என்ற பதத்திற்கு மூடரெனப்பொருள் கூறுவர்.

சூத்திரான்மா என்றவிடத்து 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 - நூல், சரடு கயிறு, இவைகளுக்குப் பெயர். இது ஷிவ் = (இழைபிடு, தை) என்ற பகுதியி னடியாய்ப் பிறந்தது. சூத்திரான்மா = சரடுபோன்ற ஆன்மா. எனவே, மாலையில் பலமணிகளில் ஒரு சரடு வியாபித்திருத்தல் போல, சகல சித் தசித்துப் பொருள்களிலும் வியாபித்திருக்கும் ஆன்மா எனப்பொருளாம்.

போதாயன சூத்திரம், வியாசசூத்திரம் என்ற விடத்து வந்த சூத்திரம் = பொருள்களைச் சுருக்கிக் கூறப்பட்ட நூற் பாவகவல் எனப்பொருளாம். நன்னூற் பொதுப்பாயிரம் 18-வது சூத்திரத்தில் காண்க.

போதாயன சூத்திரத்தின் என்றவிடத்து போதாயன சூத்திரத்தைப் பின்பற்றி யவ்வண்ணம் அநுஷ்டிப்பவன் என்பது பொருளாம்.

சதுர்த்தரைக்குறிக்கும் 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌃 என்றபதத்தில் 3-வது தகரமும், நூல், நாற்பாவகல்களைக்குறிக்கும்சூத்திரம் 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 என்றபதத்தில் முதலாவது தகரமும் உள; இவ்விரு பதங்கட்கும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமே கிடையாது. இப் பெரும் வித்தியாசத்தை யறியாது, "எல்லிசெட்டிலெக்க ஏகலெக்க" என்றபழமொழிக்கிணங்க, சூத்திரன் என்றபதத் திற்கு மூடன் எனப் பொருள் கொள்ளின், சூத்திரான்மா, போதாயன சூத்திரம், வியாசசூத்திரம், கம்ப சூத்திரம், சிவ ஞானபோத சூத்திரம் முதலிய நூல்கட்கும் மூடத்துவஞ் செறியும் போலுமென்றார். இது குதிரைக்கு குர்ரம் என் றால் ஆனைக்கு அர்ரம் எனப்பேதந்தெரியாது கூறுவதை யொத்து இருக்கின்றது. பின்ன ர்,

"வேளாளர் நான்காங் குலமாயின் வேதம் ஓதுதல்முதலிய தொழில்கள் கிடையாவெனின், சூத்திரர் வேதம் ஓதுதற்குரியர் என்ற கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் எழுதிய வருணசிந்தாமணி வசனங்களையே கொண்டு நிறுவுவோம்"

என்றார். வருணசிந்தாமணியை முற்றும் ஆராயாது, இவர் ஆடுதலைறநின்றுங்கு அங்குமிங்கும் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டுச் சூத்திரன் வேதமோதலாமெனப்பொருள் கூறுகின்றார். அப்படிக்கூறியது பூர்வபக்ஷமேயன்றிச் சித்தாந்தமாகாது. அது, சேக்கிழார் மரபானது மறுப்புக்கழுவில் விளங்கக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டுணர்ந் தடங்குவாராக.

"பின்னும் ஆறுமுகநாவலரவர்கள் களத்தூர் வேதகிரிமுதலியாரால் சிருஷ்டி செய்து அமைத்து அச்சிட்ட புத்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு முதன் முதல் அச்சிடத் தொடங்கியச்சிட்டார்" என்றார்.

எதேனும்பயன்வேண்டிப் பொய்சொல்லினப்பொய்தானெவ்விதத்தா
மாதனையில்வெளியாகுமப்பொழுதப்பயனழியும்வருஞ்சூன்பஞ்
சாதலின்மைவேண்டிவிடமுண்ணலொக்கும் பயன்கருதிச்சலமுரைத்த
லாதலினாலுண்மைதனைத்துணைக்கொள்ளி னெப்பயனுமடைவோ நெ
[ஞ்சே.

என்ற ஆன்றோர்வாக்கியத்தை இவர் உணர்ந்திலார்போலும்.

இதன் உண்மையை உலகினர் எல்லார்க்கும் விளங்க உரைப்பாம். 1822 ௵-இல் ஆறுமுகநாவலர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஜனனமாயினர். 1827 ௵-இல் அவருக்குச் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயரிடத்தில் வித்தியாப்பியாசஞ் செய்விக்கப்பட்டது. அவர் 1834-ஆம் ௵ இல் வேலாயுதமுதலியாரிடத்தில் வாக்குண்டாம், நிகண்டு, எண்சுவடி முதலிய நூல்களையுங் கற்றுணர்ந்தார். அக்காலத்தில் நிகண்டு அச்சில் வெளிப்படவில்லை. ஏட்டுப்பிரதியாகவே யிருந்தது. இவரது உபாத்தியாயராகிய வேலாயுதமுதலியாருக்கும் வேளா

ளர் வைசியரென்றே பாடமாயிருந்தது; அவர்பால் கற்றுணர்ந்த இந்நாவலர்க்கும் அதுவே பாடமாயிருந்தது. அதன் பின்னர் 1839-ஆம் ௵ நிகண்டு, முதன் முதல் சென்னைக்கல்விச் சங்கத்துத் தமிழ்த்தலைமைப் புலமை நடாத்திய தாண்டவராயமுதலியாரவர்களால் இ-விசாகப்பெருமாள் ஐயரது கல்வி விளக்க அச்சுக்கூடத்தில் அச்சில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் ஷை தாண்டவராய முதலியார், சரவணப் பெருமாள் ஐயர், விசாகப்பெருமாள் ஐயர் முதலிய பிரபல பண்டித சிகாமணிகளது பிரதிகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். அந்நிகண்டு இக்காலத்து மிருக்கின்றது. அதில் "வேளாளரை வைசியரென்றே" கூறியிருக்கின்றது. 1848-ஆம் ௵, களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் இருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. அவர்தாம் அச்சிட்ட நிகண்டில் வேளாளர் சூத்திரரென்றிருந்ததை அழித்து வைசியரெனச் சிருட்டிசெய்து நுழைத்தாரென்றும், அந்நிகண்டை வைத்துக்கொண்டு ஆறுமுகநாவலரவர்கள் 1850-ஆம் ௵முதன் முதல் தொடங்கி அச்சிட்டாரென்றுங் குழறிவழிகின்றார்கள். இவர்கள் புரட்டு பெரும் புரட்டாயிருக்கின்றது. இதனால் இவர்கள் தம்ஆசிரியராகிய நா. கதிரைவேற்பிள்ளையினது கற்பிக்குந்திறமை இவ்வளவிற்று என்பது நன்று புலப்படுகின்றது. 1834-ஆம் ௵ ஆறுமுகநாவலர் தமது உபாத்தியாயர் வேலாயுதமுதலியாரிடத்தில் பாடங்கேட்ட ஏட்டு பிரதி நிகண்டில் வேளாளர் வைசியரென்றிருந்ததா? சூத்திரரென்றிருந்ததா? சூத்திரரென்றிருந்தால் வேதகிரிமுதலியார் நிகண்டில் வைசியரென அச்சிட்டிருப்பது புரட்டென இவருக்கு ஏன்புலப்படாமற் போயிற்று? அந்நாவலர் எந்நூல் அச்சிடத் தொடங்கினும், பலபிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு பரிசோதித்து அச்சிடுவது வழக்கமென்பது எல்லோருக்குந் தெரிந்த விஷயமன்றோ? வேதகிரிமுதலியார் நிகண்டைப் பார்த்துந் தாம் அச்சிடுங்கால், தாம்கேட்ட பாடத்திற்கு மாறுகொளக் கூறியிருப்பின் அதை ஆராயாது அச்சிடுவரா? ஒருகாலும் அச்சிடார். பல பிரதிகளை வைத்

துக்கொண்டு ஆராய்ந்தவிடத்து அப்பிரதிகளெல்லாவற்றிலும் வேளாளர் வைசியரென்றிருந்தது பற்றியும், தமக்கும் அதிலே பாடமாகவிருந்ததுபற்றியும், அச்சிட்டனரேயன்றி தெரியாமல் மயங்கி அச்சிட்டனரென்று அவர் மீதுபழிகூறுதல் ஒருகாலும் பொருந்தாதெனக் கொள்க. நாவலர் அச்சிட்ட அந்நிகண்டின் தலைப்பேட்டில் (Tittle Page) "யாழ்ப்பாணத்திற் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலைக் கதிபதியாகிய நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரால் பரிசோதித்து, சென்னப்பட்டணம் சரஸ்வதி விலாச அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டன என விளக்கியிருக்கின்றது. ஆதலால் "பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டன" என நாவலர்தாமே கையொப்பமிட்டிருத்தலின் வேறுசாட்சி வேண்டுவதின்றெனக்கொள்வாராக. பின்னர்,

"அப்பாடல்கள் வேதாகமங்களுக்கும் புராணேதிகாசங்கட்கும் தேவாராதி திருவாசக முதலிய அருட்டிருமுறைகளுக்கும், பிறநூல்களுக்கும் மாறாயிருத்தல் பற்றித் திருவாவடுதுறை முதலிய ஆதீனப்பிரதிகளையும், பற்பல புலவருழையிருந்த பிரதிகளையும், ஆராய்ந்துபார்த்துழி யப்பாடல்கள் நூதன சிருட்டியாதல் கண்டு நீக்கி, மறுமுறை பதித்தாரன்றி வேறன்று"

எனக் கூறினர். இந்நாவலர் 1844-ஆம் வருஷத்திற்கு முன்னமே, தமிழிலுள்ள தேவார திருவாசகாதி நூல்களையும் இலக்கண இலக்கியங்களையும், சமஸ்கிருதத்திலுள்ள சிவாகம முதலிய நூல்களையும், ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்தாரென அவர் சரித்திரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. நாவலர் பதிப்பித்த நிகண்டின் இரண்டாவது பதிப்பைக்குறித்து இம் மூவர் இவ்வாறு கூறினர். இவ்விரண்டாவது பதிப்பிலேதான் வேளாளரைச் சூத்திரரென மயங்கிக்கூறினரென்க. 1850ஆம் ௵ இவர் நிகண்டு அச்சிட்ட காலத்தில் வேதாகமபுராணேதிகாசங்களுக்கும், தேவாரதிருவாசக அருட்டிருமுறைகளுக்கும், வேளாளர் வைசியரென்றமை மாறு

யிருக்குமாயின், இவருக்கு ஏன் அக்காலத்திற் றெரியாமற் போயிற்று? மேலும் இங்ஙிகண்டு இவர் அச்சிடுவதற்கு முன்னரே திருவாடுதுறை யாதீனத்தார் இவருக்கிருந்த கல்வித் திறமையையும், ஆராய்ச்சித் திறமையும், பிரசங்கத்திறமையுங் கண்டு "நாவலர்" என்னும் பட்டங்கொடுத்தனரே! அவ்வித ஆராய்ச்சி வன்மையுடையவர்க்கு உண்மை தெரியாமையினாலா வேளாளர் வைசியரெனக்கொண்டு, உள்ளதை உள்ளவாறு அச்சிட்டனர்! திருவாவடுதுறை முதலிய ஆதீனப்பிரதிகளையும் பற்பல புலவருழையிருந்த பிரதிகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்துழி, அப்பாடல் நூதன சிருட்டி எனக் கண்டாரென்றனரே. திருவாடுதுறை முதலிய ஆதீனங்களிலுள்ள பிரதிகள் எல்லாவற்றிலும் வேளாளர் வைசியரென்றே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவை எப்படித்தெரியுமெனில் அம்மடங்களிலிருந்து வாசித்து வந்த மகாவித்வான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, அவர் மாணாக்கர் சீயாலம் சிவ சிதம்பரப் பிள்ளை, தில்லை விடங்கன்வேலுசாமிப்பிள்ளை, திருநெல்வேலி அருணாசலக்கவிராயர், திருநெல்வேலி கந்தசாமிக் கவிராயர், திருவாடுதுறையாதீனம் ஸ்ரீலஸ்ரீ தொண்டர் சீர்பரவுவார் தம்பிரான் சுவாமிகள்முதலிய எல்லோரும் ஆதீனத்தின் பிரதிகளின்படி வேளாளர் வைசியரே என்று வாசித்துள்ளாரென்று தெரியவருகிறதேயன்றி, சூத்திரரெனப் பாடம் ஓதியதாக, ஒருவருங் கூறக்கேட்டிலேம். இதனால் மடத்துப் பிரதிகளில் வேளாளர் சூத்திரரென்றிருப்பதாக இவர்கள் கூறுங்கூற்று பொய்க்கூற்றென்பது சொல்லாமலேயமையும். "பின்னும் அம்மடத்துப் பிரதிகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்துழி, அப்பாடல் நூதனசிருட்டியாதல் கண்டு நீக்கி மறுமுறை பதிப்பித்தார்" எனவுங் கூறுநின்றார்.

இது உண்மையேயாயின், நாவலர் தாம் பதிப்பித்த இரண்டாம் பதிப்பில் இப்பாடல்களை மாற்றியதற்காக அந்நூலின் முகவுரையில் காரணங்கண்டெழுதிஅப்பாடல்களைக் கழித்திருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யாது பூனைபாலைக் குடிக்கும்போது தான் தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு

குடித்தால் தன் செய்கை ஒருவருக்குந் தெரியாதென நினைப்பது போல, இக்காவலரும் ஒருவருக்குந் தெரியாதென்று நினைத்துக்கொண்டு இரண்டாவது பதிப்பில் அப்பாடல்களைப் புரட்டி யெழுதியிருக்கின்றார். அப்படிப் புரட்டி எழுதிய,

மண்மகள் புதல்வர் வாய்ந்த வளமையர் களமரென்று
முண்மைசால் சதுர்த்தர் மாறுவுழவர் மேழியர் வேளாளர்
திண்மைகோ ளேரின் வாழ்நர் காராளர் வினைஞர் செம்மை
நண்ணுபின்னவர் பன் னொன்று நவின்ற சூத்திரர் தம்பேரே.

என்ற இப்பாடல் ஊழிய வகுப்பினராகிய மருதநில மாக்களுக்குரிய, களமர், வினைஞர், பின்னவர், என்னும்பேர்களை யெல்லாம் வேளாளருக்குரிய பெயர்களாகப் பிரயோகித்திருக்கின்றார். இவற்றை "களமரே தொழுவர் மள்ளர் கம்பளருழவரோடு, வினைஞரே கடைஞரேழ்பேர் விளைவுறு மருதமாக்கள்." என்ற நிகண்டாலுணர்க. (பின்னவர் = கடைஞர்.)

இப்பெயர் வேளாளருக்குப் பொருந்துமாவென விசாரிப்போமாக.

திருவிளையாடற் புராணம், நாட்டுப்படலம்.

களமர்கள் பொன்னேர் பூட்டித் தாயர் வாய்க்களிந்தபாடற்
குளமகிழ் சிறாரினேறு மொருத்தலுமுவகைதூங்க
வளமலி மருதம்பாடி மனவலி கடந்தோர் வென்ற
வளமரு பொறிபோலேவ லாற்றுவான் வினையின் மூண்டார்.

என்ற இச்செய்யுளின்கண் பொன்னேர் பூட்டி என்ற மாத்திரையானே, களமர் என்றதை வேளாளர்மேல் ஏற்றினார் போலும். அங்ஙனங் கொள்ளின், வளமலி மருதம் பாடி என்றதனால் மருதப் பண்பாடுவோர் மருதநிலமாக்களே யன்றி, வேளாளர் பாடுவதின்றாம். ஈண்டுப் பொன்னேர்

என்றது பொன்னினாற் செய்த கலப்பையெனச் சிலர் பொருள் கூறுவர்! அது பொருளன்றாம், பொன்னோர் = புதியவர் அல்லது தலையோர் என்பது பொருளாம். அதனால் நாவலர் வேளாளரைக் களமர் என்றது பொருத்த மற்ற அசம்பிரதாயவுரை யெனமறுக்கப்பட்டது.

2-வது—வினைஞர் என்ற சொல் ஊழியவகுப்பினராகிய மருத நிலமாக்களுக்கே உரியவாம். சுயேச்சையாயுள்ள எஜமானஸ்தானத்திலிருக்கும் வேளாளருக்குப் பொருந்தாதெனை மறுத்தமை காண்க.

3-வது-வேளாளரைப் பின்னவரென்றால் பொருள் என்னையோ ? அந்தணர்க்குப் பின்னவரா? அரசருக்குப் பின்னவரா? வணிகருக்குப் பின்னவரா? என்ன ஐயப்பபாடு நிகழுமாதலின், இது மயக்கவைத்தலென்னுங் குற்றத்திற்குள்ளாமன்றோ? எல்லோருக்கும்பின்னவரென்றால் அம்மொழிக்குக் கடையர் என்றல்லோ பொருளாகும். அதுவும் ஆண்பாலைக் குறித்து நிற்றலின் பெண்பாலார்க்கு (வேளாள ஸ்திரிகளுக்குக்) கடைசியரெனக் கூறுதலையுமன்றோ? அவ்வாறுகூறின்,

திருவிளையாடற் புராணம்.

பழிபடுநறவந்தன்னைக் கடைசியர் பருகிச்செவ்வாய்
மொழிதடுமாறவேர்வை முகத்தெழ முறுவறென்ற
விழிசிவந்துழலக்கூந்தன் மென்றுகில்சோர உள்ளக்
கழிபெருங்களிப்புநல்கிக் கலந்தவ ரொத்த தன்றே.

என்பதில் கள்ளையுண்ணும் பெண்கள் பள்ளப்பெண்களென்றது, வேளாளஸ்திரிகளெனக் கூறுவர் போலும். ஆகையால் களமர், வினைஞர், பின்னவர் என்ற இவ்விதச் சொற்களை வேளாளர் பெயரென நாவலர் கூறுங்கூற்று “ வழூஉச் சொற்புணர்த்தல், மயக்கவைத்தல்” என்னுங் குற்றங்களுக்கு உள்ளாகுமென மறுக்கப்பட்டமை காண்க. அதனால், வேளாளரை மன்னர் பின்னரெனக் கூறுது, வாளா பின்னரென்

பது பிழையேயாம். மன்னர் பின்னர் என்றால் பொருள் என்னை எனின், மன்னர்க்கு அந்தணர் முன்னவராதல் போல அன்னோர்க்கு வேளாளர் பின்னவராதல் நோக்கிக் கூறிய தெனக் கொள்க.

4 - வது திருவள்ளுவரிடம் ஆனிரை காத்தலாதிய தலைமைத் தொழிலுடைய வேளாளர், மநு முதலியஸ்மிருதிகளில் மூன்றாங் குலத்தவரென வகுக்கப் பட்டிருத்தலின், அவரை ஜாதியில் பூரண ஆராய்ச்சியுடையார் சதுர்த்தரெனக் கூறாரெனக் கொள்க.

திவாகரரும் பிங்கலந்தை யாரும் மேற்கூறிய சொற்களை எல்லாம் வேளாளருக்குப் பிரயோகித் திருக்கின்றாரே? எனின், அவையெல்லாஞ் சாதியேற்பாடு முற்றுப் பெறாத காலத்தில் கூறிய கூற்றாமென்க.

இவை வடநூல் முடிபுக்கு ஒவ்வாதிருந்தமைகண்டு மண்டலபுருடன் வழிநூல் செய்யவந்த காலத்து,

முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி
யழியா மரபினது வழிநூ லாகும்.

என்ற பிரமாண விதியைக் கொண்டு "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல" வென்றவற்றையொழித்து "இறந்தது விலக்க லெதிரது போற்றல்" என்னும் யுத்தியானே வேளாளர் என்பார் சூத்திராகார் வைசியரேஎன்றும், அவர்க்கு ஏவல் புரிவோர் சூத்திரரென்றும் ஒருவரோடொருவர் மயங்காவண்ணம் வெவ்வேறு விரித்தோதினர். இதனுண்மை புணராது ஈழநாட்டு வித்வானாகிய ஆறுமுகநாவலரென்பார் மண்டல புருடநிகண்டில் வேளாளர் வைசியரெனக் கூறியிருப்பதை யறவே யொழித்து, சூத்திரரென நூதன பாடல்களைக் கற்பித்து, அச்சிட்டு மரபை மயக்க வைத்தனர். இது கற்றோர்க்கடுத்த செயலன்றாம்.

இவ்விழநாட்டார் நிகண்டை இம்மட்டில் விட்டனரோ? பூர்வ நிகண்டில் உள்ளபடியே 32-வது செய்யுளில். "மிலேச் சரே யாரியர்க்கா மிலேச்சரும் விதித்த பேரே" என அச்சிட்டவர் இரண்டாம் பதிப்பில், "மிலேச்சரே யநாரி யர்க்கா மிலேச்சரும் விதித்தபேரே" எனத்திருத்தி அச்சிட்டிருக்கின்றனர். இவர் இவ்வாறாகப் புரட்டுவதற்குக் காரணம் என்னே?

சேந்தன் திவாகரம் 2-வது, மக்கட் பெயர்த்தொகுதியில் மிலேச்சர் பெயர்கூறுமிடத்து "மிலேச்சராரியர்" எனவும், பிங்கலந்தை நிகண்டு ஐந்தாவது ஆடவர்வகைப் பெயர்ப்பிரிவு 797-வது சூத்திரத்தில் "மிலேச்சராரியர்" எனவும் கூறியிருப்பதை இவர் கண்டிலரோ? மூலகாரணத்தை விசாரித்துணராது மனம் போனவாறு பாடல்களைப் புரட்டுவது அறிவுடையோர் செயலன்றே! அதனுண்மையை நாம் சற்று விளக்கிக்காட்டுவாம். ஆதிகாலத்தில் இந்தியாவி லிருந்தவர்கள் ஆரியர்கள் திராவிடர்களென இரண்டே வகுப்பினர்களாம். இவ்விருவருள்ளும் இந்தியாவில் முன்னிருந்தவர்கள் திராவிடர்களென்றும், பாரசீகநாட்டிலிருந்து இந்தியாவில் பின்வந்தவர்கள் ஆரியர்களென்றும், ஆங்கிலேயசரிதங்களே சான்று கூறும். "அநார்யேணத் திரவிட:" என்ற பூர்வ வசனங்களால் ஆரியர்கள் திராவிடர்களை அநாரியரென வழங்கி வந்தார்கள். இதனால் ஆரியரல்லாதார் திராவிடர்களே என விளங்குகின்றது இவ்வாரியர்களோவென்றால் தாங்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது வரையறையின்றி மதுமாமிசங்களைப் புசிப்பதும், அநேக உயிர்களைக் கொன்று பசுபந்தயாகஞ் செய்வதும், இம்மட்டி லடங்காது, நரமேதயாகமென மனிதரையே மனிதர் பிடுங்கித் தின்பதும் ஆகிய இவ்விதத் தீமைகளைப் புரிந்து வந்தார்கள். அக்காரணத்தால் இவ்வாரியர்களை மிலேச்சரென வழங்கி வந்தார்கள். வருணசிந்தாமணி, 182-வது பக்கத்திலுங் காண்க. இதன் உண்மையறியாது நாவலர், ஆரியர் மிலேச்ச ரென்பதை மாற்றி, அநாரியர் மிலேச்சரெனக் கூறத் துணிந்தார். பின்னும், ஆரி

யர் இந்தியாவின் வடபாகத்தில் வந்த காலத்து, அங்கு முன்னர் நிலத்திருந்த திராவிடர்களுக்குப் பலவிதத் தீங்குகளிழைத்து, அவர்களுடன் போர் புரிந்து, அவர்கள் நாட்டைக் கைக்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். அக்காலத்து ஆரியர்கள் திராவிடர்கள் மீது அநேக அங்கதப் பாட்டுக்களைப் பாடி அவர்களை அந்நாட்டை விட்டு ஒழித்தார்கள். இவை எல்லாம் இருக்கு வேதம் முதலாவது அஷ்டகத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. (வருணசிந்தாமணி 16-முதல் 19-வது பக்கம் வரையிற் காண்க.) மேலும் இக்காலத்து அவ்வாரியமரபினருட் பலர் ஆரியம் தெய்வபாஷை யென்றும், தமிழ் சூத்திரபாஷை யென்றும் கூறுகிறார்கள். இதுபோலவே சங்கத்தார் காலத்தும் ஆரியம் நன்று தமிழ் தீதெனக் கூறக்கேட்ட நக்கீரதேவர் மனம்பொறுதவராய் அங்கதப்பாட்டொன்று பாடினார்.

> ஆரியம் நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த
> காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானை—சீரிய
> அந்தண் பொதியி லகத்தியனா ராணையாற்
> செந்தமிழே தீர்க்க சுவாஃ.

இதனைத் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் 491-சூத்திரத்திற்காண்க. அன்று முதல் ஆரியம் சுலோகவளவாய் நின்றதேயன்றி, இந்நாட்டில் ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தையாடுதலின்றி (Dead Language என ஆங்கிலேயர் கூறுவது போல) உயிரற்ற பாஷையா யொழிந்தது. செந்தமிழ் ஓங்கி வளர்ந்துவருகின்றது. இக்காரணத்தானும் ஆரியர்க்கு அப்பட்டப்பெயர் வழங்கி வந்ததெனக் கொள்க.

இவ்விதமாக ஈழநாட்டுப்புலவர்சிகாமணிகள் ஏற்பட்டு, முன்னர் வைசியராயுள்ள வேளாளர்களைச் சூத்திரரென நிகண்டைப் புரட்டி முடப்பட்டங்கட்டியது போதாதென, இப்போது ஆரியர் மிலேச்சரென்றிருப்பதை அகாரியர் மிலேச்சரெனப் புரட்டி திராவிடர்களுக்கு மிலேச்சப்பட்ட

முன் கட்டத்தலைப்பட்டனர். இவ்விதமாகத் தமக்குண்டாய மேம்பாடுகளை யெல்லாம் பிறர்பாற்படுத்தியும், பிறர்பாலுண் டாய இழிவுகளையெல்லாம் தம்பாற்படுத்தியு மகிழும் இவர் போலும் பண்டிதசிகாமணிகள் இவ்வுலகில் யாவருளர்? பரி தாபம்! பரிதாபம்! ஈண்டு ஆரியர் மிலேச்சரென்றது இக் காலத்திலுள்ள ஆரியரைக் குறித்ததன்றாம்.

அவ் வாறுமுகநாவலர் சத்தியவந்தராதலின் ஒருகா லும் இந்நூலைப் புரட்டாரென்பது சிலர் அபிப்பிராயமா யிருக்கும். அதையும் சற்றே வெளிப்படுத்துவாம். பாரதத் தில் 13-ம் நாள் யுத்தத்தில் அபிமன்னுவை சைந்தவன் வஞ் சகமாகக் கொன்றதினால் அவன் உயிரை "நாளை மாலைப்போ திற்குள் வாங்காவிடின் நான் இன்னவின்ன பாவங்களுக் குள்ளாவேன்" என்று அர்ச்சுனன் சில சபதங்கள் கூறுகின் றான். அவற்றுள்,

விளையிலென் மகன்றனுடல் வேறுசெய்வித் தோனை
குனிசிலையி னுளையுயிர்கோறல்புரி யேனேன்
மனைவிஅய லான்மருவல் கண்டுமவள் கையாற்
றினையளவு மோர்பொழுது சீவித்தவ னாவேன்.

என்பதொன்று. இதனால் தன்மனைவி பிறபுருடனைக் கூடக்கண்டும், பின் அவள் கையினால் ஒரு போதேனும் உண் டவன் என்னபாவத்திற் போவனோ, அந்தப் பாவத்தில் நான் போவேனென சபதங்கூறினனென வில்லிபுத்தூரார் பாரதத் தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. இமசேது வரையிலுள்ள சகல இந்து ஜனங்களுக்கும் ஒப்பமுடிந்த பொதுதருமமாக விருக்கின்றது இது. அதனால் இதனைப் பிரமாணமாகாதென யாவர் மறுக்கற்பாலார்? இஃதிங்ஙனமிருப்ப, ஆறுமுகநாவ லர் சரித்திரம் 107-வது பக்கத்தில் "கன்னியை நாயகனிடத் து ஒருதுட்டாயினும் வாங்காது வீடு விளைநிலம் தோட்டம் ஆபரணம முதலியவற்றோடு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கும் வழக்கமுடையது என் ஜென்மதேசமேயாகவும், நான் இல்

வாழ்க்கையில் புகவில்லை'' என்று கூறிய நாவலர் வசனத் தானே, அந்நாட்டில் பெண்காணியே பெரிதாயிருத்தலின், அப்பெண்ணின் சொத்தைப் புசித்தலும் அவள் ஊழியத்தைப் பெறுதலும் மாமனுருக்குப் பாபமென, ஈழநாட்டிற் குச் சிறப்புத்தருமம் ஏற்பட்டிருக்கிறதாகத் தெரியவருகிறது. அதுபற்றியே ஆறுமுகநாவலரவர்கள் பிலவுறுதாம் அச்சிட்ட வில்லிப்புத்தூராழ்வார் பாரதத்தில் மேற்கண்ட செய்யுளைமாற்றி,

விளையிலென் மகன்றனுடல் வேறுசெய்வித் தோனை
குலையிலெயி றுளையுயிர் கோறல்புரி யேனென்
மனைவியுயிர் வியகன் மகன்மனைவி கையாற்
றினையளவு மோர்பொழு து சிவித்தவ னுவேன்.

எனத்தமது ஈழநாட்டு ஆசாரத்திற்கு இணங்க, அப்பொதுதருமத்தை மாற்றித் தமது ஈழநாட்டுச் சிறப்புத் தருமத்தை நிறுவி அச்சிட்டிருப்பதைப் பிரத்தியக்ஷத்திற் காணலாம். அதை யாவரேனும் மறுக்கத்தொடங்கின், மருமக்கள்கையால் உண்பனவாகா வென்பதே அப்பாரதச் செய்யுள் ஆதியில் ஏற்பட்டதெனவும், அதற்குச் சான்றாக அநேக பழைய வேட்டுப்பிரதிகளினும் காணலாமெனவும், மேற்கண்ட செய்யுளைப் பிற்காலத்தார் புரட்டினரெனவும், ஈழ நாட்டார் சாதிக்கின்றார்கள்.

தன்பான் மனையா ளயலான்றலைக் கண்டுபின்னும்
இன்பா லடிசிற் கிவர்கின்றகைப் பேடி போலா
கன்பால் பசுவே துறந்தார் பெண்டிர் பாலர் பார்ப்பார்
என்பாரை யோம்பே னெனின் யானவனாவ னென்றான்.

எனச் சிவகசிந்தாமணி கோவிந்தையார் இலம்பகம் 35-வது பாட்டில் கூறிய கூற்றிற்கு இவர் என் சொல்வார்? வீட்டிற்கு வந்த நாட்டுப் பெண்ணே மாமனுருக்கும் மாமியாருக்கும் பணிவிடைசெய்ய வேண்டுமென்பது இந்து

தேசத்தாருக்கு ஆதிகாலந் தொடங்கிய தருமமாக விருத்த லினுல், மருமகள்கையால் மாமனுர் உண்ணல் பாபமென்பது இந்துக்கள் ஒருவராலுங் கொள்ளத்தக்க தன்றும். பாரதம் பாடிய வில்லிப்புத்தூரார் ஈழநாட்டாரல்ல ரென்பதும், இந்தியாவின் தமிழ் நாட்டுப் புலவரென்பதும், யாவருமறிந்த விஷயமே. அங்ஙனமிருப்ப ஈழநாட்டுச்சிறப்பு வழக்கத்தை இவர் தமது கவியில் அமைத்துப்பாடி யிருப்பரா? அறிவுடையீர் உண்மை விளக்குவீராக! அதனுல் ஈழநாட்டார் ஆசாரத்திற் கிணங்க நாவலர் இப்பாடலைப் புரட்டியது பண்டித பாமரராயுள்ள யாவருக்கும் வெள்ளிடை மலைபோல விளங்குமன்றே? இதுபோலவே நிகண்டில் வேளாளர் வைசியரென்றிருந்தவற்றைச் சூத்திரரெனப் புரட்டினுரென்பது வெளியாகவில்லையா? அன்றியும் இந்துதேசத்து வேளாளருக்கும் அதற்குப் புறம்பாயுள்ள ஈழநாட்டு வேளாளருக்கும் அநேக வகையில் ஆசாரபேதங்கள் வேறுபட்டிருக்கும்.

1. மலைநாடு வேழமுடைத்து, சோழநாடு சோறுடைத்து, பாண்டிநாடு முத்துடைத்து, என்பனபோல, ஈழநாடு கள்ளுடைத்தெனவிளங்குகின்றது. (ஈழம்-கள்) இவைபொருள் மிகுதிபற்றிக் கூறியவாறென்க. பின்னும் ஈழநாட்டில் பனைபுந் தெங்குமிகுந்திருத்தலின் ஈழநாட்டுச் சான்றுரெனப் பிரபலமாய் வழங்கியும் வருகிறுர்கள்.

ஈழநாட்டார் சரித்திரங்களை விசாரிக்குமளவில், இவர்கள் பெரும்பாலும் ஈழகுலச்சான்றுராக இருந்திருக்கலாமெனத் தோற்றுகின்றது. சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தில் இவர்கள் வசிப்பதற்கு வெகுநாள்வரையிலும் இடங்கொடுக்கப்படாதென ஏற்பாடாயிருந்தது. பின்னர், இத்தீவாந்தரத்தார் அந்தக்ஷேத்திரத்தில் வந்து தங்குவதற்கு இடமின்மையான், அவ்வீழநாட்டிலுள்ள ஞானப்பிரகாச ரென்பாரொருவர், அநேகதிரவியங்களைச் செலவிட்டுத தங்கள் நாட்டரர்வந்து தங்குவதற்குச்சிறிது நிலம் ஒதுக்கித்தரவேண்டுமென யாசித்தனர். அதின்பேரில் அச்சிதம்பர க்ஷேத்திரவுள்ளார்,

தென்பாரிசத்தில் கொஞ்சநிலம் ஒதுக்கிவிட்டனர். உடனே அவர் "ஞானப்பிரகாசமென" தமது பெயரால் ஓர் குளமும் அதற்கருகில் ஓர் மடமும் ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். ஈழ நாட்டிலிருந்து வருபவர்களெல்லாம் இக்காலமும் அம்மடத் தில் வந்து தங்குகின்றார்கள். இவ்வீழத்தார் சான்றாரேயென சிதம்பரத்திலுள்ள ஏனையசாதியார் இவர்களைத் தீண்டலாகா தென இகழ்ந்து வந்தார்கள். அதைக்கேட்ட அவ்வீழத்தார். "தில்லையிற் புகுந்தும், சிவகங்கையிற் படிந்தும், சிவகாமி யைத் தெரிசித்தும், ஆடும் பெண்கள் துயிலாடை மேற்பட் டும், இன்னும் ஈழச்சான்றார் ஈழச்சான்றாரென்கின்றார்களே இவ்வடக்கத்திப் பாப்பாரும் சைவரும்" எனப் புலம்புவர் கள். இதனால் இவர்கள் ஈழச்சான்றாரென்பதைத் தாமே ஒப் புக்கொண்டதாகத் தெரியவருகின்றது. இஃதன்றியும் தில்லை வாழந்தணர்களிருவர், சிலகாலத்தின் முன் ஈழநாட்டிற்குப் போய்வந்ததற்காக நடராஜப் பெருமானைத் தொட்டுப் பூசிக்க லாகாதெனச் சபையாரால் நீக்கப்பட்டிருந்தார்கள் பின்னும் சிலகாலத்தின் முன்னர், குன்றைக்குடி யாதீனத்திற்கு சாஸ் திரங்களினும் சிவாகமங்களினு மிக்கவல்லவராயுள்ள ஆதி நாதிபதி யாழ்ப்பாணம் சரவணப்பிள்ளையை மடபதியாக்கக் கொண்டு வந்தார்கள். சோழநாட்டிலுள்ள சைவர்களும் ஏனையமடபதிகளும் ஈழநாட்டாரை மடபதியாக்கலடாதென மறுத்தமைகண்டு அவரை ஒதுக்கிவிட்டதும், பின்னரவர் சென்னையில் வந்திருந்து சைவர் வீடுகளில் வாரக்கட்டளை யாகப் பிட்சைகொண்டிருந்து காலஞ்சென்றதும் யாவரு மறிந்த விஷயந்தானே. இது நிற்க,

2. இவ்வீழநாடு பூர்வத்தில் நீசர்வாழுமூர் என்பது அடியிற் கண்டவைகளால் நன்குவிளங்கும். கம்பராமாயணம் மகேந்திரப்படலம்,

22-வது பாடல்

"யோசனை யொன்று நாலு மூள்ளடி யுள்ள தாக
ஈசன்மண் ணளந்த தேய்ப்ப விருங்கட லிளிது தாவி
வாசவன் முதலோர் வந்து மலையினு மிலங்கை வாழும்
நீசரை யெல்லா நாடி நினைத்தது முடிப்பல் பின்னும்"

சீகாழி அருணாசலக் கவிராயரியற்றிய இராமாயணக் கீர்த்தனை "பறையருரிலே சிறையிருந்த வென்னைப் பரிந்து கைதொடுவாரோ? திரிசடையே."

3. இக்காலத்தும் இந்நாடு பௌத்தர், சிங்களர், கிறிஸ்தவர் முதலியவர்களால் நிறைந்திருக்கின்றது.

4. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பறங்கிக்காரரின் அதிகாரிக்கு உணவின் பொருட்டு, அவ்வியாழ்ப்பாணத்திலிருந்த ஒவ்வொரு குடிகளும், தங்கள் தங்கள் முறையில் ஒவ்வொரு கொழுத்த பசுக்கொடுத்து வரவேண்டியிருந்த தென்றும், அக்காலத்தில் அங்கிருந்த ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் முறை வந்த பொழுது, பசுவைக் கொலை செய்யும்படி கொடுத்தற்குடன் படாதவராய் அந்நாட்டைவிட்டு நீங்கிச் சோழநாடு வந்து சேர்ந்தார் என்றும், நாவலர் சரித்திரத்திற் கூறப்பட்டிருத்தலானே இவ்வீழநாடு மிலேச்சர் வாசஸ்தானமாயிருந்த தென்பது விளங்குகின்றது.

5. பூர்வத்தில் தேவர்களுக்கும் இராக்ஷசர்களுக்கும் யுத்தமுண்டான காலத்துச் சூரபதுமன் தேவர்களை வென்றி கொண்டு, அவர்களைச் சிறைப்படுத்தித் தன்னூட்டிற் கொண்டுவந்து, தங்களுக்கு மதுமாமிசஞ் சுமக்கவும் ஊழியஞ்செய்யவும், அடிமையாக்கிக் கொண்டதுபோல, சிங்கள தேசத்தரசனும் ஓர்காலத்தில் சோழதேசத்தின் மீதுபடை எடுத்து வென்றிகொண்டு, அப்போரில் அகப்பட்ட சில தமிழர்களைச் சிறைப்படுத்தித்தன்னூட்டிற்கொண்டு போய்த் தங்களுக்கு அவர்கள மதுமாமிசங்கள் சுமக்கவும் ஊழியஞ் செய்யவும் அடி

மையாக்கிக் கொண்டான். அதனால் அவர்கள் ஒழுக்கங் குன்றி, வைதிகக் கிரியைகளை விட்டுச் சூத்திரராய் விட்டார் எனக் கூறுவர் ஒரு சாரார். அங்ஙனமன்று, இக்காலத்தில் ஆங்கிலேயர் அரசாட்சியில், இந்தியாவில் தீங்கிழைத்த பெருங் குற்றவாளிகளை, அந்தமான் தீபத்திற்கு ஓட்டி விடுவது போல, சோழராசன் அரசாட்சியில், தீங்கிழைத்தோரெல்லாம் இலங்கை தீபத்திற்கு ஓட்டப்பட்டு வந்தார்கள். அவர்கள் அந்நாட்டிற் சென்றமாத்திரத்தில் மிலேச்சராய் விட்டார்களென மற்றொரு சாரர் கூறுவர். எவ்வாறாயினுமாகுக.

இதனால் இக்காலத்தும், அந் நாட்டிலுள்ளோர்க்குச் சாதிப்பற்றுஞ் சமயப்பற்றும் கிடையா. இன்று சைவனாயிருப்பவன் நாளை கிறிஸ்தவனாவன்; இன்று கிறிஸ்தவனாயுள்ளவன் நாளை சைவனென வெளிவருவான். சைவன் கிறிஸ்தவன் வீட்டுப்பெண்ணைக் கொண்டு சைவமாக்கிக் கொள்வதும், கிறிஸ்தவன் சைவன் வீட்டுப் பெண்ணைக்கொண்டு கிறிஸ்தவளாக்கிக் கொள்வதும், சுபாவமாயிருக்கின்றது. சைவன் வீட்டில் கிறிஸ்தவனும், கிறிஸ்தவன் வீட்டில் சைவனும், உண்பன வற்றிலு மவ்வாறேயாம். சுத்த போசனக்காரன் வீட்டில் அசுத்த போசனக்காரன் வரின், அவன் வீட்டிலுள்ளவற்றையுண்டு போவதும், அசுத்த போசனக்காரன் வீட்டில் சுத்த போசனக்காரன் வரின், மது மாமிசங்களை நீக்கிக் காய்கறி பதார்த்தங்களை மாத்திரம் உண்டு போவதும், வழக்கத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. சுத்தா சுத்த போசனக் காரர்களாகிய இவ் விருவருள்ளும், பெண்கள் கொள்வன கொடுப்பனவும் அவ்வாறாகவே நடைபெற்று வருகின்றன.

இவர்களுள், பரம்பரைச்சைவங் கிடையாது. தமையன் சைவனாயிருப்பின் தம்பி கிறிஸ்தவனாயிருப்பன். தம்பிசைவனாயிருப்பின் தமையன் கிறிஸ்தவனா யிருப்பன். தகப்பன் சைவனாகவும் பிள்ளை கிறிஸ்தவனாகவும், அல்லது தகப்பன் கிறிஸ்தவனாகவும் பிள்ளை சைவனாகவும். மாறி மாறியுமிருப்

பார்கள். புருஷன் கிறிஸ்தவசமயியும், பெண்சாதி சைவ சமயியும், அல்லது புருஷன் சைவசமயியும், பெண்சாதி கிறிஸ்தவசமயியுமாக மாறியு மிருப்பார்கள்.

இது நிற்க, ஆதிசைவம், அநாதிசைவம், மகாசைவம், அநுசைவம், அவாந்தரசைவம், முதலிய சப்தசைவத்துள் இவர் எச் சைவத்தில் சேர்ந்துளரோ? வேளாளர் வைசிய ரென்றால் அநுசைவராவர். (அநு = தொடர்ந்த) எனவே ஆதியாய்த் தொடர்ந்து வந்த சைவரெனப் பொருளாம். வேளாளர் சூத்திரரென்றால் அவாந்தரசைவராவர். (அவாந்தரம் = இடையில் வந்தது.) அதனால் இவ்வீழநாட்டார் இடையில் வந்த சைவராதலின் வேளாளர் சூத்திரரெனச் சித்தாந்தப் படுத்துகிறார். இவர் மாத்திரமன்று. ஆறுமுகநாவலரவர்கட்கு அதிக நண்பராயும் சைவப்பிழம்பாயுமிருந்த சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் தமது ஜீவதிசையில் குமரகுருபரசுவாமிகள் அருளிச்செய்த நீதிநெறி விளக்கத்திற்குத் தாம் கி. பி. 1854ஆம்-ல் உரையிட்டு மானிப்பாய் அமெரிக்கன்மிஷன் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு வெளிப் படுத்திய புத்தகத்தினிறுதியில்,

சீர்பூத்த விவிலியநற் சுருதிவாழி திருச்சபைகணிதம் வாழி செங்கோல்வாழி, நார்பூத்த திரயமிஷன்வாழி பாதநறு மலர்கொடெனையடிமை யாண்டஞான, நீர்பூத்த குரவர்பதி கழகம்வாழி நிலமுழுதுந் தருமநலம்வாழி யீழப், பேர்பூத்த பதிவாழி பெரியோர்வாழி பெருமையசெந் தமிழ்வாழி வாழி வாழி.

எனக் கிறிஸ்துவேதத்தையும், கிறிஸ்து மதத்தையும், தமக்கு ஞானஸ்நானஞ் செய்வித்த குருமாரையும், வாழ்த்தி யிருக்கின்றார். பின்னும் இத் தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் தமது பெயருக்கு முன்னுள்ள (சி. வை. அல்லது C. W.) என்பதற்குப் பொருளென்னை எனச் சைவன் வினவில் சித்தூர் வைரவநாதம் பிள்ளை என்றும், ஆங்கிலேயர் வின

வில் (Charles Winslow) என்றும், முன்னவருக்குத் தாம் சைவராகவும், பின்னவருக்குத் தாம் கிறிஸ்தவராகவுங் கூறுவர். இதனால் இவர்கள் சிவ சின்னமாகிய விபூதி உருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பதும், சிவபூசை செய்வதும், சிவ சரிதங்களைப் பிரசங்கிப்பதும், நாடகமாத்திரையாக விருக்கின்றவேயன்றி, உண்மையில் அவர்கள் சைவத்தில் பற்றுடையாரென்பதற்கு இடமே இல்லை. "வஞ்சமனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்களைந்து மகத்தேநகும்" என்றவேதவாக்கியங்களே, இவர்கள் ஒழுக்கங்களை வெளிப்படுத்தும். இத்தாமோதரம் பிள்ளை உள்ளபடி பாரம்பரைச் சைவராயிருக்கின், இவர் தாம் சைவராகவும், இவர் பிள்ளையும் சகோதரர்களும் கிறிஸ்தவர்களாகவும், இருந்திருக்க மாட்டார்கள். இவ்வீழநாட்டார் ஆதிகாலந்தொடங்கி, சிலநாள் பௌத்தர், சிலநாள் மகம்மதியர், சிலநாள் உலோகாயதர், சிலநாள் கிறிஸ்தவர், சிலநாள் சிங்களவர், சிலநாள் ஈழகுலச் சான்றார் என இவ்விதமாக மாறி மாறி வருவது இவர்களுக்கு இயல்பேயாம்.

யாழ்ப்பாணச் சமயநிலைச் செய்யுள்.

பிங்கிடு மீழத்தி லொருவனே சிலரெதிர்
    பெருசைவன் சிலர்த முன்னே
பிரபல கிறிஸ்த்தவ னுயுறைவ னொருவனே
    பேசிடு மொருவர் முன்னே
நந்துறுஞ் சிலதினஞ் சைவனுஞ் சிலதினம்
    நண்ணிய புத்த னுவன்
நலமிகப் பின்னர்தான் சிலதினஞ் சைவனு
    நாத்திக வாதி பின்னர்
சந்தமி லொருவனே யீழத்தில் கிறிஸ்த்தவச்
    சமயியா மிங்கியாவிற்

சைவனீ முத்தினிற் றிரும்பியே போனபின்
　　றன்குரு கிறிஸ்து வென்பான்
வஞ்சயாழ்ப் பாணத்தில் வாழ்கின்ற யாவரும்
　　வரும்பழி பாவ மஞ்சார்
மாந்தரை மயக்கிவரு வாய்தேடி வாழ்வதே
　　மற்றவர் வழக்க மாமால்.

அதனால், ஈழநாட்டாருக்குச் சாதி என்பதுஞ் சமய மென்பதும், அங்கவஸ்திரம் போலுமென, ஆறுமுக நாவலரே கூறியிருக்கின்றார். எனவே, ஒருவனுக்கு எந்த அங்கவஸ்திரத்தில் பிரியமிருக்கிறதோ அதைத் தரித்துக்கொள்வதும், பிரியமில்லாததைக் கழற்றி எறிவதும், சுபாவமே யாமென்றார்.

சென்னைவாழ் நன்மாந்தர் சில்லாண்டு கட்குமுன்
　　செவ்வையுறு மிங்கி லாந்து
சேர்கெவர்ன் மெண்டினுக் கெழுதிவிடுத் திட்டதோர்
　　சிறந்தவிண் ணப்ப மதிலே
மன்னிலங் கையுளா ராதியி லிந்தியா
　　மானிடர்க டம்மி லினர்
வாரிநிந் திக்குடி யேறியவோர் சாதியார்
　　மற்றவர்க் கான சமயம்
முன்னிடி னில்லையவர் கொள்சமய மவர்களுக்
　　கோங்குமேற் போர்வை யென்ன
லுவமையா மவர்கடம் பிள்ளைகள் சாலையி
　　லோதிடல் விவிலி யந்தான்
தன்னையே மிகமெச்சி வயிறது வளர்த்திடச்
　　சாதியா சார மெல்லாந்
தழுவுவர் பண்டைநா டொடங்கியித் தன்மையிற்
　　சார்வரென் றெழுதி னரால்.

இதன் விரிவை யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகநாவலரியற்றிய *யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை 24-வது பிரிவிற் காண்க.

சமணருடுக்கும் துவராடையை இலங்கைவாசிகள் இக்காலத்தும் உடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் அந்தத் தீவைவிட்டு இந்தியாவின் கரையேறினவுடன், சைவாசாரியர்களைக்கொண்டு, பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொண்டு, துவராடை நீக்கி வெள்ளாடை யுடுத்து, சிவ சின்னங்கள் தரித்து, சைவன் அல்லது வேளாளன் என நடிக்கிறார்கள். துவராடை தரித்தலினாலே முற்காலத்து இவர்கள் சமணராகவும், தகப்பன் சொத்துக்குப் பெண்கள் உரிமைபெற்றிருத்தலின் மகம்மதியராகவும், ஈழநாட்டாரென்றிருப்பதால் ஈழக் குலச்சான்றாராகவும், சமயத்துக்குத் தக்கபடி, ஒவ்வோர் சாதியினுஞ் சமயத்தினும் புகுந்தவராகச் சமயக்குறிகாட்டி, மாறி மாறி வருவதால், ஓர் சமயத்தினும் பற்றில்லாத உலகாயதராகவும், இருக்கிறார்களென்பது யூகித் துணர்வார்க்கு உண்மையில் விளங்கும். இவையெல்லாம் யோசிக்குமிடத்து 'உதரநிமித்தம் பகுகிருதவேஷம்' என்பது இவர்மாட்டே யெனலாம்.

யாழ்ப்பாணச் சமயநிலைச் செய்யுள்.

கூறிடுமிந் நூல்விடய மெல்லா நோக்கிக்
குறிப்பாகச் சிலவற்றை யெடுத்துக் கொண்டு
மாறில்கவி யாகவிவண் செய்ய வந்தோ
மானுடர்க ளந்நகரில் வறியர் பல்லோர்
வீறுமிகுஞ் சைவமத மேன்மை கண்டும்
விளங்குமணஞ் செயற்பொருட்டு மன்ன மாடை
வேறுபல செல்வநல முத்தி யோகம்
விளக்கமுடன் பெறற்பொருட்டுக்கிறிஸ் துவாவர்.

---

* இப்புத்தகம் சென்னை ரிப்பன் பிரசில் அகப்படும்.

இவ்விதம் ஈழநாட்டார் சமயாசார ஒழுக்கங்களைப் பற்றி ஆறுமுக நாவலரவர்கள் மேற்படி யாழ்ப்பாண சமயநிலையில் விரித்துரைத்திருக்கின்றார். அதில் இவர்கள் நடிப்பெல்லாம் விளங்கக் காணலாம். அதனால், மூக்கறையன் கதைபோல் தாங்கள் சாதிப்புரட்டர்களானது மன்றி, இந்துதேசவேளாளரையும் தம்மோடொப்பச் சூத்திரராக்கக் கருதி ஆறுமுக நாவலரவர்கள் நிகண்டில் வேளாளர் வைசியரென்றிருக்கவும் அதைப் புரட்டிச் சூத்திரரென அச்சிட்டாரென்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கக் காட்டுமன்றோ? இன்னும் அந் நாவலரநேக பாடல்களைப் புரட்டியுள்ளார்; அவற்றையெல்லாம் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுவதினால் பயனென்னை? அந் நாவலரின் மாணாக்கரின் மாணாக்கரெனப்போந்த நா. கதிரைவேற்பிள்ளை என்பார் வீண்வாதங் கூறவந்தமையால் இவற்றை வெளிப்படுத்த நேரிட்டதேயன்றி அவரை நாம் நிந்தை கூற வந்தோமல்லேம். நிகண்டின் புரட்டை இவ்வளவில் நிறுத்தி, இனி இவர் தமது மாணாக்கரின் மாணாக்கரெனத் தம்மைச் சொல்லிக்கொள்ளும், இந்நா. கதிரைவேற்பிள்ளை பதிப்பித்த அகராதியின் புரட்டினைச் சற்றே எடுத்து வெளியிடுவாம்.

1860ஞு அச்சிட்ட வீரமாமுனிவர் சதுர் அகராதியிலும், பின்னுஞ் சிற்சிலர் அச்சிட்ட அகராதிகளிலும், வேளாளர் ஈகையாளரென்றும், பூவைசியரென்றும் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. இங்ஙனமிருப்ப, 1899ஞு-ல், ஈழநாட்டுச் சூத்திரராகிய நா. கதிரைவேற்பிள்ளையென்பார் தாம் அச்சிட்ட அகராதியில், அதை மாற்றிச் சூத்திரரென அச்சிட்டிருக்கின்றார். இது இவரது முதற் புரட்டெனக்கொள்க. பின்னர், 1901ஞு இரண்டாமுறை யச்சிட்ட யாழ்ப்பாண அகராதியில், வேளாளர் சூத்திரரென முன்னெழுதியதைத் தாமே புரட்டி ஈகையாளர் பூவைசியரென வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இது இரண்டாம் புரட்டெனக் கொள்க. அவ்வாறிருக்கவும், வருணசிந்தாமணியில் வேளாளர் வைசியரெனக்

கூறியிருப்பதைச் சூத்திரரென மீளவும் புரட்ட ஆரம்பித்தன
ர். இது மூன்றும் புரட்டெனக் கொள்க. வருண சிந்தாமணியில் வேளாளரை வைசியரென்றது பிழையே என்னில், ழிங்கா. கதிரைவேற் பிள்ளை தமது அகராதியில் வைசியரெனக் கூறியது என்னையோ? அதுவும் பிழையாமன்றோ? இவ்வாறு ஒருகாற் கூறியபடி மற்றொருகாற் கூறாது, கட்குடியரைப் போலும் புரண்டு புரண்டு முன்னுக்குப் பின் மாறுகொளக் கூறுவதினால், இவர் சொல்வதில் எதுபொய் எதுமெய் எனக்கொள்வது? தாமெடுத்துக்கொண்ட வாதம் தமக்கே இன்னதெனத் தெரியாமல் சித்தபிரமைகொண்டவர் போலும் மயங்குகின்றாரே! இவர்தாமோ பண்டித சிகாமணி!! பரிதாபம்! பரிதாபம்!! இவ்விதமாய் ஒன்று கிடக்க வொன்றைப் புலம்பித் திரிவதிலும் ஊமையாய் வாயற்ற பிராணிபோல நிற்றல் மிகச் சிறந்ததென வழிவாராக.

பின்னும், இவர் 1901ல் அச்சிட்ட பொருளகராதி 161-வது பக்கத்தில் ஏதேதோ விபரீதமான குழறுபடைகளை எல்லாம் எழுதிவைத்திருக்கின்றனர். அவற்றுட் சில வற்றை எடுத்துக் காட்டுதும். முதலாவது வேளாளரை மள்ளரெனக் கூறுகின்றார்.

அரிச்சந்திர புராணம், நாட்டுப் படலம்.

வயலின் மென்களை மாய்க்குங் கடைசியர்
சயநெடுங்கண் சலிலத்திற் றோன்றலால்
மயல்விளைந்து மயங்கிடு மள்ளர் தாம்
கயல்க ளென்றய விற்பறி கட்டினர்.

இச்செய்யுளின்படி, வயலில் பறிகட்டி மீன் பிடிக்கும் மள்ளரென்பவர் வேளாளர் தாமோ?

2-வது வேளாளரை வாணரெனக் கூறுகின்றார். வாணரென்பதற்குப் பொருளென்னையோ? வாழ்நர் என்னும் சொல், வாணரெனத் திரிந்ததன்றோ? கவிவாணர், புவிவா

ணர், மறைவாணர், சிலைவாணர் என்னுமிடத்து கவிசொல்லி வாழ்பவர், புவிகொண்டு வாழ்பவர், மறையோதி வாழ்பவர், சிலைகொண்டு வாழ்பவர் என்றும், குன்றவாணர் என்பது குன்றத்தூரில் வாழ்பவர் என்றும் பொருளாம். ஆகவே இது எல்லா வருணத்தாருக்கும் பொதுப்பெயரேயன்றி வேளாளருக்கு மாத்திரம் சிறப்புப் பெயராகாதாம்.

3-வது, பின்னும் இவ்வீழநாட்டுச் சூத்திராகிய நா. கதிரைவேற் பிள்ளை ஷை பொருளகராதியில், வேளாளர் என்பதற்கு முன்னர் வைசியர்க்குரிய கங்கை மைந்தர், காவிரிப்புதல்வர், இளங்கோக்கள், பூபாலர், பெருக்காளர், அறுதொழிலாளர், வாணர், வளமையர், காராளர், உழவர், மேழியர், ஏரின்வாழ்நர், எனப்பொருள்கூறி, அவற்றோடு ஊழிய வகுப்பினர்க்குரிய மண்மகள்புதல்வர், களமர், மள்ளர், நான்காம் வருணத்தவர், சூத்திரர், பின்னவர், வினைஞர்என உடன் சேர்த்துக் கூறியிருக்கின்றார். இவர் கருத்து என்னையே ? கழுதைக்கும் நாலுகாலுள, குதிரைக்கும் நாலுகாலுள வாகவின், இவ்விரண்டும் ஒரேசாதி என சித்தாந்தப் படுத்திக் கொண்டார் போலும்.

இப்புலோலிப் பிள்ளையின் சித்தாந்தப்படி, வேளாளரை வினைஞர் எனக்கொள்ளின், மயிர் வினைஞன் (அம்பட்டன) மண் வினைஞன் (குயவன்) பொன் வினைஞன் (தட்டான்) தோல்வினைஞன் (சக்கிலியன்) இவர்கள் எல்லாம் வேளாளர் தாமோ? களமர் - களங்காப்போரும், மள்ளர்-மீன் பிடிப்போரும் வேளாளர் தாமோ?

பின்னும் இப்புலோலியார் அப்பொருள் அகராதியில், வேளாளருக்குப்பட்டப் பெயர்கூறுமிடத்து, வேள், வேளிர், அரசு, ஏனாதி, காவலர், காவிதி, உழார், கிழார், தேவர், முதலியார், பிள்ளை, எனக்கூறியதுடன்அமையாது, ஒருகுடம்பாலில் ஓர் துளிமோரைப் புரைகுத்தியதுபோல, தாசன் எனவுங்கூறித்தொலைத்தார். தொண்டைமண்டலத்து 24 கோட்

டங்களினும் சோழமண்டலத்துள்ள பிடவூர், அழுந்தூர், நாங்கூர், நாவூர் (நாகூர்), முதலியபதிகளினும் தோன்றிய மண்டிலமாக்களுந் தண்டத்தலைவருமாயுள்ள உயர்குடிப்பிறப்பினராய வேளாளர்கள் வேள், அரசு, காவலர்,* முதலிய பட்டம் பெற்றுளாரென்றும், பாண்டிநாட்டிற் றோன்றிய வேளாளர் காவிதிப்பட்டம் பெற்றுளாரென்றும், பண்டைய நூல்களிற் கூறியிருப்பதைக் கண்டிருந்தும், இவ்வுயர்குல மாக்களுக்கு அடியான்அல்லது அடிமை எனப்பொருள்படும் தாசன் என்ற இழிகுலப்பட்டத்தையும் உடன் சேர்த்துக் கூறும் இவரது பேதைமை என்னே? ஆண்டான் என்பதும் அடிமை என்பதும் ஒரே பொருளைக் குறிக்குமோ? வெவ்வேறு பொருளைக் குறிக்குமோ? வெவ்வேறுபொருளைப் பயக்குமெனில், ஆண்டான் அடிமையாகான்; அடிமை ஆண்டானாகான். அதுபோல அரசுரிமையும் மந்திரத்தலைமையும் தந்திரிக்கிழமையும் பெற்றுள்ள வேளாளர் ஒருகாலும் நான்காம் வருணத்தாராய சூத்திரராகார். அவர்கள் மூன்றும் வருணத்தாராய வைசியரேயாமெனத் தெளிவாராக.

பின்னும் வேளாண் குலத்திலுள்ள ஆண்பாலாரைத் தாசன் எனக்கூறின், பெண்பாலார் தாசி என்பது கூறாதேயமையும். அதனால், இவர் ஆலயங்களில் பரதநாட்டியஞ் செய்யும்தாசிகள் எல்லாரும் வேளாள ஸ்திரீகள் என்பார் போலும். சாஸ்திரங்களினும் சமயங்களினும் சாதியினும் பூரண ஆராய்ச்சியில்லாத இந்நா-கதிரைவேற்பிள்ளை பண்டிதரென வெளிப்போந்தது வியக்கற்பாலதே.

வேளிர் என்பது பெரும்பாலும் குறும்பரசரைக் குறித்துநின்றதாலும், ஏனாதி என்பது தந்திரி, நாவிதன், மந்திரி, மறவன், இவர்களுக்குப் பொதுப்பெயராய் நிற்றலானும், இவை வேளாளர்க்குச் சிறப்பினவன்றாம். ஒருகால் இப்பண்டித சிகாமணி முன்னர் மள்ளர், களமர், வினைஞர்,தாசர்,

* தந்திக்காவலன்,நச்சிக்காவலன்,பேருகாவலன் என்பன வேளாளனைக் குறித்தனவாம்

இவர்களை எல்லாம் வேளாளரெனக் கொண்டதுபோல் நாவி தனையும் வேளாளரெனச் சேர்த்துக் கொண்டிருப்பர் போலும். பின்னும் சூத்திராய இவ்வீழநாட்டுப் புலோலியார் தாம் அச்சிட்ட அகராதியில், சூத்திரன் என்பதற்கு முப்புரி நூலணிந்தோன் எனப்பொருள்கூறி மயக்க வைத்தனர். முப்புரி நூலோன் என்பான் முதற் சாதியாகியபார்ப்பானே எனநிகண்டு அகராதி புராணங்களெல்லாம் கூறுநிற்கவும், நான்காம் வருணத்தானாகிய சூத்திரனை அவ்வாறு கூறுவத னால், "மாபறியாமாக்கள் மணம்பேசப் போய் வழிதுநகை க்கு வல்லிலக்காயினார்' என்ற பழமொழியைப் புதுக்கினர் போலும். சூத்திரத்தையுடையவன் சூத்திரன் எனக் கொள் ளப்படாதோவெனின்? சூத்திரம் என்பது நூல், கயறுஎனப் பொருளாமன்றிமுப்புரிநூல், நாற்புரிநூல், பூணநூல் எனப் பொருளாகாது.

இவற்றை யெல்லாம் யோசிக்குமிடத்து இந்நா-கதிரை வேற்பிள்ளை யென்பார்க்குத் தமது குலம் கோத்திரம் இன் னவையென்று தெரியாமல் மயங்கித் திகைக்கின்றார் எனத் தெரிய வருகின்றது. இவர் காரியமிப்படி யிருக்கச் சாதி விஷயத்தில் பூரண ஆராய்ச்சியில்லாத இவர், ஆழமறியாது காலையிட்டுக் கொண்டது போலும். வருண சிந்தாமணியின் மேல் வாதஞ்செய்து வேளாளரைச் சூத்திரரெனத் தாபிக்க லாமென எண்ணியது இவரது பேதைமையா மன்றோ? அந் நான் முடிபை இவர் மறுக்கமுடியுமா? ஒருகாலு முடியாதெ னக் கொள்க.

இஃதன்றியும், பொருளகராதி 32 - வது பக்கத்தில் சங்கப் புலவர்களும் வரகவிகளும் அநேக அற்புத நூலா சிரியரும் உரையாசிரியருமா யேற்பட்டுள்ள வித்வ சிரோ மணிகள் பலரிருக்க, அவர்களையெல்லாம் விடுத்து, ஈழநாட் டார்களாகிய ஆறுமுகத்தம்பிரான் ஆறுமுகநாவலர் இவ் விருவர் சரிதங்களை எடுத்து விரித்தற்குக் காரணமென்னை? இவையெல்லாம் பொருளகராதியிற் சேர்க்க ஏற்குமா? இவ்விதமாக நா - கதிரைவேற்பிள்ளை ஷ அகராதியைத்

தன் மனங்கொண்டவாறெழுதி ரசாபாசப்படுத்தி யொழித்தனர்.

இவர் தமது மெய்ப்பெரும் புலவரும் பரமஞானாசாரியருமான ஆறுமுகநாவலரவர்கள் தமதுமண்டலபுருடன் நிகண்டில் ஓரே புரட்டுப் புரட்டினர். அவர்தமது மாணாக்கரின் மாணாக்கரும் எல்லாம் வல்லசித்திபெற்ற புலவருமாகிய நா-கதிரைவேற்பிள்ளை தமது யாழ்ப்பாணஅகராதிகளில் புரட்டின்மேற்புரட்டு, புரட்டின் மேற்புரட்டாக அடுக்கடுக்காய் முக்காலும் புரட்டியிருப்பதை உலகத்தார் வாசித்துணர்வாராயின், இவரச்சிட்ட அகராதிகளை, பிரமாணமாக எடுத்துக் கொள்வரோ? ஒருகாலுங் கொள்ளார். வருணசிந்தாமணியில் வேளாளர் வைசியரெனக் கூறியிருப்பதை இவர் மறுத்தால் இவர் கூற்றுப்பிரமாணமாகாவென இவர் அகராதியே முற்போந்து சான்று கூறிமறுக்கு மன்றே!

பூர்வத்துத் திரிபுராதிகள் ஏவிய அத்திரசத்திரங்களும், அவர்களது பொற் கோட்டை வெள்ளிக்கோட்டை இருப்புக் கோட்டைகளும், சிவபெருமானது புன் முறுவலுக்காற்றாது பஸ்மீகரமானது போல, இக்காலத்து சிதம்பரமுதலியார் சுப்பிரமணியமுதலியார் பாலசுந்தரநாயகர் ஆகிய இம்மூவர் கூடிப்பிரயோகித்த மாயாவாத அஸ்திரங்களெல்லாம் ஸ்ரீமான் கனகசபைப்பிள்ளை யவர்களால் ஆக்கப்பட்ட வருணசிந்தாமணியிலுள்ள சுருதிப் பிரமாண ஞானாஸ்திரங்களுக்கு ஆற்றாது பஸ்மீகரமாய் ஒழிந்ததன்றியும், அவர்களது சர்வாங்கப் பூட்டெல்லாம் சின்ன பின்னமாக முறிந்து தகர்ந்து பொடியாய் மடிந்து மண்ணாய்ப் போயினமை காண்க.

சென்னைப்பட்டினம் } வி. கலியாணசுந்தரம்பிள்ளை B. A.
30-5-1903.

எ - வது.

சேக்கிழார் மரபான் மறுப்புக்கழிவு.

(வருணசிந்தாமணி மறுப்புக் கழிவு.)

திருப்பரங்கிரியி லிருப்பரங்கிரியைத் தெரிசனஞ் செய்து பரிசனத்தொடு சார், அன்பு மீக்கிளரப் பொன்பர வெம் பதிக், கேகுழிவழிமேற் போகிய லொருவன், பூலோகநண்ப னென்றேலா வொருபெயர்ப், பத்திரிகையினை வைத்திருந் தனனதைக், கண்ட னமதனுட் கொண்ட பல் கூற்றுள், 'வருண சிந்தாமணிமறுப்' பெனச்சிறிதும் ஆதாவின்றிப் பேதையர்க்கடுப்பச், சேக்கிழார்மரபா னுக்கியதாக, பொய்ப் பெயரிட்டு மெய்ப் பெயரினைமுன், காட்டாதொழிந்து நீட் டாப்பிதற்றி, எழுதிய வியாச வழுவினை நாமே, கண்டனம் புரிந்தவர் கொண்ட புன்மதிக்கு, நன்மதி புகட்டல் நலமெ னக்கருதி இஃதெழுதுவான் புகுந்தேம். பூலோக நண்பன் (15-11-1902) ஆவது பத்திரிகையில் நமது நண்பர்,

" 'வருணசிந்தாமணி' யென வெளிப்பட்ட மயக்கு மலை வுமுரணும் பெரிதும் வழுவாம் புழுக்களு' மலியுஞ்சுவடியை உலகமுண்மை யுணர்வான் எடுத்து மறுத்தலும், உமாபதி சிவம், பரஞ்சோதிமாமுனி, அருண்மொழித் தேவப்பெருந் தகை, மாறுமுக மில்லா ஆறுமுகநாவலப் பெருமான், ஆகிய ஆன்றோர்மீதேற்றிய கொடுநிந்தைகளை நிராகரித் தொழித் தலு மெமக்குரிய கடன்"

எனக்கூறினர். அந்தோ இவர்க்கு முன் செய்த தீவினை யோ! சித்தசுபாவமின்மையோ! ஆணவமலமறைப்போ! மற் றியாது காரணத்தாலோ அந்நூல் (வருணசிந்தாமணி) உள் ளதுள்ளபடிதோற்றாது, மயக்குமலைவு முரணும் பெரிதும் வழுவாம்புழுக்களுமலியுஞ் சுவடியெனும்படி தோற்றியது. தமிழ் உலகமுற்றும் கண்டு களிக்கும்படி தோன்றிய வந் நூல் இவர் கண்ணுக்கிவ்வாறானது பெரும் பரிதாபமே.

மலைக்குப் பகலொளி பகையானது போலன்றோ விருக்கின்றது!

"வாய்மைக்கு கோளினர்க்கே மாமதுவுங் கைப்பாகுங்
காய்வெயிலு மஞ்சணிறங் காமாலைக் கண்ணருக்கே
சாய்கிறலுஞ் சுடுவெயிலாந் தாபச் சுரத்தி னர்க்கே
தீயவர்க்குத் தூயவருந் தீயவர்போற் றோன்றுவரே."

என்ற மேதாவியர் வாக்கியத்தா லறிந்தடங்குவாராக. இது நிற்க, உமாபதி சிவம், பரஞ்சோதிமுனி, அருண்மொழித் தேவர் பெருந்தகை முதலிய ஆன்றோர்கண் மீதேற்றிய கொடுநிந்தையை அந்நூலில் எங்ஙனங்கண்டார்? உமாபதி சிவத்தை நிந்தித்ததாக ஓரக்கரமேனுங் காட்டுவரா? இவர் மனக்கண்ணுக்கு அழுக்காறு என்னும் இருட் கண்ணாடி வேய்ந்து நோக்கும்போ தவ்வாறு புலப்படுகின்றன போலும். உமாபதிசிவம் யாண்டும் வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கூறினாரிலர். அருண்மொழித்தேவப் பெருந்தகையார் தொண்டர் புராணத்துள்ளும், இரண்டோரிடத்தில் வேளாளரைச் சூத்திரரெனக் கூறினதற்கும் ஆறுமுகநாவலர் வெளியிட்ட நிகண்டு வேறுபாட்டிற்கு முள்ள காரணங்களை ஸ்ரீமான் கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் தமது 'வருணசிந்தாமணி' (511-வது பக்கத்தில்) பரக்க விளக்கியிருத்தலா லதனுட் கண்டுணர்ந்தடங்குவாராகாமல், நீருண்ண வந்த பகடு அந்நீரைக் கலக்கி பிறர்க்கு அருவருப்புண் டாக்குவது போல, இவருஞ் செய்யத் தலையிடுகின்றார். இந்தெவர்க்கு மருவருப்பே. இது நிற்க,

'வருணசிந்தாமணி யென்னு மாறுசுவடிசெய்த கனகசபைப் பிள்ளையவர்களே! பெரியோர் நிந்தையும் வழுக்களும் நிறைந்த அந்தப்போலிச் சுவடியை மெய்ச்சிச் சிறப்புக்கவி கொடுத்த கவிராயர்களே! ஈண்டு காட்டப்படுங் குற்றங்கட் கெல்லாம் சமாதானஞ்சொல்லி நிறுவல் நமக்குக்கடமையாயிற்று. வாளாவிருக்கினும் மகிதலமென்மதிக்கும்? ஆதலால்

இதுசமயம் நுங்கல்வித்திறத்தையும் புலப்படுப்பானெண்ணி யுலகத்தார்க் குறுதிபயன்செய்ய வெளிப்போதுமின். உலகோபகாரங்கருதி யாம்காட்டுவனவற்றிற்குச் சமாதானமுரைமின். வெளிப்போதுமின்."

என வீணே ஆரவாரித்தெழுந்து ஆரம்ப சூரத் துவத்தைக் காட்டுகின்றார். இதனால் இவர் கல்வியில் நமக்கு நிகரொருவருமிலரெனச் செருக்குற்றார்போலு மிருக்கின்றது.

"கடலே யனையம்யாங் கல்வியா லென்று
மடலே றனைய செருக்காழ்த்தி—விடலே
முனிக்கரசு கையான் முகந்து முழங்கும்
பனிக்கடலு முண்ணப் படும்."

என்ற ஆப்தவாக்கியத்தை இவர் உணர்ந்திலர்போலும். ஐயோ பாவம்!

"குலமணி வெளியுறாதாழ் குரவையு, டொளித்திருக்குஞ்
சலமிசை யெவருங்காணச் சஞ்சரித்திடுந் துரும்பு
கலமென மானம்பூண்ட கலைவலோ ரடங்கிநிற்பார்
புலனில்சித்தையர்தமைத்தாம்புகழ்ந்தெங்குந் திரிவர்மாதோ"

என்ற மேதாவியர் வாக்கியத்தை யாவ ரறியாதார். அதனால் இவர் காட்டுவனவற்றிற்குச் சமாதானஞ் சொல்லி நிறுவல் எம்மாலியலாவிடினன்றோ நூலாசிரிய ரவர்களும், சிறப்புக்கவி கொடுத்த கல்விவல்லுநரும், முன்வரல் வேண்டும்? ஆதலின் நாமே விடையிறுத்தொழிப்போமாக. இவர் ஆரம்பத்திலேயே தம்மின் மிக்காரெவருமிலர் என்னுஞ் செருக்கு மூடி வீண்வீராவேசங்கொண்டு "வெளிப்போதுமின், சமாதானமுரைமின், வெளிப்போதுமின்!" என்றித்தொடக்கத்தன வாய்மொழிகளைப் பிரயோகிக்கின்றார். போர்வலியும் வீரமும், புகழுமுடையேமெனச் செருக்குற்று, குமரப்பெருமானிடத்தும், இராமபிரானிடத்தும், ஆரவாரித்தெழுந்த

சூரபதுமன் இராவணனாதியரும் எவ்வாறாயினர்? சாந்தமுற்றிருந்த குகப்பெருமானாதியர்க்கென்குறை நேர்ந்தது? "யாகாவாராயினு நாகாக்க காவாக்கா, சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்பட்டு" என்றும் பொய்யாமொழியைக் கற்றிலர்போலும். இவரிவ்வளவு வீராவேசங்கொள்ள வேளாளரைச் சூத்திரரென்றது வைசியர் எனக் கூறினதன்றோ காரணமாகின்றது. இவர் "சேக்கிழார் மரபான்" எனப் பெயர் தரித்து தம்மைச் சூத்திரரெனச் சித்தாந்தப் படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றார். உண்மையிலிவர் சூத்திரரெனவே நாமுஞ் சித்தாந்தப் படுத்திக்கொள்வோம். அப்படியாயின் மநு 8 - ஆவது அத்தியாயம் 415-ஆவது சுலோகத்தில் சூத்திரராவார் எழுவகை எனக் கூறியிருக்கின்றது. அவையாவன:—1. யுத்தத்தில் ஜயித்துக் கொண்டுவரப்பட்டவன், 2 பத்தியினால் வேலை செய்கிறவன், 3. தன்னுடைய தேவடியாள் மகன், 4. விலைக்கு வாங்கப்பட்டவன், 5. ஒருவனால் கொடுக்கப்பட்டவன், 6, குலவழியாகத் தொன்று தொட்டு வேலை செய்வோன், 7. குற்றத்திற்காக வேலைசெய்வோன், இத்தகைய எழுவருள் இவர் எந்த வகுப்புச் சூத்திரரோ? அன்றியும் ஈழநாட்டு வித்துவான்களுட் சிறந்த ஆறுமுகநாவலர் பதிப்பித்த மண்டல புருடன் நிகண்டில் வேளாளரைச் சூத்திரரெனச் சிருட்டித்த செய்யுளில், களமர், சதுர்த்தர், வினைஞர், பின்னவர், கடைஞர், என்னுந் திருநாமங்கள் கொடுத்திருத்தல்கண்டு, அந்நாமங்களை இவர் தமக்குரியனவென ஏற்றுக் கொள்ளுதல் சால வியப்புடைத்தே! இவர் சேக்கிழார் மரபினராயின் இங்ஙனங் கொள்ளுவரா? கொள்ளார். இது கால விபரீதமே. 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே" என்ற இலக்கணத்திற் கிவரியைந்து நின்றார்போலும். இது கிடக்க,

"வருணசிந்தாமணி" எனில் வருணங்களைப் பற்றி யாரெவ்வெவற்றை விரும்பினரோ அவ்வவற்றை யெல்லா மளிக்கு மோர்சிந்தாமணி யென்பதன்றோ அருத்தம். சுவர்க்கத்

தும் அளகையினு முள்ளனவயுட் சிறந்தன சிந்தாமணியே. அதினுங் கைலைக் கண்ணுள்ள சிந்தாமணியே விசேடமுடைத்து. அத்தனைப் பெரும்பெயரை இந்நூற்கு வைத்தது "ஒரு மயிருமில்லா மொட்டைச்சி கூந்தலழகி என்று வெளி வந்தமை யொக்குமன்றோ."

என இவர் வாயிற் கிடந்தனவற்றை யெல்லாங் கூறுகின்றார். இதன் முன்னர் சீவகசிந்தாமணி, விவேக சிந்தாமணி எனப் பெயரிட்ட நூல்களெல்லாம் எவ்வெவர் கருத்தினும் எண்ணியன முற்று மாறிக்கற்பாலனவா? இல. ஆயினும்வருணசிந்தாமணியோ, உற்று நோக்குவார்க் கவ்வவர் கருத்துட் பட்ட ஒவ்வொரு வருணமும் இலைமறைகாய் போல இலங் கிக் கிடத்தல் நன்கு புலப்படும். இவரஃதறியத்தக்க உணர்ச்சி யில்லாது மயங்குவாராகில், நூற்பெயர் மீதா குற்றம் ஏற்படும்? கரும்பு கசப்பது வாய்க்குற்றமன்றோ? ஐயோ! இவர் சேக்கிழார் மரபினராயின் இவர் வாயில் மயிரும் வருமா? "நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங், குலத்திற் பிறந்தார் வாய்ச்சொல்," "நலத்தின்கணாரின்மை தோன்றினவனைக், குலத்தின்கணையப்படும்" என்றுந் தமிழ் வேதங்களே சான்றும்.

இது நிற்க, "வருணங்கள் நான்குதாமுளவோ? நீவிர் ஆய்ந்திருப்பிராயின், பிராமணராதி வேளாளரீறாயுள்ள வருணங்கள் நான்கு தானெனத் துணிய மாட்டீர். நான்கு வருணத்தை மாத்திரம் பேசிய நஞ்சுவடிக்கு அப்பெயரிட்டமை பொருந்தாதென்க"

எனக் கவன்று மகிழ்ந்தனர். அந்நூல் முற்றும் ஆராயாது, ஆடுதழை தின்றுங்கு, ஆங்காங்கு சில வரிகளைப்பார்த்து விட் டவ்வாறு புலம்புகிறார் போலும், "எருது ஈன்றதென்னில் தொழுவத்திற்கட்டு" என்பார்க்கிவர் சிறிதும் இளைத்தவரன்று. அநுலோமர், பிரதிலோமர், அந்தராளர், கோளகர் குண்டகராகிய நூற்றுக் கணக்கான ஜாதியாருளரென

நூலாசிரியர் ஆராயாது விட்டனரெனக் கூறித் தமக்குள் ஆராய்ச்சியின்மையை விளக்கின திவர்பேதைமையன்றோ? பல ஜாதிக ளுளவென்றும், அவைகளை விரித்து விளக்காமைக்குக் காரணமின்னதென்றும், வருணசிந்தாமணி,311 - ஆவதுபக்கத்தில் வரைந்திருப்பதைக் கற்றுணர்ந் தினியேனும் வாயடங்குவாராக. ஆரியரொழிந்தவனையோர்சூத்திரரேயன்றி க்ஷத்திரியர், வைசியர், என்னும் இரண்டு வருணங்களும் இக்கலியுகத்திற் கிடையாதெனப் பிதற்றுபவர் பேதைமையை யகற்றுவான் கருதி நான்கு வருணங்களையும் விரித்துவிளக்கி யிருக்கின்றார்கள். இஃதறியாது கூறுவதிற் பயனென்னை? ஆதலின் இந்நூற்கு "வருண சிந்தாமணி" யென்னும் பெயர் தகுதி யுடையதெனக் கொண்டொழுகுவாராக. பின்னும் பூலோகநண்பன் (4 - 3 - 03-வது) பத்திரிகையில்,

"ஆறுமுகநாவலரவர்களது தகைமைகளையெல்லாம் எடுத்து வகுத்து ஆறுமுகநாவலர் புராணமெனப்பாடி, அதன்கண் அவர் வேளாளரெனவும், அநேக நூல்களை யுலகர்க்குறுதி பயப்பான் வெளிப்படுத்திய பெருந்தகை வள்ளலாரெனவும், சமயாச்சாரிய பரம மூர்த்திகளின் பின் ஐந்தாவது ஆசாரிய மூர்த்திகள் நாவலர் பெருமானேஎனவும், புகழ்ந்து மகிழ்ந்த அருணசலக் கவிராயரவர்கள், வருணசிந்தாமணி என்னுந் தூடணச் சுவடியில், நாவலர் பெருமானவர்களைப் புரட்டரென்றும், (சூடாமணி நிகண்டில்) பொய்ப்பாடல்களைச் சிருட்டித்தாரென்றும், தீயசெய்கை யுடையவரென்றும், (மண்டலபுருடனிட்ட) முத்திரையை யழித்தாரென்றும் பொய்யரென்றும், போர்சரி, என்னுங் குற்றத்திற்கு உள்ளாவாரென்றும்,மனம்போனவாறு கன்ன கடூரம் வாய்ந்தகுழறு படைப் பட்டிமொழிகளைப் பிதற்றியிருத்தல் கண்டும், அந்நூலெழுதிய பிள்ளைக்கு நல்லறிவுச் சுடர்கொளுத்தி அவற்றை நீக்குவிக்காது, ஒப்பிப் பரிசோதனஞ் செய்ததும், சிறப்புப்பாயிரஞ் சொற்றதும், பரிசோதனரென்று வெளிப்பட்டதும், பரிகசிக்கத்தக்கவே யன்றோ?

கவிராயர் புராணம்பாடி வருணசிந்தாமணி பரிசோதித்து இங்ஙனஞ்செய்தமையெல்லாம், "நாடக மாத்திரை எருபது தெற்றெனப் புலப்படுமென்க. ஆறுமுக நாவலர் புராணம் பாடிய இவர்க்கு கனகசபைப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதியன ஒப்பலவாயின், அவற்றை நீக்காது விடுவாரா? இங்ஙனமிகழ்ந்த நிந்தைக்கு பிராயச்சித்தமில்லை என்பது மெய்யுணர்வார்க்கு நன்கு விளங்கும். இச்செய்கையமிர்தமுண்ட வாயாலொருவன் * அமேத்தியமுண்ணப்போம் தன்மைத்தே."

எனக்கூறினர், இந்த அருணசலக்கவிராயர் மீது வீண்பழிகூறும் இச்சேக்கிழார் மரபார் மதிக்கு என் சொல்வாம்! ஆறுமுகநாவலர் புராணஞ்செய்த அக்கவிவாணர் முன்னோர் எழுதிவைத்த சரித்திரத்தின்படி பாடல் புனைந்தனரே யன்றித் தன்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயத்தை அதனுள் சேர்த்துளரா? சிவகரணம் பெற்றுள்ள சமயாசாரியர் நால்வரோடு ஜீவகரணமுடைய இந்நாவலரை எங்ஙனம் ஒப்பக்கூறுவர்? அங்ஙனம் ஒப்பக்கூறினரெனினும், அது, புராணஞ்செய்வித்தோர் அபிப்பிராயத்ததேயன்றி, இவர் சொந்த அபிப்பிராயமன்றும். "ம-௱-௱-ஸ்ரீ ஐயா அவர்கள்" என ஒருவர் கடிதம் எழுதிய மாத்திரையானே, ஐயா மகாராஜாவாய் விட்டாரென்றும், அவர்க்கு பட்டாபிஷேகமாய் விட்டதென்றும் நினைப்பது பேதைமையாமன்றோ? இவ்வருணசிந்தாமணியைப் பரிசோதிக்க வந்த விடத்தாவது தமது சொந்த அபிப்பிராயத்தை சேர்த்துளரா! இல்லையே. நூல் அசசிடுவோர் அவரவர்கள் கருத்தின்படி எழுதி வெளியிடுவரேயன்றி வேறில்லையே. கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் தமது வருணசிந்தாமணியில், தன் மதங்கோடற் பிறர் மதங்களைதலென்னும் யுத்திகொண்டு, நாவலர் நூல்களிலுள்ள பாடல்களைப் புரட்டினரென மறுக்குமிடத்து, இக்கவிவாணர் என்

---

* இவ்வாறு எழுதியதையறிந்த அவ்வருணசலக் கவிவாணர் இவரது வாய்மதத்தை யடக்கவேண்டு மெனக்கருதி மானநஷ்டத்துக்காக, கிரிமினல்கேசு எடுத்து பூலோக நண்பன் பத்திராதிபரு

செய்யலாம். இவர் மறுத்தால்.அந்நூலாசிரியர் ஒப்புவவரா? பேதைப் பெண்கள் பிரமாணமின்றி பிதற்றித் திரிவது போல, சேக்கிழார் மாபு தம்மதே என வகித்துக்கொண்ட இவர் வீண்பழி கூறுவது இவரது பேதைமையா மன்றோ?

பின்னும் அவ்வருணாசலக்கவிராயரே நாவலரை முன்னர்புகழ்ந்து கூறி பின்னர் இகழ்ந்தாரெனக் கொள்ளினும், கண்ணபிரானே பரமபதியென்றும், இரட்சகக் கருத்தாவென்றும், அர்ச்சுனனுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்த ஞானமூர்த்தியென்றும், பலவாறாக தோத்திரஞ் செய்த அந்நூலின் கண்ணே, அக்கண்ணபிரான் திருடினாரென்றும், விபசாரஞ்செய்தாரென்றும், பொய்மை கூறினாரென்றும், கூறியிருப்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயந்தானே! அதனால் அந்தக்கண்ணபிரானுக்கு வந்த குறையென்னோ? அந்நூலை இயற்றிய இருடியரை யாவர் நிந்தித்தார்? அவரவர் செய்த நன்மையுந் தீமையும், எடுத்துக்காட்டுதல் முறையன்றென யாவர் மறுக்கற்பாலார்?

இதையொழித்து, அக்கவிராயர் ஆறுமுக நாவலரைப் பரமாசாரியரோ டொப்பக்கூறியவிடத்து அமுதமுண்டது போலும், நிகண்டைப்புரட்டினா ரென்றவிடத்து அமேத்தியமுண்டதுபோலும் இச்சேக்கிழார் மரபாருக் கிருந்தவாறு மிக வியப்புடைத்தே! ஆறுமுக நாவலரவர்கள் தாம் அச்சிட்ட நிகண்டில், முன்னர்வேளாளரை வைசியரெனக் கூறியதும், பின்னர் சூத்திரரெனப்புரட்டியதும், அவரை அமுதமுண்டவாயால் அமேத்திய முண்டதொக்குமென வருணசிந்தாமணி ஆசிரியரேனும், அவரைச்சேர்ந்துளார் எவரே

க்கு லாயர் நோட்டீசு அனுப்பினர். அதைக்கண்ட அப்பத்திராதிபர் இதை எழுதினவன் மாண்டுபோனான் என்றும், இதை தாம் தெரியாமல் வெளியிட்டேனெனவும், அதனால் மன்னிக்க வேண்டுமெனவும் மிக்கிரந்தார். கவிராயரவர்களும் இரங்கி மன்னித்தனர். இவையெல்லாம் பூலோகநண்பன் (15 - 11 - 1903.) ஆவது பத்திரிகையில் விளக்கக்காணலாம்.

னும் கூறியுளரா? அங்ஙனமிருக்க இச்சேக்கிழார் மரபார் அக்கவிவாணரை துவேஷாவேசங்கொண்டு நிந்திக்கப் புகுந்தவிடத்து வேறு உவமானங் கூற வறியாது, இவர் வாயில் அமேத்தியம் நுழைந்ததற்குக் காரணம் என்னையோ? யார்யார் எதை எதை யுண்டனரோ அதனதன் நாற்றந் தானே ஏப்பமுண்டான விடத்து வெளிப்படும். புதுமை! புதுமை! 'அகத்தினழகுமுகத்திற்காட்டும்' என்பதும், "நிலத்திற் கிடந்தமைகால்காட்டுங் காட்டுங் குலத்திற்பிறந்தார் வாய்ச்சொல்," என்பதும் இவர்மாட்டேகண்டோம். இது நிற்க,

" ஏனைய கவிராயருநாவலரது நிந்தைகளுக்கும், முள்ளிச்செடிக்கு முத்திகொடுத்த திருவருட்பெருஞ் செல்வச் சிவமாகிய உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளாற் புகழப்பட்ட தொண்டர்சீர் பரவிய சேக்கிழார் பெருமானு ராதி யான்றோரைத் தூடணஞ் செய்த அதிபாதகத்திற்கும் என் செய்ய வல்லரோ? அறிகிலேம். அந்தோ! அந்தோ!! இப்பாதகங்கள் வாளாவொழியா! வாளாவொழியா!! என்று அறத்தெய்வஞ் சீறு நிற்கின்றதே "

என்றார் சேக்கிழார் மரபார். இதுவும் மிக வழகியதே. ஆடுநனைகிறதெனக்கோனாய் கூவியழுதது போலும். இவ்வருணசிந்தாமணியையும், அந்நூல் ஆக்கியோரையும், பலவாறுகத் தூடணஞ்செய்தும் இவர் ஆத்திரந்தீராது, அந்நூற்குசசாற்றுக்கவிகள் கொடுத்த பண்டித சிரோமணிகளையும் தூடணஞ்செய்பத் தொடங்கி, நாவலரையும் சேக்கிழார் சுவாமிகளாதி ஆன்றோரையும்தூடணஞ்செய்த அதிபாதகத்திற்கு என்செய்ய வல்லரோ" வெனப் பரிதபிக்கின்றார். பின்னும் "அந்தோ! இப்பாதகங்கள் வாளா வொழியா வாளா வொழியா, அறத்தெய்வஞ் சீறுகின்றதே" என மங்கல நாணிழந்த பேதையரே போலும் வாயிலும் வயிற்றிலு மடித்துக் கொண்டு பிரலாபித்துப் புலம்பித் தயிக்கின்றனரே! இதென்ன பாபமோ! அறியேம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும், திருவள்ளுவ நாயனாரும் அறத் தெய்வத்தின்

பாலரோ? அல்லது மறத்தெய்வத்தின் பாலரோ? உலகறி யாதோ? அவ்வறத்தெய்வத்தின் பாலராகிய சம்பந்தசுவாமிகள், நாயனார் இவர்கள் கூறிய பிரமாணங்களைக் கொண்டு தானே இந்நூலியற்றப்பட்டுள்ளது; அந்நூற்குச் சாற்றுக் கவிகொடுத்த கவிவாணர்களோ அறத்தெய்வம் சீறுமா! ஒரு போதும் சீறாது. அதற்கு மாறுகூறும் இச்சேக்கிழார் மரபானையன்றோ அறத்தெய்வம் சீறும்? அஃதன்றியும், 'உமாபதி சிவத்தையாவது சேக்கிழார் சுவாமிகளையாவது எங்கணமேனும் தூடணமாக அந்நூலிற் கூறியுளதா! அவருக்குத் தெரியாவிடினும், அவருக்கு ஆப்தராயுள்ளவர் அந்நூலை வாசித்துக் காட்டி, அவரது திரிபுணர்ச்சியை யொழிக்கலாகாதா? ஐயோ! பாபம்!! யாவர் தேற்றினும் தேறாதென்றால், சட்டையோடே தானொழியுமோ? அறியேம்.

" எத்துணைக் கொடுமைகளிறைந்த நூலாயினும், தாழ்வரியங் காரணமாகவும், வீண்பெருமை நிமித்தமாகவும், தம்பெயர்வெளிப்படும் நூல்களில் விளங்குகவென்னும் எண்ணத்தானும், வாயில்வந்தவாறு பாட்டுகளைத் தேடித்தேடிக் கொடுக்கும் இப்போலிக்கவிராயர்கள் தாம் பாவத்தைத் தேடியதன்றி, புத்தகத்தை வாங்கிப்படிக்கும் உலகரையுங் கெடுத்ததற்குக் காரணராயினர். அன்னன்றோ, கனகசபைப் பிள்ளையாருக்குக் கவிகள் கொடுத்துத் தூடணக்கவிராயர் எனப் பாவம் தேடியதன்றி அவரால் சாற்றுக்கவிராயர் எனவும் பட்டம் பெற்றனர்."

என்றார், இது மிகவியப்பினதே! இவ்வருணைசிந்தாமணியை அநேக வித்துவசிரோமணிகள் கண்டு களித்து அருமையும்பெருமையும் பாராட்டிப்புகழாநிற்ப, இச்சேக்கிழார் மரபாரென்பார் தமது மனத்தின் கண்ணுள்ள அழுக்காற்றாற் கொடுமைநிறைந்துள்ள தூடணச்சுவடியெனப் பட்டிமொழிகளைக் கூறிக் குற்றம் பாராட்டிப் பழியுடம்பைச் சுமந்து திரிகின்றார். இவ்வருணைசிந்தாமணி நூலாசிரியரை நாமும் வெகுகாலமாய் பழகியறிவோம். அவர் இந்நூலை வெளிப்ப

டுத்தத் தொடங்கிய காலத்து எத்தனையோ பேர் கவிவா ணர்களைத் தமக்கு உதவிபுரிய விரும்பினர். ஆயினும் அக் கவிவாணர்கள் இப்புலோலியாரைப் போலும் சாதியில் பூரணஆராய்ச்சி இல்லாமையால் பயந்து ஒப்பவில்லை. முடி யில் சேற்றூர் சம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீமத் - அருணாசலக் கவிராயரவர்கள் இச்சென்னையில் சிலகாலம் வசிக்கும்படி நே ரிட்டது. அவர் அக்காலத்து வருணசிந்தாமணியைப் பார் வையிட்டு அதில் வேளாளர் வைசியரென்பது (சிலகால மாய் சூத்திரரென மாறுபட்டு வழங்கினும்) சாத்திரங்க ளுக்கு ஒத்தவாறு யுள்ளதெனக்கண்டு மகிழ்ந்து அதை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தின் உலோகோபகாரமா யிருக்கு மெனக்கூறினர். அவ்வாறாகவே அந்நூலை அச்சிடுங்கால் அந்நூலாசிரிய ரவர்கள் எழுதிவைத்த படியே பரிசோதி த்து அச்சிட்டனரே யன்றி, அவர் தமது சொந்த அபிப் பிராயத்தை அதனுட் சேர்த்தவரு மல்லர். மேற்கோளாக யாதொரு பாடலையுந் தேடிக்கொடுத்த வருமல்லர். அந்நூ லாசிரியராகிய கனகசபைப் பிள்ளையவர்கள் அந்நூ லியற் றுங்கால் ஒவ்வொரு பாடல்களையும் தாமே ஆராய்ந் தெடுத் துக் கோவை செய்தனரே யன்றி, ஒருவருதவியையும் எதிர் பார்த்தவரல்லர். அஃதங்ஙனமிருக்க, இச்சேக்கிழார் மரபா ரென்பார் ஸ்ரீமாந் - கனகசபைப் பிள்ளையவர்களுக்கு இக்கவி வாணருதவியிருந்தமை பற்றி 'பாடல்களைத் தேடிக்கொடுக் கும் போலிக்கவிராயர்க" ளென தூடணவார்த்தைகளைக் கூறத்தொடங்கினர். ஆயினும் "ஆரணியசமஸ்தான வித்வா னவர்களும்" "அத்துவித சித்தாந்த மதோத்தாரண ரவர் களும்" "மாயாவாத தும்சகோளரியவர்களும்" "ஆகியஸ்ரீ பண்டிதசிரோமணிகளு" மென பட்டங்களை வகித்துக்கொ ண்ட, இவரது நிந்தாப்பிரசங்கத் தலைவராகிய, ஈழநாட்டு நா- கதிரைவேற்பிள்ளையென்பார் தாம் இயற்றியதாக வெளிப் படுத்திய, சைவபூஷண சந்திரிகை யென்னும் ஒரு சிறிய நூலில், ம-ா-ா-ஸ்ரீ, கு - தங்கவேலு செட்டியாரவர்களும், ம - ா - ா - ஸ்ரீ, மா - நமசிவாயப் பிள்ளையவர்களும் அந்

நூற்குப் பதிப்புரை எழுதினார்களென்றும் ஆறுமுக நாவலரவர்கள் மாணாக்கருள் முதன்மையினராகிய, ம-ா-ா-ஸ்ரீ க-சதாசிவம்பிள்ளையவர்கள் சிறப்புப்பாயிரம் கொடுத்தாரெனவும், பொய்ம்மைகூறித் தாமே எழுதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியவர் போலிக்கவிராயரா? இவ்வருணசிந்தாமணியை மன்காராய்ந்து சாற்றுக்கவிகொடுத்தவர்கள் போலிக்கவிராயர்களா? சற்றே விளக்குவாராக. இதன் உண்மையை விவேகிகளாயுள்ளவர்கள் விசாரித்தறியாமற் போகார். மெய்ப்பெரும்புலவர் மாணாக்கரின் மாணாக்கர் என வெளிப்போந்தஇவர், இப்போது "பொய்ப்பெரும்புலவ"ரெனத்தாமே பட்டஞ்சூட்டிக் கொண்டது மிகவியப்பினதன்றோ? இச்சேக்கிழார் மரபார் அக்கவிவாணர்களைப் போலிக்கவிராயர் என்றால், அவர்கள் தம்மரபறியா இவரைப் போலி வேளாளர் என்னின் இவரென் செய்வர்? இவர் போலு மிவ்விதமான துளறு படை வசனங்களால் அவ்வருணசிந்தாமணியாக்கினோர்க்கு ஒன்றுந் தெரியாதென்பதும், இக்கவிவாணரெழுதிவைத்த சுவடியே என்பதும் இவர் கருத்தே போலும். இதுஇவரதுஅறியாமையேயாம். பின்னும் இச்சேக்கிழார் மரபார்சொற்படியே, இவ்வருணசிந்தாமணிக்குச் சாற்றுக்கவிகள் கொடுத்த எல்லோரும் போலிக்கவிராயர்களே என்னில், இவரது தாஷணாசாரியர் நா-கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள், தாமச்சிட்ட கதிரைவேற்கலம்பகத்தில் ம-ா-ா ஸ்ரீ அஷ்டாவதானம் பூவை-கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் சாற்றுக்கவியையும், ஏகாதசி புராணத்தில் கிறிஸ்டியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ம-ா-ா. ஸ்ரீ, ஈக்காடு இரத்தினவேலுமுதலியாரவர்கள் சாற்றுக்கவியையும், எவ்விதமாப் பிரமாணமாகக் கொண்டனரோ? சற்றே விளக்குவாராக. அவர்கள் கவிகளைத் தமது நூன்முகத்தில் கொள்ளுங்கால், இப்பண்டித சிரோமணிகள் தம்மின் ஒத்தாரென்றோ அல்லது மிக்காரென்றோ நினைத்து, தமது நூலுக்கு மேம்பாடும் பிறர் மதிக்கும் யோக்கியதையும் பெறும்படி, தமது நூன்முகத்தி லச்சிட்டுக்கொண்டு பெருமை பெற்றனர். இவ

ரது ஆசிரியராகிய இப்புலோலிப்புலவருக்கு இப்பெருமையைத்தந்த இக்கவிவாணர்களுக்கு, அவர் பின்னர் போலிக் கவிராயர்களெனச் சிறுமையைத்தக்கது மிகவழகியதே! இது தானே பிரதி உபகாரம். "எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாமுய் வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்ற வேதவாக்கியத்தையும் மறந்தார்கொல்லோ! அந்த அறத்தெய்வம் இவரைச்சீறாது விடுமோ! பின்னும் இக்கவிவாணர்களை,

''வீண்பெருமை நிமித்தமாகவும், தங்கள் பெயர் வெளிப்படும் நூல்களில் விளங்குகவென்னும் எண்ணத்தாலும், இவ்வருணசிந்தாமணியில் வெளியிட்டனர்''

என்றும் வாயில் வந்தவாறு பட்டி மொழிகளைப் பிதற்றித் திரிகின்றார். மேலும், இக்கதிரைவேற்பிள்ளை யென்பார் எத்தனையோ நூல்களுக்குச் சாற்றுக்கவி கொடுத்திருக்கின்றாரே; அவற்றையும் இவ்வாறாகவே கொள்ளவேண்டுமன்றோ? அத்துவித சித்தாந்த மதோத்தாரணமென்றும், மாயாவாத தும்சகோளரி யென்றும், பண்டித சிரோமணியென்றும், நா - கதிரைவேற் பிள்ளையவர்கள் பெருமைக்காசைப்பட்டுப் புத்தகங்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் பலபட்டங்களை வெளியிட்டுக் கொள்வதுபோல, இவ்வருணாசலக் கவிராயரவர்கள் எந்நூலிலேனும், எப்பத்திரிகையிலேனும், எவ்விதப்பட்டப் பெயரையாவது, வகித்துக்கொண்டு வெளியிட்டனரா? கல்வியும் பொருளுமில்லாக் கேவலங் கூலிக்காரர்களுமே, தம்முள் எழுதிக் கொள்ளும் கடிதங்களில் "ம-ா-ா-ஸ்ரீ" என்னும்பட்டப்பெயரிட்டு எழுதுகின்றார்கள். இவ்வருணாசலக் கவிவாணர் தாமியற்றி யச்சிட்ட நூற்களில் அப்பட்டத்தையேனும் வைத்தனரா? இவ்வளவு அடக்கம், ஒழுக்கம், அறிவு, ஆசாரமுடையாரை இவர் நிந்தித்ததனால் அவருக்குள்ள பெருமை குறைந்து விடுமோ? இப்படி நிந்திப்பதால் இவர் தமது மனத்தின் கண்ணுள்ள அழுக்காற்றை உலகத்தாருக்கு வெளிப்படுத்துமே யன்றி வேறென்னை செய்யும்? "அழுக்காறெனவொருபாவி திருச்செற்றுத், தீயு

ழிப்பித்து விடும்" என்ற வேதவாக்கியத்தைச் சிந்தித்தடங்குவாராக. இவர் கூறும் பொய்க் கூற்றினை யெல்லாம் யாவர் உண்மையெனமதிப்பார்?

இம்மட்டி லடங்காது இச்சேக்கிழார் மரபார் அவ்வருணசிந்தாமணிக்குச் சாற்றுக்கவிகொடுத்த பண்டித சிரோமணிகளை "நாடணக் கவிராயரெனவும்" கூறத்தலைப்பட்டனர். அக்கவிவாணர்கள் எந்நூலில், அல்லது எந்தப்பத்திரிகையில், எந்த இடத்தில், யாவரைத் தூஷித்துள்ளார்? சற்றே விளக்குவாராக. இவ்வருணசிந்தாமணியை ஆக்கியோரையும், அந்நூற்கு சாற்று கவிகொடுத்துளோரையும் "பூலோக நண்பன்" "பிரபஞ்சமித்திரன்" பத்திரிகைகளில் தமக்கு வாயில் வந்தவாறு தூஷித்திருப்பதை யாவர் அறியாதார்?

பக்ஷிணாம்காகிசண்டாளி மிருகசண்டாள கார்த்தப:
எதிநாம் கோபிசண்டாளி ஸர்வசண்டாள தூஷக:

என்ற வாக்கியத்தின்படி பட்சிகளிற் சண்டாளமாயுள்ளது காகமென்றும், மிருகங்களிற் சண்டாளம் கழுதையென்றும், எதிகளில் சண்டாளன் கோபியென்றும், எல்லாரினும் சர்வ சண்டாளனாயுள்ளவன் தூஷகனென்றும் கூறியிருப்பதையேனும் கண்டதில்லையா? சற்றும் பிரயோசனமின்றி தூடணஞ்செய்பவர் சேக்கிழார் மரபாரேயன்றி, இக்கவிவாணர்கள் ஒருபோதும் தூடணக்கவிராயராகாரென அறிந்துவாயடங்குவாராக.

பின்னு மிவர் வேளாளர் வைசியரல்லரென மறுக்க வந்தவர் அதற்குண்டான ஆதாரவுகளைக் கொண்டு மறுக்காது விடுத்து இரசத்தைவிட்டுத் திப்பியைக் கைக்கொள்ளும் பன்றுடையையே போலும், அவ்வருண சிந்தாமணியிலுள்ள சாரத்தைச் சுகக்கொள்ளாது, அச்சுப்பிழைகள் எழுத்துப்பிழைகள் எங்குளவோ வெனத்தேடித்தேடிப் பார்த்து அப்பிழைகளைக் கொண்டேனும் இவர் இந்நூன்மேல் குற்றஞ் சொல்லி ஜயம் பெறலாமெனக் கருதுகின்றார். எழுத்துப்

பிழை அச்சுப்பிழை எந்நூலினும் உண்டாவது இயல்பேயாம். நூல்களை அச்சிடுமிடத்து சோதனைப் பத்திரங்களைச் சாவகாசமா யாராய்ந்தால் பிழைகள் சிலவா யிருக்கும்; புத்தகம் முடியவேண்டுமென்று விரைவி லச்சிட்டால் அதிகமா யிருக்கும். இவரது ஆசிரிய ராகிய கதிரைவேற்பிள்ளையார் தாம் அச்சிட்ட சைவபூஷண சந்திரிகை பதிப்புரை மூன்றாவது பக்கத்தில், ஆரியவேதம் தமிழ்வேத மென்றது, வேதம் தமிழ்வேத மென்றார். 4-வது பக்கத்தில் மகமதியர், கிறிஸ்தவர், சமணர், முதலிய ஏனைய வேற்று மதத்தாராலும் கொள்ளப் பட்டுவரும் விபூதியென்றது விபூதி உருத்திராக்கங்க ளென்றார். உருத்திராக்கத்தை கிறிஸ்தவர் மகமதியர் சமணர் தரிக்கின்றார்களா? இல்லையே. 11-ஆம் பக்கத்தில் ஆறுமுகநாவலர் பெருமையைக் கூறுமிடத்து "ஒப்பாருமிக்காருமின்றி மகா வித்வ சிரோமணியாய்" என்றார். முற்காலத்து சி. வை - தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் இவ்விதமாய்ப் பத்திரிகையில் வெளிப்படுத்தியதனால், அந்நாவலரும் ஷை பிள்ளையும், தொண்டை மண்டல வித்வான்களால் கண்டிக்கப்பட்டு அவமான மடைந்ததை இவர் அறியார் போலும். "திக்கெல்லாம் மெய்ப் பொருள் விளங்கப்பெற்ற மகா சைவஞானசாரிய ஸ்ரீலஸ்ரீ, ஆறுமுகநாவலப் பெருமான்" என்றார். இப்பட்டப் பெயர், சைவ சமயாசாரியர்களாகிய நால்வருக்குப் பொருந்துமேயன்றி சாமானிய மனிதராயுள்ள நாவலர்க்கு எவ்வாறு பொருந்தும்? திக்கெல்லாம் மெய்ப்பொருள் விளங்கப் பெற்ற என்றமையானே எந்தெந்தத் திக்கில் என்ன மெய்ப்பொருள் விளக்கியது? மகா சைவரென்றமையானே, சைவ தீக்ஷை பெற்ற ஸ்மார்த்தப்பிராஹ்மணரா? அல்லது சைவத்துட் சிறந்தவரென்னில், சைவமடங்களிலுள்ள பந்திகளிலேனும் அல்லது சோழநாட்டு சைவவேளாளர் பந்திகளிலேனும் சேர்க்கப்பட்டுளரா? ஞானசாரிய ரென்றமையானே, தாம் நிகண்டை அச்சிட்டகாலத்தில் இவருக்கு ஞான மிருந்ததா? இருந்ததென்னில், முற்பதிப்பில் வேளாளரை வை

சியரெனவும், பிற்பதிப்பில் அவரைச் சூத்திர ரெனவுங் கூறுவானேன்? அக்காலத்தில் ஐயர்திரிபு மயக்கம் என்னும் மூக்குற்றம் இவருக்கு நீங்கினவா! இல்லையேல், ஞானசாரியபட்டம் எங்ஙனம் பொருந்தும்? சிவபெருமான், நந்தியெம் பெருமான் என இத்தகையார்க்குரிய பெருமான் பட்டம் இந்நாவலர்க்குப் பொருந்துமா? இவையெல்லாம் பதிப்புரைகாரராய்ப் போந்த கு-தங்கவேற்செட்டியார், மா - நமசிவாயம் பிள்ளையவர்கள் கூற்றென்னில், அப்பதிப்புரை எழுதினவர் நா - கதிரைவேற்பிள்ளையேயன்றி மேற்கூறியவர்களல்லரா மென முன்னரே விளக்கியிருக்கின்றோம். இது நிற்க ஷை சைவ பூஷண சந்திரிகைநூல் 63 - வது பக்கத்தில் மார்ச்சனஞ் செய்யும்போது 12 இடங்களைத் தொட வேண்டுமெனக்கூறி 11 - இடங்களைக் குறித்துக் காட்டி மூன்றைக் குறியாது விட்டது என்னை? 32-ம் பக்கத்தில் “அநாரியர் முதலிய பிறசமயிகள் நீராடி வந்தவுடன் சிலர் இதனையும்(= திருமண் கோபிசந்தனத்தையும்) வேறு சிலர் இதுபோன்ற ஓர் மாவினையும் இட்டுவருதல் பிரத்தியட்சமே’ என்றார். இவரது பேதைமை என்னே! முன்னர் ஆரியர் என்பார்யாவர்? அநாரியரென்பார் யாவர்? என்பது இவருக்குத்தெரிந் திலது போலும். முற்காலத்து இந்தியாவின் வடபாகத்திலிருந்து தென்னாடு வந்து குடியேறினவர்கள் திராவிடர்என்பதும், பின்னர் பாரசிகநாட்டிலிருந்து இந்தியாவின் வடபாகத்தில்வந்து குடியேறினவர்கள் ஆரியரென்பதும் வருணசிந்தாமணி 182-ஆவது பக்கத்திற் கூறியிருப்பது காண்க. ஆரியர்க்குத் தாய்ப்பாஷை ஆரியமே (சமஸ்கிருதம்) திராவிடர்க்குத் தாய்ப்பாஷை திராவிடமே (தமிழ்). அதனால் ஆதியிலிருந்த சாதியர்ஆரிய திராவிடராகிய விவ்விருவர்களேயாம். அதனால், அநாரிய ரென்பவர் ஆரியரல்லாதவர்கள்; அவர் திராவிடரேயாம். இது 6.வது, மறுப்புக்கழிவில் விரித்துரைக்கப் பட்டது, ஆண்டுணர்க. ஆகவே இவ்விருவகைச் சாதியருள்ளும், திரிபுண்டரந் தரிப்பவர்களும் ஊர்த்துவ புண்டரந்தரிப்பவர்களு மூள

ராம். திரிபுண்டாந்தரிப்பவர் ஆரியரென்பதும் ஊர்த்துவ புண்டரம் அல்லது திருமண் தரிப்பவர் அநாரியர் அல்லது திராவிடரென்பதும் இவர்கருத்தேயாயின், ஆரியர் திராவிடராதலும் திராவிடராரியராதலும் எளிதில் மாறிமாறி வருமன்றோ; அதற்குப்பிரமாணமாகவே, மயிலையில் ஒரு வித்வான் தமது இளமைப்பருவத்து திருநீறு தரித்திருந்தார். இவர்வைணவராயுள்ள இராஜகோபாலப்பிள்ளை என்பாரிடத்துக்கம்பராமாயணம் பாடங்கேட்கக் கருதினர். அப்போது இவர் திருமண் காப்பிட்டுவந்தால் பாடஞ்சொல்வேமென உபாத்தியாயர் கூறினர். சீடர் உடனே திருநீற்றையழித்து திருமண் காப்பிட்டுக்கொண்டு பாடங்கேட்டு வந்தனர். பாடமுடிந்தவுடன் திருமண்காப்பை யழித்துவிட்டு திருநீறணிந்து கொண்டனர். இவர் சைவ வைணவ சமயங்களை அங்கவஸ்திரம் போலும் மாற்றிக்கொண்டமையின் இவரையும் ஈழநாட்டாரிலொருவராகவே கொள்ளவேண்டும். இதனால் இம்மயிலைக் கவிஞர் ஆதியில் ஆரியரா யிருந்தாரென்றும், திருமண் காப்பிட்டகாலத்தில் அநாரியர் அல்லது திராவிடரானரென்றும், பின்னர் திருநீறணிந்துகொண்ட காலத்து, மீளவும் ஆரியரானரென்றும், பெறப்பட்டனர். இவ்விதமாக மனம்போனவாறு திரித்துக் கூறுவது கண்டோர்க்குங் கேட்டோர்க்கும் நகைபைய விளைக்குமன்றோ? "ஆரியர் மிலேச்சரென்ப" என நிகண்டு திவாகரம் அகராதிகளில் அச்சிட்டிருக்கவும், ஈழநாட்டார்களாகிய நாவலரும், நா - கதிரைவேற்பிள்ளையும், அநாரியர் மிலேச்சரென தாங்கள் அச்சிட்ட நிகண்டையும் அகராதியையும் திரித்தொழித்தனர். அதனால் ஊர்த்துவ புண்டரம் அல்லது திருமண் தரிப்பவர் எல்லாம் அநாரியரென்பது பொருந்தாது. திரிபுண்டரந்தரிக்கும் இவ்வீழநாட்டார் ஒருகாலும் ஆரியர் ஆகார் எனத்தெளிவாராக. இந்நா கதிரைவேற்பிள்ளை தாம் 1901 ஹூல் அச்சிட்ட யாழ்ப்பாண அகராதியில் ௲ வது பெயரகராதி92-வதுபக்கத்தில் "ஆரியர் மிலேச்ச" ரெனவும், 2-வது பொருளகராதி 145-வது பக்கத்தில் "மிலேச்சர்-அநாரிய"

ரெனவும் பொருள் கூறியிருப்ப தென்னை? தாம் எடுத்துக் கொண்ட கட்சி தமக்கே நிறுவமுடியாது மயங்குகின்றார். பரிதாபம் ! பரிதாபம்!

பின்னும், இக்கா . கதிரைவேற்பிள்ளை யென்பவர் தாம் அச்சிட்ட நூற்குச் சைவபூஷண சந்திரிகை எனப் பெயரிட்டமையானே, சைவபூஷணங்களாயுள்ள விபூதி உருத்திராக்க மான்மியங்களை எடுத்துக் காட்டவேண்டியதே யன்றி, வைணவ மாதிய பிறமதங்களைத் தூஷிப்பதும், பிரம காயத்திரி சிவகாயத்திரி ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமுதலிய மகா மந்திரங்களையும், அநுட்டானவிதிகளையும், முன்னர்க்கிறிஸ்தவர் "குருட்டு வழியில்" எடுத்து வெளியிட்டதுபோல இக்காலத்து குருவழிபெறத்தகு மரும்பொருளனைத்தையும், பொருள் நெறி நாடி வழுநெறியதனால் வெளிபெற அச்சியற்றி வெளிறு தெரித்தனர். இக்கா - கதிரைவேற்பிள்ளை தீக்ஷைபெறாத அநதிகாரிகளும் பிறமதத்தரும் அறியும்படி வெளியிட்டமையானே, புறமதத்தர்கள் இச்சைவமதத்தைத் தூஷிப்பதற்கு இவரேஇலக்காய் நின்றார். எத்தகையபொருளும் அதிகாரி யாவார்க்குப் பயன்படுமேயன்றி, அநதிகாரிகளுக்குப் பயன்படாவாம். இத்தகையபொருளை அதிகாரிகள் போற்றுவர், அநதிகாரிகள் தூற்றுவர். ஆகையால் சம்பிரதாயமறியாது வெளியிட்ட இவர் தாமோ வேளாளர்? அல்லது இவர்தாமோ சைவர்? எனக்கூறுப. சைவர்களிருந்த வூரினுங் குடியிருந்தறியாத இவர்தாமும் சைவரென வெளிப்போந்து இவற்றை எல்லாமிவ்வாறு வெளிப்படுத்துவதற்குக் காரணமென்னையெனின்? தமக்கு இயல்பிற் சிவதீக்கை சிவபூசையில்லா திருக்கவும், தாமிவற்றை யெல்லாம் பெற்றுள்ளார் போலும், சகலாகமங்களையும் கற்றுள்ளார் போலும் பிறர் தம்மை மதித்தற் பொருட்டா மென்க. ஆறுமுகநாவலர் ஜீவதிசை யாயுள்ள காலத்து ஏட்டுப் பிரதிகளாயுள்ள சைவநூல்களை நகல் செய்ய வேண்டுமானால் அந்நூல்களை தீக்ஷைபெற்றுள்ள சைவனைக்கொண்டே நகல்

செய்வாரேயன்றித் தீக்ஷை பெறுதவன், அசைவனு யுள்ள வன், இவர்கள் அந்நூற்களைக் கையினுற்பரிசிக்கவும் மனம்பொருர் என்பது எல்லோர்க்குந் தெரிந்த விஷயமே. அப்படிப் பட்டவரின் மாணுக்கர் வழியான் யானே எனப்போந்த இந்நா-கதிரைவேற்பிள்ளை களத்தின்கண் நெல்லிலுள்ள பதர் களைத் தூற்றுவது போல மகா மந்திரங்களை எல்லாந்தூற் றத் தலைப்பட்டனர். இதுநிற்க இவைபோன்ற பிழைகள் இவர் நூலின்கண் பல உளவேனும் அவற்றை யாவர் பொ ருட்படுத்திக் குற்றமெனக் கண்டிக்கவந்தார். இச்சேக்கிழார் மரபாரோவென்ருல், வருணசிந்தாமணியிலுள்ள எழுத்துப் பிழைகளையெல்லாம் ஒவ்வொன்ருக எண்ணத் தொடங்கி னதுமன்றி, அவ்வருணசிந்தாமணி முகவுரையில் மானுடர் என்பதை மானிடர் எனக்கூறியது பிழையெனக் கூறியக மகிழ்ந்தார். சிவஞானயோகிகள் முதலிய ஆன்ருேரால் மா னிடர் என்னும் பதம் ஆட்சிபெற்றிருப்பதை இவர் அறி யார் போலும், வீரமாமுனிவரது அகராதியினும் மானிடர் மானுடர் என்னுமிரண்டு சொற்களும் இலக்கியங்களிலுள வென விளக்கியதை அறிந்து உணர்வாராக. இவ்விதமான எழுத்துப்பிழைகளும் அச்சுப்பிழைகளும் வேளாளர் சூத்தி ரர் என்ற இவர் மதத்தை நிலைநிறுத்துமா? நிறுத்தாவென அறிந்தடங்குவாராக.

பின்னும் சாற்றுகவி எனக்கூருது, சாற்றுக்கவி எனக் ககரவொற்று இரட்டித்தெழுதியது பிழையெனக் கூறினர். இக்கூற்று விஷயங்களைப் பல்லாற்ருனும் சீர்தூக்கி ஆய்ந்த றியாததின் பயனுகும். சிறப்புப்பாயிரம் என ஒருவாறு பொருள் கொள்ளக் கிடந்த சொற்ருெடர்கள், சாற்றுகவி, சாற்றுக்கவி, சாத்துகவி, என மூவுருவங்களையும் பெற்று நிற்கும். இவற்றுள் தலைநின்ற சாற்றுகவி என்பது வினைத் தொகை நிலைத்தொடராய்ச் சாற்றிய, சாற்றுகின்ற, சாற்றும் கவிகள் என விரிந்து பொருள் பயக்கும். இரண்டாவது சாக்ஷியாயுள்ள கவியெனப் பொருள் பயக்கும். அது சா

ன்று என்னும் மென்றொடர்க்குற்றியலுகரம் சாற்று என்று வன்றொடர்க் குற்றுகரமாய் வருமொழியோடு புணரும் போது ககரவொற்று இரட்டித்து வருமென்பது சிற்றிலக்கணம்படித்தோரும் அறிந்தவிஷயம். கடையில் நின்ற சாத்து கவி என்பதையும் சாற்றுகவியைப் போன்றுவினைத் தொகையாகக் கொள்ளல்வேண்டும். இப்பல் வேறு ரூபங்களும் ஒருபொருளையே குறிக்கின்றமொழிகளென அறிவாராக. இஃதன்றியும் 1860-ம், வருடத்தில்தஞ்சாவூர்ஜில்லா சீகாழி தாலூக்கா முனிசிப் என்னும் நியாயாதிபதியாயும் வித்வசிரோமணியாயுமிருந்த வேதநாயகம் பிள்ளையவர்களா லியற்றப்பட்ட "நீதிநூல்" என்னுமோர் புத்தகம் சென்னை வேப்பேரியில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. அந்நூலில் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் மகாவித்வான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, காஞ்சிபுரம் சபாபதிமுதலியார், சென்னை (வடலூர்) இராமலிங்கப்பிள்ளை, அஷ்டாவதானம் வீராசாமி செட்டியார். அஷ்டாவதானம் - சபாபதிமுதலியார், விசாகப் பெருமாள் ஐயர், சோடசாவதானம் - சுப்பராய செட்டியார் முதலிய பிரபல வித்வான்களால் கொடுக்கப்பட்ட கவிகளை எல்லாந்திரட்டி "சாற்றுக்கவிகள்" என அந்நூலாசிரியரானே அந்நூலில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. அக்காலத்துள்ள மேற்படிவித்வான்களில் அல்லது இக்காலத்துள்ள வித்வான்களில் அது பிழையாமென ஒருவராலும் மறுக்கப்படவில்லை. இதுமாத்திரமன்று இன்னும் வேறு பற்பல நூற்களினும் சாற்றுக்கவிகளென வழங்கியுள்ளதைக் காணலாம். அங்ஙனமிருப்ப இவ்வருண சிந்தாமணியில் அவ்வாறாக அச்சிட்டிருப்பதைபிழையெனக்கூறிய இக்குட்டிக்கவிகள் போலிக்கவிராயர்களா! அல்லது அவ்வாறு கூறுவது பிரமாணமே யெனக்கொண்டு அச்சிட்ட சேற்றூர் சமஸ்தானவித்வான் அருணாசலக் கவிவாணர் போலிக்கவிராயரா? நடுவு நிலைமையுள்ள வித்வசிரோமணிகளே இதனுண்மையைச் சற்று விளக்குவிராக.

"எப்பிழைக்காநீபிறரைச்சினந்தவர்க்கின்ருவியற்ற வெண்ணினுயோ
வப்பிழைநீசெய்திலையோவுன்னைப்போலவர்பிழைக்கலாகாதோமா
வெப்பமுறநானிலையோநீயொருவன்பிழைபுரியவிண்வேந்தன்கை
யொப்பமுடனதிகாரம்பெற்றனையோமனமேநீயுரைசெய்வாயே."

என்னுங் கவியினை இக்குட்டிக்கவிகள் கவிவாணரிடம் கற்று அதனுட் பொருள் தெளிந்து அடங்குவாராக. அன்றியும்,

"வேதம், ஆகமம், புராணம், மிருதி முதலிய சுத்தவித்தைகளிலே உயர்வுடைச் சாதிநான்கும், அஃதல்லாத பிரதிலோமர், அநுலோமர், அந்தராளர், விராத்தியர் என்னும் பகுதிப்பட்ட சங்கரசாதிகளும் பேசப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள், விழுக்குடிப்பிறப்புடை நாற்சாதிகளைப் பிராமணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்று அந்நூல்கள் அழைத்தன. அவற்றைத் தமிழ் நூலார் முறையே அந்தணன், அரசன், வணிகன், வேளாளன் என்பர். இதுவே தொல்காப்பியாதி இலக்கணத்தாரதும், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு முதலிய சங்கநூலாரதும், சேனாவரையர், இளம்பூரணர், அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியர் முதலாய பண்டையாசிரியர்களதும், பிற்றோன்றிய நல்லிசைத் தமிழ்ப்புலவருடையதுமான தெளிந்த கருத்தாம். அந்நூல்களிலே வைசியன் என்பதற்கு வணிகனெனவும், சூத்திரன் என்னும் சம்ஸ்கிருதமொழிக்கு வேளாளன் எனவும்கூறி நிறுவியுள்ளாரன்றி, வைசியன் என்பதற்கு வேளாளன் எனக்கூறினாரல்லர். அங்ஙனங்கூறியுளரேல், சூத்திரன் என்பதற்குப் பெருவழக்கிற் கூறப்படும் தமிழ்மொழி யென்னோ? தொல்லாசிரியரை யுள்ளிட்டார் யாவரும் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் எனவும் உரைத்தாரன்றி அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், சூத்திரர் என்று ஒருமுறையு முரைத்திருப்பக் கண்டிலேம்."

என்றார். வேதாதி நூல்களில் பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென நான்கு வகுப்பு ஏற்பட்டுள்ளன வென்பதும், அதற்

குத் தமிழில் முறையே அந்தணர், அரசர், வணிகர் வேளாளர் என்பதும், சங்கமாகியதொல்லோரது துணிந்தகருத்தாமென்றார். இது கிளைமயக்கம் போலும் மரபு மயக்கமெனக் கொள்வாராக. எனெனில்? வைசியன் கிருஷி வாணிபம் கோசம்ரட்சணை என்னும் முத்தொழிலையும் உடையோனெனவும், சூத்திரன்மேன்மூவருக்கும் பணிசெய்வோன் எனவும், சுருதிஸ்மிருதிகளில்ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வருணசிந்தாமணி 87-வதுபக்கத்தில் காண்க. அதனால் திராவிடத்தில் வணிகன் என்றால் அது வியாபாரம் ஒன்றனையேகுறிக்குமாதலானும், உழவன் என்றால் அது கிருஷி ஒன்றனையே குறிக்கும் ஆதலானும், ஆனிரையாதிய இம்முத்தொழிலையும் உடையோன் வேளாளன் என்பதே பொது இலக்கணத்தால் அமைந்த பெயராம். அதுவே வைசியன் என்னும் ஆரிய பதத்திற்கு உரியபொருளும் பெயருமாம். (316-வது பக்கத்தில்காண்க.) இஃதன்றியும் ஸ்கந்தோபநிஷத்தில் (?) 30-வது அத்தியாயத்தில்சாதி நிலையம் கூறுமிடத்து கிருஷிகம்வைசியனிடத்துள்ளது என்றும், ஆனால் வணிகன் அல்லவென்றும், உழவிற்குஏவற்றொழிலாளிகள் சூத்திரரென்றும் 46 - வது பக்கத்தில் தெள்ளிதின் விளக்கப்பட்டமை காண்க. அதனால் வைசியனென்னும் ஆரியபதத்திற்கு வணிகன் என்னும் திராவிட பதம் பொருந்தாதென மறுக்கப்பட்டது. ஆயினும் திருத்தொண்டர்புராண வரலாற்றில் வணிகர் ஐவர் என்பார் எக்குலத்தாரென வினு நிகழுமேயெனில், அவர்களின் மூலோற்பத்தியை விசாரிக்குமிடத்து வேளாண் செட்டி என்னும் வகுப்பில் அடங்குகின்றது. அவற்றுள் சிலவற்றை விளக்குவாம். இஃது இக்காலத்தும் காரைக்காலில் காரைக்காலம்மையாருக்கு மாம்பழ உற்சவம் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றது; அவ்விடஞ்சென்று விசாரித்தால் அதன் உண்மை வெளிப்படும். அஃதன்றியும், கம்பவாணர் வேளாளருக்குப் பாடிய திருக்கை வழக்கத்துள்ளும்,

அன்றுவரு மாதவர்க் காக்கியமாய் கனிகேட்க
ஒன்றுவரு வித்தளித்தே யோங்குங்கை

என்று காரைக்காலம்மை யாரையும்,

எம்பிரா னெம்பெருமானிந்திராதி பர்க்கரிய
தம்பிரானுக் குரைத்த சந்தனக்கை

என மூர்த்தி நாயனாரையும்,

கோலாலக் கோவணத்துக் கள்வர்தங் கோண்முழுது
மாலா வளந்தவிந்த மாண்புளகை

என அமர்நீதி நாயனாரையும் பாடியிருத்தலால் அவர்க ளெல்லோரும் வேளாண் செட்டிகளென்றே தோற்றுகின்றது. ஆகவே பெரியபுராணத்திற் கூறும் வணிகரென்பதும் வேளாளர் என்பதும் தொழில்வேற்றுமை பற்றி பிரித்துக் கூறியதேயன்றி வருண வேற்றுமை பற்றிப் பிரித்துக் கூறினதன்றும். காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் செட்டியாராகிய பட்டினத்துப் பிள்ளையாரெனக்கூறியது மிதுவாம். ஆகவே இவ் விருவரும் வைசியரென்றே கொள்வாராக. 455; 499, வது பக்கங்களில்காண்க. பின்னும் பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் என்ற பதங்களுக்கு 85-வது பக்கத்தில் தாதுப் பொருள்கள் விளக்கியிருத்தலும் வேளாளன் வைசியன் என்பதற்கு 275; 316 வது பக்கங்களில் விரித்துரைத்தமையும் காண்க. அதனால் சூத்திரரென்னும் பதத்திற்கு வேளாளர் எனக் கூறியுள்ளாரன்றி வைசிய ரென்பதற்கு வேளாளர் எனக்கூறினாரல்லர் எனச் சேக்கிழார் மரபார் கூறும் கூற்று பொருந்தாவுரையெனக் கொள்க. பின்னும் வேளாளன் என்னும் பதத்திற்கு பொருள் 319 - வது பக்கத்தில் விரித்துரைத்தமை காண்க.

எத்தகைய பெரியோரே ஆயினும் ஆகுக. மேலான வேதவாக்கியங்களைப் பிரமாணமாக எடுத்துக்காட்டி மிடத்து அவர் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமல்லவா? பசு பந்தயாகத்தில் சாமித்திரம் (பசுக்கொலை) சற்சூத்திர ரென்ற குயவனால்

செய்யப்படுமென்று பாராசரம் ஆசாரகாண்டம் 1 - வது அத்தியாயம் 146 - வது பக்கத்தில் கூறப்படுகின்றது. திராவிட வேதத்திலும்,

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் தேவாரம்.

திருத்தொண்டத்தொகை.

பண் - கொல்லிக்கௌவாணம்.

"தில்லைவாழந்தணர்தமடியார்க்குமடியேன்
திருநீலகண்டத்துக்குயவனார்க்கடியேன்"

எனக் கூறப்படுகின்றது. இதனாலே அந்தணர்முதல் சற்சூத்திராகியகுயவரீறாகிய வருணம் நான்கேயென்றும் அந்நான்கனுள் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களும் அடங்கியுள்ளாரென்று முடித்துக் காட்டினமை காண்க.

அங்ஙனம் குயவன் சற்சூத்திரனாகவரின் வேளாளனை எந்த வருணத்திற்சேர்ப்பது? சற்றே விளக்குவாராக? பின்னும் வேளாளனைச்சூத்திரரெனக் கொள்வாரெனின், பங்காளம், பம்பாய்,பஞ்சாப், ஆக்ரா, அயோத்தி, அஸ்தினாபுர முதலிய வடதேசங்களில் வேளாளர்உளரா? இல்லையெனின், அங்குள்ள சூத்திரர் யாவர்? அவரும் வேளாளர் தாமோ? சற்றே கோபாவேசத்தை யொழித்து மனதைச் சாந்தப்படுத்திச்சிந்தித்து விடைகூறுவாராக. "காலமறைதேசமறைகன் மறைபோற் காண்பாரும்" என்றபடி முன்னோர்காலத்து ஓர் பொருளையறியாதிருந்தும்,பின்னோர்காலத்துஅதனையறிந்து கொள்ளும் காலமறை போலும், ஓர் தேசத்தறியாதிருந்த பொருளை மற்றோர் தேசத்து அறிந்து கொள்ளும் தேசமறைபோலும்,முன்மணியென்றறியாதிருந்தும், பின் அதின் கோட்டம் அறிவாரோடும் பழகி மணியென்றறிந்து கொள்ளும் கன்மறைபோலும், இச்சாதிவிசாரத்தை ஆய்ந்து அறியவேண்டுமேயன்றி, முன்னுள்ளோர்வேளாளரைச்சூத்திரரெனக் கூறியுள்ளாரே யென அதையே குரங்குப் பிடிபோல்

பிடித்துக்கொண்டு தாபிக்க வேண்டுமென்று திரிவாருக்கு இவை விளங்காவாம். அன்றியும்,

"நான்காவது சாதியென்றும், சூத்திரரென்றும் கூறினால்வரும் சிறுமை யென்னோ? வேளாளர் மூன்றும் வருணத்தாரென்றும் வைசியரென்றும் உரைத்ததனால் வரும் பெருமை என்னோ?"

என்றார். வேளாளன் வைசியனென்னில் சிவிகையூர்வானைப்போலும், சூத்திரனென்னில் அதைச் சுமப்பானைப்போலும் பெருமையும் சிறுமையும் அடைவரென அறிந்தடங்குவாராக. பின்னர்,

"வேதமுதலியன ஓதலும் ஓதுவித்தலும் யாகஞ்செய்தல் முதலாயின தொழிலும் நான்காம் வருணமாயிற் கிடையாவென்பார்போலும். அதற்குவிடைகூறும்"

என்றார். வேளாளர் சூத்திரரெனக் கொள்ளின் வேதமுதலியன ஓதல், ஓதுவித்தல், யாகஞ்செய்தல் முதலாயின சற்கருமங்கள் இவருக்குக் கிடையாவென்பது ஆரிய வேதத்தின் துணிவாமெனக் கொள்க. அன்றியும்,

" கனகசபைபிள்ளையவர்களே தமது வருணசிந்தாமணி ஆரியகாண்டத்திலே 23-ம் பக்கத்தில் சூத்திரசாதி இருடிகளான கவஷர் ஜலுஷர் முதலாயினோரும் வேதஞ்செய்தார்களென்றும், அவருட்கக்ஷீவது என்னும் இருடி அங்கதேசத்தரசனது புழுக்கச்சி மகன் என்றும் கூறியுள்ளார். அன்றியும் புலோமனே புத்திரியாகிய சசியும், காமையின் புத்திரியாகிய சிரத்தை என்பவளும், சக்தியின் புத்திரியாகிய கோரவி என்பாளும், அப்பிரீனுவின் குமாரி வாக்குஎன்பாளும், குறுமுனி பத்தினி உலோபா முத்திரையும் அநேக வேதபாகங்களை இயற்றிய கிரந்த கர்த்தர்களாகக் காணப்படுகிறார்களென்றும், அதனால், பெண்களும் சூத்திரர்களும் வேதம் ஓதப்படாதென்பது பொருந்தாவுரையாம் என்றும் கூறியிருக்கின்

றனரே. அவ்வாறு பெண்களும் சூத்திரர்களும் வேதகர்த்தர்களெனவும், அதனை ஓதலாம் எனவும் கூறிய இவருக்கு ஓதுவித்தல், யாகஞ்செய்தல், செய்வித்தல், ஈதல், ஏற்றல் ஆதிய வினைத்தொழில்களும் சூத்திரருக்கும் பெண்களுக்கும் உரியனவென்பது மாறுகாவன்றே. இங்ஙனம் பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்னும் மூவருக்கும் உரிய தொழில்கள் சூத்திரருக்கும் உரியனவென்பது இவர் வாக்கானே பெறப்படலால் வேளாளர் சூத்திரரென்றால் இவர் குறிப்பது என்னே! என்னே! வேதமுதலிய ஓதும் அதிகாரம் சூத்திரருக்கு இல்லையென்று துணியப்படுமாயினன்றோ வேளாளர் வைசியரென்றும் மூன்றும்குலத்தார் என்றும் இவர் மார்பிலடித்துக் கொள்ளவேண்டும் ?

"அன்றியும் பலபடக்கிடந்த வேதங்களை எல்லாம் நான்முறைப்படுத்தி வகுத்தார் வியாசமுனிவரன்றோ? அவர் உயர்குலத்தானுக்கும் இழிகுலப்பெண்ணுக்கும் தோன்றியவராதலால் சூத்திரசாதிக்குங் கீழ்ப்பட்ட சாதியாக எண்ணப்படலாலும், சாந்தோக்கிய உபநிடதம் நான்காவது அத்தியாயத்தில் ஜானசுருதி என்ற சூத்திரன் இரைக்ஷவியர் என்னும் பிராமணரிடம் பிரமவித்தையைப் பயின்றுணர்ந்த தாகவும், ஐதரேயப்பிராம்மணம் ஐந்தாவது பாகத்தில் கௌடன் என்பான் ஓர் வேடன் வேதத்தையோதியதன்றி இருடியுமாகி வேள்வி முதலிய சடங்குகளில் அந்தணர்களோடு கூடி இயற்றி மகிமைபெற்றதாகவும், சதபதப்பிராம்மணம் தர்சபூரணமாசப் பிரகரணத்தில் பிராமண க்ஷத்திரிய வைசியர்கள் இன்னவின்ன மந்திரங்கள் உச்சரித்தல் வேண்டுமென்றுங் கூறியவாறே, சூத்திரனும் "ஆயாவெதி" எனவரும் மந்திரத்தை உச்சரிக்க விதித்ததாகவும், வேதோபப்பிருங்கணம் என்னும் பதினென்புராணங்களையும் அந்தண அரச வணிகராதி முனிவர்கள், சூத்திரமுனிவர் (வேளாளமுனி) ஆகிய சூதமுனிவரிடத்துக் கேட்டுத் தெளிந்ததாகவும், சூதசங்கிதை என்பதற்கு அவரே ஆக்கியோன் என்பதாகவும் அச்சங்

கிதையில் ஐதரேயம், சாங்தோக்கியம், கடவல்லி, சுவேதாச் சுவதரம் முதலிய வேதமுடிபுகளின் உறுதிப்பொருள்களும், சதுர்வேத தாற்பரியங்களும் சூதமுனிவராகிய சூத்திரமுனிவர் உபதேசித்தார் என்பதும் வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கலானும், சூத்திரர் வேதமோதுதல்முதலிய தொழில்களுக்கு அருகர் அல்லர் என்பதும் அவர் கடைச்சாதியார் என்பதும், வேளாளர் அல்லர் என்பதும் ஒழியுமாறுணர்க."

என்றார். வேளாளர் சூத்திரரென்றும், அவர் வேதாதி சற்கருமம் செய்யலாமென்றும், அதனால் அவர் வைசியராகக் கொள்ளவேண்டுவதில்லை என்றும் மறுத்து, ஜயம் பெற்றார் போலும் மகிழ்ந்து களிழ்ந்தனர். ஐயோ பாபம்! இவர் என் செய்வர்? இவர் பிறரை நிந்திக்கக் கற்றாரே யன்றி வேதத்தின் உட்கிடையைச்சிந்திக்கக் கற்றிலர். இவருக்கு விளங்காவாயின் கற்றவர்பாற் சென்று ஏன் அறிந்து கொள்ளக் கூடாது? இது நிற்க. வருணசிந்தாமணி 23-வது பக்கத்தில் ஸ்திரீசூத்திரர்கள் வேதம் ஓதியிருப்பதை பிரமாணமாகக் கொண்டு நாமும் வேதாதிகாரியெனப் புறப்பட்டது இவர் பேதைமையையேயாம். எங்ஙனமெனின்:—ஆதியில் வேதம் உண்டானகாலத்து நான்கு வருணங்களும் நான்கு இதழ்கள் உள்ள ஓர் சாதிமல்லிகை போலும் பிரகாசித்திருந்தது. (ஜாதிமல்லி = ஜாதியைவிளக்கும் ஓர்மல்லிகைப்பூ) அம்மல்லிகை முன்னர்த் தோன்றுங்கால் நான்கு இதழ்களும் பிரிபடாது ஒன்றோடொன்று குவிந்துள்ள ஓர் அரும்பாயிருந்தது. அக்காலத்து ஜாதி ஏற்பாடு பூரணமாக முடியவில்லை. அதுபோல வேதம் தோன்றிய காலத்து நான்கு வருணத்தவர்களும் ஒன்றாயிருந்து உண்டும் ஒருவர்க்கொருவர் சம்பந்தஞ் செய்தும் ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் வேதங்கள் ஓதியும் வந்தார்கள். இவை உண்மையேயாம், 29, 32, 53, வது பக்கங்களிற் காண்க. அந்த ஜாதிமல்லிகை அரும்பு பருவமுற்றியகாலத்து மலர்ந்து இதழ்கள நான்கும் வெவ்வேறாய்ப்பிரிந்தமைபோலும் ஜாதியேற்பாடு பூரணமாய் முற்

ரியரின், மிருதி கற்பசூத்திரம் புராண இதிகாசங்கள் ஏற்பட்டு, இன்னவின்ன வருணத்தார் இன்னவின்னவை செய்யற்பாலரெனச் சட்டதிட்டங்கள் ஏற்பட்டு, ஒருவர்க்கொருவர் உண்பன தின்பனவும், கொள்வன கொடுப்பனவும் அற்று, ஒவ்வொருவருணமும் ஒன்றோடொன்றுகலத்தலின்றி வேறுபட்டு, ஸ்திரீசூத்திரர்கள் வேதம் ஓதலாகாதெனவும், அவர்களுள் சூத்திரர்க்கு மேன் மூவருக்கும் பணி செய்வதே யன்றிச் சுதந்தரத்தொழில் ஒன்றுங் கிடையாதென்றும், அவர்கள் வேதமோதின் நாவைத் துணித்தலாதிய பிராயச்சித்தங்களும் விதிகளும் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆகையால் சூத்திரராயுள்ள சேக்கிழார் மரபாரும் அவரைச் சேர்ந்துள்ள கா-கதிரைவேற்பிள்ளையும் வேதமோதலாமென வெளியிட்டது மிக்க பேதைமையேயாம்.

ஆதிகாலத்தில் வேதம் ஓதியபடி இக்காலத்தில் ஏன் ஓதப்படாதெனின்? ஒருவன் தன் பெண் மகவை குழந்தைப் பருவத்திலெடுத்து மார்போடணைத்து முத்தமிட்டுக்கொஞ்சுவதுபோல, அக்குழந்தை மடந்தைப்பருவமடைந்த காலத்தும் அவ்வாறுசெய்தல்பொருந்தாதன்றோ? அதுபோல சூத்திராயுள்ளவர்கள் இக்காலத்துவேதம்ஓதலாகாதெனை அறிந்தடங்குவாராக. அஃதன்றியும் இக்கதிரைவேற்பிள்ளையின் மெய்ப்பெரும் புலவரும் பரமஞானசாரியருமாயுள்ள ஆறுமுகநாவலர் தாம் திருத்தி அச்சிட்ட 12 - வது பலபெயர்க் கூட்டத் தொருபெயர்த்தொகுதியில் சூத்திருக்கு "பசுவோம்பல் பொருளீயிட்டல் பயிரிடல் "புராணமாதிநசைவறவோதல்" எனவிதித்திருப்பதானே புராணமாதிய கீழ்ப்போந்த நூல்களை ஓதலாமேயன்றிச் சுருதிஸ்மிருதியாகிய மேற்போந்த நூல்களைச் சூத்திரராகிய இவர் எவ்வாறு ஓதலாமெனத்துணிந்தார்? தமது பரமாசிரியர் இவ்விடத்தில் தவறிவிட்டாரென்றால், வேளாளரைச் சூத்திரரென்ற விடத்தும் என் தவறினாரெனக் கொள்ளலாகாது? அதனால் சூத்திரர் வேதமோதலாமென்னும் இவரதுவழுவாசகம் மறுக்கப்பட்டமை காண்க.

பின்னும் பிரபஞ்சமித்திரன் (3-4-1903) வது பத்திரிகையில்,

"1000 ரூ. பந்தயம்வைத்துவாதிப்பேமென வரவழைத்த காலத்து ஒன்றும் பேசாது பயந்து என்னென்னமோகுழறுபடைகளையும் நிந்தைகளையும் செய்த நீவிரா எமக்கு விடை தருவீர்? இப்படிப்பட்ட நுமக்கா யாம்கண்ட சாத்திர ஐயப்பாடுகளை வெளியிடுவது? எமக்குத்தோன்றிய சாத்திர ஐயங்கள் எல்லாம் மாயாவாத தும்ஸகோளரி அவர்களால் நீக்கப்பட்டுள்ளன"

எனப் பிரதாபங்கூறி மகிழ்ந்தார். பேசவறியாத பேதைமையுடைய இவர்தாமோ எம்மை வாதில் வென்று விடுவார்? 1000 ரூ பந்தயம்வைத்து எதிரியை வாதுக்கு வரவழைக்கத் துணிந்தபோது, இவர் சாத்திரங்களிலுள்ள ஐயந்திரிபெல்லாம் அறக்கற்றன்றோ இருத்தல்வேண்டும்? அங்ஙனம் இல்லாவிடின், எதிரியினிடம் இவர்தோல்வியுற்று அந்த 1000 ரூ வை இழந்து விடுவாரன்றோ? அங்ஙனம் ஐயந்திரி பொழிந்த இவருக்குச் சந்தேகம் வந்தவாறென்னே? அப்படிப்பட்ட நுமக்கா யாம் கண்ட சாத்திர ஐயப்பாடுகளை வெளியிடுவது? என்றார். இவருக்கு சாத்திரங்களில் ஐயப்பாடுண்டாயின் பிறருக்கும் அவ்வாறே யுண்டாகு மென்பதிவர்கருத்தோ? இவருக்கு உண்டான ஐயப்பாடுகளை யாவர் வெளியிடும்படி வருந்திக் கேட்டனர்? பின்னும் இவருக் குண்டான ஐயப்பாடுகளை வருணசிந்தாமணி ஆக்கியோரேனும் அவருள்ளிட்டாரேனும் இவர் இருக்குமிடந் தேடிப்போய் இவரது ஐயப்பாடுகளை நிவர்த்திசெய்ய இவருக்குள் அவர்கள் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றனரோ? இவருக்குச் சந்தேகமுண்டான வற்றை அவ்வருண சிந்தாமணியாரிடத்துத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினால், அன்னோரிடத்துச்சென்று எத்தன்மையாய் விசாரித்து அறியவேண்டுமோ அவ்வாறன்றோ விசாரித்தறிதல் வேண்டும்? அவற்றை விடுத்து, தமக்குள்ள ஐயங்களெல்லாம் மாயாவாத தும்ஸகோளரி

யவர்களால் நீக்கப்பட்டுள்ளன வென்றால், யாவர் அவ்வாறு செய்யக்கூடாதென இவரை மறுத்தனர்? இப்படிப்பட்ட பயனில் சொற்பாராட்டுவதனால் இவருக்குண்டான பயன் எனையோ? மேலும் உத்தரவேதங்கற்றோர் எவ்வாறு கூறுவர்? பின்னும்,

"சேக்கிழார் சுவாமிகள் மரபேமாகிய யாம், எமது சேக்கிழார் சுவாமிகள்கூறிய 'தொன்மை நீடிய சூத்திரத் தொல்குலஞ்செய்தவத்தினால்' என்ற திருவாக்கை நிலை நிறுவுதற்குக்கோளரியவர்கள், சமஸ்கிருதப் பிரமாணம் 150 நூல்களாலும், தமிழ்நூல் மேற்கோள் 100 மாகத்திரட்டி வைத்திருக்கின்றது கண்டுளோம். கண்டுநான்காம் வருணத்தவர் வேளாளரேனத் தெற்றெனத்தெளிந்தாம்."

என்றார், பங்கியிலே உட்காரக்கூடா தென்றால் இலைபோளல் என இல்லாததை வருவித்துக் கொண்டு பேசுவதுபோல் மேற்குறித்த "தொன்மை நீடிய" என்றது சேக்கிழார் வாக்கன்றென வருணசிந்தாமணியில் காரணங்கண்டு கழிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 557-வது பக்கத்திற் காண்க. அச்செய்யுள் சேக்கிழார் சுவாமிகள் வாக்கென்பதை நிலைநிறுத்திக் கொண்டபின்னன்றோ அவற்றுட் கூறியபடி வேளாளர் சூத்திரரென்பதற்கு நூற்றுக் கணக்காக நூற்களை இவர் திரட்டிக்காட்ட வேண்டும்? ஆறுமுகநாவலர் நைட்டிக பிரமசாரி என்றால், அவருக்குப் பிள்ளை எத்தனை பெண் எத்தனை என வினவுதல் மடமையன்றோ? பெரிய புராணத்தைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் 4253 திருவிருத்தங்களாகப் பாடியருளினரெனக் கொற்றவன் குடி உமாபதி சிவாசாரியரால் தாமியற்றிய திருத்தொண்டர் புராணசாரத்துள் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. 1870-ஆல் காஞ்சிபுரம் - சபாபதிமுதலியார் பதிப்பித்த பெரியபுராணத்தில் 4299 பாடல்களும், 1884-ஆமாத்தில் யாழ்ப்பாணம் - ஆறுமுகநாவலர் அச்சிட்ட பதிப்பில் 4286 பாடல்களும், இன்னும் வேறு சிலர் அச்சிட்ட பதிப்புகளில் சில பாடல்கள் ஏறியும் குறைந்து

மிருக்கின்றன. இவற்றுள் சேக்கிழார் சுவாமிகளால் விதிக்கப்பட்ட - பாடல்களெவை? ஒதுக்கப்பட்ட பாடல்கள் எவை? புதுக்கப்பட்ட பாடல்கள் எவை? என மேற்படி முதலியாராலும் நாவலராலும் அறிந்துரைப்படவில்லை என்றால், இக்குட்டிக்கவிகளா மேற்படி "தொன்மை நீடிய" என்ற செய்யுள் சேக்கிழார் சுவாமிகள் வாக்கென்றும் அல்லவென்றும் கண்டுணர்ந்து நிலைநிறுத்தப் போகின்றார்? இவ்வகைப் புரட்டுகள் சங்கத்தார் காலத்தும் உண்டெனத் தெரிய வருகின்றது. எங்ஙனமெனின்? சீவக சிந்தாமணியைத் திருத்தக்கதேவர் 2700 செய்யுட்களாகச் செய்ததாக ஓம்படைச் செய்யுட்களால் விளங்குகின்றது. இக்காலத்து அந்நூலில் 3145 செய்யுட்களிருக்கின்றன. மிகுந்துள்ள 445 செய்யுட்களை பிற்காலத்து கந்தியார் என்பார் செய்து கோத்தனரென்பதுசிலர்கொள்கை. ஆகையால் இக்காலத்துப் புரட்டர்கள் * எதிரேநிற்க, முற்காலத்துப்புரட்டர்களை மூதலிக்க வேண்டுமோ? இது நிற்க ஷெ சேக்கிழார் சுவாமிகள் கூறிய "தொன்மைநீடிய" என்ற திருவாக்கை நிலைநிறுத்த ஆரியத்தில் 150 நூல்களும் திராவிடத்தில் 100மாகக்கோளரி திரட்டி வைத்திருக்கின்றதைக் கண்டுளே மெனப் பொய்ப் பெரும்புலவரது மாணுக்கராய சேக்கிழார் மரபார் கூறுங் கூற்றால், கலியுக அரிச்சந்திரன் இவரே யென உலகத்தார் கண்டு அதிசயிப்பார்களாக. இதுநிற்க,

> "நீவிர், வாதத்திற்கு வரமாட்டேம், பயந்துவிட்டேம், என்று தெரிவிப்பிரேல், அப்போது பிரமாணங்களை வெளிப்படுத்துவோம். நீவிர் விடைவிடுக்கச் சாமர்த்திய முள்ளிரேல் வருக."

என ஆரவாரித்துக் கூறினர். இது மிக வியப்பினதேயாம். அறுக்கமாட்டாதவனது இடையில் 58 அரிவாளிருக்கின்றன வென்பது இவரிடத்ததேயாம். 1860-ஆம் ஹ்லல்

* நிகண்டு பாரதச் செய்யுட்களைப் புரட்டினவர் ஈழநாட்டு ஆறுமுகநாவலர். அகராதியைப் புரட்டினவர் நா-கதிரைவேற்பிள்ளை.

வீரமாமுனிவர் பிரதிக் கிணங்க அச்சிட்ட அகராதியிலும், பின்னும் சிலர் அகராதியிலும், வேளாளர் ஈகையாளர் பூவைசியரென அச்சிட்டிருக்க, இவரது கோளரி 1899-ம் வருஷத்தில் அச்சிட்ட அகராதியில் அதை யொழித்து வேளாளர் சூத்திரரென அச்சிட்டனர். பின்னர், இவரே 1901-ம் ஹூ-ல் அச்சிட்ட பிரதியில் மீளவும் ஈகையாளர் பூவைசியரென முன்னுக்குப் பின் விரோதமாக அச்சிட்டனர். இவற்றையெல்லாம்மறந்து, தன் குலங் தனக்குத் தெரியாத இவர், இப்போது மீளவும் மயங்கிச் சூத்திரரென புலம்பித் திரிகின்றாரே, இவருக்கே மயக்கம் ஒழியவில்லை என்றால், அவர்சிடராகிய இச்சேக்கிழார் மரபாருக்குச் சாத்திரங்களிலுள்ள ஐயப்பாடுகளை இவர் எங்ஙனம் ஒழிக்க வல்லார். இவர்களது ஆசிரிய லட்சணமும் சிட லட்சணமும் யோசிக்கு மளவில் "குட்டித்திராட் சகாடியாமெழுகக் கோல்குதித்துக் கட்டிப்புதைந்த கதையாகும்." என்ற முதுரையை புதுக்குகின்றது போலும். வருணசிந்தாமணியார் சித்தாந்தத்தை மறுப்பதற்கு சமஸ்கிருதத்தில் 150 நூல்களும் தமிழில் 100 நூல்களுந்திரட்டி வைத்தனர் என்று வீண்பிரதாபங் கூறுவதினால் என்ன பயன்? இவை எல்லாம் வருணசிந்தாமணியை மறுக்க முடியுமா? "காகமானது கோடி கூடினின்றாலும் ஒரு கல்லின்முன் எதிர் நிற்குமோ"? என்றதுபோல வருணசிந்தாமணியில் எடுத்துக்கொண்ட ஆரியவேதம் தமிழ்வேதமாகிய பிரபலப் பிரமாணங்களுக்கு முன் இவர்கள் புலம்பும் நூற்கள் என் செய்யும்? எதிர் நிற்குமா? இதற்காக ஸ்ரீமான் கனகசபைப் பிள்ளையவர்களேனும் அவரைச் சேர்ந்துளாரேனும் இவர் எதிரில்வந்து வாதிக்க வேண்டுமோ? அந்நூலைக் கற்றுணர்ந்தாரெவரேனும் ஒருவரே தாமிருந்த விடத்திருந்தபடியே இக்கா-கதிரைவேற்பிள்ளையின் நூற்பிரமாணங்களை யெல்லாம் சின்னபின்னமாகத் தும்சப்படும்படி கண்டித்து இவர்

வாயையும் அடக்குவாரெனத் தெரிந்துணர்ந்து அடங்குவாராக.

இந்துநேசன். 13-5-1903. } எஸ். வி. ஆறுமுகத்தேவர்.
சைவசமயாபிமானி,
முகவை - சிவகங்கைசமஸ்தானம்.

அ - வ து

எட்டிப்பட்டம் பெற்ற பழங்குடி வணிகமரபான் மறுப்புக்கழிவு.

பூலோகநண்பன் (15-11-1902) வது, பத்திரிகையில் * எட்டிப்பட்டம்பெற்ற பழங்குடி வணிகமரபினன் என்பார் ஒருவர் "வேளாளர் எவ்வருணத்தவர்" எனத் தலைப்பெயரிட்டு, ஞானசாகர பத்திராதிபரை மறுக்கத் துணிந்து, அதில் தமது பேதைமையைவிளக்கியிருக்கின்றார். அதுவருமாறு:—

"ஞானசாகர பத்திராதிபர் தமது 6-வது பத்திரிகை 14-வது பக்கத்தில், ஆனிரை காத்தல், உழுது வித்திடுதல், அரும்பொருண்மாறுதல் முதலிய ஒழுக்கம் நிகழ்த்தி நாடு வளம்படுப்பார் வேளாளர் அல்லது வைசியராமெனவும், இம்மூவருக்கும் உறுதுணையாயுடனிருந்து அவருக்கு வேண்டுவனவறிந்து உறுநிசூழ்ந்து தொழும்பியற்றுவோர் ஏனையோர் அல்லது சூத்திரரெனவுங் கூறினர். இவர் வேளாளர் அல்லது வைசியரென் றெழுதியது நியாயமா? அநேக நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்த்தென்மொழி வடமொழிகளிற் சிறந்த மேதாவியர்களா லியற்றப்பட்ட பன்னூற்களிற் கூறப்பட்ட பிரமாணங்கள் நியாயமா வென்பதை ஆலோசித்து நிச்சயிப்பாம்."

---

* எட்டி—செட்டி.

என்றார். பழக்குடி வணிகரென மாறுபெயர் கொண்ட இவ் வெட்டியார், முன்னர் ஆறுமுகநாவலர் புரட்டிய நிகண்டைப் பிரமாணமாக எடுத்துக்கொண்டு வாதிக்கத் தொடங்கினர். அது முன்னரே வருணசிந்தாமணி 568 - வது, பக்கத்தில் கண்டித்தொதுக்கினமை காணார் போலும்.

“பின்னும் ஓதல் வேட்டல் ஈதல் உழவு பசுக்காத்தல் வர்த்தகம் இவ்வறு தொழில்களில், உழுதல் பசுக்காத்தல் வர்த்தகம் ஆகிய மூன்றும் சூத்திரருக்கும் வைசியருக்கும் உரியவாயிருத்தலினாலேயே, சூத்திரரை வைசியரெனச் சொல்லலாமா?”

என்றார். இது விவேகிகள் கேள்வியன்றாம். எனெனில் இவர் தமது வாக்கானே, வைசியருக்கு அறுதொழிலென்றும், பின்னர் வைசியர்க்குரிய வைதிகக் கருமங்கள் மூன்றினையும் விடுத்து, இலௌகிககருமங்களாகிய மூன்றினைமாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, அக்கருமம் வைசியருக்கும் சூத்திரருக்கும் பொதுவாக இருந்தமை பற்றிச் சூத்திரரையும் வைசியரெனக் கொள்ளலாமோ எனக்கூற வந்தது விந்தையினும் விந்தையே.

அறுதொழில் செய்பவர் வைசியரென்றும், முத்தொழில் மாத்திரஞ்செய்பவர் சூத்திரரென்றும், தாமே கூறிப், பின் சூத்திரரை வைசியரோ டொப்பக் கூறலாமோ வெனக் கேட்பது என்ன பேதமை? அறுதொழில் செய்தாலன்றே வைசியரெனக் கூறலாமென்பது இவருக்கு ஏன் புலப்படாமற்போயிற்று?

இது நிற்க, உழுதல் பசுக்காத்தல் வர்த்தகம் இம்முத்தொழிலேனும் சூத்திரருக்கு நிலைபெறுமா வென விசாரிப்பாராக. ஒருபோதும் நிலைபெறா வெனக்கொள்க. பின்னர்ச்சூத்திரருக்கு என்ன தொழிலோ வெனின், மேன் முக்குலத்தாருக்கும் பொறுமையின்றிப் பணிசெய்வதாம். வருணசிந்தாமணி, 90-வது பக்கத்திற்காண்க. பின்னும்,

"ஓதல் வேட்டல் ஈதல் இம்மூன்றும் பிரம க்ஷத்திரிய வைசியர் மூவர்க்கும் பொதுவாயிருத்தலின், க்ஷத்திரியனைப் பிராமண னெனவும், வைசியனை க்ஷத்திரியன் அல்லது பிரா மண னெனவுங் கூறலாமோ?

என்றார். இம்மூவருக்கும் வைதிக கருமங்கள் ஒன்றே யாயினும், இலௌகிக கருமங்கள் வேறுபட்டிருத்தலின், ஒரு வருணத்தான் வேறொரு வருணத்தானாக மாட்டான். அதனால் இதுவுங் குருட்டுக் கேள்வியென ஒதுக்கி யொழிப் பாம்.

பின்னும், இப்போலிப் பழங்குடி வணிகர், திவாகர மாகிய நூல்களைக் கொண்டு வேளாளர் சூத்திரரென மறுக்க முயல்கின்றார்; நிகண்டைப்புரட்டினார்க்கு இத்திவாகரத்தைப் புரட்டுவது அருமையோ? இவைஎவ்வாறாயினுமாகுக. சுருதி ஸ்மிருதியாதிய பிரபலப் பிரமாணங்கட்கு முன் இவை எல்லாம்நிற்குமா? சூறைக்காற்றிலகப்பட்ட பஞ்செனப்பற க்கு மன்றோ? பின்னும் இப்போலிப் பழங்குடிவணிகர்,

"திருத்தொண்டர் புராணத்தில் அந்தண ரரசரையுங் கூறியபின், வணிகர் ஐவர், வேளாளர் பதின்மூவர் எனக் கூறியிருத்தலின் வேளாளர் நான்காம் வருணத்தாரென விளங்குகின்றதே?"

என்றார். இவர் சாதி விசாரணையில் பூரண ஆராய்ச்சி யில்லாதாரென விளங்குகின்றது, ஆயினும் அதனுண்மை யினை இவர்க்கு விரித்துரைப்பாம். பெரிய புராணத்திலுள்ள திருத்தொண்டர்களைப், பிண்டந் தொகை வகை விரிகளால் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக் கேற்றவாறு எடுத்துக் கூறியிருக் கிறார்கள். அவற்றுள் (1) பிண்டமாகக் கூறுமிடத்து தனி யடியார் 63, தொகையடியார் 9, ஆக 72 எனக் கூறுவர். (2) தொகுத்துக் கூறுமிடத்து, தனியடியாருள், அந்தணர் 17, அரசர் 11, வைசியர் 18, சூத்திரர் 17, தொகையடியார்

9 ஆக 72, எனக் கூறுவர். (3) வருத்துக் கூறுமிடத்து, அந்தணருள், * திருமறையோர் 12 † சிவவேதியர் 4, ஆமாத்தியர் 1, ஆக 17, எனவும்; க்ஷத்திரியருள், முடிமன்னர் 6, குறுநிலமன்னர் 5, ஆக 11, எனவும்; வைசியருள், வணிகர் 5, வேளாளர் 13, ஆக 18, எனவும்; ‡ சூத்திரருள், ¶ மரபறிந்தோர் 11, * மரபறியார் 6, ஆக 17, எனவும்; † தொகையடியார் 9, எனவும், ஆக 72 எனக் கூறுவர். இதைத்

---

* தனியடியாருள், திருத்தொண்டர் புராணவரலாற்றில் 26-வது செய்யுளில் உமாபதி சிவம் "திருமறையோர் புராணமவை பதின்மூன்று" எனக் கூறியுள்ளாரேனும், தில்லைவாழந்தணர் தொகையடியாருட் சேர்க்கப்பட்டமையான், அதைநீக்கி 12 எனக் கொள்ளப்பட்டன.

† ஷை புராணம் 28-வது செய்யுளில் உமாபதி சிவம் "சிவவேதியர்காதை இரண்டு புகழ்த்துணையார் முப்போதும் வல்லபடி சிவனையருச்சிப்பார்கள்" எனக் கூறியுள்ளாரேனும், சிவ வேதியரை "முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவார்" எனத் தொகையடியாருட் சேர்த்துள்ளதாதலின், அதனை நீக்கி, புகழ்த்துணையாரோடு, 42-வது, செய்யுளின்படி, சடையனார், இசைஞானியார், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆகிய மூவர் புராணத்தையுஞ் சேர்த்து, 26-வது, செய்யுளில், சிவவேதியாரனை வழிபட்டபுராணமிரிரண்டு" எனக்கூறியதற்கிணங்க சிவவேதியர் நால்வரெனக் கொள்ளப்பட்டன.

‡ நிகண்டாரும் மிருதியாரும் நீசரைப்பஞ்சமரென வேறு பிரித்துக் கூறாது சூத்திரருள் சேர்த்துள்ளார் வருணசிந்தாமணி 337-வது பக்கத்திற் காண்க.

¶ யாதவர் 2, குயவர், வண்ணார், சாலியர், செக்கார், சான்றார், மறவர், வேடுவர், நீசர், பாணர், இவர்கள் தனித்தனியே ஓரொருவராம்.

* எறிபத்தர், குலச்சிறையார், மிழலைக்குறும்பர், தண்டியடிகள், கணம்புல்லர், காரிநாயனார், ஆக ஆறும்.

† தில்லை வாழந்தணர், பொய்யடிமையில்லாத புலவர், பத்தராய்ப்பணிவார், பரமனையே பாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார், திருவாரூர்ப் பிறந்தார், முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவார், முழுநீறுபூசுவார், அப்பாலுமடிச் சார்ந்தார் ஆக ஒன்பதின்மராம்.

தான் உமாபதிசிவங் கூறியதெனப் பொருள்கோடல் வேண்டும். வடநூலார் முடிபும் இதுவேயாம். இதன் உண்மையறியாதார், வணிகரின்பின் வேளாளரைக் கூறியிருத்தலின், முன்னவர் வைசியரென்றும், பின்னவர் சூத்திரரென்றும் மயங்கா நிற்பார். புராண காவியங்களுள் திணைமயக்கம் வருவதுபோல, ஈண்டு மரபு மயக்கம் வந்தவாறெனக் கொள்வாராக. (4) விரித்துக் கூறுமிடத்து ஒவ்வோரடியாரையும் ஊர், பெயர், குலம், கோத்திரத்தான், அவ்வவர் சரித்திரத்தை விளங்கக் கூறுவர். இதுதான் சேக்கிழார் சுவாமிகள் கூறியதெனக் கொள்வாராக.

இத்திருத்தொண்டர் புராணத்திற் குறித்துள்ள வணிகரென்பார் வேளாண்செட்டிகளென்பதை முன்னரே விளக்கியுள்ளது, ஆண்டுணர்க. ஈண்டுக்கூறிய வணிகரும் வேளாளரும் தொழின் மாத்திரையால் வணிகரெனவும் வேளாளரெனவும் பிரிந்தனரே யன்றி, வருணத்தில் வேறுபட்டவரன்றும். இதை முன்னர், திருமறையோர், சிவவேதியர், ஆமாத்தியர், இவர்கள் வெவ்வேறு வகுப்பினரா யிருந்தும், அந்தணரே எனக் கொண்டதுபோல, ஈண்டு வணிகரையும் வேளாளரையும் வைசியரெனக் கொள்வது மரபாம். வருண சிந்தாமணி 316-வது, பக்கத்திற் காண்க. இது நிற்க, இவ் வெட்டிப் பட்டம்பெற்ற பழங்குடி வணிகமரபினன் என மாறுபெயர் கொண்ட இவர்,

"மூன்றுங்குலத்து வைசியர்யாமே"

என முற்போதுகின்றூர். இவர்கள் பூர்வ சரித்திரங்களினுண்மை யறியாதவரெனக் கொள்க. ஆதியில் இந்தியாவின் வடபாகத்தில் கங்கைநாட்டி லிருந்தவர்கள் வேளாளரேயாம். பின்னர் ஆரியர் பாரசிக நாட்டிலிருந்து வந்து கங்கைநாட்டைக் கைக்கொண்டபோது, ஆண்டுள்ள வேளாளர்கள் சேர சோழ பாண்டி நாடென்னுந் தமிழ் நாடுகளில் வந்து குடியேறினூர்கள். அவ்வேளாளருள் வாணிகஞ் செய்

தவர்கள் வணிகராம். அதனால் அவர்கள் வேளாண்செட்டி அல்லது பழங்குடி வணிகரெனப்படுவார். இவர்கள் இக்காலத்தும் சோழபுரத்துச் செட்டி, சித்தர்காட்டுச்செட்டி, ஆடுதுறைச்செட்டி, நறுக்காச்செட்டி, திருப்பூண்டிச்செட்டி, அறுபத்துநான்கு தலைக்கட்டுச்செட்டி, பஞ்சுக்காரச் செட்டி, காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச்செட்டி, திருவாரூர்ச்செட்டி என்று மிவர்களெல்லாம் "எட்டிப்பட்டம்பெற்ற பழங்குடி வணிகர்களேயாம்."

வெகுகாலத்தின்பின்னர் ஆந்திரதேசத்திலிருந்த கவரைச்செட்டி, வியாபாரிச்செட்டி, கோமுட்டிச்செட்டி, இவர்களெல்லாம் ஒருவர் பின்னொருவராக இத்தமிழ்நாட்டில் வந்து குடியேறினர்கள். அதனாலிவர்கள் "எட்டிப்பட்டம் பெற்ற புதுக்குடி வணிகர்களே யன்றி" பழங்குடி வணிகராகார். இதற்கு அநுபவமாகவே, பெரிய புராணத்தில், அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள்ளும், புதுக்குடி வணிகர் ஒருவரேனும் இருப்பதாகக் குறிக்கப்படவில்லை. பின்னும் இதைப்பற்றிய விவரம் சேக்கிழார் மரபான் மறுப்பழிப்பினுட் கண்டு தெளிக.

இவ்வாந்திர தேசத்து வணிகர்கள் தாங்களே பழங்குடி வணிகரெனச்சுருதிஸ்மிருதி பிரமாணங்களைக் கொண்டு நிறுவுவாராயின், நாமும் அவர்களை அவ்வாறாகக் கொள்ளத் தடையின்றாம்.

எவ்வாறாயினும் வேளாளர் நான்காம் வருணத்தாரெனக்கூறும் இவர் கூற்று, பொருந்தாவுரை யென மறுக்கப்பட்டமை காண்க.

நாகூர்
5-15-1903.

இங்ஙனம்,
வேளாண்செட்டிகளுள்,

காசக்கடை - ரா - ம - சோக்கலிங்கசெட்டியார்.
(சோழபுரம்.)

இரத்தினவியாபாரம்-ரா-ம-முத்தையசெட்டியார்.
(சோழபுரம்)

ரா-சாமிநாதசெட்டியார் (சித்தர்காடு.)

கூ-வது

சோடசாவதானம் சோமசுந்தரமுதலியார் மறுப்புக்கழிவு.

(வேளாளகுல விவாதக்கொத்துக் கண்டனம்.)

(30-9-03. 30-10-03-)வது பூலோக நண்பன் என்னும் பத்திரிகைகளில் மாயாவாத தும்ஸசோளரியவர்களின் மாணவருள் ஒருவராகிய சோடசாவதானம் சோமசுந்தர முதலியாரென்பார் ஒருவர் "வேளாள குலவிவாதக் கொத்து" எனத் தலைப்பெயரிட்டு அதன் கீழ் வேளாளர் வைசியராகார் சூத்திரரே எனத் தாபிக்க முயல்கின்றார்.

"பூலோக நண்பன்" என இப்பத்திரிகைக்குப் பெயர் சூட்டிய பத்திராதிபர் தாமே, இக்காலத்து "பூலோக வம்பன்" என உலகத்தார் கூறும்படி, அருவருப்பினை விளைவிக்கும்படி சாரமற்றவிஷயங்களையும், தூஷணப்பிரசங்கங்களையும், முன்னுக்குப் பின் விரோதமான காரியங்களையும் பிரசுரஞ் செய்யத் தலைப்பட்ட காரணமென்னையோ? இதுநிற்க,

இப்பூலோக நண்பன் பத்திராதிபர்தாமே, ஷை (30-9-03) பத்திரிகை 3-வது, பக்கத்தில் "அஷ்டாவதானம் எவை" என்னுந் தலைப்பின்கீழ், இந்தத் தமிழ்நாட்டின்கண் தஞ்சையில் பிரமஸ்ரீ - சுப்பிரமணிய ஐயர் என்பார் ஒருவர் தாம் சதாவதானியாக விருக்கின்றாரென்றும், வேறு அவதானிகள் ஒருவரும் இலர் என்றும் பிரசுரஞ் செய்திருக்கவும், அதற்கு நேர் விரோதமாக ஷை பத்திரிகை 6-வது பக்கத்தில் சோடசாவதானம் சோம சுந்தரமுதலியார் என்பார் ஒருவர்தோன்ற, அத்தோற்றம் தமது கொள்கைக்கு விரோதமென்றெண்ணும் பத்திராதிபர் அதனை மறுக்காது விடுத்தது பெரும் புரட்டாக விருக்கின்றது. ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! பூலோகநண்பன் பத்திராதிபர் புரட்டரா? அல்லது

அவ்வாறாகக் கையொப்ப மிட்டெழுதிய சோமசுந்தரமுதலி யார் யாரட்டரா? சற்றே உண்மை விளக்குவாராக.

இந்நாதனச் சோடசாவதானியார் எக்காலத்தில் எவ் விடத்தில் அவதானஞ்செய்தனரோ? இவர் உண்மையில் அவதானஞ் செய்துள்ளாராயின், இப்பத்திராதிபர் அவதா னிகள் ஒருவரு மிலரெனக் கூறார். அவ்வாறுகூறிப் பத்திரி கைமுலமாய் வெளிப்படுத்தினமையின் இச்சோமசுந்தரமுத லியார் சோடசாவதானி அல்லரென வெளியாகின்றது.

ஆயினும் யாழ்ப்பாணத்துப் புலோலியார், தமது ஆசி ரியரின் ஆசிரியராகிய யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலஸ்ரீ-ஆறுமுகநாவல ரவர்கட்கு, சிவபெருமானுக்கே உரிய, "பெருமான்" "பெருந் தகையார்," "பெருந்தகைவள்ளலார்" என்ற இவைமுதலிய பட்டங்களும், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனுருக்குரிய "மெய்ப்பெரும்புலவர்" என்றபட்டமும், தேவியார் ஞானப் பாலுண்டு ஓதாதுணர்ந்த சம்பந்தப்பிள்ளையாருக்குரிய "பர சமயகோளரி" "பரமஞானசிரியர்" என்ற பட்டங்களும் சூட் டியதுபோலும்;—பின்னர் தாமும், தமக்கு ஆரணி சமஸ் தான வித்வான், அத்துவித சித்தாந்தமதோத்தாரணர், பண் டிதசிரோமணி, மதுரைநான்காஞ் சங்கத்துத்தமிழ்ப்புலவர், மாயாவாத தும்ஸகோளரி, உபய வேதாந்த சித்தாந்த பிர வர்த்தகர், சைவசித்தாந்த சஞ்சீவினி சபையின் கௌரவ அக்கிராசனதிபதி, பரசிவத் தமிழ்வேத பாராயணச்சபைத் தலைவர், ஸ்ரீமான், எனக் கூத்திற் கட்டியங் கூறுவதுபோல இவைமுதலாகிய பலபடப் பட்டப்பெயர்களைச் சூட்டிக்கொ ண்டதுபோலும்,-இவரது மாணக்கராகிய சோமசுந்தரமுத லியாரென்பார்க்கும்"சோடசாவதானி"என அதற்குரிய வன் மையும் ஆற்றலுமிருப்பது அருமையாக விருந்தபோதிலும், ஒருபட்டஞ்சூட்டினர்போலு மிருக்கின்றது. பட்டங்களுக்கு என்னை குறை யுளது: ஆகாயத்திற் பறக்கவிடும் பட்டங் கட்கேனும் காசுகொடுத்து வாங்கவேண்டும். இப்பட்டங்

கட்கோ யாதொரு செலவுமில்லையே, ஒருவரைப்போய் யாசிக்கப் போகின்றோமா? இல்லையே. நாம் எவ்வளவு பட்டங்களைச் சூட்டிக்கொண்டோமாயினும், அல்லது நம்மைச்சார்ந்தோருக்குச் சூட்டினோமாயினும், யாவர் நம்மைக் கேட்கப் போகின்றார்கள் என்பது இவர் கருத்தே போலும். இது நிற்க, இப்புலோலியார், தாம் இப்புவியிற்றோன்று முன்னர் தோன்றி நின்று மறைந்த ஆறுமுகநாவலரே, தமது ஆசிரியரின் ஆசிரியரென விதித்துக்கொண்டு, அவருக்குப் பலபட்டங்களைச் சூட்டி மகிழுமிவர், தமது சொந்த ஆசிரியரை இன்னாரெனத் தமது நூன்முகத்து விளக்காமலும், அவரைத் துதிக்காமலும், அவருக்கோர் பட்டமேனுஞ் சூட்டாமலும் கைநெகிழவிட்ட காரணமென்னையோ? ஒருகால், அவருக்கு ஆசிரியலட்சணமின்றென ஒழித்தனரோ? அல்லது அவ்வாசிரியர், கதிரைவேற் பிள்ளையாரைச் சீடலட்சணமின்றென ஒழித்தனரோ? அல்லது புலோலியார் தமது ஆசிரியரைத் துதிக்கத்தொடங்கின் "சீர்பூத்த விவியெநற் சுருதி வாழி" என, சி. வி. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் துதித்த வாறாய் முடியுமென அஞ்சி மறைத்தனரோ? விளக்கின்றில்லை. இவைநிற்க, மேற்போந்த நாவலரே முதலிய இவர்களுக்குப் பிறர் சூட்டிய பட்டங்களுமுள. அவை எவையெனின்? யாழ்ப்பாண ஆறுமுகநாவல ரவர்கட்கு நிகண்டுப் புரட்டரென்பதும், அவரது மாணாக்கரின் மாணாக்கராகிய நா. கதிரைவேற்பிள்ளைக்கு அகராதிப்புரட்டர் என்பதும், இவரது மாணாக்கரெனப் போந்த சோமசுந்தர முதலியாருக்கு அவதானப் புரட்டரென்பதுமே யாம். இதனால் இவர்கள் பரம்பரைப் புரட்டர்களாமெனத் தெரியவருகின்றது.

சடமதைத் தழுவ வுன்னிச் சகதியிற் றோய்தல் போலும்
சுடரினைத் தூண்ட வேண்டி யூதியே தொலைத்தல் போலு
மடமையாற் றன்னைத்தானே புகழுவோன் வசைக ளெல்லாம்
புடவியே யெடுத் துரைக்கப் பூணுவ னிந்தை யம்மா.

இவர்கள் இவ்வாருகத் தம்மைத்தாமே புகழ்ந்துகொள் ளுவதால், இவர்கள் பெறுவது இகழ்வேயன்றிப் புகழாகா வாம். இதுநிற்க, இவ்வவதானப் புரட்டராகிய சோமசுந்தர முதலியார் என்பவர் இப்பத்திரிகையில் வைசியராயுள்ள வேளாளரைச் சூத்திரரென நிறுவுவோமென "வேளாளகுல விவாதக் கொத்து" என ஆரம்பித்த இவரது விவாதக் கொத்து நிலைநிற்குமா? பூஞ்சோலையுட்சென்று மலர்களை யும் பூங்கொத்துக்களையுங் கொய்யப்போகும் மகளிர்கள், கைகளில் ஆயுதங்கொண்டா செல்கின்ருர்கள். அங்ஙனமி ருப்ப இவரது விவாதக் கொத்தை சிதைப்பதற்கு கோடரியும் அரிவாளும் வேண்டுமோ? நமது நகத்திஞற் கிள்ளி எறிந்து விடுவோமாக. இதுநிற்க இவர் தாம் எழுதிவரும் "வேளாள குலவிவாதக்கொத்து" என்பதனுள் "கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாவென" மணிவாசகர் கூறியதற்கிலக்காய் நின்று, முன் விவகரித்தொழித்த விஷயங்களையே பலரும் வெறுக்கும்படி மீளவுங் கூறுகின்றனர்.

பல்லார் முனியப் பயனில சொல்லுவா
னெல்லாரு மெள்ளப் படும்.

என்ற வேதவாக்கியத்தையேனு முணர்ந்து சற்றும் நாண முற்றிலர்.

அவ்வருணசிந்தாமணியின் மீது மறுக்கத்தக்கது இவ ருக்கு வேறொன்றுமிலவே யாயினும், தமது ஆசிரியருக்காசி ரியருக்காசிரியர் எடுத்துக்கொண்ட கட்சியை விடப்படாதென நியமனம் பூண்டார்போலு மிருக்கின்றது. ஆயினும்,

"பயனில்சொற் பாராட்டு வானை மகனெனல்,
மக்கட் பதடி யெனல்."

என வேதத்தில் கூறப்பட்டதைக் கண்டிருந்தும், முன் கட்டிக்கொண்ட பட்டங்கள் போதாவென வேறு பட்டத்

தையும் தாமுஞ் சூட்டிக்கொண்டு, தமது ஆசிரியருக்குஞ் சூட்ட விரும்பினார்போலும். இது மிக்கவழகிதே!

முன்னர் இக்கதிரைவேற் பிள்ளையின் மாணாக்கருள், சேக்கிழார் மரபாரென்பார் ஒருவர், வேளாளர் சூத்திரரே எனத் தாபிக்கப்புகுந்த விடத்து, ஆறுமுக தேவரென்பாரொருவர் அவரைக் கண்டித்தது மன்றி, மனு 8-வது அத்தியாயம் 415-வது சுலோகத்தில் சூத்திரர் எழுவகைப்பட்டவாரென்றும், அவர்கள் முறையே (1) யுத்தத்தில் செயித்துக் கொண்டுவரப்பட்டவன். (2) பத்தியினால் வேலை செய்கிறவன். (3) தன்னுடைய தேவடியாள் மகன். (4) விலைக்கு வாங்கப்பட்டவன். (5) ஒருவனால் கொடுக்கப்பட்டவன். (6) குலவழியாகத் தொன்றுதொட்டு வேலைசெய்கிறவன். (7) குற்றத்திற்காக வேலை செய்கிறவன் எனக் கூறப்பட்டிருத்தலின், அவர்களுள், சூத்திரராகிய நீவிர் எந்த வகுப்பிற் சேர்ந்துளிர் எனக் கடாவிடுத்தனர்.

அதற்கு அவர் நாளதுவரையினும் விடை கூறுது மண்ணில் மறைந்தொழிந்தார். அதை இச் சோமசுந்தர முதலியார் தமது ஆசிரியர் பால் உணர்ந்தாரிலர் போலும். அவ்விறந்துபோன சேக்கிழார் மரபானுத்தியோகத்தை இவர் ஏற்றுக்கொண்டமையின், இப்போதேனும், சூத்திரரென வந்த இவரும் இவராசிரியரும் அம்மனு முறையிற் கூறிய படி, யுத்தத்தில் செயித்துக்கொண்டு வரப்பட்டவர்களா? பத்தியினால் வேலைசெய்பவர்களா? அல்லது தேவடியாள் மக்களா? அல்லது விலைக்கு வாங்கப்பட்டவர்களா வேறு எந்தவகுப்பிற் சேர்ந்துளாரெனச் சற்றே விளக்குவாராக.

ஆறுமுகநாவலர் நிகண்டைப் புரட்டியதற்காக ஏதேதோ கற்பனையான ஆதாரவற்ற சமாதானங்கள் கூறி யழத்தலைப் பட்டார், அவை எல்லாம் ஒருபோதும் பொருந்தா. இவர் அப்பாடல்களைப் புரட்டியதற்கு அநேக அத்தாட்சிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; அவை எல்லாம் சேக்கிழார் மரபான் மறுப்பின் மேல் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை அங்கே காண்க. அன்றியும்,

"வேளாளர் இதுவரையினும் சூத்திரரென்றிருக்க, இப்போது வருணசிந்தாமணி வெளிவந்த 3 ஆம் காலமாக வைசியரென்று வெளிவந்ததென்னே?"

என்கின்றார். 1838ஆம் அச்சுயந்திரம் வெளிப்பட்ட காலத்து வேளாளர் வைசியரென நிகண்டில் அச்சிட்டிருந்ததையும், பின்னர் 1871ஆம் பிரதம ஜனசங்கை எடுத்தகாலத்தில் சென்னை நகரத்துள்ள வேளாளர் தாங்கள் வைசியவருணத்திற்சேர்ந்துளாரென்றும், மியூனிசிப்பாலிட்டியார் எடுத்த கணக்கில் வைசிய வகுப்பில் தாக்கல் செய்யவேண்டுமென்றும், மனுக்கொடுத்ததையும், அதற்கு அம்மியூனிசிப்பாலிட்டியார் ஜனசங்கைக் கணக்கில் நாங்கள் வருண பாகுபாடு செய்யப்போகிறதில்லை, அகராதி வரிசை கிரமப்படி சாதிப்பிரிவை ஏற்படுத்துகின்றோம் என்றும், தாங்கள் வைசியரென்ற பாத்தியதையை நாங்கள் மறுக்கவில்லை யென்றும், பதில் அளித்திருப்பதையும், பின்னரும் வேளாளர் வைசியரென்பதைப்பற்றிய விவகாரங்கள் பற்பல காலங்களிலும், பற்பல தேசங்களிலும், தொன்றுதொட்டு நடந்துவந்திருப்பதையும், இவர் அறிந்திலார்போலும். இவருக்குத் தெரியாவிடின் இப்போதேனும் விசாரித்துணர்ந்து அடங்குவாராக. பின்னரும்,

"நாவலர் சூத்திரரென நிகண்டைப் புரட்டிய காலத்தில் கனகசபைப்பிள்ளை என்பார் ஏன் ஆட்சேபிக்கவில்லை."

என்கின்றார். இதுவும் ஒரு கேள்வியா? நாவலர் நிமித்தமின்றி அந்நிகண்டைப் புரட்டுவாரென்று யாவர் நினைத்தார்? அல்லது யாவர் கண்டார்? நிகண்டில்பாடல்கள் புரட்டப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அதை நாம் திருத்தி அச்சிடப்போகின்றேமென்றும், அவர் யாதேனும் பத்திரிகை மூலமாய் விளம்பரஞ்செய்துளரா? இல்லையே. ஆகையால், நாவலர் புரட்டு பிள்ளையவர்கள் பார்வைக்கு வந்தபோது மறுக்கப்பட்டதெனக் கொள்வாராக. இதுநிற்க,

"நிகண்டில் வேளாளர் சூத்திரரென்றிருந்ததென்றும், களத்தூர் வேதகிரிமுதலியார் அந்நிகண்டை அச்சிட்ட காலத்தில் வைசியரெனப் புரட்டிவிட்டாரென்றும், இவ்வவதானப்புரட்டர் கூறுகின்றார்." அந்தக்காலத்தில் வேளாளர்சூத்திரரென்ற கொள்கையுடைய ஆறுமுகநாவல ரிருந்திருக்கவும், ஏன் அவ்வேதகிரிமுதலியாரை மறுக்காது விட்டார்? பின்னர் தாமும் ஏன் வைசியரென ஒப்பி அச்சிட்டனர்? இவர் நிகண்டை வாசித்த காலத்தில் இவருக்கு வேளாளர் வைசியரென்று பாடமோ? அல்லது சூத்திரரென்று பாடமோ? சற்றே யோசித்து விடை கூறுவாராக.

இவ்வருண சிந்தாமணியைக் கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் இயற்றியதில் நாவலரைப் பிரமாணவாயிலாகக் கண்டித்தனரோ? அல்லது அப்பிரமாண வாயிலாகக் கண்டித்தனரோ? "தன்மதங் கோடல் பிறர்மதங்களைதல்", "தாஅனுட்டித்தனது நிறுத்தல்" என்னும் இவைபோன்ற சூத்திரங்களின் பிரமாணங்களைக் கொண்டு கண்டிக்க வேண்டியது முறைமைதானே. போர்முகத்தில்முறைமைகொண்டாடுவதல்லவோ? அவரைக்கண்டித்தால் இவருக்காக வேண்டியதென்னையோ? இவர் ஏன் வீணாக மண்டையை யுடைத்துக்கொண்டுமாள்கின்றார்?

இவ்வருணசிந்தாமணியைப் பரிசோதனை செய்த அருணாசலக்கவிராயர் நாவலருடைய புராணஞ்செய்ததில் ஷெ நாவலரை ஐந்தாவது பரமாசாரிய மூர்த்திகளென அச்சிட்டாரெனக் கூறினரென்றும், அங்ஙனங்கூறிய அவர், பின்னர் அவரைக்கண்டித்த வருணசிந்தாமணியை ஒப்பிப்பரிசோதிக்கலாமாவென்றும், சாத்துகவிகள் கொடுக்கலாமாவென்றும் மறுக்கின்றார்.

பிறந்திறந்துழலுஞ் செய்கைபெறுச் சிவபெருமானைப் பாடல் மறந்திடா நால்வர் அக்காலத்து சைவமதந் தழைத்தோங்கச் செய்தாங்கு, ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரும் அவர் தம்

காலத்து சைவமதம் பரவுதற்குரிய பிரசங்கஞ் செய்து அதனை வளரச் செய்தனர் என்ற விஷயமொன்றுமே உவமையாகக்கொண்டு ஐந்தாவது பரமாசாரிய மூர்த்திகளெனக் கவிராயர் புராணம் பாடினரே யன்றி, பதிகாணம் பெற்றுள்ள பரமாசாரியர் நால்வரோடு பசுகரணமுடைய இந்நாவலரை ஐந்தாவது பரமாசாரியரென்று அக்கவிராயர் பாடினவரன்றும். அவற்றினுண்மை யுணரமாட்டாதார் வாயில் வந்தவாறு நிந்தை கூறித்திரிகின்றார்.

இக்கவிராயரை அவதூறுசெய்த துராத்மாக்களே இராஜாங்கத்து விசாரணைக்குக் கொண்டுவரத் தொடங்கிய காலத்து, நானல்ல நீ அல்லவென்று குட்டிக்குலைத்து நாயின் றலைமேல் வைத்ததெனை, இறந்துபோன கோபாய்-சபாபதி நாவலரின் மேல் வைத்தனர். உண்மையாகவே அச்சபாபதி நாவலர் தாம் தூஷித்து மாண்டனரோ? அல்லது எந்த மகா பாதகர்கள் தூஷித்தொளித்தனரோ? அறியேம். பின்னும் அத்தூஷண வாசகத்தைத் தமது பத்திரிகையில் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பூலோக நண்பன் பத்திராதிபருக்கு ஷ அருணாசலக்கவிராயர் லாயர் நோட்டீசு அனுப்பி யதின்பேரில், தாம் செய்தது தப்பிதமே யென்று ஒப்புக்கொண்டு, ஷ தப்பிதத்திற்காக மனம் வருந்தி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டனர். அருணாசலக்கவிராயரும் அவ்வாறாகவே மன்னித்தனர். இவையெல்லாம் பூலோகநண்பன்(15-11-03.) வது பத்திரிகையில் விளங்க வெளியிடப் பட்டிருக்கின்றன. அதிற்கண்டுணரலாம். இதனால் "அடாதுசெய்யின் படாது படுவார்" என்ற பழமொழி அனுபவத்திற்கு வந்ததெனத் தெரியவருகின்றது.

பின்னும் இவ்வருணசிந்தாமணி ஆரியவேத திராவிட வேதமே முதலிய பல ஆதாரவுகளைக் கொண்டும், பிரபல நியாயங்களைக் கொண்டுமியற்றி யிருக்கவும், அந்நூலை அறிவுடையார் பலரும் அருமையும் பெருமையும் பாராட்டி

அன்புமீக் கூர்ந்து கொண்டாடி வரவும், அதன் உண்மையு ணராத இச்சோமசுந்தரமுதலியார், அதனை அழுக்காற்றி ஞல் வாய்மதங் கொண்டு "வழுஉச்சுவடி" என்றும், "போலி நூல்" என்றும் பிதற்றித்திரிகின்ருர். "பட்டப்பகற் பொழுதையிருளென்ற மருளர் தம் பட்சமோ வெனது பட்சம்" என்ற ஆன்ருேர் வாக்கியத்திற் கிலக்காய் நிற்கின்ருர் களே? இஃதென்னை பரிதாபம்! பரிதாபம்!! ஆயினும் அந் நூலை இவர்கள், நிந்தித்ததனுல் அந்நூற்கு வந்த சிறுமை என்னே? இவர்களுக்கு வந்த பெருமை என்னே?

விருதுப்பட்டி சிவஞானப் பிள்ளை என்பவர் நாவலர் அவர்களைக் கண்டவாறு தூஷித்தாரென்றும், அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்த அவரைச்சேர்ந்துளார் அவரைச் சாமி எனக் கூறி யதனுல் வந்த பெருமை என்னே? வென்ருர்.

நாவலரை இவர் தூஷித்தாரென்பது பிரமாணமாகா. மதுரைப்பிரசங்கத்தில் வேளாளர் சூத்திரரே எனச்சாதிக்க வந்த நா-கதிரைவேற்பிள்ளையை வெற்றிகொண்ட நிமித்தம், அவரைச் சாமி எனக் கூறலாகாதென வந்த துவேஷ காரண மேயன்றி வேறின்ரும். அதனுல் சிவஞானசாமியைச் சிவ ஞானப்பிள்ளை என்பதனுல் அவருக்கு வந்த குறையுமில்லை. நாவலரை நிகண்டுப் புரட்டரென்றும், கதிரைவேற்பிள்ளை யை அகராதிப் புரட்டரென்றுங் கூறுவதினுல் இவர்களுக்கு வருங்குறையு மின்றெனக் கொள்வாராக.

பிறன்பழி கூறுவான்றன் பழியுள்ளந்,
திறந்தெரிந்து கூறப் படும்.

என்ற வேதவாக்கியத்தை மறந்தார் போலும். தினைவி தைத்தார் தினையே யறுப்பர், வினைவிதைத்தார் வினையே யறுப்பர், என்பன யாவரு மறிந்த விஷயந்தானே.

பின்னரும் "கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் தாம் வேளா ளர் வைசிய ரெனின் பற்பல புலவர்கள் மறுக்கவெழுவா

ரெனவுன்னி, ஆங்காங்குள்ளாரிடம் சாத்துகவிகள் வாங்கி, புத்தகத்தைப் பெரிதாக்கிவிட்டார்; புத்தகத்தைச் சிறப்புக் கவிகள் விழுங்கி விட்டன."

என்றூர். இஃதென்னை விவேகிகளின் கேள்வியா? நெடுநாளாக மயங்கிக்கிடந்ததைக் கண்டுபிடித்து உண்மை வெளிப்படுத்த வந்த காலத்தில், கல்விச்சங்கத்தார் அதை உண்மை என அறிந்து ஒப்புக்கொண்டதற்கு அடையாளமென்னை? சாமானிய நூல்களுக்கே சாத்துகவி பெறுதல் வழக்கத்தில் ஏற்பட்டிருக்க, உலகிற்கு உபகாரமாயுள்ள பெருத்த விஷயங்களை வெளியிட வந்தவிடத்து, இந்நூற்குச் சாத்துகவிகள் பெருது விடலாமா? இத்துணையோர் அந்நூலைப் பிரமாணமே எனக் கையொப்பமிடும் சாத்துகவிகள் கொடுத்திருக்கும் போதே, சாதி விடயத்தில் சிறிதும் ஆராய்ச்சியில்லாத நூதனவித்வான்களிற் சிலர்பொறாமை காரணமாக, அந்நூலில் வேளாளர் வைசியரென்பதைப் பற்றிய அநேக பிரமாணங்கள்கூறியிருக்கவும், அவைகளையும் கவனித்துப்பாராது, பின்னும் அவர்கள்செய்யும் ஆக்ஷேபணைகளுக்கெல்லாம் ஆறுமுகத்தேவர் தக்க சமாதானங்கள் கூறியிருக்கவும், அவற்றையும் ஒரு பக்கலில் ஒதுக்கிவிட்டு, நீரைக் குடிக்க வந்த எருமை, தானும் அந்நீரை யருந்தாது, பிறரையுங் குடிக்க விடாது அந்நீரில் விழுந்து கலக்குவதுபோலக் கலக்குகின்றூர்கள். இவ்வித குதர்க்கவாதிகளுக்கு எவ்வளவு சமாதானங்கள் கூறினும் என்னை பயன்?

அதுநிற்க, அந்நூற்கு வித்வ சமூகத்தார் அனுமதிபெறுவிடின் இன்னும் என்னை விபரீதம்விளைப்பரோ அறியேம். பின்னும் இந்நூலையாவர் ஒப்புக்கொண்டாரென இவர்தாமே அலர்தூற்றுவரன்றே? ஈண்டுப் பலபேர் சாத்துகவிகள் பெற்றமையினனே, ஏகதேசத்தில் கதிரைவேற்பிள்ளை என்பார் ஒருவர் ஒப்புக்கொள்ளாவிடின் அஃது ஒரு பொருட்டன்றும். பல பாற்கறவைகளுள்ளவிடத்து ஓர் உதைகாலிப் பசுவுமிருப்பது சுபாவந்தானே. அதுபோலவே யேகதேசத்தில்

சிற்சிலர் மறுத்தால் அதனால் அந்நூற்குக் குறையாகாவாம். பின்னும்,

"எத்துணையர் சேர்ந்து வேளாளர் வைசியர் என்று பறையடிக்கினும், உள்ளதை யுள்ளவாறுணர்ந்தார் அதனை ஒப்பாராய் மறுத்தல், என்றுமுண்டன்றே"

என்றார். இதனால் ஏனைய வித்வான்களெல்லாம் உண்மை யுணராதா ரென்றும், தாம் ஒருவரே உண்மையுணர்ந்தவ ரென்றும் கூறுவது அறிவுடையோர் கொள்கையன்றாம்.

வெண்மை யெனப்படுவது யாதெனி னொண்மை
யுடையம்யா மென்னுஞ் செருக்கு.

என்ற வேதவாக்கியத்திற்கு இலக்காயினார் போலும். உண்மையறிந்து பாயிரந்தந்த வித்வான்களுங்கூடி இவ்வொ துக்குண்ட வித்துவான் அந்நூலின் உண்மையறியாத பே தையே என்பாரன்றோ? பின்னும் இவர்,

உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்
தலகையாய் வைக்கப் படும்.

என்ற மேதாவியர் வாக்கியத்தையேனுமுணர்ந்தாரிலர்.

உலகத்தோ டொட்ட வொழுகல் பலகற்றுங்
கல்லா ரறிவிலா தார்.

என்பதனைக் கேட்டிலர் போலும். இதுநிற்க,

சிறப்புக்கவி கொடுத்தாருள் சிலர், வேளாளர் நான்காம் வருணத்தார் சூத்திரரென்றே தாங்கள் முன்னர் எழுதி யிருப்பதன்றியும், அங்ஙன மாகப் பிறவித்வான்க ளால் எழுதி வைத்துள்ள வேறு நூற்களுக்கும் சிறப்புக் கவிகள் கொடுத்திருக்கின்றார்கள் என்றும், அங்ஙனஞ்செய் தாருள், பூவை கலியாணசுந்தரமுதலியாரும், ஈக்காடு இரத் தினவேலுமுதலியாருமே எடுத்துக்காட்டா நிற்கின்றார்கள்.

என்றார். இவை உண்மையாயிருக்கினுமிருக்கலாம் என்பதை யாமும் ஒப்புக்கொள்வாம். ஆயினும் இரத்தின பரிக்ஷை செய்வோன் ஓர் இரத்தினத்தைச் சாமானியக் கண்ணாடி கொண்டு சோதித்த காலத்தில் சுத்தமெனக் கொண்டானாயினும், பின்னர் பூதக்கண்ணாடி கொண்டு சோதிக்குமிடத்து அது குற்றமுள்ளதெனக் கண்டால், அதை மீளவும் சுத்தமுள்ளதெனக் கொள்வனோ? ஒரு காலுங்கொள்ளான். அதனால் குற்றத்தைக் குற்றமெனவும் குணத்தைக் குணமெனவும் கொள்வது யாவருக்கும் ஒப்ப முடிந்த விடயந்தானே. அதுபோல, பல காலவேற்றுமையானும், தேசவேற்றுமையானும், குறும்பரசர் கொடுமையானும், சாஸ்திர பூரண ஆராய்ச்சியின்மையானும், வேளாளர் சூத்திரரெனப்புரண்டு வந்ததை முன்னர் உண்மையெனக் கொண்டார் தாமே, பின்னர் பிரபல சுருதிப் பிரமாணம் வெளிவந்த காலத்தில், வேளாளர் சூத்திரராகார் வைசியரே எனக்கொண்டார்கள் என்றதனால் வருங்குறை யென்னையோ? குற்றத்தைநீக்கிக் குணத்தைக் கைக்கொள்வது அறிவுடையோர் கடமையன்றோ?

"மற்றையர் சிலர், தம்மாசிரியர்களாகிய மகா வித்வான்கள், மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் முதலாயினோர் தாம் வேளாளராயிருந்தும், வேளாளர் நான்காம் வருணத்தாரே சூத்திரரே என்று பற்பல நூல்களிற் கூறியிருக்கவும், அக் குருமொழிக்குமாறாகக்கூறும் குருத்துரோகிகளாய் விளங்குகின்றார்"

என்றார். இது மிக்க வழுகிதே! மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை என்பார் கல்வியிற் சிறந்துள்ளாரேனும், அவர் சர்வேசுரனா? பிரமக்கியானியா? அல்லது சர்வசாஸ்திர பண்டிதரா? சாதி விடயத்தில்பூரண ஆராய்ச்சியுடையரா?

என்னநீ வருந்திக் கவிபாடினு மெடுத்த கற்பனை முன்னோர்
சொன்ன தேயலா லூதன மொன்றிலைத் தொன்மைநூல் பலவாகும்

முன்னர் நூலெலாந் தந்தவ ளியலை முற்றுணர்ந்த னையல்லை
யுன்னின் மிக்கவர் பலருளார் கல்வியா லுள்ளமே செருக்கென்னே.

என்ற ஆப்த வாக்கியங்களாலறிந்து அடங்குவாராக. பின்னும் இவரும் இவர் போன்றாரும் முன்னோன் போன வழி பின் பற்றிச் செல்கிறவர்தாமே. ஒரு புராணிகன் வேளாளனைச் சூத்திரனென் றெழுதினால் இவரும் அவ்வாறே எழுதிவைத்தவர் தாமே. இவர் கூறியபடியே இவர்கள் மாணாக்கருங் கூறவேண்டுமோ? அல்லது இவர் தவறினால் இவர் மாணாக்கர்களும் தவற வேண்டுமோ? தவறிய விடத்தில் திருத்திக் கொள்பவன் குருத்துரோகியோ? ஆசிரியன் குடியன் வேசிக்கள்ளனாயிருப்பின் அவன் மாணாக்கனும் அவ்வாறாகவே யிருக்க வேண்டுமோ? இல்லாவிடின் குருத்துரோகம் வந்து சூழ்ந்து கொள்ளுமோ? இத்தகைய அறிவுள்ளார் தாமோ சோடசாவதானி என்பார்! பின்னும்,

"இன்னுஞ் சிலரை வினவுறி, கிணறு வெட்டப் போய் பூதம்புறப்பட்டாற் போல, நாமொன்று நினைத்துச் சாத்துகவி கொடுக்க, கனகசபைப்பிள்ளை மற்றொன்றாக வெளிப்படுத்தினார்; என் செயலாம், எமக்கு வேளாளர் வைசியரென்பது சிறிதும் சம்மதமன்று"

என்கிறார். ஐயோ பாபம்! ஒருஅவதானமுஞ்செய்யவறியா இவர் சோடசாவதானி என வெளிவந்த பெரும் புரட்டர், இவ்வளவுதான் புரட்டுவரோ? அண்டத்தையும்புரட்டுவாரன்றோ? இவர் புரட்டுகளை யாவர் நம்புவர்? இவ்வருண சிந்தாமணிக்குச் சாத்துகவி கொடுத்தோரெல்லாம், முன்னர் வேளாளர் சூத்திரரென்று பாடிவைத்த நூல்களுக்கு உண்மையுணராது சாத்துகவி கொடுத்தோமே என்று இரங்குகிறார்களன்றி, அவர்கள் வைசியர் என்று கூறும் இந்நூலிற்குச் சாத்துகவி கொடுத்ததற்காக ஒருவரும் துக்கப்படவில்லை. இவரது மிரட்டுக்கும் உருட்டுக்கும் புரட்டுக்கும் மித்திரபேதத்திற்கும் ஒருவரும் அஞ்சார். அஞ்சார். இதுநிற்க.

"வருணசிந்தாமணியென்று பகட்டுச் செய்து வேளாளர் வைசியர் என்று வேளாளரின் பெருமையைக் குறைக்கப் புகுந்தவர் தமக்கு வேண்டினவற்றைக் கூறித் தம்மட்டில் மகிழ்ந்து கொள்ளலாமன்றோ?"

என்றார். இதனால் வைசியர் என்று கூறினமையால் வேளாளரின் பெருமை குறைந்து விட்டதென்றும், அவர்களைச் சூத்திரரெனக் கூறின் அவருக்குப் பெருமை உயர்ந்துவிடும் என்றும் கூறுகின்றார். இவரை ஒருவர் புலி என்றால் இவருக்குக் குறைவும், பூனை என்றால் இவருக்குப் பெருமையுமுண்டாமெனக் கொள்வார்போலு மிருக்கின்றது. இது மிக வியப்பினதே. பின்னும் வேளாளரை வைசியரெனக் கூறுவது இவருக்கு உடன்பாடன்றென்றால், இவர் தம்மைச் சூத்திரரெனத் தன்மட்டில் கூறி மகிழாது, வீணாக மண்டையை உடைத்துக் கொண்டு வீண்வாதஞ் செய்து பத்திரிகையில் வெளியிடுவதெற்றுக்காக? இஃதன்றியும்,

"நிலையுதலில்லாத அற்ப சாதிவிடயங்காரணமாகப் பதிவாக்கெனப்படும் அருட்பாக்களையும் அருள்பெற்ற சிவானுபூதிச் செல்வர்களையும் தூஷிக்கத் தலைப்பட்டு, தேவாரம் புரட்டு; திருவாசகம்புரட்டு; பெரியபுராணம்புரட்டு; திருவிளையாடல்புரட்டு; நிகண்டுபுரட்டு என்னுமகுடமிட்டு, வாயில் வந்த நிந்தைகளை யெழுதினார்"

என்றார். ஈதென்னவிபரீதம்! பெரியபுராணத்தில் புரட்டு, தேவாரத்தில்புரட்டு, திருவாசகத்தில்புரட்டு, திருவிளையாடலில்புரட்டு, நிகண்டில் புரட்டு, எனக் கூறியிருக்கிறதேயன்றி இவர் கூறியபடி பெரியபுராணம் புரட்டு, தேவாரம்புரட்டு, திருவாசகம்புரட்டு,திருவிளையாடல்புரட்டென்ன,யாண்டுங்கூறப்படவில்லை. வருணசிந்தாமணி 555-வதுபக்கத்திற் காண்க. செவ்வனே கண்களை விழித்து வாசித்துப் பார்த்துணர்வாராக. இதனால், பெரியபுராணத்தில் வேளாளரைச் சூத்திரரெ

ளக்கூறியிருக்க, நீர் எப்படி அவரை வைசியரென்று கூறலா மென்ற கேள்விக்குச் சமாதானங் கூறுமாறு, இக்காலத்தில் நமது கண்முன்பாக அநேகம்பேர் பதிப்பித்த சூடாமணி நிகண்டுகளில் வேளாளர் வைசியரென்றிருக்கவும், ஆறுமுக நாவலரென்னும் ஓர் ஈழநாட்டு வித்வான், தாம் அச்சிட்ட பிர தியில் சூத்திரரெனப் புரட்டி அச்சிட்டு இருக்கின்றனரே. அதுபோலப் பூர்வகாலத்திலுள்ள இவர்போன்ற வித்துவான் கள் புரட்டி யிருக்க வேண்டுமென்றும், அதற்கு அத்தாட்சி யாக வெள்ளியம்பலத் தம்பிரானென்பார் அநேக பாடல் களைப்பாடித்தேவாரம் திருவாசகம் பெரியபுராணமாதிய நூல் களில் நுழைத்து வைத்திருக்கிறாரென்றும், அப்பாடல்களை யும் அவ்வருணசிந்தாமணியில் பலபேருங் கண்கூடாகப் பார் க்கும்படி அச்சிட்டிருப்பது யாவருமறிந்த விஷயமே. அதனால் தேவாரமாதிய நூற்களிலுள்ள சிற்சில பாடல்க ளின் புரட்டைக்குறித்ததே யன்றி, தேவாரமே புரட்டெனவும், திருவாசகமே புரட்டெனவுங் கூறினாரில்லை. உலகத்தை மிரட்டி துவேஷா வேசத்தை யுண்டுபண்ணும் நிமித்தம் கதிரைவேற் பிள்ளையும் அவர் மாணாக்கருங் கட்டிவிட்ட புரட்டேயன்றி வேறில்லை. அவ்வருட்பாசெய்த மகான்களை எங்ஙனமேனுந் தூஷித்துளவா? இவர்கள் வாசகம் ஒன்றே னும் உண்மையாகாவாம்.

"வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்,
அஞ்சு மகத்தே நகும்"

என்ற வேத வாக்கியத்தைச் சிந்தித் துணர்வாராக. பின் னும்,

"இன்னன சிவதூஷண சிவனடியார் தூஷண சிவசாத் திர தூஷணங்களைச் செய்ததுகண்டு சிந்தாமணிச் சிறு சுவடி வெளிப்பட்ட தொன்றே, சைதாபுரம், சிதம்பரம், வே தாரண்யம், சென்னை, யாழ்ப்பாண முதலிய பற்பல இடங் களிலுமுள்ள வித்வசிரோமணிகள் கண்டித்தனர்"

என்றார். இவைமுற்றும் பிழையேயாம். சென்னையிலுள்ள தமிழ் ஆங்கிலமென்னும் உபயகலாநிதிப் புலவர்களாயுள்ள B. A.; B. A. & B. L.; M. A., முதலிய பண்டிதர்களும், ஏனைய சேர சோழ பாண்டி நாட்டுத்தமிழ்த் தலைமைப் புலவர்களும் அந்நூலை நன்காராய்ந்து மதித்துச், சாத்துக் கவிகள் கொடுத்து, அருமையும் பெருமையும் பாராட்டிய அச்சுவடிவைக், கண்டிக்கப்பட்டதென்று தூஷணமே பூஷணமாகக் கொண்டு பிதற்றித் திரிகின்றார். இவை போல்வனவேயாம் ஏனைய வூர்களைச்சுட்டிக் கூறியதுமென்க. இவர் கூறி யாங்கு எவரேனும் அந்நூலைக்கண்டித்தனரோ கண்டிக்கவில்லையோ நாம் கண்டிலேம்? ஆயினும் இந்நா-கதிரை வேற்பிள்ளையும் அவரைச் சார்ந்துளாருங் கண்டிக்கவந்த தென்னை? மேற்கூறிய சமாதானங்கள் அவர்கள் மனதில் ஏன் நுழையவில்லை? என்றால் "குருட்டரிப்பனுக்குங் குபேரனென்று பேரோ கருப்பிரதம்மோத்தையோ காட்டும்" என்றமையான், குருட்டரிப்பாளனுக்குக் கைப்பரிசமேயன்றி கட்பார்வை யில்லாமையாற் பொற்பொடியே தோன்றா தங்ஙனமிருப்ப வவனையுஞ் செல்வத்தான் அளகேசனெனக் கூறக்கூடுமோ? அதுபோலவும் மோத்தையாடு கொழுந்தாடையைத் தின்பதே யன்றிக் கரும்புதின்ன வறியாதாகலின், அதனிரசத்தை அறிந்திங்ஙனமென்று தனது குட்டிக்குக் காட்டவறியுமோ? அது போலவும, நா-கதிரைவேற் பிள்ளை அவ்வருணா சிந்தாமணியின் இரசத்தைக் கிரகிக்கவகை யறியாது நிந்திக்கின்றாரன்றியுந் தமது சீடருக்கும் அவ்வாறே துர்ப்போதனை செய்கின்றாரெனக்கொள்க. பின்னும்.

"கனகசபைப்பிள்ளை யவர்களும் ஒருகால் அது விடயத்தைப்பேசத் தொடங்கி வாயடங்கிச் சென்றது பலரு மறிந்தவிஷயமே"

எனப் புலம்பி யழுதார். அம்மம்ம இஃதென்ன புதுமை! நா - கதிரைவேற்பிள்ளை மதுரைச் சங்கப்

புலவர்முன் வேளாளர் சூத்திரரே எனத் தாபிப்பாமெனச் சபையேறி வந்தும், தமது கட்சியை நிறுவ முடியாது, ஒருவரோடுஞ் சொல்லாது, சென்னைவந்து சேர்ந்தா ரென்பதை Madras Times, Madras Standard, பிரபஞ்சத் தாரகை, இந்துநேசன் முதலிய பற்பல பத்திரிகைகள் ஜயபேரியடித்ததை சேது முதல் சென்னைவரையி லுள்ள இந்து தேசத்தவர்களும், சிங்கப்பூர் பினங்கு மோரீசு மோல் மீன் இலங்கைத்தீபமே முதலிய புறதேசத்தாரு மறிந்திருக் கிறார்களே யன்றி, இவ்வருணசிந்தாமணி நூலாசிரியர், நா-கதிரைவேற்பிள்ளைக்கு வாயடங்கிச் சென்றாரென்பதை ஒருவரும் இதுகாறுங் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை. இவர் அவ்வாறாகப் பொய்ம்மை கூறினும் அதனை நம்புவார் ஒருவருமில்லை. ஆயினும் முன்னொரு காலத்து இப்பூலோக நண்பன் பத்திராதிபர் தாமே தமது (30 - 9 - 02) வது பத்திரிகையில் நா - கதிரைவேற்பிள்ளை வருணசிந்தா மணியைக் கண்டித் தொழித்தாரென்றும், அந்நூலையாக்கிய கனகசபைப்பிள்ளை யவர்களும் கோளரி யவர்களுடன் வாயடங்கித் தோற்றாரென்றும், அஞ்சாது பொய்ம்மை கூறிப் புலம்பித் தவித்தார். அதைக்கண்ட ஆறுமுகத்தேவ ரென் பார் ஒருவர் "கோளரி யவர்களுடன் ஸ்ரீ கனகசபைப்பிள்ளை யவர்கள் எவ்வாண்டில் எம்மதியில் எந்தநாளில் எவ்விடத் தில் எவர்கள் முன்னிலையில் வாயடங்கித் தோற்றார்கள்? நீர் நேரிற் பார்த்தீரோ? யாருஞ் சொல்லக் கேட்டீரோ? இவ்வா றாகத் தோற்றுப் போனதாக கோளரிதான் சொல்லிற்றோ? நன்கு விரித்து மேற்குறித்த வினாக்கட்கு இப்பிரபஞ்ச மித் திரன் வாயிலாக விடைதர விரும்புகிறேன்" எனக் கேள்வி கேட்டிருக்கின்றார். (இதைப் பிரபஞ்சமித்திரன் 27-3-03 பத்திரிகையிற் காண்க.) இதற்கு இப்பூலோக நண்பன் பத்தி ராதிபர் நாளதுவரையினும் விடையளிக்காமல் வாயடங்கிப் போனதை யாவருங் கண்டிருக்கவும்,

"முன்னமோர் பொய்யுரைக்கவப் பொய்வெளியாகாமன் மூடும்வண்ணம், பின்னுமோர்பொய்யுரைக்கவதையு நிலைநிறு த்தவேறோர் பெரும்பொய்சொல்ல, வின்னவகை கைதவ மொன்றிருநூறு கைதவத்துக்கிடமாம் வாய்மை, தன்னையே மூன்பகரிற் சங்கடமொன்றிலையதுவே தகைமை நெஞ்சே"

என்ற ஆன்றோர் வாக்கியத்தைக் கண்டஞ்சாராய்ப்பின் னும் அந் நூலாசிரியரை ஈா-கதிரைவேற்பிள்ளை யென்றதாக இவ்வவதானப் புரட்டர் கூறவிசைந்தனர். உண்மையில் வா துசெய்து அவரை வெல்லமுடியாதேனும், வெற்றிகொண் டதாகப் பொய்மை கூறிப் புகழடைய விரும்புகின்றார்கள். இதனால் இவர்களுக்கு வரும் பயனென்னையோ? அவ்வாறாக இவர் கூறத் துணிந்தமையின் இவர் கூறும் எத்தனையோ பொய்மைக் கூற்றுகளிலிதுவுமொன்றெனை ஒதுக்கி யொழிப் பாம். ஆயினும் இவர்கூறும் பொய்மைக்கு யாது உவமானங் கூறலாம்?

பதக்கி லுழக்கேனும் பார்க்க வரிதாம்
புடைக்கமொழிக் கந்தப் புலவன்—உதக்கு
மலைப்புளுகன் மாப்புளுகன் வான்புளுகனேரே
மலைப்புளுகன் பொய்யர் அரி.

என்ற பாடலுஞ் சாலமெனக் கொள்க.

இவ்வீழநாட்டுக் கதிரைவேற்பிள்ளையும் அவரைச் சார்ந் துளாரும் இவ்வருணசிந்தாமணியின் மீது விடுத்த ஆக்ஷே பனைகளுக்கெல்லாம் அளவிறந்த சமாதானங்கள் கூறியும் அவற்றையெல்லாம் ஒரு பால்கவனியாது ஒதுக்கிக், குதர்க்க வாதங்கூறித்திரிவதற்குக் காரணமென்னை எனின் (1)வரகுண பாண்டியன் புதல்வனான இராஜராஜபாண்டியன் காலத்து பா ண்டிநாட்டிலுள்ள பாணபத்திரன் மனைவியாரை ஈழநாட்டி லிருந்துவந்த ஒரு பாடினியார் இசையில் வெல்லக் கருதித் தோல்வியுற்றதும், (2) அரிமர்த்தன பாண்டியன் காலத்து ஈழநாட்டிலுள்ள பௌத்தர் சோழநாட்டுச் சிதம்பரத்தின்

கண் எழுந்தருளி யிருந்த மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுடன் வாதிட்டுத்தோல்வியுற்றுக் கற்காணத்தில் ஆட்டப்பட்டதும், (3) ஆங்கிலேய அரசாட்சியில் விக்டோரியா சக்கிரவர்த்தினி யார் காலத்தில் ஈழநாட்டு ஆறுமுகநாவலர் சோழநாட்டி லுள்ள இராமலிங்கசுவாமிகளை யெதிர்த்து, சுவாமிகளது மாணுக்கர் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியாரவர்கள் விடுத்த "குதர்க்காரண்ய நாசமகாபரசு" என்னும் நூலால் பரிபவப் பட்டுத் தமது ஈழநாடுபோய்ச் சேர்ந்ததும், கடைசியாக (4) ஏழாம் எட்வர்ட்டு சக்கிரவர்த்தியார் காலத்தில் தொண் டைமண்டலத்தில் சென்னையின்கண் உள்ள கனகசபைப் பிள்ளை யவர்களியற்றிய வருணசிந்தாமணியின் மீது, ஈழ நாட்டுக் கதிரைவேற்பிள்ளை குற்றங்கூறவந்து, மதுரைச் செந்தமிழ்மாணவர் சங்கத்தில் அபஜயப்பட்டுச் சென்னை வந்து சேர்ந்ததும், யோசிக்குமளவில், இலங்கைத் தீபத்தார் இந்தியநாட்டிலுள்ளவர்களுக்கு எக்காலத்தும் நீங்கிழைக்கத் தொடங்கப் பரிபவப்படுவதே சுபாவமெனத் தெரியவரு கின்றது.

சென்னை,
10-6-1903. } எம். மாணிக்கவாசகம் பிள்ளை, B. A.

கo-வது. பி. நா. சிதம்பர முதலியார் முதலிய நால்வர் மறுப்புக்கழிவு

3-4-03 பிரபஞ்சமித்திர னென்னும் பத்திரிகையில், பி. நா. சிதம்பர முதலியார், ப. சுப்பரமணிய முதலியார், ஈ. இரத்னசாரியார், பு. பாலசுந்தர நாயகர் ஆகிய நால்வர் கூடி 12-4-03 ஆதிவாரதினம் இருங்குன்றம் கம்பெனிப்பேட்டை படவேட்டம்மையார் கோவிலில் சபை கூடி வருணசிந்தா மணியை மறுத்து அவைகளின் புரட்டுக்களும் தூஷணங்க ளும் சின்னபின்னமாகச் சிதறி யொழியும்படி கண்டிப்பார்

நங்கோளரி அவர்களென்றும், அன்றைய தினத்தில் வருண சிந்தாமணியை ஆக்கியோரேனும் அவரைச் சேர்ந்துளாரே னும் வந்து மறுத்து வேளாளர் வைசியரென நிறுவுவாரா யின் 1000 ரூபா பந்தயம் வைத்திருக்கிறோம் அதைப் பெற் றுக்கொண்டு போகலாமென்றும், அப்படிக்கு அவர்கள வந்து நிறுவாதவரையில் வருணசிந்தாமணி அற்றை இரு தினப் பிரசங்கங்களின் சிந்துமணியாகி மாய்ந்து மண்ணுய்க் கழியுமென்றும் ஏதேதோ வாயில் வந்தவாறு கூறினதாய்க் கண்டிருந்தது.

ஆ! ஆ! இஃதென்ன விபரீதம். இந்நூல் வெளிப்படுத் திய காலத்தில் பலபேர் பண்டித சிகாமணிகளும், தமிழிலும் ஆங்கிலேய பாஷைகளிலும், கற்றுணர்ந்து, B. A. B. L.; M. A.; பட்டாபிதானங்கள் பெற்றுள்ள வித்வ சிகாமணிக ளும், ஹைக்கோர்ட்டு வக்கீல்களும், இராஜாங்கத்திலுள்ள உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தர்களும், வர்த்தக விவசாயப் பிரபுக் களும், வாசித்துணர்ந்து நன்கு மதிக்கப்பட்டும், பல பண்டித சிகாமணிகளால் சாற்றுகவிகள் பெற்றுமுள்ள இந்நூலை ம-௱-௱-ஸ்ரீ நா. கதிரைவேற் பிள்ளையும் மற்றவரும் அழுக் காற்றினுலோ, பொருளறியாமையாலோ மறுத்துவிட்டால் அந்நூற்குண்டாகிய மகிமை குறைந்துவிடுமோ? நாட்டு முயலுக்கு நாலே கால், நான் பிடித்த மோட்டு முயலுக்கு மூன்றே கால், எனத் தாம் எடுத்துக்கொண்ட கட்சியை முடிக்கவேண்டுமென்று பிடிவாதமுடைய் இவர்களை அந் நூலாசிரியரும் அவரைச் சேர்ந்துளாரும் கட்டமுது கட்டிக் கொண்டு இவர்கள் அழைக்கு மிடமெல்லாஞ் சென்று அவர் களைத் திருத்தி செய்யவேண்டுமோ? இவர்கள் நூலாசிரி யரை யழைத்து வெற்றிகொள்வதற்கு அவர் இவர்களுக்கு அவ்வளவு எளியரோ? அந்நூற்குறிசிலே இவர்கள் வெல்ல நினைப்பது கரைகடந்தோடும் பிரவாகத்தை மயிர்ப்பாலங் கட்டி அணையிட்டுத் தடுக்க முயல்வதுபோலுமாம். இது நிற்க,

"சாதனமின்றி யொன்றைச் சாதிப்பாருலகிலில்லே-ஆத லாலிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண்டாகும் - நூதனவி வேகியுள்ளே நுழையாது நுழையுமாயின்-பூதசென்மங்கள் கோடி புனிதனும் புருஷனுமே," என்று கூறியபடி சாதியி லும் சமயத்திலும் விசேஷ ஆராய்ச்சியில்லாத நூதன விவேகிகளுக்கு இந்நூல் விளங்காதெனக் கொள்க.

இது நிற்க இந்துநேசன் 3-6-03 பத்திரிகையில் மேல் கண்ட நால்வர்க்கும் தலைவராயும் ஆசாரியராயு முள்ள ம-ா-ா-ஸ்ரீ நா-கதிரைவேற்பிள்ளை யென்பார் சென்ற மேமீ 28-ம் தேதியில் மதுரையில் தமிழ்க்கவிவாணர்களும், சம்ஸ் கிருத பண்டிதர்களும், மகாசனங்களும் நூற்றுக்கணக்காய்க் குழுமிய மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கமென்ற மகாசபையில் வேளாளர்சூத்திரரென நிறுவுவோமெனப் பிரசங்கிக்கத்தொ டங்கி, சங்கத்தார்கேட்டகேள்விகளுக்குச் சமாதானஞ்சொல் லமுடியாமல் விருதுகட்டி வேட்டையாடச்சென்று வேட் டைவகை யறியாது வீட்டில் வந்தொளித்தாரென்ற பழமொ ழியைப் புதுக்கினர்போல அன்றிரவே ஒருவரோடுஞ்சொல் லாது சென்னை வந்து சேர்ந்ததாகக் கண்டிருக்க அவர் தா மோ 1000-ரூபா பந்தயங்கட்டிச் செயிக்க வல்லவர்? இனி யேனும் மேற்கூறிய நால்வரும் பிள்ளையின் கூற்றை நம்பிப் புலம்பித் திரியாதிருப்பாரென, நம்புகின்றோம்.

பிரபஞ்சமித்திரன் 26-6-1903.
இந்துநேசன் 13-6-1903.

இங்ஙனம்,
பரசமயகோளரி
தஞ்சை அ. பாலசுப்பிரமணியப்பிள்ளை.

கக-வது.

மதுரையம்பதி - சிவஞானதீபச்சபையார் மறுப்புக்கழிவு

சென்ற ஜ-ஞன்மீ"த்தில் இடமுங் காலமும் செவ்வனே வரையாது, "சாதிப்புரட்டர் பகட்டொழுக்கம்" எனத்தலைப் பெயரிட்டுப் பொய்யும் புரட்டும் வழுவாசகங்களும் நிறைந்துள்ள சிறிய பத்திரிகையொன்று மதுரையம்பதிச் சிவஞானதீபச் சபையாரால் வெளியிடப்பட்டதென வெளிவந்திருக்கிறது.

மதுரையம்பதியில் மாணவர் செந்தமிழ்ச்சங்கத்தில் வேளாளரைச் சூத்திரராக நிறுவுவோமென வீரகங்கணங் கட்டி வீரப்பிரதாபங்கள் கூறிச் சபையேறிவந்தும், தமது கட்சியை நிறுவமுடியாத ம-ா-ா-ஸ்ரீ நா. கதிரைவேற்பிள்ளை என்பார் தமது கொள்கைக்கு உடன்படாதாரைப் பொறுமை மிகுதியால் தூஷணமே பூஷணமாகக்கொண்டு வேளாளர்களைச் சூத்திரரெனக் கூறத்தலைப்பட்டதற்கேற்ப இதிலும் வேளாளரைச் சாதிப் புரட்டரெனக் கூறப்பட்டுளது. இது மிக்க வழுகிதே !

வேளாளர் வைசியரெனத் தேவாரம், தேவர்குறள், நிகண்டு முதலிய தென்கலைப் பிரமாணங்களையும், சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாச, புராணாதி வடகலைப் பிரமாணங்களையும், ஏராளமாக வருணசிந்தாமணியில் எடுத்துக் கூறியிருப்பது வெள்ளிடைமலைபோல் யாவர்க்கும் விளங்குமன்றோ ?

அங்ஙனமிருப்ப, அச்சியந்திரம் இந்தியாவில் உண்டான காலத்தே, பிரபல வித்வான்களாயிருந்த சரவணப் பெருமாளையர், விசாகப்பெருமாளையர், சென்னைக் கவர்ன்மெண்ட் ஹைஸ்கூல் தமிழ்த் தலைமைப் புலமை நடாத்திய் தாண்டவராய முதலியார், நயனியப்ப முதலியார் முதலியோர

ரால் அச்சிடப்பட்ட மண்டலபுருட நிகண்டு பதிப்புக்களில் வேளாளர் வைசியரெனக் கூறியிருக்கின்றது. ஈழநாட்டு வித்வசிரோமணியாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்களும் வேளாளர் வைசியரென்றே அங்கீகரித்து அந்நிகண்டை யச்சிட்டனர். ஆயினும் அவரே அந்நிகண்டு இரண்டாம்பதிப்பில் வேளாளரைச் சூத்திரரெனப் புரட்டினர். வீரமாமுனிவரும் பிற்காலத்துப் பிரபல பண்டிதர்களும் வேளாளர் வைசியரே யென அகராதிகளில் அச்சிட்டுவந்தனர். இப்படி யிருக்க, நூதனமாய் வித்வானென வெளிப்போந்த ஈழநாட்டு நா. கதிரைவேற்பிள்ளை என்பார் தாம் 1899-ம் ௵ல் அச்சிட்ட யாழ்ப்பாண அகராதியில் வேளாளரைச் சூத்திரரெனப் புரட்டியதும், பின்னர் 1901-ம் வருஷத்தில் அச்சிட்ட ஷை அகராதி இரண்டாம் பதிப்பில் வேளாளரை வைசியரெனத் திருத்தியதும், பின்னர் வருணசிந்தாமணி வெளிவந்த காலந்தொடங்கி மீளவும் வேளாளரைச் சூத்திரரென ஒருகால் இருகால் முக்காலாக ஒன்றுக்கொன்று மாறுகொளப் புரட்டிப் புரட்டிக் கூறியதும், கூறிவருவதும், பலருமறிந்த விஷயமே. அதனல் நடுவுநிலைமையுடைய பெரியீர்! ஈழநாட்டு வித்வான்களாகிய இவரும் இவராசிரியர்க்கு ஆசிரியருமான ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்களும் சாதிப்புரட்டரா? அல்லது வேளாளர் வைசியரென உள்ளதை யுள்ளபடி கூறும் சோழநாடே முதலிய தமிழ்நாட்டார் சாதிப்புரட்டரா? சற்றே உலகத்தார்க்கு எடுத்து விளக்குவீராக.

மேற்கண்ட இருதிறத்தாருள் இன்னவர் சாதிப்புரட்டரென அறிதற்குச் சாமான்ய ஞானமுமில்லாதார் (மதுரை) சிவஞானதீபச் சபையாரெனப் பெயர்புனைந்து இப்பத்திரிகையில் வேளாளரைச் சாதிப்புரட்டரெனக் கையொப்பமிட்டு வெளியிட்டது மிகவும் பரிதபிக்க தக்கதேயாம்.

பின்னும் இவர்கள், "வேளாளரின் ஒழுக்கம் பகட்டொழுக்கம்" எனவுங் கூறத்துணிந்தார். (பகட்டொழுக்கம் = வெளிவேஷம்) "தான்றிருடி அயல்வீடெம்பாள்" என்பதை

ஈண்டு விளக்கிக் காட்டினுரெனக் கொள்க. வேளாளர்க்குரிய ஆசார ஒழுக்கமும், சாதிப்பற்றும், சமயப்பற்றும், சிறிதேனு மில்லாத ஈழநாட்டுச் "சூத்திர" ராகிய நா. கதிரைவேற் பிள்ளை என்பார்க்கு உண்ணுட்டு வேளாளர்களின் ஆசார ஒழுக்கங்கள் எவ்வாறு தெரியும்? தமக்கின்மையானே பிற ரையும் அவ்வாருக மதித்தல் பேதைமையன்ருே? "பொய் படுமொன்ருே புனைபூணுங் கையறியாப்-பேதை வினைமேற் கொளின்" எனத் தேவர் கூறியாங்குத் தன் தரத்திற்குமேற் பட்ட காரியத்தில் பிரவேசிப்பது இவரைப்போன்ருேர்க்குத் தீங்கினை விளக்குமெனத் தெளிவாராக. ஈழநாட்டாருட் பெரும்பான்மையோரும் சாதியினும் சமயத்தினும் நிலைபெரு தவர்க ளென்பதற்கு யாழ்ப்பாண ஆறுமுகநாவல ரியற்றிய யாழ்ப்பாண சமயநிலை என்னும் நூலே சான்று பகரும்.

மேற்குறித்த அஞ் ஞானச்சபையார் தாம் வெளிப்படுத் திய பத்திரிகையில் "உயரப்பறக்க வேண்டுமெனுஞ் சாதிப் புரட்டர்" என அடைமொழி கொடுத்து, அவர் தமது துவே ஷாவேசத்தை வெளிப்படுத்தினர். உயர்குலத்தார் மேனுேக் கிச்செல்வதும் இழிகுலத்தார் கீழ்நோக்கிச் செல்வதும் இயல் பாமன்ருே? "பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங் கருமமே கட்டளைக் கல்" என்ற வேதவாக்கியத்தை யோர்ந் துய்வாராக.

இது நிற்க, நா. கதிரைவேற்பிள்ளை மானுடவகுப்பினுள் வைசியரினின்றுஞ் சூத்திரராகக் கீழ்ப்போந்தது மன்றி "எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதான் யாதினும் மரிதரிதுகாண், இப்பிறவி தப்பினுல் எப்பிறவி வாய்க்குமோ ஏது வருமோ அறிகிலேன்" எனத் தாயுமானசுவாமிகள் மானிடப்பிறவியே எல்லாப் பிறவிகளினு மேலானதெனக் கூறியிருக்கவும், இம்மானிடப் பிறவியினின்றும் விலக்கி விலங்கினத்தி லொன்ருக அஞ் ஞானச்சபையார் அவர் தம் மைச் சிங்கமெனத் திரித்து வெளிப்படுத்தியது மிகவும் பரி

தபிக்கத்தக்கதே! சிவஞானதீபச் சபையார் தாமே இவரை விலங்காகத் திரித்தனரோ? அன்றி இவரே அங்ஙனஞ் செய்விக்க வேண்டினரோ? அறிகிலேம். பின்னதாயின்,

இவர் தம்மை மிருகமாகக் கொண்டதுமின்றி, இவரது பிரசங்கத்தைக் கேட்கவந்த மதுரைச் சங்கத்துச் சாஸ்திரிகளை யானைகள் எனக் கூறியதும். * பண்டிதசிகாமணிகளைக் குரங்குகள் எனக் கூறியதும் விபரீதம் விபரீதமேயாம்!

பின்னும் இவர், "யாழ்ப்பாணத்து இளஞ்சிங்கேறு சென்னையம்பதியில் எதிரற்றுலாவியதும், மதுரையம்பதியில் தனித்து நின்றுலாவியதும், செயற்கருஞ்செய" லெனக்கூறி மகிழ்ந்து கவிழ்ந்தார். இவர் இவ்விதச் சிங்கவேடம் பூண்டார் எனக் கூச்சலிடுவது அல்லாசாமிப் பண்டகையினுங் கண்டதில்லை. மிருகங்களெல்லாவற்றினும் ஒருவிதத்தில் துஷ்ட மிருகமன்றே சிங்கம். அத்துஷ்டமிருகமென இவர் தம்மைக் கூறுவதனால் இவர்க்கு வந்த பெருமை என்னே?

போர்க்களத்தில் யுத்தஞ்செய்து வெற்றி கொள்ளும் அரசனது சதுரங்கசேனைகளுள் ஒன்றல்லவோ யானை? அந்தப் பெயரைச் சாஸ்திரிகளுக்குச் சூட்டுவதினால் அவர்களுக்கு மாத்திரம் வந்தகுறை என்னே?

ஆதியில் இலங்கையை அழித்ததும், இராவணனைக் கொன்றதும், நவவியாகரண பண்டிதனெனப் பெயர் பூண்டதும், இக்காலத்திலும் கோயிலில்வைத்துப் பூசிக்கப்படத் தக்கதுமாயிருப்பதும் குரங்குகளி லொன்றன்றே? அப்பெய

---

* பிரமஸ்ரீ திருநாரணையங்காரவர்கள், ம-ா-ா-ஸ்ரீ, பூரணலிங்கம் பிள்ளையவர்கள், பிரமஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாச ஐயங்காரவர்கள். ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சுப்பிரமணியக்கவிராயரவர்கள், ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சவரிராய பண்டிதரவர்கள் என்னுமவர்களும் இன்னும் பலவித்வான்களும் குழுமியிருந்தனர்.

ரிட்டுக் கூறுவதினால் இக்கவிவாணர்களுக்கு வந்த குறை என்னோ?

அக்காலத்தில் இலங்கைத்தீபமாகிய நமது நாட்டையும் அரசனையும் அழித்ததுபோல, இக்காலத்தும் நம்மோடெதிர்த்து நம்மை வெற்றிகொள்ளக்கருதிக் கங்கணங் கட்டிக் கொண்டாரென்று கருதி, இவர்களை நமது குலத்தைக் கெடுக்கவந்த குரங்குகளெனப் பழைய பகைமைபாராட்டி நா. கதிரைவேற்பிள்ளை கூறுகிறதுபோல் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது. இதுநிற்க.

இந் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை யவர்களது வீரத்தனத்தை காட்டுவதற்காக, இவர் தம்மை இளஞ்சிங்க வேறெனக் கூறினாரெனில், இவர் மதுரையம்பதியில், சங்கத்தார் முன்னர் வேளாளர் சூத்திரரென நிறுவுவேனெனச் சபையேறிவந்தும், வாதித்தும், தமது கட்சியை நிறுவமுடியாது ஒருவரோடுஞ் சொல்லாமல் சென்னைவந்து சேர்ந்தவர்தாமோ தாம் இளஞ்சிங்கவேறெனச் சென்னையம்பதியினும் மதுரையம்பதியினும் எதிரற்றுலாவியது? இது மிக்க வழுக்கே! "வாதி வடத்தினமும் மாமருத்து வன்பிணியுஞ், சாதித்த வீரன்மேற்றம்பலமும்" எனக்கூறியதுபோலு மிருக்கின்றது இக்கூற்று.

அற்றன்று, எதிர்கட்சியார் கலகம் விளைப்பேமென்று கூறினா; அதனால் பயந்துவந்ததே யன்றி இவர் வாதத்தில் தோற்றவரன்றெனில், கலகம் விளைவதாயிருந்தால் போலிசார் எங்கே யொழிந்தார். அவர்களை வைத்துக்கொண்டு வாதஞ் செய்து தமது கட்சியை ஏன் நிறுவமாட்டாது வந்தார்? "என்னடா பயலே இடறிவிழுந்தாய் என்றால், நான் இடறியா விழுந்தேன் கொடியல்லவோ பழகினேன்" என்றாற்போலு மிருக்கின்றதிவர்தங்கூற்று.

"பின்னும் கோளரியவர்கள் இன்னுஞ் சிலநாளுள் தம் ஊர்நோக்கிவருவார். இம்மதுரையம்பதியில் வந்து எத்தனை நாட் செலினுந் தங்கி நின்று தங்கட்சியை நிகமனஞ் செய்வார்" எனப் பிரதாபங் கூறினர் இச்சபையார். இதனனே முன்னர் மதுரையில் நடந்த பிரசங்கத்தில் இங் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை தமது கட்சியை நிறுவமுடியாமல் தோல்வியுற்றாரென்றும், ஆயினும் இனிமேல் வந்து நிகமனஞ் செய்யப் போகின்றார் என்றும், வெளியாகின்றதல்லவா ?

பின்னும் "நம்மவர் மருளற்க மருளற்க" என்றமையானே, விருதை ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவஞான சுவாமிகள் செய்துவந்த கண்டனங்களால் இங் நா. கதிரைவேற் பிள்ளை வெல்லமுடியாது தோல்வியுற்றாரென்றும் அதைக்கண்ட தமது கூட்டத்தார் மருண்டனர் என்றும், அவர்களை அஞ்சாதீர் அஞ்சாதீர் எனத் தேற்றுமாறு "மருளற்க மருளற்க" எனக் கூறினர் என்றும் வெளியாகின்றது.

"மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திற்கு ஓரிழிவை எவ்வாற்றானும் உண்டாக்க வேண்டுமென்ற கருத்தானே விருதைச் சிவஞானம் பிள்ளை, கந்தசாமிக் கவிராயர், அவர் தமையன் சுப்பிரமணியக் கவிராயர், சவரிராயர், கொட்டாம்பட்டிக் கருப்பையா முதலாயினோர் 'கோளரியவர்கள்' சென்னை சென்றது அறிந்தும், அக்கிராசனர் வராததை யுணர்ந்தும் தங்கள் கட்சி வெற்றியுற்றதென்றும் கோளரியவர்கள் ஓடிவிட்டாரென்றும் மாலைசூட்டி மகிழ்வல் பகட்டொழுக்கேயாம்" என்றார் அஞ் ஞானச்சபையார்; பரிதாபம் பரிதாபம்! சோழநாட்டரசனும் ஈழநாட்டரசனும் போர் முகத்தினின்று யுத்தஞ்செய்யுங் காலத்து, ஈழநாட்டரசன் போர்க்களத்தினின்றும் இரவே தனதீழநாடுபோய்ச் சேர்ந்தானென்றால், இவர்களுள் தோற்றவன் யார் வென்றவன் யாரெனக்கொள்வர்? பேதைப் பெண்களும் வெற்றி சோழனதே என்று

கூறுவரன்றோ? "குட்டிச்சுவரில் முட்டிக்கொள்ள வெள்ளெழுத்தா?"

இது நிற்க, இங் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை வேளாளரைச் சூத்திரரென நிறுவிச் சயம்பெற்றால் சங்கத்திற்கோர் பெருமையும் இவர் தோல்வியுற்றால் சங்கத்திற்கோ ரிழிவையுமுண்டாக்குமென்ற அவர் தம் கருத்தை வெளியிட்டனர். ஆ! ஆ! அச்சங்கத்திற்கும் கோயிலில் நடந்த பிரசங்கத்திற்குஞ் சம்பந்தமென்னை? அச்சங்கத்தார் இவரை வைசியராகிய வேளாளரை வாதில் வென்று சூத்திரரென நிகமனஞ்செய்து வரும்படி இவருக்கு ஏதேனும் மாலை சூட்டி யனுப்பினரா? நா. கதிரைவேற்பிள்ளை ஓடிவிட்டாரென்றதனால் அச் சங்கத்திற்கு எவ்வாறு இழிவுண்டாயிற்று? சற்றே விளக்குவாராக.

"வினைவலியுந் தன்வலியும் மாற்றான் வலியுந்-துணைவலியுந் தூக்கிச்செயல்" என்ற வேதத்தை மறந்து ஆழமறியாது காலையிட்டுக்கொண்டு பசபசென விழிக்கின்ற இவர் சங்கத்தாருக்கும், வேளாளருக்கு மிடையே மித்திரபேதத்தை விளைக்கத்துணிந்தனர். இவ்விருதிறத்தாரும் பேரறிவாளரேயாதலின் இவரது தந்திரம் அவர்களிடஞ் செல்லாது-செல்லாது.

இஃதன்றியும், இப்பத்திரிகையில் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை என்பார் தாம் தோல்வியுற்றாரென்ற அவமானத்தினால் விருதுபட்டி ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள் அல்லது சிவஞானசுவாமிகள் எனப் பெயரும் சிவவேடமும் பூண்டுளாரை "விருதா சிவஞானப்பிள்ளை" என்றும் "விருதாபட்டி சிவஞானம்பிள்ளை" என்றும் "விருதாப்பிரசங்கி" என்றும், "அதிக பிரசங்கி" என்றும் வாய்மதங்கொண்டு இவ்வித பயனில்வாசகங்களைக் கூறுவது விவேகிகளுக்கடுத்ததா?

"பெற்ற பேரின்பப் பெரியோர் சரித்திரத்தைக்
குற்றமெனு நாடுங் கொடியோர்கள்—பற்றறுக்
கோசகா ரப்புழுப்போற் கோடான கோடிசென்மம்
மாசறு ரென்றே மதி"

என்ற ஆன்ஹேர் வாக்கியங்களேயேனு முணர்ந்தாரிலர். மேலும் கருப்பையா பாவலரை "கருப்பையா" வெனவும், சவரிராயபிள்ளை யவர்களை "சவரிராயர்" எனவும் தத்தமக்குரிய பட்டப்பெயரை யொழித்து மரியாதைக் குறைவாக அரைப் பெயரிட்டு வாய்மதத்தாற் பிதற்றுகின்றார்கள்.

"நிலத்திற் கிடந்தமை கால்காட்டுங் காட்டுங்
குலத்திற் பிறந்தார் வாய்ச்சொல்"

என்ற வேதவாக்கியத்தானே நற்குடியிற் பிறந்துள்ளார் இவ்வாறு கூறார். இனி ஏனையகவிவாணர்கள் "இளஞ்சிங்கவேற்றை" "நா-கதிரைவேல்" எனப் பிள்ளைப்பட்டத்தை யொழித்துக் கூறுவராயினும், அல்லது இவரது மெய்ப்பெரும்புலவரும் பரமஞானசாரியருமாகிய யாழ்ப்பாண ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்களை "ஆறுமுகப்பிள்ளை" எனக் கூறுவராயினும் இவர் என்செய்வார்? இனி அவரையும் அவரது பரமாசாரியரையும் இவ்வாறு கூறவேண்டுமென்றோ ஈண்டு இவ்வாறாக உரிய பட்டப்பெயரை மாற்றிக்கூறின ரிச்சபையார்?

பின்னுங் கவிவாணர்களை யெல்லாங் குரங்கெனப்பொருள்படக் "கவிராயராய கவிராயரேனப்" பிதற்றுகின்றார். கவிராயராவார் குரங்கேயானல், இவர் தமக்கும் அப்பட்டம் வேறொருவர் சூட்டவேண்டுமோ?

அவர் மானுடதேகமெடுத்ததும் சூத்திரவகுப்பிற் புகுந்ததும் பின்னர்த்துட்டமிருகமாகத் திரிந்ததும், கடைசியாகக் குரங்காய் முடிந்ததும், இவர் பூர்வத்திற் செய்த தீவினையின் பயனோ? அல்லது இவர் தாய் தந்தையர் செய்த தீவினையோ? அறிகிலேம். பரிதாபம்! பரிதாபம்!

> "எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபின்
> எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு"

எனத் தமிழ்மறை கூறுதலின் ஒருகாரியத்திற் பிரவேசிப்பதன் முன்னர் யோசித்துத் தொடங்க வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யாது பின்னர் வருந்துவதினாற் பிரயோசனமென்னை?

> "இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்
> கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று"

என்ற ஆன்றோர் வாக்கியத்தைமறந்து, சுகமான வார்த்தைகளை நியாயவாயிலாகக் கூறாது கர்ணகடூரமான துர்ப்பாஷைகளைக் கூறுவது கற்றோர்க்கடுத்த செயலன்றே?

இத்தகைய செய்கைகளானே மதுரைச்சங்கத்திற்கும் ஓர் குறைவான பெயர் வரும் போலிருக்கின்றது. அப்படி நேரிடா வண்ணம்.

> "யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
> சோகாப்பர் சொல்லிழுக்கப் பட்டு"

என்ற வேதவாக்கியத்தை இவர் தாம் சிந்தித்துணர்ந்தடங்குவாராக.

இதுநிற்க, "பண்டிதர் நா - கதிரைவேற்பிள்ளை அஞ்சுகிலார் அஞ்சுகிலார் அஞ்ச வருவது யாதொன்றுமில்லை அஞ்சவருவதுமில்லை" எனப் பகட்டுரை யாடுகின்றார் அச்சபையார். சங்கத்தார் முன் தமது கட்சியை நிறுவமுடியாது அஞ்சினமையும், எதிர்கட்சியார் கலகத்திற்காக அஞ்சினமையும், அஞ்ஞானச்சபையார் தமது தூஷணபத்திரிகையை அச்சிடுவதில் இன்ன இடம், இன்னவருடம் மாதந்தேதி, என வெளியிட அஞ்சினமையும், இவைகளெல்லாம் அஞ்சுதலன்றோ?

இதுநிற்க. மேற்குறித்த பத்திரிகையிற்கண்ட விஷயங்களை நா-கதிரைவேற்பிள்ளை தாமே வெளிப்போந்து எழுதி

யிருப்பாரேனும், அவற்றை யொருபொருளாகக் கொள்ளேம். எப்போது அவர் மிருகமாய்த் திரிந்தனரோ இனி அவரிடும் காட்டுக்கூச்சலுக்குச் செவிகொடுத்துப் பதில்கூறுவதில் பிரயோசனம் என்ன? சிவஞானதீபச் சபையாரென ஒரு சபையார் வெளிப்போந்தமையால் இப்போது அப்பத்திரிகையிலுள்ளவைகளுக்குப் பதில் எழுதும்படி நேரிட்டது. இதுகாறுங் கூறிய பிரமாணங்களால் முற்காலத்து அச்சிடப்பட்ட நிகண்டினும் அகராதிகளினும் வேளாளர் வைசியரென்றிருப்பதைப் புரட்டிச் சூத்திரரென அச்சிட்ட நா. கதிரைவேற்பிள்ளையும், ஆறுமுகநாவலரும், சாதிப்புரட்டரன்றி உள்ளதை யுள்ளவாறு கூறுஞ் சோழநாடே முதலிய தமிழ்நாட்டார் ஒருக்காலுஞ் சாதிப்புரட்டராகார், அவர் ஒழுக்கமும் புகட்டொழுக்காகா வென்பன போதரும்.

காஞ்சிநகர்,
6-8-03.

இங்ஙனம்:
தேவாரம் - முத்துசாமி முதலியார்.

கஉ-வது

ஈழநாட்டு நா. கதிரைவேற்பிள்ளை

மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தார்முன்

தோல்வியுற்றது

The defeat of
Mr. N. Kadiraivelu Pillai of Jaffna
at the Manavar Chentamil Sangam Madura.

Some time ago Pandit Kadiraivelu Pillai, of Jaffna, for reasons best known to himself thought fit to prove his proficiency in Tamil Literature, by entering into an Ethnological controversy with the Tamil world. By means of a notice in a public print

he propounded the theory that a Velala does not belong to the third or Vaisya division, but belongs to the fourth or Sudra division of castes, and challenged an antogbnist to contest it under an agreement, on condition that each party should deposit Rs. 1,000 for the other to carry away in the event of success.

On the evening of the 25th May last, being the anniversary of the Tamil Sangam at Madura, when Pandits and Sastries from different places had congregated together, including Mr. Kadiraivelu Pillai and Sri-La-Sri Sivagyana Swamigal of Virudupatti, certain members of the Manavar Chentamil Sangam called attention to the above notice and requested the Virudupatti Swami to take up the gauntlet, which he accordingly consented to do.

The Manavar Chentamil Sangam authorities called a meeting of the Pandits Sastries and other respectable members of the Hindu community in Madura on the evening of the 25th, at which the Swami delivered a lecture on the subject. Mr. Kadiraivelu Pillai, who put in his appearence at the meeting in compliance with a notice served on him, objected to Mr. Nagalingam Pillai, District Court Pleader, the Chairman elect, taking the chair, and on his objection being overruled by the meeting. Mr. Pillay suddenly disappeared from the scene. The Swami's dissertation upsetting the Pillai's theory was as full and authoritative as it was learned and instructive, and the meeting expressed their conviction that a Saiva Vellala is a Vaisya and not a Sudra.

Two days later (on the evening of the 27th) another meeting was called for by Mr K. Alagarswami Pillai at the Kaliana Mantapam of the Meenakshi Temple in Madura, with the sole intent of giving Mr. Kadiraivelu Pillai an opportunity of debating and establishing his theory if possible.

The meeting was lergely attended by the leading citizens of the place, Zamindars, merchants, respectable mirasdars, as well as Pandits, Sastries, etc, numbering in all about 2,000. Mr. Kadiraivelu Pillai, with Mr. Srinivasa Aiyangar, Headmaster of the High School at Srivilliputtur in the chair commensed and continued to lecture for two hours. He argued his theory from different standpoints, quoting certain authorities in support of his assertions.

No sooner had the Pillai concluded his lecture than up rose the Swami and give a reply, in which he not only traversed every one of the Pillai's arguments, but also by referring to books and records of the highest authority acceptable to all, thrashed out the whole question and proved the absurdity of the Pillai's theory to the satisfaction of the whole assembly and the Chairman and the latter was proceeding to declare his opinion, when Pandit Kadiraiveln Pillai, anticipating it, rose up and asked the meeting to allow him an opportunity of making a counter reply on the evening of the next day (28th May), As a special case his request was granted accordingly.

All Pandits, Sastries, and other members of the Hindu community assembled at the appointed hour on the evening of the 28th at the Kaliana Mantapam to hear the Pillai's counter-reply. Anxiously awaiting the appearance of the Pandit, to the surprise and disappointment of one and all assembled there, a communication was received from the Chairman to the effect that Pandit Kadiraivelu Pillai had made himself scarce and left Madura. In fact on inquiry it was found that he had left Madura that very day at 3 p. m. by the fast Mail Train.

The assembly then shouted for joy at the Pillay's signal defeat, and after congratulating the Swami on the meritorious success he achieved, the meeting was dissolved.

S. VENKATASWARA ETTU PILLAI,

Ettyapuram.

Madura, 21st June, 1903.

The Madras Standard—8-7-1903.

The Madras Times—
Morning Paper. } 14-7-1903.

மேற்கண்ட இங்கிலீஷ் விளம்பரப் பத்திரிகைக்குத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

ஈழநாட்டு ந।-கதிரைவேற்பிள்ளை மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தார்முன் தோல்வியுற்றது.

யாழ்ப்பாணத்துப் பண்டிதர் நா - கதிரைவேற் பிள்ளை என்பார் சிலகாலத்தின் முன்னர்த் தமக்கு மட்டுமே தெரிந்த தெனக்கொண்ட நம்பிக்கையானே தமிழ் வல்லோருடன் வாதமிட்டுத் தமது கல்வித்திறத்தை புலகோர்க்கு வெளிப்ப டுத்தவெண்ணி, வேளாளர் மூன்றாங்குலத்தவர் அல்லது வை சியராகார், அவர்கள் நாலாங்குலத்தவர் அல்லது சூத்திரரே யாவர், என நாம் நிறுவுகின்றோம். இதற்காக 1,000-ரூபா பந்தயங்கட்டுகின்றோம் யாவரேனும் வேளாளர் வைசியரென நிறுவவல்லாராயின் 1,000-ரூபா கொண்டுவந்து பந்தயங்கட் டிவிட்டு வாதிக்கலாமெனப் பத்திரிகை மூலமாய் விளம்பரஞ் செய்தனர்.

சென்ற மேமீ 25உ மதுரைச் செந்தமிழ்ச் சங்க வரு டோச்வத்திற்காக நா-கதிரைவேற்பிள்ளை, ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவ ஞானசுவாமிகளே முதலான மாணவசெந்தமிழ்ச் சங்கத்தார் பலவிடங்களினின்றும் வந்து கூடினார்கள். அக்காலத்து கதிரைவேற்பிள்ளை யவர்களின் விளம்பரப் பத்திரிகையின் படி விருதுப்பட்டி சிவஞான சுவாமிகளே வாதிக்கவேண்டு மெனச் சங்கவித்வான்கள் கோரினார்கள். அவரும் அதற்கு உடன்படலாயினர்.

25உ மாலையில் மதுரையம்பதியில் மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தார், பண்டிதர்கள், சாஸ்திரிகள், மற்றுமுள்ள இந்து ஜனப் பிரபுக்கள், எல்லோரும் சபை கூடினார்கள். அக்கா

லத்தில் சுவாமியவர்கள் உபந்நியாசஞ் செய்யத் தொடங்கினர். ரா-கதிரைவேற்பிள்ளை தமக்கனுப்பிய அறிக்கைப் பத்திரிகையின்படி அவ்விடம் வந்துசேர்ந்து சபையாரை நோக்கி, அக்கிராசனாதிபதியாக ஏற்பட்டிருக்கும் டிஸ்திரிக்ட்டுகோர்ட்டு வைக்கீல் நாகலிங்கப்பிள்ளை யவர்கள் சபைத்தலைவராயிருக்கப்படாதெனை ஆக்ஷேபித்தார். சபையார் இவரது சொல்லுக்கு உடன்படாததினால் ஷை கதிரைவேற்பிள்ளை சபையைவிட்டு நீங்கிப்போயினர்.

பின்னர், சுவாமியவர்கள் கதிரைவேற்பிள்ளையின் கொள்கை பிரமாணமாகாவென உபந்நியாசித் தொழித்தனர். அது பூரண ஆதாரவுகளைக் கொண்டிருத்தலின் சபையார் ஒப்புக்கொண்டு சைவவேளாளர்கள் வைசியரே யன்றிச் சூத்திரராகாரெனத் தங்கள் அபிப்பிராயத்தையும் வெளிப்படுத்தினர்.

அழகர்சாமிப்பிள்ளை என்பவர் கதிரைவேற் பிள்ளை தாம் வாதுசெய்து தமது கட்சியை நிறுவுதற்கு இன்னுமோர்சமயம் இடங்கொடுக்க வேண்டுமெனக் கருதி இரண்டு நாள் பின்னர் 27உ மாலையில் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில் கல்யாண மண்டபத்தில் வேறொருசபை கூட்டி வைத்தனர்.

அதில் அந்நகர வதிகாரிகள், ஜமீன்தார், வர்த்தகர்கள், கௌரவமுள்ள மிராசுதாரர்கள், கனவான்கள், பண்டிதர்கள், சாஸ்திரிகள், முதலாக சுமார் 2,000 பேர் கூடிய ஒரு பெருஞ்சதசில் ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் ஹைஸ்கூல் பிரதம உபாத்தியாயராய ஸ்ரீநிவாச ஐயங்காரவர்களை அக்கிராசனாதிபதியாக வரித்துக்கொண்டு கதிரைவேற்பிள்ளை வாதிக்கத்தொடங்கி உபந்நியாசஞ்செய்து, தமது கொள்கைக்கு ஒப்பத்தகுந்த சில நூலாதாரவுகளையும் எடுத்துக் காட்டினர்.

கதிரைவேற்பிள்ளையின் வாதமுடிந்தவுடனே, சுவாமிக ளெழுந்து பிள்ளையின் வாதமொவ்வொன்றினையு மறுத்தது மன்றி, சபையோரும் சபைத்தலைவரும் ஒப்புமாறு பற்பல பிரபலப் பிரமாணமாயுள்ள நூல்களையும், ஆதாரவுகளையு மெடுத்துக்காட்டி, அவரது கொள்கை யெல்லாம் அவலசித் தாந்தமெனநிரூபித்தொழித்தனர். அதன்மேல்சபைத்தலைவர் தீர்மானங்கொடுக்கப்போகிற சமயத்தில், அதனை முன்னரே யுணர்ந்த கதிரைவேற்பிள்ளை, எழுந்து சபையாரை நோக்கி இதன்மேல் மறுப்புசெய்யும்படி மறுநாள் (மேமீ 28உ) வரையில் வாயிதா கொடுக்கவேண்டுமென விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அவ்வாறே பிரத்தியேகமான உத்தரவு கொடுக் கப்பட்டது.

மறுநாள் (மேமீ 28உ) குறித்த காலத்தில், பண்டி தர்கள், சாஸ்திரிகள் மற்றுமுண்டான இந்து ஜனக்கூட்டத் தாரும், கல்யாண மண்டபத்தில் வந்துகூடி, பிள்ளையின்மேன் மறுப்பைக் கேட்க ஆவலுடையவர்களாய், அவரது வரவை யெதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் கதிரைவேற்பிள்ளை மதுரையினின்று மறைந்தாரென அக்கிரகன்னியரிடத்தி ருந்து ஓர் நிரூபம் வரக்கண்டு மோசம்போனோமென எல்லாரு மாச்சரிய மடைந்தார்கள். பின்னர், உண்மையாக விசாரிக்கு மிடத்தில் அவர் பிற்பகல் 3-மணிக்கே மதுரையை விட்டு பாஸ்டுமெயில் றெயிலேறிப் போய்விட்டாரென வறிந்தார் கள். அதனால் பிள்ளை தோற்றாரென ஆர்ப்பரித்து சந்தோ ஷித்து சுவாமிகள் ஜயம் பெற்றதற்காக மங்கலங் கொண் டாடிச் சபை கலைந்தது.

மதுரை, 21-6-1903.	எஸ். வெங்கடேஸ்வர எட்டேப்பிள்ளை, எட்டயபுரம்.

மதராஸ் ஸ்டாண்டர்டு பத்திரிகை...8-7-1903.

மதராஸ் டயிம்ஸ் பத்திரிகை... 14-1-1903.

கரு-வது

வாதமுடிவைப்பற்றிய ஓர் உபந்நியாசம்.

சென்ற மேமீ 25உ மாலே மதுரைமாநகரில் அநேக வித்வன்மணிகள் நிறைந்துள்ள மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஸ்ரீமத் - விருதை. சிவஞான சுவாமிகள் வேளாளர் வைசியரே என்று பிரசங்கிக்குங் காலத்தில் நா. கதிரைவேற்பிள்ளை வந்து "இந்த வீடு பிரசங்கத்துக்குத் தக்க தானமன்று; இந்த அக்கிராசனாதிபதியவர்களை யாம் ஒப்பேம்" என்று, "ஆடத்தெரியாத தேவடியாள் கூடம் போதாது" என்முற்போற் குழறிவிட்டு, பலகனவான்கள் வாதிக்கும்படி நியாயங் கூறியுங் கேளாமற் பயந்து பிழைத்தோம்-பிழைத்தோம் என்று ஓடியதும், 27உ மாலேயில் மதுரைத் திருக்கல்யாண மண்டபத்தில் ஷை கதிரைவேற்பிள்ளை தாமே "வேளாளர் சூத்திரர்" என்று பிரசங்கித்து வாதிப்பவர்கள் வாதிக்கலாமென்று கூறியவுடன் அவர்கூறிய பிதற்றுரை யனைத்தையும் வாதமுறைப்படி முறையே கண்டித்து, "வேளாளர் வைசியரே" என்று ஷை வி. சிவஞான சுவாமிகள் ஸ்தாபித்ததும், அப்போது சபையிலுள்ளோர் சுவாமிகள் பிரசங்கித்த விஷயத்தை மெச்சிப் புகழ்ந்து கரகோஷஞ் செய்ததும், அது கண்டு மனம்புழுங்கித் தலைகுனிந்து பரிபவப்பட்ட ஷை கதிரைவேற்பிள்ளை தாம் இன்னும் சில சொல்லவேண்டுமென்று எழுந்தவுடன் இவர் இனிச்செய்வது அதிகப் பிரசங்கமே என்று கண்ட சபையோரும் கனம் அக்கிராசனாதிபதியவர்களும் இப்போது இரவு 9½-மணியாய்விட்டதால் நாளை மத்தியானம் 3-மணிக்கு மறுபடியும் சபைகூடிக் கதிரைவேற்பிள்ளை விரும்பியபடி யவர் சொல்வதையும், சுவாமிகள் அதன்பிற் கூறுவதையுங் கேட்டு முடிவுசெய்வா மென்றும்

அந்தப்படி உபந்நியாசகர் இருவரும் வந்து சேரவேண்டுமென்றுங் கூறியதற்கிணங்கிச் சென்று, மறுதினம் கதிரைவேற்பிள்ளை பயந்து சென்னைக்கு ஓட்டம் பிடித்ததும், குறித்தகாலத்தில் ஷை சுவாமிகள் மண்டபம் வந்து சேர்ந்து வெகுசன சமுகத்தில் வீற்றிருந்து 3½-மணிவரை கதிர்வேற்பிள்ளை வாராமையாலும், அக்கிராசனாதிபதி யவர்கள் வாராமையாலும், அக்கிராசனாதிபதி யவர்கட்கு ஒரு கடிதமெழுதி யனுப்பியதும், கதிரைவேற்பிள்ளை சென்னைக்குப் போய்விட்டார் யான் வந்து செய்யத் தகுவதொன்று மில்லையே என அக்கிராசனாதிபதி யவர்கள் பதிலனுப்பியதும், அக்கடிதத்தைப் படிக்கச்செய்து கேட்ட சபையோர் கைகொட்டிச் சிரித்துத் திரும்பியதும், யாவரே யறியார்? இங்ஙனம் ஓடிப்போதல்

> பேச்சுப்பேச் சென்னும் பெரும்பூனை வந்தக்கால்
> கீச்சுக்கீச் சென்னுங் கிளி

என்றதுபோலப் போலிக் கூட்டத்தில் கேலிக் கூப்பாடு போடுவது இவர்க்கடுக்குமா?—நண்பர்காள்! தானெடுத்த கட்சி தம்மைக் கெடுத்த கட்சியாகக்கண்டு ஒருமுறையா—இருமுறையும் வாட்டங்கொண்டு ஓட்டம்பிடித்த இவரா புலவர்? இவரா சமஸ்தான வித்வான்? இவரா அத்வைத மகோத்தாரணர்? இவரா மாயாவாதத் தும்ஸகோளரி? நன்று-நன்று! இங்ஙனம் தகுதியற்ற இவர்போன்ற சில புலவர் தோன்றியன்றோ தக்க வித்வன்மணிகட்கும் அகௌரவம் விளைப்பாராயினர்? இன்னோர் வஞ்ச ஒழுக்கங்கட்குத் தக்கவாறு தருமதேவர் தண்டனைவிதியாது விடார் விடார். ஆனால், மதுரையம்பதியில் இவர் பரிபவப் பட்டுச் சொல்லாமல் மறைந்து ஓட்டம்பிடித்தது புதுமை யன்று.

எனெனில் பண்டைக் காலத்தும் மதுரைக்கு வந்து வாது விளைத்த யாழ்ப்பாணப் புலவனாகிய ஏமநாதன் என்பவன் சிவிகையோர்வழி விறலியரோர்வழி செல்லக் கவிகையோர் வழி கற்பவரோர்வழி கடுக, இராவழிக்கொண்டு ஓடிப்போனது உலகப் பிரசித்தமானதே. அதுபோலவே இந்த யாழ்ப் பாணப் புலவரும் ஓட்டம் பிடித்தனர்.

இவர் இம்மட்டிலேனும் அமைதியடைந்து வாழ்வாராக. இன்னும் கிளம்பிற் பின்னுங் கிளம்புமெனக் கொள்வாராக.

இது நிற்க; இம்மதுரையம்பதியில் அற்றைநாள் நமது சைவசமயத்தைக் கெடுக்கவந்த சமணரை வாதில்வென்று சைவத்தை நிலைநாட்டிய நமது சம்பந்தப்பிள்ளையாரைப் போல, இம்மதுரைமா நகரிலே சங்கத்தார் முன்பாக நமது சாதியைக் கெடுக்கவந்த ஈழநாட்டு இந்நா - கதிரைவேற்பிள்ளையை இற்றைநாள் வாதில் வென்று வேளாளர் சைவரே யென ஜயக்கொடிநாட்டி வெற்றிமாலை புனைந்த விருதை யப்பதி சிவஞான சுவாமிகளுக்கு நாம் எல்லோரும் நன்றி பாராட்டி வந்தனஞ் செய்கின்றோம்.

வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமரனாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

மதுரை
25.7-03.

மதுரைவாசி.

விவாத முடிபுரை

வருணசிந்தாமணியாகிய இந்நூல் 1901ஆம் வெளியிடப்பட்டது. அதைக்கண்ட அந்நாள் முதலாகச் சாதியிற் சிறிதும் ஆராய்ச்சியில்லாத ஈழநாட்டு நா. கதிரைவேற்பிள்ளையென்பாரொருவர் - சில இழிகுலத்தார் தூண்டுதலினாலோ? தமது அறியாமையாலோ? அல்லது அழுக்காற்றாலோ? பற்பலபத்திரிகை வாயிலானும், பிரசங்கவாயிலானும் அந்நூலிற் கூறியவாறு "வேளாளர் வைசியராகார்; சூத்திரரே என்று இழித்துக் கூறிவந்ததுமன்றி நிகண்டு அகராதிகளிலும், வேளாளர் வைசியரென்று முன்னோரால் அச்சிடப்பட்டதையெல்லாம் அழித்து, அவர்கள் சூத்திரரென்றே வேறுபதிப்பில் எழுதிவந்தார். இதனை "கக-வது மதுரையம்பதி சிவஞானதீபச் சபையார் மறுப்புக்கழிவில்" விளங்கக்காண்க.

இதைக்கண்ட நல்லறிவினர்கள் இவரது பேதமையையும், தீமையையுங் கண்டு சகியாதவர்களாய், ஞாயவாயிலாகப் பல பத்திரங்கள் எழுதிவிடுத்தும், பிரசங்கித்தும் இவரது மறுப்புகளையெல்லாங் கண்டித் தொதுக்கினர்கள். "கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடா" என்றபடி இவர் விடுக்கும் வினாக்களுக் கெல்லாம் எத்தனையோ பேர்கள் எவ்வளவோ சமாதானங்கள் கூறியும், ஞாயஞ்சொல்பவர்களையெல்லாம் தூஷித்து வந்தமையால் இக் கதிரையார் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துக்குச் சென்றகாலையில் அங்குள்ள வித்வான்கள் சபைகூடி இவரை வாதுக் கழைத்தார்கள். இவர், தமது கட்சியை நிறுவமுடியாது தோல்வியுற்று ஓட்டம் பிடித்தனர். இவ்வாறாக 1901ஆம் முதல் 1904ஆம் வரையில் வீண்வாதஞ் செய்தமட்டில் நில்லாது, இவர் யாழ்ப்பாணம் போயிருந்த காலத்தில் சாதியேற்பாடு கற்பிதமேயன்றி

யுண்மையிலில்லை யென்று சாஸ்திர விரோதமாகப் பேசியது மன்றித் தாமே புதிதாக நால்வகைச் சாதியைக் கற்பித்துக் கூறினர். அதனுண்மையை 5-6-1905-ல் இவர் சொந்த வூராகிய யாழ்ப்பாணம் மேலைப்புலோலி ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஆ. சுந்தையாபிள்ளை யவர்கள் வெளியிட்ட "சாதிப்புரட்டை யொழிக்குமோர் நற்புத்தி" யென்ற பத்திரிகையால் அறியலாம். அப்பத்திரிகையில்,—

சாதிப்புரட்டை யோழிக்குமோர் நற்புத்தி

பெரியோர்களே,

பருத்தித்துறை விநாயக முதலியார் வித்தியாசாலையிலே ஸ்ரீ. நா. கதிரைவேற்பிள்ளை பிரசங்கித்தபோது, சாதியென்பது கற்பிதமென்றும், எச்சாதியாயினும் பிரமத்தை யறிந்தவன் பிராமணனென்றும், அறியாதவன் தாழ்ந்தசாதி யென்றும், சரியையாளன் சூத்திரனும், கிரியையாளன் வைசியனும், யோகம்பயில்வோ னரசனும், ஞானமுடையோன் பிராமணனுமெனச் சாதிபேதம் வகுக்கவேண்டு மென்றும், பிறப்பினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் அவ்வச் சாதியாளனாக மாட்டானென்றும், கார்ப்பாசத்தைக் காற்பாசமென் றுரைத்துக் காலிற்கட்டுங் கயிறென்றும், கேசத்தைக் கோசமென்றும் பேசினர். வேறு பிரசங்கங்களிலே, பிரமாவினது முக முதலிய அவயவங்களில் நான்குசாதிகளும் முறையே தோன்றின என்றார். தம்மோடொத்தவர்களைச் சில விஷயங்களில் ஒதுக்குகின்றார். இவைகளெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று மாறாயிருக்கின்றனவே!

இவற்றை வியந்து வாய்ப்பறை யறைந்து வேட்டைக்கண் வெளிலைத் தவரவிட்ட சூரன்போலேமாறுந் திரிபுணர்வுடைய துரோகிகளும், தாழ்ந்தநிலையினருமே மகிழ்வார்.

இவரிவ்வாறு வழக்கத்துக்கு மாறாகப் பிரசங்கித்தலால், இதையறிந்த தாழ்ந்த சாதியாரும் சாதிவிகற்பமில்லையென்று நம்பிக் கோயிலுட் பிரவேசிக்க இடமாகின்றது.

பிறப்பொழுக்கத்தினுற் சாதிபேதந் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருகின்றது. இதற்குச் சைவசமய நூல்களிலும், புறச்சமய நூல்களிலும், பொது நூல்களிலும் பலபிரமாணங் களுள. அவற்றுட் சிலவற்றைக் குறிக்கின்றேம். * * *

* *

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனம் :

பலர் சம்மதப்படி

விசுவாவசுஞு வைகாசிமீ உ௩ௗ
மேலைப்புலோலி } ஆ. கந்தையாபிள்ளை.

இக்கதிரைவேற் பிள்ளை யாதேனும் ஒரு கொள்கையில் நிலையின்றி ஒவ்வொரு சமயத்தும் வெவ்வேறு விதமாக மனம்போனவாறெல்லாம் பேசித்திரிபவரென்பதை விளக்கத் தக்கசான்று பின்னுமொன்று கூறுவாம்.

இவர் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்தபோது பிராமண தூஷணை செய்தும், சூத்திரர் வேதமோதலா மென்றும் ஓரிடத்துப் பேசினர்: பின்னேரிடத்தில் தாம் வைசியரேயென்று பேசினர். இங்ஙனம் இவர் பிராமண தூஷணைப் பிரசங்கம் புரிந்ததைக்கண்டு மனம்பொருத சில வேதபாரகர்கள் கூடி, தும்பளைச் சித்திவிநாயகர்கோயிற் றிருமண்டபத்திலே ஒரு வாத மகாசபைகூட்டிப் பற்பல கனவான்களும், பண்டிதர்களும் இருந்து இவர்க்கு அழைப்புப் பத்திரம் விடுத்து, வாதுக் கழைத்தனர். இவர் வந்து செய்த குதர்க்கப்பிரபாவம் மிகவும் விந்தையே! இக் கதிரைவேற்பிள்ளை, சபை தொடங்கு முன்னமே யெழுந்து, இச் சபைக்கிட்ட பெயர் பொருந்தா தெனவும், தன்னேடு வாதிடுதற்குத் தான் குறிப்பிட்டவரே வரவேண்டுமென்றும், மத்தியஸ்தர்கள் தான் கேட்கும் வினுக் சட்கு விடை கூறித்தான் மத்தியஸ்த ராகவேண்டும எனவும்

பலவாறு வீண்கடை பரப்பி விருதாகோஷம் செய்தனர். இவர் இங்கேமட்டும் இவ்வாறு கூறினரோ எனின், முன் மதுரையம்பதியில் மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் கூட்டப்பட்ட சபைக்களத்திலும் இந்தக் கதிரையார் வந்து "இந்த இடம் உதவாது; இந்த அக்கிராசனுதிபதி கூடாது" என்று வீண்கூச்சலிட்டு விட்டு ஓட்டம் பிடித்தனரன்றே? ஒவ்வோரிடங்களிலும் ஆளில்லாத இடத்துச் சண்டப்பிர சண்டம் செய்வதும், தக்கவர் கூட்டத்தைக் கண்டால் ஓட்டம் பிடிப்பதும் இவர்க்கு எப்போதும் வழக்கமே யென்க.

யாழ்ப்பாணத்து நடந்த இச் சம்பவங்களை யெல்லாம் வெளிப்படுத்தி யெழுந்த "கதிரைவேற்பிள்ளையும் பிரசங்கமும்" என்ற தலைப்பெயர் பூண்ட துண்டுப் பத்திரிகையையும் இங்குக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

கதிரைவேற்பிள்ளையும் பிரசங்கமும்

விவேகிகளே!

மேலைப்புலோலி ஸ்ரீ. நா. கதிரைவேற்பிள்ளை என்பவர் வைதிகப் பிராமணரெல்லாம் மாயாவாதிக ளென்றும், அவர்கள் விஷ்ணுவையே தெய்வமென்று தொழுகின்றவர்க ளென்றும், அவர்களுக்கு யாகஞ்செய்தலின் மேலான தருமம் ஒன்றும் இல்லையென்றும், அந்த யாகத்தால் அவர்களுக்குச் சுவர்க்கலோகப் பேறேயன்றி மோக்ஷங் கிடையாதென்றும், நால்வேதங்கள் தேவார திருவாசகங்கள்போல விசேஷமுடையனவல்ல வென்றும், தாங்களும் பிராமணருஞ் சகோதரமுறை யுடையவர்களென்றும், அப்படிக் கொண்டாடலாம் தீண்டலாமென்றும் பேசினர். உபநயன காலத்திலே குருபதேச மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளுகிற பிரமகாயத்திரி மந்தி

ரத்தைப் பலநூற்றுக் கணக்கினர் கூடிய சபையில் உச்ச ரிப்புத் தவருகவும், எழுத்துத் தவருகவும் உச்சத்தொனியு டன் எடுத்தோதினர். வேதோபநிஷத்துக்களை எடுத்தோதிப் பிரசங்கித்தார் சூத்திரர் வேதமோத விதியிருக்கிறதென்ருர்.

இந்தக் கதிரைவேற்பிள்ளை யென்பவர் வேதத்தின் பெருமையையும், அவ் வேதத்திற் குறிக்கப்பட்ட உண்மைவழியினிற்போராகிய வைதிகரது பெருமையையும், அவர்களுக்காக ஏற்பட்டிருக்கின்ற கிரியாமார்க்க ஞானமார்க்க லக்ஷணங்களையும் சிறிது முணராராய் வேதங்களுக்குக் குறைவு கற்பித்துக் காயத்திரி மந்திரத்தைத் தவரு யுச்சரித்து வெளிப்படுத்திப் பிராமணரை நிந்தித்துச் சனங்களை ஏமாற்றுகின்ருரே!

இந்தப் பிரசங்கத்தாற் சனங்களுக்குப் பிரயோசனமுண்டா? குருநிந்தை, சாஸ்திரநிந்தை, சமயநிந்தை, பிராமண நிந்தை முதலியவைகளை இவருடைய பிரசங்கத்தாற் பயிலலாமேயன்றி நல்விஷயத்தைப் பயில வழியுண்டா? இப்படி நிந்தைசெய்கிற பிரசங்கத்தைக் கேட்டவினல் யாது பயன் பெறலாம்? குளிக்கப்போய்ச் சேறு பூசியதன்மையாய் முடிகின்றதே? வேதங்களையும், ஸ்மிருதிகளையும், பிராமணர்களையும் நிந்திப்பவன் நீசனுவானென்பது சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்படுகின்றதே? இவர், நெறிபிறழாதொழுகும் பிராமணேத்தமர்களை நிந்திக்கப் புகுந்தனரே! தம்மைத் திருத்தாது மற்றையோரைத் திருத்த வெண்ணிய நோக்கம் யாதோ? வேதமோதவும் காயத்திரி மந்திரத்தை உச்சரிக்கவும் இவருக்கதிகாரமேது? வேதமோதிய சூத்திரன் சண்டாளனுவான் என்றும், பெரிய நரகங்களிற் கிடந்து வருந்துவானென்றும் நூல்கள் விதித்திருக்கின்றனவே? இக் குற்றத்திற்கிவராளாய்விட்டாரே! இவர் வெளியிட்ட சிவராத்திரி புராணவுரைச் சஞ்சிகைகளிலே வரி ஒன்றுக் கிரண்டு மூன்று நான்கென்னுங் கணக்காகப் பிழைகள் அமையச் சம்ஸ்கிருத

பாகங்களை வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றார். இதனைப் பலர் பத்திரவாயிலாய் வெளிவிட்டும் இதுகாறும் திருத்தினரல்லர்.

இன்னோரன்ன ஆபாசங்களை உலகினர்க் கறிவிக்கும்படி பல பிராமணோத்தமர்கள் துணிந்து ஒருங்கு சேர்ந்து, சிவ. சதாசிவ சாஸ்திரிகள் என்பவர்க்கு அநுமதிகொடுத்து, இதற்கு விடையிறும் என்று பத்திரவாயிலாகச் சிலவற்றை வெளிப்படுத்து வித்தனர். அப்பத்திரத்திற்குப் பதிற் பத்திரம் இதுகாறும் வெளிப்படவில்லை. யாதுகாரணம்பற்றியோ, இப்பத்திரத்தைக் கண்டவுடன் பிராமணரென்றொரு சாதியில்லையென்றும், கலட்டியிற் பிராமணரில்லையென்றும், தன் சாதியை வைசியசாதியேன்றும் பிரசங்கித்தார். முன்னே தன் சாதியைச் சூத்திரசாதியென்று பிரசங்கித்த இவர், தன் சாதியைச் சூத்திரசாதியென்று ஒப்புக்கொண்டால் தாம் வேதமோதியது குற்றமாய் முடியுமென்றெண்ணினரோ? இவரச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய சில புஸ்தகங்களில், தஞ் சாதியைச் சூத்திரசாதி யெனவும், சூத்திரர் வேதமோதலாகாததனவும் வெளிப்படுத்தினரே! "தனக்கு மூக்குப் போனாலு மெதிரிக்குச் சகுனப்பிழையாக" வென்று சாதியை மாறப்புகினும் இவர் முன் அச்சிட்ட சிவராத்திரிபுராண சஞ்சிகையன்றோ தடுத்துக்கொண்டது. இனி இப்புஸ்தகத்தையும் புதுப்பித்துவிடுவாரோ!

வாதமகாசபை சம்பவம்

இவ்விஷயங்களின் மெய் பொய்களை உணருமாறு தும்பளைச் சித்திவிநாயகர் கோயிற் றிருமண்டபத்திலே, இந்த வைகாசிமீ உஅஉ ஓர் மகாசபை கூட்டப்பட்டது. அச்சபையிலே பிராமணோத்தமர்களும், வித்துவான்களும், பிரபுக்களும் வந்து கூடினர். ஷை சபையிலே வந்திருந்த கதிரைவேற்பிள்ளை யவர்கள் கர்ப்பூரக் கொளுத்து புன் ஆவேசம் வந்தவாறுய்ச் சபைதொடங்குமுன் எழுந்துநின்று, கையொப்பக்காரரை யழைத்துக் கோயிலையும், மானேஜரையும் பற்றிப்

பிரசங்கித்தனர். பின் சதாசிவசாஸ்திரிகளை, எழுந்து தன் பக்கத்தில் வரும்படி கேட்டனர். அவர் சபையார் காட்டிய இடத்தில் நானிருப்பதேயன்றி நீர் என்னை யழைக்கவும் உமதழைப்புக்கு உமதருகில் நான் வரவும் வேண்டியதில்லை. வேண்டுமானால் எமதருகில் நீர் வரலாமே யென்றனர். பின், அழைப்புப்பத்திரம் தனக்கனுப்பப்படவில்லை யென்றனர். கையொப்பக்காரர் அனுப்பினோமென்று கூறவும், சுவாமி சந்நிதானமென்றும் நினையாது மறுத்துவிட்டனர். தமக்குப் பத்திரங் கிடைத்ததென்று புலோலித்தட்டாதெரு வித்தியா சாலையிற் பிரசங்கத்திற் கூறியது பலரறிந்த விஷயமே.

வாதமகா சபையென்ற பத்திரநாமம் இயைந்த பெயரா யிருப்பவும், அதற்கு விபரீதார்த்தங்கள் செய்து சபையாரைப் பரிகாசம் செய்தார். அழைப்புப் பத்திரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அப்பத்திரத்தில் "சபை யொழுங்குக் கமைந்து உண்மையைத் தக்க சாஸ்திரமூலமாகத் தாபிக்கும் படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்" என்று நியதிப்படுத்தியிருப் பதைச் சிறிதுஞ் சிந்தியாது, சபைதொடங்க முன்னே தன் னெண்ணப்படி யெழுந்து நின்று வாதமகாசபை யென்பதற்கு விபரீதப்பொருள் பண்ணிப் பரிகாசம் பேசுதல்தானா சபைப் பழக்கம்! சபையிலே அக்கிராசனரையும், மத்தியஸ்தரையு மேற்படுத்தித் தேவாரபாராயணம் செய்யமுன் இவரெழுந்து நின்று, நிறுத்துகள் யாதொன்றுமின்றிப் பிரசங்கம்பண்ணி யது தவறென்பது சிறுவர்க்கும் விளங்குமே? சபையார் பேசாதிருக்கும்படி அமைக்கவும், அமையாது நின்று வீண் மொழிகளைப் பேசியதினால் இவரில் சபையார் பலர் மன வெறுப்புற்றனர்.

இதன்பின், தன்னுடன் வாதிப்பவர் யாவரென வினவி னர். அப்போது பிராமணோத்தமர்களு ளொருவராகிய ஸ்ரீ. ச. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் தாமே வாதியென எழுந்து கூறினர். அவரெழுந்து கூறவும் சதாசிவ சாஸ்திரிகளையே

தன்னோடு வாதிக்க வரும்படி கதிரைவேற்பிள்ளை கூறினர். அப்போது சபைக்கணிருந்த சதாசிவசாஸ்திரிகள் இவ்வூரிலுள்ள எல்லாப் பிராமணர்களதும் அநுமதிப்படியே தான் பத்திரம் வெளிவிட்டதென்றும், அந்தப் பிராமணர்களுள் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகளு மொருவரென்றும், அவரையே எல்லோரும் நியமித்திருக்கின்றன ரென்றுங் கூறினர். கதிரைவேற்பிள்ளை பின்னும் சதாசிவசாஸ்திரிகளே வாதத்திற்கு ஏற்படவேண்டுமென்றும், பிறர் ஏற்படில் அது தவறென்றும், அவர் தனக்குத் தருக்கபரீக்ஷை தரவேண்டுமென்றுங் கேட்டார். உடனே சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் அக்கிராசனரையும் மத்தியஸ்தரையும் சபையா ரேற்படுத்த வேண்டியது. அவர்கள் பரீக்ஷித்தால் நான் பரீக்ஷைகொடுக்க ஆயத்தம். இவர்க்கு நான் பரீக்ஷை கொடுக்க வேண்டியதில்லை யென்றனர். உடனே ஸ்ரீ. மு. சுப்பிரமணியபிள்ளை பிறக்ரர் அவர்கள் எழுந்து சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் வாதியாகப் பேசுதற்குக் கதிரைவேற்பிள்ளை யுடன்படவேண்டிய தென்றும், இவர்களிருவரும் ஒருவரை யொருவர் தர்க்கம் பரீக்ஷிக்கவேண்டியதில்லை யென்றும், மத்தியஸ்தரை நியமித்து, அவர் முன்னிலையில் இருவரும் பேசும்போது தருக்கலக்கணத்துக் கிசையாது பேசுவோர் யாவரென்பது வெளிப்படு மென்றும், இனி அக்கிராசனரையும், மத்தியஸ்தரையும் நியமித்துச் சபை தொடங்க வேண்டுமென்றும் கூறினர். இதனைச் சபையாரனைவரும் ஒத்துக்கொண்டனர். அப்போது கதிரைவேற்பிள்ளை ஷை பிறக்ரர் சொல்லுக்கும், சபையார் சொல்லுக்கும் அமையாது நின்று, வாதிதனக்குப் பரீக்ஷை தரவேண்டும், மத்தியஸ்தரும் தனக்குப் பரீக்ஷை தந்தே ஏற்படவேண்டும் என்றுவிட்டு, மத்தியஸ்தராய் வருவோரே! இச்சொற்குப் பொருள் கூறுங்களென்றோர் சொல்லைக்கூறி வினவினர். உடனே அச் சபையிலிருந்த வித்துவான்களு ளொருவராகிய சுதேச நாட்டிய பத்திராதிபர் ஸ்ரீ. க. வேற்பிள்ளை ஆசிரியர் அவர்கள் தாமுமோர் சொல்லைக்கூறி இச்சொற்குப் பொருள் சொன்னாற்றான் நீர் வித்துவானவீர் என்று வினவினர்.

அதற்குக் கதிரைவேற்பிள்ளை விடைகூறுது நின்றனர். இச் சமயத்திலே சனங்கள் அமைதியின்றிக் குழம்பியபடியால் பிறக்ரர் மு. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்களும், தும்பளைப் பொலிசுவிதானை இ. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்களும் இன்னு மோர் தினத்திற் கூட்டும்படி சொல்லிச் சபையை நிறுத்தினர்.

அறிவிற்சிறந்த பெரியர்களே !

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் இக் கதிரைவேற்பிள்ளையும், இவரைச் சார்ந்த ஏனையரும் செய்த குதர்க்கங்களனைத்தை யும் பற்பல கல்விமான்கள் அவ்வப்போது தக்க பிரமாண வாயிலாகவே கண்டித்தனரென்பது, பசுமரத்தாணிபோல் நாட்டப்பெற்றதன்றே ? "எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினுமப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்ப வாகலின் சுருதி யுக்தி யனுபவங்களால் தக்க ஆதாரங்காட்டி வேளாளர் வைசியரே யென்று கூறுவதை, அறிவுடையோர் கொள்ளாதொழியார்.

"சுடச்சுடப் பொன்போ லொளிவிடும்" என்றவாறு வருணசிந்தாமணியும் மாற்றலர் தூற்றி வரவர மாண்புமேற் கொண்டு விளங்குமென்பதில் தட்டில்லை. உண்மையுடையார் மாட்டே ஈசன் திருவருளினிது பெருகுமென்ப திண்ணம்.

1-7-1906.

எல்லாம்வல்ல இறைவன் திருவருள் வாழ்க.

இரண்டாவது
(திராவிடகாண்ட அநுபந்தம்)
வேளாளர் ஒழுக்க வியல்புரைத்த அத்தியாயம்

உபநயனம்

ஞானக்கண் திறத்தல்

வேளாளர் வைசியரெனக்கொளின், அவர்களுக்கு வைதிகக்கருமமாகிய உபநயன முண்டாயிருக்க வேண்டுமே எனின், உபநயன மென்பது பரசிவத்தைத் தரிசிப்பதற்குச் சமீபமாகிய நயனத்தை யுண்டாக்குங் கிரியை. அதாவது— உபநயனமென்பது தீக்ஷை; அதை ஆரியர்கள் உபனயன மென்பார்கள். அது அந்தணன் 5-முதல் 16-வயதளவும், க்ஷத்திரியன் 6-முதல் 22-வயதளவும், வைசியன் 8-முதல் 24-வயதளவும் அல்லது விவாக காலத்தளவும், செய்யலா மெனவும் மிருதிகளில் விதிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. அதன் விபரம் வேளாண்மரபியலுட் காண்க. இது வைசியர்களாகிய வேளாளர்களுள் சமயதீக்ஷை, விசேஷதீக்ஷை, நிர்வாண தீக்ஷை என முப்பாலாகி, அவரவர்கள் பரிபாகம் நோக்கிச் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. வேளாளர்கள் இதை விவாக முன்னரேனும்-அல்லது விவாக காலத்தேனும் நடத்தி வருகிறார்கள். இவர்களுக்குப் பிரமகாயத்திரி அநுஷ்டானத்தி லில்லையெனில், ஆரியர்கள் சாயத்திரியைப் பிரமாணமாகக் கொண்டதுபோலத் திராவிடர்கள் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைப் - பிரமாணமாகக் கொண்டு அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். இவ் விரண்டும் வேதத்திலுள்ள மந்திரங்களே யாதலின், இவ் விரண்டும் வைதிக மந்திரங்களே யாம்; அம் மந்திரங்களை யநுஷ்டிப்பவர்கள் வைதிகர்களே யாம். பிரமாணமென்னை எனில், காட்டுதும்:

காயத்திரி

காயத்திரியென்பது ஓர் மந்திரமாம். மந்திரம் என்பது, மந் = தன்னை மனனஞ் செய்பவர்களை எனவே செபிக்கின்ற

வர்களை, திரம் = அவர்கள் கருதியவற்றை யளித்து நிலை பெறச்செய்வதாம். அதனால் இக்காயத்திரி மந்திரம் தகாத உணவைப் புசித்த பாபமும், மற்ற மகாபாதக உபபாதகங் களும் ஆகிய இவற்றால் பயமுண்டாகாதபடி, செபிக்கின்றவனைக் காத்தலால் அதற்கு காயத்திரி யென்னும் பெயராயிற்று.

ஸம்ஹிதாமந்திரம்

விசுவாமித்திரன்..................................இருடி
காயத்திரி..................................சந்தசு
சூரியன்..................................தேவதை
சிவபெருமான்..................................அதிதெய்வம்

1. 𑌓𑌂 - 𑌭𑍂𑌃 - 𑌓𑌂 𑌭𑍁𑌵𑌃 - 𑌓𑌂 𑌸𑍁𑌵𑌃 - 𑌓𑌂 𑌮𑌹𑌃 -
𑌓𑌂 - 𑌜𑌨𑌃 - 𑌓𑌂 𑌤𑌪𑌃 - 𑌓𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂

ஓம் பூ: - ஓம் புவ: - ஓம் ஸுவ: - ஓம் மஹ: -
ஓம் ஜந: - ஓம் தப: - ஓம் ஸத்யம்.

இவற்றின் பொருள்

ஓம் - என்பது அகார - உகார - மகார மாகிய மூன் றக்ஷரங்களையும் உறுப்பாகக் கொண்ட ஓர் அக்ஷரமாம். இதனையே பிரணவமெனக் கூறுவர். இம் மூன்றக்ஷரங்களுக்கும் அதிதேவதைகளான ,பிரம ,விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆகிய இம் மூவர்களையும் தனக்கு அங்கமாகக் கொண்டுள்ளது பிரமமாம். அதனால் இப் பிரணவமே பிரமசொரூபமாம்.

சிவஞானதீபம்

அகாரமுலை கினைவிரிக்கு முகரமொடுக் குவதா
மவ்விரண்டு நடத்துமதற் குள்ளொளியா மகார
மகாரமுகா ரமகாரம பிரணவமா மதுவே
ஆரணவித் தாமசபை யதனிடமா யியங்கு
மகாரமுகா ரமகார மிலிங்கபீ டமுமா
மாருயிர்க ளைம்புலனு மதனிடமா யருந்து
மகாரவுகா ரமகார பிண்டமுமண் டமுமா
மகாரவுகா ரமகார மண்டகடா கமுமாம்.

அதனால், பூலோக, புவர்லோக, சுவர்லோக, மஹாலோக, ஜனலோக, தபலோக, சத்யலோகம் ஆகிய சப்தலோகங்களும் முற்றும் பிரமசொரூபமாம் என்பது கருத்து.

மூலமந்திரம்

காயத்திரிசிரோமனுவினுக்கு

பிரமன்........................... இருடி
அனுஷ்டுப்.......................சந்தசு
சிவபெருமான்...............தெய்வம்

𑌓𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂 - 𑌭𑌰𑍍𑌗𑍋𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯
𑌧𑍀𑌮𑌹𑌿 - 𑌧𑌿𑌯𑍋𑌯𑍋𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍.

ஓம் - தத் ஸவிதுர்வரேண்யம் - பர்கோதேவஸ்ய
தீமஹி - தியோ யோநஃ ப்ரசோதயாத்.

பதப்பிரிவு

ஓம் - தத் - ஸவிதுஃ - வரேண்யம் - பர்க்கஃ - தேவஸ்ய - தீமஹி: - தியஃ - யஃ - நஃ - பிரசோதயாத்.

பதக்கிரமம்

யஃ - ஓம் - நஃ - தியஃ - பிரசோதயாத்-(யஃ) - ஸவிதுஃ - தேவஸ்ய - பர்க்கஃ - வரேண்யம் - தத் - தீமஹி.
என முடித்துப் பொருள்கொள்க.

பதவுரை

𑌯𑌃	(யஃ)	எது
𑌓𑌂	(ஓம்)	பிரணவப்பொருளாய்
𑌨𑌃	(நஃ)	நமக்கு
𑌧𑌿𑌯𑌃	(தியஃ)	ஞானத்தை
𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍	(ப்ரசோதயாத்)	உண்டுபண்ணுகின்றதோ
𑌯𑌃	(யஃ)	எது

𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌃𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 (ஸவிதுঃதேவஸ்ய) சூரியபகவானுடைய
𑌭𑌰𑍍𑌗𑌃 (பர்க்கঃ) தேஜோரூபமாயும்
𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂 (வரேண்யம்) உலககாரணமாயுமுள்ளதோ
𑌤𑌤𑍍 (தத்) அந்தவஸ்துவை
𑌧𑍀𑌮𑌹𑌿 (தீமஹி) தியானிக்கின்றேன்.

என்பது பொருளாம்.

அருட்பெருஞ்சோதி யென்பது மிதுவேயாம். ஈண்டு தியானிக்கப்படும் பொருள் பிரமமெனப் பொதுவகையாற் கொள்ளினும், காயத்திரி மூலமந்திரத்தின் றலைப்பில் சிவபெருமானைத் தெய்வமாகக் கொண்டிருத்தலினாலும், அம்மந்திரத்தினுள் "பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி" எனக் கூறியிருத்தலினாலும், பார்க்கதேவன் = பார்க்கவன் = சிவன் என நிகண்டு அகராதிகளில் பொருள்கூறி யிருத்தலினாலும் சைவசித்தாந்திகள் சிவபெருமானைத் தியானிக்கின்றேனெனப் பொருள்கொள்வர்.

3. 𑌓𑌂 𑌆𑌪𑍋𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍀𑌰𑌸𑍋𑌽𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌃 𑌓𑌂

ஓம் ஆபோஜ்யோதி ரஸோம்ருதம் பிரஹ்ம
பூர்ப் புவஸ்ஸுவঃ ஓம்.

பதப்பிரிவு

ஓம் - ஆபঃ - ஜ்யோதிঃ - ரஸঃ - அம்ருதம் -
பிரஹ்ம - பூঃ - புவঃ - ஸுவঃ - ஓம்.

பதக்கிரமம்

ஓம் - பிரஹ்ம - ஆபঃ - ஜ்யோதிঃ - ரஸঃ -
அம்ருதம் - பூঃ - புவঃ - ஸுவঃ - ஓம்.

எனமுடித்துப் பொருள்கொள்க.

இதன் பொருள்

ஓம்ப்ரஹ்ம	(ஓம் பிரஹ்ம)	பிரணவப் பொருளாயுள்ள பிரமமானது
ஆப:	(ஆப:)	ஜலசொரூபமாயும்
ஜ்யோதி:	(ஜ்யோதி:)	தேஜோரூபமாயும்
ரஸ:	(ரஸ:)	அன்னசொரூபமாயும்
அம்ருதம்	(அம்ருதம்)	அழிவற்றதாயுமுள்ளது
பூ:	(பூ:)	பூலோகம்
புவ:	(புவ:)	புவர்லோகம்
ஸுவ:	(ஸுவ:)	சுவர்லோகமாகிய லோகங்களில் நிறைந்துள்ளதெதுவோ, அதுவே
ஓம்	(ஓம்)	பிரணவ சொரூப மாகிய பிரமமாம்

சந்திதேவதைகள்

காலையில் காயத்திரியென்றும், உச்சிப்போதில் சாவித்திரியென்றும், மாலையில் சரஸ்வதியென்றும் சந்திதேவதையாகக் கூறப்படும்.

சந்தியின் பலன்

பகலில் திரிகரணங்களாற் செய்தபாபங்கள் மாலைசந்தியாலும், இரவில் திரிகரணங்களாற் செய்த பாவங்கள் காலைசந்தியாலும் தீரும்.

காயத்திரி

காலை சந்தியாவந்தனத்தில் (ஸூர்யஶ்ச ஸுவ:) சூர்யஶ்ச ஸுவ: என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்து, சூரியன் கோபத்தின் அதிதேவதை; இவர்கள் கோபத்தினின்றும் எம்மைக் காக்க. இரவில் புணர்ச்சி முதலியவற்றா லுண்டாகும் பாபம் ஒழிய, சூர்ய பிரகாசத்தினிடத்தில் ஹோமஞ் செய்கிறேன் என ஆசமனஞ் செய்க.

சாவித்திரி

மாத்யாகே சந்தியாவந்தனத்தில் (ஷுவஃவோ-நஃஷு) ஆபஃ புநந்து-என்றமந்திரத்தை உச்சரித்து நீர் தெய்வம் என்னைப் பரிசுத்தனுக்குக. எச்சில், புசிக்கத்தகாதனவற்றைப் புசித்தல், தகாத இடத்தில் வாங்கல், தீவினைகள் இவற்றை யொழித்துப் புனிதஞ் செய்க என ஆசமனஞ் செய்க.

சரஸ்வதி

மாலை சந்தியாவந்தனத்தில் (கஜுஹு) அக்நிஸ்ச - என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்து அக்கினி முதலிய தேவர்கள் பகலிற் செய்த பாபங்களை யொழிக்க சத்தியப்பிரகாசத்தில் ஓமஞ் செய்கிறேன் என ஆசமனஞ் செய்க.

நமக்கு ஞானத்தை விளக்குவதாயும் உலக காரணமாயு முள்ள பொருள் எதுவோ அதைத்தியானிக்கிறேன் என்பது காயத்திரி மந்திரத்தின் கருத்தாம்.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம்

கிருஷ்ணயஜுர்வேதம், 4-வது காண்டம், 5-வது பிரபாதகம், 8-வது அநுவகம்.

ஸ்ரீ ருத்திர நமக சமகம்

பிரசனை.................................உருத்திரம்
இருடி.....................................அகோரரிஷி
தேவதை.................................உருத்திரன்
சந்தசு.....................................அனுஷ்டுப்

நமெஶ்ஶாேயாய - ருத்ராயாய
நமோஷ்ட்ராய - கணாயாய
நமோஸ்தாயாய - வஶெவதயெ
நமோஉஶ்ராயாய - ஹிரேயாய

𑌨𑌮𑍋𑌽𑌗𑍍𑌰𑍇𑌵𑌧𑌾𑌯 𑌚 - 𑌦𑍂𑌰𑍇𑌵𑌧𑌾𑌯 𑌚
𑌨𑌮𑍋 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌚 - 𑌹𑌨𑍀𑌯𑌸𑍇 𑌚
𑌨𑌮𑍋 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 - 𑌹𑌰𑌿𑌕𑍇𑌶𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋
𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌚 - 𑌨𑌮𑌶𑍍𑌶𑌂𑌭𑌵𑍇 𑌚 𑌮𑌯𑍋𑌭𑌵𑍇 𑌚
𑌨𑌮𑌶𑍍𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌾𑌯 𑌚 - 𑌮𑌯𑌸𑍍𑌕𑌰𑌾𑌯 𑌚
𑌨𑌮𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑌾𑌯 𑌚 - 𑌶𑌿𑌵𑌤𑌰𑌾𑌯 𑌚

நமஸ் ஸோமாயச ருத்ராயச
நமஸ் தாம்ராயச அருணாயச
நமஸ் ஶங்காயச பஶுபதயேச
நம உக்ராயச பீமாயச
நமோ அக்ரேவதாயச தூரேவதாயச
நமோ ஹந்த்ரேச ஹநீய ஸேச
நமோ விருக்ஷேப்யோ ஹரிகேஶேப்யோ:
நமஸ் தாராயச நமஶ்ஶம்பவேச மயோபவேச
நமஸ் ஶங்கராயச மயஸ்கராயச
"நமஸ் ஶிவாயச" ஶிவதராயச

எனஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் ஆரியவேதத்தில்கூறப்பட்டிருக்கின்றது

இப் பஞ்சாக்ஷரம், தூலபஞ்சாக்ஷரம், சூக்கும பஞ்சாக்ஷரம், காரணபஞ்சாக்ஷரம், மகா காரணபஞ்சாக்ஷரம், முத்திபஞ்சாக்ஷரமென ஐவகைப்படும். அவற்றுள்,

தூலபஞ்சாக்ஷரம்

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌯𑌂 𑌶𑌂𑌭𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌮𑍍 ।
𑌨𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌯𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 ॥

பஞ்சாக்ஷர மயஸ்ஶம்பும் பரப்பிரஹ்ம ஸ்வரூபிணம்
நகாராதி யகாராந்தம் ஜ்ஞாத்வா பஞ்சாக்ஷரம்ஜபேத்.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே சிவசொரூபம், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே பிரஹ்மசொரூபம். அந்த பஞ்சாக்ஷரம் நகர முதலாகவும் யகாரமீறாகவும் ஜபிக்கப்படுமென ஆகமங்கள் கூறுகின்றன.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே சிவலிங்கசொரூபம்

எம்பெருமானது சகள நிஷ்கள வடிவாகிய இலிங்கத் திருமேனியில்,

நகரம்	கீழ்ப்பீடம்
மகரம்	நடுகண்டம்
சிகரம்	மேற்பீடம்
வகரம்	நாளம்
யகரம் .	சிரசு, ஆம்.

யகார மிலிங்கமா நாளம் வகாரஞ்
சிகார மேற்பீடந் தெரிக்கின்—மகாரந்தான்
கண்டமே யாகுங் கவினு ரடிப்பீடம்
பண்டிகழு நஃகாரமே பார்.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே

ஆனந்தத்தாண்டவமூர்த்தி சொரூபம்

சகளவடிவில் பிரணவ வாச்சியராகிய சிவபெருமான், ஓங்காரம் புறத்துருப்பாகிய திருவாசியாகவும், அதனுட் சூக்குமாகாரமாக விளங்கும் பஞ்சாக்ஷரம் அகத்துருப்பாக வுங்கொண்டு சிற்சபையின்கண் நடராஜ மூர்த்தியா யெழுந் தருளி நின்று ஆன்மானுக்கிரக நிமித்தம் சிருஷ்டியாதி பஞ்ச கிர்த்தியங்களை இயற்றுகின்றார்.

உண்மை விளக்கம்

" ஓங்காரமேநற்றிருவாசியுற்றதனி
நீங்காவெழுத்தேநிறைசுடராம்.

மனம் வாக்கு காயங்களுக் கெட்டாத எம்பெருமான் சகலான்மாக்களுங் கண்டுய்யும்படி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமும் கருணையுமே ஒரு திருமேனியாகக் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றார்.

உரையுணர்வுக் கெட்டா வொருவன்மிகு பஞ்சாக்
கரத்தால் வரைமகடான் பாதி—பரையிடமாக்
காணும் படியே கருணையுருக் கொண்டாடல்
பேணுமவர்க் குண்டோ பிறப்பு.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே அவரது திருவுருவம்

நகரம்	திருவடி
மகரம்	வயிறு
சிகரம்	தோள்
வகரம்	முகம்
யகரம்	சிரசு.

ஆமிம் படிகேணல் லம்பலத்தா னையனே
நாமின் திருவடியி லேநகரம்—கூடு
மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்
பகருமுகம் வாமுடியப் பார். பின்னும்,

நகரம்	அனலேந்தியகரம்
மகரம்	ஊன்றியபாதம்
சிகரம்	டமருகமேந்தியகரம்
வகரம்	வீசுகரம்
யகரம்	அபயகரம்

சேர்க்குந் துடிசிகரஞ் சிக்கனவா வீசுகர
மார்க்கும் யகர மபயகரம்—பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகர மடிக்கீழ் முயலகனுர்
தங்கு மகாமது தான்.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே
சிவபெருமா னிருக்குமிடம்

சிதாகாயமாகிய சிற்சபையின்கண்ணே பஞ்சாக்ஷரப் படியின்மீது ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். நாம் அவரது திருவடியிற்

சென்றடையவேண்டுமானல் பஞ்சாக்ஷரப்படி ஏறினலன்றி அடையக்கூடாதாம். ஈண்டுப்பஞ்சாக்ஷரப்படியேறுதலாவது சித்தசுத்தனயிருந்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை சதா உருவேற்றுதலாம்.

திருக்களிற்றுப் படியாரில் அம்மை யப்பரைக் காட்டுவது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே, அதைக் கடைப்பிடித்து ஓதி உய்ய வேண்டுமென்ருர்.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே
சிவபெருமானைக் காட்டு மெழுத்துக்கள்

அஞ்செழுத்து மேயம்மை யப்பர்தமைக் காட்டுதலா
லஞ்செழுத்தை யாருகப் பெற்றறிக்—தஞ்செழுத்தை
யோதப்புக் குள்ள மதியுங் கெடிலுமைகோன்
கேதமற வந்தளிக்குங் கேள்.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தினின்றே
தேகாதிப் பிரபஞ்சங்கள் தோற்றமாம்

ஐந்துபூதமைம்பொறிகளோடைம்புலனமர்ந்த
வைந்தெனுங்கருமேந்திரியமைவர்காரணரா
ஊமைந்தெனுந்தொழிலைம்பெரும்பிரமங்களனைத்து
மைந்தெழுத்தினிலுணர்த்துவாறிவறிந்தவரே.

அஞ்செழுத்தாலைந்து பூதம் படைத்தன
னஞ்செழுத்தாற் பல யோனி படைத்தன
னஞ்செழுத் தாலே வக்கர சக்கர
மஞ்செழுத் துள்ளே யமர்ந் திருந்தானே.

	நகரத்தில்	மகரத்தில்	சிகரத்தில்	வகரத்தில்	யகரத்தில்
பஞ்சபூதம்	பிருதிவி	அப்பு	தேயு	வாயு	ஆகாசம்
ஞானேந்திரியம்	மெய்	வாய்	கண்	மூக்கு	செவி
தன்மாத்திரை	கந்தம்	இரசம்	ரூபம்	பரிசம்	சத்தம்
கன்மேந்திரியம்	உபத்தம்	பாயு	பாணி	பாதம்	வாக்கு
விடயம்	ஆனந்தம்	விசற்சனம்	தானம்	கமனம்	வசனம்
அந்தக்கரணம்	அகங்காரம்	சித்தம்	புத்தி	மனம்	உள்ளம்
சாதாக்கியம்	கன்மசாதாக்கியம்	கர்த்துருசாதாக்கியம்	மூர்த்திசாதாக்கியம்	அமூர்த்திசாதாக்கியம்	சிவசாதாக்கியம்
பஞ்சபிரமம்	சத்தியோஜாதம்	வாமதேவம்	அகோரம்	தற்புருடம்	ஈசானம்
பஞ்சகர்த்தா	பிரமன்	விஷ்ணு	உருத்திரன்	மகேசுரன்	சதாசிவம்
பஞ்சசத்தி	கிரியாசத்தி	ஞானசத்தி	இச்சா சத்தி	ஆதி சத்தி	பராசத்தி
பஞ்சகிருத்தியம்	சிருட்டி	திதி	சம்மாரம்	திரோபவம்	அனுக்கிரகம்

இந்த பஞ்சபூதங்களினின்றும், பஞ்சமகா பூதங்கள் தோன்றி காடு நகரம் வீடு வாயில் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களும், ஈரேழுலகும், 224 புவனங்களும், ஆயிரத்தெட்டண்டங்களும், ஏனைய அண்டபேரண்டங்களு முண்டாயினவாம்.

மேற்கண்ட தனுகரணாதிகளினால் நால்வகை யோனி எழுவகைத் தோற்றம் 84 லக்ஷம் ஜீவபேதங்களு முண்டாயினவாம்.

இவ்வகையாக பஞ்சாக்ஷரங்களினின்று சராசரங்களெல்லாம் தோன்றினவாம்.

இப் பஞ்சாக்ஷரம் அவரவர்கள் பக்குவத்திற் கேற்பப் பொருள் விளங்குகின்றது.

நமஃபதம் தத்வம்ஜீவவாசி |
ஶிவஃபதம் தத்பராத்மவாசி ||
ஆயேதி தாதாத்ம்ய மிதம்ப்ரஸித்தம் |
நமஶ்ஶிவாயேதி ஜகாதமந்த்ரஃ ||

நமஃ பதம் தத்கலு ஜீவவாசீ
சிவஃ பதம் தத்பரமாத்ம வாசீ
ஆயேதி, தாதாத்ம்ய, மிதம்பிர ஸித்தம்
நமஸ் ஶிவாயேதி ஜகாத மந்த்ரஃ

இப்பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் நம - ஜீவாத்மாவெனவும், சிவ - பரமாத்மா வெனவும், ஆய - ஐக்கியம் எனவும், சாந்தோக்ய வுபநிடதத்தின் முடிவாகிய *தத்வமசி என்னும் மகாவாக்கியத்தி னிலைமையை விளக்குகின்றது.

பின்னு மிப் பஞ்சாக்ஷரத்திற்கு சிவ - பதியாகிய சிவபெருமானுக்கு, ய - பசுவாகிய நான், நம - நமஸ்கரிக்கின்றேன். எனவும் பொருள் கூறுப.

பஞ்சாக்ஷரத்திற்குச் சித்தாந்தப் பொருள்

நகரம்	திரோதை
மகரம்	மலம்
சிகரம்	சிவம்
வகரம்	அருள்
யகரம்	ஆன்மா

*நீ - அது - ஆனாய் என்பது ஆகம வாக்கியம். அது - நீ - ஆனாய் என்பது வேதவாக்கியம். ஒழிவிலொடுக்கம். அறிவுக்கறிவென்னு மாகமங்கள் சுத்த வறிவென்னும் வேதத்தினந்தம். பிறியா நிலைக்கு சாரியாகு நீ யென்ற ணென்ற லைக்கு யபிரமரை.

திருமந்திரம்

சிவனருளாய சிவன்றிருநாமஞ்
சிவனருளான்மா திரோதமலமாயை
சிவமுதலாகச் சிறந்துதிரோதம்
பவமதகன்று பாசிவனுமே.

ஈண்டு மலமாயை என்பது ஒரு பொருளைக் குறித்து நின்றதெனக் கொள்க.

அவற்றுள், ந - ம - வென்னு மிரண்டக்ஷரங்களும் பாச மெனவும், சி - வ - என்னு மிரண்டக்ஷரங்களும் பதியென வும், கடையெழுத்தான யகரம் - பசுவெனவும் முப்பொரு ளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவற்றுள், கண்ணுக்குக் காணப்படும் தேகாதிப் பிர பஞ்சங்களே பாசமாம், நின்மலசொரூபமாய் மனவாக்குக் காயஙகளுக்கெட்டாத சிவமே பதியாம். இவ்விரண்டினும் சம்பந்தப்பட்டும் படாததுமாயுள்ள ஆன்மாவே பசுவாம்.

சிவ என்னும் பதியெழுத்துக்களை முன்னர் வைத்தோ தாது நம என்னும் பாசவெழுத்துக்களை வைத்தோதிய தென்னையெனின், காணப்பட்ட ஜகத்தைக் கொண்டு காணப் படாத சிவத்தை விளக்க வந்தமையின் பாசவெழுத்துக்களை முன்னர் வைத்தோதினர்.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் ஆரிய வேதத்தில் ஓதியபடியே திராவிட வேதங்களாகிய தேவார திருவாசகங்களினும் சமயாசாரியர்களால் ஓதப்பட்டுள்ளது.

மாணிக்க சுவாமிகள்

திருவாசகம் - திருச்சதகம்

போற்றியோ நமச்சிவாய புயங்கனே மயங்குகின்றேன்
போற்றியோ நமச்சிவாய புகலிடம் பிறிதொன்றில்லை
போற்றியோ நமச்சிவாய புறமெனைப் போக்கல்கண்டாய்
போற்றியோ நமச்சிவாய சயசய போற்றிபோற்றி.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்

நமச்சிவாயத்திருப்பதிகம்—பண் - கௌசிகம்

கொல்வாரேனுங்குணம்பலநன்மைக
ளில்லாரேனுமியம்புவராயிடி
லெல்லாத்தீங்கையுநீங்குவரென்பரா
னல்லார்நாம நமச்சிவாயவே.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்

நமச்சிவாயப்பதிகம்—பண் - காந்தாரம்

முன்னெறியாகியமுதல்வன்முக்கணன்
றன்னெறியேசரணாதல்திண்ணமே
யந்நெறியேசென்றங்கடைந்தவர்க்கெலாம்
நன்னெறியாவதுநமச்சிவாயவே.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்

திருப்பாண்டிக்கொடிமுடி—பண் - பழம் பஞ்சரம்

மற்றுப்பற்றெனக்கின்றிநின்றிருப்பாதமேமனம்பாவித்தேன்
பெற்றலும்பிறந்தேனினிப்பிறவாததன்மைவந்தெய்தினேன்
கற்றவர்தொழுதேத்துஞ்சீர்க்கறையூரிற்பாண்டிக்கொடுமுடி
நற்றவாவுனைநான்மறக்கினுஞ்சொல்லுநாநமச்சிவாயவே.

அகஸ்தியாதி மகரிஷிகளும் இராமகிருஷ்ணாதி தேவர்களும் இந்தப் பஞ்சாக்ஷரத்தையே சதா வோதிப்பேறுபெற்றிருக்கிறார்கள்.

பிரமோத்திரகாண்டம்

அகஸ்த்ய—ராமாதி—ப்ராத்ரு தத்வா
தமுஷ்ய—மந்த்ரஸ்யச—வைதிகத்வாந்
பரஸ்ய—தத்வஸ்யச—வாசகத்வாந்
நமஸ் ஶிவாயேதி—ஸதாஜபத்வம்.

இந்த ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே சப்தகோடி மகாமந்திரங்களுள்ளும் சிறந்த மந்திரமாக விருக்கின்றது. ஸ்ரீகண்டபரமேசுரர் குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி சனகாதி நால்வர்களுக்கும், ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கும் அநுக்கிரகித்த மகாமந்திரமு மிதுவேயாம். அதனால், மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் திருவாசகத்தில், "நமச்சிவாய வாழ்க" வென தமது குருவுபதேசத்தை முதன்மொழியாக எடுத்தோதினர்.

சூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷரம்

சிகரவகரங்கள் முதலிலும், நகரமகரங்கள் இறுதியிலும், யகரம் இடையிலும் நிற்குமாறு ஜபிப்பதே சூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷரமாம்.

பஞ்சாக்ஷரத்தின் விரிவுரை.

நானேயோ தவஞ்செய்தேன்சிவாயநமவெனப்பெற்றேன்
தேனையின்னமுதமுமாய்த்தித்திக்குஞ்சிவபெருமான்
றானேவந்தெனதுள்ளம்புகுந்தடியேற்கருள்செய்தா
னூனாருமுயிர்வாழ்க்கையொறுத்தன்றேவெறுத்திடவே.

எனக் கூறியருளினர்.

இச் செய்யுள் திருவாசகத் திருவேசறவு சுட்டறிவொழித்தலின் பாலது உறுதிவிளக்கின்றது. என்னை எனில்,

ஊனுரு முயிர்வாழ்க்கை யொறுத்து வெறுத்திடத் தேனுயின் னமுதமுமாய்த் தித்திக்குஞ் சிவபெருமான் றானே வந்தென துள்ளம் புகுந்தடியேற்கருள் செய்தான், செய்யவே சிவாயநமவெனப் பெற்றேன். ஆகவே, நானேயோ தவஞ் செய்தேன் என்று முடித்துக்கொள்க.

இம் முடிவினுக்கு எழுவாயான பொருளின்றன்மை விளக்கி நின்றது சிவாயநம வென்பது.

அது பதி பசு பாசம் என்னு முப்பொருண் முடிபு முதலிய வெல்லாவற்றையு மடக்கி நின்றதும் என்றவாறுணர்க. எங்ஙனமெனில், அது ஐந்தெழுத்தாலாகிய தோர்மறு.

ஆகவே, அவ்வைந்தனுள் சிவ—என்னு மிரண்டும் பெயர்ச்சொல்லும், ய—என்பது நான்காம் வேற்றுமைத் தமிழ்க்குவ்வுருபுபோலும் வடபாஷவுருபு ஆகிய இடைச்சொல்லும், நம—என்னு மிரண்டும் வினைச்சொல்லுமாகி நின்றது. ஆகவே, "எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே" ஆகலின், அப்பெயர்ச் சொல்லின் பொருள்—பதியாகிய கடவுள்.

இடைச்சொல்லின் பொருள்—சத்தாகிய கடவுளென்னுஞ் சிவமுமாகாது, சடமாகிய பாசமுமாகாது தானிடைபட்டுச் சதசத்தாய் நிற்குந் திறத்தினல் பசுவாகிய சீவனும்.

வினைச்சொல்லின் பொருள் — தனக்கென்பதோ ரறிவின்றி எழுவாயாகிய வொரு பொருளின் குணமுந் தொழிலுமாய் நிற்பதொன்ருகலிற் பாசமாகிய மலமாம்.

இவற்றுள், பதிக்கிரண் டெழுத்தாயவாறு என்னெனில், அப்பதிதான் சத்தனும் சத்தியுமா யிரண்டுபட நிற்றலால் இரண்டெழுத்தாம்.

இனி அச்சத்தனும் சத்தியையே திருமேனியாக வுடையானாதலின் ஒரே சொல்லாயும், ஐந்தொழிற்குந்தானே எழுவாயாகிய காரணமாயும், ஆன்மாக்களைத் தானறிந்தெடுத்துச் சேர்த்துக்கொள்ளுதலும், அவ்வான்மாக்கள் தன்னையன்றிச் சேர்தற்கு வேறோர் சார்பில்லாமையும், அவை உபக்கிரமமுகத்திற் றனக்கங்கமாகியும் நிற்றலிற் பெயர்ச்சொல்லாயும் நின்றவா றுணர்க.

ஆன்மாவுக்கு உயிரெழுத்தாயது என்னெனில், அது சதசிமயமா யடங்குதல் மாத்திரைய தொன்றா மாதலால் என்றுணர்க.

இனி, தனக்கென்றோர் தொழிலினையுஞ் சுதந்திரமாய் நடத்தலின்றியும், தானோர் தொழிலுமாகாது, இடுதலேற்ற லென்னுஞ் சம்பந்தமுதலிய வுடையதாய்ப் பொருளையுணர்த்தும் பெயர்ச்சொல்லைப் பிரித்தவழி யெழுத்தாயும், கூட்டிய வழி சொல்லாயும், கூடியவழி இது தன்னையுணரலாகாததாயும், உணருமிடத்தும் பெயர்க்குத் தான் அங்கமேயாயும், தன்னை யேற்குஞ் சொல்லி னியல்புக்கு ஏற்கத்திரிந்து பல வடிவங்களை யடைவதாயும், அப்பெயர்த்தொழிற்குத் தான் இன்றியமையாததாயும், அப்பெயர்ச் சொல்லென்றுள்ளதவ றேதானுமுள்ள துங்கெடாதுமாகியும், இன்னு மிவைபோன்ற பல காரணத்தா லிடைச்சொல்லாயும் நின்றவா றுணர்க.

இனி, பாசத்திற் கிரண்டெழுத்தாயவாறு என்னெனில், மூலமலங், கன்மமலம் ஒன்றுபட்டே யான்மாவோடு கலந்து நிற்ப தொன்றாகலின், அவற்றிற் கோரெழுத்தும், மாயாமலம் தனுகரணாதிகளைத் தோற்றுவிக்க வந்ததாகலி னதற் கோரெழுத்துமாய் நின்றன. ஆயினு மிவ்விரண்டு மலமுந் தனித்தனியிருந்துழி யவற்றை விலக்கலாகாது சிவசத்தி யான்மாவோடு அவற்றிற்குச் சம்பந்த முடைமையைக் காட்டும்படி தொழிற்படுத்திய காலத்து ஒன்றுகூடி ஒருங்கழியப் படுதலின் ஒரு சொல்லாயும் அது வெளிப்படுங்காற் றோழி

லாயும், புடைபெயர்ச்சி யொழியவும் அத்தொழி லிதுவென விளங்கக் கிடத்தலின் பொன்றுமா மாகலின் வினைப்பெய ராயும் நின்றவா றுணர்க.

இனி யதனுள் எழுத்தைந்துங் கூடியவழியும் பிரித்த வழியுங் கேடின்றி நின்றாற்போல பதி, பசு, பாசமாகிய மும் முதலும் சிருட்டி, திதி, சங்காரத்திலுமன்றி பந்தமுத்தி யென்னுமிரண்டு காலத்திலும் நித்தியமாய் நின்றதுமுணர்க.

அவற்றுள் பாசவெழுத்திரண்டும் அப்பெயரையும் இடைச்சொல்லையும் பிரிப்பதே யாயினும் ஒருகால் வளர்ந்து பிரித்தவிடத்துப் பொருளின்றிக் கிடக்கு மாதலு முணர்க.

இனிப் பதியெழுத்திரண்டனுள் இரண்டா மெழுத்தில் ஒன்றும் பசுவெழுத்தொன்றும் இடையினமும் அகரவுயி ரென்று மெய்யும் நின்றது, சத்திமாத்திரை யொற்றுமை குறித்து. ஒற்று வேற்றுமை யிச்சத்தித் தொழில் வேற் றுமை குறித்து இவ்விரண்டெழுத்தும் புணர்ந்த புணர்ச்சி யால் சத்தியெழுத் துயிர்க்குறி னீண்டதும் ஐக்கியத்தைக் குறித்தது.

ஆதலால், இவ்வுண்மைகளை நன்றாய்ச் சிந்தித்துப் பதி என்பயற்றிற்குச் சொல்லென்றும், தான் அங்கமென்றும், இது பதியால் தனக்கே கொடுக்கப்பட்டதென்றும், கொடுக் கப்படினும் அது தன்னதல்லவென்றும், தன்னதல்லாத தாயினும் அவற்றினை நீக்குதற்குங் கோடற்குந் தானதிகாரி யல்லவென்றும், அதனுல் அவற்றை அக் கடவுளுக்கே யர்ப்பித்து, தான் தேகபோகங்களை ஊட்ட உண்பதாக நிற்கு மவ்வளவின்றி, தான் பின்னின்ற பாசத்தை நோக்காது தன் முன்னின்ற வருளையே நோக்கி அதனைக் கண்ணாகக் கொண்டு சிவஞ் சத்தி யிரண்டோடும் புணரர்து புணர்ந்து போதங் கழன்று நிற்பதே எல்லா நூல்களுந் துணிந்த துணிபு.

ஆகவே யிவற்று ளடங்காத தொன்றில்லை. ஆதலால், ஔவையாரும் "ஐந்தெழுத்துள்ளே யனைத்துங் கூட்டி" என்றார். இன்னுந் திருமந்திர முதலாயவற்றுள்ளு மிக்கருத் துணர்க.

ஆதலாற்றான் இதனை இறைவன் குருமூர்த்தமாய் வெளி வந்தருளியும், என்னுள்ளத்து வலிதிற் புகுந்து மிதனை யருள்செய்யப்பெற்றே னாகலின் இங்ஙனம் பெறுதற்குத் தக்க தவஞ்செய்யாது அத் தவத்தை யான் முன் எப்போ தாயினுஞ் செய்தேனோ என்று அத்திருவாசக மருளிச் செய்தது.

இதனைக் கருவியாகக் கொண்டு அநுபவித்தாலன்றி யுரைவிரிக்கப் புகுந்தால் திருவாசகத்தினுக்கு உரையடங் காவாம்.

இப் பஞ்சாக்ஷரம் பதியெழுத்து முதலாகவோதின் அருள் பெறலாமென்றும், பாசவெழுத்து முதலாக வோதின் அது கிட்டாதென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் பதியை முன்னிடின் மோக்ஷசித்தியும் பாசத்தை முன்னிடின் காமியசித்தியு முண்டாமென்பது பெறப்பட்டது.

உண்மைவிளக்கம்

சிவனரு ளாவி திரோதமல மைந்து
மவனெழுத் தஞ்சி னடைவா—மிவனின்று
நம்முதலா வோதிலரு ளாடாது நாடுமருள்
சிம்முதலா வோதுநீ சென்று.

காரண பஞ்சாக்ஷரம்

இனிக் காரணபஞ்சாக்ஷரமாவது யாதெனில், சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தி னின்றும் பாச வெழுத்துகளை யொழித் தோதலாம்.

பதி பசு பாச விளக்கம்

நகரமாகிய சேரியை நஞ்சென வெறுத்து
மகரமாகிய மயலெலாம் வேரொடு மறுத்து
வகரமாகிய வனத்தினி லிருந்தினிப் பாரி
சிகரமாகிய நகரினை யடைந்தனன் சிவன்.

பாசமாகிய விரண்டையும் படிறெனத் தள்ளி
நேசமாகிய விரண்டையு நெஞ்சிடை யழுத்திக்
காசநீங்கிய கண்ணென முத்தியைக் காண்பாய்
ஆசைநீங்கிய நிலையிது விதற்கிலை யையம்.

இதை யொருதலை மாணிக்கமெனக் கூறுவர்.

இனி ஆன்மவெழுத்தை நடுநிறுத்தி இரு பக்கலிலும் அருளெழுத்தும், அவ்வருளெழுத்து இருபக்கலில் பதியெழுத்தும் வைத்ததுவதே இருதலை மாணிக்கமென்பார். இதுவுங் காரணபஞ்சாக்ஷரமேயாம்.

"ஒருதலை மாணிக்க முன்னரெனக் குபதேசஞ்செய்தா னிருதலை மாணிக்கம் பின்னரும் பேசியிருளறுத்தான்" என்ற வாக்கியங்களானுங் காண்க.

மஹாகாரண பஞ்சாக்ஷரம்

இனி, இக்காரண பஞ்சாக்ஷரங்களாகிய சிகர வகர யகரங்களுக்குள்ளே யகரமான ஆன்மாவானது வகரமாகிய அருளிலே லயப்பட்டுநிற்க அருளும் சிவமும் ஆகிய வகர சிகரமென்னும் இரண்டு மாத்திரமாய் நின்று விளங்குவதே மஹாகாரண பஞ்சாக்ஷரமாம்.

திருமந்திரம்

வாசிவா வென்று வாசியை வைத்து
வாசியோ டொன்ற வகையறிவா ரில்லை
வாசியோ டொன்ற வகையறி வாளர்க்கு
வாசியோ டீசன் மகிழ்ந்திருந் தானே.

சண்டு வசி யென்பது ஓசைநயம்பற்றி வாசியென நீண்டதெனக் கொள்க.

"வஶீஸவ-ஸ்ய லோகஸ்ய" வசி ஸர்வஸ்யலோகஸ்ய எனச் சுவேதாச்சுவதரத்திலும், "வஶீஸவ-ஸ்யேஶாந:" வசீஸர்வஸ்யேஶாந: எனப்பிருகதாரணியத்திலும், "ஏகோ வஶீ-ஸவ-ஸூ-தாந்தராத்மா" ஏகோவசி ஸர்வபூதாந்தராத்மா எனக் கடவல்லியிலும் கூறப்படுகின்றன.

வசி என்பது, அண்டசராசர சகலமும் தன் வசத்திலடக்கியுள்ளதென்பதாம். இது இலக்கணையால் விரும்பத் தக்கதெனவும் ஒளியினையுடையதெனவும் பொருளாம். இதைப் பட்டினத்தார் புராண உரையிற் கண்டுணர்க.

இனி இம்மஹா காரணபஞ்சாக்ஷரமாகிய "வசி" என்னும் தாரியமந்திரமே அதீதப்பொருளாய் நின்ற பரப்பிரமத்திற்கு யோகவிசேட நாமமாய் அமைந்து "சிவ" என விளங்கிநிற்பதாம்.

திருமந்திரம்

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளும்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே.

இச் சிவ வென்னும் பதம் ஆண் பெண் அலியென்னும் முப்பாலுக்கும் பொதுவாய் நின்று, சிவன் - சிவை - சிவம் என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

முத்திபஞ்சாக்ஷரம்

இனி இம்மஹா காரணபஞ்சாக்ஷரமாகிய சிகார வகாரங்களிரண்டினுள், வகாரமாகிய அருளையும் தன்னிடத்திலயப்படுமாறு அடக்கிக்கொண்டு சிகாரமாகிய பதியெழுத்து மாத்திரமாய்த் தனித்து நின்று விளங்குவதே முடிவாகிய முத்திபஞ்சாக்ஷரமென்னப்படும். இதனை இறை எழுத்தென

வும் பிரமபீஜ மெனவும், மஹாமநு வெனவும் கூறுவர். இதனைப் பெரியோர்கள் வெளிப்படையாகக் கூறலாகாதென நாயோட்டு மந்திரமென மறைபொருளாகக் கூறியுள்ளர். நாய் குரைத்துவந்தால் "சி" யெனக்கூறித் துரத்துவதால் அதை நாயோட்டு மந்திரமெனக் கூறினர்.

நாயோட்டு மந்திர நான்மறை வேத
நாயோட்டு மந்திர நாத னிருப்பிடம்
நாயோட்டு மந்திர நாதாந்த ஜோதி
நாயோட்டு மந்திர நாமறி யோமே

என்ற திருமூலர்வாக்கா னுணர்க. இதை

"சியெழுத் தொன்றே சிந்தையிற் கருதத்
தூயநற் சுடராய்த் தோன்றுமவ யென்றான்

எனத் திருச்சிற்றம்பல நாடிகளும் கூறினர்,

பஞ்சாக்ஷரங்களின் சிறப்பு

பஞ்சாக்ஷரம் ஓதுமுறையில் பிரணவ பீஜத்தை அதன் முன்னர் வைத்தோதின் ஷடக்ஷரமெனவும், அப்பிரணவத்துடன் (ஆம் ஊம் - என்னும்) அகார உகார பீஜங்களை சேர்த்தோதின்அஷ்டாக்ஷர மெனவுங் கூறுவார். ஆனல் விண்டுவைக்குறித்த அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தில் பிரணவத்தை ஒழித்தோதின் செற்ற வெழுத்தாய் பயவலி மந்திரமாய் முடிவது போலாது, பஞ்சாக்ஷரம் பிரணவங் கூடியவழியும் கூடாவழியும் ஒரேதன்மைத்தாய் நின்று பயனைத் தந்தருளுமெனக் கொள்க. அதனல், ஏனைய மந்திரங்கள் பிரணவசகிதமாயோதவேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது.

இப் பஞ்சாக்ஷரமே 4 - வேதம், - 28 - ஆகமம், 18 - புராணங்களில் கூறும் முத்தியைத் தரத்தக்க உண்மைப் பொருளாம்.

சம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்

பண் - கௌசிகம்.

காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
யோது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
நாத னாம நமச்சி வாயவே.

உண்மை விளக்கம்

அஞ்செழுத்தே யாகமமு மண்ண லருமறையு
மஞ்செழுத்தே யாதிபுரா ணம்மனைத்து - மஞ்செழுத்தே
யானந்தத் தாண்டவமும் யாவைக்கு மப்பாலா
மோனந்த மாமுத்தி யும்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்திஉபமன்னியு பகவானை நோக்கி ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தின் பெருமையை உபதேசித்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க அவர் நூறுகோடி வருடங்கள் சென்றாலும் அப் பஞ்சாக்ஷரத்தின் பெருமையை முடிவுற எடுத்துப் பேசுதற்கு இயலாவாமெனக் கூறி யிருக்கின்றார்.

உபமன்னியு வாக்கியம்

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌕𑍋𑌟𑌿𑌶𑌤𑍈𑌰𑌪𑌿 |
𑌅𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌃 ||

பஞ்சாக்ஷரஸ்ய மாஹாத்ம்யம் வர்ஷகோடிரதைரபி
அஶக்யம்விஸ்த ராத்வக்தும் தஸ்மாத்ஸம்க்ஷேபத: ஸ்ருத:

மேற்கூறிய தூலசூக்கும காரண மஹாகாரணபஞ்சாக்ஷரங்களெல்லாம் சமயவிசேட நிர்வாண தீக்ஷாக்கிரமங்களில் குருமுன்னிலையி லுணர்ந்தறிய வேண்டும்.

ஆரியர்கள் சூரியனைப் பூசிப்பதால் தம தறிவை உண்மையான வழியில் செலுத்துமெனக் கூறி முடித்தார்

ஆனா லவர்கள் மேலானவழியிற் செல்லாது அம்மட்டிலே நின்றுவிட்டார்கள்.

சைவராயுள்ள வேளாளர்களோ வென்றால் தங்கள் அறிவை உண்மையான வழியில் செலுத்த வேண்டுமென முன்னர் சூரியபூசை செய்து முடித்து உடனே சிவபூசை செய்து வருகிறார்கள். இதனால் இவர்கள் செய்யும் பூசையில் சூரிய அர்க்கிய பாத்திரமென்றும், சாமான்ய அர்க்கியபாத்திரமென்றும், விசேஷ அர்க்கிய பாத்திரமென்றும், மூன்று பாத்திரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவை முறையே சூரியனுக்கும், சப்தகுரவராகிய தேவர்களுக்கும், முதன் முதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானுக்குமென ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்

பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவைய ருள்ளமும்
வஞ்ச மாக்கடம் வல்வினை யும்மரன்
அஞ்செ ழுத்து முணரா வறிவிலோர்
நெஞ்ச மென்ன விருண்டது நீண்டவான்.

எனக் கூறியிருத்தலால் பஞ்சாக்ஷரத்தின் பொருளறியார் மனம் தெளிவுறுதெனக் கூறப்படுகின்றது.

திருவிளையாடற் புராணம் மூர்த்தி விசேடம்

பொருப்பினுட்டலைமையெய்தும்பொன்னெடுங்குடுமிமேரு
தருக்களிற்றலைமைசாருங்கண்ணுறுந்தெய்வதாரு
விருப்புறுவேள்விதம்முண்மேம்படும்புரவிமேத
மருட்படுதானந்தம்முள்விழுமிதாமன்னதானம்.

மனிதருளுயர்ந்தோராதிமறையவர்தேவர்தம்மிற்
பனிதருதிங்கள்வேணிப்பகவனேயுயர்ந்தோன்வேட்டோர்க்
கினிதருள்விரதந்தம்முளதிகமாமிர்துவாரம்
புனிதமந்திரங்கடம்முட்போதவைந்தெழுத்தேமலாம்.

இவற்றால் மந்திரங்களு ளெல்லாம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே சிறந்ததெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இஃதன்றியும் உமாதேவியாரது ஞானப்பாலுண்டு ஓதாதுணர்ந்த சம்பந்தப்பிள்ளையார் 5-வயதடைந்த காலத்து உபநயனஞ் செய்யத்தொடங்கினார்கள். அக்காலத்தில்,

பெரியபுராணம்

ஒருபிறப்புமெய்தாமையுடையார்தம்மை
யுலகியல்பி லுபநயனமுறைமையாகும்
இருபிறப்பினிலைமையினைச்சடங்குகாட்டி
எய்துவிக்குமறைமுனிவரெதிரேயின்று
வருதிறத்தின்மறைநான்குந்தந்தோமென்று
மந்திரங்கண்மொழிந்தவர்க்குமதுரவாக்காற்
பொருவிறப்பவோதினார்புகலிவந்த
புண்ணியனாரெண்ணிறந்தபுனிதவேதம்.

சுருதியாயிரமோதியங்கமான
தொல்கலைகளெடுத்தியம்புந்தோன்றலாரைப்
பருதியாயிரகோடிவிரிந்தாலென்னப்
பரஞ்சோதியருள்பெற்றபான்மைமேன்மை
கருதியாதரவோடும்வியப்புற்றேத்துங்
கலைமறையோர்கவுணியனார்தம்மைக்கண்முன்
வருதியானப்பொருளென்றிறைஞ்சித்தான்முன்
வல்மறைகேட்டையந்தீர்ந்துவாழ்ந்தார்.

மந்திரங்களானவெல்லாமருளிச்செய்து
மற்றவற்றின்வைதிகநூற்சடங்கின்வந்த
சிந்தைமயக்குறுமையந்தெளியவெல்லாஞ்
செழுமறையோர்க்கருளியவர்தெளியுமாற்றான்
முந்தைமுதன்மந்திரங்களெல்லாந்தோன்று
முதலாகுமுதல்வனாரெழுத்தஞ்சென்பார்
அந்தியினுண்மந்திரமஞ்செழுத்துமேயென்
றஞ்செழுத்தின்திருப்பதிகமருளிச்செய்தார்.

பஞ்சாக்ஷரங்கள் அஷ்டாக்ஷரங்கள் ஓதுகையில், யிரண்டின்தலை எழுத்தும் கடை எழுத்தும் ஒத்ததாயிருக்கின்றன.

ந - ம - சி - வ - ய.

ந - ம - நா - ரா - ய - ணா - ய.

ஆயினும் பஞ்சாக்ஷரங்களின் ஒவ்வோர் அக்ஷரங்களுக்கும் ஆழ்ந்த தனிப்பொருளுண்டு. அஷ்டாக்ஷரங்களுக்கின்றும்.

ஈண்டு வேதங்களி லெடுத்துக் கூறும் மஹா மந்திரங்களெல்லாம் தோன்றுதற்குக் காரணபூதமாயுள்ளது சிவபெருமானது பஞ்சாக்ஷரமே யென்றமையானே பிரமகாயத்திரியுமதனுள்ளடங்கியதெனக் கொள்க.

திராவிட வேதமாகிய
திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்

பண்—காந்தாரபஞ்சமம்

மந்திரநான்மறையாகிவானவர்
சிந்தையுணின்றவர்தம்மையாள்வன
செந்தழலோம்பியசெம்மைவேதியர்க்
கந்தியுண்மந்திரமஞ்செழுத்துமே.

இதனை, அஞ்செழுத்துமே நான்மறையாகிய மந்திரம்; அஞ்செழுத்துமே வானவர் சிந்தையுள் நின்று அவர் தம்மை யாள்வன; அஞ்செழுத்துமே செந்தழலோம்பிய செம்மை வேதியர்க்கந்தியுள் மந்திரம் என்று முடித்துப் பொருள் கொள்க.

வண்டமரோதிமடந்தைபேணின
பண்டையிராவணன்பாடியுய்ந்தன
தொண்டர்கள்கொண்டுதுதித்தபின்னவர்க்
கண்டமளிப்பனவஞ்செழுத்துமே.

இதனை, அஞ்செழுத்துமே வண்டமரோதிய மடந்தை பேணினள்; அஞ்செழுத்துமே பண்டை இராவணன் பாடியுய்ந்தனன்; அஞ்செழுத்துமே தொண்டர்கள் கொண்டு துதித்து பின்னவர்க் கண்டமளிப்பன என முடித்துப் பொருள்கொள்க.

இவ்வித காரணத்தால் திராவிடர்கள் பிரமகாயத்திரியினும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே சிறந்ததென அநுஷ்டித்து வருகின்றார்கள்.

ஆரியர்கள் பஞ்சாக்ஷரத்தினை ஓதாதற்குக் காரணம்

அங்ஙனமாயின் ஆரியர்கள் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தினைக் கைக்கொள்ளாது பிரமகாயத்திரியினை யேன் கைக்கொள்ளு கிறார்கள் எனின்,

தக்கன் யாகஞ்செய்தகாலத்தில் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை நீக்கி விஷ்ணுவை யாகத்தலைவராக வைத்துக் கொண்டு அவிர்ப்பாகமும் சிவபெருமானுக்குக் கொடாமல் அவரைப் பலவாறாக தூஷித்தான். அதைக்கேட்டு சம்மதித் திருந்த அந்தணர்களை நந்திகேசுரர் கண்டு நீவிர் சிவபெரு மானையும் சிவசாதனங்களாயுள்ள விபூதி ருத்திராக்கங்களை யும் சிவபூசனை சிவனடியார்களையும் விட்டுப்பிரிந்து வேதியர் களாய் எக்காலமும் பிறந்திறந் துழலும் மாயாவசத்தராகி வேதாகமங்களுக்கு மாறுதலான வழியிற் செல்வீர்களென சாபமிட்ட காரணத்தா லென்க.

கந்தபுராணம்

அனந்தன் சாபநீங்கு படலம்

சங்கரனைவிலக்கியின்று புரிகின்றமகஞ்சிதைத்துத்தக்க னின்றோ, டிங்குறையு மமரரெல்லா மழிவுறவின் னேயென்று விசைத்துப் பின்ன, ரநகனுறு மறையோர்தம் முகநோக்கி யந்தணரி லழிந்தா வானீ, ருங்கள்குலத் தலைமைதனை யிழந் திட்டீர் சேண்மினென வுரைக்க லுற்றான்.

பேசரிய மறைகளெலாம் பராபரனீ யெனவணங்கிப் பெரிது போற்று, மீசனையு மன்பரையு நீற்றொடுகண் டிகை யினையு மிகழ்ந்து நீவிர், காசினியின் மறையவரா யெந்நாளும் பிறந்திறந்து கதியுறாது, பாசமத னிடைப்பட்டு மறையுறை யாநெறியதனிற் படுதி ரென்றான்.

இதுமாத்திரமோ பொதியாசலத்தி லெழுந்தருளிய அகஸ்தியமாமுனிவர் விபூதி ருத்திராக்ஷ தாரணராய், சிவ சின்னங்கள் பூண்டு தண்டுகமண்டலந் தாங்கிய கையராய்

குற்றாலத்தி லெழுந்தருளிய விஷ்ணு மூர்த்தியைத் தரிசிக்கும்படி கோயிலுள் நுழைந்தனர். உடனே ஆங்குள்ள கொடிய வைணவர்கள் பாஷாண்டி உள்ளே நுழையலாகாதென மறுக்க அம்முனிவர், "வைணவமதங்கொண்ட அந்தணர்களே! உமக்குக் கௌதமர், கண்ணுவர், பிருகு, தூர்வாசர், ததீசி, முதலானவர்கள் சாபம் நேரிட்டிருப்பதை நீர் பகுத்துணரமாட்டீர் அறிவிலிகளே" என்று திரும்பிவந்துவிட்டார்.

திருக்குற்றாலத் தலபுராணம்

கோதமன் கண்ணுவன் பிருகுதுர்வாசன்புரந்தரற்குக் குலிசமீந்த, மாதவர்கள் முதலாச் சாபத்தால் வகுத்துணரீர் மடவீரென்றே, போதமில்லா மறையவர்கள்கடைதடுப்பப்புறம்போனன் புவனமூன்று. ஆதிபராம் அமரரொடுகட்டிநிற்பச் சானொருகட் டமையறிற்பான்.

இதனால் சிவபூசை செய்யாமற் சிவநிந்தனை செய்ய அந்தணர்களுக்கு மேற்கூறிய ரிஷிகளாலே சாபம் நேர்ந்திருக்கிறதாகத் தெரியவருகின்றது.

இதுகாரணத்தான் ஆரியர்கள் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தை அனுஷ்டிக்கவில்லையெனத் தெரியவருகின்றது.

இது காரணம்பற்றியே திராவிடர்கள் பிரமகாயத்திரியினும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமே சிறந்ததென அனுஷ்டித்து வருகின்றார்கள் எனக் கொள்க.

உபவீதம்

வேளாளர்வைசியரெனக்கொள்ளின் அவர்களுக்குபவீதமுண்டோவெனின், அதனைச்சற்றே விவகரித்தொழிப்பாம்.

உபவீதமென்பது பூணுநூலாம். அது முதுகெலும்பின் மீதும், தொப்புளின் மீதும் விழும்படி இடைவரையும் இடதுதோளிலிருந்து தொங்கி யிருக்கும்படி தரித்திருக்கும் முப்புரிநூலாம். இது ஏறவுமாகாது குறையவுமாகாதெனக் காத்தியாயனர் கூறுகின்றார்.

இது எதற்காக ஏற்பட்டதென்றால் அறவிகள் தமது அகம் பழுத்ததெனத் தோன்றுமாறு புறத்தே பழுப்புநிற முள்ள காவியுடை தரிக்கிறார்கள். அதுபோல அகத்தே நூலாராய்ச்சியுள்ளாரென்பது தோன்ற, புறத்தே மார்பில் நூல் தரித்துக் காட்டுங் குறியெனக் கொள்க. முப்புரிநூலோர் பார்ப்பாரென அகராதியார் நிகண்டார் கூறுவதினால் இது ஆதிகாலத்தில் அந்தணர்க்கே ஏற்பட்டதாகத் தெரியவருகின்றது. அதனால் அவர்களுக்கு வேதியர் சாஸ்திரி பந்துலு முதலிய பட்டப் பெயர்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆகிலும், க்ஷத்திரிய வைசியர்களும் பிற்காலத்தில் உபவீதம் தரிக்கலாமென விதியேற்பட்டு வழங்கிவந்ததாய்த் தெரியவருகின்றது.

உபவீதம் தரித்தல் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டு வந்திருக்கின்றது.

ஆடையால் பூணுநூலைத் தரிக்கலாம், ஆடை கிடையாவழி மூன்றிழை நூலாலாயினும் தரிக்கலாமென இருடிசிங்கர் கூறுகின்றார். அதையே பிரமாணமாகக்கொண்டு வேளாளர் இக்காலத்தும் மார்மீதும் தோள்மீதும் உத்தரீயந் தொங்கத் தரித்தல் வழக்கத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. வைதீகப் பிராமணர்கள் பூணுநூல் தரித்திருந்தும் அதனோடு உத்தரீயமும் கூடத் தரிக்கின்றார்கள். அதனால் பூணுநூல் தரித்தல் கௌணவிதி யெனவும், உத்தரீயந்தரித்தல் முக்கிய விதியெனவும் ஏற்படுகின்றது.

உபவீதம் சிலகாலம் 4 - விரல் அகலத்தில் நாடா மான் தோல் இவைகளால் தரிக்கப்பட்டு வந்தது. இதைக்கண்ட ஆங்கிலேயர் இக்காலத்தில் Lieut., Captn., Major Col., முதலிய சேனைத்தலைவர்களா யுள்ள யுத்தவீரர்களுக்கு சிவந்த பட்டைநாடாஉபவீதம்போலத்தரிக்கச்செய்து வருகிறார்கள்.

பருத்தி பட்டு பசுவாலின் மயிர் சணல் மரநார் வைக்கோல் யாட்டுமயிர். இவற்றால் இருபிறப்பாளர் உபவீதந் தரிக்கலாமென மநுகூறுகின்றார்.

இவற்றுள்ளும் வருணபேதங்கள் விளங்கும் நிமித்தம் அந்தணர்க்கு நூல், அரசர்க்குப் பட்டு, வைசியர்க்கு யாட்டு மயிராலாகிய நூல், இவைகளால் உபவீதம் தரிக்கவேண்டு மென மநு கூறுகின்றார்.

பூணுநூல் தரிக்க மந்திரம்

பூணுநூலை "யஜ்ஞோபவீதம் தேஜஃ" என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லித் தரிக்கவேண்டுமென பரிசிஷ்டத்தில் கூறியிருக்கின்றது. திராவிடர்கள் அகோரமந்திரத்தைச் சொல்லித் தரிக்கின்றார்கள்.

பூணுநூல் தரிக்கு முறை

பூணுநூலைக் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி ஸவ்யம், அபஸவ்யம், நிவீதம் அல்லது மாலை என மூவகையாகத் தரிக்கவேண்டுமென, போதாயனர் கூறுகின்றார். அவற்றுள் :—

1. ஸவ்யமாவது. — பூணுநூலை வலமாகத் தரித்தல். எனவே, இடது தோள்மீதும் வலதுகைக்கீழுமாகத் தொங்கத் தரித்தலாம். இதுவே உபவீத மென்னப்படும். இது சந்தியாவந்தனம், சிவபூசை, அக்நிகார்யம், ஜபம், தபம் முதலிய தேவகர்ம காரியங்களில் தரிக்கத்தக்கதாம்.

2. அபஸவ்யமாவது.—பூணுநூலை இடமாகத் தரித்தல். எனவே வலது தோள்மீதும் இடதுகைக் கீழுமாகத் தொங்கத் தரித்தலாம். இது பிராசீனவீத மென்னப்படும். இது பிதுர்கர்ம காரியங்களில் தரிக்கத்தக்கதாம்.

3. நிவீதமாவது.—பூணுநூலைத் தாழ்வடமாகத் தரித்தல். எனவே, மார்பிற்றொங்கும்படி மாலையாகத் தரித்தலாம். இது சமநிவீத மென்னப்படும். இஃது இருடி, தர்ப்பண முதலிய மனிதர்க்குரிய கர்மகாரியங்களில் தரிக்கத்தக்கதாம்.

பூணுநூல் தரிக்குந் தொகை

பிர்மச்சாரிக்கும் சந்நியாசிக்கும் ஒற்றைப்பூணுநூலும், கிரகஸ்தனுக்கும், வானப்பிரஸ்தனுக்கும் இரட்டைப் பூணுநூலுமாம். அதிவர்ணாச்சிரமிக்குச் சிகைப் பூணுநூல் வேண்டுவதில்லை.

பின்னும் ஒருவேதமுள்ளவனுக்குப் பூணுநூல் ஒன்று, இரண்டுவேத முடையானுக்கு இரண்டு, மூன்றுவேத முடையானுக்கு மூன்று, நாலுவேத முடையானுக்கு நான்கெனப் போதாயனர் கூறுகின்றார்.

இஃது இங்ஙனமிருக்க, திராவிடநாட்டிலுள்ள வேளாளர்கள் தாங்கள் உபவீதம் தரித்தலில் சில (Reform) சீர்திருத்தஞ் செய்துகொண்டார்கள். காரணம் என்னை எனில், இவ்வுபவீதம் வைதிககர்மங்களுக்கு ஏற்பட்டிருப்பதால், மலசல விசர்ச்சன காலம், நித்திரை காலம், மாதரார் கலவி காலம், தயிலமிட்டுக்கொள்ளும் காலம், க்ஷவர காலம், நீச்சரிடம் பணிகொள்ளுங் காலம், சந்தையிற் செல்லுங் காலம் இவை முதலிய அசுத்த காலங்களில் உபவீதம் தரிக்கலாகாதெனவும்; நீராடியபின் பூஜாகாலம், சந்தியா காலம், கல்யாணம், சீமந்தம், தீக்ஷா காலம், சிரார்த்த காலம், அக்கினி காரியஞ் செய்யுங் காலம் முதலிய சுத்தமாயிருக்கிற காலத்தில் மாத்திரம், நார்மடி யுடுத்து நீக்குவதுபோலும், தரிக்கத்தக்கதென்வும் ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள். அதுபோலவே நாளதுவரையிலும் சால வைதிக கர்மகாலத்தும் இவர்கள் உபவீதம் தரித்து வருகிறார்கள். இவர்களுள்ளும் அபிஷேகஸ்தர்களாயுள்ளவர்கள் சிலர் சதாகாலுந் தரித்திருக்கிறார்கள்.

யஜ்ஞோபவீதம் சதா தரித்திருக்கவேண்டுமென மிருதிகள் கூறவும், திராவிடர்கள் எந்தப் பிரமாணத்தைக்கொண்டு கர்மகாலங்களில் மாத்திரந் தரிக்கின்றார்கள் என்றால், ஆத்மார்த்தத்தில் சிவபூசை செய்யுமிடத்து, பாணலிங்கபூசையில் சிவபெருமானை பாணத்தில் ஆவாகனஞ்செய்து சதா பூசித்து

வரவும், அதற்கு மாருகச் க்ஷணிகலிங்க பூசையில் மிருத்தி கையாதி யவற்றில் அப்போதைக்கப்போது ஆவாகனஞ் செய்து பூசைமுடிவில் அவற்றினின்றும் விடுவித்துத் தமக்குள் ஒடுக்கிக்கொள்ளும்படி எந்தவிதி ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அந்த விதியே விதியாகக்கொண்டு யஜ்ஞோபவீதத்தைக் கர்ம காரிய ஆரம்பத்தில் தரித்து முடிவில் நீக்கிவைக்கின்ருர்கள் எனக் கொள்க.

அந்தணர்களும் சிலகாலம் யக்ஞோபவீதம் தரியாம லிருந்திருக்கிருர்கள்.

திருவிளையாடற் புராணம்—உலவாக்கிழிய ருளிய படலம் 3.

அறவோரெல்லா ரிரப்பெய்தி யாகங்கடந்த நூலன்றி, மறைநூலிழந்து முனிவேள்வி வாஞேர் வேள்வி—தென்புலத்தி, னுறைவோர்வேள்வி யிழந்திழிந்த தொழில்செய்காற்ரு துயிர்வளர்பான், புறநாடணைந்தார் பசியாலே புழுங்கி யொழிந்த குடியெல்லாம்.

வடதேசத்தில் பூனு, நாகபூர், ஜத்ராப்பாக்கம் முதலிய பிரதேசங்களில் வேளாளர்கள் சதா பூணுநூல் தரித்திருக்கிருர்கள்.

பூணுநூல் வந்த காரணம்

ஆதியில் வடஇந்தியாவில் முன்னர் திராவிடரும் பின்னர் ஆரியரும் வந்து குடியேறின காலத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் யுத்தம் நேரிட்டு ஆரியர் தங்கள் படை என்றுணரும்படி அறிகுறியாக மார்பில் நூலைத் தரித்தார்கள். அதே வைதிகத்துள் ஒன்றுமென அவர்கள் சிலேட்டுவம் கற்பித்து சதா காலமுந் தரித்து வருகிருர்கள். அதைக்கண்ட திராவிடருள் ஒவ்வொரு சாதியாரும் தரிக்கத்தொடங்கினதாகத் தெரியவருகிறது.

The yajnopavita was worn in this ancient period by Brahmins, Shatriyas and Vaisyas alike, but only at the time of performing yajna or vedic sacrifice.

Things have changed since those ancient times. The yajnopavita is now habitually and ostentatiously worn at all times, by the members of one caste only — the Brahmans—and that caste has forgotten to perform Vedic yajna! Vide History of Civilisation in Ancient India by Mr. ROMASH DUTT, C. I. E., Calcutta 1899, Book 1, Chap. V. page 160.

மொழிபெயர்ப்பு

எக்ஞோபவீதம் பூர்வகாலத்தில் பிரம, க்ஷத்திரிய, வைஸ்யர்களால் ஒரேபடித்தாக யாககாலத்தில் மாத்திரம் தரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக்காலத்திலிருந்தது இந்தக்காலத்தில் மாறிவிட்டது. இப்போது ஒரேஜாதியார் அதாவது பிராமணர்கள் மாத்திரம் வெளிவேஷமாகவாவது சதாகாலம் நீங்காது தரித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் வைதிக காரியமான யாகஞ் செய்வதை மறந்து விட்டார்கள். 1899 இல் கல்கத்தா ரோமேஷ்சந்தர் தத்தர் செய்த பூர்வீக இந்து சரித்திரம் முதல் புத்தகம் 160-ம் பக்கத்திற் காண்க.

"THE HINDU" Monday the 30th August 1915.

The sacred thread worn by Brahmins and the other "twice born" castes of Hindus is the subject of a learned and interesting Note (Nuval Kishore Press, Lucknow) by Mr T. R. Amalner, a Munsif in the Indore State in connection with the Gazetteer of Central India under the editorship of Major C. E. Luard. The author traces the custom to its earliest sources. He points out that there is an entire absence of any reference to the sacred thread in the ceremony of 'Upanayana' in the majority of the Grihya Sutras, which lay down the domestic ritual of the Hindus. The tying round the waist of the grass! cord, which is now a subordinate part of the ceremony appears to have been the whole of it in ancient times. Later, it seems to have been the practice to put

on the sacred thread only on occasions of religious import, and not as at present to wear it night and day, sleeping and waking. Another important point which the author establishes is that the "sacred cord" was worn in ancient times both by men and women, and not by men as at the present day. Among the Parsis even now the 'kusti,' which answers to the sacred cord of the Brahmins, is worn by men and women. The denial of the "Yajnopavit" to women, in later times among the Hindus marks a notable step in the descent of women from the high position which they occupied in the Vedic community,

மொழிபெயர்ப்பு

இந்து பத்திரிகை 1915ஆம் ஆகஸ்டு 30உ

மத்ய இந்தியா கெஜட்டீயரை யனுசரித்து இண்டோர் நாட்டு முனிஷீப்பு "அமலனர்" என்பவர் பிரசுரஞ்செய்திருப்பதாவது.

அந்தணரும் இருபிறப்பாளரும் எக்ஞோபவீதம் தரிக்கும் பூர்வீக வழக்கத்தைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்துவந்ததில் இந்துக்களுக்கு ஏற்பட்ட கிருஹ்ய சூத்திரத்தில் உபநயனச் சடங்கில் உபவீதத்தைபற்றி ஒன்றேனுங் கூறப்படவில்லை.

இக்காலத்தில் உபநயனச் சடங்கில் ஒரு கூறுபுள்ள முஞ்சில்புல்லை இடையில் அரைஞாணகக்கட்டுவதே அக்காலத்தில் உபநயனமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

பிற்காலத்தில் சடங்கு செய்யுங்காலத்தில் மாத்திரம் உபவீதம் தரிப்பதாய் ஏற்பட்டது. இக்காலத்தில் இரவிலும் பகலிலும் விழித்திருந்த காலத்தும் உறங்குங் காலத்தும் தரித்திருப்பதுபோல தரிப்பதில்லை.

பின்னுமோர் விசேஷம்

இக்காலத்தில் புருஷர்கள் மாத்திரமே உபவீதந் தரிக்கிறார்கள். அது போலாது முற்காலத்தில் ஸ்திரி புருஷர்கள் இருவருமே தரித்துவந்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது.

பார்சிகருக்குள்ளாக இக்காலத்தும் உபவீதத்தைப்பற்றிக் குஸ்தியில் பிராமணர்களுக்குக் கூறியபடி ஸ்திரி புருஷாளிருவருமே உபவீதம் தரித்துவருகிறார்கள்.

பிற்காலத்தில் வைதீகர்களுள் ஸ்திரீகளுக்கு உபவீதங் கிடையாதென அவர்கள் உயர்ந்த நிலையிலிருந்து தாழ்ந்த நிலைக்கு இறக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

2-வது - மக்கட்பெயர்த் தொகுதி நிகண்டில் அந்தணருக்கு முப்புரிநூலோர் எனக் கூறியிருப்பதால் ஏனையோர்க்கில்லையென விளங்குகின்றது.

இவ்வாறு பாணலிங்கபூசை செய்பவர்களுக்கும் க்ஷணிகலிங்கபூசை செய்பவர்களுக்கும் பலன் ஒன்றாயிருப்பது போல உபவீதம் சதா தரிப்பவர்களுக்கும் கர்மகாரியங்களில் மாத்திரம் தரிப்பவர்களுக்கும் பலன் ஒன்றேயன்றிவேறின்றாமெனக் கொள்க.

சிகா யஞ்ஞோபவீதம் பஞ்சகச்ச உடை முதன் மூவர்களுக்கும் எக்காலத்து மிருக்கவேண்டுமெனச் சுருதி ஸ்மிருதிகளில் பொதுவிதி ஏற்பட்டிருக்கவும், காலவேறுபாட்டால் இக்காலத்தில் வடக்கே வங்காளம், டில்லி, பஞ்சாப், ஆக்ரா, அலகாபாத் முதலிய பிரதேசங்களிலுள்ள பிராமணர்களில் பெரும்பாலாரும், சென்னை இராஜதானியிலுள்ள பிராமணர்களில் சிறுபாலாரும், சிகையைக் கத்திரித்தொழித்தும், பஞ்சகச்ச உடையை நீக்கி, பூட்ஸ், டிரௌஸர்ஸ், சட்டை முதலியவை யுடுத்தும் வருவதினால் அவர்கள் அந்தணராகாரென ஒருவராலும் மறுக்கப்படவில்லை.

வடதேசத்திலுள்ள க்ஷத்திரிய வைசியர்கள் சிலர் யஜ்ஞோபவீதம் தரித்தும் சிலர் தரியாமலு மிருக்கிறார்கள். அப்படித் தரியாதிருப்பவர் க்ஷத்திரிய வைசிய ராகாரென ஒருவராலும் மறுக்கப்படவில்லை.

அதுபோலவே இந்நாட்டிலுள்ள வேளாளர்களிற் சிலர் பூணுநூல் சதா தரித்திருக்கிறார்கள். சிலர் கர்மகாரியத்திற்கு வேண்டும்போது தரித்து வருகிறார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு யஜ்ஞோபவீதம் இல்லையென்பதும் அவர்கள் வைசிய ராகாரென்பதும் பேதைமையேயாம்.

வள்ளுவர் முதலிய இழிகுலத்தார் யஜ்ஞோபவீதம் சதா தரித்திருப்பதனால் உயர்குலத்தாராவதும், வேளாளர் சதா தரியாது கர்மகாலத்துக்கு வேண்டும்போது மாத்திரம் தரிப்பதனால் இழிகுலத்தாராவது மின்றெனக் கொள்க.

ஆச்சிரம தருமங்கள்

வேளாளர்களுக்கு மேலிரண்டு வருணத்தார்க் குரிய ஆச்சிரம தருமங்களுண்டோவெனில் விளக்குவோம்.

பிரமச்சரிய ஆச்சிரமம்

வேளாள வாலிபர்கள் கல்விச்சாலையிற் சென்று கல்வி கற்கு நாள்தொடங்கி விவாகஞ்செய்யுங் காலமீறாகவுள்ள காலமெல்லாம் பிரமச்சரியமாம். விவாகஞ்செய்யுமுன்னர்ப் பூவலஞ்செய்து ஆங்காங்குள்ள தேசாச்சாரம் குலாச்சாரம் பொருள்தேடும் வகையெலாம் தேர்ந்துணரவேண்டும் இதை இக்காலத்தில் பிள்ளை பரதேசம்போகிறானெனக் கல்யாணத்தின் முன் சடங்கு செய்து முடிக்கிறார்கள்.

கிருகத்த ஆச்சிரமம்

தத்தம் சுயகுலத்தில் சுயகோத்திர மில்லாமல் நோய் பழியில்லாத நல்ல குடும்பத்திற் பிறந்தவளாய், அறிவு, ஆச்சாரம், அடக்கம், அழகு, கற்புடைமை முதலிய நற்குண நற்செய்கை யுடையவளாயுள்ள ஒரு கன்னிகையை விதிப்படி மணந்து, பழிபாபத்திற்கஞ்சிப் பொருள்தேடிக், கொலை, களவு, கள், காமம், அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல் இவை முதலிய தீக்குணங்களகற்றிக், கூடாவொழுக்க மகன்று, அறிவு, ஒழுக்கம், சத்தியம், கல்வி, தயை, பொறுமை, இன்சொல்லாதி நற்குணங்களைப் பூஷணமாகக்கொண்டு பெரியோரைப் பேணிச், சுற்றந்தழுவித், தாய்தந்தையர் குரு தெய்வங்களை யுபசரித்துத், தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தினர் சுற்றத்தார் தான் என்னும் ஐம்பெரும் வேள்வியாற்றித், துறந்தாரையும் துவ்வாதாரையும் உண்பித்து, நல்ல புதல்வர்களைப் பெற்று, ஆத்மார்த்தத்திற்குரிய சிவார்ச்சனை செய்து வாழ்வதே இல்லற தருமமாம். இவை செய்தல் வேளாளர்க் கியல்பேயாம்.

வானப்பிரஸ்த ஆச்சிரமம்

வீடு, மனைவி, மக்களைத் துறந்து கானகத்திற் சென்று சோலை சூழ்ந்ததாயு மணற்பரப்பாயுமுள்ள தபோவனத்தில் ஆச்சிரமஞ் செய்துகொண்டு மணல்பரப்பித் தருப்பாசன மிட்டுத் தனித்திருந்து தவம்புரிதலே வானப்பிரஸ்தமாம். இஃது இக்காலத்து எவ்வருணத்தும் கிரமமாக நடத்தப்படவில்லை. ஆயினும் வேளாளரா யுள்ளவர்கள் தங்கள் தேகாந்த காலத்தில் தாங்கள் இருக்குமிடத்தே பிராணன் நீங்குஞ் சமயத்தில், கானகத்தில் இருப்பதாகப் பாவித்து, மணல் பரப்பி அதன்மீது தருப்பை பரப்பி அதன்மீது சயனித்

திருக்கவும், அருகிலுள்ளவர்கள் தேவார திருவாசகமோத வும், செவி வழியாகக் கேட்டுணர்ந்து தங்கள் மனத்தைச் சிவபெருமான் திருவடிநீழலிற் செலுத்துகின்றார்கள். இஃது இக்காலத்தும் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணலாம்.

சந்நியாச ஆச்சிரமம்

மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொருளாசையாகிய மூன் றினையும் ஒழித்து அகப்பற்றுப் புறப்பற்றொழித்து, லங் கோடு கௌபீனராய்ச், சாதி சமயப்பற்றும் விடுத்துச் சிதேந்திரியராகவும், சதா நிஷ்டாபரராகவு மிருப்பதே சந்நி யாசத்துவமாம். பட்டினத்தடிகளே இதற்குச் சான்றாம். வேளாளராயுள்ளவர்கள் பிராணன் நீங்கியகாலத்துப் பிரே தத்தின் இடையிலுள்ள அரைஞாணை அறுத்தெறிந்து விட்டு லங்கோடு கௌபீனந் தரித்துச் சந்நியாசக்கோலங் காட்டிப் பிரேதத்தை உருத்திர பூமியிற் கொண்டுபோ யடக் கஞ்செய்கிறார்கள். ஆதலால் வேளாளர் இந்த நான்கு ஆச்சிரமும் உடையவர்களேயாவர். இவற்றை நாம் கண் கூடாகப் பார்க்கலாம்.

வருணசிந்தாமணி முடிவுரை

இவ் வருணசிந்தாமணியுள் எடுத்துக்கொண்ட ஜாதி யேற்பாடானது இந்தியர்களைக் குறித்ததாம். அவ் விந்தியர்கள் ஆரியரென்றும், திராவிடரென்றும் இரண்டு பெரும் பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இவ் விருவருக்கும் பொதுவாக நான்குசாதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவை வருமாறு:—

	ஆரியர்	திராவிடர்
1.	பிராமணன்	ஆதிசைவர்
2.	க்ஷத்திரியன்	அரசன்
3.	வைசியன்	* வேளாளன்
4.	சூத்திரன்	தொழிலாளி

* வணிகன் வைசிய னொருவனெனக் கூறியிருத்தலின் (வருண - சிந்தா - 481)

மேற்கண்ட ஜாதிகள் பாஷை மாத்திரையால் பெயர்கள் மாறுபட்டனவே யன்றிக் கர்மங்களால் வேறுபட்டன வன்றாம்.

மேற்கண்ட முதன் மூவரும் இருபிறப்பின ரென்றும் நான்காவான் ஒரு பிறப்பினனென்றும் வழங்கப்படுவர்.

ஈண்டு இருபிறப்பினர் அல்லது இருபிறப்பாளர் என்பது—எல்லோரும் பிறந்ததுமுதல் ஒரு பிறப்பினராம். உபநயனமானது முதல் இரு பிறப்பினராம் (உபநயனம் மேன் மூவருக்கே யேற்பட்டிருத்தலின்) எனக் கொள்க. (வருண - ஆரி - 83)

இருபிறப்பினரான ஒவ்வொரு சாதியார்க்கும் வைதிக கருமமென்றும், லௌகிக கருமமென்றும் இருவகைக் கருமங்களேற்பட்டுள்ளன. ஒரு பிறப்பினனுக்கு ஒரே கருமமாம்.

ஜாதி	வைதிக கருமங்கள்	இலௌகிக கருமங்கள்
பிராஹ்மணன்	வேதமோதல் வேள்விசெய்தல் ஈதல்	வேதமோதுவித்தல் வேள்விசெய்வித்தல் ஏற்றல்
க்ஷத்திரியன்	வேதமோதல் வேள்விசெய்தல் ஈதல்	உலகோம்பல் படைபயிற்றல்
வைசியன்	வேதமோதல் வேள்விசெய்தல் ஈதல்	கிருஷி வாணிகம் கோ சம்ரக்ஷணை
சூத்திரன்	மேன் மூவர்க்கும் பணிபுரிதல் ஒன்றேயாம்	

(வருண - ஆரி - 108, 149, 157, 166.)

ஆரியர்களுக்குள்ள கருமங்கள் (சிற்சில பாகங்களில் வேறுபட்டிருப்பினும்) திராவிடர்களுக்குமுள்ளவாம். வேளாளர் வைதிக லௌகிக மென்னுமிருவகை கருமங்களுமுடையாரென்பதை விளக்குதற்காகவே உமாபதி சிவம் தமது திருத்தொண்டர் புராணவரலாறு 26-வது செய்யுளில் வேளாளரென வாளாகூறாது 'இருமை நெறி வேளாள' ரெனக் கூறினமை காண்க.

இது நிற்க, மேற்கண்ட நால்வகை வருணங்களுள் ஒவ்வொரு வருணத்தின் சரிதையையும், ஆச்சார வொழுக்கங்களையும் கூடியவரையில் சுருக்கமாக இவ் வருணசிந்தாமணியில் எடுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றது. இவை யெல்லாம் சுருதி ஸ்மிருதியாதிய பிரபல வாக்கியங்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருப்பதால் எல்லாராலும் ஒப்பத்தக்கதேயாம்.

அங்ஙனமிருக்கவும் இந்நூல் முகவுரையிற் கூறியபடி, ஆரியர்கள் கலியில் நான்குவருணங்களுள் தலையுங் கடையுமிருக்கின்றனவன்றி, நடுவிரண்டு வருணங்களும் இறந்துபோயினவெனக் கூறுகிறார்கள். ஆனாலவை உண்மையாகாவென மறுக்கப்பட்டனவாம். (வருண் - திராவி - 326)

இவர்கள் மயக்கில் அகப்பட்டவரெல்லாம் வேளாளர் சூத்திரரெனச் சில புராணங்களில் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்.

பின்னும் ஆரியர்கள் திராவிடநாட்டாரை இழிவாக நினைப்பது மன்றி, அந்நாட்டில் குடியேறின தம்மினத்தவராய ஆரியரையும் அவ்வாறாக நினைக்கின்றார்கள். (வருண - ஆரி - 11.)

இது நிற்க, இவ் வருணசிந்தாமணியைக் கண்ணுற்ற சில ஈழநாட்டுச் சூத்திரர்கள், வேளாளர் வைசியராகார் சூத்திரரே என மறுக்கத் தொடங்கினர். ஏனெனில் இவ் வீழத்தார் ஜாதியினும் சமயத்தினுங் கட்டுப்பட்டவரல்லர். (ஆறுமுகநாவலரால் வெளியிடப்பட்ட யாழ்ப்பாண சமயநிலையாற் காண்க.)

அதனாலிவர்கள் வேளாளரெனப் பெயர் மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டிருப்பதாலும், அவர்கள் ஆச்சாரவொழுக்கம் வைசிய ரொழுக்கத்திற்கு மாறுபட்டிருப்பதாலும், நிகண்டகாதிகளில் வேளாளர் வைசியரென்றிருப்பதை யெல்லாமாற்றிச் சூத்திரரென அச்சிடவுந் துணிந்தார்கள். அம்மட்டி

ல்டங்காது, வேளாளர் சூத்திரரென்றே நிறுவுவேம், எவரேனும் வைசியரென நிறுவவல்லாராயின் 1,000-ரூபாய் பந்தயங் கட்டுகிறேமெனச் செருக்குற்று, சில விளம்பரப்பத்திரிகைகளையும் விடுத்தனர். ஆயினும் இவர் வாதமெல்லாம் மதுரை மாணவச் சங்கத்தார்முன் மாய்ந்தொழிந்து, வேளாளர் வைசியரேயென ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. (வருண-விவ-713)

முன்னர் நடந்தனவெல்லாம் எவ்வாராயினு மாகுக. நமக்குக் கடவுள் நல்லறிவைக் கொடுத்திருப்பதால் அதைக் கொண்டு நாம் இப்போது வேளாளர் வைசியரோ அல்லது சூத்திரரோ வென விசாரித்து ஒன்றினை நிச்சயிப்போமாக.

1. வேதமோதல்:—வேதமென்பது ஆரியத்திலும் திராவிடத்திலுமுள்ளது. (வருண-திரா-185)

வேளாளர் திராவிடரானதால் தமிழ்வேத மோதுகிறார். அவருக்கு ஓதுவாரெனப் பட்டமு முண்டாயிருக்கிறது. (வருண-திரா-402)

2. வேள்வி:—வேளாளர் பிரமவேள்வியாதிய பஞ்ச மகா வேள்விசெய்து வருகிறார்கள். கலியாணமாதிய காலங்களில் அக்கினிவளர்த்துப் பூசிப்பதும், ஔபாசனாதிகருமங்களியற்றுவதும் யாவருமறிந்த விஷயமே. (வருண-திரா-410)

3. ஈதல்: — வேளாளரென்ற பதத்திற்குப் பொருள் ஈகையாளர் என்பது அகராதி நிகண்டா லறியலாம். (வருண-திரா-433)

4. கிருஷி:—வேளாளரின் பரம்பரைப் பாத்தியத் தொழிலாயுள்ளது பயிர்த்தொழில் என்பது வெளிப்படை. (வருண-திரா-455)

5. வாணிகம்:—வேளாளர் தமது விளைநிலத்தில் உற்பத்தியாகும் நன்செய் புன்செய் தானியங்கள், புளி மிளகாய் உப்பு முதலிய பற்பல பண்டங்களையெல்லாம் தங்களுக்கு

வேண்டுமளவு வைத்துக்கொண்டு மிகுந்துள்ளவற்றை விற்றலும், இல்லாதனவற்றைக் கொள்ளலும், வெளிப்படையாம். இவர்களுள் வேளாண் செட்டிப்பட்டமு முண்டு. (வருண-திரா-499)

6. ஆனிரைகாத்தல்:—உழவுக்கு எருதும், விளைநிலத்திற்கு எருவும் இன்றியமையாத விஷயமாதலால் வேளாளர் பசுக்காத்து வருகிறார்கள். (வருண-திரா-509)

வேளாளர் மேற்கண்ட அறுதொழில் செய்துவருவதால் வைசியரென்பதற்கு ஐயமின்றாம்.

ஆரியர்க்கு உள்ள யஜ்ஞோபவீதம் உபநயனம் வேளாளருக்கு முண்டோவெனின்,

யஜ்ஞோபவீதம்:-வேளாளர் கர்மகாரியங்களுக்கு வேண்டும்போது யஜ்ஞோபவீதம் தரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் சதாகாலமுந் தரித்திருக்கிறார்கள். (வருண-விவ-755)

உபநயனம்:—இது கடவுளை வழிபடுதற்கு அறிவினை விளக்கும் ஒரு கருமமாம். இதை ஆரியர் உபநயனமென்றும், வேளாளர் தீக்ஷையென்றுங் கூறுவர். அதனால் வேளாளர் சமயவிசேஷ நிர்வாணதீக்ஷை செய்துவருவது யாவருமறிந்த விஷயமே. (வருண-விவ-728)

பின்னும் இவர்கள் உயர்குல வகுப்பின ரேன்பதற்கு

1. ஆதிகாலந்தொடங்கி மண்டிலமாக்களாயும் தண்டத்தலைவராயும், அரசுரிமையும், மந்திரத்தலைமையும், தந்திரக்கிழமையும் பெற்றிருந்திருக்கிறார்கள். (வருண-விவ-638) (ஆரி-158)

2. தொண்டைமண்டலத்தில் ஆதொண்டச்சக்கிரவர்த்தியார், பூமியைப் பயிரிடும் சுதந்திரத்தொழில் வேளாளருக்கே உரியதென அவர்களுக்குத் தமது நிலத்தை யெல்லாம் பகுத்துக் கொடுத்து, காணியாளரெனப் பட்டமுங் கொடுத்திருக்கின்றனர். (வருண-திரா-296)

3. தொண்டைமண்டலம் நாடுகளாகப் பிரிந்த காலத்தில், வேளாளர்களை ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் தலைவராக்கி நாட்டாரென்று பட்டங்கொடுத்து, மற்றைச் சாதியாருள் உண்டாகும் ஜாதி விவகாரங்களை விசாரிப்பதற்கு அதிகாரமுங் கொடுத்திருக்கின்றனர். (வருண-திரா-322)

4. இராஜாங்க விவகாரங்களைப்பற்றி மகாநாடு கூடுங் காலத்தில் வேளாண்டலைவரே அக்கிரகண்ணியரா யிருந்து நடத்திவந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. (வருண-திரா-376)

5. நிலவுரிமை பெற்றுள்ள ஒவ்வொரு மிராசுதாரர்களும் ஆங்கிலேயரால் (நிலகர்த்தர் என்னும் பொருள்படும்) Land Lords என்ற பெயரான் அழைக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். (வருண-ஆரிய-86)

6. வேளாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் பண்ணையாட்களைக் கொண்டு உழவுத்தொழில் நடத்துவதன்றித் தாமே மேழி பிடித் துழுவதில்லை. (வருண-திரா-481)

7. வேளாளருக்குப் பணிசெய்ய ஆதொண்டச் சக்கிரவர்த்தியால் 18-குடிமக்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். (வருண-திரா-481)

8. வேளாளர் ஆதிகாலந்தொடங்கி அரசர்களுக்கு முடிசூட்டவும், அவர்களைத் துலாபாரச் சடங்கில் துலையிலேற்றி நிறுக்கவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார். (வருண-திரா-486-524)

9. நியாயாதிபதி வைசியனிடத்தில் சாக்ஷிவிசாரிக்கும் போது நான் பொய்சொன்னால் என் பசுவும், விதையும், பொன்னும் பலியாதழியுமெனச் சத்தியங் கூறச்செய்து வாக்குமூலம் வாங்கவேண்டுமென மநுவிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. (வருண-திரா-542)

10. மநுவில் மரணசூதகம் அந்தணராதி நால்வர்க்கும் 10, 12, 15, 30-நாள் என முறையே விதிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. வேளாளர் பண்டைக்காலந்தொடங்கி 15-நாள் சூதகம் காத்து 16-ம் நாளில், உத்தரகிரியை செய்து முடிக்கிறார்கள். (வருண-கிரா-546) (மநு-5-83)

சிலர் சிவஸம்ஸ்கார ஏற்றத்தால் 12-ம் நாளிலும் உத்தரகிரியை செய்து வருகிறார்கள்.

11. கீட்டுப்போகும் நாளில் வைசியன் உழவுகோல் தராசுக்கயிறு இவைகளைத் தொடுவதால் சுத்தியாகிறான் என மேற்படி மநுவிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வித பிரமாணங்களால் வேளாளர் வைசியரே எனத் தெரியவருகின்றது. (வருண-கிரா.545)

இவ்வித கௌரவப்பேற்றினை யடைந்துள்ள வேளாளர் தாமோ மேன் மூவர்க்கும் பணிபுரியும் சூத்திரராவார்?

அரசர் விவாகத்துக்குத் தம் சுயஜாதியில் தக்க பெண் கிடையாவழி வேளாளஜாதியே சிறந்ததென பெண் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் மன்னர் எனப் பட்டமும் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

வேளாளர் வைசியரென்பதற்குத் தமிழ் நூற்களில் பிரமாண மிருக்கவேண்டுமே யெனின்,

1. * அகராதிகளில்

வேளாளர் ஈகையாளர் பூவைசியர் எனவும்,

---

* அகராதி பிரதமத்தில் 175வருஷத்துக்கு முன் வீரமாமுனிவரால் இயற்றப்பட்டது. அதில் வேளாளர் பூவைசியரெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

2. மண்டலபுருட நிகண்டில்

"இளங்கோக்கள் மன்னர் பின்னர் இப்பர் எட்டியர் காராளர்
வளம்பெறவாழ் வேளாளர் வைசியர்தம் பொதுப்பேராம்."

எனவும்,

3. பிங்கலந்தை பொதுவிதியில்

"தாளா ளரிப்பர் தருமக் கிழவர்
வேளாள ரிளங்கோக்கள் வைசியர் பொதுப்பெயர்"

எனவும்,

4. சிறப்புவிதியில்

"உழவர் மேழியர் காரா ள ரிளங்கோ
புகல் பூபாலர் பூவைசியரே" என்வும்,

5. பூவைசியர் அறுதொழில் கூறுமிடத்தில்

"ஓதல் வேட்ட லுபகார மன்றியும்
வாணிகம் பசுக்காவ லுழவு தொழிலெனப்
புகன்றவை யாறும் பூவைசியர் தொழிலே" எனவும்,

6. தேவர் குறளில்

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்" எனவும்,

7. திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருவாக்கூர் தேவாரத்தில்

"வாளார்கண் செந்துவர்வாய் மாமலையான் தன்மடந்தை
தோளாகம் பாகமாப் புல்கினான் தன்கோயில்
வேளாள ரென்றவர்கள் வள்ளன்மையான் மிக்கிருக்குந்
தாளாள ராக்கூரிற் றான்றோன்றி மாடமே"

என்வுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மேற்கண்ட நாயனார் குறளால் உழுதுண்டு வாழ்பவர் வைசியரென்றும், தொழுதுண்டு வாழ்பவர் சூத்திரரென்றும் நாம் நன்கு அறிகின்றோம்.

முற்காலத்தில் வேளாளருக்குப் பணிபுரிந்து வந்த சதுர்த்தராகிய உழவர்களும், இராஜாங்க வேறுபாட்டினால் தாங்களும் வேளாளரென்றுங் காராளரென்றும் பெயர் வைத்துக்கொண்டிருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. அதனாலேயே என்றும் வைசியராயுள்ள வேளாளர்கள் (Velala. proper) சூத்திராரகமாட்டாரெனக் கொள்க. அவ்வித உழவுத் தொழில் செய்பவர்க்கு இக்காலத்து வேளாளரென்ற பட்டமுங் கிடையாது.

மேற்கண்ட பிரமாணங்களைக் கொண்டு வேளாளர் வைசியரே யாவரென வச்சிர ஸ்தம்பம்போல் நாட்டப்பட்டமை காண்க.

ஆகவே, ஆரியரை யொப்பத் திராவிடருள்ளும், ஆதிசைவர் பிராமணரென்பதும், சேரசோழ பாண்டியர்களாகிய மூவேந்தர்களும் க்ஷத்திரியரென்பதும், கிருஷி வாணிகம் பசுக்காத்தல் செய்யும் வேளாளர் வைசியரென்பதும், மேன் மூவர்க்கும் பணியுரியுந் தொழிலாளிகள் சூத்திரரென்பதும் பெறப்பட்டமையானே, திராவிட நாட்டிலும் நான்கு வருணங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன வென்பது நாட்டப்பட்டமை காண்க.

வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

வருணசிந்தாமணி முற்றிற்று

எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருள் வாழ்க.

திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
36	26	இருந்தனுவம்	இருந்தவனும்
49	23	அவ்வலையைத்	அவ்வெல்லையைத்
50	19	கிருத்தியமூம்	கிருத்தியமும்
58	17	இவனைவர்கள்	இவனையவர்கள்
65	12	குத்திரனைப்	சூத்திரனைப்
66	24	சோபதப்பிராம்மணைப்	கோபதப் பிராம்மணம்
119	2	புறப்பட்வேண்டும் [ள	புறப்படவேண்டும்
120	26	விரதானுஷ்டானுமுள்	விரதானுஷ்டானமுள்ள
124	27	வைத்தரணி	வைதரணி
130	27	தூற்றுக்கணக்கு	நூற்றுக்கணக்கு
132	8	அதிகச்சுருக்கம்	அதிகசுருக்கம்
135	18	மூவாயிரவவர்	மூவாயிரவர்
143	20	அடக்கிறவனாய்	அடக்குகிறவனாய்
145	13	துரிராதீத	துரியாதீத
147	9	அகிஷ்டத்தை	அதிர்ஷ்டத்தை
150	12	கன்னடம்	கருநடகம்
,,	30	கருநாடகத்றுக்கு	கருநாடகத்துக்கு
153	1	அர்சன்	அரசன்
,,	29	வெவுகாரர்	வேவுகாரர்
156	19	குவ்பர்க்காவில்	குல்பர்க்காவில்
164	4	நான்ங்கு	நான்கு
166	25	நல்வ	நல்ல
168	14	தம்போற் செய்யின்	தமபோம் செய்யின்
169	16	சட்டகங்ளுக்கு	சட்டங்களுக்கு
172	17	இலாயம்	இலாபம்
181	17	இரத்தின்	இரதத்தின்
189	18	தசுர	தகர
,,	25	சேங்மானம்	சேர்மானம்
196	1	திராவித்துக்கு	திராவிடத்துக்கு

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
199	9	கண்டாய்	கண்டாய
,,	25	வருவனற்றாலும்	வருவனவற்றாலும்
200	18	மறைமுடிபு	மறைமுடிவு
,,	19	மு.வர்	மூவர்
202	16	நான்முறையை [?]	நான்மறையை [?]
203	8	கொடுத்தருளுய	கொடுத்தருளிய
204	14	யண்டபிரான்	யண்டர்பிரான்
211	24	தீர்த்தல்	தீர்தல்
214	28	பற்றுற்றானைச் [?]	பற்றானைச் [?]
,,	,,	தீயாடியைத்	தீயாடியைத்
215	5	கொம்பொப்பானை	கொழுந்தொப்பானை
,,	9	யேள	யேல
,,	,,	னெண்ணீறொடு [?]	னெண்ணோடு [?]
,,	17	கல்லேனல்வேன்	கல்லேனல்லேன்
221	16	தகர்தின்று	தகர்த்தின்று
227	20	போவென்றான்	போகின்றான்
228	5	கடுவயிற்	கடவயிற்
,,	6	முடவுட்	முடவுப்
23?	17	யச்சேர	யச்சோ
241	27	தாளளரா	தாளாளரா
242	1	தாளாளென்ற	தாளாளரென்ற
24?	6	குடைக்கீழ்க் காண்ப	குடைக்கீழ் காண்ப
251	3	மு.வருண்	மூவருண்
262	5	இறைவன் யன்	இறைவன் யான்
264	24	செய்வே	செய்கே
265	—	௨௫௪ [?]	௨௬௫
266	—	௨௬0	௨௬௬
,,	3	சடையான் மாசொன் றில்லான்	சடையானென்னின் அல்லான்
,,	4	ஒருரன் [?]	ஓரூரன் [?]
267	—	௨௬௧	௨௬௭
268	—	௨௬௨	௨௬௮
,,	—	௨௬௩	௨௬௯
269	25	பாதகவல்வினை	பாதகவல்வினை

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
270	—	௨௬௪	௨௭0
271	—	௨௬௫	௨௭௧
,,	14	ஏதிராவாருமில்லை	எதிராவாருமில்லை
272	—	௨௬௬	௨௭௨
273	—	௨௬௭	௨௭௩
,,	4	மெயயன்	மெய்யன்
274	—	௨௬௮	௨௭௪
275	—	௨௬௯	௨௭௫
276	—	௨௭0	௨௭௬
277	—	௨௭௧	௨௭௭
278	—	௨௭௨	௨௭௮
279	—	௨௭௩	௨௭௯
280	—	௨௭௪	௨௮0
281	—	௨௭௫	௨௮௧
,,	19	பஞ்சபூஃம்	பஞ்சபூகம்
,,	20	அவ்வவுடம்பு	அவ்வவ்வுடம்பு
282	—	௨௭௬	௨௮௨
283	—	௨௭௭	௨௮௩
,,	13	தம்போற்	தமபோற்
284	—	௨௭௮	௨௮௪
285	—	௨௭௯	௨௮௫
286	—	௨௮0	௨௮௬
,,	2	சுருதிமாமகம்	சுருதியாகமம்
,,	14	வழாதவணைவசியர்	வழாதனைவசியர்
287	—	௨௮௧	௨௮௭
288	—	௨௮௨	௨௮௮
292	22	(முன்) னேருக்குப்	(முன்) னேரும்
307	3	புன்னாடு	புனனாடு
309	22	மாதவப்	மாதவர்ப்
314	21	மேலிட்டுக்	மேலிட்டு
328	12	நாராபிரதஞ்	துராகிருதம்
339	5	பூர்மா	பூர்வம்
341	15	கண்கனை	கண்களை

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
341	17	தெவியார்	தேவியார்
344	5	சேன்று	சென்று
346	—	௩௪௪	௩௪௬
,,	7	உளத்தை	உளத்தை
,,	17	தமாதொளி	தமதொளி
347	23	உய்வார்	உய்யார்
348	7	றேகற்கொத்த	மேகற்கொத்த
,,	11	ஊைவகளுள்	டவைகளுள்
351	—	௩௫	௩௫௧
,,	25	விழக்குடிமை	விழுக்குடிமை
353	21	முகத்திலுாயிர்	முகத்திலுயிர்
354	26	காளிது	காளது
360	2	செல்லவிட்டு	செல்லவிட்டு
362	2	செய்யுலாலறிக	செய்யுளாலறிக
363	14	செய்யதல்	செய்தல்
390	21	ஆடவாவகை	ஆடவர்வகை
394	23	தண்டத்தால்விருமாய்	தண்டத்தலைவருமாய்
395	5	மூத்தமச்	மூத்தமச்
,,	27	டவளாகம்	படவளாகம்
409	—	௪0௯	௪0௯
426	4	புணர்த்தி	புணர்த்தி
465	4	உனக்கு	எனக்கு
478	9	பூட்டிவிக்க	பூட்டுவிக்க
481	23	வவணிகர்	வணிகர்
514	21	தாமறை	தாமரை
515	8	அச்சாதனத்திர்கும்	அச்சாதனத்திற்கும்
532	18	சிவிடும்	சிரிடும்
544	—	௪௪	௫௪௪
546	—	௫௪௪	௫௪௬ [ண்பதறிவு
581	16	ருள்காண்பதறிவு	ருள்மெய்ப்பொருள்கா
589	15	கடபிடி	கடைப்பிடி
,,	22	கூறுவாரேல	கூறுவாரேல்
590	27	ஆன்ரோர்	ஆன்றோர்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
591	27	கமது	நமது
295	—	ருகூசு	ருகூரு
597	—	ருகூஎ	ருகூஎ
,,	14	வோளரை	வேளாளரை
599	5	துவேஷபின்றி	துவேஷமின்றி
,,	17	இருங்காதி	இருக்காதி
600	26	ஒருபட்டு	ஒருப்பட்டு
604	29	பால்	பிறப்பால்
605			
606	15	தலைமான்மியச்	த்லமான்மியச்
,,	25	மெசழியக்	மொழியக்
607	1	கலவி	கல்வி
,,	8	கர்ரணமாகக்	காரணமாக
609	2	நுன்மை	நும்மை
611	26	வாசங்களை	வாசகங்களை
612	1	பிரமான	பிரமாண
617	2	இங்கரவலர்க்கும்	இங்காவலர்க்கும்
618	23	சிவகாம	சிவாகம
619	32	ருடிக்கும்	குடிக்கும்
621	11	அரசகுக்குப்	அரசருக்குப்
628	18	ஆகி	ஆதி
,,	21	மடபதி	மடாதிபதி
629	29	வர்கள	வர்கள்
642	10	சொடுகிந்தையை	கொடுகிந்தையை
647	2	எரு	என்
,,	23	செர்ந்த	சொந்த
648	1	ஒப்புவவரா	ஒப்புவாரா
651	18	பாடல்களைபும்	பாடல்களையும்
658	20	நாற்றுவர்	தூற்றுவர்
670	1	நிக்கப்பட்டுள்ளன	நீக்கப்பட்டுள்ளன
682	23	கடசி	கட்சி
687	23	பழியுள்ளர்	பழியுள்ளார்
694	30	மதுரை....... சங்கம்	மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
702	7	பூனைபூணுவ	புனைபூணுங்
715	18	அக்கிரகன்னியர்	அக்கிரகண்ணியர்
716	17	யைசிய	வைசிய
728	23	காயக்கிரி	காயத்கிரி
759	14	வளா[illegible]ான்	வளர்ப்பான்
765	14	[illegible]ணபோ	கொண்டுபோ

தனியாம்பாள் விலாசம் பிரஸ், சென்னை.